

IN
COLD
BLOOD

A True Account of a Multiple Murder and Its Consequences

TRUMAN
CAPOTE

တင်ဖောင်မြိုင်
သွေးအေးအေးဖြိုင်

“နိုဝင်ဘာလ၊ တနင်္ဂနွေနေ့နက်ခင်း တစ်ရက်တွင်တော့ ကြားနေကျ ဟိုးလ်ကုမ်း၏ အသံများကြားတွင် ထူးဆန်းသော အသံတစ်မျိုး ထွက်လာသည်။ တောခွေးအူသံ၊ ဖြတ်မောင်းသွားသော မီးသွေးစက်ခေါင်းမှ ဥဩခွဲသံများသည် ဟိုးလ်ကုမ်း ရွာသားများ နားယဉ်နေသော အသံများ ဖြစ်သည်။ ခု ထွက်လာသည့်အသံက သေနတ်သံ၊ လေးချက်တီတီ၊ နှလုံးသွေးပျက်ချင်စရာ သတင်းဆိုးကြီးသည် တီတီဆီတီငြိမ်သက်နေသော ရွာကလေးကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သလို သိမ်သိမ်ခါသွားသည်။ သေနတ်သံ လေးချက်နှင့် ခြောက်လောင်းပြိုင် လူသတ်မှုကြီးဟု သတင်းယုံသွားသည်။ ဝင်းခြံ ဟူ၍ ခတ်ရမှန်း မသိသူများ၊ အိမ်တံခါးကို အိပ်ခါနီးတွင် ပိတ်ချင်မှ ပိတ်သူများ၏ အရပ်တွင် မကြားဝံ့ မနာသာ သတင်းဆိုးကြီးမှာ မယုံနိုင်စရာအတိ ဖြစ်နေသည်။ တစ်သက်လုံး အတူနေလာခဲ့ကြသည့် အိမ်နီးနားချင်းတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ ညီရင်းအစ်ကိုပမာ နေလာကြသူများ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်သွားသည့်အလား။”

တင်မောင်မြင့်

ရောဂါတိုင်း ဟင်္သာတခရိုင် စစ်ကျွန်းရွာတွင် အဖ ဦးမောင်ဌေး၊ အမိ ဒေါ်ကျော့စိန်တို့က ၁၉၃၆ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။

ရန်ကုန်မြို့ ရေကျော်ဦးမောင်မောင် အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းမှ အလယ်တန်းအောင်ပြီး တောင်ကြီးမြို့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း (ယခု အ.ထ.က ၁) မှ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ် ဝင်တန်း အောင်သည်။ ရန်ကုန် သက်ကြီးတက္ကသိုလ်တွင် ဆက်တက်သည်။ တွဲ-မရခဲ။ မော်ချီးမိုင်း၊ တောင်ကြီးမြို့ ပြည်သူ့ထောက်ပံ့ရေးဌာန၊ ရှမ်းပြည်နယ် ပညာမင်းကြီးရုံးများ တွင် စာရင်းကိုင်စာရေး အဆင့်ဆင့်ဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ဘီအိုစီ ကုမ္ပဏီ (ယခု MOGE) တွင် အလုပ်ဝင်ပြီး ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် ငွေစာရင်းအရာရှိ အဖြစ်နှင့် အငြိမ်းစားယူသည်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် သည်းဦးပန်း မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်၊ ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် အထောက်အကူ လှူအောင်၏ သတင်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ဒုတိယ အယ်ဒီတာချုပ် တာဝန်များ ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် နာမည်ရင်းဖြင့် ငွေကျွန် (World Rapers by Jonathan Black) ကို မြတ်ငြိမ်းနှင့် တွဲပြီး ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ ယနေ့အထိ သံယောဇဉ်ကမ်းခြေ (၁၉၈၃) (Man on Fire by A.J. Quinnell)၊ အချစ်၏ အခြားသော ချက်နာစာ (၁၉၈၄) (Rendezvous by Evelyne Anthony)၊ သံမဏိလိပ်ပြာ (၁၉၈၇) (Philadelphian by Richard Powell)၊ အချိန်မဲ့ ရုပ်ပုံလွှာ (၁၉၈၅) (Snap Shot by A.J. Quinnell)၊ မဟာရံ တံတိုင်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း (၁၉၈၅) (This Side of Glory by Gwen Bristow)၊ အချစ် များစွာနဲ့ပါ ဆရာ (၁၉၈၇) (To Sir, With Love by E.R. Braithwaite)၊ မေတ္တာရာပုံတော် (၁၉၈၅) (Where Love has Gone by Herold Robin)၊ တမ်းတတတ်သည် (၁၉၈၅) (Rememberance by Dannielle Steel)၊ မာနမီးလွှဲ (၁၉၉၉) (Body of Love by Charles Keats)၊ ဒီနိုခဲ (၂၀၀၁) (Who Moved My Cheese by Dr. Spencer Johnson)၊ မဒမ်ကျူရီ (၂၀၀၁) (Madame Curie by Eve Curie)၊ လေရဟင်္ဂတို့ (၂၀၀၄) (Moulin Rouge by Pierre la Mure)၊ တောင်ပုံမဲ့ သင်းကွဲတေးဆိုဂုဏ် (၂၀၀၄) (To Kill a Mocking Bird by Harpar Lee)၊ ကောလက် (သို့မဟုတ်) လေရူးသုန်သုန်အစကီ (၂၀၀၆) (Scarlett: The Sequel to Margaret Mitchell's Gone With The Wind by Alexandra Ripley)၊ မြကတ္တီဝါလမ်း (၂၀၀၇) (The Handsome Road by Gwen Bristow)၊ အင်နာကာရန်နာ (Anna Karenina by Leo Tolstoy)၊ ငြိမ်မှုနုပုံ ငြိမ်မေဏီ (Crime and Punishment by Fyodor Dostoevsky)၊ နိုဂုံး၏အခိဗ္ဗာယ် (The Sense of An Ending by Julian Barnes) အပါအဝင် ဘာသာပြန် စာအုပ်ပေါင်း ၆၀ မကျော် ရေးသားခဲ့သည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်၊ သုတ) ကို ပဓာနကျွန်း၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်၊ ရသ) ကို စတင်ပုံစံ သင်္ချာကျမ်းဂန်၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်၊ ရသ) ကို ထုတ်ဝေရေးအဖွဲ့ဝင်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်၊ ရသ) ကို မျက် ဖြင့် ရရှိသည်။

"သူတို့နှစ်ယောက် စရိုက်ချင်းကတော့ မတူ။ ပယ်ရီတွင် ထူးခြားသည့် အရည်အသွေး တစ်မျိုး ရှိသည်ဟု ဒစ် ယုံကြည်သည်။ ဘယ်သူ့မှာမှ မရှိသည့် တန်ဖိုးကြီးမားသော အရည်အသွေးမျိုး။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် ပယ်ရီသည် ရှားရှားပါးပါး လူသတ်သမား၊ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းလည်း သူ နားလည်လာသည်။ လူသတ်ရာတွင် ပါရမီရှင်ဟု မြင်လာသည်။ စိတ်ထဲက ဝါလို့ ဖြစ်စေ၊ ဝတ်ကျွတ်ကျွတ် လုပ်ရသည့် အလုပ်မျိုး၊ ဖြစ်စေ သူသည် လူသတ်ရာတွင် သွေးအအေးဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဒစ်က သေသေချာချာ ယုံကြည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူလိုလူကို ကောင်းကောင်းထိန်းပေးပြီး အကွက်ကျကျ အသုံးချနိုင်လျှင် လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နိုင်ပြီး ဒူးနဲ့နေနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဒစ်က ကျိတ်ပြီး ယုံကြည်ထားသည်။ ..... ပယ်ရီအပေါ် သည်လို နိဂုံးမျိုး ဆွဲပြီးကတည်းက ဒစ် တစ်ယောက် ပယ်ရီကို မသိမသာ ချဉ်းကပ်ပြီး ကျိုးသွင်းတော့သည်။ သူ့ကို ချောပေါင်းသည်၊ မြှောက်ပေါင်းသည်၊ သူပြောသမျှ ယုံကြည်ဟန်ပြသည်။ ဥပမာ မြှုပ်ထားသည့် ရတနာသို့က အကြောင်း၊ ရေအောက်မှ အစွန်းတန် ပစ္စည်းတွေအကြောင်း စသည် စသည်။"

၂၀၁၂-၂၀၁၃ ထုတ်
ရာပြည့်စာအုပ်များ

- ၃၄၆။ မောင်ခင်မင် (ခနုဖြူ) ၏ မောင်ရုပ်ဆိုးနှင့် မယ်မနွီ ရသစာတမ်းများ
- ၃၄၇။ တင်မောင်မြင့်၏ ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ် [Crime and Punishment by Pyodor Dostoevsky]
- ၃၄၈။ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး၏ နိတိမာလာကျမ်း
- ၃၄၉။ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး၏ ကိုယ်တွေ့ နှစ်ထောက်မှု
[လက်ပံတောင်ရွာ ဓားပြတိုက်ရာတွင် လူသေဆုံးမှု] (ဖြည့်စွက်ထုတ်ဝေခြင်း)
- ၃၅၀။ ဦးတင်ဦး (ကျူရှင်) ၏ ကမ္ဘာကျေးဇူးရှင် ကျော ဝါရင်တန် ကားဗား
- ၃၅၁။ မြင့်သန်း (မြန်မာပြန်) ၏ ဖရန်(စ)ကာ(ဖ)ကာ၏ ပြောင်းလဲခြင်းနှင့် အခြားဝတ္ထုများ
- ၃၅၂။ မင်းရှင်၏ လမ်းပေါ်မှာ စာပေဆုရ ဝတ္ထုတိုများ၊ ဖြည့်စွက်ထုတ်ဝေခြင်း |
- ၃၅၃။ ကျော်အောင် ၏ အရေးကြီးပြီ သွေးစည်းကြစို့
- ၃၅၄။ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး (မြန်မာပြန်) ၏ လယ်တီဆရာတော်၏ ဥရောပ ဗုဒ္ဓဘာသာ အလင်းပြကျမ်း
- ၃၅၅။ မောင်စည်သူ၏ ယုံတော့ ဓမရယ်
- ၃၅၆။ တွင်းသင်းတိုက်ဝန်မဟာစည်သူ ဦးထွန်းညို၏ မဟာရာဇဝင်သစ် (တောင်ငူဆက်)၊ ဒုတိယတွဲ
- ၃၅၇။ စိန်စိန်၏ သားလိမ္မာ
- ၃၅၈။ လင်းယုန်သစ်လွင်၏ ဘုံကျွန်
- ၃၅၉။ မောင်တင်ရွှေ၏ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း
- ၃၆၀။ မြဝတီ၏ သွေးချောင်းက လှူ
- ၃၆၁။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ နိုင်းမြစ်ဝှမ်းမှ တော်လှန်ရေး [Revolt on the Nile by Anwar El Sadat]
- ၃၆၂။ တင်ဇော်၏ ဝေဒနာ ပန်းရိုင်းများကို ပွင့်လန်းစေသူ ဝတ္ထုတိုများ [Interpreter of Maladies by Jhumpa Lahiri]
- ၃၆၃။ ဝန်စာရေးဦးကြီး၏ ချဉ်ပေါင်ရွက်သည် မောင်မှိုင်း [အစ၊ အဆုံး]
- ၃၆၄။ ကျော်အောင်၏ သမဂ္ဂအလံတော်အောက်ဝယ်
- ၃၆၅။ ထွန်းသစ်၏ ယုဂန္ဓာ အာဇာနည် အာမင် (နိုင်ငံရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ)
- ၃၆၆။ မောင်ခင်မင် (ခနုဖြူ) ၏ ဘာသာစာပေ အသွေးအရောင် အဆင်အကွက်
- ၃၆၇။ တင်မောင်မြင့်၏ နိဂုံး၏ အနိပ္ပာယ် [The Sense Of An Ending by Julian Barnes]
- ၃၆၈။ ပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင်၏ မြန်မာစာပေသမိုင်း
- ၃၆၉။ တတိယ နှစ်မော်ဆရာတော် ရှင်ပိန္နဲနွာသတ၏ သီလဝိသောဓနီကျမ်း
- ၃၇၀။ အောင်ခန့် (မြန်မာပြန်) ၏ နိုင်သူနှင့် ရှုံးသူ [The Moon Is Down by John Steinbeck]
- ၃၇၁။ တက္ကသိုလ်စိန်တင်၏ ငိုလျှင်အောင်ဆန်းကို မထွေးပြားစွဲလျှင် နှင့် သမိုင်း၊ နိုင်ငံရေး လက်တွေ့စင်ဆောင်းပါးများ
- ၃၇၂။ မြင့်သန်း၏ ဒဗ္ဗလင်ဖြူက လူများ [DUBLINERS by James Joyce]
- ၃၇၃။ ခင်မောင်လတ်၏ မီးတုတ်သခင်သိန်းမောင်ကြီး၏ ဘဝနှင့် နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုများ
- ၃၇၄။ ဗန်းမောင်တင်အောင် ၏ မမကြီး
- ၃၇၅။ ထွန်းသစ် (ပြုစုသည့်) နဂိုလီယန် သို့မဟုတ် သမိုင်းမော်ကွန်းတင် သူရဲကောင်း၊ စစ်ဘုရင်

၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- ၃၇၇။ ဆရာလွန်း (သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း) ၏ မှန်နန်းရာဇဝင်တော်သစ် |ပထမအုပ်|
- ၃၇၈။ မောင်တင်ရွှေ၏ ချူအင်လိုင်း [Chou En-Lai : China's Grey Eminence by Kai-Yu Hsu]
- ၃၇၉။ စိန်စိန်၏ ခရီးဝက်ပါ
- ၃၈၀။ မဟာဆွေ ၏ သူပုန်အိမ်
- ၃၈၁။ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး၏ နတ်သျှင်နောင်
- ၃၈၂။ ကျော်အောင်၏ သင်၏သစ္စာမရှိသော [The Kreutzer Sonata by Leo Tolstoy]

ရာပြည့်စာအုပ် ၃၇၆

Truman Capote

IN COLD BLOOD

သွေးအေးအေးဖြင့်

တင်မောင်မြင့်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၄၅၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မှန်း။ ၀၁-၃၇၅၉၅၂ (ဆိုင်း)၊ ၀၁-၂၄၀ ၅၄၁ (နယ်/ဖြန့်ချိရေး)

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်
(ဩဂုတ် ၂၀၁၃)
အုပ်စုရေ | ၅၀၀ |

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ရာပြည့်စာပေ | ၀၃၈၀၁ |
၂၀၆၊ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ကြည်ပြာသွယ်၊ ဝင်းတိုးအောင်အောင်ဆက် [၀၉၁၇၂]၊
၁၈၁၊ လမ်း ၅၀၊ ၁၀၊ ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်
အေဇက်

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ
လင်းဝဏ္ဏ

တန်ဖိုး
၄၅၀၀ ကျပ်

ထရူးမင်းကပိုတီ ၏

သွေးအေးအေးဖြင့်အကြောင်း စကားဦး

ထရူးမင်းကပိုတီက သူ့အကြောင်း သူ ပြောလျှင် သည်လိုပြောတတ်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ၁၉၂၅ ခုနှစ်မှာ မွေးပါတယ်။
ဇာတိက အမေရိကန် တောင်ပိုင်း၊ နယူးအော်လင်းပါ။
ငယ်ငယ်တုန်းက တောင်ပိုင်းတစ်ခွင်မှာ ဟိုရောက်ဒီရောက်နဲ့
ကြီးပြင်းခဲ့ပါတယ်။ နွေမှာ နယူးအော်လင်း၊ ဆောင်းမှာ
အလာဘားမား၊ နယူးဂျော်ဂျီယာ စသည်ဖြင့်ပေါ့။ မူကြိုမှာ
နေတုန်းက စာ စ ဖတ်တတ်ခဲ့ပါတယ်။’

ဘဝကို ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန် တည်ဆောက်ခဲ့ရပါ
တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းက ပြောချင်တာတွေ
ပြောကြပါစေ၊ ကျွန်တော် နည်း နည်းမှ ဂရုမစိုက်တတ်ပါဘူး။
ကျောင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း “အတ္တာဟိ အတ္တနော
နထော” ပါပဲ။ ဆယ့်ငါးနှစ်အထိပဲ ကျောင်းနေခဲ့ဖူးပါတယ်။
အေဘီစီကို ကျွန်တော် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မဆိုနိုင်ဘူး၊
အလီဆို ဝေလာဝေး။

၀၉၅-၈၃

တင်မောင်မြင့်
သွေးအေးအေးဖြင့် / တင်မောင်မြင့်
- ရန်ကုန်၊ ရာပြည့်စာပေ၊ (ပ) ကြိမ်၊ ဩဂုတ် ၂၀၁၃။
၄၇၃- စာ၊ ၁၃ x ၂၁ စင်တီ။
(၁) မူရင်းအမည် - In Cold Blood
(၂) သွေးအေးအေးဖြင့်

ဝတ္ထုတွေ ဆယ့်ငါးနှစ်သားမှာ စရေးတယ်။ တချို့ကို မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဖော်ပြခံရတယ်။ ဆယ့်ခုနှစ်အရွယ်က “နယူးယောက်ကာမဂ္ဂဇင်း” မှာ အလုပ် စ ဝင်တယ်။ ဘယ်မှ မပြောင်းဘဲ အဲဒီတိုက်မှာ အနားယူတဲ့အထိ တောက်လျှောက် လုပ်တယ်။

အနားယူတော့ လူဝီဇီးယားနား ယာတောတစ်ခုမှာ နှစ်နှစ်နေပြီး ဝတ္ထုရှည်တွေ စရေးတယ်။ အဲဒီမှာ Other Voices, Other Roomsကို ရေးခဲ့တာပေါ့။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဂရိမှာ သွားနေလိုက်။ အီတလီနဲ့ စပိန်မှာ သွားနေလိုက်။ အာဖရိကရောက်လိုက်။ အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုရောက်လိုက်နဲ့။ ပြီးတော့ ရုရှားနဲ့ အရှေ့တိုင်းပြည်တွေကို ခြေဆန့်ခဲ့သေးတယ်။

ထရူးမင်းကပို့တီသည် သတင်းစာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ဝတ္ထုအရေးကျဲသည်ဟု ဆိုရမည်။ သူ၏ ထင်ရှားသော ဝတ္ထုများမှာ A Tree of Night, Other Voies Other Rooms, The Grass Harp, Breakfast at Tiffany's တို့ ဖြစ်သည်။

Breakfast at Tiffany's ကို Audrey Hepbyrn, George Peppard တို့နှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာတွင် အောင်မြင်သည့် ကားတစ်ကား ဖြစ်လာသည်။ သူ၏ နောက်ဆုံးလက်ရာ ဖြစ်သည့် In Cold Blood မှာ ဝတ္ထုရေး၊ ရုပ်ရှင်ပါ လူကြိုက်များပြီး အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့သည်။

လူသတ်မှုတစ်ခုကို New Journalism ရေးဟန်ဖြင့် ခြောက်နှစ်ကြာ သုတေသနလုပ်ပြီးမှ ရေးခြင်း ဖြစ်သည်။ In Cold Blood ကို ရာစုနှစ်အတွင်း အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုစာရင်းဝင်အဖြစ် ပင်ဂွင်းနှင့် ဂျပန်မှ ကီနီကူနီယာစာအုပ်တိုက်ကြီးများက ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ သူ၏ အကောင်းဆုံးလက်ရာဖြစ်သလို အငြင်းပွားရဆုံး စာအုပ်လည်း ဖြစ်သည်။

ဇာတ်လမ်းမှာ မိသားစု တစ်ခုလုံးကို “သွေးအေးအေးဖြင့်” ပစ်သတ်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မှန် လူသတ်မှုဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆူဆောင်းသည့် ဇာတ်လမ်း ဖြစ်၍ အမေရိကန်တွင် လူတိုင်း သိနေသည့် နိုင်ငံကျော် လူသတ်မှုကြီး ဖြစ်သည်။ လပေါင်း

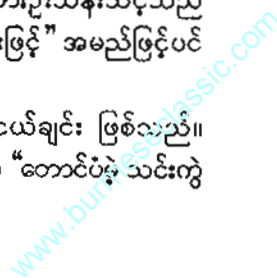
များစွာ သတင်းစာတွေ၊ တီဗွီသတင်းကဏ္ဍတွေက အပ်ကြောင်းထပ်နေသည့် ရာဇဝတ်မှုကြီး ဖြစ်၍ လူတွေ နားအီနေပြီ။ သို့သော် ကပိုတီ၏ ထူးခြားသော New Journalism ရေးဟန်ဖြင့် နယူးယောက်ကာ မဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက်ပါလာသောအခါ တစ်တိုင်းပြည်လုံး အုန်းအုန်းကျက်ကျက် ဖြစ်ကာ ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် “သွေးအေးအေးဖြင့်” လုံးချင်းစာအုပ် ထွက်လာသောအခါတွင် ထရူးမင်းကပိုတီသည် ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာ ဖြစ်သွားသည်။ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ရိုက်ရပြီး ရုပ်ရှင်ကားအဖြစ်လည်း အောင်မြင်ခဲ့သဖြင့် ကပိုတီ ငွေတွေ သဲ့ယူသလိုရကာ လူချမ်းသာတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဇာတ်လမ်းကို သူ တင်ပြပုံမှာ အသေးစိတ်လွန်းသည်။ အသက်ခံရသူ ကလပ်တာမိသားစု တစ်ယောက်ချင်းအကြောင်းနှင့် အမေရိကန်အနောက်ပိုင်းမှ ဝေးလံသီခေါင်လှသော အချင်းဖြစ်ပွားရာ ရွာကလေးမှ “ရေညိုမြောင်” ယာတောအိမ်ကြီးအကြောင်း အသေးစိတ်ရေးပြရာတွင် လွန်လွန်းသည် ထင်ရသည်။ သို့သော် စာကြောင်းတိုင်း၊ စာမျက်နှာတိုင်းသည် အလွန်အလွန် အရေးကြီးကြောင်း ဇာတ်ရည်လည်သွားတော့မှ စာဖတ်သူများ သဘောပေါက်ရသည်။

သာမန်မူခင်းဇာတ်လမ်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ လူ့စရိုက်ကို အပီအပြင် ဖွဲ့နိုင်၊ အသေးစိတ်နိုင်သဖြင့် တန်းဝင် အဆင့်မြင့်ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်သွားခြင်းပင်။ ပြီးတော့ စုံထောက်များနှင့် လူသတ်သမားများ ဉာဏ်ကစားပုံမှာ ဒေါ်စတာယက်စကီ၏ Crime and Punishment (ကျွန်တော် မြန်မာပြန်ပြီး ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည့် “ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ်”) နှင့် ယှဉ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ဇာတ်ရိုက်အမြင့်ဆုံးနေရာမှာ တရားခွင် ဖြစ်သည်။ လူသတ်သမားများအား သေဒဏ်ပေးသင့်မပေးသင့်၊ နှစ်ဖက်ရှေ့နေများ လွန်ဆွဲခန်း ဖြစ်သည်။

သည်မျှလောက်ပဲ ကျွန်တော်အနေဖြင့် စကားဦးသန်းသင့်သည် ထင်ပါသည်။ သည်ဝတ္ထုအကျဉ်းကို “သွေးအေးအေးဖြင့်” အမည်ဖြင့်ပင် ဆရာတင်ထွေး ဘာသာပြန်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ကပိုတီသည် ဟားပါလီ၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။ Harper Lee မှာ To Kill a Mocking Bird (ကျွန်တော်က “တောင်ပံမှ သင်းကွဲ

တေးဆိုငှက်” အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ပြီး ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်မှ ထွက်
ခဲ့သည်) ကို ရေးသည့် စာရေးဆရာမ ဖြစ်သည်။ ယင်းစာအုပ်မှာလည်း
ရုပ်ရှင်ရော၊ ဝတ္ထုပါ အောင်မြင်ခဲ့သဖြင့် In Cold Blood ကဲ့သို့ပင် ရာစု
နှစ် အကောင်းဆုံးစာအုပ် စာရင်းဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

စာဖတ်သူများအား နင်မင်လေးစားလျက်
တင်စောင်မြင့်

(၁)

နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ခြင်း

ဟိုးလ်ကုမ်းရွာကလေးသည် ကင်းဆပ်စ်အနောက်ပိုင်း မြေပြန့်ဒေသတွင်
တည်ရှိပြီး ရှုမဆုံးတော့သည့် ဂျုံခင်းများ၏အလယ်မှ ရွာကလေး ဖြစ်
သည်။ ဝေးလံသီခေါင်လွန်းသဖြင့် ကင်းဆပ်စ်ကို ဟိုးကမ္ဘာအနောက်စွန်း
က မီးကလေးမှိတ်တုတ်၊ ရွာငယ်နေပုဒ်ဟု လူတွေ နောက်ပြောင်တင်စား
လေ့ ရှိသည်။ ကော်လိုရာဒိုနယ်စပ်နှင့် မိုင်ခုနစ်ဆယ်ဝေးသည့် လူမနီး၊
သူမနီး ခရီးဝေးဒေသ ဖြစ်၏။

ကောင်းကင်မှာ ကြည်လင်ပြာလဲ့နေပြီး လေမှာ ရှင်းသန့်လတ်
ဆတ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားမှာ အနောက်နယ်စွန်နယ်ဖျား
ဒေသနှင့်မတူဘဲ အလယ်ပိုင်းနှင့် တူနေသည်။ ဒေသခံများ၏ စကားသံ
ကမူ အမေရိကန်မြောက်ပိုင်း ဖလော်ရီဒါနယ်မှ ဖြစ်အလုပ်သမားတွေ ပြော
သလို နှာခေါင်းသံပါသည်။ အမျိုးသားတွေက ဘောင်းဘီကျပ်ကျပ်
ဝတ်ကြပြီး သူတို့စီးသည့် ဘွတ်ဖိနပ်မှာ ခွာမြင့်မြင့်၊ ဦးရွက်ချွန်တွေ ဖြစ်
သည်။

ရှုလေရာတိုင်းမှာ အပြောကျယ်လှသည့် မြေပြန့်လွင်ပြင်တွေချည်း
ဖြစ်သည်။ မြင်းတွေ၊ နွားအုပ်တွေနှင့် အမိုးမြင့်မြင့် ဂျုံကြိတ်စက်ရုံကြီး
တွေမှာ ရှေးဂရိဘုရားကျောင်းများလို အဝေးကပင် မြင်နိုင်လေသည်။
ဤသည်မှာ ဟိုးလ်ကုမ်း မရောက်ခင် ခရီးဝေးမှ ရောက်လာကြသူများ
လှမ်းမြင်ရသည့် မြင်ကွင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဝေးကြီးမှ လှမ်းမြင်ရသည့် ဟိုးလဲကုမ်းသည် တစ်ရံရောအခါက မြို့ငယ်ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ မြို့နှင့်တူသည့် အင်္ဂါရပ်ဟူ၍ များများစားစား မတွေ့ရတော့ပေ။ လူနေအိမ်ခြေ ကျိုးတိုးကျဲစာနှင့် ရွာလယ်ကောင်မှ ဖြတ်သွားသည့် မီးရထားလမ်း။ ရေပြင်ညီညီ၊ စီးဆင်းနေသည့် အာကန်ဆောမြစ်ကို ဖြတ်သန်းသော ခုံးကျော်မြစ်ကူးတံတား စသည်တို့သာ ကျန်တော့သည်။ ဘုရားကျောင်းပင် မရှိသည့် ရွာကလေး။ အမှတ် ၅၀ လမ်းမကြီး၏ မြောက်စူးစူး၊ ဂျိုခင်းများနှင့် မြက်တောများမှလွဲ၍ ဘာမျှမရှိသည့် အရပ်။ နာမည်မရှိသည့်လမ်းတွေက အရိပ်အာဝါသ မရှိ။ ဖုန်တသောသောနှင့် ပကတိ မြေနီလမ်းများ ဖြစ်၏။ မိုးရွာလျှင်၊ နှင်းခဲပျော်လျှင် ဗွက်ပေါက်နေတော့သည်။ မြို့တစ်ဖက်စွန်းတွင် တိုက်အိုကြီးတစ်လုံး ထီးထီးကြီး ရပ်နေသည်။ ကပွဲခန်းမဆောင်ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက ရုံရွဲ ပျက်စီးနေပြီ။ နီယွန်ဆိုင်းဘုတ်မှာလည်း ဓာတ်ကြိုးတွဲလောင်းနှင့်။ ကပွဲဆောင်ဘဝမှ စုတေခဲသည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ များစွာ ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။ မလှမ်းမကမ်း အဆောက်အအုံမှ ရွှေရောင်ဆိုင်းဘုတ်မှာလည်း ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့်။ စာလုံးတွေ မထင်တော့။ မှတ်မိသူများသာ ဖတ်လို့ရတော့မည်။ ဟိုလဲကုမ်းဘဏ်၊ ၁၉၃၃ ခုနှစ်က ပိတ်လိုက်ရသည့်ဘဏ် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က ဘဏ်ရုံးခန်းများသည် ယနေ့ လူနေအိမ်ခန်းများ ဖြစ်နေပြီ။ ဟိုးလဲကုမ်းတွင် အခန်းငှားစားသည့် အိမ်နှစ်လုံးအနက် တစ်လုံးဖြစ်သည်။ နောက်တစ်လုံးမှာ ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမများနေသော အိမ်အိုကြီးဖြစ်သည်။ တစ်မြို့လုံးရှိ အခြားအိမ်များမှာ ဆင်ဝင်ပါသည့် တစ်ထပ်တိုက်ကလေးများ ဖြစ်သည်။

ဘူတာရုံကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် စာတိုက်မှူး အမျိုးသမီးကြီး နေသည်။ မှုန်တေတေနှင့်။ သားရေဂျာကင်နှင့် ဂျင်းဝတ်စုံကို အမြဲဝတ်ထားသည်။ ဖိနပ်က ကောင်းဘျိုင်ဖိနပ်။ ပြိုတော့မည့်ဆဲဆဲလို ယိုင်နဲ့နေသည့် စာတိုက်တွင် သူ ဗိုလ်။

ဘူတာရုံကမူ သုတ်ထားသည့် ထုံးတွေ ကွာကျကာ အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့လျက်။ ဘူတာရုံမှာလည်း စာတိုက်မှူးအမျိုးသမီးကဲ့သို့ပင် မှုန်ကုပ်ကုပ်။ အဆင့်မြင့်အရာရှိကြီးတွေ မီးရထားဖြင့် အမြဲစာမီး ခရီးသွားနေကြသော်လည်း အမြန်ရထားများက သည်လို တောဘူတာကလေး

တွင် မရပ်သဖြင့် ငဲ့ကြည့်သွားမည့်သူ မရှိသလောက်ပင်။ လူစီးလော်ကယ်ရထားများပင် မရပ်။ ရံဖန်ရံခါတွင်သာ ကုန်ရထားကြီးများ ရပ်ကြသည်။

ဟိုအဝေးမှ ကားလမ်းမပေါ်တွင် ဓာတ်ဆီဆိုင်နှစ်ဆိုင် ရှိသည်။ တစ်ဆိုင်နှင့်တစ်ဆိုင် ပုံတူ။ မတူသည်က တွဲလျက်ဖွင့်ထားသည့် ဆိုင်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ တစ်ဆိုင်က ကုန်စုံဆိုင်ဟု ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားပြီး ကုန်မစုံဆိုင်ဟု ဆိုရမလောက် ချောက်ချီးချောက်ချက် ဆိုင်ကလေး ဖြစ်သည်။

နောက် ဆီဆိုင်နှင့် တွဲလျက်က ကဖေးဆိုင်။ ပိုင်ရှင်က မစ္စက်ဟတ်မင်။ စက္ကူဘူးနှင့် ထည့်ရောင်းသည့် သားညှပ်ပေါင်မုန့် ရသည်။ ကော်ဖီနှင့် အအေးစုံရသည်။ ဘီယာဘူးလည်းရသည်။ (ဟိုးလဲကုမ်းသည် အခြား ကင်းဆပ်စ်မြို့ကလေးများလို အလွန်ပူသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။)

ဟိုးလဲကုမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဤမျှသာ ပြောစရာရှိလိမ့်မည်။ အဲ ... ထူးထူးခြားခြား ပြစရာဆိုလို့ စာသင်ကျောင်းကောင်းကောင်းတော့ ရှိသည်။ အဆောက်အအုံကလည်း သားသားနားနား။ ဒါကိုကြည့်လျှင် မြို့ခံများ၏ အခြေအနေကို ခန့်မှန်းနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူတို့သည် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကလေးများကို မူလတန်းကြိုမှ အထက်တန်းအထိ ပညာကောင်းကောင်း သင်ပေးသော သည်ကျောင်းသို့ ပို့ကြသည်။ ကျောင်းသားဦးရေ သုံးရာခြောက်ဆယ် ရှိသည်။ ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ ဘတ်စ်ကားကြီးငယ်ဖြင့် လာပို့ကြသည်။ သည်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခြံလုပ်ငန်းဖြင့် ချမ်းသာနေကြသူများမှာ လူမျိုးပေါင်းစုံ ဖြစ်သည်။ ဂျာမန်၊ အိုင်းရစ်၊ နော်ဝေး၊ မက်ဆီကန် တို့အပြင် ဂျပန်လူမျိုးများပင် ပါလိုက်သေးသည်။

သူတို့အားလုံး ဂျူ၊ မိုင်လို၊ မုန်လာ စသည့် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းနှင့်တွဲပြီး နွားမွေးသည်၊ ဆိတ်မွေးသည်၊ သိုးမွေးသည်။ အလွန် ဝင်ငွေကောင်းသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် အနောက်ပိုင်း ကင်းဆပ်စ်၏ နယ်သားများသည် အလွန်မာကျောသူများဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်မိုးရေချိန် ၁၈ လက်မသာ ရှာသည့် ရာသီဥတုကို သူတို့ မဖြူကြ။ ဟိုးလဲကုမ်းသည် ဖင်နီ မြို့နယ်ထဲတွင် တည်ရှိသည်။ ဆည်ရေသွင်းစိုက်ပျိုးဖို့ကို မစဉ်းစားရလောက်အောင် ခေါင်သောအရပ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့ကို ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာပေးလာခဲ့သည်။ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးမှရသည့် ဝင်ငွေအပြင်

ဘုရားသခင်က သူတို့ကို အခြားဆုလာဘ်တစ်မျိုး ပေးသနားတော်မူလိုက်ခြင်းပင်။ လွန်ခဲ့သည့် ခုနစ်နှစ်မှစ၍ သူတို့နယ်တွင် သဘာဝဓာတ်ငွေ့ မြေသယံဇာတ ပစ္စည်းတစ်မျိုး အလှူပယ် ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်းပင်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့ မြို့ပျက်ရွာဟောင်းကလေး၏ ကျောင်းအဆောက်အအုံ တစ်ခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်လာသည်။ ဂျုံခင်းများသည်လည်း မြင့်သည်ထက်မြင့်ကာ ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာသည်။ အိမ်ခြေ နှစ်ရာ ခုနစ်ဆယ်မျှသာ ရှိသော ရွာသူ ရွာသားများသည် အေးဆေးစွာဖြင့် တင်းတိမ် ရောင့်ရဲနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ အလုပ်လုပ်သည်၊ အမဲလိုက်သည်၊ ညပိုင်းတွင် တီဗွီကြည့်သည်၊ ဘုရားကျောင်း တက်သည်၊ သာရေး နာရေး ရပ်ရေး ရွာရေး ကိစ္စများအတွက် ကျေးရွာကလပ်တွင် ဆုံပြီး ဆွေးနွေး ဖြေရှင်းကြသည်။

နီဝင်ဘာလ၊ တနင်္ဂနွေနံနက်ခင်း တစ်ရက်တွင်တော့ ကြားနေကျ ဟိုးလံကုမ်း၏ အသံများကြားတွင် ထူးဆန်းသောအသံတစ်မျိုး ထွက်လာသည်။ တောခွေးအူခံ၊ ဖြတ်မောင်းသွားသော မီးသွေးစက်ခေါင်းမှ ဥဩ ဆွဲသံများသည် ဟိုးလံကုမ်းရွာသားများ နားယဉ်နေသော အသံများဖြစ်သည်။ ခု ထွက်လာသည့်အသံက သေနတ်သံ၊ လေးချက်တိတ်၊ နှလုံးသွေးပျက်ချင်စရာ သတင်းဆိုးကြီးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ရွာကလေးကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သလို သိမ်သိမ်ခါသွားသည်။ သေနတ်သံ လေးချက်နှင့် ခြောက်လောင်းပြိုင် လူသတ်မှုကြီးဟု သတင်းပျံ့သွားသည်။ ဝင်းခြံဟူ၍ ခတ်ရမုန်း မသိသူများ၊ အိမ်တံခါးကို အိပ်ခါနီးတွင် ပိတ်ချင်မှ ပိတ်သူများ၏ အရပ်တွင် မကြားဝံ့ မနာသာ သတင်းဆိုးကြီးမှာ မယုံနိုင်စရာ အတိ ဖြစ်နေသည်။ တစ်သက်လုံး အတူနေလာခဲ့ကြသည့် အိမ်နီးနားချင်း တွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ ညီရင်းအစ်ကိုပမာ နေလာကြသူများ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်သွားသည့် အလား။

*

“ရေညိုမြောင်” စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး ယာတောပိုင်ရှင်မှာ အသက်လေးဆယ့် ရှစ်နှစ်အရွယ် ဟားဘတ်ဝီလျံကလပ်တာ ဖြစ်သည်။ မကြာသေးခင်က

အသက်အာမခံကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ဆေးစစ်ခံရာ သူ ကျန်းမာရေးမှာ ပထမ တန်းစားဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိကြရသည်။ သူသည် အကွပ်မပါသည့် မျက်မှန် တပ်ထားပြီး ယောက်ျားပီသသည့် လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အရပ်က မနိမ့်မမြင့်။ ငါးပေဆယ်လက်မ။ ပခုံးကျယ်ကျယ်၊ မေးရိုးကားကား နှင့်၊ အနက်ရောင်ဆံပင်များပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ နုပျိုဖျတ်လတ်ပြီး ကျန်းမာ သန်စွမ်းသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။ သွားတွေက ဖြူဖွေး စိတန်းကာ ပကတိ အကောင်းအတိုင်း ရှိသေး၏။ သူ၏ ကျစ်လျစ်သော ကိုယ် အလေးချိန်မှာ ၁၅၄ ပေါင်သာရှိပြီး ကင်းဆပ်စ် ပြည်နယ်တက္ကသိုလ်မှ စိုက်ပျိုးရေးဘာသာရပ် အဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရစဉ်ကအတိုင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ဟိုးလံကုမ်းတွင် အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်သည့် ခြံနီးနားချင်း မစ္စတာ တေလာဂျွန်းလောက်တော့ မချမ်းသာပေ။ သို့သော် သူသည် လူတော် တစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ရှားသူဖြစ်သည်။ ဖင်နီနယ်မြို့ဖြစ်သည့် ဥယျာဉ် မြို့ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အားလုံး ၏ ယုံကြည်လေးစားမှုကို ရရှိထားသူဖြစ်သည်။ သမ္မတအိုက်စင်ဟောင်ဝါ ခေတ်တွင် ဝါရှင်တန်အခြေစိုက် ပြည်ထောင်စုစိုက်ပျိုးရေး ဘုတ်အဖွဲ့ တွင်လည်း တာဝန်ယူခဲ့ဖူးသည်။ ဟိုးလံကုမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ဥယျာဉ်မြို့ တွင် ပထမဆုံး ဆောက်မည့် ဒေါ်လာ ၁၈ သိန်းတန် ပရိတ်တစ်စတင့် ဘုရားကျောင်းတည်ဆောက်ရေး ကော်မတီ၏ ဥက္ကဋ္ဌလည်းဖြစ်သည်။

မစ္စတာကလပ်တာသည် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားပြီး ရည်ရွယ်ချက် အတိုင်း အောင်မြင်အောင် လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် ဂျုံစက်ဒလက်တစ်ခုနှင့် ခိုက်မိပြီး လက်ကလေးတစ်ချောင်း ထိပ်ပိုင်း ပြတ်သွားသည်။ အမှတ်တရအဖြစ် ယင်းလက်ချောင်းကလေးတွင် ရွှေ လက်စွပ်ကလေး ဝတ်ထားသည်။

သူ့အိမ်ထောင်ရေးမှာလည်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်သက်အားဖြင့် ရာစုနှစ်တစ်ခု၏ လေးပုံတစ်ပုံ ရှိခဲ့ပြီ။ နှစ် ယောက်သား ချစ်လို့ ယူခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ဘိုးနီဖောက်စ်မှာ မိန်းမချော တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း၏ ညီမဖြစ်သည်။ သူ့ထက် သုံးနှစ်ငယ်သည်။

သားသမီးလေးယောက် ထွန်းကားခဲ့ပြီးပြီ။ သမီး သုံးယောက်၊

သားတစ်ယောက်။ အကြီးဆုံး အိမ်နာက အိမ်ထောင်ကျသွားပြီး ဆယ်လ သားကလေးတစ်ယောက်၏ အမေ ဖြစ်နေပြီ။ အိမ်နီးခြားမြောက်ပိုင်းတွင် နေပြီး မိဘများဆီသို့ မကြာခဏ လာလည်တတ်သည်။

ကျေးဇူးတော်နေ့တွင် သူတို့မိသားစု ရောက်လာကြလိမ့်ဦးမည်။ ကလပ်တာအမျိုးတွေ ဆုံပြီး ကျေးဇူးတော်ပွဲ နှ့်ဖို့ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ (ကလပ်တာမျိုးဆက်သည် ၁၈၈၀ ခုနှစ်တွင် ဂျာမနီမှ အမေရိကန်သို့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရောက်စက သူတို့နာမည်ကို Clutter ဟု စာလုံးပေါင်းသလို Klotter ဟူ၍လည်း ပေါင်းသည်။)

ဒုတိယသမီး ဘီဗာလီကိုလည်း ပြန်လာဖို့ ခေါ်ထားသည်။ သူက အိမ်နာအောက် မိန်းကလေး။ ကင်းဆပ်စ်စီတီးတွင် သူနာပြုသင်တန်း တက်နေသည်။ သူ့ကောင်လေးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား။ မအေကြီးက ချာတီတ်ကို သဘောကျသဖြင့် စေ့စပ်ထားပြီး ခရစ္စမတ်တွင် မင်္ဂလာ ဆောင်ဖို့ ဖိတ်စာပင် ရိုက်ထားပြီးပြီ။ ဘီဗာလီအောက်က သမီးအငယ် ဆုံး နန်စီမှာ ကင်းဆပ်စ်စီတီး၏ ကွမ်းတောင်ကိုင်ကလေး ဖြစ်သည်။ အငယ်ဆုံး ယောက်ျားလေး ကင်ယန်က ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်တွင် ဖအေ ထက် အရပ်မြင့်နေပြီ။

မစ္စတာကလပ်တာ၏ ဘဝတွင် အမျိုးသမီး၏ ကျန်းမာရေး ကိစ္စမှလွဲ၍ မည်သည့်သောကမျိုးမှ မရှိခဲ့ပေ။ စိတ်အနေမမှန်သလို တိမ်း တိမ်းပွေ့ပွေ့ ဖြစ်တတ်သည့်အတွက် စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နှင့် မကြာခဏ ပြရသည်။ သည်ကိစ္စကို မိသားစုက လျှို့ဝှက်မထားခဲ့။ သည်လို မကြာ မကြာ ဖြစ်တတ်ကြောင်း၊ ကုသနေရသည်မှာ မြောက်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အားလုံး သိထားကြသည်။

မိသားစုအတွင်း တစ်ခုတည်းသော စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ယင်း ကိစ္စမှာလည်း သည်တစ်ခေါက် ဆေးရုံအဆင်းတွင် ပါလာသည့် သတင်း ကြောင့် တစ်အိမ်သားလုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်နေကြသည်။ အားလုံး ပျော်နေကြသည်။ ဝီချီတာမှ ဝက်စလေ ဆေးခန်းမှာ မစ္စတာကလပ်တာ နှစ်ရှည်လများ ပြနေကျ အထူးကုဆေးခန်း ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးများ ပြန်လည်စစ်ဆေးသည့်အခါ မစ္စတာကလပ်တာ၏ ရောဂါမှာ ဦးနှောက် နှင့်ဆိုင်သည့် စိတ်ရောဂါမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဦးခေါင်းနှင့် ဆက်စပ်နေသည့်

ကျောရိုးအနေအထား မမှန်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရသည့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရောဂါမျိုးဖြစ်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသပြုပြင်နိုင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

မစ္စတာကလပ်တာတစ်ယောက် ပျော်လွန်းသဖြင့် သည်သတင်း ကြားရသောအခါ မျက်ရည်မြိုင်မြိုင် ကျရှာသည်။ ဒါဆို အရင်အတိုင်း ပြန် ဖြစ်လာနိုင်သေးသည်ပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ပြတ်ထွက်လုမတတ် တင်းမာနေသည့် ခံစားမှုမျိုးတွေ၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာတွေ၊ အားငယ် လွန်းလို့ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ခေါင်းအုံးနှင့် ဖက်၍ တိုးတိုးလေး စကားပြောခဲ့ရ သည့် အဖြစ်မျိုးတွေနှင့် မကြုံရတော့ဘူးပေါ့။ ဒါတွေဟာ ကျောရိုးအနေ အထားမမှန်လို့ ဖြစ်တာတဲ့။ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒါဆို ကျေးဇူးတော်နေ့ ညစာစားပွဲတွင် မစ္စတာကလပ်တာတစ်ယောက် ဘုရားစာတွေ၊ ကျမ်းစာ တွေကို စိတ်အေးလက်အေး ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နိုင်ပြီပေါ့။

မစ္စတာကလပ်တာ၏ အိပ်ရာထချိန်မှာ မြောက်နှစ်ရှိခဲ့ ဖြစ်သည်။ အလုပ်သမား ချာတီတ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ နိပုံးတွေ ဟိုရွှေ့ သည်ရွှေ့ လုပ်သည့်အသံ တဂွမ်ဂွမ်နှင့်။ ချာတီတ်နှစ်ယောက်က အလုပ်ရှင်ရှေ့တွင် စကားတိုးတိုးသာ ပြောကြသည်။ သူရင်းငှား ဗစ် အာဆစ်၏ သားနှစ် ယောက်ဖြစ်၏။ မနေ့ညက သူတို့ ပင်ပန်းထားကြသည်မို့ ချာတီတ် နှစ် ယောက်ကို သည်နေ့ စောစော ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး မစ္စတာကလပ်တာ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေ လုပ်နေသည်။ မနေ့ညက ဆယ့်သုံးရက်၊ သောကြာနေ့ဖြစ်သည့်အပြင် ဘိုးနီတစ်ယောက် ချက်ချင်း လူကောင်း ပြန်ဖြစ်လာသလို တက်ကြွကာ အလုပ်သမားတွေကို အိမ်အလုပ်တွေ ခိုင်း လည်းခိုင်းသည်၊ ကျွေးလည်းကျွေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့တစ်တွေ ပျော် လည်း ပျော်ကြ၏။ ပင်လည်း ပင်ပန်းကြသည်။

ညပိုင်းကျတော့ မရွှေ့ဘိုးနီက ကျောင်းကပွဲသွားဖို့ အကောင်းဆုံး အဝတ်တွေ ထုတ်ဝတ်ကာ အလှပြင်သည်။ ဆံပင်ပြင်နေသည်မှာ တော် တော်နှင့် မပြီး။ နှုတ်ခမ်းများပင် ဆိုးလိုက်သေးသည်။

ဟိုးလ်ကုမ်း အထက်တန်းကျောင်းကပွဲတွင် “တွမ်ဆော်ယာ” ပြဇာတ်ကသည့်နေ့။ သူတို့လင်မယား လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးပြီး အားပေးခဲ့ကြသည်။ နန်စီက “ဘက်ကီသက်ချာ” အဖြစ် သရုပ်ဆောင် ရသည်။ လူတွေထဲတွင် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေသည့် မိန်းမကိုကြည့်ပြီး

ကလပ်တာတစ်ယောက် အပျော်ကြီး ပျော်နေသည်။ သမီးလုပ်သူကို ဇာတ်ခုံနောက်တွင် သွားတွေ့ပြီး မအေက ချီးကျူးစကား ဆိုသေးသည်။
'သမီးက သိပ်တော်တာပဲကွယ်၊ တကယ့် တောင်ပိုင်းရဲ့ ကွမ်း တောင်ကိုင်ကလေးပဲ'

နန်စီက ဝတ်စုံပြည့်ဖြင့် ခူးကလေးတစ်ဖက် ညွတ်ကာ အမေ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် အဖေနှင့် အမေ့ကို ခွင့်တောင်းသည်။ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ဥယျာဉ်မြို့ ရုပ်ရှင် ရုံသို့ ကားယူသွားပြီး ကြည့်ပါရစေတဲ့။ ဆယ့်သုံးရက် သောကြာနေ့ည။ တစ္ဆေကားကြည့်ချင်လို့ပါတဲ့။ မစ္စတာကလပ်တာသည် အလွန်စည်းကမ်း ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ သာမန်အားဖြင့် နန်စီနှင့် ကင်ယန်ကို စနေနေ့မှလွဲ၍ ညဆယ်နာရီ နောက်ပိုင်း အပြင်ထွက်ခွင့် မပေး။ စနေနေ့တွင် ရံခါ ဆယ့်နှစ်နာရီအထိ လည်ပတ်ခွင့်ရှိသည်။ သို့သော် သည်နေ့တော့ နန်စီကို ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ထိုညတွင် နန်စီနစ်နာရီထိုးသည့်တိုင် နန်စီ ပြန်ရောက်မလာ။ ပြန်ရောက်လာသံကို အဖေလုပ်သူက ကြားတော့ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူသည် ဒေါသဖြစ်တတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ ပြောစရာရှိလျှင် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် နားဝင်အောင် ပြောတတ်သည်။ နန်စီကို ပြန်ပို့သူမှာ သူတို့ကျောင်းမှ ဘတ်စကက်ဘောချန်ပီယံ ဘော်ဘီရပ် ဖြစ်သည်။

ဘော်ဘီကို မစ္စတာကလပ်တာ သဘောကျပါသည်။ ဆယ့်ခုနစ် နှစ်အရွယ် လူတော်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သမီးကို သူနှင့်တွဲခွင့် ပေးထားသည်မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုး ရှိခဲ့ပြီ။ နန်စီသည် မြင်သူများပွေလောက်သည့် အလှပိုင်ရှင်ကလေး ဖြစ်သည့်အလျောက် ချူချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော်လည်း ဘော်ဘီမှလွဲ၍ ဘယ်သူနှင့်မှ မျက်နှာမများခဲ့ပေ။ ထိုခေတ် မြီးကောင်ပေါက်မိန်းကလေးများသည် သူတို့၏ ဣန္ဒြေကို ရွှေလိုတန်ဖိုးထားကြသည်။ လက်စွပ်လဲခြင်း၊ မိသားဖသား ပီပီ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းမပြုမီ အလွန်အမင်း မရင်းနှီးသင့်ဟု မစ္စတာကလပ်တာ ယုံကြည်သည်။ သို့သော် မကြာခင်က သူတို့နှစ်ယောက် နမ်းနေသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ လှမ်းမြင်လိုက်သည့်အခါတွင် ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်းနေဖို့ သတိပေးရတော့သည်။ စောစောစီးစီး ခရီးမလွန်ခင်

ရွဲရွာခြင်းက ခံသာမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဖျောင်းဖျာသည်။ "ရပ်" မိသားစုသည် ရှိမန်ကက်သလစ် ဘာသာဝင်များ ဖြစ်ပြီး မိမိတို့က မိရိုးဖလာ ဖားရိုးစွဲနေသည့် ပရိတ်စတစ်များဖြစ်ကြောင်း၊ ဘာသာမတူသူများ လက်ထပ်လျှင် မည်သို့မည်ပုံ ပြဿနာ တွေ့ကြုံနိုင်ကြောင်းများကို ရှင်းပြပြီး သမီးကို နားချသည်။ ပြီးတော့ အနားမှ ထွက်မသွားမီ အဖေစကားကို နားထောင်ဖို့ ကတိတောင်းသည်။ နန်စီ ခေါင်းညိတ်ရှာသည်။

မစ္စတာကလပ်တာ၏ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ ဆယ့်တစ်နာရီ ဖြစ်သည်။ ညက အိပ်ပျက်သဖြင့် နောက်တစ်နေ့ ၁၉၅၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ခုနစ်နာရီထိုးမှ အိပ်ရာက နိုးသည်။ သို့သော် သူသည် ပုံမှန်အတိုင်းပင် မုတ်ဆိတ်ရိတ်သည်။ ကိုယ်လက်သန့်စင်သည်။ သားရေ ဂျာကင်နှင့် ခြံသမားဝတ်စုံကို အေးအေးဆေးဆေး ဝတ်သည်။ မိန်းမက အိပ်ရာထနောက်ကျသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ခန်းစီအိပ်သည်မှာ ကြာပြီ။ သူတို့နှစ်ထပ်တိုက်မှာ အခန်းဆယ့်လေးခန်း ပါသည်။ သူက အောက်ထပ် အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးတွင် အိပ်သည်။ မစ္စတာကလပ်တာက သူ့ အဝတ်အစား၊ ဆေးဝါးနှင့် အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကို သည်အခန်းတွင်ပင် ထားပြီး သူက ရေချိုးခန်းနှင့်ကပ်လျက် အိပ်ရာ၏ အခန်းတွင် ပြောင်းနေသည်။ အခန်းအရွယ်အစားမှာ အပေါ်ထပ်တွင်နေသည့် နန်စီနှင့် ကင်ယန်တို့၏ အခန်းနှင့် တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်သည်။

သည်အိမ်၏ တစ်အိမ်လုံးနီးပါးကို မစ္စတာကလပ်တာကိုယ်တိုင် ပုံထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူက အတွေးကောင်းသူ၊ တည်ငြိမ်အေးဆေးသူ ဖြစ်၍ သူ့အိမ်ပုံစံမှာ ဗိသုကာတစ်ယောက်၏ လက်ရာတမျှ လှပသည်။ ဣန္ဒြေရသည်။ အိမ်ကို ၁၉၄၈ ခုနှစ်က ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ဒေါ်လာလေးသောင်း ကုန်ကျခဲ့သည်။ (ယနေ့ပေါက်ဈေးမှာ ခြောက်သောင်းဖြစ်နေပြီ) နေရာကလည်း မျက်စိပသာဒဖြစ်ချင်စရာ၊ အရိပ်အာဝါသကောင်းသည့် ပင်မြင့်ပင်စောက်တွေ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တန်းစီကာ အိမ်အဝင် ကားလမ်းသည် အုပ်ဝေစိမ်းလန်း၍ နေလေသည်။

အိမ်ရှေ့တွင် ဘာမျှဒါမြက်ခင်းက ညီညာပြန့်ပြူးစွာ စိမ်းစိုနေသဖြင့် တိုက်ဖြူဖြူကြီးမှာ ပို၍ ပေါ်လွင်နေသည်။ ဟိုးလံကုမ်း၏ ကျက်သရေဆောင်အိမ်ကြီးဟုပင် လူတွေ တင်စားကြသည်။ အတွင်းပိုင်း ပြင်ဆင်ထားပုံကလည်း ယဉ်သည်။ ခင်ထားသည့် အသည်းရောင်ကော်ဇောက

ပရိဘောဂများ၏ ပါလစ်ရောင် ပြောင်ပြောင်လက်လက်ကို ထိန်းထားသည်။ ခေတ်မီဇဉ်းခန်းကြီးထဲမှ ဆိုဖာရုံရှည်တွေကို ငွေခြည်ထိုးအဖုံးလွှမ်းထားသည်။ နံနက်စာစားပွဲမှ ထိုင်ခုံများကိုမူ အဖြူနှင့် အပြာရောင် ပလတ်စံတစ်စများ လွှမ်းထား၏။ သည်လိုအိမ်တွင်း အပြင်အဆင်မျိုးကို သူတို့လင်မယား သဘောကျသည်။ ဟိုးလ်ကုမ်းမှ အခြားအိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများတွင်လည်း အလားတူ အလှဆင်လေ့ရှိကြသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့မှအပ တစ်ပတ်ငါးရက် အလုပ်ဆင်းသည့် အချိန်ပိုင်း အိမ်ဖော်တစ်ယောက်မှလွဲ၍ အစေခံ မငှား။ သမီးအကြီးဆုံး အိမ်ထောင်ခွဲသွားပြီး မိန်းမက မမာမကျန်း ဖြစ်လာသောအခါ မစ္စတာကလပ်တာက အချက်အပြတ်သင်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် မီးဖိုဆောင် ဝင်သည်။ နန်စီက အဖေ့ကို ကူသည်။ ထမင်းပွဲ၊ ဟင်းပွဲပြင်တာကို နန်စီက တာဝန်ယူသည်။ သည်လို မိသားစု ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နှင့် အိမ်ထောင်ထိန်းရသည်ကို မစ္စတာကလပ်တာ သဘောကျသည်။ ထောပတ်ပေါင်မုန့်နှင့် အုန်းသီးကိတ်ဖိုတ်ရာတွင် အိမ်ရှင်မများပင် မစ္စတာကလပ်တာကို မမိ။

သို့သော် မစ္စတာကလပ်တာကိုယ်တိုင်မူ အစားအသောက်ကို ခုံမင်လှသူ မဟုတ်။ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ခြံသမားအားလုံး အစားကြားသူများ ဖြစ်သည်။ သူက နံနက်စာကိုပင် တို့ကာပင့်ကာသာ စားတတ်သူဖြစ်သည်။ ထိုနေ့မနက်က ပန်းသီးတစ်လုံးနှင့် နွားနို့တစ်ခွက် သောက်သည်။ ဒါဆို လုံလောက်နေပြီ။ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ လုံးဝမသောက်။ အလုပ်စသည့်အချိန် ဗိုက်တင်းတင်းနှင့် မစသင့်ဟု သူက ထင်သည်။ သူသည် ဆေးလိပ်မသောက်၊ အရက်မသောက်ရုံမက အရက်သောက်သူများကိုလည်း ရှောင်သည်။ သူ့တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် အရက်သေစာကို တစ်ခါမျှ မြည်းမကြည့်ဖူးခဲ့။ သည်အတွက် လူမှုဆက်ဆံရေးတွင် အားမနည်းခဲ့ပေ။ အကြောင်းမှာ သူတက်သည့် ဥယျာဉ်မြို့ ဘုရားကျောင်း ပရိတ်တက်စတင့် ဘာသာဝင်အများစုမှာ အသောက်အစားကင်းသူများ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။ သေရည်သေရက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရှောင်ကြဉ်ရုံမျှမက သူ့ပိုင်နက်အတွင်းမှ အလုပ်သမားများကိုပါ သူက သောက်ခွင့်မပေး။ ရေညိုမြောင်ခြံကို အလုပ်လာလျှောက်သူများ ပထမဆုံး အမေးခံရသည့်မေးခွန်းမှာ 'မင်း အရက်သောက်တတ်သလား' ဟူသည့် မေးခွန်း

ပစ်ဖြစ်သည်။ 'မသောက်တတ်ပါဘူး' ဟူသည့် အဖြေရရှိဖြင့် မကျေနပ်ပေ။ 'အရက်သောက်သည်ကို တွေ့ရှိပါက အလုပ်ရပ်စဲခြင်း ခံရမည်' ဟူသည့် အပိုင်ကိုပါ အလုပ်ရှင်၊ အလုပ်သမား စာချုပ်တွင် ထည့်ချုပ်ပေးသေးသည်။

သူတို့အားလုံး လေးစားရသည့် မစ္စတာလင်းရပ်ဆယ်ဟူသည့် ဖြစ်သမား အဘိုးကြီးက သူ့ကို ပြောဖူးသည်။

'မင်းနယ်ကွာ၊ လွန်လွန်းရန်ကော၊ အလုပ်သမားတစ်ယောက် အရက်သောက်တာမိလို့ အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပါပြီတဲ့။ သူ့မိသားစု ငတ်နေရင်ကော'

ပြောမနာဆိုမနာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က သူ့ကို ဝေဖန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြားသူတွေဆီက ဘာမျှပြောသံ မကြားရ။ အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျတော့ သူက အပေးအကမ်း ရက်ရောသည်။ ညာတာစိတ်ရှိသည်။ လုပ်ခကောင်းတောင်းပေးပြီး ဆုကြေး မကြာခဏပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ရေညိုမြောင် အလုပ်သမား ဆယ့်ရှစ်ယောက်တို့ ထံမှ မကျေနပ်သံ ကြားရခဲ့သည်။

နွားနို့တစ်ခွက်မော့ပြီးလျှင် ဦးထုပ်ကောက်ဆောင်းကာ ပန်းသီးတစ်လုံးကိုင်လျက် လုပ်ငန်းခွင်သို့ ထွက်တတ်သည်။ သည်ရာသီမှာ ပန်းသီးအကောင်းဆုံးထွက်သည့်ရာသီ ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်အပြာဆုံး၊ နေခြည်အဖြာဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။ အရှေ့လေကလေး တဖြူးဖြူးနှင့်။ သစ်ရွက်ရော်ရီတို့ မြေမကျစေဘဲ လှုပ်သည်ဆိုရုံကလေး တိုက်ခတ်သည့် လေနုအေး။ ဆောင်းဦးပေါက်အချိန်သည် ကင်းဆပ်စ်အနောက်ပိုင်းကို အလှဆင်သည့် မင်္ဂလာအခါသမယ ဖြစ်သည်။ သည်ရာသီကုန်လျှင် သေဖို့သာပြင်ဆိုသည့်အချိန်သို့ ရောက်လာတော့မည်။ ကော်လိုရာဒိုလေကြမ်း နှိပ်စက်တော့မည့်အချိန်သည် မဝေးတော့ပြီ။ နှင်းတွေ ပေါင်လယ်လောက်အထိ ဒုတက်ပြီး သိုးတွေ သေကျေပျက်စီးသည့်ရာသီ ဖြစ်၏။ နှင်းပျော်ချိန် ရောက်ပြန်တော့လည်း မြူတွေ ပိန်းပိန်းပိတ်ပိတ် မှောင်လာဦးမည်။ သည့်နောက်တွင်တော့ ကျီးကန်းများပင် နေစရာမရှိသည့် နွေ၊ ပြီးမှ သူ့ထက်ဆိုးသည့် အင်ဒီးယန်းနေ့ခေါ် ကော့နေအောင် ခံရသည့် နွေ၊ ခရစ္စမတ်ရာသီအထိ လှိုမ့်ပိမ့်ခံရသည့် နွေရိုင်း။

ရာသီဥတုအကြောင်း စဉ်းစားနေစဉ် ခြံစောင့်ခွေးကြီး ဟက်ဒီ

သူ့အနား ရောက်လာသည်။ သူ့ကိုခေါ်ပြီး နွားခြံဘက်သို့ ဆက်လျှောက် လာခဲ့သည်။ နွားခြံနှင့် တစ်ဆက်တည်းတွင် ဂိုဒေါင်ကြီးသုံးလုံး တန်းစီ လျှောက်။ လိပ်ခုံးအမိုးနှင့် တစ်လုံးမှာ ပြောင်းဆန်အပြည့်နှင့် ဧရာမ ဂိုဒေါင် ကြီး ဖြစ်သည်။ တစ်လုံးတွင် ခိုင်လိုနှင့် ဂျုံစေ့များ သိုလှောင်ထားသည်။ သည်ဂိုဒေါင်တစ်လုံးတည်းမှ တန်ဖိုးမှာ ဒေါ်လာတစ်သိန်းထက်မနည်း တန်သည်။ သည်ငွေပမာဏ တစ်မျိုးတည်းနှင့်ပင် ၁၉၃၄ ခုနှစ် မစ္စတာ ကလပ်၏ဝင်ငွေထက် လေးထောင်ရာခိုင်နှုန်းနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။

ထိုနှစ်တွင် ဘိုးနီဖောက်စ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ကင်းဆပ်စ် ပြည်နယ်ဥယျာဉ်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကင်း ဆပ်စ် အလယ်ပိုင်းသားတွေ။ ရောက်ရောက်ချင်း မြို့နယ်စိုက်ပျိုးရေး ကိုယ်စားလှယ်ရုံးတွင် ဝင်အလုပ်လုပ်သည်။ လက်ထောက် ဌာနခွဲမှူး အဆင့်တွင် ခုနစ်လလုပ်ပြီး ဌာနခွဲမှူးရာထူး ရသော်။ ၁၉၃၅ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၃၉ ခုနှစ် ကြားကာလတွင် သူသည် အလုပ်ကို အောက်ခြေသိမ်း လုပ်ကာ လက်တွေ့စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းကို လေ့လာသည်။ လူငယ်ကလေး တစ်ဦးသာဖြစ်သည့် ဟားဘတ်ကလပ်တာသည် သိပ္ပံနည်းကျစိုက်ပျိုးရေး စနစ်ကို စိုက်ပျိုးသမားများထံ ဖြန့်ဖြူးသည်။ ထင်တိုင်းမပေါက်သဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့် ခြေသမားများနှင့် အစိုးရ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးဌာန ကြားတွင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အရည်အချင်းပြည့်ဝကာ ရိုးသားမှုရှိသော ကလပ်တာသည် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိအဖြစ် ကြားလူတာဝန်ကို ယူကာ နှစ်ဦးနှစ်ဝ လုပ်ငန်းတိုးတက်မှုရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

သူသည် စိုက်ပျိုးမွေးမြူသမား၏ သားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့၍ သူ့ အလုပ်ကို သူ သိသည်။ ဝါသနာပါသည်။ တစ်နေ့မှာ ငါ ခြံပိုင်ရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်လာရမည်။ မွေးမည်။ စိုက်မည်ဟူသည့် ဆန္ဒ ပြင်းပြ ခဲ့သည်။ လခစားဘဝဖြင့် လေးနှစ်လုပ်ခဲ့ပြီးနောက် “ရေညိုမြောင်” ဟု ခေါ်သော ခြံမြေကို ငှားပြီး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း စခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ (ဘာ ကြောင့် သည်နေရာကို ရေညိုမြောင်ဟု ခေါ်မှန်း သူ မသိ။ ကွေ့ဂိုက် စီးဆင်းနေသည့် အာကန်ဆောမြစ်ကမ်းနံဘေးတွင်ရှိ၍ “ရေညို” ဟု ခေါ် တွင်သည်ကိုတော့ နားလည်သည်။ သို့သော် “မြောင်” ဟူ၍ ခေါ်ရလောက် အောင် လျှိုမြောင်တောင်ကြား တစ်နေရာမျှ မရှိ)

ဖင်နီမြို့နယ် လက်ဟောင်းခြံသမားကြီးတချို့က အလွန်ရှေးဆန်

သည်။ ‘သူများမြေတွေကို သည်လိုထွန်၊ သည်လိုစိုက်နဲ့ လျှောက် လေ ကျယ်နေတဲ့ ကောင်လေး၊ သူ့မြေကို သူ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ တို့ စောင့် ကြည့်ကြရအောင်’ ဟု သရော်တော်တော်လုပ်သည့် အဘိုးကြီးတွေ ရှိ သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခြံသမားကောင်လေးကို သူတို့ တလေးတစား ဖြစ်လာကြသည်။ ကလပ်တာက အလုပ်စပြုဆိုကတည်းက အပြောနှင့် အလုပ် ညီအောင်လုပ်သည်။ တစ်နေ့ ဆယ့်ရှစ်နာရီ အလုပ်လုပ်သည်။ အပျက်အစီး မရှိမဟုတ်။ ရာနှုန်းပြည့် အောင်မြင်သည်မဟုတ်။ ဂျုံခင်း နှစ်ခါပျက်သည်။ တစ်နှစ် ဆောင်းတွင် နှင်းမုန်တိုင်းကြောင့် သိုးတွေ ရာနှင့်ချီ သေသည်။

ဆယ်စုနှစ်တစ်စု ကြာသောအခါ “ရေညိုမြောင်” ယာတော၏ အကျယ်အဝန်းမှာ ဧကနှစ်ရာကျော် ဖြစ်လာသည်။ အားလုံး ကလပ်တာ တစ်ဦးတည်းပိုင်။ ငှားပြီးလုပ်သည့် မြေဧကပေါင်းက သုံးထောင်။

သည်တောမှ ခြံပိုင်ရှင် လူဟောင်းတွေကော၊ လူသစ်တွေပါ ကလပ်တာကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် တလေးတစား ဖြစ်လာကြသည်။ ရေညိုမြောင်သည် ဂျုံ၊ ပြောင်းနှင့် နွားစာမြက် အထွက်အကောင်းဆုံး ယာတော ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နွားစာမြက်သည် သိုးခြံနှင့် နွားခြံအတွက် အဓိကအကျဆုံး စားပင်ဖြစ်သည်။ ရေညိုမြောင်နွားခြံမှ နွားကြားများ သည် တသွေးတမွေးဖြစ်ကာ ရိုက်နှိပ်ထားသော အသားတံဆိပ်ကို အနီးကပ်ကြည့်ဘဲ ကလပ်တာ၏ နွားများဖြစ်ကြောင်း သိသာနေသည်။ နို့စားနွားမများမှာလည်း အလားတူပင်။ ခြံမွေး တိရစ္ဆာန်တွေသာ မဟုတ်။ အိမ်မှ နန်စိုအချစ်တော် ကြောင်တွေလည်း အားလုံး ဝဝဖီးဖီးတွေချည်း။ တစ်အိမ်လုံး၏ အချစ်တော် မြင်းကြီး “ဘာဘီ” ကတော့ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ချိန်မရှိဘဲ ကလေးတွေကို သူ့ ကျောပေါ်တင်ကာ ဆော့ကစားခြင်း ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်သည်။

မစ္စတာကလပ်တာက ပန်းသီးအူတိုင်ကို ဘာဘီပါးစပ်ထဲ ထည့် ကျွေးနေရင်း ခြံထဲမှအမှိုက်တွေကို ထွန်ခြစ်နှင့်စုနေလည်။ တစ်ဦးတည်း သော အိမ်ဗဟိုရလုပ်သား အဲဖရက်စတော့လိန်းကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ‘မောနင်း စတော့လိန်း’ စတော့လိန်းမိသားစုတွင် ကလေးသုံးယောက် ရှိသည်။ အိမ်မ

ကြီးနှင့် ကိုက်တစ်ရာအကွာတွင် သူတို့အတွက် အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်ပေးထားသည်။ သူတို့အိမ်မှလွဲ၍ အနီးဆုံးအိမ်မှာ တစ်မိုင်ခွဲဝေးသည်။ မျက်နှာရှည်ရှည်၊ ညိုညစ်ညစ်အရောင် သွားရှည်ရှည်နှင့် စတော့လိန်းက သူ့ကို ပြန်နှုတ်ဆက်ပြီး စကားစသည်။

‘အငယ်ဆုံးကလေး များလို့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား တစ်ညလုံး မအိပ်ရဘူး၊ အဲဒါ ဆေးခန်း သွားပြချင်လို့’

မစ္စတာကလပ်တာက ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ လိုအပ်လျှင် သူတို့ လင်မယားကို လာပြောဖို့ပါ မှာလိုက်သည်။ ခွေးကြီးတက်ဒီက ရှေ့မှ ထွက်သွားနှင့်သည်။ မစ္စတာကလပ်တာက နောက်မှ လျှောက်လိုက်သွားသည်။ ရိတ်သိမ်းပြီးစ ဂျုံနှင့်ပြောင်းရိုးပြတ်တော့သည် ခြင်္သေ့အရောင် ညိုမောင်းလျက် ရှိသည်။

ဟိုးရှေ့တည့်တည့်မှ မြစ်ကွေ့တွင်တော့ စားပင်စိုက်ခင်းတွေ။ စိမ်းညိုညို သစ်တောခင်းနှင့် ဆက်လျက် မက်မုံခင်း။ ချယ်ရီပင်တွေ နှင့် ပန်းသီးပင်တွေက သူ့အကန့်နှင့်သူ သီးသီးသန့်သန့်။ နယ်ခံများ၏ အဆိုအရ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်က သည်နယ်တစ်ရိုးမှာ သစ်ပင် မျိုးစုံ ရှိခဲ့ဖူးသည်တဲ့။ ခုအချိန်တွင်တော့ ရှားစောင်းလက်ပပ်နှင့် ရေငတ် ဒဏ်ခံနိုင်သည့် နှစ်ရှည်ပင်တွေ၊ ပေါ်ပလာပင်တွေသာ ကျန်တော့သည်။ မစ္စတာကလပ်တာက မကြာမကြာ ယူကျုံးမရလေသဖြင့် ပြောတတ်သည်။

‘မိုးရေချိန် တစ်လက်မသာ ပိုရွာချပေးပါကွာ၊ ဟောဒီနေရာကို ဒေဒင်ဥယျာဉ်ဖြစ်အောင် ငါ လုပ်ပြချင်တယ်’

ယခုလည်း သူ့ ကြီးစားမှုကြောင့် လွင်တီးခေါင်ဒေသသည် ပန်းသီး နဲ့နှင့် သစ်သီးမျိုးစုံနဲ့ သင်းကာ စိမ်းစိုဖြောင့်တန်းသော အပင်တန်းများ နှင့် မြစ်ကမ်းနဖူးကို အလှဆင်ထားနိုင်ခဲ့ပြီ။

မိန်းမလုပ်သူက သူ့အကြောင်း ဖောက်သည်ချဖူးသည်။

‘ကျွန်မယောက်ျားက အဲဒီအပင်တွေကို သူ့ကလေးတွေထက် ပိုချစ်တာ’

ဟိုးလဲကုမ်းတစ်မြို့လုံးသိသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှိသေးသည်။ တစ်ခါတွင် လေယာဉ်ငယ်တစ်စင်း စက်ချို့ယွင်းသဖြင့် မြေပြင်သို့ ထိုးဆင်းရာ သူ့မက်မုံခင်းထဲအထိ ရောက်လာသည်။ လူတွေက လေသူရဲ

အသက်ကိုကယ်ဖို့ အပြေးရောက်လာကြသည်။ လူအုပ်ထဲတွင် သူလည်း ပါလာသည်။ လေသူရဲ ဘာမှမဖြစ်ပါ။ ရွာသားတွေက ကံကြီးပေလို့ ဆိုပြီး ပိုင်းသနားနေချိန်တွင် ကလပ်တာက ကြေမုနေသော သူ့အပင်တွေကို ကြည့်ကာ လေသူရဲကို တရားစွဲမည်တက်ကဲ လုပ်နေသည်တဲ့။

စားပင်ခြံကိုဖြတ်ပြီး ကမ်းပါးအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သည်မြစ်ကွေ့တစ်ဝိုက်က ရေတိမ်ပိုင်းဖြစ်သည်။ မြစ်လက်ကလေးများ ဖြာ ထွက်ကာ ရေလယ်ကောင်သောင်ထွန်းသည့်အရပ် ဖြစ်သည်။ သဲနကျွန်းကလေးတွေက ငွေရောင်ဖြာလျက် ညနေဆည်းဆာချိန်တွင် ရွှေရောင်သို့ ပြောင်းတတ်သည်။ ဘိုးနီကျန်းမာရေးကောင်းစဉ်က မိသားစု ပျော်ပွဲစား ထွက်လေ့ရှိသည့် ရေလယ်ကျွန်းကလေးများ ဖြစ်သည်။ စားစားသောက် သောက်နှင့် လက်ထွန်ပစ်ထားသည့် ကြိုးကို ငါးတွတ်မတွတ် စောင့်ကြည့်ရသည်မှာ ပျော်စရာ။ ကားလမ်းနှင့် တစ်မိုင်ခွဲဝေးသဖြင့် သူတို့ ဆီသို့ လူစိမ်းသူစိမ်းများ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မရှိသလောက်ပင်။ သည်နေ့မှ မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ဆီလာနေသော လူငါးယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ တက်ဒီက ဒေါင်းတင်မောင်းတင်နှင့် အသံကုန်ဟောင်ကာ ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ သည်ကောင့်တွင် ထူးဆန်းတာတစ်ခု ရှိသည်။ သူသည် အလွန်မြန်လှသည့် ခွေးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်း အသင့်အနေအထား ရှိသည့် ကင်းသမားတစ်ယောက် အတိုင်းပင်။ သို့သော် သေနတ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ချက်ချင်း အမြီးကုပ်သွားတော့သည်။ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်များက သေနတ်ကိုယ်စီနှင့်မို့ ခုလည်း တက်ဒီပါးစပ်ပိတ်ကာ အမြီးကုပ်သွားလေပြီ။ ဘာကြောင့်မှန်း ဘယ်သူမျှ မသိ။ သူ့ကို ကင်ယန်က လမ်းဘေးမှ ခေါ်လာပြီး မွေးထားသည်မှာ တစ်လသာ ရှိသေးသည်။

ဧည့်သည်တွေမှာ အိုကလာဟိုးမားမှ ရစ် ပစ်ဖို့ ထွက်လာကြ သူများ ဖြစ်သည်။ နီဝင်ဘာလသည် ရစ် ပစ်လို့ အကောင်းဆုံးလ ဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သည့် အပတ်အတွင်းက အမြို့မြို့ အနယ်နယ်မှ ငှက်ပစ်သမားတွေ ရောက်လာပြီး တဖြောင်းဖြောင်း ပစ်သွားကြသည်။ ဂျုံနှင့် မိုင်လို့ နေတွေ အဝစားထားသည့် ရစ်တွေ အခုဆုံးအချိန်။ သူတို့ ဟစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်ကြီး ရသွားကြသည်။

ထုံးစံအားဖြင့် မစ္စတာကလပ်တာဆီမှာ ခွင့်ပြုချက်ယူရမည်။ ခြံရှင် ဆီ ခွင့်တောင်းရမည်။ သတ်မှတ်ထားသည့် ငွေကြေးပေးသွင်းရမည်။ ဧည့်သည်ငါးယောက်က ထုံးစံနှင့်အညီ ကမ်းလှမ်းသည်။ မစ္စတာကလပ်တာ သဘောကျသွားပြီး ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

‘ပိုက်ဆံပေးဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကြိုက်သလောက် ပစ်ကြပါ။ ကျုပ် က ငမဲ့ပုံ ပေါက်နေပေမယ့် ဒါလောက် မဆင်းရဲသေးပါဘူး’

ပြောပြီး ဦးထုပ်အနားကို လက်နှင့်တို့၍ ကျန်သည့်အလုပ်တွေ လက်စသတ်ရန် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သည်နေရာကို သူ နောက်ဆုံးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ လုံးဝ မသိခဲ့ပေ။

*

လစ်တဲလ်ဂျူပဲလ် ကဖေးဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်နေသော လူရွယ်သည်လည်း မစ္စတာကလပ်တာကဲ့သို့ပင် ကော်ဖီမကြိုက်။ သူက အက်စ်ပရင်သုံးလုံး နှင့် လစ်မနစ် အချို့တစ်ဘူးမှာပြီး ပေါလ်မော်လစ်စီးကရက်ကို တစ်လိပ် ပြီးတစ်လိပ် ဖွာနေသည်။ သူ့အကျင့်အတိုင်း အချို့ရည်ကို တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်၊ စီးကရက်တစ်ဖွာ ဖွာလိုက်နှင့်။ စားပွဲပေါ်တွင် မက်ဆီကို မြေပုံတစ်ခု ဖြန့်ချထားသည်။ သို့သော် မြေပုံကို ငုံ့ကြည့်သည့်အကြိမ် ထက် ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်သည့်အချိန်က များနေသည်။ သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ကို သူ စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ချိန်းသည့်အချိန် လွန် သွားပြီ။ ထိုသူငယ်ချင်း ရောက်မလာ။ မြို့ကလေးက တိတ်တိတ်ဆိတ် ဆိတ်၊ အေးအေးဆေးဆေး။ သူ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသည့်လမ်းကို မနေ့ က မတိုင်မီအထိ သူ တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးခဲ့။ “ဒစ်” တစ်ယောက် နောက်ကျနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ လာမှာပါ။ သူ ချိန်းတာပဲ။ သူ့ကိစ္စပဲ။ သူ လာမှာပေါ့။ ကိစ္စဝိစ္စပြီးလျှင် မက်ဆီကိုကို သွားကြမည်။

ဆိတ်သားရေပေါ်တွင် ဆွဲထားသည့် မြေပုံမှာ စုတ်ပြတ်နေပြီ။ သူ ညက တည်းခွဲသည့် ဟိုတယ်ကလေး၏ အခန်းထောင့်တွင် သည်လို မြေပုံအစုတ်အပြတ်တွေ ပုံနေတာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ပြည်နယ်ပေါင်းစုံ၏ မြေပုံတွေ၊ ကနေဒါမြို့နယ်ပုံတွေ၊ တောင်အမေရိကတိုင်းပြည်များ၏ မြေပုံ တွေပင် ပါလိုက်သေးသည်။ လူရွယ်က သည်တိုင်းပြည်တွေကို စိတ်

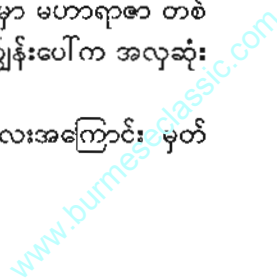
မဝင်စား။ သူ သွားချင်သည်က အလာစကာ၊ ဟာပိုင်ယီနှင့် ဟောင် ကောင်ကျွန်း ဖြစ်သည်။ ခုတော့ သူ သွားချင်သည့်နေရာကို သွားနိုင် တော့မည်။ ဒစ်နှင့် တွေ့လျှင် အားလုံး ကိစ္စပြီးသွားမှာ သေချာသည်။ သူနှင့် ချိန်းထားသည့်ကိစ္စ ပြီးဖို့သာ အဓိကဖြစ်သည်။ လှမ်းခေါ်သည့် စာအတွက် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းတွေသယ် ပြီး ဖောင်ဖျက်ကာ သည်နေရာကို ရောက်လာခဲ့ပြီ။ သူပိုင် ပစ္စည်းမှာ သုံးမျိုးမျှသာ။ ဂီတာတစ်လက်၊ စက္ကူကတ်ပုံးနှစ်လုံး။ တစ်လုံးက အဝတ် အစား၊ တစ်လုံးက စာအုပ်တွေ။ စာအုပ်ပုံးက ပိုလေးသည်။ မြေပုံတွေ၊ ကဗျာစာအုပ်တွေ၊ သီချင်းစာအုပ်တွေ၊ ရေးသောစာတွေ၊ ပေးစာတွေ အပြည့်။ (ဒစ်က သည်ကတ်ပုံးကြီးကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ကာ ‘ပေး ပယ်ရီ၊ နေရာတကာ ဒါကြီး တထမ်းထမ်းနဲ့၊ ဘာစာအုပ်တွေမို့လဲကွာ၊ လွှင့်ပစ် ခဲ့စမ်းပါ’ ဟု ပြောဖူးသည်။ ပယ်ရီက ပြန်ပြောသည်။ ‘ဘာ ... လွှင့် ပစ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား။ အဲဒီအထဲမှာ ဒေါ်လာသုံးဆယ်ကျော် တန်တဲ့ စာအုပ်တွေ ပါတယ်။ မင်း သိလား’)

ခုတော့ သည်ပစ္စည်းတွေနှင့်အတူ ကင်းဆပ်စ်နယ်ထဲက “အိုလိပ်” မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ သည်နယ်ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာပုံက တွေးမိ ရင် ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်လာသည်။ လွန်ခဲ့သည့် လေးလကပင် တရားရုံး တွင် ခြေချုပ်ခံခံ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ရသည်။ ကင်းဆပ်စ်နယ်ထဲသို့ ဘယ် သောအခါမှ ခြေချပေါ့ဟူသည့် ကတိဝန်ခံချက်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဆုံး ဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ကင်းဆပ်စ်မြေကို ဘယ်တော့မှ မချဖို့လေ။ ဆုံးဖြတ် ချက် ကြာကြာမခံလိုက်။

မြေပုံပေါ်တွင် မင်နှင့် ဝိုင်းထားသည့် မြို့နာမည်တွေ အများ ကြီး။ ကိုဇူမဲလ်၊ ယူကာတန်ကမ်းလွန်မှ ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်း။ မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်တွင် သည်ကျွန်းကလေးအကြောင်း ဖတ်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မင်း ဝတ်လာတဲ့ အဝတ်တွေချွတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်၊ ဖားဖား လျားလျား ပိုးဝတ်ရုံတစ်ခု ကောက်စွပ်လိုက်၊ အဲဒီမှာ မဟာရာဇာ တစ် ယောက်လိုနေ၊ တစ်လ ဒေါ်လာငါးဆယ်ပေးရင် ကျွန်းပေါ်က အလှဆုံး ကောင်မလေးတွေ ခေါင်းခေါက်ရွေးနိုင်တယ်’

သည်ဆောင်းပါးထဲမှပင် သည်ကျွန်းကလေးအကြောင်း မှတ် ထားတာတွေ ရှိသေးသည်။

‘သည် ကျွန်းကလေးပေါ်မှာ လူမှုရေး အရှုပ်အထွေးတွေ မရှိဘူး။ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး အကျပ်အတည်းတွေ မရှိဘူး။ ကျွန်းပေါ်မှာ နေတဲ့ လူတွေကို ဘယ်အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းကမှ၊ ဘယ်လိုလူမျိုးကမှ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ရဘူး။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပြည်မကြီးက ကြက်တူရွေးတွေ အုပ်လိုက်ချီ ရောက်လာပြီး ကျွန်းကလေးပေါ်မှာ ဥချကြတယ်’

အကာပူကို ရေနက်ဆိပ်ကမ်းကိုတော့ တင်စားတာ များလွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

‘အရမ်းချမ်းသာတဲ့ မိန်းမတွေလာပြီး အနားယူတတ်တယ်။ အဲဒါဟာ လူငယ်တွေအတွက် “ဆိုင်ရာမဒရေး” တဲ့။ ဆိုင်ရာမဒရေးဆိုတာ Treasure of Sierra Madre ရုပ်ရှင်ကားကို ရည်ညွှန်းပြောတာ။ သူ့ရစ်ခါပြန်ကြည့်တဲ့ ကားပေါ့’

ဟင်နရီဘိုးဂတ်၏ အကောင်းဆုံးကားဖြစ်သည်။ ဝေါ်လ်တာ ဟုစတန်ဆိုသည့် အဘိုးကြီးကို ပယ်ရီ တစ်သက်မမေ့။ သူ့အဖေနှင့် တူလွန်း၍ဖြစ်သည်။ သည်တုန်းက ဒစ်ကို ပြောတာ အပိုတစ်ခုမှ မပါ။ ရွှေရှာသည့်အလုပ်ကို သူ ကောင်းကောင်းကျွမ်းသည်။ အဖေက သူ့ကို အသေးစိတ် သင်ပေးခဲ့သည်။ မြင်းနှစ်ကောင်ဝယ်ပြီး စွန့်စားခန်းဖွင့်ဖို့ ဒစ်ကို ဆွယ်ကြည့်သည်။ ဒစ်က လက်တွေ့သမား။ ‘သွားစမ်းပါကွာ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ငါ ကြည့်ဖူးပါတယ်။ ဒုက္ခဖြစ်တာချည်းပါပဲ။ ဖျားတဲ့ လူနဲ့၊ နာတဲ့လူနဲ့၊ ရွှေလည်းတွေ့ရော လူက သေလုနေပြီ။ ရွှေမှုန့်အိတ်တွေ ထမ်းပြန်လာ၊ လမ်းမှာ မှန်တိုင်းမိ၊ ရွှေမှုန့်တွေ လေထဲပါသွား၊ အဲဒါမျိုးနဲ့ နိဂုံးချုပ်ရတာချည်းပဲ’

ပယ်ရီက မြေပုံကို ပြန်ခေါက်သိမ်းပြီး အချိုရည်ဖိုး ရှင်းလိုက်သည်။ ဒစ် ရောက်မလာသေး။ ထ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ကို ထိုင်လျက် သား ကြည့်လျှင် လူစဉ်မီသည့် လူတစ်ယောက်ဟု ထင်ရသည်။ ပရုံးကျယ်ကျယ်နှင့် တကယ့်အလေးမသမား တစ်ယောက်၏ ပုံမျိုး။ တကယ်လည်း သူ အလေးမ ဝါသနာပါသည်။ သို့သော် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းပုံမှာ အောက်ပိုင်းသေးကာ အပေါ်ပိုင်းနှင့် အချိုးမညီ။ ရပ်လိုက်သည့် အခါတွင်မှ ပုပုပျပ်ပျပ် လူငယ်တစ်ယောက်မှန်း တွေ့ကြရသည်။

ဆိုင်ပြင်ထွက်ကာ ဒစ်ကို ရပ်စောင့်နေသည်။ ရှစ်နာရီလေးဆယ် ငါးမိနစ် ရှိပြီ။ ချိန်းသည်အချိန်ထက် နာရီဝက် နောက်ကျနေပြီ။ မတတ်နိုင်။ စောင့်ရတော့မည်။ သူ့တွင် အချိန်ဖြုန်းနည်းတွေ မျိုးစုံရှိသည်။ မှန်ကြည့်တာ အပါအဝင်။ တစ်ခါတွင် ဒစ်က ဝေဖန်ဖူးသည်။

‘မင်းနယ်ကွာ၊ မှန်ကြည့် ကြည့်နိုင်လွန်းတယ်၊ မှန်ထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်နေသလား အောက်မေ့ရတယ်။ ဒါလောက် အကြာကြီး ကြည့်နေရတာ မပျင်းဘူးလား’ တဲ့။

ပယ်ရီ မပျင်းပါ။ ဘယ်တော့မှ မပျင်း။ သူ့ ရုပ်သွင်ကို သူ ကျေနပ်သည်။ သူ့မျက်နှာက ဘယ်ထောင့်မှကြည့်ကြည့် ပုံသဏ္ဍာန် တစ်မျိုးစီထွက်သည့် မျက်နှာမျိုး။ လောကကြီးကို စိန်ခေါ်နေသည့် မျက်နှာမျိုး။ ဘယ်လိုအခါမှာ ဘယ်လိုမျက်နှာပေးနှင့် နေရမည်ကို မှန်က သူ့ကို သင်ပေးသည်လေ။ ခြိမ်းခြောက်သည့် မျက်နှာပေး၊ သိမ်ငယ်နေသည့် ပုံစံ၊ နက်နဲသည့် အမူအရာ၊ စသည် စသည်။ ခေါင်းကို ငဲ့ပုံ၊ နှုတ်ခမ်းတွန့်ပုံ အနေအထားမျိုးစုံလည်း သူ လုပ်တတ်သည်။ ကလေးကချေ ဂျစ်ပစ်ပုံစံရော၊ နူးညံ့သည့် ချစ်စရာပုံစံပါ သူ လုပ်တတ်သည်။

အမေက ချာရိုက်အင်ဒီယန်း စစ်စစ်။ နီညိုညို အသားရောင်က အမေသွေး။ ရွန်းလဲ့လဲ့ အနက်ရောင် မျက်လုံးများနှင့် ပိတုန်းရောင် ကေသာကလည်း အမေဘက်မှ ရသည့်အမွေ။ မျက်နှာသွင်ပြင်တွင် အသားနီစပ်စပ်နှင့် အဖေအိုင်ယာလန်သွေး သိပ် မပါ။ အားလုံး အမေဘက် နှယ်သည် ဆိုရမည်။ အမေဘက်မှ မျိုးဆက်အမွေကမူ သူ့သွေးထဲတွင် ပါနေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိလွန်းခြင်း၊ ရန်လိုတတ်ခြင်းများ။ ပြီးတော့ ဂီတာတီးသည့်အခါတွင်မူ အိုင်းရစ်တစ်ယောက်အတိုင်း ပင်။ သူသည် ပရိသတ်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သူ အနုပညာရှင် တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဇာတိမြို့လို ဖြစ်နေသည့် လက်စီဗီးဂတ်စ်ညကလပ်တစ်ခုတွင် သူသည် နာမည်ကြီး ဂီတာသမားတစ်ဦး၊ အဆိုတော်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ တယော အလက်ပေါင်းများစွာ အပုံအပိုးဖြင့် “မင်းကို ကိုယ် လာတွေ့မှာပါကွယ်” သီချင်းကို သူ ဆိုတီးတီးသည့် အခါ နာမည်ကြီးတွေ အများကြီးပါသည့် ပရိသတ်၏ လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံနေခဲ့ဖူးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးစပ်သီဖွဲ့သည့် ကဇာတ်

သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုလျှင် လူတိုင်း၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ရေပန်းစားခဲ့ဖူးသေးသည်။

“ဧပြီလတိုင်း အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းခဲ့တဲ့ ကြက်တူရွေးတွေ၊
ငါ့ခေါင်းပေါ်မှာ အနီရောင် အစိမ်းရောင် လွှမ်း၊
အစိမ်းရောင်ထဲက လိမ္မော်ရောင် ဖြတ်သန်း၊
ငါ့ခေါင်းပေါ်မှာ၊ ဟိုး ... အမြင့်ကြီးမှာ သူတို့
ပျံသန်းရင်း ... သီချင်းတွေ ဟစ်ကြွေးကြ၊
ဧပြီလကို သူတို့ ခေါ်ဆောင်လာလေပြီ”

(ဒစ်က သီချင်းကို နားထောင်ပြီး တန်းဝေဖန်သည်။ ‘ကြက်တူရွေးက သီချင်းမဆိုပါဘူးကွာ၊ စကားပြောတာပါ’ တဲ့။ ဒစ်သည် ဂီတကို မခံစားတတ်၊ ကဗျာဆို ဝေလာဝေး၊ သို့သော် ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ဝေဖန်ရာတွင်တော့ အဟုတ်တော်သူ ဖြစ်သည်။ သည်အတွက်တော့ ပယ်ရီက သူ့ကို အမှတ်ပေးသည်။ မိမိနှင့်စာလျှင် အလွန်မကျောသူ၊ ယောက်ျားပီသသူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည်။)

ပယ်ရီ သုံးဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပြီ။ လက်စီမီးဂတ်စ်သို့ မရောက်ခင် သူ့အသက် တစ်ဝက်လောက်မှာ ကလေးဘဝကတည်းက စာအုပ်စာပေနှင့် နီးစပ်ခဲ့သည်။ ရသနှင့် ကဗျာစာပေအပြင် စွန့်စားခန်းတွေ၊ သုတတွေလည်း ဖတ်သည်။ (ရေငုပ်နည်းမျိုးစုံ၊ အချိန်တွေ ဘယ်လိုဖြုန်းမလဲ၊ ငွေရှာနည်း၊ ရတနာသိုက်ညွှန်း မြေပုံငါးဆယ် ... စသည် စသည်များ) သည်စာအုပ်တွေက သူ၏ စွန့်စားလိုစိတ်ကို နှိုးဆွပေးခဲ့သည်။ စိတ်ကူးယဉ် စွန့်စားခန်းအိပ်မက်တွေ မက်ဖြစ်သည်။ ရေအောက်တွင် နစ်မြုပ်နေသည့် စပိန်စစ်သင်္ဘောကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ငုပ်ပြီး ပုလဲတွေ၊ စိန်တွေကို ရွှေသေတ္တာထဲ ထည့်၍ ယူခဲ့ပုံ၊ အကြေးခွဲတွေ တက်နေသည့် အစောင့်သတ္တဝါများနှင့် တိုက်ခိုက်ပုံ စသည့် အိပ်မက်များ။

ဟော ... ကားဟွန်းသံ ကြားလိုက်သည်။ ဒစ် ရောက်လာပြီ။

*

‘ဟာ ... သေတော့မှာပဲ၊ ငါ ကြားပါတယ်ဟာ။ ဘာလို့ အရမ်းစွတ်အော်နေတာလဲ ကင်ယန်’

ကင်ယန်က အသံပြုသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကုန်းအော်နေပြန်သည်။

‘နန်စီ ... တယ်လီဖုန်း’

ဖိနပ်မပါဘဲ ညအိပ်ဝတ်စုံနှင့် အပေါ်ထပ်မှ နန်စီ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်တွင် တယ်လီဖုန်းနှစ်လုံး ရှိသည်။ တစ်လုံးက အဖေရုံးခန်းထဲမှာ၊ နောက်တစ်လုံးက မီးဖိုခန်းထဲမှာ။

နန်စီက မီးဖိုခန်းထဲမှ လိုင်းခွဲဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး-

‘ဟယ်လို ... ဟုတ်ကဲ့၊ မင်္ဂလာပါ မစ္စကဲခတ်စ်’

မစ္စကဲခတ်စ်တို့ ယာတောမှာ ကားလမ်းဘက် ပိုနီးသည်။

‘သမီးဖေဖေကို အန်တီ ပြောပါတယ်ကွယ်။ သမီး မနိုးသေးရင် မနိုးပါနဲ့လို့။ သမီး ညက အရမ်းပင်ပန်းသွားမှာပေါ့။ သမီး သိပ်တော်တာပဲကွယ်။ တွမ်ဆော်ယာသေပြီထင်ပြီး သမီး မျက်ရည်ကျတဲ့အခန်းမှာ သမီး တကယ် မျက်ရည်ကျတယ်နော်။ တီဗွီမှာ ကြည့်ရတဲ့မင်းသမီးတွေ လောက်ကို သမီးတော်တာ။ သမီးဖေဖေက ပြောတယ်၊ သမီး နိုးနေပါပြီတဲ့။ ကဲ ... သမီးဆီမှာ အန်တီ အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်တယ်ကွယ်။ အိမ်က သမီးလေး ဂျီလင်းပေါ့။ သမီးက ချယ်ရီသီး ဌာပနာ ကိတ်မုန့်ဖုတ်နည်း သင်ချင်လို့တဲ့ကွယ်၊ သမီး နှစ်တိုင်း ဆုတွေရတာ သူ သိတယ်လေ။ အဲ ... သမီးဆီ ဒီမနက် သူ့ကို ခေါ်လာရမလားလို့။ သမီး သင်ပေးမယ် မဟုတ်လားဟင်’

နန်စီ သင်ပေးချင်ပါသည်။ ကြက်ဆင်ကောင်လုံးကင်နည်းအထိ သင်ပေးနိုင်ပါသည်။ သူ့ဆီသို့ ချက်နည်းပြုတ်နည်းသာမက အချုပ်အလုပ်၊ အတီးအမှုတ် လာသင်သည့် မိန်းကလေးတွေ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကလေးများ လာတိုင်ပင်သည့် ကောင်မလေးတွေ ပြတ်သည် မရှိ။ နန်စီက သူတို့ကို သင်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိသည်ဟု ခံယူထားသည်။ သို့သော် ဧရာမ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၏ တာဝန်၊ ကျောင်းတွင် အတန်းခေါင်းဆောင်တာဝန်များအပြင် ဘာသာရေးဝတ်အသင်း တာဝန်များလည်း ယူထားသေးသည်။ သည်ကြားထဲတွင် မြင်းစီးလေ့ကျင့်သေးသည်။ အားလျှင် စန္ဒရာတီးသည်။ ကလဲရနက်မှုတ်သည်။ နှစ်စဉ်ပြုလုပ်သည့် အချက်အပြုတ်၊ အချုပ်အလုပ်နှင့် ပန်းအလှပြိုင်ပွဲများတွင် ဆုတွေ ယူလိုက်သေးသည်။ အသက်က ဆယ်ခုနှစ်နှစ် မပြည့်သေး။ လုပ်ချင်သည့် အလုပ်တွေက များလွန်းနေသည်။ နန်စီက အလုပ်လောဘကြီးသည်။

'သူ့မို့ ဒါလောက် အပင်ပန်းခံနိုင်တယ်။ အဖေတူလို့ ဖြစ်မယ်' ဟု ပတ်ဝန်းကျင်မှ သူ့ကို ဝေဖန်ကြသည်။ မှန်ပါသည်။ အလုပ်ကို ဇွဲနပ်ဖြင့် ဇွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်တတ်ခြင်းမှာ အဖေဆီမှ ရသည့်အမွေ ဖြစ်ပါသည်။ သည်နေ့တော့ လုပ်စရာတွေက တန်းစီနေသည်။ အိမ်နီးနားချင်း လူစီကလေးကို ထရမ်းပက်သင်ပေးဖို့ ကတိပေးထားသည်။ ကျောင်းကပွဲက နီးနေပြီ။ ပြီးတော့ အမေအတွက် သွားပေးစရာ သုံးနေရာရှိသည်။ ပြီးတော့ ဆရာမိဘအသင်း အစည်းအဝေးကို အဖေနှင့်အတူ လိုက်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ နေ့လယ်စာ စားပြီးလျှင် သတို့သမီး ဘီဗာလီ အတွက် ဝတ်စုံချုပ်ရမည်။ ဝတ်စုံကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီဇိုင်း ထုတ်ထားသည်။ ဂျိုလင်းကလေးအတွက် ဘယ်လိုမှ အချိန်မပေးနိုင်။ တစ်ခုခု ဖျက်မှ ရမည်။

'အန်တီ ခတ်စံ၊ ခဏလေး ကိုင်ထားပါဦးနော်၊ ခဏလေး'

အိမ်အောက်ထပ် တစ်ဖက်စွန်းမှ အဖေရုံးခန်းဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် မကြာမကြာ တွေ့ရတတ်သည့် ဗင် ဗလီ ရောက်နေသည်။ သူက အဖေအလုပ်ကြပ် လူငယ်တစ်ယောက်။ ရုံးခန်းထဲတွင် မှန်ပြောင်းနှစ်လက်အပြင် အပူချိန်ပြ သာမိုမီတာ၊ မိုးရေချိန်လက်မပြသည့် ဇယား အပြည့်အစုံ ချိတ်ထားသည်။

အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ အဖေက ချက်ချင်း ဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

'ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျောင်းကို ကင်ယန် ခေါ်သွားမယ်'

ရုံးခန်းဖုန်း ကောက်ကိုင်ပြီး အဆင်ပြေကြောင်း မစွက်ခတ်စံကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'ဂျိုလင်းလေးကို ခေါ်ခဲ့နော် အန်တီခတ်စံ'

ဖုန်းပြန်ချလိုက်ပြီး နန့်စီ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ရုံးခန်းထဲကို ဝေကြည့်လိုက်သည်။ အဖေက ကင်ယန်ကို ဂဏန်းကျပေါင်းပေးနေသည်။

'ဘာနဲ့ပါလိမ့်'

နန့်စီက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ပြောလိုက်သည်။ မစွတာဗင်ဗလီသည် ရုပ်ရည်သနားကမား ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် မျက်နှာက အမြဲတမ်း

ညိုမှိုင်းနေသဖြင့် သူ့ကွယ်ရာတွင် နန့်စီက "ဟိကလစ်" ဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။ သူ့က နန့်စီကို ဝင်ပြီး ထောက်ခံသည်။

'စီးကရက်နဲ့၊ စောစောကတည်းက ရနေတာ'

'ခင်ဗျားပါးစပ်က နံတာ ဖြစ်မှာပေါ့'

ကင်ယန်က အိုးမလုံ အုံ့ပွင့်သည်။

'မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ မင်း ဝင်လာကတည်းက အဲဒီအနဲ့ ပါလာတာ'

ကင်ယန် ငြိမ်သွားသည်။ သူ စီးကရက်ခိုးသောက်မှန်း နန့်စီ သိနေသည်။ အစ်မလုပ်သူ သိနေမှန်းလည်း ကင်ယန်က သိသည်။

မစွတာကလပ်တာက လက်ဝါးနှစ်ဖက် ဖြန်းခဲရိုက်ပြီး-

'ကဲ ... တော် တော်၊ ဒါ ရုံးခန်းကွ'

နန့်စီ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်ပြေးတက်ခဲ့သည်။ အရောင် လွင့်ပြယ်

နေပြီဖြစ်သည့် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် အစိမ်းရောင်ဆွယ်တာ ကောက်စွပ် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ အကြိုက်ဆုံး ရွှေနာရီကလေးကို လက်တွင် ပတ်သည်။ သူ အခင်တွယ်ဆုံး သုံးမျိုးရှိသည်။ ရွှေနာရီကလေးရယ်၊ ကြောင်မ နက်ပြာ အယ်ဗင်ရယ်၊ သည်နှစ်မျိုးထက် သံယောဇဉ်အကြီး ဆုံးကတော့ ဘော်ဘီပေးထားသည့် NC(နန့်စီကလပ်တာ)အတိုကောက် စာလုံးပါသည့် လက်စွပ်ကလေး။ ကြီးနေသဖြင့် သပ်ချပြီး စွပ်ရသည်။

နန့်စီသည် မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သွယ်လျလျ နှင့် သွက်သွက်လက်လက်ကလေး ဖြစ်သည်။ အလှဆုံးမှာ သစ်ချသီးရောင် ကုပ်ဝဲဆံပင်များ ဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် နွေဒဏ်ကြောင့် အသားအရေ မှာ နှင်းဆီရောင်သမ်းနေသော်လည်း စိုပြည်နုညက်လျက်ပင်။ မျက်လုံးရွှေကြီးများက မေတ္တာအကြည်ဓာတ်ဖြင့် ရှမ်းလဲ့ကြည်လင်နေသည်။

'နန့်စီ၊ ဆူဆန်ဖုန်း လာနေတယ်'

ကင်ယန်၏ အသံ ပေါ်လာပြန်သည်။ ဆူဆန်ကစ်ဒွဲလ်မှာ နန့်စီ ၏ တိုးတိုးဖော်ဖြစ်သည်။ မီးဖိုခန်းဖုန်းထဲမှ နန့်စီ ပြန်ထူးလိုက်သည်။

'ဟေး ... နန့်စီ၊ ညက နင် ဘယ်လျှောက်လိမ့်နေတာလဲ၊ ဂျယ်ရီ

ရဲ့သန့်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ငါ့ကို အားလုံးပြောပြ' ဆူဆန်က နောက်သည်။ ဂျယ်ရီရဲ့သန့်က သူ့ ကောင်လေး။ ဘော်ဘီလိုပင် ကျောင်းဘတ်စကက်ဘော လက်ရွေးစင်။

‘မနေ့ညကလား၊ ဘယ်က လျှောက်လိမ့်မှာလဲဟယ်။ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ကိုင်တာ လိမ့်တယ်ခေါ်လားဟင်။ ညက ငါ အရမ်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်ဟယ်။ သူက ဇာတ်စင်နောက် ရောက်လာတယ်။ ငါ့လက်ကို ဆုပ်ပြီး အားပေးတယ်’

‘ဟယ် ... ပျော်စရာကြီး၊ ဆက်ပြော၊ ပြီးတော့ကော’

‘ငါတို့ တစ္ဆေကား သွားကြည့်ကြတယ်။ ရုံထဲမှာလည်း လက်တွဲ မဖြုတ်ဘူး’

‘ကြောက်စရာကောင်းလားဟင်။ ဘော်ဘိုကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ရှင်ကို ပြောတာ’

‘သူက မကြောက်ဘူး၊ တစ်ချိန်လုံး ရယ်နေတယ်။ ငါကတော့ ကြောက်တာပေါ့ဟ၊ လိမ်ပြာလွင့်မတတ်ဘဲ။ နင် ခု ဘာဝါးနေတာလဲ’

‘ဘာမှ မဝါးပါဘူး’

‘ငါ သိပါတယ် နန်စီရယ်၊ နင် လက်သည်းကိုကိန်နေတယ် မဟုတ်လား။ နင် ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ငါ့ကိုပြော’

ဆူဆန်ထင်တာ မှန်ပါသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားပြီးဆိုရင် နန်စီ လက်သည်း မကိုက်ဘဲ မနေနိုင်။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟာ’

‘နန်စီ၊ နင် ငါ့ကို မပြောရင် ဘယ်သူ့ကို သွားပြောမှာလဲ’

နန်စီက ပြင်သစ်လို ပြန်ပြောသည်။ သူ ပြင်သစ်စာ သင်နေသည်မှာ ကြာပြီ။

‘အဖေပေါ့ဟာ၊ ဒီကိစ္စ ပြဿနာ လုပ်ပြန်ပြီ။ သူ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာ သုံးလလောက်ရှိပြီ။ ညက ငါ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဝက်အူတင်းတာ ပေါ့ဟာ’

“ဒီကိစ္စ” ဆိုသည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးနေကျ အကြောင်းအရာဖြစ်သည်။ တစ်ခါတုန်းက ဆူဆန် တွက်ပြဖူးသည်။

‘နင်က ဘော်ဘိုကို ချစ်တယ်၊ နင့်အတွက် လိုလည်း လိုအပ်တယ်။ ဒါ ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘော်ဘိုက သေသေချာချာ သိတယ်။ ရေရှည်မှာ နင်တို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာလေ။ ဒါပေမဲ့ တို့ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် အားလုံးတစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာပါ။ မင်ဟက်တန် ရောက်ရင် တို့တွေအားလုံး ကမ္ဘာသစ်ကို ရောက်သလို ဖြစ်သွားကြမှာလေ’

ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ်တက္ကသိုလ်က မင်ဟက်တန်တွင် ရှိသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ခန်းတည်းနေပြီး သုခုမအနုပညာ အဓိက ယူဖို့ တိုင်ပင်ထားသည်။ ဆူဆန်က ဆက်ရှင်းပြသည်။

‘နင် ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့မရဘူး။ အရာအားလုံးဟာ ပြောင်းလဲခြင်းနိယာမအောက် ရောက်သွားမှာပဲ။ ဒီမှာက တစ်ကျောင်းတည်း အတူနေ၊ တစ်တန်းတည်း အတူတက်ဆိုတော့ မင်းတို့ ဘယ်လိုမှ ခွဲနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကော၊ ဘော်ဘိုပါ ပျော်နေကြတယ်။ အဲဒီကမ္ဘာကလေးဟာ နောက်ပိုင်းမှာ ပြန်လည် သတိရစရာ၊ ပျော်စရာအချိန်ကလေး တစ်ချိန်အဖြစ်ပဲ ကျန်ရစ်မှာ။ မင်း တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အခါ ပြန်တွေးဖို့ လေ။ တို့အားလုံး လက်တွေ့ဘဝထဲကို ကွင်းဆင်းကြရတော့မှာလေ။ အဲဒါတွေ နင့်အဖေ နားလည်အောင် ပြောပြပေါ့’

နန်စီ ကြိုးစားပါသည်။ မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

‘ငါ အဲဒီအကြောင်း စလိုက်တာနဲ့ အဖေမျက်နှာ မည်းသွားတာ ချည်းပဲ။ သူ့ကိုငါ မချစ်တော့လို့ ချစ်သူရှာတာလို့ ထင်နေတာ။ အဲဒီတော့ ငါ ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြောလို့ မထွက်တော့ဘူး။ ငါ အဖေကို သိပ် ချစ်တယ်။ ဘယ်တော့မှ အချစ်မလျော့ဘူး။ ငါ တစ်သက်လုံး အဖေ စိတ်တိုင်းကျ နေမှာပါ ဆူဆန်’

ဆူဆန် ဘာမှ ပြန်မပြော။ ပြောလည်း မပြောတတ်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ဘဝနောက်ခံခြင်းက မတူ။ နန်စီ၏ ဘဝထဲကို ဆူဆန် ဝင်မကြည့်တတ်။ ဆူဆန်က အမေနှင့် နှစ်ယောက်ထဲ အတူနေသည်။ အမေက သူတို့ကျောင်းမှ ဂီတနည်းပြဆရာမ။ အဖေကို ဆူဆန် သိပ်မမှတ်မိတော့။ သူတို့မိသားစုက ကယ်လီဖိုးနီးယားမှ ဖြစ်သည်။ မစ္စတာ ကစ်ဒွဲလ် တစ်နေ့တွင် အပြင်ထွက်သွားသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ လုံးဝ ပြန်ပေါ်မလာတော့ပေ။ ဘာသတင်းမှလည်း မကြားရတော့။

နန်စီ စကားဆက်သည်။

‘ငါ သိပ်မသေချာဘူး ဆူဆန်။ ငါ့ကိစ္စကြောင့် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ။ တစ်ခုခုတော့ ရှိမယ်ထင်တယ်။ အဖေ လုံးဝ ပြောင်းလဲနေတယ်။ သိပ် စိတ်တိုလွယ်နေတယ်’

‘ဒါထက် နင့်အမေ အခြေအနေကော’

အခြားသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်ဆိုလျှင် သည့်လို မေးရဲ

ချင်မှ မေးရဲလိမ့်မည်။ သို့သော် ဆူဆန်ကတော့ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိနေသည်။
ဟိုးလ်ကုမ်းကို သူ ရောက်စက ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်ကလေး။ နန်စိုထက်
တစ်နှစ်ငယ်သည်။ မှန်တေတေနှင့် ပိန်ပိန်ကပ်ကပ်ကလေး။ ကယ်လီမိုး
နီးယားမှ ပြောင်းလာစက ဖတဆိုကလေး ကြည့်ပြီး သနားသဖြင့် ကလပ်တာ
မိသားစုက ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားသည်။ မွေးစားသမီးလေးလို ဖြစ်
လာပြီး အရွယ်ရောက်တော့ အိမ်သားတစ်ယောက်လို ဖြစ်လာသည်။

ခုနှစ်နှစ်လုံးလုံး နန်စိုနှင့် တတွဲတွဲ နေခဲ့သည်။ နှစ်ကိုယ့်တစ်
စိတ်ပေါင်းကာ ညီအစ်မအရင်းလို ချစ်ကြသည်။ ပြီးခဲ့သည့် စက်တင်ဘာ
လတွင်တော့ ဆူဆန်ကို သူ့အမေက ပို၍ အဆင့်အတန်းမြင့်သည့် ဥယျာဉ်
မြို့ အထက်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းသို့ ပြောင်းထားလိုက်သည်။
ဟိုးလ်ကုမ်းမှ တက္ကသိုလ်တက်မည့် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ သည်
လိုပင် တစ်နှစ်ကြိုပြီး ဥယျာဉ်မြို့သို့ ပြောင်းထားလေ့ရှိပါသည်။ သို့
သော် အလွန် ဒေသစွဲကြီးပြီး ခေါင်းမာသည့် မစ္စတာကလပ်တာက သဘော
မကျ။ ဟိုးလ်ကုမ်းကျောင်းသည် အဆင့်မီကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်သည်။
သူ့အရပ်နှင့် သူ့ဇာတိအကိုက်ဖြစ်၍ သူ့ကလေးအားလုံး အထက်တန်း
ကို ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်ကျောင်းတွင် ပြီးရမည်။ အမေကျော် ဒွေးတော် လွမ်း
စရာ မလို။

ဤသို့ဖြင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အနေဝေးသွားကြသည်။ နန်စို
အတွက် လက်မောင်းတစ်ဖက် ပြုတ်သွားခြင်းပင်။

‘ဪ ... အေး၊ အမေ့အခြေအနေကြောင့် တို့ အားလုံး ဝမ်း
သာနေကြတယ်။ နင် ကြားပြီးပြီလား မသိဘူး။ အဲ ... ဆူဆန်၊ ခဏလေး
နန်စို အလန့်တကြား စကားဖြတ်လိုက်သည်။

‘ငါ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး ဆူဆန်၊ တစ်ချိန်လုံး မီးခိုးနဲ့ရနေ
တယ်။ ကားထဲမှာလည်း အဲဒီအနံ့၊ အခန်းထဲမှာလည်း အဲဒီအနံ့၊ တစ်
ယောက်ယောက် ငါ့အနားမှာ စီးကရက် သောက်နေသလိုပဲ။ အမေလည်း
မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကင်ယန်လည်း အဲဒီလောက် အတင့်မရဲဘူး’

အိမ်လာလည်သည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ယောက်လည်း မဖြစ်
နိုင်။ ကလပ်တာအိမ်က ဆေးလိပ်ပြာခွက် ထားပေးသည့်အိမ်မျိုး မဟုတ်။
ရုတ်တရက် နန်စိုခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ချက် ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

နောက်မှ အို ... မဖြစ်နိုင်တာဆိုပြီး ပယ်ချလိုက်သည်။ အဖေတစ်ယောက်
စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်နေပြီး ဖြေပြေရာအဖြစ် ဆေးလိပ်တွေ ကျိတ်သောက်
နေတာများလား ဟူသည့်အတွေး။ ဆူဆန်ဆီမှ နောက်ထပ်မေးခွန်း ဝင်
မလာခင် စကားဖြတ်လိုက်သည်။

‘ဆောရီး ဆူဆန်၊ မစ္စက်ခတ်စ် ရောက်လာပြီ။ ငါ သွား တွေ့လိုက်
ဦးမယ်။ ဘိုင့်ဘိုင့်’

ဒစ်က ၄၉ ခုနှစ်မော်ဒယ် အနက်ရောင် ချက်ဗလက်ဆလွန်းကားကလေး
ကို မောင်းလာသည်။ ပယ်ရီက နောက်ခုံတန်းတွင် သူ့ ဂစ်တာ ပါမပါ
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ညက ဒစ်၏ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ဖြစ်၍
တီးပြခဲ့ရသေးသည်။ မေ့ပြီး ကားထဲတွင် ထားခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ ဂစ်တံဆင်
ဂီတာဟောင်းကြီး။ သို့သော် ကော်ပတ်အနုဖြင့် စားကာ ပျားရည်ရောင်
ပါလစ် သုတ်ထားသဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။ ဂစ်တာနှင့်အတူ ယှဉ်
လျက် အခြားပစ္စည်းတစ်ခု ပါလာသည်။ ဆယ့်နှစ်ဂီတမောင်းပြန်
သေနတ်အသစ်တစ်လက်။ သေနတ်ဒင်တွင် ပျံနေသည့်ရစ်ပုံတွေ ထွင်း
ထားသည်။ ပြီးတော့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်၊ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း၊
သားရေလက်အိတ်တစ်စုံ၊ အမဲလိုက် ခါးတိုအင်္ကျီတစ်ထည်၊ ခါးပတ်
ပတ်လည်တွင် ကျည်ဆန်အပြည့်နှင့်။

‘မင်း အဲဒါကြီး ဝတ်မယ်၊ ဟုတ်လား’
ပယ်ရီက မေးသည်။
ဒစ်က ရှေ့မှန်ကို လက်နှင့် လှမ်းပုတ်ရင်း -
‘တို့ အမဲပစ် ထွက်လာတာလေကွာ။ ကားပေါ်မှာ ဖုန်းပါရင်
သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်’
‘ဒါပေါ့ကွာ’
‘ငါ ကတိပေးပါတယ် ပယ်ရီ၊ သိပ်သေချာတဲ့ ပွပေါက်ပါကွာ၊
ပြီးရင် တို့ တိမ်ပေါ်တက်မယ်’
‘တိမ်ပေါ် တို့ တက်မယ် လုပ်ပါကွာ’

သူ စကားပြောလျှင် အမြဲတမ်း သဒ္ဒါမှားတတ်၍ ပယ်ရီက ပြင်ပေးရသည်ချည်း။

သူတို့နှစ်ယောက် အကျဉ်းထောင်မန်းစကားတွေကို သုံးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ်ထောင်တွင် သူတို့အတူတူ နေခဲ့ကြဖူးသည်လေ။

ဒစ်က အပြောရောင် ဂျင်းဝတ်စုံဝတ်လာသည်။ အင်္ကျီနောက်ကျောတွင် “ဘော့ဘတ်ဆင်းဒ်ကားဝပ်ရှော့” နာမည်စာလုံးတွေ ကန့်လန့်ဖြတ် ကပ်ချုပ်ထားသည်။ အိုလိပ်လမ်းမကြီးအတိုင်း ဘော့ဘတ်ဆင်းဒ်၏ ဝပ်ရှော့သို့ ရောက်သည့်တိုင် သူတို့ ဆက်မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ဘော့ဘတ်ဆင်းဒ်မော်တော်ကားဝပ်ရှော့တွင် ဒစ် အလုပ်ဝင်လုပ်နေသည်မှာ သြဂုတ်လလယ် ထောင်မှထွက်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ သူသည် တကယ်တော်သည့် မကြွင်းနစ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တစ်ပတ် ဒေါ်လာခြောက်ဆယ် ရသည့် ဝါရင့် စက်ပြင်ဆရာတစ်ယောက်။ သို့သော် သူက လခကို မက်ပြီး သည်အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ခြင်း မဟုတ်။ သည်မနက် သူ စမည့် လုပ်ငန်းအတွက် အကြံအဖန်လုပ်ဖို့ ဘော့ဘတ်ဆင်းဒ် လက်အောက်တွင် တပည့်ခံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ စနေနေ့က ဝပ်ရှော့ကို သူ ကြီးကြပ်ရသည့်နေ့။ သူ ကိုယ်ပိုင်ကားကို ဒစ်တစ်ယောက် စိတ်ကြိုက် ပြင်နေလိမ့်မည်ဟု အလုပ်ရုံပိုင်ရှင် ဘော့ဘတ်တစ်ယောက် တွေးမိလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ပယ်ရီအကူအညီဖြင့် အင်ဂျင်ဂိုင်းလဲသည်။ ကလပ်ပြန်ချိန်သည်။ ဘက်ထရီ အားသွင်းသည်။ ဘယ်ရင်တစ်လုံး လဲသည်။ နောက်ဘီးနှစ်ဘီး လဲသည်။ ချက်ပလက်ကားအိုကလေးသည် မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဇောင်းထဲက လွတ်လိုက်သည့် မြင်းတစ်ကောင်ပမာ မြူးကြွနေပေလိမ့်မည်။

‘အဘိုးကြီးအလစ်ကို စောင့်နေရတာကွ၊ သူ့ရှေ့မှာ သေနတ်ယူသွားရင် သူ သိသွားပြီပေါ့’

မနေ့က ချိန်းသည့်အချိန် ရောက်မလာနိုင်ခြင်းကိစ္စကို ဒစ်က ရှင်းပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်နေရာတွင်လည်း ပယ်ရီပြင်ပေးရသေးသည်။

“သူ သိသွားမှာပေါ့” လို့ ပြောရတယ်ကွ။ အဲဒီတော့ မင်းဘယ်လို အကြောင်းပြခဲ့သလဲ’

‘မင်းအစ်မဆီသွားမယ်၊ ဖို့ဒ်စကောက်မှာ တစ်ညအိပ်မယ်လို့

ပြောခဲ့တယ်လေ။ မင်းကို မင်းအစ်မက ဒေါ်လာ သောင်းငါးထောင် ပေးစရာ ရှိတယ်လို့ ငါ ရှိုးခဲ့တယ်’

ပယ်ရီတွင် အစ်မနှစ်ယောက် ရှိသည်။ တစ်ယောက်က ဆုံးသွားပြီ။ ကျန်တစ်ယောက်လည်း ဖို့ဒ်စကောက်တွင် နေခြင်းမဟုတ်။ ဖို့ဒ်စကောက်မှာ ကင်းဆက်စ်ပြည်နယ်ထဲမှ မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သော်လည်း အိုလိပ်မှ ရှစ်ဆယ့်ငါးမိုင် ဝေးသည်။ စင်စစ် ကျန်သည့် သူ့အစ်မ ဘယ်မှာ နေမှန်း ပယ်ရီ မသိ။

‘မင်းအဖေ ငါ့ကို မကြည့်ဘူး မဟုတ်လား’

‘ဘာလို့ မကြည့်ရမှာလဲကွ’

‘သူတို့ မုန်းနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ’

ပယ်ရီအသံတွင် နာကြည်းသံ မပါ၊ ခံပြင်းစိတ် မပါ၊ နူးညံ့ညင်သာနေသည်။

‘မင်းအမေလည်း အတူတူပါပဲ ဒစ်။ ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်’

ဒစ်က ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး-

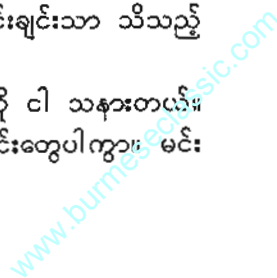
‘အဲဒါ မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး ပယ်ရီ။ ငါ့ကိုလည်း မကြည့်ပါဘူး၊ နံရံထဲ ရောက်ဖူးတဲ့ ငါ့အပေါင်းအသင်းအားလုံး သူတို့ သိပ်မကြိုက်ကြဘူး’

ဒစ်သည် အိမ်ထောင်နှစ်ခါကျပြီး နှစ်ခါစလုံး ကွဲခဲ့သည်။ သူ့အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိပြီ။ သားသုံးယောက်၏ အဖေ ဖြစ်နေပြီ။ သူသည် မိဘနှင့်အတူ၊ မိသားစုနှင့်အတူ နေပါမည်ဟူသည့် ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် နေရသူဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ညီတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ သူတို့ မိသားစုသည် အိုလိပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အသေးစား စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး ခြံလုပ်ငန်းကလေးတစ်ခု ရှိသည်။

‘ညီအစ်ကိုတော်ဂိုဏ်းဝင် မှန်သမျှ အားလုံးပေါ့’

သူက ဘယ်ဘက်မျက်ခုံးအောက်မှ စုတ်ထိုးထားသည့် အပြာစက်ကလေးကို လက်နှင့် ထောက်ပြသည်။ အချင်းချင်းသာ သိသည့် လျှို့ဝှက်သင်္ကေတ။

‘ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်ကွာ။ သူတို့ကို ငါ သနားတယ်။ သူတို့ဟာ သမ္မာအာဇီဝသမားတွေ၊ လူရိုးလူကောင်းတွေပါကွာ။ မင်းအဖေကို ငါ တကယ်ချစ်ပါတယ်’

ခစ် ခေါင်းညိုတတ်သည်။ သူလည်း အမေ့ကို ချစ်ပါသည်။
မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် ကားပေါ်သို့ ပစ္စည်းတွေ တင်သည်။
စက်နိုးပြီး စက်သံကို ခစ်က နားထောင်သည်။ စက်သံက ညက်ညက်
မှန်မှန်။ သူ ကျေနပ်သွားသည်။ အလုပ်တစ်ခုကို သေသေသပ်သပ် ပြီးစီး
ခဲ့ခြင်းပင်။

*

နန်စီနှင့် ဂျီလင်းခတ်စ်တို့ နှစ်ယောက်က အောင်အောင်မြင်မြင် အလုပ်
ပြီးသွားသည့်အတွက် ပျော်နေကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဆယ့်သုံးနှစ်သမီး
အရွယ် သွယ်သွယ်ပိန်ပိန် ဂျီလင်းကလေးမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန် ဝမ်းသာနေ
သည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ နန်စီ ရထားသည့်
ဆုတ်ဆိပ်တွေကို အကြာကြီး ငေးကြည့်နေသည်။ ချယ်ရီကိတ်မုန့်မှာ
အနားသားတွေညိုကာ ကြွပ်ရွနေသည်။ အတန်ကြာမှ သတိဝင်လာပြီး
နန်စီကို ပြေးဖက်ကာ-

‘အစ်မ နန်စီ၊ အစ်မ နန်စီ၊ ဂျီလင်းဖုတ်တာ ဟုတ်ပါတယ်နော်’
နန်စီက ကလေးမကို ပြန်ဖက်ပြီး-
‘ဟုတ်ပါတယ် ဂျီလင်းရယ်၊ ဂျီလင်း ဖုတ်တာလေ။ အစ်မက
ဘေးက ကူပေးရုံလောက်ပဲလေ’

‘ပူပူနွေးနွေး မြည်းကြည့်ရအောင်နော် အစ်မနန်စီ၊ လာ ... လာ၊
အန်တီလည်း မြည်း’

မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော မစ္စက်ကလပ်တာအား ဂျီလင်းက
လှမ်းခေါ်သည်။ အမျိုးသမီးက ကြိုးစားပြီး ပြေးလိုက်သည်။ သည်နေ့
ခေါင်းတွေ ကိုက်နေသည်။ ကလေးတွေနှင့်အတူ မုန့်တစ်ဖုံ မြည်းကြည့်
တော့ ဘာအရသာမျှ မရှိ။ နန်စီ အချိန်လုရတော့မည်။ ရိုစီကလေးကို
ထရန်းပက် သင်ပေးရဦးမည်။ ပြီးလျှင် အမေ ခိုင်းထားတာတွေ ရှိသေး
သည်။ ဥယျာဉ်မြို့ အမျိုးသမီးများအသင်းမှ ပြုလုပ်မည့် ဘီဇာလီ အတွက်
“အပျိုည” ပွဲကိစ္စ။ ပြီးတော့ ကျေးဇူးတော်နေ့ ညစာစားပွဲကိစ္စ။

‘သမီး သွားစရာရှိ သွားလေ၊ ဂျီလင်းကလေးကို သူ့အမေ လာ
ခေါ်တဲ့အထိ မေမေ ဧည့်ခံထားလိုက်မယ်’

ကလေးမလေး မျက်နှာပျက်သွားတာကို မစ္စက်ကလပ်တာ သတိ
ထားလိုက်မိသည်။

‘ဂျီလင်းက အန်တီနဲ့ စကားပြောချင်စိတ် ရှိမှာပါနော်။ သမီးရဲ့
အစ်မနန်စီက သွားစရာရှိနေလို့ပါကွယ်။ သမီးကို မချစ်လို့ မဟုတ်ဘူး
နော်’

‘အို ... ဂျီလင်း နားလည်ပါတယ် အန်တီရယ်။ အစ်မနန်စီ
ကို အားလုံး ချစ်ကြတာပါ။ တစ်နေ့မှာ မစ္စက်စတင်ဂျာက အတန်းထဲ
မှာ ပြောတယ်’

မစ္စက်စတင်ဂျာမှာ ဂျီလင်း၏ ကျူရှင်ဆရာမ၊ ကျောင်းတွင်
ဘောဂဗေဒ ဆရာမဖြစ်သည်။

‘ “နန်စီကလပ်တာဟာ အမြဲတမ်း အလုပ်ရှုပ်နေတာချည်းပဲ။
ဒါပေမဲ့ လုပ်စရာတွေအားလုံး အချိန်မီပြီးတယ်။ အဲဒါဟာ သိပ်တော်တဲ့
မိန်းကလေးတွေမှ လုပ်နိုင်တာ” တဲ့’

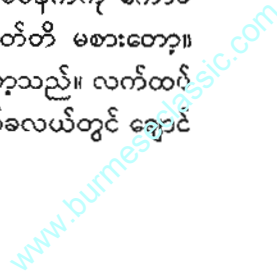
‘ဟုတ်တယ် သမီး၊ အန်တီကလေးတွေက အားလုံး တော်ကြ
ပါတယ်။ အန်တီ ဘာမှ ပြန်ကြည့်စရာမလိုအောင် သူတို့ကိုယ်သူတို့
နိုင်ကြတယ်’

နန်စီအမေသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်ဟု ဂျီလင်း ကြားဖူးထား၍ သူနှင့် နှစ်ယောက်ထဲ နေခဲ့ရမှာ
နည်းနည်းလန့်နေသည်။ သို့သော် အသည်းပုံ မျက်နှာကလေးနှင့် စကားပြော
သိမ်မွေ့လှသော အစ်မနန်စီ၏ အမေကို ဂျီလင်း ခင်သွားသည်။ သနား
သလိုလိုလည်း ဖြစ်မိ၏။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ အားငယ်နေပုံ။

မစ္စက်ကလပ်တာ ထပ်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်သူမှ အမေ့ကို ဒုက္ခမပေးကြဘူး’

ပြီးတော့ ကော်ဖီသောက်သည်။ ယောက်ျားလုပ်သူက လုံးဝ
ကော်ဖီမကြိုက်သော်လည်း မစ္စက်ကလပ်တာက တစ်မနက်ကို ကော်ဖီ
နှစ်ခွက် သောက်သည်။ ပြီးလျှင် ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မစားတော့။
သူ ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ကိုးဆယ့်ရှစ်ပေါင်သာ ရှိတော့သည်။ လက်ထပ်
လက်စွပ်ကလေးမှာ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျနေသည့် လက်ခလယ်တွင် ချောင့်
ဓနတာ ကြာပြီ။

ဂျိုလင်းက ကိတ်မုန့်တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စားရင်း-

'အား ... ကောင်းလိုက်တာ၊ သမီး နေ့တိုင်းဖုတ်မယ် အန်တီ'

'အေးပေါ့ကွယ်၊ တော်တာပေါ့။ သမီးမောင်လေးတွေလည်း

ကြိုက်ကြမှာပါ။ ယောက်ျားလေးတွေက ချယ်ရီဌာပနာကိတ်မုန့်ဆို သိပ်

စားကြတာ။ အိမ်မှာဆို ကင်ယန်တို့ သားအဖ ဘယ်တော့မှ မငြီးငွေ့

ဘူး။ ဖုတ်ပေးရတဲ့ နန်စီတစ်ယောက် လက်မြောက်ရတယ်လေ။ ပင်ပန်း

ရှာတာပေါ့ကွယ်။ သမီးလည်း ကြာရင် အဲဒီလိုဖြစ်လာမှာ။ ဟယ် ...

မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘာတွေ သွားပြောမိမှန်းလည်း မသိပါဘူး'

မစ္စက်ကလပ်တာက မျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး မျက်လုံးကို ပွတ်

သည်။

'အန်တီကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ သမီးအရွယ်ကလေးနဲ့ ပင်ပန်းတယ်

ဆိုတာ နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အေးလေ ... သမီးက အမြဲတမ်း

ပျော်နေမှာပါ'

ဂျိုလင်း ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီး၏ လေသံတွင်

စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပါနေကြောင်း ဂျိုလင်း သတိထားလိုက်မိ၏။ စိတ်ရှုပ်

သွားသည်။ မေမေကလည်း လာခဲလိုက်တာ၊ ဆယ့်တစ်နာရီ လာခေါ်

မယ် ဆိုပြီး။

မစ္စက်ကလပ်တာကို အကဲခတ်လိုက်တော့ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်

သွားပုံ ရသည်။ ပြီးတော့ ကလေးမကို မေးသည်။

'သမီး ကစားစရာလေးတွေ စိတ်မဝင်စားဘူးလား။ ပီဘီ

သေးသေးကွေးကွေးကလေးတွေလေ'

ပြောပြီး ဂျိုလင်းကို ထမင်းစားခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။ စင်ပေါ်

တွင် တိုလီမိုလီ ကစားစရာကလေးတွေ အပြည့်။ ပရိဘောဂတွေ၊ ပန်း

ကန်ခွက်ယောက်တွေ၊ ပယင်းပန်းခွက်ကလေးတွေ၊ ကြိမ်ခြင်းပေါက်စန

ကလေးတွေ၊ ကတ်ကြေးကလေးတွေ၊ အပ်ချုပ်သည့်အခါ အမျိုးသမီးတွေ

သုံးသည့် လက်ထိပ်စွပ်ကလေးတွေကအစ ပါသည်။ ပြီးတော့ ဇွန်းခက်ရင်း

မျိုးစုံ။

'အဲဒါတွေ အန်တီ ကလေးဘဝကတည်းက စုထားတာ။ အဖေ

ရယ်၊ အမေရယ်၊ မိသားစုအားလုံး ကယ်လီဖိုးနီးယားကကွယ်။ ပင်လယ်ကြီး

ကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ အဲဒီမှာ ဒီလို ကစားစရာ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကလေးတွေ ရှိတယ်။ အန်တီ ငယ်ဘဝဟာ သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့ပါတယ်ကွယ်'

ဂျိုလင်းပိုင်ရှင်၊ ဖောက်စိမိသားစု၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး

ကလေး။ အစ်ကိုသုံးယောက်က ဖူးဖူးမှုတ်ထားသည့် ညီမငယ်လေး။ ဘဝ

သည် နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာများ၏ အလယ်တွင် တင့်တောင့်

တင့်တယ် ရှိလှသည်။ ပြီးတော့ ကင်းဆပ်စ်နှင့် ကယ်လီဖိုးနီးယား နွေဦး

ရာသီများ။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်သမီး အရွယ်တွင် ဖလောရင့်စံနိုင်တင်ဂေးလ်၏

အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖတ်ပြီး စိတ်ကူးတွေယဉ်ကာ ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ် စိန်ရိုစံ

ဆေးရုံကြီးတွင် သူနာပြုသင်တန်း တက်ခဲ့သည်။ နှစ်နှစ်တက်ပြီးမှ သည်

အလုပ်ကို ဝါသနာမပါမှန်း သိလာသည်။ လူနာအနံ့အသက်တွေကို မခံ

နိုင်။ သို့သော် သူနာပြု ဒီပလိုမာ မရခဲ့သည့်အတွက်တော့ သည်နေ့အထိ

နောင်တရနေသည်။ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်။ မှန်ပေါင်သွင်းပြီး အိမ်တွင်

ချိတ်ထားဖို့ ဖြစ်သည်။ 'အလုပ်တစ်ခုကို အောင်အောင်မြင်မြင်လုပ်ခဲ့ဖူး

ကြောင်း ပြရတာပေါ့' ဟု သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အား ပြောပြဖူးသည်။

သို့သော် သည်လို မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ဘဲ ဟတ်ဘ်ကလပ်တာနှင့် တွေ့

ပြီး လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူက အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဂလင်နှင့် ကျောင်း

နေဖက် သူငယ်ချင်း။ သူ့ကို မြင်ဖူးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ မိသားစုနှစ်စု၏

ယာတောမှာ မိုင်နှစ်ဆယ်သာ ဝေးသည်။ ဟတ်ဘ်သည် လူချောတစ်ယောက်

ဖြစ်သည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားသည်။ သည်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်

ရိုးရိုးလေးနှင့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။

ဘိုးနီကလပ်တာက ဂျိုလင်းကလေးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဇာတ်

ကြောင်း ပြန်ပြနေသည်။

'မစ္စတာကလပ်တာက တစ်ချိန်လုံး ခရီးထွက်နေတာ၊ ဝါရှင်

တန်၊ ချီကာဂို၊ အိုကလာဟိုးမား၊ ကင်းဆပ်စ်စီတီ၊ အို ... နေရာအနှံ့ပဲ။

အိမ်မှာကို ကပ်ရတယ် မရှိဘူး။ သူ ဘယ်သွားသွား အန်တီအတွက်

ကလေးကစားစရာလေးတွေ ဝယ်ပြန်လာတတ်တယ်'

စက္ကူယပ်တောင်ကလေးကို ဖြန့်ပြီး-

'ဒါလေးက ဆန်ဖရန်စစ္စကိုက အပြန်မှာ ဝယ်လာတာ။ ကုန်

ပဲနီပဲ ပေးရတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ မလှဘူးလားကွယ်'

လက်ထပ်ပြီး နောက်တစ်နှစ်တွင် အိမ်မှာကို မျက်နှာမြင်သည်။

နောက်သုံးနှစ်ကြာတော့ ဘီဗာလီကို မွေးသည်။ ကလေးမွေးတိုင်း ငယ်သေးသော ဘိုးနီသည် ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျနေတတ်သည်။ သောကလွန်ကံနေပုံဖြင့် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လျှောက်သွားနေတတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘီဗာလီမွေးပြီး သုံးနှစ်အကြာ နန်စိုကို မွေးတော့ အခြေအနေ ကောင်းလာခဲ့သည်။ သည်အချိန်ပိုင်းတွင် ကော်လီရာဒိုသို့ မိသားစုတွေ ရာသီအပျော်ခရီး ထွက်နိုင်ခဲ့သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ပျော်ပွဲစားခရီးတွေ ထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သည်ကာလပိုင်းတွင် အိမ်ရှင်မတာဝန်ကို ကျေကျေပွန်ပွန် ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့အိမ်သည် ပျော်စရာ သုခရိပ်ငြိမ်ကလေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အငယ်ဆုံးကင်ယန်ကလေး မွေးပြီးတော့ စိတ်ကျရောဂါ တစ်ကျော့ ပြန်ဝင်လာပြန်သည်။ ခေါင်းထဲတွင် မှန်တိုင်းဆင်တော့မလို၊ မိုးမှောင်ကျတော့မလို လေးပင်ကာ နေလို မရွှင်တော့။ ကြည်လင်လာသည့်နေ့များ ရှိပါ၏။ ထိုနေ့လို နေ့များတွင် အပေါင်းအသင်းများကြား လူချစ်လူခင်များသည့် ဘိုးနီဘဝကို ပြန်အမှတ်ရတတ်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်အားလုံး ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ လင်တော်မောင်က တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာနေချိန်တွင် မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် တွဲဖက်မညီနိုင်တော့ပေ။ တွဲဖက်ညီဖို့လည်း မကြိုးစားတော့ပေ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချစ်မပျက်၊ အကြင်နာမပျက်သော်လည်း မသိမသာ ဝေးကွာလာခဲ့သည်။ ဟတ်ဘ်က လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးလောကတွင် အောင်မြင်နေချိန် ကာလအတွင်း ဘိုးနီက ဆေးရုံဝရန်တာတစ်လျှောက်တွင် ဟိုငေး သည်ငေးဖြင့် အချိန်ကုန်နေခဲ့သည်။

သို့သော် မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်။ ဘုရားသခင်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်မှုနည်းလာပြီး ကိုယ်တော်၏ မေတ္တာတော်ကို ရံခါတွင် သံသယဖြစ်သည့်အခါများလည်း ရှိလာသည်။ ဘုရားစာအစား ဆေးခြီးတိုတွေ၊ ဖိနွောနည်းတွေကို ဖတ်သည်။ ပျောက်စေနည်းတွေကိုလည်း ရှာဖတ်သည်။ နောက်ဆုံး သူ့ရောဂါမှာ စိတ်နှင့်မဆိုင်ဘဲ အကြောညစ်ညစ် ရောဂါဟုသာ ယုံကြည်ထားလိုက်တော့သည်။

ဒီလို သေးသေးမွှားမွှားကလေးတွေရတာ ကောင်းတယ် သမီးရဲ့။ ဘယ်သွားသွား ယူသွားလို့ ရတယ်လေ။ ဖိနပ်ဘူးထဲ ထည့်သွားလည်း ရတာပဲ။

‘ယူသွားလို့ ရတယ်၊ ဟုတ်လား။ ဘယ်ယူသွားမှာလဲဟင် အန်တီ’

‘ဘယ်ကိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွယ်၊ တစ်ခါတလေ အကြာကြီး သွားရတဲ့ ခရီးတွေ ရှိတယ်လေ’

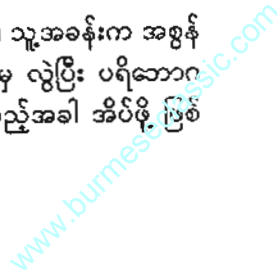
လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကျော်လောက်က မစ္စကလပ်တာ တစ်ယောက် ဝီချီတာသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရပြီး ဆေးရုံပေါ်တွင် နှစ်လကြာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ အကြံပေးချက်အရ “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြည့်စုံသည်၊ တာဝန်ယူနိုင်သည်ဟူသည့် အသိမျိုး ပြန်လည်ရရှိစေဖို့” ဟူသည့် ခေါင်းစဉ်ဖြင့် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ငှားနေပြီး YWCA တွင် မှတ်တမ်းထိန်းစာရေးမ ဝင်လုပ်သည်။ သည်လိုကျပြန်တော့ ယောက်ျားလုပ်သူက စိတ်မကောင်း။ သို့သော် စွန့်စားခန်းတစ်ခု ဖွင့်သည့်အနေဖြင့် အားပေးရတော့သည်။ ဘိုးနီ ကျေနပ်နေသည်။ ပျော်နေသည်။ ဘာသာရေးတွင် အာရုံနည်းလာခြင်း၊ ယင်းကြောင့် အပြစ်ရှိသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်နေခြင်းအတွက်လည်း စိတ်သက်သာရာရနေသလို ဖြစ်နေသည်။

‘အိမ်ကို ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မယ်မှန်း မသိတဲ့အခါမျိုးတွေ၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရောက်တော့ဘူးလို့ ထင်တဲ့အချိန်မျိုးတွေမှာ ဒီပစ္စည်းကလေးတွေဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ် သမီးရဲ့။ ရှေ့ ... ဒါ သမီးအတွက်’

ထိုစဉ် တံခါးခေါင်းလောင်းသံ ကြားရသည်။ ‘ဂျိုလင်းအမေ ရောက်လာပြီ။’

‘သမီး သွားတော့နော်၊ တစ်ပဲနီပဲ တန်ပေမယ့် လှပါတယ်ကွယ်’ သူတို့သားအမိ ပြန်သွားတော့ မစ္စကလပ်တာတစ်ယောက် တည်း အိမ်တွင် ကျန်ရစ်သည်။ ကင်ယန်နှင့် မစ္စတာကလပ်တာတို့ သားအဖက ဥယျာဉ်မြို့သို့ ထွက်သွားကြပြီ။ ဗင် ဗလီလည်း ပြန်သွားပြီ။ အိမ်ဖော် မစ္စကလပ်ဟင်းမလည်း ပြန်ပြီ။ သူက စနေနေ့နားသည့် အိမ်ဖော်။ မိမိ၏ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်။ သည်တော့ အိပ်ရာဝင်ရုံ ရှိတာပေါ့။ သည်အိပ်ရာပေါ်တွင်သာ သူ အနေများသည်။ မစ္စကလပ်ဟင်းမက တစ်ပတ် နှစ်ခါ အိပ်ရာခင်းလဲပေးသည်။

ဒုတိယထပ်တွင် အိပ်ခန်းလေးခန်းရှိသည်။ သူ့အခန်းက အစွန်ခန်း။ အခန်းက ကျယ်သည်။ ကလေးပုခက်တစ်ခုမှ လွဲပြီး ပရိဘောဂများများစားစား မရှိ။ ပုခက်က မြေးကလေး လာသည့်အခါ အိပ်ဖို့ ဖြစ်သည်။

တွက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဧည့်သည်နှစ်ဆယ်လောက် တည်းခိုနိုင်သည့် အိမ်ကြီးဖြစ်၏။ ကျေးဇူးတော်နေ့ လာမည့်အမျိုးတွေက နှစ်ဆယ် မက။ အချို့ကိုတည်းခိုခန်း ပို့ရမည်။ သည်ပွဲကို အမျိုးတွေ အလှည့်နှင့်ကျင်းပကြသည်။ သည်နှစ် အိမ်ရှင်အဖြစ် အလှည့်ကျသူမှာ ဟတ်ဘ်ကလပ်တာ မိသားစုဖြစ်သည်။ ဘီဗာလီ၏ မင်္ဂလာဆောင်နှင့် တိုက်နေသော်လည်း မတတ်နိုင်။ ဘိုးနီက လူတွေကို ကြောက်သည်။ ပြင်ဆင်ရမှာ၊ စီစဉ်ရမှာတွေက မနည်းမနော။ ယောက်ျားခရီးထွက်လျှင် သူ့အလုပ်တွေကို ဝင်ကူရမှာလည်း သေမလောက်ကြောက်သည်။ အများအယွင်းဖြစ်သွားလို့ ယောက်ျား ငြိုငြင်မှာ အရမ်းစိုးသည်။ သည်တော့ အခန်းတံခါးပိတ်ထားပြီး 'မသိဘူး၊ ဘိုးနီ ဘာမှမသိဘူး' ပြောတာ အကောင်းဆုံးပေါ့။ သည်အတိုင်းလည်း မကြာမကြာ လုပ်ဖြစ်သည်။

ကြာတော့ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ရမှာ ကြောက်လာသည်။ သို့သော် သူ့အခန်းက လူနေသည့်အခန်းနှင့် မတူ။ ဝက်သစ်ချသားခုတင် တစ်လုံး ရှိသည်။ သစ်ကြားသား ဗီရိုတစ်လုံး ရှိသည်။ အိပ်ရာနံဘေးမှ စားပွဲနီမ့်ကလေးတစ်လုံးပေါ်တွင် မီးတိုင်ရှိသည်။ ခန်းဆီးချထားသည့် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် ရှိသည်။ နံရံတွင် ရေပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေသည့် ခရစ်တော်ကားတစ်ကား ရှိသည်။ အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်၏ အခန်းနှင့် လုံးဝ မတူ။ ယောက်ျားလုပ်သူနှင့် ပတ်သက်သည့် ပစ္စည်း ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိ။ သူနှင့်အတူ မနေဖြစ်သည့်အတွက်လည်း လုံးဝ စိတ်မကောင်း မဖြစ်မိ။

ဗီရိုအံ့ဆွဲတစ်ခုကိုသာ အသုံးပြုသည်။ အံ့ဆွဲထဲတွင် ပရုတ်ဆီ တစ်ဘူး၊ စက္ကူလက်သုတ်ပဝါတစ်ဘူး၊ ဗီရိုထဲတွင် အဖြူရောင်ဂါဝန်ရှည် တွေတော့ အများကြီး ချိတ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ချည်ခြေအိတ်တွေ။ ညတိုင်းခြေအိတ်စွပ်အိပ်သည်။ သူက အမြဲချမ်းနေတတ်သူ။ ဒါကြောင့် ပြတင်းပေါက်ကို အမြဲတမ်း ပိတ်ထားသည်။

လွန်ခဲ့သည့် သြဂုတ်လ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်တွင် အခင်းတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ဧည့်သည်တစ်သိုက် အိမ်ရောက်လာသည်။ ကွင်းထဲတွင် ပိုးစာသီးခုပွဲကလေး လုပ်ဖို့ ဖိတ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဆူဆန့်အမေ ဝီလ်မာ ကစ်ဒွဲလ်လည်း ပါသည်။ ဧည့်သည်အားလုံး ကလပ်တာအိမ်ကြီး၏ ညစာ စားပွဲတွေ၊ ဧည့်ခံပွဲတွေကို ရောက်ဖူးကြသည်။ သည်အိမ်ကြီးအကြောင်း

သိနေ၍ အိမ်ရှင်မကို မတွေ့လျှင် ဘယ်သူမှ စပ်စပ်စုစု မလုပ်ကြပေ။ အိပ်ရာထဲတွင် လုံနေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဝီရိုတာဆေးခန်းကို ရောက်နေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ မြို့ကြီးသူ မစ္စကက်ကစ်ဒွဲလ်သည် ပင်ပန်းသလိုလို ရှိသည်နှင့် အားလုံး အခင်းထဲ ဆင်းကြတော့ မလိုက်ဘဲ နားဦးမည် ဆိုကာ အိမ်တွင် ချန်နေခဲ့သည်။

အားလုံးထွက်သွားပြီး မကြာခင် အပေါ်ထပ်မှ ငိုသံ ကြားရသည်။ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ငိုနေသံ။ ဟင် ... ဘိုးနီအသံပါလား။ 'ဘိုးနီလား'

ဝီလ်မာ အော်မေးရင်း အပေါ်ထပ် ပြေးတက်သွားသည်။ သူ့အခန်းရောက်တော့ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ လန့်ပြီး ပါးစပ် ပိတ်လိုက်မိသည်။ တစ်ခန်းလုံး ပူလောင် မှောင်မည်းလို့ပါလား။ ပြတင်းပေါက်ဆီ ပြေးသွားပြီး တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

'မလုပ်နဲ့၊ မဖွင့်ပါနဲ့၊ ဝီလ်မာရယ်။ ဘိုးနီ ချမ်းလွန်းလို့ပါ။ ချမ်းတယ်ကွယ်။ သွေးတွေ ခဲကုန်တော့မယ်။ ကိုယ့်ကို ဒီအတိုင်း သူများတွေ မြင်ကုန်ပါ့မယ်ကွယ်'

သူ့ခုတင်စွန်းတွင် ဝီလ်မာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့ကို လှမ်းဖက်ထားချင်သည်။ ဘိုးနီကလည်း ဝီလ်မာ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ချင်သည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖက်လိုက်ကြသည်။ သည်တော့မှ ဘိုးနီ ရင်ဖွင့်သည်။

'ဒီမယ် ဝီလ်မာ၊ ကိုယ် အားလုံးကြားနေတယ်။ မင်းတို့တစ်တွေ ရယ်လိုက် မောလိုက်နဲ့ ပျော်နေလိုက်ကြတာ။ ကိုယ့်မှာ ပျော်စရာဆိုလို့ အတိတ်ပဲ ရှိတယ်။ ပျော်စရာအချိန်တွေ၊ ကလေးတွေ၊ ကင်ယန်ကလေး မကြာခင် အရွယ်ရောက်လာတော့မယ်။ ကိုယ့်ကို သူ သတိရရင် တစ္ဆေမကြီး တစ်ယောက်လိုပဲ သတိရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား ဝီလ်မာ'

မစ္စကက်ကလပ်တာသည် သူ၏ နောက်ဆုံး ဝတ်ထားသည့် ချည်ထည်အဖြူဆွတ်ဆွတ် ဂါဝန်ကို ဗီရိုထဲတွင် ချိတ်လိုက်ပြီး ညဝတ်ရုံ အဖြူဖားဖားကြီးကို စွပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြေအိတ်အဖြူတစ်စုံ ဝတ်လိုက်သည်။ တပ်ထားသည့် မျက်မှန်ကို ဖြုတ်ပြီး စာကြည့်မျက်မှန် လဲတပ်သည်။ ဘိုးနီသည် မဂ္ဂဇင်းတွေ လစဉ်ဝယ်သည်။ (Ladies' Home Journal, Mc Call's, Reader's Digest, Together နှင့် ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း) များ။

သို့သော် အိပ်ရာနံ့ဘေးစားပွဲကလေးပေါ်တွင် ကျမ်းစာအုပ် တစ်အုပ်သာ ရှိသည်။ စာအုပ်ထဲတွင် စာမျက်နှာမှတ်သည့် ပိုးစာတောင့်ကလေး တစ်ခု ညှပ်ထားသည်။

*

တွဲနေသည့် လူငယ်နှစ်ယောက်တွင် အပေါ်ယံအားဖြင့် စရိုက်ချင်း တူသလိုလို ရှိသော်လည်း အခြေခံချင်း မတူကြချေ။ ဥပမာ အသေးအဖွဲကလေးများ တွင် ဇီဝကြောင့်တာချင်းတူသည်။ လက်သည်းကို ဂရုတစိုက်ညှပ်တာ ချင်း တူသည်။ ကားပြင်ပြီးသည့်မနက်တွင် နှစ်ယောက်သား အလုပ်ရုံ အိမ်သာထဲမှ တော်တော်နှင့် ထွက်မလာကြ။ အဝတ်တွေ ချွတ်လိုက်သည့် ဒစ်သည် ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ထားသည့် ဒစ်နှင့် လုံးဝ ခြားနားသွားလေ သည်။ ပီဘီလူဖလံကလေး ဖြစ်သည်။ အရပ်က ခပ်ပျပ်ပျပ်။ သို့သော် အလေးမသုမားမုန်း သိသာသည်။ ညာလက်ဖျံတွင် အပြာရောင် ကြောင် တစ်ကောင်၏ မျက်နှာပုံ ဆေးမင်ကြောင် ထိုးထားသည်။ သွားအဖွီး သားနှင့်။ ပခုံးတစ်ဖက်တွင် အပြာရောင်နှင်းဆီတစ်ပွင့်။ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ် ပိုင်းတွင် ကိုယ်တိုင်ထိုးထားသည့် အရုပ်ပေါင်းများစွာ။ နဂါးရုပ်၊ လုံးတီး မယ်၊ အသည်းပုံတစ်ပုံက သူနှင့် ကာရိုးလံတို့၏ အချစ်သင်္ကေတ၊ ပန်း ပွင့်တွေက အဖေနှင့်အမေအတွက်။ နတ်ဆိုးကလေး လှပစ်နေပုံလည်း ပါ၏။ ပြီးတော့ Peaceဆိုသည့် စာတမ်း။ ရောင်ခြည်တွေက စာလုံး တိုင်းမှ ဖြာထွက်နေ၏။

ဒစ်နှင့် ကာရိုးလံတို့သည် အရူးအမူး ချစ်ခဲ့ကြပြီး ဒစ် ဆယ့် ကိုးနှစ်အရွယ်တွင် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြသည်။ ခြောက်နှစ်ကြာတော့ ကွဲခဲ့ ကြသည်။ နောက်အိမ်ထောင်နှင့် သူ့အငယ်ဆုံးကလေး ထပ်ရသည်။ ('ကျွန်တော့်မှာသားသုံးယောက် ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်' ဟု ပြစ်ဒဏ်လျော့ပေါ့ဖို့ အကျဉ်းထောင် တွင် လျှောက်လွှာတင်စဉ်က ထည့်ရေးခဲ့သည်။ 'ကျွန်တော့် ဒုတိယမိန်းမ က နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြဿနာ မလုပ် ခဲ့ပါဘူး')

သူ ခန္ဓာကိုယ်က အချိုးမကျသလို သူ့မျက်နှာကလည်း ကြည့်

ပျော်ရှုပျော် မရှိလှပေ။ ဒစ်သည် အချိုးမညီသည့် အစိတ်အပိုင်းတွေ ပေါင်းစပ်ထားသည့် ရုပ်ဆင်းရူပကာပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မေးရိုး တွေက ရှည်လွန်းနေပြီ။ မျက်နှာမှာ မသိမသာ ရွံ့နေသည်။ မျက်လုံး တွေကမူ လူ့မျက်လုံးနှင့်မတူဘဲ မြွေမျက်လုံးတွေနှင့် တူနေသည်။ ပယ်ရိုက သူ့ကို အားပေးသည်။

'ဒီမယ် ဒစ်၊ မင်းမျက်လုံးတွေက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ မင်း အပြုံးက သိပ်ထူးခြားတယ်၊ မင်း ပြုံးလိုက်ရင် သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ သိလား'

ပယ်ရို ပြောသည့်အတိုင်းပင်။ သူ ပြုံးလိုက်လျှင် သူ့မျက်နှာ ပြန်တည်သွားသလိုဖြစ်ကာ သူ့အပြုံးက နှစ်လိုဖွယ်ရှိသည်။ သူ့အပြုံး က မျက်နှာသွင်ပြင်တွင် အရုပ်ဆိုးနေခြင်းများကို ဖုံးကွယ်နိုင်စွမ်းသည်။ ဆံပင်ကို တိုတိုညှပ်ထားသည်။ သိပ်ထက်ထက်မြက်မြက် မဟုတ်သော် လည်း ဒစ်သည် ခပ်ညံ့ညံ့စားထဲကတော့ မဟုတ်ပေ။ (ထောင်ထဲတွင် IQစစ်ကြရသည်။ သူ့ရမှတ်မှာ ၁၃၀ ဖြစ်သည်။ သာမန်အဆင့်မှာ ၉၀ နှင့် ၁၁၀ ကြား ဖြစ်သည်။)

ပယ်ရိုတစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ် မှောက်ထား သဖြင့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေအပြည့်နှင့်ပင်။ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဒဏ်ရာ များဖြစ်၏။ ဝါရှင်တန်ပြည်နယ်ဆေးရုံတွင် ခြောက်လနေခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံ မှ ဆင်းတော့ ချိုင်းထောက်ကို ခြောက်လ အားကိုးခဲ့ရသည်။ ၁၉၅၂ ခုနှစ် နောက်ထပ် ဒဏ်ရာရသည့် အခါတွင် ငါးပိုင်းကျိုးသွားသော ခြေထောက်သည် အကြိမ်ကြိမ်ခွဲစိတ် ဖြတ်တောက်ခဲ့ရသဖြင့် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဒဏ်ရာများဖြင့် ခြေခွင်ခွင်ကလေး ဖြစ်နေတော့သည်။ အနာ သက်သာအောင် စားရင်စားရင်း အက်စ်ပရင် စွဲသွားသည်။ သူငယ်ချင်း ဒစ်လောက် ဆေးမင်ကြောင်တွေ မများသော်လည်း ဘယ်လက်မောင်းနှင့် ညာလက်မောင်းတွင် တစ်ရပ်စီရှိသည်။ ဒစ်လို အပျော်တမ်းလက်ရာမျိုး မဟုတ်။ ဟိုနီလူလူနှင့် ယိုကိုဟားမားတွင် နာမည်ကျော်ဆရာများနှင့် ထိုးထားခြင်းဖြစ်၍ သူ့အရပ်တွေက အနုပညာမြောက်သည်။ ဘယ် ဘက်လက်မောင်းတွင် အပြာရောင်အမွှေး၊ အနီရောင်အစွယ်တွေနှင့် သွား ဖြဲနေသော ကျား။ ဘယ်ဘက်လက်တွင် ဓားမြှောင်ကို ပတ်ပြီး ငါးပျဉ်း ထောင်ကာ ပါးစပ်ဖြူ၍ ပေါက်တော့မည့် မြွေဟောက်တစ်ကောင်။ လက်ဖျံ

ပိုင်းတွင် ပြောင်လက်နေသည့် ဦးခေါင်းခွံတစ်လုံး၊ အုတ်ဂူတစ်ခု၊ နံဆေး
တွင် ပွင့်နေသည့် ဂန္ဓမာပန်းပင် တစ်ပင်။

‘အိုကေ ပယ်ရီ၊ မင်း ခေါင်းဖြိုးတာ တော်တော့ကွာ’

ဒစ်က အဝတ်လဲပြီးပြီ၊ သွားဖို့ အသင့်။ အလုပ်ရုံဝတ်စုံကို
ပစ်ထုတ်လိုက်ပြီး ကာကီဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး
လည်ရှည်ဖိနပ်ကိုယ်စီဖြင့်။ ခြေခွင်ခွင် ပယ်ရီအတွက် ကွတ်တီဝတ်လို့
ကောင်းသည့် ဘောင်းဘီရှားသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီပွပွကို အောက်ပိုင်း
ခေါက်ပြီး ဝတ်ရသည်။ နှစ်ယောက်သား ကြော့နေအောင် ပြင်ဆင်ပြီး
ကားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

*

အိုလိပ်က ကင်းဆပ်စိတ်နယ်စပ်ဖြစ်ပြီး ဟိုးလ်ကုမ်းက ဥယျာဉ်မြို့၏
အစွန်အဖျား ဖြစ်သည်။ အိုလိပ်မှ ဟိုးလ်ကုမ်းသို့ မိုင်လေးရာ့ငါးဆယ်
ခန့် ဝေးသည်။

လူဦးရေ ဆောင်းတစ်ထောင်ခန့်သာရှိသော ဥယျာဉ်မြို့ကလေး
ကို ပြည်တွင်းစစ်အပြီးတွင် စတင် တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။ တံကလေးများ
ဘဝမှ တဖြည်းဖြည်း စည်ကားလာအောင် မြို့တည်ခဲ့သည့်အထဲတွင်
မှဆိုးကြီး ဘတ်ဖဲလိုးဂျွန်းတစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ စိုက်ပျိုး
မွေးမြူရေး မြို့ကလေးဖြစ်လာအောင် ဝိုင်းဝန်းကြိုးစားကြသဖြင့် တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် ကပွဲရုံတွေ၊ ပျော်စရာ ကစားပွဲတွေ၊ အရက်ဆိုင်တွေနှင့် ဖြစ်
လာသည်။ သိပ်စတိုင်မကျလှသော ဟိုတယ်ကလေးများလည်း ပေါ်လာ
သည်။ နယ်စပ်သို့အသွား လမ်းပေါ်မှ ဒေါ်ချစ်တီနှင့် ယုဒီနိုင်လာသည်။
ကင်းဆပ်စိတ်နှင့် ဒင်ဗာအကြားတွင် အစည်းကားဆုံး မြို့ကလေး
ဖြစ်လာသည်။ ဘတ်ဖဲလိုးဂျွန်းနှင့်အတူ သမိုင်းဂုဏ်ရောင် ပြောင်ခဲ့သည့်
အတိတ်သည် ယနေ့တိုင် သည်မြို့ကလေးတွင် ကိန်းအောင်းလျက် ရှိ
သေးသည်။ ဘတ်ဖဲလိုး ရပ်ကွက်ဟူ၍ ယနေ့တိုင် ရှိနေသေးသည်။ မင်း
လမ်းမတွင် တစ်ချိန်က ကျော်ကြားခဲ့သည့် ဝင်ဆာဟိုတယ်လည်း ယနေ့
တိုင် အခုံအညား ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ သို့သော် အိုဟောင်းနေပြီ။ ကုန်

တိုက်ကြီးတွေ၊ နောက်ပေါ် ခေတ်မီဟိုတယ်တွေ၊ တည်းခိုခန်းတွေကြား
တွင် ဝင်ဆာသည် အဘိုးကြီးအို ခါးကုန်းကုန်းဟိုတယ်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။

အမေရိကန်အရှေ့ကမ်းခြေမှ အနောက်ကမ်းခြေ၊ အနောက်
ကမ်းခြေမှ အရှေ့ကမ်းခြေသို့ ရထားဖြင့်သွားသွား၊ ကားဖြင့်သွားသွား
ဥယျာဉ်မြို့ကလေးကို ပြတ်ကြရသည်။ မြို့ငယ်ကလေးဖြစ်ပြီး အမေရိကန်
နိုင်ငံ၏ ဗဟိုချက်မနေရာတွင် တည်ရှိသည့် မြို့ကလေးဖြစ်သည်။ သည်
လိုအမှတ်ထင်ထင် မြို့ကလေးကို ခရီးသွားတော်တော်များများက သတိ
မမူမိကြ။ သည်လို သတိမမူတတ်ကြသူများကို မြို့ခံများက မကျေနပ်
ကြပေ။

‘ရှာကြည့်ကြစမ်းပါ။ ဒီလောက် ဧည့်ဝတ်ကျေတဲ့ လူမျိုးတွေ
ဘယ်အရပ်မှာ ရှာတွေ့နိုင်မလဲ။ ဒါလောက် လတ်ဆတ်တဲ့လေ ဘယ်
ကမ္ဘာမှာ သွားရှာမလဲ။ ဒီလောက်ချိုတဲ့ သောက်ရေ ဘယ်မှာရှိနိုင်မလဲ’

‘ကျွန်တော် ဒင်ဗာမှာ သွားအလုပ်လုပ်ရင် လစာသုံးဆယ့် ပိုရ
မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေအတွက် ကြည့်ရသေးတယ်လေ။ ဒီနေရာ
လောက် ကလေးတွေအတွက် သင့်တော်တဲ့နေရာမျိုး ကျွန်တော် မတွေ့
ဖူးသေးဘူး။ ကျောင်းတွေက ပထမတန်းစားတွေချည်းပဲ။ ကျောင်းတိုင်း
မှာ အားကစားမျိုးစုံ တွဲသင်ပေးတယ်။ ဒီကို ဥပဒေလုပ်ငန်းနဲ့ ခဏနေ
ဖို့ ကျွန်တော် ရောက်လာတာပါ။ အမြဲနေဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူး
ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သွားဖို့ အခွင့်အလမ်း ပွင့်လာတော့ မသွားချင်တော့ဘူး။
နယူးယောက်တဲ့၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိတဲ့ မြို့၊
အိမ်နီးနားချင်း ရိုင်းပင်းရမှန်း မသိတဲ့မြို့တွေချည်းပဲ။ သူတို့လိုအပ်တာ
အားလုံး ဒီမှာရှိတယ်။ သိပ်ခမ်းနားတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ ရှိတယ်။
ဂေါက်ကွင်းတစ်ကွင်းလည်း ရှိတယ်’

စသည်ဖြင့် စသည်ဖြင့် ရွာခံတို့၏ အသံများ၊ နယ်ခံတို့၏
အတွေးများ။ ဥယျာဉ်မြို့၏ လမ်းမကြီးသည် ရှစ်နာရီနောက်ပိုင်းတွင်
တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် နောက်ရောက်လာသူများ အစပိုင်းတွင် အံ့ဩကြ
သည်။ သို့သော် မကြာမတင်အတွင်း အထာကျသွားသည်သာ။ အလွန်
ကောင်းသည့် စာကြည့်တိုက်ရှိသည်။ အဆင့်မြင့် သတင်းစာတစ်စောင်
ရှိသည်။ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနှင့် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းသည့် အေးမြမြ
ပင်မြင့်ပင်စောက်နှင့် ပန်းခြံတွေ နေရာအနှံ့ ရှိသည်။

လမ်းတွေက ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် ပြန့်ပြန့်ပြူးပြူး။ ကလေးတွေ နှင့် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အန္တရာယ်ကင်းကင်း ဆော့ကစားနိုင်ကြသည်။ တိရစ္ဆာန်ရုံသေးသေးကလေး တစ်ခုလည်း ရှိ သေးသည်။ ပြီးတော့ ရောမ ရေကူးကန်ကြီးရှိသည်။ (ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံး အခမဲ့ရေကူးကန်) လေထုထဲတွင်တော့ ဖုန်တသောသောနှင့်။ ရထားဥသြသံက ပြတ်သည် မရှိ။ စသည် စသည်တို့မှာ သည်မြို့မှ ထွက်ခွာသွားသူများရော၊ လက်ရှိနေထိုင်သူများပါ လွမ်းတသသ ဖြစ်နေရ သည့် အောက်မေ့ဖွယ်များ ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဥယျာဉ်မြို့ကလေး သည် လူတန်းစားခွဲခြားခြင်း မရှိ။ ဆင်းရဲချမ်းသာ မရွေးသည့်မြို့။ ဒီမို ကရေစီ အပြည့်အဝရှိသော မြို့ကလေးဖြစ်သည်။ ဘယ်နေရာနှင့်မှ မတူ အောင် ဘာသာရေးကို အလေးထားသည့် မြို့ကလေးလည်း ဖြစ်သည်။

ဖင်နီမြို့နယ်တစ်ခုလုံး ဂိုဏ်းကွဲခရစ်ယာန် အချင်းချင်းလည်း စည်းလုံးကြသည်။ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမှာ ရိုမန်ကက်သလစ်များ၊ နှစ် ခြင်းဘာသာဝင်များနှင့် ပရိုတက်စတင့်များ ဖြစ်သည်။ အထက်တန်း လွှာများသည် ဘာသာရေးကို ကိုင်းရှိုင်းကြသည်။ ကုန်သည်ပွဲစားတွေ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်တွေ၊ ဆရာဝန်တွေ၊ ရှေ့နေတွေနှင့် စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းရှင်များအားလုံး စည်းရုံးကြသည်။ ဒီမိုကရက်နှင့် ရီပတ်ဘလစ် ကန်များလည်း ပရုံးဖက်ကာ ရပ်ကောင်းကျိုး၊ ရွာကောင်းကျိုးကို ဆောင် ရွက်ကြသည်။

မစ္စတာကလပ်တာသည် ခေတ်ပညာတတ် စိုက်ပျိုးရေးသမား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ရီပတ်ဘလစ်ကန်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘုရားကျောင်း ဂေါပကလူကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ပရိုတက် စတင့် ဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အခြားဘာသာဝင်များနှင့် လည်း သင့်မြတ်သူဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဥယျာဉ်မြို့နယ်ကလပ်ကို မူ တစ်ခါမှ မဝင်ခဲ့ဖူးချေ။ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှလူတွေနှင့်လည်း ကင်းကင်း နေသည်။ သူတို့ကို ရှောင်ခြင်းမှာ ဝါသနာချင်း မတူသောကြောင့် ဖြစ် သည်။ သူက ဂေါက်မရိုက်တတ်၊ ဖဲမရိုက်တတ်၊ အရက်မသောက်တတ်၊ ညဆယ်နာရီမှ စားရသည့် ညလယ်စာကို မခံစားတတ်။ ရာသီဥတု သာယာနေသည့် စနေနေ့လို နေ့များတွင် သူများတွေ ဂေါက်ရိုက်နေချိန် မှာ ဟတ်ဘ်ကလပ်တာက ဖင်နီမြို့နယ် သာရေး နာရေး အစည်းအဝေး

သဘာပတိလုပ်နေတတ်သည်။ ထိုအဖွဲ့၏ နာမည်မှာ H လေးလုံး ဖြစ် သည်။ H လေးလုံးဆိုသည်မှာ ဦးခေါင်း (Head)၊ နှလုံးသား (Heart)၊ လက် (Hand) နှင့် ကျန်းမာရေး (Health) ဖြစ်သည်။ အသင်း၏ ဆောင်ပုဒ်မှာ “အလုပ်လုပ်ရင်း အလုပ်ကို သင်ကြားမည်” ဟူ၍ ဖြစ် သည်။ အသင်းမှာ နိုင်ငံနှင့်တစ်ဝန်း ကျယ်ပြန့်နေပြီဖြစ်သည်။ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျေးလက်ဖွံ့ဖြိုးရေး၊ အထူးသဖြင့် ကလေးများ၏ ပညာ ရေး၊ ကျန်းမာရေးနှင့် စာရိတ္တကောင်းမွန်ရေး ဖြစ်သည်။ သည်အသင်း ကို နန်စီနှင့် ကင်ယန်တို့ ခြောက်နှစ်အရွယ် ကတည်းက ဝင်ထားကြ သည်။

အစည်းအဝေးပြီးခါနီးတွင် သဘာပတိမိန့်ခွန်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်သည်။ ‘နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးပရိသတ်ကို ပြောချင် ပါတယ်’

သူက ပရိသတ်ထဲမှ ဂျပန်မိသားစုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ဝဝကစ်ကစ် ကလေးလေးယောက်။

‘အားလုံး မစ္စက်ဟီဒီယိုအာရီဒါကို သိကြပါတယ်။ သူတို့ မိသားစု ဟာ ကော်လိုရာဒိုကနေ ပြောင်းလာပြီး ဒီမှာ ခြံလုပ်ငန်း လာလုပ်နေ ကြတယ်။ ဟိုးလ်ကုမ်းကို ရောက်လာတာ နှစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သိပ် သဘောကောင်းတဲ့ မိသားစုပါ။ သူတို့မိသားစု ရောက်လာတဲ့အတွက် ဟိုးလ်ကုမ်းတစ်မြို့လုံး ဂုဏ်ယူကြရပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်လောက်တေးဝေး၊ တစ်ယောက်ယောက် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် မစ္စက်ဟီဒီယို အရောက် လာပြီး စွတ်ပြုပ် ပို့လေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုအခါမျိုးမှာ သူ စိုက်ထားတဲ့ ပန်းခင်းထဲက ပန်းတွေ တစ်ပွေ့ကြီး ယူသွားတတ်သေးတယ်။ မနှစ်က H လေးလုံး ပြပွဲမှာ သူ ဘယ်လောက် ပါဝင်ကူညီခဲ့တယ်ဆိုတာ အားလုံး မှတ်မိနေကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် နောက်အင်္ဂါနေ့မှာ မစ္စက်ဟီဒီယို ကို အသင်းအနေနဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်ပန်းခြင်း လက်ဆောင်ပေးပါမယ်’

ကလေးတွေက မအေကို ပြေးဖက်ကြသည်။ အကြီးဆုံးကောင် လေးက ‘တို့ မေမေကွ’ ဟု အော်သည်။ မစ္စက်ဟီဒီယို မျက်နှာကလေး ရှက်သွေးဖြာနေ၏။ သူ့လက်ချောင်း ဖောင်းဖောင်းကလေးတွေနှင့် မျက်လုံး ကို ပွတ်ကာ ရယ်နေသည်။ အာရီဒါ မိသားစုသည် မြေငှားပြီး အလုပ် လုပ်နေသည့် ခြံသမားများ ဖြစ်သည်။ ဥယျာဉ်မြို့နှင့် ဟိုးလ်ကုမ်းကြား

လေတဟူးဟူးနှင့် ဝေးလံသီခေါင်လှသည့် နေရာဖြစ်သည်။ Hလေးလုံး အစည်းအဝေးပြီးတော့ ခါတိုင်းလိုပင် သူ့ကားနှင့် သားအမိတွေကို တင်ခေါ် ပြန်လာခဲ့သည်။

အမှတ် ၁၂၀ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ပစ်ကပ်ကားကြီး ပြေးနေစဉ် မစ္စက်အာရီဒါ စကားစသည်။

‘ဟတ်ဘ်ကို ကျွန်မတို့ မိသားစု ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူး။ ဒါ ပေမဲ့ ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်းတော့ ထပ်ပြောပါရစေနော်’

ဟတ်ဘ်ကလပ်တာကို ဖင်နီသို့ရောက်ပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် မစ္စက်အာရီဒါ စတွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က တစ္ဆေများနေ။ ဟတ်ဘ် နှင့် ကင်ယန်ရောက်လာပြီး ကျောက်ဖရုံသီးတွေနှင့် သစ်သီးဖျော်ရည်တွေ ပေးသွားသည်။ အလုပ်စကားစမို့ အာရီဒါလင်မယားမှာ ပြေပြေလည်လည် မဖြစ်သေး။ ကလပ်တာမိသားစုက လက်ဆောင်တွေ မှန်မှန်ပို့ပေးသည်။ ကညွတ်တွေ၊ ဆလတ်ရွက်တွေဆိုလျှင် ခြင်းလိုက် ပို့ပေးတတ်သည်။ အာရီဒါမိသားစုက ဘာပင်မှ မစိုက်ရသေး။ ထွန်တုန်း၊ ယက်တုန်း ရှိသေး သည်။ နန်စီက ဘာဘီကြီးနှင့် ရောက်လာပြီး ကလေးတွေကို မြင်းစီးသင် ပေးသည်။

‘ကျွန်မတို့ ဒီမှာနေရတာလောက် ဘယ်မှာမှ မပျော်ခဲ့ဖူးဘူး။ အမျိုးသားကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြောတယ်။ ဘယ်မှ ပြောင်းဖို့ စိတ် မကူးတော့ဘူး။ ဒီမှာပဲ အခြေချတော့မယ်တဲ့’

‘အခြေချတော့မယ်၊ ဟုတ်လား’

ဟတ်ဘ်ကလပ်တာက ကားအရှိန်လျှော့ချပြီး မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ဟတ်ဘ်၊ ဒီမှာ ခြံလုပ်ငန်းလုပ်ရတာ၊ နွားမွေးရ တာ သိပ်အဆင်ပြေတယ်။ တွဲပြီးလုပ်ရတဲ့ လူတွေကလည်း သိပ်ကူညီ ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမျိုးသားက နီဘရာစကာမှာ ပိုကောင်းမလား ထင် နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ စိတ်မကူးပါဘူး’

ဟီဒီယိုအာရီဒါသည် အလွန်ရွှင်သည့် ဂျပန်အမျိုးသမီး ဖြစ် သည်။ သူ့စကားကြောင့် ဟတ်ဘ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမည် စိုးသဖြင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

‘ဒါထက် ဟတ်ဘ်နဲ့ တိုင်ပင်စရာတစ်ခု ရှိတယ်။ ကျွန်မကို အကြံပေးပါဦး။ ကျွန်မတို့ သားအမိတွေ ပိုက်ဆံစုထားတယ်။ ဒီနှစ်

ခရစ္စမတ်မှာ ဟီဒီယိုကို ကျိုးနေတဲ့ သွားသုံးချောင်း ရွှေသွားစိုက်ပေး မလို့။ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင် အဖြစ်နဲ့လေ။ ရှင့်မှာ အဲဒီလို သွားကျိုး နေလို့ ရှင့်မိန်းမက အဲဒီလက်ဆောင်မျိုး ပေးရင် ကြိုက်ပါ့မလားဟင်။ ခရစ္စမတ် အခါတော်မြတ်မှာ သွားစိုက်ဆိုင်က ကုလားထိုင်ပေါ် တက် နေရမယ့် ကိစ္စလေ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဒီကနေ ပြောင်းဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ ဒီကလူတွေက မင်းတို့အားလုံးကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ပိုင်းတားမှာ။ အဲ ... ရွှေသွားကိစ္စ၊ ကိုယ်သာ ဟီဒီယိုနေရာမှာဆို သိပ်ပျော်မှာပဲ’

သူ့ ပြောပုံကြောင့် မစ္စက်အာရီဒါ ပျော်သွားသည်။ သူ ပြော လျှင် မမှားနိုင်။ သူက တကယ့်လူကြီးလူကောင်း။ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း လှုပ်ရှားတော့မည်။

‘ဪ ဒါထက် ဟတ်ဘ်၊ ဟိုနေ့ပွဲကျရင် ကျွန်မကို စကားတွေ ဘာတွေ ပြောခိုင်းမနေနဲ့နော်။ လူတောထဲမှာ ရှင့်လို ကျွန်မ မပြောတတ် ဘူး၊ မပြောရဲဘူး၊ ကြောက်တယ်’

ဟတ်ဘ်ကလပ်တာသည် ပရိသတ် ဘယ်လောက်များများ အတုံ့ အဆိုင်းမရှိ၊ အကြောက်အရှံ့မရှိ ပြောရဲသူဖြစ်၏။ အပြောကောင်းသူလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အားလုံးက ချစ်ခင်လေးစားကြခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊ ရင်ထဲမှာရှိတာ ပြောချလိုက်ပေါ့’

*

နေ့လယ်ပိုင်းလောက်တွင် အနက်ရောင် ချက်ဗလက်ကားတစ်စင်း အင် ပိုးရီးယားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အင်ပိုးရီးယားမှာ ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ် ထဲမှ အလွန်စည်ကားသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ လုံခြုံစိတ်ချရသော မြို့ လည်း ဖြစ်၍ အင်ပိုးရီးယားတွင် ခရီးသွားများ ကားရပ်၍ ဈေးဝယ် တတ်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကားကို လမ်းခွေးတွင် ရပ်ခဲ့ပြီး ဟိုလျှောက် ဇာညီလျှောက်နှင့် အခြေအနေကို အကဲခတ်သည်။ လူစည်ကားသော ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခု တွေ့မှ ချိုးဝင်လိုက်ကြသည်။

ပထမဆုံး လက်အိတ်တစ်စုံ ဝယ်လိုက်သည်။ ပယ်ရီအတွက် ဖြစ်၏။ ဒစ်က ရှိပြီးသား။ အမျိုးသမီး အသုံးအဆောင်တွေ ရောင်းသည့် ကောင်တာဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်သားကျိတ်ပြီး အငြင်း အခုံ ဖြစ်နေကြသည်။

ပယ်ရီက 'ငါ့အတွက် လိုတယ်ကွ' ဆိုတော့ ဒစ်က ကန့်ကွက် သည်။ ဒစ်က 'အဲဒီအရောင်က မင်း အမာရွတ်တွေကို မဖုံးနိုင်ပါဘူး ကွာ' ဟု ဆိုသည်။

ပယ်ရီက အရောင်းစာရေးမ ချောချောကလေးကို လှမ်းမေးသည်။

'ဒီမယ် ခင်ဗျာ၊ အမျိုးသမီးခြေအိတ် အနက်ရောင်များ ရနိုင် မလား'

မရှိဘူးဆိုတော့ အခြားဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သွားရှာဖို့ ထွက်လာခဲ့ ကြသည်။ ပယ်ရီက ဆက်ပြောသည်။ 'အနက်ရောင်နဲ့မှ နိပ်မှာကွ၊ ဟုတ် တယ်'

မည်သို့ရှိစေ ဒစ်က မကြိုက်။ မျက်နှာကို ဘာနဲ့မှ ဖုံးကွယ်နေစရာ မလို။ အပိုအလုပ်တွေ။ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။ "ငါ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ကုန်လှပြီကွ။ အရင်းတော်တော် များနေပြီ" မျက်မြင်သက်သေ တစ် ယောက်မှ မရှိစေရပါဘူးလို့ ပယ်ရီကို အကြိမ်တစ်သိန်းလောက် ပြော ပြီးပြီ။ ပယ်ရီကမူ သည်စကား ကြားရတိုင်း စိတ်ထဲ စနိုးစနေနှင့် ဖြစ်ရ သည်ချည်း။ သူက ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်မြင်သက်သေ မရှိနိုင်ပါဘူးလို့ သူ ဘယ်လို ပြောနိုင်မလဲ။

'ဒီမယ် ဒစ်၊ ဒီကိစ္စမျိုးက ဘယ်လိုမှ ကြိုမပြောနိုင်ဘူး။ မထင် တာတွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်'

ဒစ်က ပြုံးနေကျ အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

'မင်း သွေးထဲက ပလုံစီနေတဲ့ အမြုပ်ကလေးတွေကို ဖောက် ထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါကွာ။ ဘာမှ အမှားအယွင်း မရှိစေရဘူး။ စိတ်ချ'

အင်းလေ၊ သူ့ဇာတ်ညွှန်း၊ သူ ဒါရိုက်တာ၊ သူ့အရပ်နဲ့ သူ့ ဇာတ်ကိုး။ သူ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့။ ပယ်ရီ စိတ်လျှော့ လိုက်သည်။

နောက် သူတို့ စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ကြိုးခွေဖြစ်သည်။ ပယ်ရီက ကြိုးခွေကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးသည်။ တစ်ချိန်က သင်္ဘောပေါ်

တက်ဖူး၍ သူက ကြိုးချည် ကျွမ်းသည်။ ဝါယာကြိုးလောက်တောင့် သည့် နိုင်လွန်ကြိုးခွေကို ရွေးလိုက်သည်။ ဘယ်နှကိုက် လိုမည်လဲဟု ပယ်ရီက ဒစ်ကို မေးလိုက်တော့ ဒစ် အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွား၏။ သူ့အတွက် ဦးနှောက်ခြောက်စရာ အကောင်းဆုံး မေးခွန်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး သူ ပယ်ရီကို ပြန်ဟောက်လိုက်သည်။

'ဟာ ... သေတော့မှာပဲ၊ ဒါတော့ ငါ ဘယ်သိမလဲကွ'

'ဘာ ... အဲဒါ မင်း တွက်ပြီးသား ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွ'

ဒစ်က ကြိုးစားပြီး ဖြေသည်။

'အဲ ... နေဦး၊ သူ့ရယ်၊ သူ့မိန်းမရယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိ တယ်။ တစ်ယောက်က မိန်းကလေး၊ အငယ်က ယောက်ျားလေး၊ အဲ ... နောက်အကြီးနှစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်။ နေဦးကွ၊ စနေနေဆိုတော့ ဧည့်သည်တွေလည်း ရောက်ချင်ရောက်နေလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ရှစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆယ့်နှစ်ယောက်လောက် ရှိနိုင်တယ်'

'ဟ ... မနည်းပါလားကွ၊ မင်း အတိအကျ သိသင့်တာပေါ့ ဒစ်'

'မင်းကို ငါ ပြောသားပဲ။ ပွပေါက်ပါဆို တော်ရောပေါ့'

ပယ်ရီ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

'ဒါဆို တစ်ခွေလုံး ဝယ်မှရမယ်'

ကြိုးခွေမှာ ကိုက်တစ်ရာပါသည်။ ဆယ့်နှစ်ယောက်ဆို အတော် လောက် ရှိမည်။

ကင်ယန်က အစ်မ ဘီဗာလီ မင်္ဂလာဆောင်လက်ဖွဲ့ဖို့ မဟော်ဂနီသား ဖြင့် သေတ္တာတစ်လုံး ကိုယ်တိုင်လုပ်နေသည်။ ထင်းရှူးသားဖြင့် လိုင်း ကလေးတွေ ဖော်သည်။ အားလုံးပြီးသွားတော့ ပါလစ်သုတ်နေသည်။ မြေအောက်ခန်း ဝပ်ရှော့ထဲတွင် လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ သားအဖ၏ မြေအောက်ဝပ်ရှော့မှာ အကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ လက်သမားပစ္စည်း အပြည့် စာဖုံရှိသည်။ စင်တွေ၊ စားပွဲတွေ၊ ခွေးခြေတွေအပြင် ပင်ပေါင်စားပွဲ တစ်ခုလည်း ရှိသည်။ နန်စီ၏ အချုပ်အလုပ်ပစ္စည်းတွေထားသည့် ဗီရို

တစ်လုံးလည်း ရှိသည်။ အခန်းမှာ သမံတလင်းခင်းဖြစ်ပြီး အလင်းရောင် သိပ်မရှိ။ နံရံတွေကို မောင်နှမနှစ်ယောက် ဆေးသုတ်လိုက်တော့မှ အထိုက် အလျောက် လင်းလာသည်။ နန်စီက အပေါင်းအသင်းတွေလာလျှင် အမေ့ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်၍ မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာ တတ်သည်။ ကင်ယန်ကလည်း သူ့ဝပ်ရှော့ကို သဘောကျသည်။ ကြိုက် သလောက် ထုရိုက်၊ ကြိုက်သလောက် လွှဲတိုက်၊ ဘယ်သူမှ အားနာစရာ မလို။

ကင်ယန်က အဖေနှင့်လည်း မတူ၊ အမေနှင့်လည်း မတူ၊ ပိန် ပိန်ရှည်ရှည်။ အညိုရောင်ဆံပင်ကို တိုတိုညှပ်သည်။ တစ်ခါက နှင်း မုန်တိုင်းထဲမိနေသော သိုးနှစ်ကောင်ကို နှစ်မိုင်အဝေးမှ အိမ်အရောက် ပြန်ပါအောင် ခေါ်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် သူ့လက်မောင်းများ တွင် ကြွက်သားမရှိသော်လည်း သန်သည်၊ လူကြောမာသည်။ သို့သော် မျက်စိအားနည်းပြီး မျက်မှန်တပ်ရသဖြင့် ကျောင်းအားကစားကွင်းထဲတွင် အခြားကျောင်းသားတွေနှင့်အတူ မနှံ့နိုင်။ သူ့တွင် သူငယ်ချင်းဆို၍ တေလာ ဂျန်း၏သား ဘော့ဘ်ဂျန်းတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ဘော့ဘ်တို့ ခြံက သူတို့အိမ်နှင့် တစ်မိုင်ဝေးသည်။ ကင်းဆပ်စ်တွင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကားမောင်းကြသည်။ ကင်ယန်ကို သူ့အဖေက ဆယ့်တစ်နှစ်သားအရွယ် တွင် ကားဝယ်ခွင့်ပေးသည်။ သူပိုင် သိုးတွေကို ရောင်းပြီး ဝယ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။ အင်ဂျင်ကောင်းသော်လည်း ကားကြီးမှာ အရပ်ဆိုးသဖြင့် ဘော့ဘ် က တောခွေးဟု နာမည်ပေးထားသည်။ ရေညိုမြောင်ယာတောနှင့် မလှမ်း မကမ်းတွင် ငွေသောင်ယံဟုခေါ်သည့် ထူးထူးဆန်းဆန်း နေရာတစ်နေရာ ရှိသည်။ ပင်လယ်မရှိပါဘဲ ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် တူနေသည့်နေရာ။ သည် နေရာတွင် တောခွေးတွေ စုကြပြီး ညညဆိုအူပြီ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သူတို့ဆီသို့ အပြင်းမောင်းပြီး လိုက်သည်။ တစ်နာရီ မိုင်ငါးဆယ်နှုန်း ပြေးနိုင်သည့် သည်ကောင်တွေကို သုံးဆယ့်ငါးမိုင်သာ မောင်းနိုင်သည့် ကားကြီးက ဘယ်တော့မှ လိုက်မမီ။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်ကြသည်။ လရောင်ရေးရေးတွင် အသားကုန် ပြေးနေသည့် ခွေး တစ်အုပ်။ သဲပြင်ပေါ်တွင် တအားမောင်းနေသည့် ကားတစ်စီး။ 'ငါ သိပ်ပျော်တယ်ကွာ၊ အရမ်း ပျော်စရာကောင်းတာပဲ' ဟု ဘော့ဘ်က တဖွဖွ ပြောနေတတ်သည်။

နောက် သူတို့ပျော်သည့် ကစားနည်းတစ်ခုမှာ ယုန်ပစ်ထွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး လက်ဖြောင့်ကြသည်။ တစ်ခါတလေ အကောင် ငါးဆယ်အထိ ရသည်။ ဥယျာဉ်မြို့သို့ သွားရောင်းလျှင် တစ်ကောင် လေးဆယ်ဆင့်ရသည်။ ယုန်ရတာထက် သူတို့ ပိုပျော်စရာကောင်းသည် မှာ မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ကားရပ်ပြီး လသာသာတွင် လျှောက်သွားရတာ နှင့် ကားပေါ်တွင် စောင်ခြုံကျွေးရတာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ နေထွက်တာ ကို စောင့်ကြည့်၊ ရော့တွေ တောင်ပံခတ်သံကြားလျှင် ခြေသံလုံလုံဖြင့် ရှေ့တိုးသွား၊ စရိတ်ကျည်ဖြင့် ပစ်၊ တစ်ဒါဇင်လောက်ရလို့ အိမ်ပြန်လျှင် အလွန် မျက်နှာပန်းလှသည်။ ညစာဝိုင်းတွေ သိပ်စိုပြည်သည်။

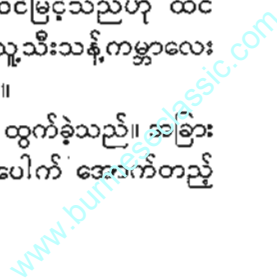
သို့သော် မကြာသေးခင်က သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးကျ လာသည်။ စကားများကြ၍ မဟုတ်၊ ရန်လည်း မဖြစ်ကြ။ ဆယ့်ငါးနှစ် သား ကင်ယန်ထက် တစ်နှစ်ကြီးသည့် ဘော့ဘ်က သူငယ်ချင်းထက် ကောင်မလေးတွေကို ပိုစိတ်ဝင်စားလာသည်။ အတွဲတွေ ဘာတွေနှင့် ဖြစ်လာသည်။

ဘော့ဘ်က ရှင်းပြသည်။

'မင်းလည်း ငါ့အရွယ်ရောက်လာရင် ငါလို ဖြစ်လာမှာပဲ ကင်ယန်။ အစကတော့ မင်းလိုပဲ မိန်းမတွေကို ငါ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ မိန်းမ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စကားပြောကြည့်တော့ နိပ်တယ် မောင်၊ ပျော် စရာ ကောင်းတယ်ကွ။ မကြာခင် မင်း တွေ့လာမှာပါ'

ကင်ယန် မထင်ပါ။ ကောင်မလေးတွေအတွက် သူ အချိန်မပေး နိုင်။ သူတို့ထက်ပိုပြီး သေနတ်တွေ၊ မြင်းတွေကို ပို သဘောကျသည်။ ပြီးတော့ လက်သမားပစ္စည်းတွေ၊ မြေအောက်ခန်းထဲက စက်ကိရိယာ တွေ၊ တန်ဆာပလ္လတွေ။ ပြီးတော့ စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိနေလျှင်လည်း ကင်ယန် တခြားအာရုံ မပျံ့တော့။ ကင်ယန်သည် အမူအကျင့်အားဖြင့် အဖေနှင့် မတူဘဲ အမေ့ဘက်နွယ်သည့် ကလေးဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်တတ်သည်၊ စကားနည်းသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို ဘဝင်မြင့်သည်ဟု ထင် ကြသည်။ သို့သော် ချစ်ကြသည်။ 'ကင်ယန်က သူ့သီးသန့်ကမ္ဘာလေး ထဲမှာ နေချင်တာ၊ နေပါစေကွာ' ဟု ဆိုကြသည်။

သေတ္တာ ပါလစ်ခြောက်သည်နှင့် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အခြား အလုပ်တစ်ခု ရှိသေးသည်။ အမေ့အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက် အောက်တည့်

တည့်မှ အမေ အမြတ်တန်းတန်ဖိုးထားသည့် အမေပန်းခြံကို ရှင်းရဦးမည်။ ပန်းခြံထဲတွင် သူရင်းငှားတစ်ယောက် တူးရွင်းနှင့် မြေကြီး ဆွနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့နာမည်က ပေါလ်ဟင်းမိ။

‘ဟိုမှာ ... ကား တွေ့လား’

မစ္စတာဟင်းမိက မေးသည်။ အဖေ့ရုံးခန်းရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်ထားသည့် မီးခိုးရောင် ဗျူခံကားကြီးကို ကင်ယန်က လှမ်းမြင်သည်။ ထပ်မေးသည်။

‘ဘယ်သူလဲ၊ သိလား’

‘မစ္စတာဂျွန်ဆင် ဖြစ်မှာပေါ့။ အဖေ သူ့ကို စောင့်နေတာ’

မစ္စတာဟင်းမိမှာ မှန်တေတေလူကြီး ဖြစ်သည်။ အသက် ငါးဆယ် ကျော်ပြီ။ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့် ပုံဖြင့် နေတတ်ပြီး အလွန်စပ်စုချင်သူ ဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်ကို သူ အမြဲတမ်း သိချင်နေသည်။

‘ဘယ် ရွန်ဆင်လဲ’

‘အသက်အာမခံ ကိုယ်စားလှယ်လေ’

မစ္စတာဟင်းမိက ဟင်းခနဲ လည်ချောင်းသံပေးပြီး-

‘အင်း ... ကိုရင့်အဖေကို ဘာတွေ ရစ်နေသလဲ မသိဘူး။ အဲဒီကား ရောက်နေတာ သုံးနာရီကျော်ပြီ’

နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန်နို့ အေးစပြုလာပြီ။ ပန်းခြံထဲမှ ဂန္ဓမာပင်တို့၏ အရိပ်တွေ ရှည်လျားနေပြီ။ နန်စီကြောင်မ ပြေးထွက်လာပြီး အဘိုးကြီးနှင့် ကင်ယန်ကြားတွင် ခုန်ပေါက်ဆော့ကစားနေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ကျောယားရှည်နေသော ဂန္ဓမာပင်တွေကို ပူးချည်နေသည်။ ခဏနေတော့ ဘာဘိကြီးကို အသားကုန်စီးပြီး နန်စီ ရောက်လာသည်။ စနေနေ့နို့ ဘာဘိကြီးကို မြစ်ဆိပ်တွင် ရေတိုက်၊ ရေချိုး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ တက်ဒီက သူတို့နောက်မှ တကောက်ကောက်။ သူတို့သုံးဦးစလုံး ရေတွေစိုရွဲကာ အရောင်တလက်လက် ဖြစ်နေသည်။

မစ္စတာဟင်းမိက လှမ်းပြောသည်။

‘ဪ ... အအေးမိတော့မှာပဲ’

နန်စီက ရယ်နေသည်။ သည်အရွယ်အထိ သူ တစ်ခါမှ မဖျားဖူးသေး။ မြင်းပေါ်မှ လျှောဆင်းလိုက်ပြီး ပန်းခြံထဲက မြက်ခင်းပေါ်တွင်

ပစ်လှဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ ကြောင်မနှင့် နပန်းလုံးသည်။ ကြောင်မ၏ နှုတ်ခမ်းမွေးကို နမ်းသည်။

ကင်ယန်က ရှုံ့မဲ့ပြီး-

‘တိရစ္ဆာန်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းကို နမ်းတယ်တဲ့ဟယ်’

‘နင်လည်း စကီတာကို နမ်းတာပဲ’

‘စကီတာက မြင်းပဲ’

စကီတာသည် မျိုးကောင်းမျိုးသန့် စတော်ဘယ်ရီရောင် မြင်းထီး။ ပေါက်စနကလေးကတည်းက သူ့ မွေးလာသည့် သူ့ကိုယ်ပိုင် မြင်းကလေး။ စကီတာက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ခြံစည်းရိုးခွန်ကျော်တတ်နေပြီ။ ကင်ယန်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းသည် မရှိတော့။

‘သား ... မင်း စီးတာ များလွန်းတယ်။ ကြာရင် ဒီကောင်လေး အသက်ထွက်လိမ့်မယ်’

အဖေက သတိပေးသည်။ တကယ်လည်း တစ်နေ့တွင် စကီတာ အမောဆိုပြီး တုံးခနဲ ပစ်လဲကာ သေပွဲဝင်သွားရှာသည်။ ကင်ယန်လည်း စကီတာကျောပေါ်မှ လွင့်ကျကာ ကံကောင်းလို့မသေခြင်း ဖြစ်သည်။ စကီတာ ဆုံးသည်မှာ တစ်နှစ်ပြည့်ပြီ။ ကင်ယန် ခုထိ ငိုလို့မဆုံးသေး။ အဖေက ချော့မော့ပြီး နွေဦးရောက်လျှင် မြင်းပေါက်ကလေးတစ်ကောင် ထပ်ဝယ်ပေးမည်ဟု ကတိပေးထားသည်။

နန်စီက မေးသည်။

‘ကျေးဇူးတော်နေ့မှာ ထရေစီ စကားပြောတတ်ပါ့မလား ကင်ယန်’

ထရေစီမှာ အစ်မအီဗီနာ၏ သားကလေး ဖြစ်သည်။ အခါမလည်သေး။ နန်စီက အစ်မကြီး အီဗီနာကို အချစ်ဆုံးဖြစ်သည်။ (ကင်ယန်က ဘီဗာလိုကို ပိုချစ်သည်)

‘ငါတော့ ဒေါ်လေးနန်စီလို့ အခေါ်ခံချင်လှပြီ။ နင်ကော လေးလေး ကင်ယန်လို့ အခေါ်မခံချင်ဘူးလား။ ပြောလေ၊ နင် ဘာလို့ ငါ မေးတာ မဖြေတာလဲ’

‘နင် အရူးထတိုင်း ငါ လိုက်ရူးရမှာလား’

ပြောပြီး ကင်ယန်က သူ့အစ်မခေါင်းကို ဒေလီယာပန်းတစ်ပွင့် နှုတ်ပြီး ပေါက်ထည့်လိုက်သည်။ ဒေလီယာပွင့် နန်စီဆံပင်တွင် စိုက်ခနဲ၏။ မစ္စတာဟင်းမိက တူးရွင်းကို ကုန်းကောက်လိုက်သည်။ ကျီးကန်း

အော်သံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။ ပြန်တော့မည်၊ နေဝင်ခါနီးပြီ။ သူ့အိမ်က မိုင်ဝက်လောက်ဝေးသည်။ ဆည်းဆာချိန်တွင် လမ်းတစ်လျှောက်မှ သစ်ပင် တန်းသည် စိမ်းညို မှောင်ရီနေပြီ။

‘မင်္ဂလာပါ၊ ပြန်မယ်နော်’

မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ ပြန်သွားသည်။ ပြီးမှ တစ်ချက် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် မစ္စတာဟင်းမိ ရဲ့စခန်းတွင် အစစ်ခံရသည်။

‘ကျွန်တော် ပြောသလိုပါပဲ၊ ဘာဆိုတာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ ရဘူး။ နန်စီက ဘာဘီကို မြင်းစောင်းဘက် ဆွဲခေါ်သွားတယ်၊ အဲဒီ ညနေဟာ သူတို့မောင်နှမကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်တဲ့ ညနေ ပါပဲ’

အနက်ရောင် ချက်ပလက်ကားကလေးသည် လမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ်လိုက် ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါ ရပ်သည့်နေရာမှာ အင်ပိုးရီးယားမြို့ပြင် ကက် သလစ်ဆေးရုံရှေ့တွင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်ငြင်းနေကြ သည်။ ဒစ်က မလိုဟု ထင်သည်။ ပယ်ရီက လိုသည်ဟု ဆိုသည်။ နောက်ဆုံး ဒစ်က အလျှော့ပေးလိုက်ပြီး ဆေးရုံဝင်းထဲ ဝင်သွားသည်။ သီလရှင်များဆီမှ ခြေအိတ်အနက်တစ်စုံ ဝယ်ဖို့ဖြစ်၏။ ပယ်ရီက ကား ထဲတွင် ကျန်ရစ်သည်။ သိပ်တော့ ဘဝင်မကျ။ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။ လိုချင်သည့် ခြေအိတ်အနက်ကို သီလရှင်များထံမှ ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးမှာ ဒစ်၏စိတ်ကူး ဖြစ်သည်။ ပယ်ရီက သဘောမတူ။ သူက အယူရှိသည်။ သီလရှင်တွေ၊ ဘာတွေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် နိမိတ် မကောင်းတတ်။ (သူက နံပတ် ၁၅ ကို ရှောင်သည်။ ဆံပင်နီနီ၊ ပန်းပွင့် ဖြူဖြူ၊ လမ်းဖြတ်ကူးနေသည့် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် မြေကို အိပ်မက်မက် လျှင် နိမိတ်မကောင်းဟု သူ ယုံသည်။) ခုတော့ သည်ဇာတ်မှာ သူက ဒါရိုက်တာဆိုတော့ သူ့သဘောပဲဟုသာ ထားလိုက်တော့သည်။ ပယ်ရီ သည် အယူသီးသူများ၏ သဘာဝအတိုင်း ကံကြမ္မာကို ယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်။ ခုလည်း သည်အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကလေးအတွက် သည်နေရာ

သို့ သူ ရောက်နေသည်။ ဤသည်မှာလည်း ကံကြမ္မာ၏ စေခိုင်းချက် အရဟု သူက ယုံသည်။ စိတ်ပါလှသည် မဟုတ်။ ဒစ် စာရေးခေါ်လို လာခဲ့ရပေမယ့် ကင်းဆပ်စ်နယ်ထဲသို့ ခြေချမိခြင်းသည် ဥပဒေကို ချိုးဖောက်မိခြင်းပင်။ လာဖြစ်ခဲ့ခြင်း အကြောင်းတစ်ခု ရှိသေးသည်။ ပြီးခဲ့ သည့် ကြာသပတေးနေ့၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့က ကင်းဆပ်စ် ပြည် နယ် လန်စင်းထောင်မှ ဝီလီဂျေး လွတ်လာခဲ့သည့်သတင်း ကြားလိုက် သည်။ ထောင်ထဲတွင် သုံးနှစ်အတူ နေခဲ့သည့် ကာလအတွင်း ဝီလီ ဂျေးသည် ပယ်ရီအခင်ဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ အလေးစားဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူနှင့် အရမ်း တွေ့ချင်နေ သည်။

ထောင်ထဲတွင် ဂျေးကို သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လေ့လာသည်။ သူ့ကို ပယ်ရီ စိတ်ဝင်စားသည်။ လေးလည်း လေးစားသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ လန့်နေသည်။ သည်လောက်မာကျောသည့် လူ တစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ခြင်းသည် မိုက်မဲရာကျမလားဟု ပယ်ရီ တွေးမိဖူးသည်။ သူက ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အိုင်းရစ်လူမျိုး၊ ဆံပင်တွေ ဖြူစ ပြုနေပြီ။ မျက်လုံးတွေက ရီဝေဝေ၊ ဓမ္မတေးဆိုရာတွင် သူ့အသံက အမြင့် ဆုံး။ သူသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှ စာရေးတစ်ဦး ဖြစ် သည်။ ဘာသာရေးတွင် အာရုံမရှိသော ပယ်ရီပင် သူ့ဓမ္မတေးသံကြောင့် ရင်ထဲတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတတ်သည်။

သူနှင့် သမ္မာဝါစာပြုဖို့ ပယ်ရီ ကြိုးစားသည်။ အလွယ်တကူ ပင် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်သွားသည်။ ခြေခွင်ခွင် အလေးမသမားကလေး ကို ဂျေး သဘောကျသည်။ အသံအက်တက်တက်နှင့် အဝေးဆီသို့ ငေး နေတတ်သော ချာတိတ်ကို ဘုရားတရားနှင့် နီးစပ်အောင် စည်းရုံးမည် ဟု ဘုရားကျောင်းစာရေးက စိတ်ကူးထားသည်။ သူ့တွင် သမ္မာကျမ်းစာ နှင့် နီးစပ်နိုင်သည့် ကြံအင်လက္ခဏာတွေ ရှိသည်ဟု ဂျေးက ယုံကြည် နေသည်။ ပယ်ရီက ခဲခြစ်ပန်းချီကားတစ်ချပ် သူ့ကိုပြတော့ ပိုအားတက် လာသည်။ ခရစ်တော်၏ ပုံတော်ကားချပ်ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ရာမှာ အညံ့စား ထဲက မဟုတ်။ နောင်တွင် သည်ကားကို လန်စင်းဘုရားကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီး ဂျမ်းစံပိုင်က သူ့ရုံးခန်းနံရံတွင် အမြတ်တနိုးချိတ်ထားသည်။ စရစ်တော်၏ပုံ ဖြစ်သော်လည်း သေသေချာချာကြည့်လျှင် နှုတ်ခမ်းက

ဝီလီဂျေး၏ နှုတ်ခမ်း၊ ဆွေးမြည့်ကြေကွဲနေသည့် မျက်လုံးတွေကလည်း ဂျေး၏ မျက်လုံးတွေ။

ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းဖို့ သတိမရသော ပယ်ရီ၏ တိုရေဂျားရေ ထွက်လာသော ငုပ်စိတ်တစ်မျိုးလား မသိ။ သို့သော် ဘာမှ အလေးမထား သည့် ပုံမျိုးဖြင့် 'အလကားပါဗျာ၊ ဝီလီကို နောက်ချင်တာနဲ့ ကောက်ရေး လိုက်တာပါ' ဟု ပြက်ချော်ချော် လုပ်ပစ်သည်။ သို့သော် ဝီလီဂျေးသည် သူ့ကို နားလည်သည့် တစ်ဦးတည်းသော မိတ်ဆွေအဖြစ် သူ အသိ အမှတ် ပြုသည်။ သူ့တွင် ထောင်တွင်း ထောင်ပ အပေါင်းအသင်းတွေ ရှိသည်။ သို့သော် ဝီလီဂျေးလို သူ့အပေါ် တစ်ယောက်မှ အလေးအနက် မထားကြ။ သူသည် သာမန်ထက် အသိဉာဏ် ပိုမြင့်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ ကြည့်ရသည်မှာ အရည်အချင်းပြည့် စိတ်ပညာပါ ရုဂ္ဂတစ်ယောက်နှင့် တူသည်။ သည်လို လူတစ်ယောက် ဘာကြောင့် ထောင်ထဲ ရောက် နေတာလဲ။

ပယ်ရီတစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ မအံ့သြဖူးသည့် အံ့သြခြင်းမျိုးဖြင့် အံ့သြခဲ့ရသည်မှာ ဝီလီဂျေးအကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဝီလီဂျေးသည် စောရနကွတ် ပါသည့် သူ့ခိုးတဲ့။ ထိုစဉ်က အသက် သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် ဘုရားကျောင်းစာရေး ဝီလီဂျေးသည် ခိုးရုံဝှက်ရုံ မက အသေးစားစားပြမှုတွေလည်း ကျူးလွန်ခဲ့သဖြင့် ထောင်ဒဏ်နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် ပြစ်ဒဏ်ခံခဲ့ရသည်တဲ့။ သည်ထောင်ဒဏ်ကို ပြည်နယ်ထောင် ငါးထောင်တွင် လှည့်လည်စံမြန်းခဲ့ပြီးပြီ တဲ့။

ပယ်ရီအတွက် အထင်နှင့်အမြင် ပါစင်အောင် လွဲခဲ့ခြင်းပင်။ သို့သော် သူ့ထက်မြက်မှုကိုကား ငြင်းပယ်၍ မရနိုင်ပေ။ သူသည် သူတော် စင် တစ်ပါးကဲ့သို့ ကျင့်ကြံနေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ပယ်ရီအား ယဉ်ကျေး လိမ္မာအောင် စည်းရုံးသည်။ ထောင်မှ ခြေချုပ်ခံဝန်ဖြင့် လွတ်ခါနီးတွင် စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်သေးသည်။ နောက်ဆုံး အပိုဒ်မှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။

“မင်းဟာ သိပ်ဆန္ဒပြင်းတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ ပယ်ရီ။ မင်းဟာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အစားအစာ ဘယ်လို အရသာရှိတယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူး။ ပြီးတော့ မင်းဟာ တင်း ကျပ်တဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို ဆန့်ကျင်ချင်တယ်။ မင်းဟာ ဘဝ

နှစ်ခုကို ကားရားခွထားတယ်။ တစ်ခုက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖျက်ဆီးနေတဲ့ ဘဝ၊ နောက်တစ်ဘဝက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိတ် မှိတ်ခံနေတဲ့ ဘဝ။ မင်းမှာ ခွန်အားရှိတယ်။ အဲဒီခွန်အားမှာ အနာ အဆာတွေ ရှိနေတယ်။ အဲဒီ အနာအဆာကို မင်း ကုစားနိုင်ရင် မူလခွန်အားထက် နှစ်ဆတိုးလာလိမ့်မယ်။

မင်းဟာ ခံစားမှုကို မထိန်းဘဲ ပေါက်ကွဲလွဲတယ်။ ဘဝ မှာ ကျေနပ်နေတဲ့လူတွေကို မြင်ရင် အကြောင်းမဲ့သက်သက် မုန်းတီးစိတ်တွေ ဝင်လာတယ်။ သူတို့ကို ထိခိုက်အောင် လုပ် ချင်တယ်။ ရန်ရှာချင်တယ်။ သူတို့ကို အလကားလူတွေလို့ မင်း ထင်တယ်။ သူတို့ ဝိညာဉ် သန့်စင်တာကို မင်း မရူဆိတ်ဘူး။ သူတို့ ပျော်ရွှင်မှုဟာ မင်းရဲ့ ဒေါသစိတ်ကို ဆွပေးသလို ဖြစ် နေတယ်။ အဲဒါဟာ မင်းရဲ့ အကြီးမားဆုံး ရန်သူပဲ။ အဲဒီ ရန်သူဟာ မင်းကိုယ်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတယ်။ မင်းရဲ့အတ္တ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါဟာ ကျည်ဆန်တွေလို အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ကျည်ဆန်ဆိုတာ လူသတ်လက်နက်ပဲ။ မင်းကိုယ်ထဲမှာ နောက် ဘက်တီးရီးယား တစ်မျိုး ဝင်နေတယ်။ အဲဒီပိုးက လူကို မသေစေနိုင်ဘူး။ အမုန်း တရားကို ပွားစေတယ်။ ကြာလေပွားလေ ဖြစ်လာတဲ့ ပိုးမျိုး။ အဲဒီပိုးမျိုး ဝင်တဲ့လူဟာ သူ့ဘာသာသူ ပျော်နေတတ်တယ်။ သူ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေအတွက် သူ ကျေနပ်နေတတ်တယ်”

သူ့ကို အရေးတယူ စာရေးပေးဖော်ရသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူနေ သည်။ သည်စာကို ဒစ်အား ဖတ်ခိုင်းတော့ 'အလကားပါကွာ၊ ဘာတွေ မုန်း မသိပါဘူး။ လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံးလူမျိုးပါ' ဟု မှတ်ချက်ချ သည်။ ထောင်မှ လွတ်ခါနီးတွင် ဒစ်အကြောင်း ပယ်ရီ ပိုသိလာသည်။ ဒစ်သည် ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဝီလီဂျေး က အထင်မကြီး၊ သို့သော် ဒစ်ကတစ်မျိုးတော်သည်ဟု ပယ်ရီ သဘော ရသည်။ ပျော်စရာကောင်းသည်။ လက်တွေ့ကျသည်။ ဘာမှ ရှည်ရှည် ဝေးဝေးမတွေ့။ ဝီလီဂျေးနှင့် တခြားစီ။ သူပြောသည့် ပင်လယ်အောက် မှ ရတနာတွေအကြောင်း ပြောလျှင်၊ ဘရာဇီး တောနက်ကြီးအကြောင်း ခြေပြောလျှင် ဝီလီက မျှဝေခံစားတတ်သည်။

ထောင်ကလွတ်ပြီး လေးလကြာတော့ ဖို့ဒ်ကားဟောင်းကြီး တစ်စီး

ဖြင့် ပယ်ရီ လျှောက်လိမ့်နေသည်။ ရီနို၊ လက်စီးဂတ်စ်၊ ဘယ်လင်ဂမ်၊ ဝါရှင်တန်၊ အဲဒါဟို ... အနံ့အပြား လျှောက်သွားသည်။ ဘူဟားလ် တွင် ကုန်ကားဒရိုင်ဘာ ဝင်လုပ်နေစဉ် ဒစ်ဆီမှ စာရခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူငယ်ချင်း ပီ၊

မင်း ထွက်သွားတော့ ငါ အထဲမှာ ကျန်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီမှာ သူနဲ့တွေ့တာ၊ သူ့ကို မင်း မသိဘူး။ တို့ ပွပေါက် တိုးမယ့် အလုပ်တစ်ခု သူ့ဆီက ငါ ရခဲ့တယ်။ တကယ့်ကို လွယ် လွယ်လေးနဲ့ တိုရမယ့် ရွှေတွင်းပဲ ပယ်ရီ...”

ပယ်ရီက သည်စာမရခင်အထိ ဒစ်နှင့်ကော၊ ဝီလီဂျေးနှင့်ပါ ပြန်တွေ့ တော့မည် မထင်ခဲ့။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်ကို သတိရနေသည်။ အထူးသဖြင့် ဝီလီဂျေးကို ပိုသတိရသည်။ မီးခိုးရောင်ဆံပင်နှင့် ပညာရှိ ပုံမျိုး။ သူ့အတွေးကို အမြဲလွှမ်းမိုးထားသူ။ သူ့ဆုံးမစကား များစွာထဲမှ တစ်ခွန်းကို မှတ်မိနေသည်။

‘မင်းက ဆန့်ကျင်ဘက်နောက်ကို အမြဲလိုက်တယ်။ အငြင်းပွဲ ဒ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဘာတာဝန်မှ မရှိဘဲ နေတယ်။ အပေါင်းအသင်း မရှိ၊ နွေးထွေးမှု မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း နေတယ်’

ခုတလော တစ်ကိုယ်တော်လေလွင့်ခြင်း ဘဝမျိုးဖြင့် မျောလိုက် နေစဉ်အတွင်း ဝီလီပြောတာကို မကြာခဏ သတိရနေသည်။ သူ စွပ်စွဲ တာကို လက်မခံနိုင်ဘဲ ငြင်းချက်ထုတ်နေမိသည်။ ဟုတ်သည်။ သူက ဘာတာဝန်မှ မယူ၊ ဘယ်သူတာဝန်မှ မယူ။ ဘယ်သူကကော သူ့တာဝန် ယူခဲ့ဖူးလို့လဲ။ အဖေကကော၊ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့ တာဝန် ကျေခဲ့ဖူးသည်ပေါ့လေ။ နောက်ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ဒါမှ မဟုတ် နှစ်ယောက်ပေါ့။ အင်း ... သည်အကြောင်းတွေ ပြောရရင်တော့ ရှည်လျားလိမ့်မည်။ မိမိကိုယ်တိုင်နှင့် ဝီလီဂျေးမှလွဲ၍ မည်သူမျှ စိတ်ဝင် စားလိမ့်မည် မဟုတ်။ မိမိ၏ တန်ဖိုးနှင့် မိမိ၏ အရည်အသွေးကို သိ နားလည်သူမှာ ဝီလီဂျေးတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း လူစဉ်မမီသော်လည်း အပေါ်ပိုင်းတွင် ကြွက်သားတွေ အလှိုင်းလှိုင်းထ နေကြောင်း သိသူမှာ သူတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ မိမိတွင် အနုပညာ ဓာတ်ခံရှိကြောင်း သိသူမှာလည်း ဝီလီဂျေးသာတည်း။ သို့သော် သည်

အရည်အချင်းများသည် သူနှင့် ဝေးခဲ့ပြီးကတည်းက မြှုပ်ထားသည့် ရွှေတွေ ကို အိပ်မက်မက်သလို ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေသည်။

ဒစ်၏စာ ရတော့ ချက်ချင်း ဝီလီဂျေးကို ပြေးသတိရလိုက်သည်။ ဒစ် ချိန်းသည့်ရက်နှင့် ဝီလီ လွတ်မည့်ရက် သွားပြီး တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဘာလုပ်ရမည်ကို ပယ်ရီ တန်းသိလိုက်သည်။ လက်စီ ဝီဂတ်စ်သို့ မောင်းသွားပြီး ကားစုတ်ကြီးကို ရောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် အထုပ်အပိုးပြင်ကာ ဘတ်စ်ကားလက်မှတ် ပြေးဝယ်သည်။ သူ့တွင် ပစ္စည်းများများစားစား မရှိ။ စာရွက်စာတမ်းအချို့၊ မြေပုံအချို့၊ စာအုပ်တွေသာ များသည်။

သည်ခရီး မည်သို့အဆုံးသတ်မည်ကို မသိနိုင်။ ကံကြမ္မာအပေါ် တွင်သာ တည်ပေလိမ့်မည်။ ဝီလီဂျေးဆီ အရင်သွားမည်။ အဆင်မပြေ မှ ဒစ်၏ စီမံကိန်းကို စဉ်းစားမည်။ ကင်းဆပ်စ်စီတီကို နီဝင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့တွင် ရောက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနာရီက ဝီလီဂျေး ထွက် သွားပြီ တဲ့။

ဘုန်းတော်ကြီး မစ္စတာပို့စ်ကို ပုန်းဆက်မေးပြီး သိရခြင်း ဖြစ် သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက သူ့စာရေးကြီး အရှေ့ပိုင်းကို ထွက်သွားကြောင်း သာ သိပြီး သူ့ခရီး ဘယ်မှာ ဆုံးမည်ကို မသိကြောင်း ပြောပြသည်။

‘အလုပ်ကောင်းကောင်းရမယ်လို့ ပြောတယ်ကွယံ့’ သူ့ကို အကူ အညီ ပေးမဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိတယ်တဲ့’

ပယ်ရီ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖုန်းချလိုက်သည်။ တွေးပြီး အံ့ဩ နေသည်။ မိမိနှင့် စရိုက်ချင်း လုံးဝမတူသူတစ်ယောက်နှင့် ဘာကြောင့် များ ပြန်တွေ့ချင်နေရတာလဲ။ သူနှင့်ဒစ် တွဲလုပ်မည့်အလုပ်မျိုးကို သူ ဘယ်တော့မှ လက်တွဲလိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့သော် သူနှင့် တစ်နာရီလောက် မှာ တွေ့လိုက်ရုံဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားလိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲ ထင်နေ၏။

ခုတော့ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိဘဲ မရေမရာနှင့် ဆေးရုံရှေ့တွင် ယောင်လည်လည် လုပ်နေရသည်။ အနက်ရောင် ခြေအိတ်တစ်စုံကို ကိုင်ပြီး ထွက်လာမည့် ဒစ်ကို မရေမရာနှင့် စောင့်နေရသည်။

ဒစ် ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဘာမှ ပါမလာ။ ‘မရခဲ့ဘူးကွ’ သူ့လေသံက ငေါ့တော့တော့။ ပယ်ရီ သံသယ ဖြစ်သွားသည်။

‘မင်း မေးကော မေးခဲ့ရဲ့လား’

‘မေးပါတယ်ကွ’

‘ငါ မယုံဘူး၊ မင်း ခဏ ယောင်တောင်တောင်လုပ်ပြီး ပြန်ထွက်လာတာ မဟုတ်လား’

‘အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ’

ဒစ်က ကားစက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ပယ်ရီဒူးကို လှမ်းပုတ်ပြီး-

‘မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သီလရှင်တွေဆီမှာ ခြေအိတ် တောင်းဝယ်ရမယ်ဆိုရင် သူတို့ ငါ့ကို ဘယ်လို ထင်သွားမလဲ’

‘အေးပါကွာ၊ သူတို့နဲ့ မပတ်သက်တာလည်း တစ်မျိုးကောင်းပါတယ်။ အလုပ်တစ်ခုမှာ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်လာရင် မကောင်းတတ်ဘူးကွ’

*

ဥယျာဉ်မြို့မှ နယူးယောက် အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ်က ပတ်ကားဖောင်တိန်အဖုံးကို မစွတာကလပ်တာဖွင့်တော့ သူ့မျက်နှာ ပြုံးနေသည်။ သူ ချက်စာအုပ်ဖွင့်သည်။ သူ လက်မှတ်ထိုးတော့မည်။ ဟတ်ဘတ်ကလပ်တာသည် ခေါင်းမာပြီး အလွန်သွေးအေးသူ ဖြစ်သည်။ သည်မြို့ကလေးတွင် သူ့အား ရယ်စရာလုပ်သူများပြောသည်ကို သွားသတိရသဖြင့် အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ်က-

‘ခင်ဗျားအကြောင်း သူတို့တွေ ပြောနေကြတယ် ဟတ်ဘတ်။ ဆံပင်ညှပ်ခဲတွေ တစ်ဒေါ်လာခွဲ ဖြစ်သွားကတည်းက ဆံသဆရာကို ချက်လက်မှတ်ပဲ ပေးတော့တယ်တဲ့’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ငွေသားမကိုင်ဘူး။ အဲဒါ ဆံပင်ညှပ်ခဲ ဈေးမတက်ခင် ကတည်းကပါဗျာ’

သူက ချက်စာအုပ်တွင် ငွေပမာဏကိုရေးပြီး လက်မှတ်မထိုးသေးဘဲ ခဏတွေ စဉ်းစားနေသည်။ ဘော့ဘ်ဂျွန်ဆင်ဆိုသော အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ်မှာ ခပ်ဆန်းဆန်းလူမျိုး ဖြစ်သည်။ ဝဝတုတ်တုတ်နှင့် ထိပ်ပြောင်ပြောင်။ နောက်ဆုံး မိနစ်အထိ အာပေါက်အောင် စည်းရုံးပြောဆိုပြီးခါမှ စိတ်များ ပြောင်းသွားဦးမှာလားဟု တွေးပူလာသည်။ ပြီးတော့

ကတ်သီးကတ်သတ် တွေးမိသေးသည်။ အသက်အာမခံအတွက် ချက်မှာ လက်မှတ်ထိုးရတာ သေတမ်းစာမှာ ထိုးတာ ကျနေတာပဲ။

ပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလိုလိုနှင့် ထူးဆန်းသောစကားကို ဟတ်ဘတ်ဆိုသည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ရမှာတွေက အများကြီးပဲ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အံ့ဩစရာတွေလေ’

ရုံးခန်းနံရံ ပတ်ပတ်လည်တွင် သူ့ဘဝမှတ်တိုင်များ ဖြစ်သည့် မှတ်တမ်းတွေ၊ တံဆိပ်တွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေ အပုံအပင်။ တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့လက်မှတ်၊ ရေညိုမြောင် ယာဝံာမြေပုံ၊ စိုက်ပျိုးရေး ဆုတံဆိပ်အမျိုးမျိုး၊ မှန်ပေါင် လှလှပပသွင်းထားသည့် တံဆိပ်များကို လက်မှတ်ထိုးထားသူများထဲတွင် အိုက်စင်ဟောင်ဝါ၊ ဂျွန်ဖော့စတာဒါးလက်စ် စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ပါသည်။ ပြည်ထောင်စု စိုက်ပျိုးရေးဘုတ်အဖွဲ့ဝင် စွမ်းဆောင်မှုများအတွက် ရရှိသည့် ဂုဏ်ပြုလွှာများ ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကလေးတွေ ကံကောင်းတယ် ဆိုရမှာပေါ့။ သူတို့အတွက် ကျွန်တော် တကယ် ဂုဏ်ယူတယ်။ ကင်ယန်ကို ကြည့်လေ၊ ထူးချွန်မှာပဲ။ စိုက်ပျိုးရေးသမားတော့ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အင်ဂျင်နီယာ၊ ဒါမှမဟုတ် သိပ္ပံပညာရှင် ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေညိုမြောင်ကို သူ ဦးဆောင်ရမှာပဲ။ အီဗီနာယောကျ်ားကို ခင်ဗျားမတွေ့ဖူးသေးဘူးနော်။ ဒွန်ဂျာချောင်းလေ၊ တီရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ် သဘောကျတယ်။ ဘီဗာလီကောင်လေး ဗီယာလည်း လူတော်ကလေးပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သူတို့တွေ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းကို ထိန်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံတယ်။ ဘိုးနီကတော့ ...’

ဘော့ဘ်ဂျွန်ဆင်သည် စစ်ပြန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သည်လို စကားပိုင်းမျိုးကို ဘယ်အခါတွင် ကြားဝင်ရမည်ကို ကောင်းကောင်းသိသူ ဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ဟတ်ဘတ်၊ ခင်ဗျားငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ။ လေးဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်မှာ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ပြီးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်ကမှ ကျွန်တော်တို့ ရခဲ့တဲ့

ခင်ဗျားရဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းတွေ ကျွန်တော်တို့ သေသေချာချာ လေ့လာ ပြီးပြီ။ ခင်ဗျား ကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ’

မစ္စတာကလပ်တာက ဖောင်တိန်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေးက နိပ်ပါတယ်။ စီးပွား ရေးလည်း ကောင်းပါတယ်’

သူ့စိမ့်ကိန်းများကို ဆက်ရှင်းပြနေသေးသည်။ ပြီးမှ လက်မှတ် ကောက်ထိုးပြီး ချက်လက်မှတ်ကို ဘော့ဘ်ဂျန်ဆင်ဆီသို့ တွန်းပို့ပေး လိုက်သည်။

အချိန်မှာ ညနေခြောက်နာရီ ဆယ်မိနစ်။ အသက်အာမခံကိုယ် စားလှယ်က ပြန်ချင်နေပြီ။ မိန်းမက ထမင်းပွဲပြင်ပြီး စောင့်နေချိန်။

‘သိပ်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မင်္ဂလာညနေခင်းပါ ဟတ်တ်’

‘ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ပါ့၊ ဟုတ်ပါ့’

နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဘော့ဘ်က ချက် လက်မှတ်ကို လက်ဆွဲအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ သူ့အတွက် အောင်ပွဲ တစ်ရပ်ပင်။ ဒေါ်လာလေးသောင်းတန် အသက်အာမခံ ပေါ်လစီ၏ ပထမ အရစ် သွင်းငွေဖြစ်သည်။ မတော်တဆ အန္တရာယ်တစ်ခုခုကြောင့် မစ္စတာ ကလပ်တာ သေဆုံးသွားလျှင် ဒေါ်လာရှစ်သောင်း ရမည်။

‘သူနဲ့ငါ အတူတူလျှောက်နေတယ်၊ အတူလျှောက်နေတယ်၊

သူက ပြောတယ်၊ ငါ့ကို သူ ပိုင်တယ်တဲ့။’

တို့နှစ်ယောက် ပျော်လိုက်ကြတာ။

ဘယ်လောက် ပျော်တယ်ဆိုတာ

ဘယ်သူမှ မသိနိုင် ...’

ဂီတာကို ဖြည်းဖြည်းခေါက်ကာ ပယ်ရီ သီချင်းဆိုရင်း လိုက်ပါ လာသည်။ သူ ရွှင်နေသည်၊ သူ သီချင်းမျိုးစုံရသည်။ အပုဒ်နှစ်ရာ လောက် ရသည်။ သီချင်းကြီး၊ သီချင်းခန့်၊ ကာလပေါ် အကုန်ရသည်။ ဂီတာအပြင် ဘာဂျာလည်း မှတ်တတ်သည်။ အကော်ဒီယံလည်း တီးတတ်သည်။ ဘင်ဂျီ လည်း ကောင်းကောင်းတီးနိုင်သည်။ ပတ္တလားလည်း ခေါက်တတ်သေး

သည်။ စင်ပေါ်တက်လျှင် သူ့ကိုယ်သူ နာမည်ပေးထားသည်။ ပယ်ရီ အိုပါဆန်။ အိုပါဆန်မှာ တစ်ကိုယ်တော်သံစုံတီးဝိုင်းဖြင့် နာမည်ကြီးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

‘ဟေး ပယ်ရီ၊ စပ်ပြီးသားလေး နည်းနည်းချပါလား’

ဒစ်က အရက်ကြိုက်သော်လည်း အရက်တော့ရွေးသည်။ လိမ္မော်

ရည် ရောထားသည့် ဗောဒနာပုလင်းပြားကလေးကို ရှေ့အံ့ဆွဲထဲမှ ထုတ် လိုက်ပြီး မော့သည်။ ပြီးတော့ ပယ်ရီဆီ ကမ်းပေးသည်။ နောက်တော့ တစ်လှည့်စီ မော့ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း မှောင်ရီပျိုးလာသည်။ ဒစ်

က မိုင်ခြောက်ဆယ်နှုန်းလောက်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းလာသည်။ ရှေ့မီးကြီးမဖွင့်။ လမ်းက မျဉ်းပြောင့်တစ်ကြောင်းလို အကွေ့အကောက် မရှိ၊ တန်းတန်းမတ်မတ်၊ စိုက်ကွင်းပြင်တွေက ကန်ရေပြင်လို ပြန့်ပြူးနေ

၏။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မတွေ့ရသလောက် လမ်းရှင်းနေသည်။ ရှုမဆုံး တော့သည့် လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ပယ်ရီ တအံ့တဩပြောသည်။

‘ဘယ်လိုအရပ်လဲကွာ’

သည်လောက် ဝေးလံသီခေါင်ပြီး အထီးကျန်နိုင်လွန်းသော နေရာ မျိုး သူ တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးခဲ့။ မီးကလေး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် ယာတောအိမ်ကြီးတွေမှာ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အဝေးကြီးတွေ။ ဒါလောက် ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ နေရာမျိုးမှာ လူတွေ ဘာလို့လာနေကြပါလိမ့်ဟု ပယ်ရီ အံ့ဩနေသည်။ လူနေအိမ်ခြေ ကျပြီး စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည့် တက်ဆက်လွင်ပြင်လို၊ ပြီးတော့ နီဗားဒါး သဲကန္တာရလို နေရာမျိုးရောက်လျှင် သူ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျနေတတ်သည်။ သူ့တွင် လွင်ပြင်ကိုကြောက်သော ရောဂါတစ်မျိုး ရှိနေသလိုပင်။

သူ သဘောအကျဆုံးနေရာမှာ လူစည်ကားသည့် သင်္ဘောဆိပ် လိုနေရာမျိုး၊ ပင်လယ်နဲ့သင်းသည့် ကမ်းခြေမျိုး ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောကြီး တွေ ကြက်တောင်စိုက် ဆိုက်ကပ်ထားသည့် မြင်ကွင်းနားရောက်လျှင် သူ အလိုလို ပျော်နေတတ်သည်။ ဥပမာ ယိုကိုဟားမားလို နေရာမျိုး။ ကိုရီးယားစစ်ပွဲကာလတုန်းက အမေရိကန်စစ်တပ် ရဲဘော်ကလေးဘဝဖြင့် ယိုကိုဟားမားတွင် တစ်နေ့နေခဲ့ဖူးသည်။

သူ့နှုတ်မှ အလိုလို ထွက်သွားသည်။

'သူတို့က ငါ့ကို ကင်းဆပ်စံမြေမှာ ခြေမချရဘူးတဲ့။ ဒီမယ်
ဒစ်၊ မင်းနဲ့ငါ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာတွေ မှတ်မိလား။ သင်္ဘောတစ်စင်း ဝယ်ဖို့
လေ'

ဒစ်က သူ့ကို တစ်ဝက်ကျန်သေးသည့်ပုလင်း ကမ်းပေးလိုက်
သည်။

'ရှော့ ... ချလိုက်၊ ကျန်တာသိမ်းထား။ လိုချင်လိုလိမ့်မယ်'

'မက်ဆီကိုရောက်ရင် သင်္ဘောဝယ်မယ်၊ ဈေးပေါပေါပေါ။ ဒါ
ပေမဲ့ ကြံ့ခိုင်ရမယ်၊ ပစ်ဖိတ်ကို ဖြတ်ပြီး ဂျပန်ကို သွားမယ်။ သူတွေ
ဒီလိုပဲ၊ ထောင်နဲ့ချီ သွားနေကြတာပဲ။ ငါ တကယ်ပြောတာ ဒစ်၊ မင်း
ဂျပန်ကို ရောက်ဖူးဖို့ကောင်းတယ်။ သိပ်ယဉ်ကျေးတဲ့လူတွေ၊ သူတို့ဟာ
ပန်းပွင့်ကလေးတွေလို နူးညံ့တယ်၊ ကောင်မလေးတွေဆိုရင် မင်းဆီက
ငွေရပြီးရောလို့ ဘယ်တော့မှ သဘောမထားဘူး။ တကယ်မိန်းမပီသတဲ့
မိန်းမမျိုး မင်းမတွေ့ဖူးသေးဘူး ဒစ်'

'ဘာလို့ မတွေ့ဖူးမှာလဲကွ'

ဒစ်သည် သူ့ကိုပစ်ပြီး နောက်ယောက်ျားယူသွားသည့် ပျားရည်
ရောင် ဆံပင်နှင့် ပထမ မယားကို ခုထိ စွဲလမ်းနေဆဲဖြစ်သည်။

'ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းတွေ သိပ်ငြိမ်တာပဲ။ တစ်နေရာကို ငါ မှတ်မိ
နေသေးတယ်။ "အိပ်မက်ရေကန်" တဲ့။ ရေချိုးကန်ထဲမှာ အသာလေး
ပက်လက်လှန်နေလိုက်။ ပန်းပွင့်ကလေးတွေ မင်းအနားရောက်လာပြီး
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ...'

'တော်ပါပြီကွာ၊ မင်း အပ်ကြောင်းထပ်တာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ'

ဒစ်က ကျွဲခြီးတိုသည့် လေသံဖြင့် ဖြတ်ပြောသည်။

'ထပ်ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ'

'အေး ... နောက်မှပြောကွာ၊ ခု ငါ့ခေါင်းထဲမှာ အစီအစဉ်တွေ
ဆွဲနေတယ်။ စဉ်းစားစရာတွေ ပြည့်ကျပ်နေတယ်'

ဒစ်က ရေဒီယိုကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပယ်ရီက ခလုတ်ပြန်ပိတ်
လိုက်သည်။ ဒစ်၏ မကျေမချမ်း အမူအရာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဂီတာကို
ဆွဲယူလိုက်၏။

'ပန်းခြံထဲကိုကွယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း လာခဲ့တယ်။

နှင်းဆီပွင့်တွေပေါ်မှာ၊ နှင်းပွင့်ကလေးတွေ တလက်လက်၊
အသံတစ်သံ ကြားလိုက်တယ်။ နားဝင်ပီယံ ချိုတေးသံ၊
ဘုရားသားတော် အရှင်မြတ်က ...'
ဟိုး အဆေးမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ လပြည့်ည ဖိုးလမင်းကြီး တ
ဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာနေပြီ။

*

နောက်တစ်နေ့ တစ်နင်္ဂနွေတွင် ကလပ်တာ အိမ်ကြီးသို့ နောက်ဆုံး
ရောက်ခဲ့ပုံကို မုသားဖမ်းစက်ဖြင့် ဘော်ဘီရပ် အစစ်ခံရသည်။

'အဲဒီနေ့က လပြည့်ည။ နန်စီကို သတိရလာတယ်။ သူ သွား
ချင်စိတ်ရှိရင် မက်ကင်နေရေကန်ဘက်ကို ကားမောင်းပို့မယ်ပေါ့။ ဒါမှ
မဟုတ် ဥယျာဉ်မြို့မှာ ရပ်ရှင်သွားကြည့်ချင်ကြည့်ပေါ့။ ကျွန်တော် ဖုန်း
ဆက်မေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ညခုနစ်နာရီဆယ်မိနစ်ပဲ။ သူက
ဖုန်းချပြီး အဖေ့ကို သွားမေးဦးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အဖြေကို ချက်
ချင်း ပြန်ပြောပါတယ်။ မဖြစ်ဘူးတဲ့။ ပထမညက ကျွန်တော်တို့ နှစ်
ယောက် အိမ်ပြန်နောက်ကျလိုတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ တီဗွီလာကြည့်ပါလို့
နန်စီက ခေါ်ပါတယ်။ ခါတိုင်းလည်း သည်အိမ်မှာ ကျွန်တော် တီဗွီ
ထိုင်ကြည့်နေကျပါ။

'ကျွန်တော့်မှာ နန်စီကလွဲလို့ တခြားမိန်းကလေး မရှိပါဘူး။
သူနဲ့ ကျွန်တော် တစ်တန်းမှာကတည်းက ခင်ခဲ့ကြတာပါ။ နန်စီဟာ လှ
လည်း လှတယ်၊ လူချစ်လူခင်လည်း ပေါတယ်။ သူ့ကို တွေ့တဲ့လူတိုင်း
စိတ်ချမ်းသာကြတယ်။ ရှစ်တန်းမှာ သူနဲ့ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့ကြတယ်။ သူ့ကို
သဘောကျတဲ့ ကောင်လေးတွေ အများကြီးပဲ။ ကျွန်တော့်အချစ်ကို သူ
လက်ခံခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ပြိုင်တည်း
မှာ ဂုဏ်လည်းယူမိတယ်။ ကျောင်းဆင်းပွဲမှာ သူနဲ့ ကျွန်တော် တွဲကစား
ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ပြောမပြတ်အောင် ပျော်ခဲ့ပါတယ်။ ကပွဲကို
အတူတူ သွားခဲ့ကြတယ်။ အဖေက သူ့ကား ပေးလိုက်လို့ ကျွန်တော်
မောင်းပို့ရတယ်။ ကြာလေ ကြာလေ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ရင်းနှီး

လာလေလေပဲ။ နောက်တော့ သူတို့မိသားစုနဲ့ပါ ကျွန်တော် အကျွမ်း
တဝင် ဖြစ်လာတယ်။ သူတို့လောက် စိတ်ကောင်းနလုံးကောင်းရှိတဲ့
အိမ်ထောင်စုမျိုး ကျွန်တော် ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ မစ္စတာကလပ်တာ
ဟာ စည်းကမ်းကြီးသူ ဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်တော့မှ လူတစ်ဖက်သား အနေရ
ကျပ်အောင် မလုပ်ဘူး။ သိပ် စိတ်ထားမြင့်မြတ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် သုံးမိုင်လောက်ဝေးတယ်။
အသွားအပြန် ခြေကျင်လျှောက်ရလွန်းလို့ ကျွန်တော်လျှောက်တဲ့လမ်း
ချောင်းဖြစ်တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အလုပ်လုပ်
လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံလေးစုထားပြီး ၅၅ ခုနှစ်မော်ဒယ် ဖွဲ့ဒါကားတစ်စီး ကျွန်တော်
ဝယ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကားနဲ့ ကျွန်တော် မောင်းသွားပါတယ်။ ခုနှစ်
နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ ရောက်သွားပါတယ်။ အိမ်အဝင်လမ်းပေါ်မှာ
ကော အိမ်ပြင်မှာပါ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရဘူး။ တက်ဒီကြီးက ကျွန်တော့်
ကို မဟောင်စဖူး ယောင်နေတယ်။ အောက်ထပ်ခဏခန်းနဲ့ မစ္စတာကလပ်တာ
ရဲ့ ရုံးခန်းမီးတွေ လင်းနေတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ မီးတွေ မှိတ်ထားတော့
မစ္စက်ကလပ်တာ အိပ်နေပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်လိုက်တယ်။ သူအိမ်မှာ
ရှိနေရင်ပေါ့လေ။ ဆေးရုံမှာလား၊ အပေါ်ထပ်မှာ ရှိနေသလား ကျွန်တော်
တစ်ခါမှ မစပ်စုဖူးပါဘူး။

ဒီညတော့ ကျွန်တော် အထင်မမှားပါဘူး။ မစ္စက်ကလပ်တာ
အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ပျော်နေတယ်ဆိုတာ မကြာခင် သိရပါတယ်။ သူတို့
ညစာစားပြီးချိန်မှာ ကျွန်တော် ရောက်သွားတာပါ။ နန်စီက ပန်းကန်ဆေး
နေရင်း ကင်ယန်ကို ပလွေမမှတ်ဖို့ လှမ်းတားတယ်။ အမေ နိုးသွားလိမ့်
မယ်တဲ့။ ကင်ယန်က ကျောင်းဘင်ခရာအသင်းမှာ ပလွေဆရာလေ။ နန်စီ
ဆေးကြောပြီးတော့ သူတို့သားအဖသုံးယောက်နဲ့အတူ ကျွန်တော် ဧည့်ခန်း
မှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ ခါတိုင်းလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့နန်စီက ဆိုဖာရုံရှည်
ပေါ်မှာ။ မစ္စတာကလပ်တာက လှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး တီဗွီ
မကြည့်ဘဲ စာဖတ်နေပါတယ်။ ခဏနေတော့ မီးဖိုဆောင်ဘက် ထသွား
ပြီး ပြန်လာပါတယ်။ လက်ထဲမှာ ပန်းသီးနှစ်လုံး ကိုင်လို့။ ကျွန်တော့်
ကို တစ်လုံးကမ်းပေးတော့ ကျွန်တော်က မစားချင်ကြောင်း ပြန်ပြော
လိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ သူတစ်ယောက်တည်း နှစ်လုံးစလုံး စားလိုက်ပါ
တယ်။ သူသွားတွေ ဖြူဖွေးနေတာ ပန်းသီးအစားများလို့တဲ့။

နန်စီက ခြေအိတ်စွပ်ထားပြီး ခြေညှပ်ဖိနပ်ကလေး စွပ်လို့။ အပြာ
ရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့။ ဆွယ်တာက အစိမ်းရောင်လို့ ကျွန်တော် ထင်
တယ်။ ရွှေနာရီကလေး ပတ်လို့။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဇန်နဝါရီလတုန်းက သူ ဆယ့်
ခြောက်နှစ်မြောက်မွေးနေ့မှာ ကျွန်တော် ဝယ်ပေးတဲ့ ဆွဲကြိုးကလေး ဆွဲ
ထားတယ်။ ဆွဲပြားကလေးရဲ့ တစ်ဖက်မှာ သူ့နာမည်၊ နောက်တစ်ဖက်
မှာ ကျွန်တော့်နာမည်။ လက်စွပ်ကလေးကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ နွေတုန်းက
ကန်ဒွဲလ်မိသားစုနဲ့ ကော်လိုရာဒိုကို သူ လိုက်သွားတုန်းက ဝယ်လာတာ။
ကျွန်တော် ဝယ်ပေးတာ မဟုတ်ပေမဲ့ ဒီလက်စွပ်ကလေးဟာ ကျွန်တော်
တို့ နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ ဆိုင်နေသလိုပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးပတ်လောက်က သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကောက်
ပြီး အဲဒီလက်စွပ်ကလေးကို ချွတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဘိယာတစ်ခွက် သောက်ပါတယ်။ အဲဒီ
သတင်း သူ ကြားသွားပြီး နာကပ်တာပါ။ မကြာခင် သူ စိတ်ပြေသွားပြီး
ပြန်ဝတ်မှာပါ။ ကင်ယန်က လိုင်းတွေရွေးပြီး တီဗွီ ဖမ်းနေတယ်။ သူ
ဖမ်းသမျှ သူ့အစ်မက မကြိုက်။ သူ့အစ်မကြိုက်တာကျတော့ သူက မကြိုက်။
မောင်နှမ နှစ်ယောက် အမြဲတမ်း ကွဲကွဲကွဲကွဲ ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့
သူတို့ မောင်နှမ သိပ်ချစ်ကြပါတယ်။ တခြားမောင်နှမတွေထက် ပိုချစ်
ကြတာပါ။ မစ္စတာကလပ်တာက အမြဲတမ်းလိုလို ခရီးထွက်နေတာရယ်၊
အမေနဲ့လည်း အနေဝေးတာရယ်ကြောင့် သူတို့ မောင်နှမ ပိုနီးစပ်တာ
လို့ ကျွန်တော် သုံးသပ်မိပါတယ်။

နန်စီဟာ သူ့မောင်လေးကို သိပ်ချစ်ပေမယ့် သိပ်နားလည်ပုံ
တော့ မရပါဘူး။ သူက တစ်ယောက်တည်း တွေးနေတတ်တဲ့ ချာတိတ်။
သူ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူး။ တချို့
က သူ့ကို အရမ်းတော်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဟုတ်မှာပါ။ အရွယ်နဲ့
မလိုက်အောင် စာဖတ်တယ်။ တီဗွီကြည့်တာထက် သူက ပလွေပဲ ကျင့်
ချင်နေတယ်။ တစ်ခါတုန်းက နန်စီ တားတာကို ကြားသွားပြီး အဖေက
ဝင်ညှိပေးတယ်။

“သား၊ မင်းရဲ့ မြေအောက်ရိပ်သာမှာ သွားကျင့်ပါလား။ ဘယ်သူ
မှ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်တော့ဘူးလေ”
ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း သူက လက်မခံ။

‘ဖုန်းလာတာ တစ်ခါလား၊ နှစ်ခါလား ကျွန်တော် သိပ်မမှတ်မိဘူး။ တစ်ခါမှာတော့ မစွတာကလပ်တာက သူ့ရုံးခန်းထဲက သွားပြောတယ်။ တံခါးဟထားလို့ ကျွန်တော် နားစွန်နားဖျား ကြားတယ်။ သူ ဗင်ဗလီဆီက လာတဲ့ဖုန်းပါ။ သူ ခေါင်းအုံနေလို့ တနင်္လာနေ့မှပဲ တွေ့တော့မယ်လို့ ပြောသံ ကြားလိုက်ပါတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲ သူ ပြန်ရောက်လာတော့ ဇာတ်လမ်းတဲ့တစ်ခု ပြီးသွားလို့ မိုးလေဝသသတင်း လာနေပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း မစွတာကလပ်တာ ခေါင်းထောင်လာပြီး သေသေချာချာ ကြည့်ပါတယ်။ အားကစားသတင်းကို ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်စားသလို သူက မိုးလေဝသသတင်းကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ မလွတ်တမ်း နားထောင်ပါတယ်။ မိုးလေဝသသတင်းပြီးတော့ အားကစားသတင်း လာပါတယ်။ ဆယ်နာရီခွဲမှာပြီးတော့ ကျွန်တော် ထပြန်ဖို့ ပြင်ပါတယ်။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပြင်ထွက်တော့ နန်စီက ကျွန်တော့်ကို ကားဆီအထိ လိုက်ပို့ပါတယ်။ နောက်တွေ့ဖို့အချိန်နဲ့ ကြည့်ဖို့ ရုပ်ရှင်ကား ရွေး ပြီးတော့ ကျွန်တော် မော့ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ နန်စီလည်း အိမ်ဘက်ကို ပြန်ပြေးသွားပါတယ်။’

‘လပြည့်ညက ထိန်ထိန်သာနေတော့ နေ့တမျှ လင်းနေပါတယ်။ လေက တဟူးဟူး တိုက်နေတော့ အရိုးစိမ့်အောင်အေးတဲ့ ညပါ။ အမြစ်ပြုတ်ထွက်နေတဲ့ ချုံပုတ်တွေက လေအစေ့မှာ မြေပြင်ပေါ် အလုံးလိုက် ရုပ်တိုက်ပြေးနေကြတယ်။ အဲဒါ အဲဒီညရဲ့ ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံ ပါပဲ။ ခုမှ ပြန်တွေးကြည့်တော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ လမ်းဘေး သစ်ပင်တွေကို အကာအကွယ်ယူပြီး ပုန်းနေတယ်။ အဲဒီလူဟာ ကျွန်တော် အပြန်ကို စောင့်နေတာ ဖြစ်ရမယ်’

*

ဂရိတ်ဆင်ကိုရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဗိုက်ဖြည့်ဖို့ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။ စားသောက်ပြီးတော့ ပယ်ရီက ဘီလပ်ရည်နှင့် သားညှပ်မုန့်ဖိုးပေးဖို့ နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဆယ့်ငါးဒေါ်လာကို အိတ်ကပ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။

ဒစ်က ပျာပျာသလဲ တားသည်။

‘ဟေး ... နေ နေ၊ ငါ ပေးမယ်။ ထပ်စားကြဦးမယ်။ ဗိုက်တင်းအောင် ဖြည့်ထားရမယ်ကွ’

ပြောပြီး အသားပေါင်းတွေ၊ အသားကင်တွေ မှာသည်။ အဝအပြစ်ပြီး ကော်ဖီနှင့် အသီးအနှံ ထပ်မှာစားသေးသည်။ ပြီးတော့ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် စီးကရက်ဘူးတွေ စိတ်ကြိုက်ရွေးဝယ်ကြသည်။ နောက်ဆုံး တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ပြီး အထူစား တိပ်ခွေနှစ်ခွေ ဝယ်သေးသည်။

အနက်ရောင် ချက်ဗလက်ကားကလေး လမ်းပေါ်တွင် ပြန်ပြေးနေပြီ။ လမ်းက မသိမသာကလေး မြင့်တက်သွားသည်။ ဂျုံခင်းများကို ဖြတ်မောင်းလာရင်း အေးသည်ထက်အေးလာသည်။ ပယ်ရီက ဗိုက်တင်းတင်းနှင့် ခြေပစ်လက်ပစ် မှီရင်း အိပ်ငိုက်ပြီး လိုက်လာသည်။ ဆယ့်တစ်နာရီသတင်း ရေဒီယိုမှလာတော့ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ပြတင်းပေါက် မှန်ကိုချပြီး အပြင်သို့ခေါင်းထုတ်၍ နှင်းမှုန်တွေနှင့် ရောနေသည့် လေကို ပါးစပ်ဟပြီး ရှူလိုက်သည်။ ဖင်နီမြို့နယ်ထဲ ဝင်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ဒစ်က လှမ်းပြောသည်။

‘တို့ ဝင်လာတာ ဆယ်မိုင်လောက်ရှိပြီ’

ကားကို တအား မောင်းနေသဖြင့် လမ်းဘေးဆိုင်းဘုတ်တွေ ကားမီးရောင်တွင် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဝဲလည်ကျန်ရစ်သည်။

‘ဥယျာဉ်မြို့ကလေးက တို့ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ကြိုဆိုနေပါတယ်ကွ’

မြို့ပြင်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ အချိန်က သန်းခေါင်ချဉ်းနေပြီ။ လမ်းပေါ်တွင် လူရှင်းနေသည်။ ဆိုင်တွေ ပိတ်ကုန်ပြီ။ မီးတွေ လင်းထိန်နေသော မြို့ပြင် ဓာတ်ဆီဆိုင်တန်းကလေးကတော့ မအိပ်ကြသေး။ ဒစ်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ချာတိတ်ကလေး တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး မေးသည်။

‘ဆီဖြည့်မလား ခင်ဗျာ’

ဒစ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပယ်ရီက ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဆိုင်ထဲဝင်သွားသည်။ ကျားအိမ်သာထဲဝင်ပြီး ဘုသော့ကို နှိပ်ပြီး ပိတ်လိုက်သည်။ ခြေထောက်က နာလာပြန်သည်။ ဒဏ်ရာရထားတာ ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော် လွန်ခဲ့သည့် ငါးမိနစ်ကမှ ဖြစ်ခဲ့သလို အနာဟောင်းက အသစ်ဖြင့်လာသည်။ ပုလင်းကို လှုပ်ကာ အက်စ်ပရင်သုံးလုံး သွန်ချပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း

ဝါးစားလိုက်သည်။ ချဉ်ပြုံးပြုံး အရသာကို သူ သဘောကျနေပြီ။ ပြီးတော့ ရေဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ဖွင့်၍ ရေကို လက်ခုပ်နှင့်ခံပြီး သောက်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်သာပေါ်တွင် ထိုင်ချကာ တောင့်နေသော ခူးကို မနည်းဆန့်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နှိပ်သည်။ ဒစ် အဆိုအရ သူတို့ ရောက်ဖို့ ခုနစ်မိုင်လောက်သာ လိုတော့သည်တဲ့။

ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ စက္ကူအိတ်ကို ဆွဲယူပြီး စောစောကလေးကမှ ဝယ်လာသည့် ရော်ဘာလက်အိတ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ အိတ်ပါးပါးကလေးက ကပ်နေသဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း စွပ်သည်။ လက်ချောင်းနှစ်ခုကြားတွင် နည်းနည်းပြသွားသည်။ အင်း ... နမိတ်မကောင်းပါလား ဟု စိတ်ထဲ ထင်လိုက်၏။ ဒစ်က အိမ်သာတံခါးဝမှ အော်သည်။

‘ဟေ့ ... မင်း တစ်ခုခု စားဦးမလား။ ဆိုင်ထဲမှာ မုန့်ရောင်းတဲ့ စက် ရှိတယ်’

- ‘မစားချင်ဘူး’
- ‘မင်း တာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်’
- ‘မဖြစ်ပါဘူး’
- ‘မြန်မြန်လုပ်ကွာ’

ဒစ်က စက်ထဲကို အကြွေတစ်စေ့ထည့်ပြီး မောင်းတံကို ဆွဲလိုက်သည်။ ကြက်ဥမြေပဲထုပ်တစ်ထုပ် ထွက်ကျလာသည်။ ကားထဲ ပြန်ထိုင်ပြီး ဆီဖြည့်သည့် ချာတိတ် ကားဖုန်သုတ်ပေးနေသည်ကို အသာထိုင်ကြည့်နေသည်။ သူ့နာမည် ဂျိန်းစပေါ့တဲ့။ သည်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ချာတိတ် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေသည်။ ကားပေါ်မှလူ၏ မျက်နှာက မှန်ကုပ်ကုပ်။ အိမ်သာထဲ ဝင်သွားသည့် တစ်ယောက်က ဘာလို့ ဒါလောက် ကြာနေတာလဲ။ (နောက်တစ်နေ့တွင် ထူးဆန်းသည့် ဧည့်သည်နှစ်ယောက်အကြောင်း ချာတိတ်က ပြောပြသည်။ သို့သော် ဟိုးလဲကုမ်း၏ သမိုင်းတွင် ကြေကွဲစရာအကောင်းဆုံး အဖြစ်ဆိုးကြီးနှင့် သည်နှစ်ယောက် အဆက်အစပ် ရှိလိမ့်မည် မထင်ခဲ့။)

‘ကား သိပ်ရှင်းနေပါလားကွ’

ဒစ်က ပြောတော့ ချာတိတ်က-

‘ဟုတ်တယ်ဗျ။ အစ်ကိုတို့ ဘယ်က လာခဲ့ကြတာလဲ’ ဟု မေးသည်။

‘ကင်းဆပ်စ်စီတီကကွ’

‘အမဲပစ် ထွက်လာတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အရိရီးနားကို သွားမလို့ပါ။ အဲဒီမှာ အလုပ် သွားလုပ်မလို့ကွ၊ ဆောက်လုပ်ရေး အလုပ်ပေါ့ကွာ။ ဒီကနေ နယူးမက်ဆီကန်ကို ဘယ်လောက် ဝေးသေးလဲကွ’

‘ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ။ သုံးဒေါ်လာ ခြောက်ဆင့် ကျပါတယ် ခင်ဗျာ’

ဒစ် ပေးသည့် ပိုက်ဆံကို ယူပြီး-

‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ။ ဟိုကားပေါ် ပစ္စည်းတင်ပေးစရာ ရှိသေးလို့ပါ’ ဟု ပြောရင်း ထွက်သွားသည်။

ဒစ်က ကြက်ဥမြေပဲစားရင်း ပယ်ရီကို ဆက်စောင့်နေသည်။

စိတ်မရှည်ချင်တော့။ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ကားစက်နှိုးသည်။ ဟွန်းကို ဆက်တိုက်တီးလိုက်သည်။ မယ်ရီကို အကဲခတ်မှားတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ ပယ်ရီသည် သွေးအဆူဆုံး လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို လွန်ခဲ့သည့်နှစ် တွေစဉ်က လူတော်တစ်ယောက်ဟု အကဲဖြတ်ခဲ့သည်။ စိတ်ကူးတော့ ယဉ်တတ်သည်။ အိပ်မက်ဆန်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်လွန်းသည်။ သူ့ကို သဘောကျသော်လည်း ယဉ်ကျေးအောင် ပြုပြင်ပေးရလိမ့်မည်ဟု နားလည်ထားခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် သူ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် လူသတ်မှုအကြောင်း ပြောပြတော့ ဒစ် ဖျားသွားသည်။ လက်စီမီးဂတ်စ်တွင် လူမည်းတစ်ယောက်ကို စက်ဘီးချိန်းကြီးဖြင့် ရိုက်သတ်ခဲ့ဖူးသည်တဲ့။ ဘာအတွက်လဲမေးတော့ ‘ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ’ တဲ့။ သည်ကတည်းက ဒစ်တစ်ယောက် ပယ်ရီကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ဝီလီဂျေးအကြောင်း လေ့လာသလို သူ့ကိုလည်း အကဲခတ်နေခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စရိုက်ချင်းကတော့ မတူ။ ပယ်ရီတွင် ထူးခြားသည့် အရည်အသွေးတစ်မျိုး ရှိသည်ဟု ဒစ် ယုံကြည်သည်။ တယ်သူ့မှာမှ မရှိသည့် တန်ဖိုးကြီးမားသော အရည်အသွေးမျိုး။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် ပယ်ရီသည် ရှားရှားပါးပါး လူသတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းလည်း သူ နားလည်လာသည်။ လူသတ်ရာတွင် ပါရမီရှင်ဟု မြင်လာသည်။ စိတ်ထဲက ပါလို့ဖြစ်စေ၊ ဝတ်ကျတမ်းကျေ လုပ်ရသည့် အလုပ်မျိုးဖြစ်စေ သူသည် လူသတ်ရာတွင် သွေးအေးအေးဆုံးဖြစ်

လိမ့်မည်ဟု ဒစ်က သေသေချာချာ ယုံကြည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူ့လိုလူ ကို ကောင်းကောင်းထိန်းပေးပြီး အကွက်ကျကျ အသုံးချနိုင်လျှင် လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နိုင်ပြီး ဒူးနှံ့နေနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဒစ်က ကျိတ်ပြီး ယုံကြည်ထားသည်။

ပယ်ရီအပေါ် သည်လို နိဂုံးမျိုးဆွဲပြီးကတည်းက ဒစ် တစ်ယောက် ပယ်ရီကို မသိမသာချဉ်းကပ်ပြီး ကျိုးသွင်းတော့သည်။ သူ့ကို ချောပေါင်းသည်၊ မြှောက်ပေါင်းသည်၊ သူပြောသမျှ ယုံကြည်ဟန်ပြသည်။ ဥပမာ မြှုပ်ထားသည့် ရတနာသိုက်အကြောင်း၊ ရေအောက်မှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေအကြောင်း စသည် စသည်။ ဒစ်က စိတ်ကူးမယဉ်တတ်။ သူက ရိုးရိုး ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ချင်သည်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခု တည်ထောင်ချင်သည်။ အိမ်တစ်လုံး၊ ကားသစ်တစ်စီး၊ မြင်းတစ်ကောင်၊ ပြီးတော့ ကောင်မချောချောကလေးတွေ။ ဒါတွေကိုတော့ ပယ်ရီ မရိပ်မိဖို့ အရေးကြီးသည်။ အနည်းဆုံး သူ့စီမံချက်တွေ မပြီးဆုံးမီ အထိပေါ့။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သူ့တွက်ကိန်းတွေ လွဲနေရင်ကော။ ပယ်ရီသည် သာမန် ဆိုးသွမ်းလူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေရင်ကော။ ဒါဆိုရင်တော့ သွားပြီ။ တစ်လလုံးလုံး ကျိတ်ကြံနေခဲ့သည့် စီမံကိန်း သဲထဲရေသွန် ဖြစ်သွားတော့မည်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရှေ့ခရီးမဆက်ဘဲ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။ သည်လိုတော့ မဖြစ်တန်ရာ။ ဓာတ်ဆီ ဆိုင်ထဲသို့ ဒစ် ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်သာတံခါး သော့နှိပ်ထားဆဲ။ တခုနုန်းဒုန်း ယူပြီး -
'ဟေး ... ပယ်ရီ၊ သေတော့မှာပဲ၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ'
'ခဏလေး၊ ခဏလေး'
'ဘာလဲ၊ မင်း နေမကောင်းဘူးလား'

နံရံမှ ကြွေခွက်ကို အားပြုပြီး ပယ်ရီက ထရပ်လိုက်သည်။ ခြေထောက်က အရမ်းနာလာသည်။ ချွေးဒီးဒီးကျနေပြီ။ စက္ကူမျက်နှာသုတ်ပဝါဆွဲပြီး ချွေးတွေ သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တံခါးဘုကို လှည့်ဖွင့်ကာ ဒစ်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'အိုကေ ... သွားစို့'

*

နန်စီအခန်းမှာ သူတို့အိမ်ကြီးတွင် အသေးဆုံးအခန်း ဖြစ်သည်။ ကလေးဆန်ဆန် ပစ္စည်းတွေနှင့် ရှုပ်ပွနေသည်။ စာရေးစားပွဲနှင့် ဝီရိမှလွဲ၍ မျက်နှာကြက်တွေ၊ နံရံတွေကို ပန်းရောင်၊ အပြာရောင်နှင့် အဖြူရောင်တွေ လွှမ်းနေသည်။ အဖြူနှင့်ပန်းရောင် အိပ်ရာပေါ်တွင် အပြာရောင်ခေါင်းအုံးတွေ စီထားသည်။ ခေါင်းအုံးများပေါ်တွင် ဧရာမ ပန်းရောင်နှင့် အဖြူဝက်ဝံရုပ်ကြီး၊ မြို့နယ် သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲတွင် ဘော်ဘီ ဆုရထားသည့် အရုပ်ကြီး၊ အလှပြင်မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် ချိတ်ထားသည့် ဘုတ်ကလည်း ပန်းရောင်။ ဘုတ်ပေါ်တွင် တွဲလောင်းချိတ်ထားသည့် ဖုံစီနဖာတွေက မျိုးစုံ။ ဇီဝေါပန်းပွင့်ခြောက်တွေ၊ ပန်းကုံးအဟောင်းတွေ၊ ချစ်သူများနေ့တွင် ရသည့် ကတ်ပြားတွေ၊ ဟင်းချက်နည်းသတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းတွေ၊ ပြီးတော့ ဆူဆန်ကစ်ဒွဲလိပေးထားသည့် သူ့တူကလေး၏ ဓာတ်ပုံ။ စားပွဲပေါ်တွင်လည်း ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ဘော်ဘီ တင်းနစ် ရိုက်နေသည့် ပုံတွေ၊ ဘတ်စကက်တော ပုတ်နေပုံ၊ လယ်ထွန်စက် မောင်းနေပုံ၊ ရေကူးဆောင်းဘီဖြင့် ကန်စပ်တွင် ရပ်နေပုံ။ (ရေထဲ ကူးနေပုံတော့ မရှိ။ သူ ရေမဝဝကူးတတ်ဘူးလေ) ပြီးတော့ နှစ်ယောက်တွဲ ရိုက်ထားပုံလည်း ရှိသေး၏။ ပျော်ပွဲစားထွက်စဉ်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေပုံ။ သည်ပုံမှာ နန်စီ အကြိုက်ဆုံး။ ကျန်ပုံတွေကတော့ မြင်းပုံတွေ၊ ကြောင်ပုံတွေ၊ အချို့ကြောင်တွေမှာ သေကုန်ပြီ။ သို့သော် နန်စီ မမေ့နိုင်။ ပုံတွေမှာ စားပွဲပေါ်တွင် အပြည့်။

နန်စီသည် မိသားစုထဲတွင် နောက်ဆုံးမှ အိပ်ရာဝင်သူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတွင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သူ လက်ချာ ရိုက်ဖူးသည်။ အိမ်တွင်းမှ စီးပွားရေးဆရာမ မစွက်ပေါ်လီစထရင်ဂါ သင်ထားသည့် အတိုင်း ပြန်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ညအချိန်တွေကို အလဟဿ မဖြစ်စေရဘူး။ တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးချရတယ်။ ဆရာမ ဤသို့ ပို့ချပြီး နောက်ပိုင်းတွင် နန်စီသည် တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးကိစ္စ၊ အလှပြင်ခြင်းကိစ္စကို ညပိုင်းတွင်သာ လုပ်တော့သည်။ ရေမိုးချိုးသည်။ အမွှေးနံ့သာလိမ်းသည်။ စနေနေ့ညများတွင်တော့ ခေါင်းလျှော်သည်။ ဆံပင်အခြောက်ခံပြီး ပဝါပါးပါးကလေးဖြင့် စည်းထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ နောက်တစ်နေ့ ဘုရားကျောင်းသွားဖို့ အဝတ်တွေကို အသင့်ပြင်သည်။ အနက်ရောင် နိုင်လွန်ရှူးဖိနပ်နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ချုပ်သည့် ကတ္တီပါဝတ်စုံကို ထုတ်ထားလိုက်

www.burmeseclassic.com

သည်။ ရှိသမျှထဲတွင် အလှဆုံးဝတ်စုံ ဖြစ်သည်။ သည်ဝတ်စုံဖြင့်ပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြရသည်။

ဘုရားဝတ်မပြုမီ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးလေ့ရှိသည်။

သည်နေ့က ရှည်လျားလှပါကလား။

သည်နေ့ သူ့ကို ဘာဘီပေါ်တင်ပြီး မြစ်ကမ်းဘက်သို့ စီးသွား တယ်။ သူက ပိုးစုန်းကြူးတေးသွားကို ပလွေမှုတ်ပြတယ်။

ရံခါတွင်လည်း ရင်ထဲရှိသမျှ ဖွင့်ချရေးသည်။

သူ့ကို ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်ကွယ်။

နန်စီ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ လေးနှစ် က တစ်နေ့မပြတ်ရေးသည်။ တခမ်းတနား ရေးဖွဲ့သည့်နေ့များလည်း ရှိခဲ့သည်။ အိဗီနာ၏ မင်္ဂလာဆောင်နေ့လိုနေ့မျိုး၊ တူကလေး၏ မွေးနေ့ပွဲ လို နေ့မျိုး။ ဝတ္ထုဆန်သည့်အဖြစ်များ ရှိခဲ့သည်။ ဘော်ဘီနှင့် ပထမဆုံး ရန်ဖြစ်သည့်နေ့။ ထိုစာမျက်နှာတွင် မျက်ရည်တွေ စွန်းထင်းနေသည်။ နောက်စာမျက်နှာအထိ ကူးသွားပြီး အသည်းနှင့်နှင်နှင် ရေးမိသည်။ နှစ်တွေ ကို မင်ရောင်ဖြင့် ခွဲထားသည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်က အစိမ်း။ ၁၉၅၇ ခုနှစ် တွင် အနီ။ နောက်နှစ်ကျတော့ ခရမ်းပြာ။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်ရောက်တော့ အပြာရောင်တောက်တောက်ကို သုံးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လက်ရေး ကိုလည်း တစ်နှစ်တစ်မျိုး ပြောင်းရေးသည်။ ဘယ်ဘက်စောင်းလိုက်၊ ညာဘက်စောင်းလိုက်ဖြင့်။ ဝိုင်းလိုက်၊ ရှူးလိုက်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြောင်း ရေးသည်။ မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးနေသည့်အလား။ ဘယ်ဟာ နန်စီ လက်ရေးအစစ်လဲ။ ဒါလား၊ ဟိုဟာလား၊ ဘယ်ဟာလဲ ပြော။ (တစ်ခါ တွင် နန်စီ၏ စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ်အတွက် အင်္ဂလိပ်ဆရာမ မစွက်ရစ်ဂ် က မှတ်ချက်ချရေးဖူးသည်။ “ကောင်းပါသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့် လက်ရေးသုံးမျိုးဖြင့် ရေးတာလဲ” ဟု မေးခွန်းထုတ်သည်။

နန်စီက -

‘ဘယ်လက်ရေးကို အတည်ပြုရမှန်း သိတဲ့အရွယ် မရောက်သေး လို့ပါ ဆရာမ’ ဟူ၍ ပြန်ဖြေသည်။)

သို့သော် မကြာမတင်အတွင်း သူ့လက်ရေး ပုံသေလာသည်။ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် သည်လက်ရေးမျိုးဖြင့် တစ်နေ့တွင် ရေးဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ ဂျီလင်း ရောက်လာတယ်။ သူ့ကို ချယ်ရီသီး ဌာပနာ

ကိတ်မုန့်ဖုတ်နည်း သင်ပေးတယ်။ ရိုစီနဲ့အတူ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ဖြစ်တယ်။ ဘော်ဘီက တီဗွီကြည့်နေပြီး ဆယ့်တစ်နာရီမှ ပြန်တယ်။

*

‘ဒီနေရာပဲ၊ ဒီနေရာပဲကွ၊ ဟောဟိုက ကျောင်း၊ ဟောဟိုမှာ ကားရုံ၊ တို့ တောင်ဘက်ကို ချိုးမယ်’

သူ ပြောနေတာတွေက ပယ်ရီအတွက် ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိ။ ပါးစပ်က အမိပွယ်မရှိ တေးသွားတစ်ခုကို ညည်းနေသလိုပဲဟု ထင်လိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ဟိုးလ်ကုမ်းရွာထဲသို့ လမ်းမကြီးမှ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

ဒစ်က ဆက်ပြောသည်။

‘ဟောဒါ ဘဏ်ဖြစ်ရမယ်၊ အနောက်ဘက် ချိုးမယ်။ သစ်ပင် တန်းကို တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ၊ အဲဒီအိမ်ပဲ ဖြစ်ရ မယ်’

ကားမီးရောင်တွင် တောင်ထန်းပင်တန်းများ စီနေသည့် လမ်း ကလေးကို တွေ့ရသည်။ လေက တဟူးဟူး တိုက်နေသည်။ ဒစ်က ကားမီးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ကားကို အသာလေးဆက်လိုမ့်သွားသည်။ လရောင်ရေးရေးတွင် တဖြည်းဖြည်း မြင်ကွင်းတွေ ငြိမ်လာသည်။ ကားက အသံမမြည်ဘဲ အရှိန်နှင့် ဆက်လိမ့်နေသည်။

*

ဟိုးလ်ကုမ်းသည် ဒေသစံတော်ချိန် လောင်ဂျီတွဒ်မျဉ်းဖြတ်သည့် တောင်တန်း ဖာရှေ့ဘက် ဆယ့်နှစ်မိုင်သာ ဝေးခြင်းကြောင့် သည်ဒေသတွင် ထူးခြား သည့် သွင်ပြင်လက္ခဏာများကို တွေ့ရသည်။ မနက် ခုနစ်နာရီတွင် နေကို မမြင်ရသေး။ ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင် ရှစ်နာရီအထိ ကောင်းကင်တစ်ခုတွင် ညိုမှိုင်းမည်းမှောင်နေဆဲ။ ကြယ်တွေ လှင်းလက်နေဆဲ။

ဗစ်အာဆစ်၏ သားနှစ်ယောက်သည် တနင်္ဂနွေနေ့ ပြုမြဲထုံးစံ

အတိုင်း အိမ်အလုပ်တွေလုပ်ဖို့ ရောက်လာကြသည်။ ကိုးနာရီထိုးတော့ သူတို့အလုပ် ပြီးသွားသည်။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရ။ နေထွက် လာပြီ။ ရစ်တွေ မြူးသည့် ရာသီ၏ နေ့တစ်နေ့ မွေးဖွားလာခြင်းပင်။

အလုပ်ပြီးလို့ ချာတိတ်နှစ်ယောက် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာကြ သည်။ လမ်းထဲဝင်လာသည့် ကားတစ်စီးကို သူတို့ လက်ငှေ့ပြလိုက် သည်။ ကားပေါ်မှ မိန်းကလေးက သူတို့ကို လက်ပြန်ပြသည်။ ထို မိန်းကလေးမှာ နန်စီကလပ်တာနှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ဖြစ် သည်။ သူ့နာမည်ကလည်း နန်စီပင်။ နန်စီအော့တ်။ မိန်းကလေးမှာ ကားမောင်းလာသည့် မစ္စတာကလေးရင့်စံအော့တ်၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သည်။ ကလေးရင့်စံအော့တ်မှာ သက်လတ်ပိုင်း၊ မုန်လာစိုက်ခင်း ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ မစ္စတာအော့တ်ရော၊ သူ့မိန်းမပါ တနင်္ဂနွေ ဘုရားကျောင်း သို့ တက်လေ့မရှိပေ။ သို့သော် သမီးလေးကိုတော့ ကလပ်တာမိသားစု နှင့်အတူ ဘုရားရှိခိုးဖို့ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ရေညိုမြောင်အိမ်ကြီးသို့ လာပို့ သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဥယျာဉ်မြို့သို့ လိုက်မပို့ရသောကြောင့် ဆီကုန်သက် သာသည်။ သမီးကလေး ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး အိမ်ထဲ ဝင်သွား သည်အထိ သူ စောင့်ကြည့်နေတတ်သည်။

နန်စီသည် အဝတ်အစားကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်တတ်သည့် မိန်းမချောကလေး ဖြစ်သည်။ မျက်မှန်တပ်ထားသောကြောင့် သူ့မျက်နှာ ကလေးမှာ ခုံညားတည်ငြိမ်ကာ ကျက်သရေရှိနေသည်။ ရှက်တတ်သည့် မိန်းကလေးဖြစ်၏။ အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းကို ခြေဖွဖုနင်းကာ ဖြတ်လျှောက် သွားပြီး အရှေ့တံခါး လှူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သည်။

အိမ်ကြီးထဲဝင်ဖို့ တံခါးလေးပေါက်ရှိသည်။ ခလုတ်ကို ဆက် ကာ ဆက်ကာ နှိပ်သည်။ အတွင်းဘက်က ဘာသံမှ မကြားတော့ နန်စီ တံခါးကို ထုသည်။ ဘယ်သူမှ ပြန်မထူး။ နောက်ဝင်ပေါက်တစ်ခုခန့်သို့ လျှောက်သွားသည်။ မစ္စတာကလပ်တာ၏ ရုံးခန်းကို ဝင်သည့်အပေါက်။ တံခါးရွက် အနည်းငယ် ဟထားသည်။ အသာတွန်းကြည့်လိုက်၏။ ဘာသံ မှ မကြားရ။ သည်အတိုင်း ဝင်သွားဖို့ မသင့်။ မစ္စတာကလပ်တာ ကြိုက် မည် မထင်။ တံခါးခေါက်ကြည့်လိုက်သည်။ အကြောင်းမထူး။ အိမ် နောက်ဘက်ကို ပတ်သွားသည်။ ကားရုံက အိမ်နောက်ဘက်မှာ။ ကား နှစ်စီးစလုံး ရှိနေသည်။ ဒါဆို သူတို့ အိမ်ထဲမှာ ရှိရမှာပေါ့။

နောက်ဖေးတံခါးခေါက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုဆောင်တံခါး သွားခေါက်သည်။ အတွင်းဘက်မှ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြ။ အဖေကားဆီ ပြန်လျှောက်လာပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘သူတို့ အိပ်ကြတုန်း ထင်တယ် ဖေဖေ’

‘ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တာ၊ မစ္စတာကလပ်တာက ဘုရားကျောင်း မသွားဘဲ ဒီအချိန်ထိ အိပ်နေမတဲ့လား’

‘ဒါဆို ကျောင်းဆောင်ကိုသွားပြီး ဆူဆန်ကို မေးရအောင်’

ဆရာ၊ ဆရာမများ အဆောင်မှာ ကျောင်းသစ်ကြီးနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွင်ရှိပြီး အိုဟောင်းနေပြီ။ အဆောင်ကြီးမှာ သနားစရာကောင်း နေသလိုလို၊ ပျင်းစရာလိုလို အသွင်ကို ဆောင်နေ၏။ အပြင်တွင် ငှား မနေနိုင်သည့် ဆရာ၊ ဆရာမများသာ နေကြသည့်အဆောင် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဆူဆန်နှင့် သူ့မိခင် မစ္စက်ကစ်ဒွဲလ်ကတော့ သူတို့အခန်း ကလေးကို နေချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်မွမ်းမံပြီး နေသည်။ အခန်း သုံးခန်းပါသည့် မြေညီထပ်အဆောင် ဖြစ်၏။

ဧည့်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ထိုင်ခုံများအပြင် အော်ဂင် တစ်လုံး၊ စန္ဒရားတစ်လုံးနှင့်အတူ ပန်းတွေနှင့် ဝေနေသည့် ပန်းအိုးတွေ အပြည့်။ ခွေးကလေးတစ်ကောင်နှင့် ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်လည်း ရှိ သေးသည်။ ဆူဆန်က ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်ပြီး လမ်းဘက်ကို ငေးကြည့် နေသည်။ ဆူဆန်သည် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဖြူဖျော့ဖျော့မျက်နှာရှည်ရှည်နှင့် ပြာလဲ့လဲ့မျက်လုံးများ ပိုင်ရှင် မိန်းမချောကလေးဖြစ်သည်။ လှပသည့် လက်ချောင်းကလေးများက ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်။ ဘုရားကျောင်းသွားဖို့ အဝတ်လဲပြီးသား။ ကလပ်တာမိသားစု၏ ကားကို စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ နန်စီတို့ကား ရောက်မလာဘဲ နန်စီတို့သားအဖ ရောက်လာသဖြင့် အံ့ဩ သွားသည်။

အကျိုးအကြောင်းကြားရတော့ ဆူဆန်တို့ သားအမိ နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ မစ္စက်ကစ်ဒွဲလ်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

‘မသွားဖြစ်ရင် သူတို့ ဖုန်းဆက်မှာပါ။ အိပ်များပျော်နေကြသလား မသိဘူး။ ဆူဆန် ဖုန်းဆက်ကြည့်စမ်း’

နောက်တစ်ရက်တွင် ဆူဆန်က အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုသည်။ ‘အမေပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ ဆက်ပါတယ်။ ကျွန်မအထင်

ဖုန်းဆက်တိုက် မြည်နေတာ တစ်မိနစ် မကဘူး၊ ဘယ်သူမှ လာမကိုင်ဘူး။ အဲဒီမှာ မစ္စတာအော့တ်က ကျွန်မတို့ကို ပြန်သွားပြီး သူတို့အိမ်ထဲ ဝင်ကြည့်ဖို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မတို့ သွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထဲ ဝင်ဖို့ ကျွန်မ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေတယ်။ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ကျွန်မ ကြောက်နေတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ တစ်ခါမှ ဒီလို မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်၊ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ နေရောင်ခြည်က အရမ်းလင်းနေတယ်။ အားလုံးဟာ နေရောင်အောက်မှာ ပိုပြီး လင်းနေသလိုပဲ။ ပြီးတော့ ပိုပြီး ငြိမ်သက်နေသလိုပဲ။ ကားနှစ်စီးစလုံး ရှိနေတာလည်း ကျွန်မ လှမ်းမြင်တယ်။ မစ္စတာအော့တ်က ကွင်းထဲဆင်းမယ့် အဝတ်အစားနဲ့ လည်ရှည်ဘွတ်ဖိနပ်မှာ ရွံ့တွေခိုင်းချင်းနဲ့။ သူက သည်ပုံစံနဲ့ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ထင်နေတယ်။ တစ်ခါမှလည်း မဝင်ဖူးဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံးမှာ နန်စီက ကျွန်မနဲ့ လိုက်ဝင်မယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ မီးဖိုဆောင် တံခါးကနေ ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ တံခါးက ပွင့်လျက်သား။ အိမ်ထဲ ရောက်တော့ ကျွန်မ သတိထားမိတယ်။ သူတို့ မိသားစု နံနက်စာ မစားကြရသေးဘူး။ မီးဖိုပေါ်မှာ ဘာအိုးမှ မရှိဘူး။ ပန်းကန်ခွက်ယောက် တစ်ခုမှ ချထားတာ မတွေ့ရဘူး။ အဲဒီမှာ ထူးဆန်းတာတစ်ခု ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိတယ်။ နန်စီ ပိုက်ဆံအိတ် ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျနေတယ်။ ပွင့်လျက်သား။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားခန်းကို ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။ လှေကားရင်းရောက်တော့ ရပ်လိုက်ကြတယ်။ နန်စီအခန်းက အပေါ်တည့်တည့်မှာ။ ကျွန်မ သူ့ကို လှမ်းခေါ်တယ်။ မထူးတာနဲ့ အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့တယ်။ နန်စီအော့တ်က ကျွန်မနောက်က လိုက်လာတယ်။ တစ်အိမ်လုံး အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင် တိတ်နေချိန်မှာ ကျွန်မတို့ ခြေသံတွေ ပိုကျယ်နေတယ်။ ကျွန်မ အရမ်းကြောက်လာတယ်။ နန်စီ အခန်းတံခါး ပွင့်နေတယ်။ ခန်းဆီးလည်း ပွင့်လျက်သား တွေ့ရတယ်။ အခန်းထဲမှာ နေရောင်နဲ့ လင်းနေပါတယ်။ ကျွန်မ အော်လိုက်မိတာကို ကျွန်မ သတိမထားမိပါဘူး။ နန်စီအော့တ်က ကျွန်မ ဆက်တိုက်အော်နေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ နန်စီဝက်ဝံကြီး ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေတာ တစ်ခုပဲ မှတ်မိပါတယ်။ ပြီးတော့ နန်စီ ... ပြီးတော့ တအား ပြန်ပြေးဆင်းလာတာရယ်...'

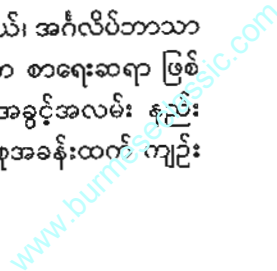
မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထဲ အိမ်ထဲကို မလွတ်သင့်ဘူးလို့ ထိုတဒင်္ဂ

တွင် မစ္စတာအော့တ်အတွေး ဝင်လာသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး နောက်က လိုက်သွားစဉ်မှာ အော်သံကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ အိမ်ကြီးထဲ မရောက်ခင် ကလေးမနှစ်ယောက် သူ့ဆီ ပြေးချလာနေပြီ။ သမီးလုပ်သူက ပြေးရင်းအော်ပြောသည်။

'ဖေဖေ ... သူ ... သူ သေနေပြီ'
ပြောရင်း ဖအေရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ပြီး-
'တကယ်ပြောတာ ဖေဖေ၊ နန်စီ သေပြီ'
ဆူဆန်က နန်စီဘက် လှည့်ပြီး -
'နင် အရမ်းမပြောနဲ့၊ နှာခေါင်းသွေးလျှံတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ။ သူ ခဏခဏ နှာခေါင်းသွေးလျှံတာပဲဟာ'
'ဟာ ... သွေးတွေက အများကြီးပဲလေ။ နံရံတွေမှာလည်း သွေးတွေချည်းပဲ။ နင် သေသေချာချာလည်း မကြည့်ဘဲနဲ့'
မစ္စတာအော့တ်က ဝင်ပြီး ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။
'နေကြပါဦး၊ ညည်းတို့နှစ်ယောက် ပြောတာ ငါ ဘယ်သူ့ကို ယုံရမှာလဲ'
မစ္စတာအော့တ်က နောက်ပိုင်းတွင် ဤသို့ ထွက်ဆိုသည်။
'ကျွန်တော်က ကလေးမလေး ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတယ်လို့ ထင်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ပထမဆုံး အရေးတကြီးလုပ်ရမယ့်အလုပ်က ဆေးရုံကား လှမ်းခေါ်ဖို့ပဲလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ မစ္စကစ်ဒွဲလ် ... အဲ ... ဆူဆန်က မီးဖိုထဲမှာ တယ်လီဖုန်းရှိတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ သူပြောတဲ့နေရာမှာပဲ ဖုန်းကို တွေ့ပါတယ်။ စကားပြောခွက်က ဘေးမှာ တွဲလောင်းကျလို့။ ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ကြီးပြတ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်'

*

လာရီဟင်းဒရစ်သည် အသက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ်၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြသည့် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူက စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်သူ၊ သို့သော် သူ့အခန်းမှာ စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ အခွင့်အလမ်း နည်းလွန်းသော အခန်းမျိုးဖြစ်နေသည်။ ကစ်ဒွဲလ်မိသားစုအခန်းထက် ကျဉ်း

သည်။ ပိုဆိုးသည်မှာ ကြွတ်ထဲ ကျဲသိပ်နေရသည့် ဘဝဖြစ်သည်။ မိန်းမနှင့် ကလေးကသုံးယောက်ဆိုတော့ လူ ကျပ်လွန်းသည်။ သည့်ထက်ဆိုးသည်မှာ မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့သည့် ချာတိတ်သုံးယောက်က တီဗွီကို မနားတမ်း ဖွင့်ထားခြင်းပင်။ (ကလေးတွေ ငြိမ်အောင်လုပ်သည့်နည်းကလည်း သည်တစ်နည်းသာ ရှိသည်မဟုတ်လား) စာတစ်ပုဒ်မှ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း မခံရသေးသော်လည်း လူပုံကတော့ စာရေးဆရာနှင့် တူသည်။

သူက အိုကလာဟိုးမားတွင် သင်္ဘောသား လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးထားပြီး ဆေးတံခဲသည်။ ဆံပင်မဖြိုးဘဲထားတော့ သူ့ဦးခေါင်းက ဖုတ်သိုက်နှင့် တူနေသည်။ ခြုံကြည့်လျှင် စာရေးဆရာပုံစံနှင့် အတော်ကလေး တူသည်။ သူ သိပ်ကြိုက်သည့် စာရေးဆရာကြီး ဟဲမင်းဝေး ငယ်ငယ်က ဓာတ်ပုံတွေအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆရာလစာနှင့် မလောက်သဖြင့် တစ်ဖက်တွင် ကျောင်းကား မောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာအလုပ်လည်း တွဲလုပ်သည်။

တစ်ခါက အသိတစ်ယောက်ကို သူ ပြောပြသည်။

‘တစ်ခါတလေ တစ်နေ့ မိုင်ခြောက်ဆယ်ကျော် ကျွန်တော် မောင်းရတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်မှာ စာရေးချိန် ရှိတော့မလဲဗျာ။ အဲ ... တနင်္ဂနွေနေ့မှာတော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။ အဲဒီတနင်္ဂနွေနေ့ကတော့ ... နေဦး၊ နိုဝင်ဘာလဆယ့်ငါးရက်နေ့ဗျ။ ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး သတင်းစာ ဖတ်နေတယ်။ တချို့ဇာတ်လမ်းတွေ ကျွန်တော် သတင်းစာက ရတာလေ။ ထုံးစံအတိုင်း ကလေးတွေက တီဗွီဖွင့်ပြီး မြောင်းဆန်အောင် ဆော့နေကြတယ်။ အဲဒီကြားထဲက အောက်ထပ်ကအသံတွေ ကြားနေရတယ်။ အောက်ထပ်မှာနေတဲ့ မစ္စက်ကစ်ဒွဲလ် အခန်းဆီက အသံတွေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိပ်ဂရုမထားပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဒီရောက်တာ သိပ်မကြာသေးတော့ လူတွေနဲ့ သိပ်မကျွမ်းသေးဘူးလေ။ ဟိုးလ်ကုမ်းကို ရောက်တာ သည်နှစ် ကျောင်းဖွင့်စကမှ မဟုတ်လား။ အပြင်မှာ အဝတ်လှန်းလျက်တန်းလန်းက ကျွန်တော့်မိန်းမရှာလီ အထဲ ပြေးဝင်လာပြီး အလန်တကြား ပြောပါတယ်။

“မောင် ... အောက်ထပ်ကို ဆင်းကြည့်ရင်ကောင်းမယ်။ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး။ အားလုံး သွေးပျက်နေကြတယ် ထင်တယ်”

‘မိန်းမပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ကလေးမလေးနှစ်ယောက်ဟာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဆူဆန်ကလေးဟာ ရူးမလိုလို ဖြစ်နေရှာပါတယ်။ ကျန်းမာရေး မကောင်းရှာတဲ့ မစ္စက်ကစ်ဒွဲလ်လည်း မျက်နှာ သွေးဆုတ်နေရှာတယ်။ သူ တတွတ်တွတ် ပြောနေတာကို ကျွန်တော် အဲဒီတုန်းက နားမလည်ဘူး။ နောက်မှ အကျိုးအကြောင်းကို သိရတာ။

“အိုး ... ဘိုးနီ၊ ဘိုးနီ၊ အဖြစ်ဆိုးလှချည်ပါလားကွယ်။ သူ့ခမျာပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေပြီးခါမှ။ ကျွန်မကို ပြောသွားသေးတယ်။ သူကောင်းသွားတော့မှာတဲ့။ ဘယ်တော့မှ ဒီလို ပြန်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

‘အလုပ်အဝတ်အစားနဲ့ မစ္စတာအော့တ်က ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်နေတယ်။ ဥယျာဉ်မြို့ရဲမှူးဆီ ဆက်နေခြင်း ဖြစ်တယ်။

“မစ္စတာကလပ်တာရဲ့ ရေညှိမြှောင်အိမ်ကြီးမှာ လူသတ်မှု ဖြစ်နေပါတယ် ရဲမှူးကြီးခင်ဗျာ”

‘ရဲမှူးက ချက်ချင်း လာခဲ့မယ်ပြောသည့်အတွက် မစ္စတာအော့တ်က သူ မြို့ဝင်လမ်းက ထွက်စောင့်နေမယ့်အကြောင်း ပြန်ပြောနေချိန်မှာ ရှာလီဆင်းလာပြီး မစ္စက်ကစ်ဒွဲလ်နဲ့ ကလေးမနှစ်ယောက်ကို ချောမော့နေပါတယ်။

‘ကျွန်တော် မစ္စတာအော့တ်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပြီး ရဲမှူးရော်ဘင်ဆင်ကို လမ်းပေါ်မှာ စောင့်ပါတယ်။ လမ်းမှာ သူက ကျွန်တော့်ကို နှလုံးသွေးပျက်ချင်စရာ ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြတယ်။ တယ်လီဖုန်းကြိုး ပြတ်နေတဲ့နေရာရောက်တော့ အင်း ... ငါသေသေချာချာ မှတ်ရတော့မှာပါလား။ မျက်စိဖွင့် နားစွင့်နေရတော့မှာပါလားဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ တရားရုံးမှာ သက်သေလိုက်ချင် လိုက်ရတော့မှာကိုး။

‘ရဲမှူး ရောက်လာပါတယ်။ ကိုးနာရီသုံးဆယ့်ငါးမှာပါ။ နာရီကြည့်ပြီး သေသေချာချာ မှတ်လိုက်ပါတယ်။ မစ္စတာအော့တ်က သူ့ကို လက်လှမ်းပြပြီး ကျွန်တော်တို့ကားနောက်က လိုက်ခဲ့ဖို့ အော်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကလပ်တာအိမ်ကြီးကို ကျွန်တော် တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးပါဘူး။ အဝေးကပဲ လှမ်းကြည့်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မိသားစုကို ကျွန်တော် သိနေပါပြီ။ ကင်ယန်က ကျွန်တော့်အတန်းသားကိုး။ ဗန်စီကတဲ့ တွမ်ဆော်ယာပြဇာတ်မှာ ကျွန်တော်က ဒါရိုက်တာလေ။ သူတို့

မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံး အနေအထိုင် သိပ်ကျစ်လျစ်ပါတယ်။ သည်လိုအိမ်ကြီးမှာနေတဲ့ လူချမ်းသာ မိသားစုမှန်း မသိနိုင်ကြပါဘူး။ အိမ် အဝင်မှာ သစ်ပင်တန်းနဲ့ မြက်ခင်းနဲ့ မြက်ခင်းထဲမှာ ဒေလီယာနဲ့ နှင်းပန်း နဲ့။ အားလုံး စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းထားမှန်း သိသာပါတယ်။

‘ရေညှိမြောင်ရောက်တော့ မစ္စတာအော့တက်က ရဲမှူးကို အဖြစ် အပျက် ပြောပြပါတယ်။ ရဲမှူးက သူ့လက်ထောက် ဒုရဲမှူးကို ရေဒီယို တယ်လီဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြောပါတယ်။

“မြို့ပြင်က မစ္စတာကလပ်တာအိမ်ကို တပ်စုတစ်စုနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ဆေးရုံကားလည်း ခေါ်လာခဲ့၊ လူသတ်မှုဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်။ ဒါပဲ”

‘သူ ပြောပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြ တယ်။ မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်တော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျနေတဲ့ အမျိုးသမီး သုံး ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံး တွေ့တယ်။ ပြီးတော့ ကြိုးပြတ်နေတဲ့ တယ်လီဖုန်းလည်း တွေ့ရတယ်။ ရဲမှူးရဲ့ တင်ပါးပေါ်မှာ ပစ္စတို ချိတ်ထားတယ်။ အပေါ်ထပ် နန်စီအခန်းကို တက်တော့ သူ့လက်က ပစ္စတိုဆီ ရောက်သွားတာ ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိတယ်။ အသင့် အနေအထားမျိုး ပေါ့။

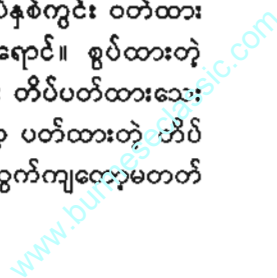
‘အဖြစ်က မရှုရက် မမြင်ရက်စရာပါ။ ဒါလောက်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး၊ ရွာရဲ့ ကွမ်းတောင်ကိုင်ကလေး၊ ရက်ရက် စက်စက် အသတ်ခံရရှာတယ်။ ဦးခေါင်းရဲ့နောက်ဘက်တည့်တည့် နှစ်လက်မလောက်အကွာကနေ အမဲပစ်သေနတ်နဲ့ တော့ဖြုတ်ခံရတာ။ နန်စီကလေးဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဘေးစောင်းအနေအထားနဲ့ နံရံဘက် ကို မျက်နှာမူထားတယ်။ နံရံတစ်ခုလုံး သွေးတွေနဲ့ ပက်ထားသလို ပဲ။ ပခုံးအထိ ဆွဲဖုံးထားတဲ့ အိပ်ရာခင်းကို ရဲမှူးက ဆွဲခွာလိုက် တယ်။ မွေးပွအင်္ကျီဝတ်ထားတော့ ရေချိုးပြီးစ ဖြစ်ရမယ်။ ညဝတ် တောင်းဘီဝတ်ထားပြီး ခြေအိတ်စွပ်ထားသေးတယ်။ ခြေညှပ်ဖိနပ် လည်း ဝတ်လျက်သား။ အိပ်ရာမဝင်ခင် အဖြစ်ဆိုးကြီးနဲ့ ကြုံရတာ ပါ။ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ပြန်ကြိုးတူညီထားတယ်။ ခြေချင်းဝတ် နှစ်ဖက်ကိုလည်း တုပ်ထားသေးတယ်။ ကြိုးက လိုက်ကာကြိုး ဆွဲတဲ့ နိုင်လွန်ကြိုးမျိုး’

“အဲဒါ နန်စီလား”

‘ရဲမှူးက မေးတယ်။ သူက မိန်းကလေးကို တစ်ခါမှ မမြင် ပူးဘူး။ ကျွန်တော် ဝင်ဖြေလိုက်တယ်’

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ရဲမှူး”

‘ကျွန်တော်တို့ ဧည့်ခန်းမဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ အခန်းကို ဝေကြည့်လိုက်တော့ တံခါးတွေအကုန် ပိတ်ထားတယ်။ တံခါးတစ်ရွက်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်တော့ အိမ်သာခန်းကို တွေ့တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တစ်ခုခု ထူးဆန်းနေသလိုပဲ။ ကုလားထိုင်တစ်လုံး အိမ်သာထဲ ရောက်နေတာကြောင့် ဖြစ်မယ်ထင်ရဲ့။ ထမင်းစားခန်းက ကုလားထိုင်မျိုး။ ကုလားထိုင်နဲ့ အိမ်သာ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ နောက် တစ်ခန်းက ကင်ယန်အခန်း ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ တွက်လိုက် ကြတယ်။ ယောက်ျားလေး အသုံးအဆောင်တွေ အပြည့်နဲ့။ အိပ်ရာ ဘေးက စာအုပ်စင်ပေါ်မှာ သူ့မျက်မှန်။ သူ တပ်နေကျမို့ ကျွန်တော် မှတ်မိနေတာ။ ကင်ယန်အိပ်ခန်းလို့ ထင်ရပေမယ့် အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ခန်းမထဲက ပြန်ထွက်လာပြီး နောက်အခန်းတစ်ခန်းထဲ ဝင် လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ မစ္စတာကလပ်တာကို တွေ့ တာ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ကြိုးတုပ်လျက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးချည်ပုံက တစ် မျိုး။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာထားပြီး ပူးချည်ထားတယ်။ ဒီတော့ ရှိခိုးနေတဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့။ လက်တစ်ဖက်က လက်ကိုင်ပဝါ ကို ဆုပ်လျက်သား။ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်ကို ပူးချည်ထားတဲ့ ကြိုးက ခြေချင်းဝတ်အထိ ဆွဲသွားပြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက် ပူးချည် ထားသေးတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကြိုးက ခုတင်ခြေထောက်ကိုလည်း သွားချည်ထားသေးတယ်။ တော်တော့ကို ခဲရာခဲဆစ်ချည်ထားတဲ့ ကြိုးချည်နည်းမျိုးပဲ။ ဘယ်လောက်အချိန်ယူပြီး ချည်ခဲ့သလဲ မသိ ဘူး။ အမျိုးသမီး မသေခင် ဘယ်လောက်များ ကြောက်နေရှာမလဲ ဆိုတာ မတွေးရဲအောင်ပါပဲ။ လက်မှာ လက်စွပ်နှစ်ကွင်း ဝတ်ထား တယ်။ ဝတ်ထားတဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီက အဖြူရောင်။ စွပ်ထားတဲ့ ခြေအိတ်ကလည်း အဖြူပဲ။ သူ့ပါးစပ်ကိုလည်း တိပ်ပတ်ထားသေး တယ်။ သေနတ်က နားထင်ကို တော့ဖြုတ်တော့ ပတ်ထားတဲ့ ဘီပီ တွေ စုတ်ပြတ်နေတယ်။ မျက်လုံးနှစ်ဖက်က ထွက်ကျနေတဲ့မတတ်

ပြူးနေတယ်။ လူသတ်သမားကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ပုံမျိုးပဲ။ လူသတ်သမားရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို သူ မြင်နေမှာကိုး။ နောက်ဆုံး သေနတ်မောင်း ဖြုတ်တဲ့အထိပေါ့။

‘ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကြက် သေ သေနေကြတယ်။ နောက်ဆုံးကျမှ ရဲမှူးက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျည်ဆန်ခွံ လိုက်ရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တွေ့မလဲ။ ဒါလောက် သေသေသပ်သပ် သွေးအေးအေးနဲ့ လုပ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားဟာ ဒီလို သဲလွန်စကလေးမျိုး ဘယ်ထားခဲ့မှာလဲ။

‘ဒီတော့မှ ရဲမှူးက ပြောပါတယ်။

“ကဲ ... ကျွန်တော်တို့ မစွတာကလပ်တာနဲ့ ကင်ယန်ကို ရှာကြရအောင်” တဲ့။

‘ပထမဆုံး ကျွန်တော်တို့ မစွတာကလပ်တာရဲ့ အိပ်ခန်းကို ရှာကြပါတယ်။ အိပ်ရာခင်းကို လှန်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ခုတင် ခြေရင်းမှာ ကျနေတဲ့ စာရွက်ထပ်က ငွေတောင်းခံလွှာတွေ၊ ငွေရပြေစာ တွေချည်းပဲ။ လူသတ်သမားဟာ တစ်ခုခုကို အသည်းအသန် ရှာဖွေထားပုံ ပါပဲ။ မစွတာကလပ်တာဟာ ငွေသားကို လက်ကိုင်ထားပြီး သုံးခွဲတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါကို ဟိုးလင်ကုမ်းမှာ လူသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တောင် ကြားဖူးတယ်။ နောက်တစ်ခုက မစွတာကလပ်တာရော၊ သူသားလေး ကင်ယန်ပါ မျက်မှန်မပါရင် ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ကြပါဘူး။ မစွတာကလပ်တာရဲ့ မျက်မှန်တွေဟာ ဝီရိုပေါ်မှာ တင်ထားတာတွေ့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အထင် ဒါဟာ မစွတာကလပ်တာ သွားတင်ထားတာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခန်းလုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာကြပါတယ်။ ဘာမှ ထူးခြားတာ မတွေ့ရဘူး။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်တဲ့ လက္ခဏာလည်း မတွေ့ရဘူး။ အဲ ... သူ ရုံးခန်းထဲမှာတော့ တယ်လီဖုန်းက တွဲလောင်းကျနေတယ်။ ကြိုးကို ဖြတ်ထားတယ်။ မီးဖိုထဲက ဖုန်းအတိုင်း ပါပဲ။ ရဲမှူးက ဝီရိုတစ်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ပြောင်းရှည်သေနတ်တစ်လက် တွေ့တယ်။ ပြောင်းဝကို နှမ်းကြည့်တယ်။ မကြာသေးခင်က ပစ်ထားသလား ဆိုပြီး ယမ်းနဲ့ ရှုကြည့်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူက ခေါင်းခါပြတယ်။ သူ တော်တော် ဦးနှောက်ခြောက်နေပုံရတယ်။ ပြီးတော့မှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်

လေသံနဲ့ ပြောတယ်။ “ဟတ်ဘ်ကို ရှာရမယ်။ သူ ဘယ်မှာ ရှိနိုင်မလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

‘အဲဒီအချိန်မှာပဲ အပေါ်ထပ်တက်လာနေတဲ့ ခြေသံတွေ ကြား လိုက်တယ်။ ရဲမှူးက လှမ်းမေးတယ်။ ပစ်ဖို့ အသင့်အနေအထားနဲ့။ “ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် ဝင်ဒယ်လ်ပါ ဆရာ”

‘ဒုရဲမှူးဝင်ဒယ်ဖီယာ ရောက်လာတာပါ။ အိမ်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို မတွေ့တာနဲ့ အောက်ထပ်မြေအောက်ခန်းထဲ သူ ကြည့်ခဲ့ ပြီးပြီတဲ့။ ရဲမှူးပြောပုံဟာ သနားစရာတောင် ကောင်းနေတယ်။

“ဝင်ဒယ်လ်ရေ ... ငါတော့ ဘာမှ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ် နေပြီဟေ့။ သေချင်တယ်ကွာ၊ အပေါ်ထပ်မှာ အလောင်းနှစ်လောင်းကွ”

‘ဝင်ဒယ်လ်က ပြန်ပြောပါတယ်။ အောက်ထပ်မှာလည်း သူ တစ်လောင်း တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ အောက်ထပ်ကို သူနဲ့အတူ ကျွန်တော် တို့ ဆင်းလိုက်ခဲ့ကြတယ်။ မြေအောက်ခန်းထဲက အခန်းက ကစားစရာ အခန်းလေးနဲ့ တူနေတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်ထားတော့ အလင်း ရောင်ကောင်းကောင်း ရနေတယ်။ ကင်ယန်အလောင်းက အခန်းထောင့် က ခုံရှည်ပေါ်မှာ။ အမေ့အတိုင်းပဲ။ ပါးစပ်နဲ့ နောက်စေ့ကို တိပ်ကပ် ထားတယ်။ ခြေတွေလက်တွေနဲ့ ခုံကိုလည်း ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးချည်ထား တယ်။ ဒီကလေးကို ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ခုထက်ထိ မြင်ယောင်နေ တုန်းပဲ။ ဦးခေါင်းကို ပစ်သတ်ခံရတာချင်း တူပေမယ့် ချာတိတ်က ပုံ မပျက်ဘူး။ တီရုပ်နဲ့ အပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ထားတယ်။ ဖိနပ် စီးထားဘူး။ ကတိုက်ကရိုက် အဝတ်လဲထားပုံမျိုး၊ တွေ့ရာ ဆွဲဝတ် ထားတဲ့ ပုံမျိုး။ ဦးခေါင်းက ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးပေါ်မှာ ပစ်လိုကောင်းတဲ့ အနေအထား ရအောင် ခေါင်းအုံးနှစ်လုံး ဆင့်ခုပေးထားသလိုပဲ။

‘သူ့ကို ကြည့်ပြီးတော့ ရဲမှူးက မေးတယ်။ “ဒီတံခါးက ဘယ် ကို ထွက်တဲ့ တံခါးလဲ”။ ရဲမှူးက တံခါးဆီ လျှောက်သွားပြီး တွန်းဖွင့် ဝင်လိုက်တယ်။ မှောင်မည်းနေလို့ ဘာမှ မမြင်ရဘူး။ မစွတာအောက် က မီးခလုတ်တစ်ခု စမ်းမိလို့ ဖွင့်လိုက်တယ်။ သည်အခန်းက တစ်အိမ် လုံးကို အနွေးဓာတ်ပေးတဲ့ ဘွိုင်လာခန်း။ အခန်းထဲမှာ နွေးနေတယ်။ ဒီအရပ်က လူတွေက ရေခဲကို ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုနဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ

လှောင်ထားပြီးမှ တစ်အိမ်လုံးကို ဖန်နဲ့ မောင်းပေးတာ၊ ကုန်ကျစရိတ် ဘာမှ မရှိဘူး။ တစ်အိမ်လုံးလည်း အမြဲတမ်း နွေးနေတယ်။

‘မစ္စတာကလပ်တာကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ သွေး တွေက များလွန်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်လိုက်တယ်။ သေနတ်တစ် ချက် ပစ်ရုံနဲ့ ဒါလောက် သွေးတွေ အိုင်ထွန်းနေပါ့မလား။ ကျွန်တော့် အထင် မမှားပါဘူး။ ကင်ယန်လည်း သေနတ်ပစ်ခံရတာပဲ။ ဘာလို့ သူ့အဖေလောက် သွေးတွေ မများတာလဲ။ သေသေချာချာ ကြည့်တော့မှ မစ္စတာကလပ်တာရဲ့ လည်ပင်းက ပြတ်လုခမန်း အလိုခံထားရတာပဲ။ သူက ညဝတ်ဘောင်းဘီအစင်းကျား ဝတ်ထားတယ်။ ပါးစပ်ကို တိပ်နဲ့ စည်းထား၊ ပတ်ထားတယ်။ ခြေချင်းဝတ်နှစ်ဖက်ကို ကြီးတုပ်ထားတယ်။ လက်တွေကိုတော့ တုပ်မထားဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် တုပ်ထားပြီးမှ ရုန်းထွက် လိုက်သလားပဲ။ သူက မီးလင်းဖိုရှေ့မှာ အားလျားမှောက်လျက်သား။ ဓမ္မရာထည့်တဲ့ စက္ကူဖာကြီးပေါ်မှာ။ ရဲမှူးက သူ့လက်ထောက်ကို လှမ်း ပြောတယ်။

“ဟေး ... ဝင်ဒယ်လ်၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

‘သူ ညွှန်ပြတဲ့နေရာက သွေးကွက်ပေါ်မှာ နင်းထားတဲ့ ခြေရာ။ ဖိနပ်အောက်ခံ ရော်ဘာတုံးအကွက်တွေ အထင်းသား။ အလယ်ကောင် မှာ စက်ဝိုင်းပုံ နှစ်ကွက်။ မျက်လုံးကလေး နှစ်လုံးအလား။ တကယ်က ကြောင်လက်ဝါး ခြေရာ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်ကလား၊ မစ္စတာအော့တ် ကလား မသိဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ပြီး ရဲတွေကို ညွှန်ပြလိုက် တယ်။ ခေါင်းပေါ် တန်းထားတဲ့ ရေနွေးပိုက်လိုင်းမှာ တွဲလောင်းကျ နေတဲ့ ကြိုးတစ်စ၊ လူသတ်သမားသုံးတဲ့ ကြိုးမျိုးပါပဲ။ သေချာပါပြီ။ မစ္စတာကလပ်တာကို ပိုက်လိုင်းမှာ တွဲလောင်းချည်ထားပြီးမှ ကြိုးကို ဖြတ်ချလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရတာက ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာပြုလို့ သူ့ကို ညှဉ်းဆဲရတာလဲ။ ဒီအဖြေကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ သိနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒီအိမ်ကို ဘယ်သူက ဘာကြောင့် ဒီလို မကြားဝံ့ မနာသာ ကိစ္စကြီးကို လာပြီး ကျူးလွန်ရတာလဲ။ မကြာမတင် အတွင်း မှာပဲ အိမ်ထဲမှာ လူတွေ ပြည့်လွှဲသွားပါတယ်။ ဆေးရုံကားတွေလည်း ရောက်လာပါပြီ။ သေမှုသေခင်း ဆရာဝန်၊ ရဲဓာတ်ပုံဆရာ၊ ဘုရားကျောင်း က ဘုန်းတော်ကြီး၊ စာနယ်ဇင်းနဲ့ ရေဒီယိုအသံလွှင့်ရုံအဖွဲ့တွေ၊ ပြီးတော့

မြို့နယ်အရာရှိတွေပါ စုပြုံ ရောက်လာကြပါတယ်။ သူတို့အားလုံး ဘုရား ကျောင်းက တန်းလာခဲ့ကြတာပါ။ သူတို့တစ်တွေ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ မှာအတိုင်း စကားတိုးတိုးပြောကြပြီး အဖြစ်အပျက်ကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြပါတယ်။ အရာရှိတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ကပ်ပြောပါ တယ်။ တာဝန်နဲ့ ရောက်လာတာလားတဲ့။ မဟုတ်ရင် ပြန်ဖို့ကောင်းပြီတဲ့။

‘အပြင်ဘက် မြက်ခင်းပေါ်မှာ လက်ထောက်ရဲမှူးက လူတစ် ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတယ်။ သူ့နာမည်က အဲဖရက်စတော့လိန်းတဲ့။ မစ္စတာကလပ်တာရဲ့ သူရင်းငှား ထင်ပါတယ်။ ရေညှိမြောင်အိမ်ကြီးနဲ့ ကိုက်တစ်ရာတောင်မဝေးတဲ့ အစေခံတန်းလျားမှာ နေတယ်တဲ့။ သူ့ အိမ်နဲ့ ရေညှိမြောင်အိမ်ကြီးကြားမှာ စပါးကျီတွေ၊ ဂျုံကျီတွေက လွဲပြီး ဘာမှ မရှိပါဘူး။ သူက ဘာမှ မသိ၊ ဘာမှ မကြားတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

‘အဖြစ်အပျက်တွေကို ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးမိနစ်ကမှ သိရ တာပါ ခင်ဗျာ။ ရဲမှူးကြီး ရောက်လာတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော့်ကလေး တစ်ယောက် လာပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား မနေ့ညက နှစ်နာရီအထိ မအိပ်ကြပါဘူး။ ကလေးတစ်ယောက် နေမကောင်းလို့ပါ။ ဆယ်နာရီခွဲလောက်၊ ဒါမှမဟုတ် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်မှာ ကား တစ်စီး မောင်းထွက်သွားသံ ကြားလိုက်ပါတယ်။ ဘော်ဘီရပ်ရဲ့ကား ဖြစ်မှာပါလို့ မိန်းမကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါတယ်။ အိမ်ပြန်လျှောက် သွားတုန်း လမ်းမှာ ကင်ယန်ရဲ့ခွေးကြီးကို တွေ့တယ်။ ဒီကောင်ကြီး အရမ်းကြောက်နေပုံပဲ။ အမြီးကို ဖင်ကြားညပ်အောင် တအားကုပ်ထား တယ်။ ခါတိုင်းလိုလည်း တစ်စက်မှ မဟောင်ဘူး။ ခွေးကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ကြက်သီးမွေးညင်း ထ သွားတယ်။ အို ... ဘုရားသခင်၊ သူတို့အားလုံး သေကုန်ကြပါပကောဗျာ။ ဒါလောက် သဘောမနော ကောင်း တဲ့ မိသားစု၊ ကြင်နာတတ်တဲ့ မိသားစု၊ ခုတော့ အကုန်လုံး အသတ်ခံရတယ် လို့ဗျာ၊ ယုံနိုင်စရာ ရှိပါရဲ့လားဗျာတို့ ...’

*

ဟိုးလ်ကုမ်းတွင် မရပ်ဘဲ ဖြတ်မောင်းသည့် လူစီးရထား တစ်နေ့ ရှစ်မင်း ရှိသည်။ နှစ်စင်းက စာပို့။ စာထုပ်ကြီးတွေကို ဘူတာတွင် ဝွန်းချခဲ့

သည်။ ယူစရာအထုပ်ကြီးကို ရထားအရှိန်လျော့ပြီး ဆွဲတင်သွားသည်။
စာပို့သမား အမျိုးသမီးကြီးက စိတ်ပါလက်ပါ ရှင်းပြသည်။

‘သိပ်သတိထားရပါတယ်။ တချို့ရထားတွေက မိုင်တစ်ရာနှုန်း
လောက် မောင်းတာ။ သတိမထားရင် အရှိန်နဲ့တင် တလိမ့်ခေါက်ကွေး
ပါသွားနိုင်တယ်။ စာထုပ်ကြီးတွေ ပစ်ချတဲ့အခါ ဝန်းခိုင်းကြပြီး မြေ
ကြီး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒါကို သဘောမကျလို့
ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ အစိုးရအလုပ်ပဲ။ ကျွန်မအလုပ်မှာ ကျွန်မ
ပျော်နေတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ နုပျိုနေတာပေါ့’

ဟိုးလ်ကုမ်း၏ စာပို့သမား မစ္စကီဆီထရုကို တစ်ရွာလုံးက
အမေထရုဟု ခေါ်ကြသည်။ သူ့အသက်မှာ ခုနစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်ပြီ ဖြစ်သော်
လည်း အရွယ်တင်သည်။ အလွန် အကြမ်းပတမ်းခံသည့် မုဆိုးမ အမျိုး
သမီးကြီး ဖြစ်သည်။ လည်စည်း အမြဲစည်းထားပြီး ကောင်းဘျိုင်ဖိနပ်မှ
လွဲ၍ မည်သည့်ဖိနပ်မျှ မစီး။

အမေထရုသည် ဟိုးလ်ကုမ်းတွင် အသက်အကြီးဆုံး အဘွား
ဖြစ်သည်။ သည်မြေမှာမွေးပြီး သည်မြေပေါ်တွင် ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်
သည်။

‘ဟောဒီတစ်မြို့လုံး ကျုပ် အမျိုးချည်းပဲ။ ဟိုတုန်းက ဒီနေရာကို
ရှားလော့လို့ ခေါ်တယ်။ နောက်တော့ လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်လာ
တယ်။ သူ့နာမည်က ဟိုးလ်ကုမ်းတဲ့။ သူက ဝက်မွေးတယ်။ သူ အရမ်း
ချမ်းသာလာပြီး မြို့ကလေးဖြစ်လာတော့ သူ့နာမည် တွင်သွားတာ။ ပြီးတော့
သူက ပစ္စည်းတွေ၊ ခြံတွေ ရောင်းချပြီး ကယ်လီဖိုးနီးယားကို ပြောင်း
သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ကတော့ ဘယ်မှ မပြောင်းဘူး။ ကျုပ်လည်း ဒီမှာ
မွေးတယ်။ ကျုပ်ကလေးတွေလည်း ဒီမှာ မွေးတာပဲ။ ခုထက်ထိ ဒီအတိုင်း
ပဲ။ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ’

အမေထရု၏ သမီးတစ်ယောက် နာမည်က မစ္စကီမာတ်လ်
ကလယ်ရာဖြစ်သည်။ သူက ဟိုးလ်ကုမ်း၏ စာတိုက်မှူးဖြစ်လာသည်။

‘မာတ်လ်က ကျုပ်ကို ဒီအလုပ်ဝင်မလုပ်စေချင်ဘူး။ အစိုးရအလုပ်
လုပ်ချင်လို့ တမင်ဝင်လုပ်တာ။ ဘယ်လိုရလာတယ်ဆိုတာတော့ မေးမနေ
ပါနဲ့။ လုပ်ချင်တဲ့ယောက်ျားတွေ ပြည့်လို့၊ ကျုပ် ရသွားတော့ သူတို့
တစ်တွေ အောင့်သက်သက် ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မလုပ်နိုင်

ပါဘူး။ နှင်းမုန်တိုင်းကျတဲ့အခါ၊ လေကြီးမိုးကြီး ကျတဲ့အခါ စာထုပ်
ကြီးတွေ ရထားပေါ်က ပစ်ချတဲ့ အခါမျိုးတွေနဲ့ကြုံရင် သူတို့ ဖျားသွားမှာပေါ့’

အမေထရုသည် တနင်္ဂနွေနေ့တွင်လည်း အလုပ်လုပ်သည့် အဘွား
ကြီးဖြစ်သည်။ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် အနောက်ပိုင်းကို ဖြတ်သွား
မည့် ဆယ်နာရီသုံးဆယ့်ရှစ် ရထားကို စောင့်နေသည်။ ရထားလမ်းကို
ဆေးရုံကားနှစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့ တအံ့
တဩ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကားနှစ်စီးက ရှေ့ပြောင်ဆီသို့ ဦးတည်
မောင်းသွားနေတာပါလား။ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ သိချင်စိတ်ကို မတား
ဆီးနိုင်သဖြင့် အလုပ်ကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ
သည်လို မလုပ်ဖူးခဲ့။ မာတ်လ် သိချင်လည်း သိပစေတော့။ အထုပ်တွေ
သူ့ဘာသာသူ ကျချင်တဲ့နေရာ ကျပစေတော့။

ဟိုးလ်ကုမ်းကလူများသည် စာတိုက်ကို ပြည်ထောင်စု အစိုးရ
အဆောက်အအုံအဖြစ် တလေးတစား သဘောထားကြသည်။ သို့သော်
စာတိုက်မှာ အခြေအနေ ဆိုးနေပြီ။ မျက်နှာကြက်တွေ ပေါက်ပြဲနေလို့
မိုးတွေ ယိုနေပြီ။ စာတိုက်ပုံးတွေက မလုံတော့။ မီးလုံးတွေက အားလုံးနီးပါး
ကျွမ်းနေပြီ။ နာရီကြီးက ရပ်လို့။

‘ဟုတ်ပါရဲ့တော်၊ ကျက်သရေကို မရှိဘူး’ ဟု အမေထရုက
စိတ်ချဉ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ပြောသော်လည်း သူ့အလုပ်ကိုသူ အလွန်
တန်ဖိုးထားသူ ဖြစ်၍-

‘ဒါပေမဲ့တော် ကျုပ်တို့ တံဆိပ်ခေါင်းကတော့ တန်ဖိုးရှိပါတယ်
နော်။ ဘယ်လောက် အသုံးဝင်သလဲ။ စာတိုက်နောက်က အဆောင်ကလေး
ထဲမှာ နေရတာ ဘယ်လောက် အေးချမ်းသလဲ။ လှုပ်ကုလားထိုင်လေး
နဲ့ဆိုတော့ ဖိမ့်ကိုကျလို့။ သစ်သားမီးဖိုတစ်လုံးရယ်၊ ကော်ဖီတစ်အိုးရယ်၊
ဖတ်စရာစာအုပ်တွေ အများကြီးရယ်၊ တော်ပြီပေါ့။ ဘာလို့သေးလဲ’

အမေထရု၏သမီး မစ္စကီဟိုမာကလယ်ရာသည် ဖင်နိုမြို့နယ်တွင်
နာမည်ကျော်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ လက်ရှိ စာတိုက်မှူးအလုပ်ကြောင့် နာမည်
ကြီးခြင်း မဟုတ်။ သည်အလုပ် မလုပ်ခင် ပထမအလုပ်တစ်ခုကြောင့်
ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ရုပ်ဆင်းရူပကံကြောင့် မဟုတ်။ သူက ပိန်ကပ်
ကပ်၊ ဘောင်းဘီရှည် သိုးမွေးဆွယ်တာကြီး အမြဲဝတ်ထားတတ်သူ။
ကောင်းဘျိုင်ဖိနပ် စီးလိုက်သေးသည်။ ဆံပင်ကလည်း ဂျင်းအရောင်၊

လူကလည်း ဂျင်းလိုပင် ပူစပ်ပူလောင်၊ ကြွပ်ဆတ်ဆတ်၊ သူ့အသက်က ခန့်မှန်းရခက်သည်။ သူ နာမည်ကြီးသည်မှာ သူတို့၏ အကသင်တန်း ကျောင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

၁၉၅၅ ခုနှစ်မတိုင်မီ သူနှင့် သွားလေသူ ခင်ပွန်းသည် ဟိုမာတို့ ဖွင့်သည့် ဟိုးလ်ကုမ်းအကသင်တန်းသည် လူသိများထင်ရှားသည့် ကျောင်း တစ်ကျောင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မိုင်တစ်ရာလောက်က လာတက်သူများပင် ရှိသည်။ သူတို့အထဲတွင် မြင်းခွာသံ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ကောင်းဘွိုင် တွေလည်း ပါ၏။ သောက်စားလာသူတွေလည်း ပါ၏။ ရဲစခန်းက စောင့်ကြည့်ရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့သည် အထိပင်။

ကျွန်မတို့ အဲဒီခေတ်က လုပ်ကိုင်စားရတာ မလွယ်ဘူး။ အဲဒီ ကောင်းဘွိုင်ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ အရက်ကလေး နည်းနည်း ဝင်သွားတာ နဲ့ လူနီရိုင်းတွေနဲ့ ဘာမှ မထူးဘူး။ သတ်ချင်ဖြစ်ချင်လာရော၊ ကျွန်မတို့ မှာ တရားဝင်လိုင်စင်ရှိပေမယ့် အပြင်းမရောင်းပါဘူး။ အပျော့စား ယမကာ လောက်ပဲ ရောင်းတာ။ ကျွန်မတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး တစ်သဘော တည်းပဲ။ တစ်နေ့မှာတော့ ဟိုမာကလယ်ရာဟာ အဲ ... ဒီနေ့ ဆိုရင် ခုနစ်လနဲ့ ဆယ်နှစ်ရက်ပြည့်ပြီပေါ့။ အိုရီဂွန်ဆေးရုံကို တင်လိုက်ရတယ်။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ ငါးနာရီကြာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ ပြောပါတယ်။ “မာတဲလ်ရယ်၊ တို့နေခဲ့ရတဲ့ဘဝက ငရဲခန်းပါကွာ၊ ခု ငါ သေခြင်းတရား ကို ဖြတ်သန်းရတော့မယ်။ အဲဒါမှ နိဗ္ဗာန်ကွ” တဲ့။ နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်မတို့အကသင်တန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ နောင်တမရဘူး။ သူ ဆုံးခါစမှာတော့ ပျော်စရာအချိန်တွေ၊ ဂီတသံတွေ၊ အကတီးလုံးတွေကို ကြားယောင်နေသေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဒီအလုပ်ကလေး လုပ်နေရတာကိုပဲ ကြည့်နူးနေ တယ်။ ဟောဒီ နိုင်ငံတော်ပိုင် အဆောက်အအုံကလေး ထဲမှာလေ။ ကော်ဖီလေး သောက်လိုက်၊ ထိုင်ပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်လိုက်၊ စဉ်းစား လိုက်နဲ့ပေါ့။

သည်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ မစွက်ကလယ်ရာသည် သေသေချာချာ နှပ်ထားသည့် ကော်ဖီကို ငှဲ့နေစဉ် မေမေထရု ပြန်ရောက်လာသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း အသက်မရှူနိုင်ဘဲ စကားစသည်။

‘မာတဲလ် ... မာတဲလ်၊ ကလပ်တာတို့ ရှေ့ညိုမြောင်ဘက်ကို ဆေးရုံကားနှစ်စီး မောင်းသွားတယ်၊ သိလား’

သမီးလုပ်သူ တုံ့ပြန်ပုံက-

‘ဆယ်နာရီသုံးဆယ့်နှစ် ရထား ဝင်သွားပြီလား’

‘ဟဲ့ ... ဆေးရုံကားနှစ်စီး ကလပ်တာအိမ်ဘက် မောင်းသွား ပါတယ် ဆိုမှ’

‘အဲဒါ ဘာဆန်းလဲ မေမေရယ်။ ဘိုးနီ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ နေမှာ ပေါ့။ ဘယ်မှာလဲ ... ဆယ်နာရီသုံးဆယ့်နှစ်မိနစ် စာထုပ်’

အမေထရုက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံစံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဟဲ့ ... မာတဲလ်၊ ဘိုးနီတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဘာပြုလို့ ဆေးရုံကား နှစ်စီးတောင် သွားရမှာလဲ ဟဲ့’

အမေပြောသည်မှာ သဘာဝကျနေသဖြင့် မာတဲလ် အလျှော့ ပေးလိုက်သည်။

‘ဒါဆို မေဘယ်ဟင်းမိကို ဖုန်းဆက်ကြည့်မယ်လေ’

ကလပ်တာအိမ်ကြီး၏ အိမ်ဖော် မေဘယ်ဟင်းမိနှင့် ဟိုမာ ကလယ်ရာတို့ စကားပြောနေသည်မှာ အကြာကြီးဖြစ်သည်။ သမီးလုပ်သူ က ဘာမှမပြောဘဲ “အင်း” လိုက် နားထောင်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး အမေ ထရု စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ပိုဆိုးသည်မှာ ဖုန်းချလိုက် ပြီး အမေကို ဘာမှမပြောဘဲ ကော်ဖီသောက်ရင်း ငြိမ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟဲ့ ... မာတဲလ်၊ ပြောလေ။ မေဘယ် ဘာပြောလဲ’

‘သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူး အမေရယ်။ ဟတ်ဘ်ကလပ်တာဟာ သူ့ကိစ္စကလွဲပြီး ဘာမှ စိတ်ဝင်စားတဲ့လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့စာတွေ အပြေးအလွှား ရွေးပြီးရင် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းတောင် ပြောဖော်မရဘဲ အပြေးအလွှား ပြန်သွားတဲ့ လူစားမျိုးပါ။ သူများတွေ မရနိုင်တဲ့အလုပ် တွေ ရတယ်၊ အားလုံးနဲ့ ပြေလည်အောင် ပေါင်းတယ်၊ ခုတော့ သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး’

‘ဟဲ့ ... ဘာပြုလို့လဲ၊ ဘာလို့ မတတ်နိုင်ရမှာလဲ’ မစွက်ကလယ်ရာက အသံကို မြှင့်လိုက်ပြီး-

‘ဘာပြုလို့ရမှာလဲ၊ သူ သေပြီ။ ဘိုးနီလည်း သေပြီ၊ နန့်စီရော၊

သူမောင်လေးရော၊ တစ်အိမ်လုံး တစ်ယောက်မှ မကျန်ဘူး။ သေနတ်ပစ်
ခံရပြီး သေကုန်တာ’

‘ဟဲ့ ... မာတလ်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ။ ဘယ်သူက သူတို့ကို
လာသတ်မှာလဲဟဲ့’

မစ္စက်ကလယ်ရာက စာအိတ်တွေကို တံဆိပ်တုံး ထုနေရင်း
ချက်ချင်း ပြန်ပြောသည်။

‘ဟို လေသူရဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ့အခင်းထဲကို လေယာဉ်
ထိုးဆင်းတဲ့ လူလေ။ သူ တရားစွဲတဲ့ လူလေ။ သူ မဟုတ်ရင် အမေ
ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်
ယောက်ယောက် ဝင်သတ်သွားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ လူတွေက အားလုံး
ဆူးပေါက်နေကြတာ။ အားလုံး မြွေဆိုးတွေချည်းပဲ။ ခေတ်ကြီးက ဘာမှ
မပြောင်းဘူး၊ အဲဒါ အမေ မသိဘူးလား’

အမေထရက နားနှစ်ဖက် ပိတ်လိုက်ပြီး-

‘မသိဘူး၊ မသိဘူး။ ငါ ကြောက်တယ် မာတလ်။ ဒါမျိုးတွေ
တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး’

‘တိရစ္ဆာန်ထက် ယုတ်မာတဲ့ဟာတွေ’

‘သမီး၊ အမေ ကြောက်တယ်’

‘အမေက ဘာကို ကြောက်တာလဲ။ အလှည့်ကျရင် မနွဲ့ရဘူး၊
သွားရမှာပဲ။ မျက်ရည်ခံ ထိုးနေလည်း အပိုပဲ’

အမေမျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်တွေကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ပြော
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဒီမယ် အမေ၊ ဟိုမာ သေပြီးကတည်းက သမီးမှာ အကြောက်
တရားတွေ မရှိတော့ဘူး၊ သောကဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီလို
ပြောတော့ သောကရောက်နေတဲ့ လူတွေ၊ ကြောက်နေတဲ့လူတွေက သမီး
ကို သတ်ချင်ကြမှာပဲ။ လာသတ်ပါ၊ သူ့ နှောင်းရာသုဂတိရောက်အောင်
သမီး ဆုတောင်းပေးမှာပါ။ ဘာထူးတော့မှာလဲ၊ ဒါဟာ သံသရာပဲ။
နောက်ဆုံးမှာ ဓရီးဆုံးက အတူတူချည်းပါပဲ။ ဒီမယ် အမေ၊ မြဲမြဲမှတ်ထား။
ငှက်တစ်ကောင်ဟာ သူနိုင်သမျှ သဲတစ်ဝိုက် ငုံသွားပြီး သမုဒ္ဒရာရဲ့ ဟိုတက်
ကမ်းကို သယ်သွားတယ်။ ဒီဘက်ကမ်းက သဲတွေ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်

သွားရင် အဲဒါဟာ သံသရာရဲ့ အစကို ပြန်ရောက်သွားတာပဲ။ ကဲ ...
နှပ်ညစ်လိုက်ပါဦး’

ဘုရားကျောင်း တရားပလ္လင်မှာရော၊ တယ်လီဖုန်းအိတ်ချိန်းနှင့် ဥယျာဉ်
မြို့ အသံလွှင့်ဌာနကပါ မကြားခုံ မနာသာ၊ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောက်
မက်ဖွယ် လူသတ်မှုကြီးကို ဖွင့်ချလိုက်သဖြင့် အားလုံး သိသွားကြလေ
ပြီ။

‘စနေနေ့ သန်းလွဲအချိန်တွင် ကလပ်တာမိသားစုကို သတ်သည့်
လူသတ်မှုကြီးမှာ မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းသည့် ရက်စက်မှုမျိုးဖြင့် ဘာ
ကြောင့်မှန်း မသိဘဲ ကျူးလွန်သည့် လူသတ်မှုကြီး ဖြစ်လေသည်’

ကြားရသူတိုင်း အားလုံးနီးပါး အမေထရလို ခံစားကြရပြီး သမီး
လုပ်သူ မစ္စက်ကလယ်ရာလို ယူဆသူများကတော့ အနည်းအကျဉ်းသာ
ရှိလေသည်။ သို့သော် နှလုံးသွေးပျက်ချင်စရာ၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှု
အရိပ်မည်းကြီးကား အရပ်လေးမျက်နှာကို လွှမ်းမိုးထားခဲ့လေပြီ။

ဟတ်မင်းစားသောက်ဆိုင်၏ ထမင်းစား စားပွဲလေးလုံးမှာ ခပ်
ကြမ်းကြမ်းသစ်သားဖြင့် ရိုက်ထားသည့် ကပ်ရိုက်ကပ်ခွေ ခုံရည်များ ဖြစ်
သည်။ အများအားဖြင့် အမျိုးသားများ လာပြီး လေပစ်ကြသောဆိုင်
ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရှင် မစ္စက်ဟတ်မင်းမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ထက်မြက်ပုံ
ရသည့် အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်ကို ကုပ်ဝဲကလေး ညှပ်
ထားသည်။ စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးစိမ်းများပိုင်ရှင် ဖြစ်၏။ စာတိုက်
မှူး မစ္စက်ကလယ်ရာနှင့် တစ်ဝမ်းကွဲညီအစ်မ တော်စပ်သည်။ ပွင့်လင်း
ရာတွင် မစ္စက်ကလယ်ရာထက် ပို၍ သူက ဆောင်းသေးသည်။ နောက်
ပိုင်းတွင် အမျိုးသမီးက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ပြောပြသည်။

‘လူတွေက ကျွန်မကို မာကျောတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ ကလပ်တာ
မိသားစုရဲ့အဖြစ်ကို ကြားရတုန်းက ကျွန်မ လိပ်ပြာလွင့်သွားမလား ဆောက်
မေ့ရတယ်။ ဒီလို မကြားခုံမနာသာ ကိစ္စကို ကြားတော့ ဘယ်သူ မလန့်ဘဲ
နေနိုင်မှာလဲ။ ကျွန်မဆိုင်က သတင်းစုံတယ်။ လူတွေ မျက်စိပျက် မျက်နှာ
ပျက်နဲ့ ပြောနေသံကြားတော့ ကျွန်မ ဘိုးနီအကြောင်း ပထမဆုံး ခေါင်း

ထဲ ဝင်လာတယ်။ ကျွန်မတို့ကတော့ အဖြစ်မှန်ကို မသိပါဘူး။ လူတွေက တော့ ကံဆိုးမဘိုးနီကြောင့်လို့ ပြောနေကြတယ်။ သူဟာ ကလပ်တာ အိမ်ကြီးရဲ့ နိမိတ်ဆိုးတဲ့။ ကျွန်မအနေနဲ့တော့ ဘယ်လိုစဉ်းစားရမှန်းကို မသိဘူး။ ကြည့်ရတာတော့ အညှိုးကြီးကြီးနဲ့ သတ်တဲ့ပုံပဲ။

‘လူသတ်သမားဟာ ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်း နောကျအောင် သိထားသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလူမျိုးက ကလပ်တာမိသားစုလို မုန်းစိတ်ပွားနိုင်မှာလဲ။ ဒါလောက် လူချစ်လူခင်ပေါတဲ့ မိသားစု။ သူတို့လို လူတွေတောင် ဘေးဆိုးနဲ့ကြုံရတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မလုံခြုံနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီ တနင်္ဂနွေနေ့က ဒီကို ရောက်လာတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ပြောတယ်။ “ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီအရပ်က ထွက်ပြေးဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်” တဲ့။ ဘယ်တုန်းကမှ မကြားဖူးတဲ့ လူသတ်မှုမျိုးပဲ။ အိမ်နီးနားချင်းတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့် မဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်ကြတော့ဘူး။ ယုံဖို့ခက်ခက် အဖြစ်မျိုး မဟုတ်လား’

နယူးယောက် အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ ကိုယ်စားလှယ်၏ မိန်းမလုပ်သူ မစ္စတာဘော့ဘ်ဂျွန်ဆင်သည် အလွန်ဟင်းချက်ကောင်းသည့် အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် တနင်္ဂနွေနေ့ သူ့ထမင်းပိုင်းတွင် တစ်ယောက်မှ ဟုတ်တိပတ်တိ မစားကြပေ။ ယောက်ျားလုပ်သူ ဘော့ဘ်က ရစ်သားပေါင်းကို ဓားနှင့် ထိုးဆွနေသည်။ ခဏနေတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီမှ ဖုန်းလာသည်။

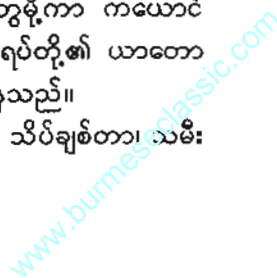
သူက အဖြစ်အပျက်ကို ယူကျုံးမရ ပြန်ပြောပြနေသည်။ ‘ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဟိုးလဲကုမ်းရဲ့ ရာဇဝင်မှာ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ကြားစက ငါ မယုံဘူး။ ယုံနိုင်စရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူးလေ။ မစ္စတာကလပ်တာရဲ့ ချက်လက်မှတ် ငါ့အိတ်ထဲမှာ ရှိနေသေးတယ်။ ဒေါ်လာရှစ်သောင်းတန်တဲ့ စာရွက်ကလေး။ ငါဖြင့် ခုထိ မယုံနိုင်သေးသလိုပဲ။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ထင်နေတုန်းပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဧရာမ အသက်အာမခံပေါ်လစီကြီး လုပ်လိုက်တယ်။ နာရီပိုင်းအတွင်း အဲဒီလူ သေသွားတယ်။ အသတ်ခံရလို့ သေတာ။ ချက်ချင်း ငွေနှစ်ဆ ရသွားတဲ့ သဘောပဲ။ ဒီကိစ္စ ငါ ခေါင်းခဲနေသေးတယ် သူငယ်ချင်း။

ဝစ်ချီတာမှရှိတဲ့ ရုံးခွဲမန်နေဂျာဆီ ငါ ဖုန်းဆက်မေးတယ်။ ဘယ်အချိန်မှာ ချက်လက်မှတ် ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာရင်းမသွင်းရသေးဘူး။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မေးတယ်။ အခြေအနေက စဉ်းစားရ ခက်နေတယ်ကွာ။ စာရင်းမဝင်သေးတဲ့အတွက် ဥပဒေအရ မပေးနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူမှုရေးအရ စဉ်းစားရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ တို့လူမှုရေး ရှုထောင့်ကကြည့်ပြီး ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်’

အသက်အာမခံငွေကို ရပိုင်ခွင့်ရှိသူ မိသားစုဝင်နှစ်ယောက် ရှိသည်။ အဲဒီနာနှင့် ဘီဗာလီတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဖြစ်၏။ အဖေ ပိုင်ပစ္စည်းအားလုံး သူတို့ဆက်ခံကြရမည်။ သတင်းဆိုးကြီးကို ကြား ကြားချင်း ဥယျာဉ်မြို့ကို သူတို့ အပြေးအလွှား ပြန်လာနေကြပြီ။ ဘီဗာလီက ခင်ပွန်းလောင်းဆီ ရောက်နေသဖြင့် ဝင်းဖီးလ်က ပြန်လာနေပြီး အဲဒီနာက အဲလီနိုင်းက ပြန်လာနေပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အခြားအမျိုးတွေဆီ သို့မဟုတ် သတင်း ပျံ့သွားသည်။ ယင်းတို့မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ ဖြစ်သည့် အာသာ၊ ကလားရင့်နှင့် မစ္စတာဟယ်ရီနယ်လ်ဆင်တို့ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းကွဲညီမ အယ်လီနာဆယ်လီဗာ။ သူက ဖလော်ရီဒါမှာ။ ပြီးတော့ ကယ်လီဖိုးနီးယားတွင်နေသည့် ဘိုးနီကလပ်တာ၏ မိဘများဖြစ်သည့် မစ္စတာအာသာဖောက်စ် ဇနီးမောင်နှံ။ နောက် ဘိုးနီအစ်ကို၊ မောင်များ ဖြစ်ကြသည့် ကယ်လီဖိုးနီးယားက ဟာရီးနှင့် ဗီဆာလီယား၊ အိုရီဂွန်က ဟောင်းဝဒ်နှင့် ဂလင်။ အားလုံး ကလပ်တာမိသားစု၏ ကျေးဇူးတော်နေ့ ကြွရောက်ဖို့ တယ်လီဖုန်းနှင့်တစ်မျိုး၊ သံကြိုးဖြင့်တစ်ဖုံ ဖိတ်ထားပြီးသား နှစ်ဖက်အမျိုးတွေ။ ခုတော့ အသုဘပို့ဖို့ပဲ သူတို့ ရောက်လာကြတော့မည်။

ဆရာ၊ ဆရာမများ အဆောင်တွင် ဝီလ်မာကစ်ဒွဲလ်သည် သူ့ကိုယ် သူလည်း ထိန်း၊ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် သမီး ဆူဆန်ကိုပါ ထိန်းနေရသည်။ ဆူဆန်ကလေးမှာ ငိုရလွန်းလို့ မျက်ခွံတွေမို့ကာ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသည်။ သုံးမိုင်ဝေးသည့် ဘော်ဘီရပ်တို့၏ ယာတော အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြေးသွားပြောမည် တက်ကဲ လုပ်နေသည်။

‘မေမေ မသိဘူးလား။ ဘော်ဘီက နနီကို သိပ်ချစ်တာ၊ သမီးလည်း ချစ်တာပါပဲ။ သွားပြောမှ ဖြစ်မှာပေါ့’

သို့သော် ဘော်ဘီက သိပြီးနေပြီ။ မစ္စတာအော့တ်က အပြန်တွင် ဘော်ဘီတို့အိမ်ကို ဝင်သတင်းပို့ပြီးပြီ။ ဂျော်နီရပ်နှင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ မစ္စတာအော့တ်တို့ ဆွေးနွေးကြသည်။ ဂျော်နီက ကလေး ရှစ်ယောက် အဖေ၊ ဘော်ဘီက တတိယ။ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ဘေးက တန်းလျားကလေးဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ယာတောအိမ်ကလေး ကျဉ်းလွန်းသဖြင့် ယောက်ျားလေးများက တန်းလျားတွင် အိပ်ပြီး မိန်းကလေးများက အိမ်မကြီးတွင် နေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တန်းလျားရောက်တော့ ဘော်ဘီက အိပ်ရာပြင်နေသည်။ မစ္စတာအော့တ် ပြောပြသည့်သတင်းကို ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေသည်။ တစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြော။ ပြီးမှ ခုလို လာပြောသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး အပြင်ထွက် ရပ်နေသည်။

သူတို့ယာတောအိမ်က ကုန်းမြင့်မြင့်ကလေးပေါ်တွင် ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားလုံး မြင်နေရသည်။ ရိတ်သိမ်းပြီးစ ရေညိုမြောင်စိုက်ခင်းများကို နေပူကျဲကျဲတွင် သူ လှမ်းငေးနေသည်။ တစ်နေရာတည်းတွင် သူ ရပ်ပြီး ငေးနေသည်မှာ တစ်နာရီခန့် ကြာသွားသည်။ ဘယ်သူချောခေါ်လို့မှ မရ။

ညစာစားဖို့ အမေကြီးက ခေါင်းလောင်းတီးခေါ်သည်။ ပြီးတော့ အမေက သူ့ကို ထွက်ခေါ်ဖို့ပြင်သည်။ အဖေကြီးက 'နေပစေ၊ သူ့ဘာသာ သူ နေပါစေ' ဟု ဝင်ပျောင်းဖျသည်။

အငယ်ကောင် လာရီကလည်း ခေါင်းလောင်းထိုးသံကို မကြားဟန် ပြုနေသည်။ အစ်ကိုလုပ်သူ ဘော်ဘီအနားတွင် ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေသည်။ 'သွားစမ်းပါ လာရီရာ' ဟု မောင်းထုတ်သော်လည်း မသွား။ နောက်ဆုံး သူ လမ်းလျှောက်တော့ နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ကွင်းထဲ ဖြတ်ပြီး ဟိုးလံကုမ်းဆီသွားသည့် လမ်းအတိုင်း သူ လျှောက်သွားသည်။ လာရီက နောက်မှ အော်ပြောသည်။

'ဟေး ... ဘော်ဘီ၊ တစ်နေရာရာ သွားမယ်ဆိုလည်း ကားနဲ့ သွားမယ်လေကွာ'

အစ်ကိုလုပ်သူက ဘာမှ ပြန်မပြော။ မပြေးရုံတမယ် ဆက်လျှောက်နေသည်။ လာရီက သူ့ကို အမိလိုက်ဖို့ ဘာမျှ မခက်။ ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်တွင် ကျန်နှစ်ယောက်ထက် သူက အရပ်မြင့်နေပြီ။ ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးနှင့် ခြေဆံလက်ဆံရှည်ရှည်နှင့် လန်ဘားကလေး ဖြစ်၏။ ဘော်ဘီ

က အားကစားထူးချွန်သော်လည်း အရပ် သိပ်မမြင့်။ သို့သော် ညီအစ်ကို သုံးယောက်ထဲတွင် သူက အချောဆုံး။

'ဟေး ... ဘော်ဘီ၊ ငါပြောတာ နားထောင်ပါဦးကွာ။ မင်းကို ဘယ်သူမှ ပေးကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှအကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ဘူး ဘော်ဘီ'

ဘော်ဘီက နောက်ဘက်လှည့်ပြီး ပြောသည်။

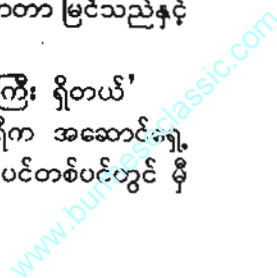
'ဟေ့ ... မင်း ပြန်တော့၊ ပြန်တော့ကွာ'

ညီလုပ်သူက တုံ့သွားသည်။ သို့သော် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆက်လိုက်သွားသည်။ ဆောင်းတွင်းဖြစ်သော်လည်း ခြောက်သွေ့ပူပြင်းသောနေ့ ဖြစ်သည်။ ရေညိုမြောင် အဝင်လမ်းရောက်တော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ချွေးတွေ ရွံနေပြီ။ ရေညိုမြောင်သို့ အဝင်လမ်းဝတွင် ရဲတွေက သံဆူးကြိုးအကာများ ချပြီး လမ်းပိတ်ထားသည်။ မြို့ပေါ်ကကော၊ မိတ်ဆွေတွေရော၊ ခြံနီးနားချင်း အပေါင်းအသင်းများပါ ရောက်နေကြပြီ။ သို့သော် ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့်မပေး။ ဘော်ဘီတို့ ညီအစ်ကို ရောက်ပြီး မကြာခင် ဆေးရုံကားလေးစီး ဝင်လာတော့ ရဲတွေက သံဆူးကြိုး အတားတွေကို ဖွင့်ပေးသည်။ အလောင်းတွေကို သယ်သွားကြတော့မည်။ ဆေးရုံကားများပေါ်တွင် ရဲတွေ အပြည့်။ သူတို့ပြောသံ ဆိုသံများကို အားလုံး ကြားနေရသည်။ ဘော်ဘီရပ်ဟူသည့်နာမည် မကြာခဏ ပါနေသည်။ ဘော်ဘီသည် ရေညိုမြောင်အိမ်ကြီးကို ညကနောက်ဆုံး လာသွားသည့် ဧည့်သည်။ သည်တော့ သူသည် သည်လူသတ်မှုကြီး၏ အဓိက မသင်္ကာစရာ အကောင်းဆုံးလူ ဖြစ်ရတော့သည်။

တရွေ့ရွေ့သွားနေသည့် ဆေးရုံကားများကို အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှ ဆူဆန်ကန်ခွဲလဲ ရပ်ကြည့်နေသည်။ လမ်းချိုးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်သွားပြီး လူတန်းကြီး ချိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်နေသည်။ အကြာကြီး ဆက်ငေးပြီး တွေးနေစဉ် ဘော်ဘီနှင့် သူထက် ခေါင်းတစ်လုံးနီးပါး ပိုမြင့်သည့် လာရီတို့ အိမ်ဘက်လျှောက်လာတာ မြင်သည်နှင့် ဆူဆန် ထွက်ကြိုသည်။

'ဘော်ဘီကို ဆူဆန် ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်'

ဘော်ဘီ စပြီး ငိုပါလေတော့သည်။ လာရီက အဆောင်ခရူကွက်လပ်တွင် ယောင်လည်လည် လုပ်နေပြီးမှ သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် မှီ

ရပ်နေသည်။ ဆော်ဘီ ငိုတာ သူ မမြင်ဖူးခဲ့၊ မကြည့်ချင်။ ထို့ကြောင့် မျက်လွှာ ချထားလိုက်သည်။

*

ဟိုးအဝေးကြီးမှ အိုလိပ်မြို့ကလေး၏ ဟိုတယ်ခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ပယ်ရီ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲအိပ်နေသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း ဖြစ်သော်လည်း ပြတင်းပေါက် တရုတ်ကတ်တွေ ပိတ်ထားသဖြင့် အခန်းထဲတွင် မှောင်နေသည်။ နံဆေးမှ မီးခိုးရောင် ရေဒီယိုကလေးက ခပ်တိုးတိုး အသံထွက်နေသည်။ အဝတ်တွေ ချွတ်ဖို့လွယ်သလောက် ဖိနပ်က အချွတ်ရ ခက်လှသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် အားလျှားမှောက်ပြီး ကုလားသေ၊ ကုလားမော အိပ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေရောင်ကွင်းတွေနှင့် သားရေဖိနပ်မှာ ရေချိုးခန်းကြော့ခွက်ထဲတွင် ရေဆွေးနှင့် စိမ်ထားခဲ့ရာ ရေတွေမှာ ပန်းရောင်သို့ ပြောင်းလာနေသည်။

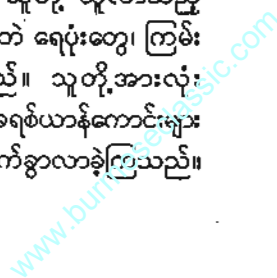
မြောက်ဘက် မိုင် အနည်းငယ်အကွာ အလယ်အလတ်တန်း ယာတောအိမ်ကလေး တစ်အိမ်၏ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် မိသားစု ညစာစားနေကြသည်။ ဒစ်က တနင်္ဂနွေည ညစာခိုင်းတွင် ခါတိုင်းလိုပင် အားရပါးရ စားနေသည်။ စားပွဲခိုင်းတွင် အဖေနှင့် အမေ၊ ပြီးတော့ ညီတစ်ယောက်ပါ ခိုင်းစားနေကြသည်။ ဒစ်၏ အမူအရာမှာ ခါတိုင်းလိုပင်။ ဘာဆိုဘာမှ မထူးခြား။ အိမ်ကို မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် ပြန်ရောက်လာသည်။ အမေ့ကိုနမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ဖို့ဒ်စကော့သို့ သွားသည့် ညအိပ်ခန်းအကြောင်း အဖေ မေးခွန်းတွေကို ကတိုက်ကရိုက် ဖြေသည်။ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး ထူးခြားသည့် အမူအရာ လုံးဝ မတွေ့ရ။ စားသောက်ပြီးတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့်အဖေ တီဗွီတွင် ဘတ်စ်ကက်ဘောပွဲထိုင်ကြည့်ကြသည်။ ပွဲစခါရှိသေး ဒစ် ဟောက်နေပြီ။ ဖအေလုပ်သူက တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်သည်။ သားလုပ်သူ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းလာသည်ကို အဖေ မသိ။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း မိုင်ကိုးရာ မောင်းခဲ့တာကိုလည်း မသိနိုင်ပေ။

(၂)

အမည်မသိ သူစိမ်းများ

၁၉၅၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက်နေ့သည် ကင်းဆပ်စ်အနောက်ပိုင်း လွင်ပြင်တွင် မျက်စိကျိန်းမတတ် နေရောင်ခြည် တောက်ပနေသည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ရစ်တွေမြူးသည့်ရာသီ ဖြစ်၏။ သည်အချိန်ရောက်လျှင် အင်ဒီအားဟတ်သည် ရေညိုမြောင်ယာတောသို့ ရစ်ပစ်ဖို့ ရောက်လာတတ်သည်။ သူသည် ဟတ်ဘ်ကလပ်တာ၏ ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေ ဖြစ်သည်။ သူနှင့်အတူ ဒေါက်တာဒေးလ်၊ နို့စားနွားခြံပိုင်ရှင် ကားလ်မေယားစ်၊ ပြီးတော့ ကုန်သည် အဲဗရက်အော့ဘန် စသည့် အခြား ကလပ်တာနှင့် ခင်သူများလည်း ပါလာတတ်သည်။ ရေညိုမြောင်အိမ်ကြီးတွင် စတည်းချပြီး အေးအေးလူလူ ငှက်ပစ်ထွက်ကြသည်။ အားဟတ်က ကင်းဆပ်စ် စိုက်ပျိုးရေး တက္ကသိုလ်၏ သုတေသနဌာနမှူးဖြစ်သလို အခြားပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း ဥယျာဉ်မြို့ မျက်နှာဖုံးများ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့လေးယောက်သည် သွားနေကျခရီးအတွက် ပစ္စည်းတွေ စုကြသည်။ ခါတိုင်းလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မဟုတ်။ သူတို့ ယူလာသည့် ပစ္စည်းများမှာ သေနတ်တွေ၊ ကျည်ကတ်တွေမဟုတ်ဘဲ ရေပုံးတွေ၊ ကြမ်းတိုက်ဘရပ်ရှ်တွေ၊ ဆပ်ပြာမှုန့်၊ ဘူးတွေ ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး အဝတ်ဟောင်းများကို ဝတ်ထားကြသည်။ သူတို့သည် ခရစ်ယာန်ကောင်းများ ပီသစွာဖြင့် ပရဟိတလုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် စုဝေးထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ကလပ်တာမိသားစု၏ အခန်းဆယ့်လေးခန်း ပါသည့် ရေညိုမြောင် အိမ်ကြီးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ ဖြစ်၏။ မိသားစုလေးယောက်လုံး သည်အိမ်ကြီးထဲတွင် အသတ်ခံလိုက်ရသည်။ ဆာမူဆာခင်းဆိုင်ရာ စာရွက် တွင် လူသတ်မှုကျူးလွန်သူများ အပိုင်အတွက် “အမည်မသိသူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် လူများ” ဟု ဖော်ပြထားသည်။

အားဟတ်နှင့် အဖွဲ့သားများသည် ကားပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ နောက်မှ တစ်ယောက်က စ ပြောသည်။

‘အင်း ... ခါတိုင်းလို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ကြိုမယ့်လူတွေ မရှိကြ တော့ဘူးပေါ့။ အဖြစ်က ဆိုးလွန်းပါတယ်ဗျာ’

အဝင်လမ်းဝတွင်ပိတ်ထားသည့် တာဝန်ကျ ရဲတစ်ယောက်က သူတို့အား လက်စွဲပြပြီး သံဆူးကြိုးအတားကို ဖွင့်ပေးသည်။ တောင်ထန်း ပင်တွေ တန်းစီနေသည့် လမ်းအတိုင်း သူတို့ ဆက်မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ အိမ်ကြီးဆီသို့ မိုင်ဝက်လောက် ဆက်မောင်းရသည်။ တစ်ဦးတည်းသော အိမ်ဝန်ထမ်းဖြစ်သည့် အဲလ်ဖရက်စတော့လိန်းက သူတို့ကို စောင့်နေသည်။ ချက်ချင်း တံခါးဖွင့်ပေး၏။

ပထမဦးဆုံး မြေအောက်ခန်းသို့ သွားကြသည်။ မစ္စတာကလပ်တာ ၏ အလောင်းတွေ သည့် အခန်း။ ပြီးမှ ကင်ယန်ကို ပစ်သတ်ထားသည့် အခန်းသို့ ကူးခဲ့ကြသည်။ ပြီးမှ အပေါ်ထပ်တက်ပြီး နန်စီနှင့် ဘိုးနီတို့ အခန်းများကို ကြည့်ကြသည်။ သွေးသံရဲရဲနှင့် အဝတ်တွေ၊ အိပ်ရာတွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေကို မီးရှို့ပစ်ရမည်။ ပြီးတော့ ဝက်ဝံရုပ်ကြီး။

အဲလ်ဖရက်စတော့လိန်းသည် သာမန်အားဖြင့် စကားနည်းသူ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ သူ့တွင် ပြောစရာတစ်ပုံကြီး ရှိနေသည်။ ရေခွေး တစ်ပုံးပြီးတစ်ပုံး ယူလာပေးသည်။ သူတို့နှင့်အတူ နံရံတွေ ကူဆေးလိုက်၊ ကြမ်းတိုက်လိုက် လုပ်ပေးနေရင်း ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ပြောနေသည်။

‘ရဲတွေကလည်းဗျာ မေးလို့ကို မပြီးနိုင်ဘူး။ အိမ်မကြီးနဲ့ ကျွန် တော်တို့အိမ်က ကိုက်တစ်ရာလောက်ပဲ ဝေးတာကို သေနတ်သံမကြားရ ကောင်းလားဆိုပြီး ... ဒါလောက် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေတာ မသိရ ကောင်းလား ဆိုပြီးတော့ မကျေနပ်ကြဘူး။’

‘ရဲမှူးနဲ့ သူ့တပည့်တွေကတော့ လက်ဗွေတွေ ရှာလိုက်၊ ဟိုနေရာ ခြစ်ယူလိုက်၊ ဒီနေရာကို ခြစ်ယူလိုက် နဲ့၊ တော်တော်စေ့စပ်တယ် ...။’

‘ကျွန်တော်တို့ သေနတ်သံ မကြားတာကတော့ လေမသင့်လို့ ထင်တာပဲ။ ကြားထဲမှာ ကျီကြီးတွေလည်း ခံနေသေးတာကိုး။’

‘ကျွန်တော်တို့ လင်မယားလည်း ဒီမှာ မနေတော့ပါဘူး။ လမ်းမ ဘက် ပြောင်းတော့မယ်’

သူတို့တစ်တွေ ညနေစောင်းသည်အထိ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြ သည်။ ပြီးမှ မီးရှို့မည့် ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်ကာ ယာတောအနောက် ဘက်စွန်းသို့ မောင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အဝါရောင် လွှမ်းနေသည့် နီဝင် ဘာလ၏ ညနေဆည်းဆာချိန်။ ရိတ်သိမ်းပြီးစ ဂျုံရိုးပြတ်တော တစ်နေရာ တွင် ပစ္စည်းတွေ ချကြသည်။ နန်စီခေါင်းအုံးတွေ၊ မွေ့ရာတွေ၊ အိပ်ရာ ခင်းတွေအပြင် ကင်ယန် မြေအောက်ခန်းထဲမှ ခုံရှည်ပါ သယ်လာခဲ့ကြသည်။ ပစ္စည်းတွေ စုပုံပြီးတော့ စတော့ကလိန်းက ဓာတ်ဆီဖျန်း၍ မီးခြစ်ခြစ်ပြီး ရှို့လိုက်သည်။

သူတို့အားလုံးထဲတွင် အားဟတ်က ကလပ်တာမိသားစုနှင့် အရင်း ဆုံး ဖြစ်သည်။ သူသည် အလွန် ဆက်ဆံရေးကောင်းသူအဖြစ် နာမည် ကြီးသည်။ အလုပ်လုပ်လွန်းသဖြင့် သူ့လက်တွေမှာ အသားမာတက်နေ သည်။ သူ့ကုပ်ပိုးမှာ နေလောင်ထားသဖြင့် နီရဲနေသည်။ သူသည် ကင်းဆပ်စ် ပြည်နယ်တက္ကသိုလ်တွင် ဟတ်ဘ်ကလပ်တာနှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ် ချင်း ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းလာတာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် ကျော်ပြီ’ ဟု အားဟတ်က ပြောပြသည်။ ထိုကာလအတွင်း ဟတ်ဘ် သည် အလွန်ဝင်ငွေနည်းသော မြို့နယ်စိုက်ပျိုးရေးကိုယ်စားလှယ်အလုပ် ကို ဝင်လုပ်သည်။ သည်ကမှတစ်ဆင့် ဧရာမ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး ခြံသမား တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်အထိ တိုးတက်လာခဲ့သည်။ တစ်နယ်လုံးက ရိုသေလေးစားခြင်း ခံရသော ရေညိုမြောင် ယာတောပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

‘ဟတ်ဘ် ဘာလုပ်လုပ် ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အောင်မြင်တာချည်းပဲဗျ။ သူဟာ ပျော့ပျောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ် ပေမယ့် မာနတော့ ရှိတယ်ဗျ။ အောင်မြင်တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို လူ ထောင်နိုင်ခဲ့တယ်’

သည်လိုဘဝမျိုးကို အောင်အောင်မြင်မြင် တည်ဆောက်ပြီးခါမှ

သည်အဖြစ်မျိုးဖြင့် ပျက်စီးရသည်မှာ ရင်နာစရာ ကောင်းလှသည်။ သူသည် မီးပုံကြီးကို စိုက်ကြည့်လျက် အတွေးနက်နေသည်။ ခုတော့ သူတို့၏ မွန်မြတ်သန့်စင်လှသည့် ဘဝအထွေထွေသည် နေ့ချင်းညချင်း ပျက်သုဉ်းခဲ့ရလေပြီ။ မီးခိုးများသည် အပြောကျယ်လှသည့် ကောင်းကင်ပြင်ပေါ်၌ ထိုးတက်သွားပြီး ဟိုးအမြင့်တစ်နေရာတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။

*

ကေဘီအိုင် (Kansas Bureau of Investigation) ခေါ် ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့သည် တိုပက်ကာတွင် ဌာနချုပ်ထားရှိပြီး အင်အားတောင့်သည့်အဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ အလွန် အတွေ့အကြုံများသည့် ဝါရင့်စုံထောက် ဆယ်ကိုးယောက်သည် ပြည်နယ်အနှံ့ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ သာမန်ရဲနှင့် အစိုးရ အဖွဲ့အစည်းများ မရှင်းနိုင်သည့် အမှုကိစ္စများ ဖြစ်လာလျှင် သူတို့ချက်ချင်း ရောက်လာတတ်ကြသည်။ ဥယျာဉ်မြို့တော် ကေဘီအိုင် ဌာနခွဲမှ ကင်းဆပ်စ်အနောက်ပိုင်းကို တာဝန်ယူရသည်။ တာဝန်မှူးမှာ အသက်လေးဆယ်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် အယ်လ်ဗင် အဒမ်ဒီဝေး ဖြစ်သည်။ လူက လူချော၊ ဖင်နီမြို့နယ်မှ ရဲမှူး အားလင်ရော်ဘင်ဆင်သည် မလွဲမရှောင်သာဘဲ သဲလွန်စဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ ရှာမရသည့် ဘဲဥအစရာ မရသလို ဖြစ်နေသော ကလပ်တာအမှုကို ဒီဝေးအား လွှဲပေးလိုက်ရတော့သည်။ မှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်ပါ၏။ အကြောင်းမှာ ဒီဝေးသည် ဖင်နီတွင် ရဲမှူးလုပ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ (၁၉၄၇ ခုနှစ်မှ ၁၉၅၅ ခုနှစ်အထိ) သည့်မတိုင်မီက အက်ဖ်ဘီအိုင်တွင် အထူးထောက်လှမ်းရေး အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည်။ (၁၉၄၀ မှ ၁၉၄၅ ခုနှစ်အထိ တာဝန်ယူရသည့် ဒေသများမှာ နယူးအော်လင်၊ စန်အန်တိုနီယို၊ ဒင်ဗာ၊ မိုင်ယာမီနှင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတို့ ဖြစ်သည်) တို့ကြောင့် သည်အမှု သူလက်ထဲ ရောက်လာခြင်းမှာ အလွန်လျှစ်လျော်ကန်သင့်မြတ်လှပေသည်။ ပို၍ အားတက်စရာကောင်းသည်မှာ သည်အမှုအပေါ် ဒီဝေး၏ သဘောထား ဖြစ်သည်။ သူက နောက်မှ ထုတ်ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့က မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေဗျ။ ကျုပ်တို့ လင်မယားက ဟတ်ဘန်နဲ့ ဘိုးနီကို သိပ်ခင်တာ။ ဟိုတုန်းက နှစ်အိမ်တစ်အိမ်

လို နေခဲ့ကြပြီး တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားကျောင်း အတူတက်ကြတာ။ အဲဒီလို မရင်းနှီးတဲ့ လူစိမ်းမိသားစု ဖြစ်ရင်လည်း ကျုပ်က အလုပ်ကို သေသေချာချာ လုပ်မှာပါ။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အမှုကြီးတွေကို ကျုပ်ဖော်ထုတ်ခဲ့တာ များပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို လူသတ်မှုမျိုးနဲ့တော့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာရယ်၊ ဘယ်သူလက်ချက်လဲ ဆိုတာရယ် ကျုပ် ပေါ်အောင်လုပ်မှာပါ။ အချိန်တော့ ကြာချင်ကြာလိမ့်မယ်ပေါ့၊ ကျုပ်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ကြာချင်ကြာပစေလေ’

နောက်ဆုံးတွင် ကေဘီအိုင် ဆယ်ရှစ်ယောက်အား အမှုကို အချိန်ပြည့် လိုက်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့အထဲတွင် အတော်ဆုံး စုံထောက်သုံးယောက်ပါသည်။ ဟာရီးဇေး၊ ရွိုင်းချတ်ချိန်နှင့် ကလားရင့်ဒန့်စ်တို့ဖြစ်သည်။ သူတို့သုံးယောက် ဥယျာဉ်မြို့ကို ရောက်လာတော့ ဒီဝေး တစ်ယောက် အားတက်သွားသည်။ ဤတွင် သူက ထုတ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကဲ ... စောင့်သာ ကြည့်ကြပေတော့’

ဥယျာဉ်မြို့ရဲမှူး၏ ရုံးခန်းက ဖင်နီမြို့နယ်တရားရုံး အပေါ်ထပ်တွင် ရှိသည်။ စိမ်းစိမ်းစိုစို သစ်ပင်တန်းများ အလယ်မှ ရိုးရိုးတိုက်ကြီး တစ်လုံးဖြစ်၏။ တစ်ချိန်က ဆူညံ ရှုပ်ပွေနေသည့် မြို့ကလေးမှာ ယခုတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် လှပကာ စနစ်တကျရှိနေပြီ။ ရဲစခန်းမှာ သာမန် ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းသုံးခန်းသာ ပါသည်။ တရားရုံးသို့ လာသည့် အမှုသည်အချို့သာ အဝင်အထွက်ရှိပြီး အများအားဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေတတ်သည်။ ရဲမှူး၏ ဂါတံစာရေး မစွက်အာနာ ရစ်ချတ်ဆင်သည် ဧရာမ ကော်ဖီခွက်ကြီးကို တစ်နေကုန် ဖြည့်သောက်နေတတ်သည်။

သို့သော် ကလပ်တာအမှုဖြစ်ပြီးကတည်းက သူတို့ရုံးခန်းကလေး မငြိမ်းချမ်းတော့ပေ။ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေလေပြီ။ လူစိမ်းသူစိမ်းတွေ၊ သတင်းထောက်တွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ သတင်းစာတွေထဲတွင်လည်း သည်အမှုအကြောင်းချည်း။ ခေါင်းကြီးစာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် နေ့တိုင်း ပါနေသည်။ အရှေ့လားသော် ချီကာဂို၊ အနောက်လားသော် ဒင်ဗာ။ သည်မြို့ကြီးနှစ်မြို့အပြင် မြို့ငယ်သတင်းစာများက အလှအယက် ရေးနေ

ကြသည်။ ဖင်နီတစ်မြို့လုံးတွင် သတင်းထောက်တွေ ခြေချင်းလိမ်နေ တော့သည်။

တနင်္လာနေ့ နေ့လယ်တွင် ရဲမှူးရုံးခန်း၌ ဒီဝေးက သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲလုပ်သည်။

ကျုပ်က သီအိုရီတွေ၊ အယူအဆတွေကို မပြောဘူး။ အချက် အလက်တွေကိုပဲ ပြောမယ်’

ဟု အစချီပြီး စုပြုရောက်ရှိလာသည့် သတင်းထောက်များအား နိဒါန်းပျိုးလိုက်သည်။

‘အရေးကြီးဆုံးအချက်ကတော့ ကျုပ်တို့ လိုက်ရမယ့်အမှုက လူသတ်မှုတစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ လူသတ်မှု လေးမှု။ ဒါကို ကျုပ်တို့ သတိထား ရမယ်။ ပြီးတော့ အသတ်ခံရတဲ့ လေးယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကို နံပါတ် တစ် ထားပြီး သတ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ မသိဘူး။ ဘယ်သူက အဓိက ပစ်မှတ်လဲ။ နန်စီလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ လူတချို့ကတော့ မစ္စတာကလပ်တာ ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ သူက လည်ပင်း အဖြတ်ခံရတာကိုး။ သူ့ကို အရက်စက်ဆုံး သတ်သွားတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ထင်မြင်ချက်ပဲ။ သေမှု သေခင်း ဆရာဝန် စစ်ချက်မှာ ဘယ်သူက အရင်သေတယ်ဆိုတာ မဖော် ပြနိုင်ဘူး။ စနေနေ့ည ဆယ့်တစ်နာရီနဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့မနက် နှစ်နာရီကြား လို့ပဲ ခန့်မှန်းပေးနိုင်တယ်’

မေးခွန်းတွေ အမျိုးမျိုး တက်လာသည်။

‘အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် မတရား အကျင့်ခံရသေးသလား’

‘ပစ္စည်းတွေ အခိုးခံရသေးသလား’

စုံထောက်ကျော်က မေးခွန်းတွေကို ခေါင်းယမ်းပြီးဖြေသည်။

‘ထူးခြားတာတစ်ခု ရှိတယ်ဗျ။ မစ္စတာကလပ်တာဟာ အသတ် မခံရခင် ရှစ်နာရီအလိုမှာ ဒေါ်လာလေးသောင်းတန် အသက်အာမခံထား ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါနဲ့ လူသတ်မှုနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူးလို့ ကျုပ် ယုံတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ဒီအသက်အာမခံကို ခံစားခွင့်ရှိတဲ့ သမီး အကြီးနှစ်ယောက်က ဟိုးအဝေးကြီးမှာ။ လူသတ်သမား သူတို့အကြောင်း သိနိုင်စရာ မရှိဘူး။ လူသတ်သမား တစ်ယောက်လား၊ နှစ်ယောက်လား ဆိုတာတော့ ကျုပ် မပြောနိုင်သေးဘူး။ သိသိချင်း ကျွန်တော် ထုတ်ပြော မှာပါ’

ဒီဝေးက သူ့အမြင်တွေကို ဆက်ပြောသည်။ လူသတ်သမား သည် မိသားစုဝင်တစ်ဦးဦး၏ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရ မည်။ နောက်တစ်ချက်၊ လူသတ်သမားသည် သည်အိမ်ကြီးအကြောင်း ချေးခါးအူမ မကျန် သိထားသူဖြစ်ရမည်။ တံခါးတွေ အများအားဖြင့် သော့မခတ်ဘဲထားကြောင်း၊ မစ္စတာကလပ်တာက အောက်ထပ်အိမ်ခန်း ကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းအိပ်ကြောင်း၊ မစ္စတာကလပ်တာနဲ့ ကလေး တွေက အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ကြောင်းများကို လေ့လာထားပြီးသား ဖြစ်ရ မည် ဟုလည်း တွက်ထား၏။

အိမ်စောင့်ခွေးကြီး တက်ဒီ ရိုသော်လည်း တက်ဒီက သေနတ် မြင်လျှင် အမြီးကုပ်၊ တအင်အင်ညည်းကာ တုန်နေအောင် ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးတတ်သည့် ကောင်ကြီး။ လူသတ်သမားက ပထမဆုံး အိမ်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း တယ်လီဖုန်းကြီး အသွားအလာကို ရှာသည်။ မစ္စတာကလပ်တာ ၏ ရုံးခန်းထဲမှ တယ်လီဖုန်းကြီး၊ နောက် မီးဖိုခန်းမှ ဖုန်းကြီးကို ဖြတ် သည်။ ဖုန်းကြီးတွေ ဖြတ်ပြီးမှ မစ္စတာကလပ်တာ၏ အိပ်ခန်းထဲဝင် နှိုးသည်။ ဤတွင် ဟတ်ဘ်ကလပ်တာသည် သေနတ်ကိုင်ညှော်သည် ပြုသမျှ နုရတော့မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်သွားသည်။ အမိန့်ပေးသမျှ လိုက်နာ ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။

သူ့ကို အပေါ်ထပ်ခေါ်သွားသည်။ မိသားစုကို နှိုးသည်။ လူသတ် သမားက ပုလုလာသည့် ကြိုးနှင့် တိပ်ခွေကို သူပေးပြီး မိန်းမနှင့် သမီး အား ကြိုးတုပ်ခိုင်းသည်။ တိပ်နှင့် ပါးစပ်ပိတ်ခိုင်းသည်။ (ဘာကြောင့် မှန်း မသိ၊ သမီးကိုတော့ ပါးစပ်ကို တိပ်နှင့်မပိတ်) ပြီးတော့ စုတင် နှင့်ပါ တွဲချည်ခိုင်းသည်။ ပြီးမှ အဖေနှင့်သားကို အောက်ထပ်ခေါ်ခိုပြီး မြေအောက်ခန်းသို့ သွင်းခဲ့သည်။ ကင်ယန်ကို တိပ်နှင့် ပါးစပ်ပိတ်ခိုင်း သည်။ ကစားစရာအခန်းထဲမှ ခုံရှည်နှင့် ချည်ခိုင်းသည်။ ပြီးမှ မစ္စတာ ကလပ်တာကို မြေအောက်ဘွိုင်လာခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။ ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်ပြီး ကြိုးတုပ်သည်။

အားလုံးပြီးသွားပြီ။ လူသတ်သမား လုပ်ချင်တာလုပ်လိုရပြီ။ သည်တော့မှ တစ်ယောက်ချင်း ပစ်သတ်သည်။ ကျည်ဆန်ခွန်တွေ ကရ တစိုက် လိုက်ကောက်သည်။ အားလုံးပြီးမှ မီးတွေပိတ်၍ ထွက်သွားသည်။

ဖြစ်နိုင်သည်ကို ဒီဝေး တွေးကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် စဉ်းစား စရာတွေ အများကြီး ပေါ်လာသည်။

ဒီလိုတော့ရှိတယ်။ ဟတ်ဘ်က သူ့မိသားစု အန္တရာယ်ရှိနေပြီ။ သေဘေးနဲ့ ကြုံနေပြီဆိုရင် ကျားတစ်ကောင်လို ပြန်တိုက်မှာ သေချာ တယ်။ သူဟာ သတ္တိကောင်းသလောက် ခွန်အားကြီးမားတဲ့ လူတစ်ယောက် ပဲ။ ကင်ယန်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ကလည်း အားကောင်းမောင်းသန်ပဲ။ လူတစ် ယောက်တည်းက လက်နက်ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို ခြင်းထဲက ကြက်တွေလို လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်သွား တယ်ဆိုတာ တော်တော်ယုံဖို့ခက်တဲ့ကိစ္စပဲ။ နောက်တစ်ခုက လေးယောက် စလုံးကို ကြိုးချည်တာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတဲ့ အချက်ပဲ။ ချည်ပုံ ချည်နည်းက တစ်ပုံစံတည်း။ အားလုံး တစ်ပတ်လျှို ကွင်းလျော့အထုံး တွေချည်းပဲ’

ဒီဝေးအတိုင်း သူ့ အဖွဲ့သားများကလည်း ယုံကြည်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကြိုးချည်ပုံတစ်မျိုးတည်း ဖြစ်နေခြင်းကို အားလုံး သတိပြု မိကြသည်။ သူတို့အချင်းချင်း သဘောကွဲနေသည်မှာ လူသတ်သမား သည် တစ်ယောက်တည်းလား၊ သူ့ကို ကူညီသူ၊ ပူးတွဲကျူးလွန်သူ မပါ နိုင်ဘူးလား၊ ကြိုးတုပ်သူ၊ ပါးစပ်ကို တိပ်ပတ်သူတစ်ယောက် မပါနိုင် ဘူးလား ဟူသည့်အချက် ဖြစ်သည်။ သည်အယူအဆကလည်း ဒီဝေး အတွက် ဒွါဟဖြစ်စရာ ရှိနေပြန်သည်။ နှစ်ယောက်ဆိုလျှင် ထိုနှစ်ယောက် စလုံး ပြိုင်တူ ရက်စက်နိုင်ပါမည်လား။ နှစ်ယောက်စလုံး ဤမျှ ရက် စက်သည့် လူသတ်မှုမျိုးကို တက်ညီလက်ညီ ကျူးလွန်နိုင်ပါမည်လား။ လူသတ်သမားနှစ်ယောက် ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။

သူက ဆက်ရှင်းပြသည်။

‘လူသတ်သမားဟာ မိသားစု အသိအကျွမ်း တစ်ယောက်လို ယူဆကြည့်ရအောင်။ ဒီ ပတ်ဝန်းကျင်က သာမန်လူတစ်ယောက်လို ယူဆ ကြည့်ရအောင်။ သိပ်ပရိယာယ် ကြွယ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုပါတော့၊ မိသားစု တစ်စုလုံးကိုဖြစ်စေ၊ မိသားစုထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖြစ် စေ ရူးသွပ်မတတ် တူးတူးခါးခါး မုန်းနေတဲ့ လူမျိုးဆိုပါတော့။ သူ့လို ရူးသွပ်တဲ့လူ၊ သူ့လောက် မုန်းတီးတဲ့ အခြားအဖော်တစ်ယောက်ကို သူ ဘယ်လိုလုပ် ရှာနိုင်မလဲ။ စဉ်းစားကြည့်၊ သိပ်သဘာဝ မကျဘူး’

သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲအပြီးတွင် ဒီဝေးသည် ရဲမှူးက သူ့အတွက် ယာယီရုံးခန်း လုပ်ပေးထားသည့် အခန်းကလေးထဲတွင် အနားယူနေ လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် ကျောမှိုမတ်မတ်နှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံး၊ စားပွဲ တစ်လုံး ရှိသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ပစ္စည်းတွေ၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ ရှုပ်ပွစုပုံနေ သည်။ တစ်နေ့နေ့တွင် တရားရုံးသက်သေခံပစ္စည်းများ ဖြစ်လာနိုင်သည့် အထောက်အထားများ။ တိပ်ခွေနှင့် အလောင်းများမှ ဖြေယူထားသည့် ကြိုးစတွေကို ပလတ်စတစ်အိတ်တွင် ထည့်၍ ချိတ်ပိတ်ထားသည်။ (သိပ် အားကိုးလောက်သည့် သက်သေခံပစ္စည်းများတော့ မဟုတ်။ အမေရိကန် တွင် မည်သည့်ဆိုင်မှာမဆို ဝယ်နိုင်သည့်ပစ္စည်းများ) ပြီးတော့ အခင်း ဖြစ်ပွားသည့်နေ့က ရဲဓာတ်ပုံဆရာ ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံများ။ အနီး ကပ် ရိုက်ထားပြီး ပုံကြီးချဲ့ထားသော ပုံကြီးများ ဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြော့မွှေးနေသည့် မစ္စတာကလပ်တာ၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပျက်စီးနေသည့် ကင်ယန်၊ လက်တွေ ကြိုးတုပ်ထားသည့် နန်စီကလေး၊ ပြီးတော့ အခြား ပုံပေါင်းများစွာ။ နောက်ရက်များတွင် ဒီဝေးသည် ဓာတ်ပုံတွေကို နာရီပေါင်း များစွာ လေ့လာသည်။ ပုံတွေထဲမှ တစ်ခုခု ရတော့မည့် အလား သေသေ ချာချာ ကြည့်သည်။ သည်ပုံတွေထဲတွင် အမှုကို ဖော်နိုင်သည့် အသေးစိတ် တွေ ပေါ်လာတော့မည့်နယ်။ ပဟေဠိမေးခွန်းတွေ ဖြေနေရသည်နှင့်လည်း တူ၏။

“သည်ပုံထဲမှာ တိရစ္ဆာန် ဘယ်နှမျိုးတွေ့သလဲ” ဆိုသည့် မေးခွန်း မျိုးကို ဒီဝေး ရှာနေသည်နှင့်လည်း တူ၏။ ဓာတ်ပုံများထဲတွင် တစ်ခုခု ရှိနေသည်ဟု စိတ်ထဲ ထင်နေ၏။ သို့သော် ခုထိ မမြင်သေး။ ဟော ... တွေ့ပါပြီ။ မစ္စတာကလပ်တာ လဲကျနေသော မွှေ့ရှာထည့်သည့် စက္ကူ သေတ္တာကြီးပေါ်တွင် သိပ်တန်ဖိုးရှိသည့် အထောက်အထားများ။ အံ့ဩ ခြင်းနှင့်အတူ သူ့ရင်တွေ တခိုင်းခိုင်း ခုန်လာသည်။ ခြေရာတွေ၊ ခြေရာ တွေ။ ဖိနပ်အောက်ခံ ရော်ဘာဒီဇိုင်းက နန္ဒင်းမကင်းအကွက် ပုံစံ၊ ဖိနပ် က ဖုန်တွေ ဒုတိယနေသဖြင့် စက္ကူပုံးပေါ်တွင် ငုံ့ကြည့်လျှင် သည် အသေးစိတ်တွေကို မြင်ရမည် မဟုတ်ပေ။ အလွန်အားကောင်းသည့် ကင်မရာ မှန်ဘီလူးနှင့် မီးခွက်အလင်းအားကြောင့် ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် မြင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက် ခြေရာတစ်မျိုးက သွေးကွက်ထဲတွင် ထင်နေသည့်

ဖိနပ်ရွာပုံ။ ကြောင်လက်ဝါးပုံစံမျိုး။ သူတို့အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် သက်သေခံပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံတွေ ဘယ်သူမှ မပြဘဲ လျှို့ဝှက် ပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းထားဖို့ သူတို့အဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒီဝေး၏ စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်းများထဲတွင် နန်စီ၏ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လည်း ပါသည်။ စောစောပိုင်းတွင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖတ်နေခဲ့ရာမှ ခုတော့ ကလေးမ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်နေလေသည်။ ဆယ့်သုံးနှစ်သမီး အရွယ်က စရေးလာခဲ့သည့် မှတ်တမ်း။ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ပြည့်ခါနီးအထိ တောက်လျှောက်ရေးခဲ့သည်။ တိရစ္ဆာန် ချစ်တတ်သော၊ စာဖတ်ဝါသနာပါသော၊ အချက်အပြုတ် အချုပ်အလုပ် တွင် ကျွမ်းကျင်သော မိန်းမငယ်ကလေး တစ်ယောက်၏ မကွယ်မပျက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရေးထားသော နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ဖြစ်သည်။ နန်စီသည် အကလည်း ကောင်းသည်၊ မြင်းစီးလည်း ကျွမ်းသည်၊ လူချစ်လူခင်လည်း ပေါများသော အပျိုမကလေး ဖြစ်သည်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်သည်။ ဘော်ဘီကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေသည်။ မသေမီ တစ်နာရီ သို့မဟုတ် နှစ်နာရီက ရေးခဲ့သည့် နောက်ဆုံးစာသုံးကြောင်းကို ဆက်ဖတ်သည်။

“ဂျီလင်းကို မုန့်ဖုတ်နည်း သင်ပေးသည်။ ရီစီနှင့်အတူ လေ့ကျင့်သည်။ အိမ်မှာ ဘော်ဘီ တီဗွီလာကြည့်သည်။ ဆယ့်တစ်နာရီတွင် ပြန်သွားသည်။”

မိသားစုကို အသက်ရှင်လျက် နောက်ဆုံးတွေ့သွားသူမှာ ဘော်ဘီ ရုပ် ဖြစ်သည်။ သည်တော့ မလွဲမသွေ မေးခွန်းတွေ တစ်နံတစ်လျှား အမေးခံရလေတော့သည်။ သူက အရှင်းဆုံးနှင့် တဲ့တိုးဖြေသည်။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရ။ ညတိုင်းလိုပင် ကလပ်တာမိသားစုတစ်စုလုံးကို အေးအေးဆေးဆေး ပုံမှန်အတိုင်းပင် တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ နောက် တစ်ခါ သူ အစစ်ခံရဦးမည်။ သည်တစ်ခါ ရဲက သူ့ကို မုသားဖမ်းစက်နှင့် စစ်လိမ့်မည်။ ရဲက သူ့ကို မသင်္ကာဖြစ်နေသည့်စာရင်းမှ တော်တော်နှင့် ပယ်ဖျက်လိမ့်မည်မထင်။ ဒီဝေးကမူ ချာတီတီနှင့် သည်အမှု ပတ်သက်လိမ့် မည်ဟု လုံးဝ မထင်ခဲ့ပေ။ သို့သော် အမှုစစ်နေသည့် အစောပိုင်းကာလ တွင်တော့ ဘာမှ တိကျသည့် အထောက်အထား မရှိသော်လည်း သူသည် မိသားစုနှင့် အနီးကပ်ဆုံး ဖြစ်နေခြင်း၊ အသက်ရှင်လျက် နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့သူ ဖြစ်နေခြင်းတို့ကြောင့် ရဲက သူ့ကို မဲနေမည်သာ။

နန်စီမှတ်တမ်း အချို့နေရာများတွင် စဉ်းစားစရာ အချက်အလက် အချို့တော့ပါသည်။ အဖေလုပ်သူက တစ်ချိန်လုံး ဘော်ဘီကို ဖြတ်ခိုင်း နေသည့် ကိစ္စ၊ ဘာသာကွဲသည့် ကိစ္စ၊ တက်သည့်ဘုရားကျောင်း မတူ သည့် ကိစ္စ၊ မစ္စတာကလပ်တာအနေဖြင့် တွဲနေတာကို ပြောမရလို့ ခွင့် ပြုထားသည့်တိုင် လက်ထပ်ခွင့်တော့ ပေးမည်မဟုတ်။ သည်အတွက် မိန်းကလေး၏ အဖေကို သတ်သည်ဆိုခြင်းမှာ ဒီဝေးအနေဖြင့် အတော် အလှမ်းဝေးသော ကိစ္စဟု ထင်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် စန်းစနောင့် ဖြစ် နေသည့်ကိစ္စမှာ ကြောင်တစ်ကောင်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ နန်စီအချစ်တော် “ဘု” ဟူသည့် ကြောင်ကြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း သေသွားသည့်အကြောင်း ကို သူ မသေမီ နှစ်ပတ်အလိုတွင် မှတ်တမ်းရေးသွားသည်။

“ ‘ဘု’ သေနေတာကို ကျီထံမှာ သွားတွေ့တယ်။ သနားလိုက် တာ၊ နေရာကောင်းကောင်းကလေးမှာ မြှုပ်လိုက်ပါတယ်။ ဘာကြောင့် မှန်း မသိဘဲ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ‘ဘု’ တစ်ကောင် အနှိပ်စက်ခံရတယ်လို့ ထင်တယ်။ ”

သည်အချက်ကို ဒီဝေးက အရေးကြီးသည်ဟု ထင်သည်။ လူ သတ်မှုနှင့် ဆက်စပ်မှု မရှိနိုင်ဘူးလား။ နေရာကောင်းကောင်းကလေးမှာ မြှုပ်လိုက်သည်တဲ့။ သည်နေရာကို ရှာဖို့ ဒီဝေး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရေညှိမြောင် ယာတောတစ်ခွင်လုံးကို တူးချင် တူးရပစေ၊ ရှာမည်။

ဒီဝေးက သူ့အာရုံကို ဒိုင်ယာရီပေါ်တွင် နှစ်ထားစဉ် သူ အား ကိုးရဆုံး လက်ထောက်သုံးဦးဖြစ်သည့် ချတ်ချ်၊ ဒန်ဒီ နှင့် နေးတို့က ကိုးကုန်းကိုးကျင်းအနဲ့လိုက်ပြီး ပိုက်စိပ်တိုက်သည်။ တွေ့သမျှလူကို မေး သည်။ ဒန်ဒီက ‘ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ပြောချင်တဲ့လူတွေ ပြောနိုင်သမျှ ပြောကြ၊ ကြိုက်သလောက် ပြောကြပစေ’ ဆိုတဲ့မူနဲ့ လုပ်တာဟု ပြော ပြသည်။

ဟိုးလ်ကုမ်းအထက်တန်းကျောင်းတွင် နန်စီကော၊ ကင်ယန်ပါ ထိပ်ဆုံးမှနေသည့် ကျောင်းသားများ ဖြစ်သည်။ ရေညှိမြောင် အလုပ်သမား များကို လေ့လာသည်။ (အလုပ်ပါးသည့် ရာသီတွင် သူရင်းငှား တစ် ယောက်သာ ထားသည်။ စိုက်ပျိုးရာသီလို၊ ရိတ်သိမ်းရာသီလို၊ အလုပ် ပူသည့် အချိန်များတွင် ဆယ့်နှစ်ယောက်အထိ ထားသည်။ အချင်း ဖြစ် ပွားသည့် အချိန်တွင် ဂျရယ်ဗင်ဗလီနှင့် အခြားသုံးယောက်အပြင် အိမ်

ဖော် မစွက်ဟင်းမိသာရှိသည်။) ပြီးတော့ ကလပ်တာမိသားစု၏ အိမ်နီးနားချင်း တစ်ယောက်မကျန် မေးသည်။ အသုဘချမည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အမီ ရောက်လာကြသည့် အရင်းအချာအားလုံး နှစ်ဆယ်ကျော်သည်။

ကေဘီအိုင်အဖွဲ့ထဲမှ ဟာရီးနေးသည် အားလုံးထဲတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ လူကောင်ကလည်း ခပ်သေးသေး၊ အသက်မှာ သုံးဆယ့်လေးနှစ်သာ ရှိသေး၏။ သို့သော် ဇွဲရှိသည်။ သက်လုံကောင်းသည်။ မနားမနေ အလုပ်လုပ်သည်။ နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ မေးစွေချွန်ချွန်နှင့် စိတ်ကလည်း ထက်သည်။ မျက်လုံးအစုံက အရာရာကို မယုံကြည်သလိုနှင့် သံသယ မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။ ကလပ်တာ အမျိုးတွေကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းအပြီးတွင် သူ့သဘောထားကို ထုတ်ပြောသည်။

‘တော်တော်ကို စိတ်မချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့အမှုပဲဗျာ။ စစ်ရဆေးရ၊ မေးရ မြန်းရတဲ့ လူကော၊ စစ်ဆေးအမေးခံရတဲ့လူကောပဲ။ လူသတ်မှု ဆိုမှတော့ ကျွန်တော်တို့က မညှာမတာ မေးရပါတယ်။ သနားနေလို့ မရဘူး၊ ညှာနေလို့ မရဘူး။ အဲဒီမှာ တစ်ဖက်သား သိက္ခာတွေ ထိခိုက်တာမျိုး ရှိပါတယ်။ (ဥပမာ မစ္စတာကလပ်တာသည် သန်မာထွေးကျိုင်းသည် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မိန်းမက လူမမာ၊ အတူမအိပ်သည်မှာ ကြာပြီ။ သူ့တွင် အချစ်ဇာတ်လမ်း မရှိနိုင်ဘူးလားဟူသည့် မေးခွန်းမျိုး) ကျွန်တော်မေးခွန်းတွေ ဘာမှ အရာမထင်ပါဘူး။ မိသားစုထဲမှာ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်တဲ့ သမီးအကြီးနှစ်ယောက်လည်း သည်အမှုဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းကို ထင်မြင်ချက် မပေးနိုင်ပါဘူး’

နောက်ဆုံးတွင် နေး၏ နိဂုံးချုပ်ပုံမှာ -

‘လူတိုင်း လူတိုင်း တစ်သံတည်း ထွက်လာတာကတော့ ကလပ်တာ မိသားစုဟာ ဘယ်လိုမှ အသတ်ခံရမယ့် မိသားစုမျိုး မဟုတ်နိုင်ဘူး ဆိုတာပါပဲ’ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ညပိုင်းတွင် ထောက်လှမ်းရေးသုံးယောက် ဆရာသမား ဒီဝေး၏ ရုံးခန်းတွင် ဆုံကြသည်။ ဒန့်ဇိနှင့် ချတ်ချိက ညီလေး နေးထက် ပို၍ ကံကောင်းကြသည်။ သူတို့က နေးကို ညီလေးနေး ဟု ချစ်စနိုးခေါ်ကြသည်။ (ကေဘီအိုင်အဖွဲ့သား အားလုံးတွင် နာမည်ပြောင်တွေ ကိုယ်စီ ရှိကြသည်။ ဒန့်ဇိကို ဖျံကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။ အသက်ငါးဆယ်မပြည့်သေး၊ ၀၀ဖိုင်ဖိုင် ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကြီးနှင့် မလိုက်အောင် သွက်

လွန်းသောကြောင့် သည်နာမည်တွင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ချတ်ချိက မာကျောသည့်နေရာတွင် ကျောက်ခဲက အဘခေါ်ရလောက်သူ။ သေနတ်ပစ်မြန်သည့်နေရာတွင်လည်း ကင်းဆက်စ်တွင် အမြန်ဆုံး သေနတ်သမားဘွဲ့ ရထားသူဖြစ်သည်။ ဦးပြည့်တွင် ဆံပင်မရှိသလောက်မို့ သူ့ကို ပြောင်ကြီးဟု အနွတ္တသညာ ခေါ်စရာတွင်လေသည်) ဖျံကြီးနှင့် ပြောင်ကြီး ရလာသည့် သတင်းများမှာ အသုံးဝင်နိုင်သည်။

ဒန့်ဇိရဲ့ခဲသည် ဇာတ်လမ်းမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသည်။ အဖေဂျွန်နှင့် သားဂျွန်ဟု ခေါ်သည့် သားအဖနှစ်ယောက်။ အဖေဂျွန်နှင့် မစ္စတာကလပ်တာ တစ်ခါတွင် အလုပ်ကလေးတစ်ခု တွဲလုပ်ဖူးသည်။ မစ္စတာကလပ်တာက သူ့အပေါ် ကွက်ကျော်ရိုက်သည် ထင်ပြီး အဖေဂျွန်က မစ္စတာကလပ်တာကို တေးထားသည်။ ခုအချိန်တွင် ဂျွန်သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး အရက်သမားလုံးလုံး ဖြစ်နေကြပြီ။ အရက်၏ ကျေးကျွန်ဘဝ ရောက်နေကြပြီ။

တစ်နေ့တွင် သားအဖနှစ်ယောက် ရဲဆေးတွေ တဝကြီးတင်ပြီး ကလပ်တာနှင့် စာရင်းရှင်းမည်ဆိုကာ ရေညှိမြောင်အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့ မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ အရက်ကို လုံးဝ ဆန့်ကျင်သူ၊ အရက်သမားများနှင့် လုံးဝ စကားမပြောချင်သူ မစ္စတာကလပ်တာက သေနတ်ဆွဲပြီး ဂျွန်သားအဖကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သည်အဖြစ်သည် သားအဖနှစ်ယောက်အတွက် ကမ္ဘာမကျေ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် လထဲတွင် အဖေဂျွန်က အသိတစ်ယောက်ကို ထုတ်ပြောသည်။

‘အဲဒီကောင်အကြောင်း သတိရတိုင်း ငါ့လက်တွေ ယားလာတယ်။ ညည်ပင်းကို ဟောဒီလက်နှစ်ဖက်နဲ့ ညှစ်သတ်ချင်တယ်’

ချတ်ချိ၏ ဇာတ်လမ်းမှာလည်း ခပ်ဆင်ဆင်ပင်။ ကလပ်တာကို တူးတူးခါးခါး မုန်းသူ အခြားတစ်ယောက်။ သူ့နာမည်က မစ္စတာစမစ်။ သူက သူ့အမဲလိုက်ခွေးကြီးကို ပစ်သတ်သူမှာ ရေညှိမြောင်၏ အရှင်သခင်ဟု ထင်နေသည်။ သူ့အိမ်ကို စုံထောက်ကျော် ချတ်ချိ ရောက်သွားပြီး လေ့လာသည်။ စပါးကျီထုပ်တန်းတွင် ကြိုးတစ်ချောင်းတင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကလပ်တာမိသားစုကို ချည်နှောင်ခဲ့သည့် ကြိုးနှင့် တစ်မျိုးတည်း ဖြစ်နေ၏။

ဒီဝေးက မှတ်ချက်ပေးသည်။

‘အေးလေ၊ မသင်္ကာစရာပေါ့။ ရန်ငြိုးရန်တေးဆိုတာ ပြေခဲဘိခြင်း

ပဲကိုး’

နေးက သူ့အမြင်ကို ဆွေးနွေးသည်။

‘ခားပြမှု မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ....’

ပထမပိုင်းတွင် ခားပြမှုဟု ထင်ခဲ့ကြပြီး၊ နောက်ပိုင်းတွင် မစ္စတာ ကလပ်တာ လက်ထဲတွင် ငွေများများ မကိုင်ခြင်း၊ အိမ်တွင် မီးခံသေတ္တာ မထားခြင်းတို့ကြောင့် ငွေလိုချင်၍ လူသတ်ခြင်းမဟုတ်ဟု မူလအယူအဆ ကို ပယ်လိုက်ကြသည်။ မစ္စတာကလပ်တာ၏လက်မှ လက်စွပ်နှင့် စိန် လက်စွပ်ကို ချွတ်ယူသွားခြင်းကလည်း ခားပြမှုဟူသည့် အယူအဆကို မှေးမှိန်စေသည့် အချက်တစ်ချက် ဖြစ်သည်။

နေး စကားဆက်သည်။

‘ခားပြမှုမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တောင် ခားပြမှုလို့ ယူဆစရာ အချက် ကလေးတွေတော့ ရှိတယ်ဗျ။ မစ္စတာကလပ်တာရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် သူ့အိပ် ရာပေါ်မှာ ပွင့်လျက်သားကျနေတာမျိုးပေါ့။ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်တော့ အဲဒီ လို မလုပ်ဘူး ထင်ရတာပဲ။ ပြီးတော့ နန်စိုပိုက်ဆံအိတ်က မီးဖိုဆောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီကို ရောက်သွားတာလဲ။ တစ်အိမ် လုံး နန်စို စားပွဲပေါ်က နှစ်ဒေါ်လာကလွဲပြီး ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ရှာမတွေ့ ဘူး။ မစ္စတာကလပ်တာ တစ်နေ့ကပဲ ဘဏ်က ဒေါ်လာခြောက်ဆယ် ထုတ်သွားတာ ကျွန်တော်တို့ သိထားပြီးသားနော်။ အနည်းဆုံး ဒေါ်လာ ငါးဆယ်လောက်တော့ ကျန်ရမှာပေါ့။ တချို့က ပြောနေကြတယ်။ “ဒေါ်လာ ငါးဆယ်လောက်နဲ့တော့ လူလေးယောက်အသက်ကို မသတ်ပါဘူး” တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ကို မျက်စိလည်အောင် ဒေါ်လာငါးဆယ် ယူးသွားတာများ လား လို့လည်း ကျွန်တော် တွေးကြည့်တယ်’

ညအမှောင်ထုက သိပ်သည်းလာပြီ။ ဒီဝေးက ဆွေးနွေးပွဲ ခဏ ရပ်ထားပြီး မိန်းမဆီမှလာသည့် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လျက် ပြန်မေးသည်။

‘ဘာထူးသေးလဲ’

‘ဘာမှ မထူးပါဘူး။ ည ရှင်ပြန်လာရင် ခေါင်းလောင်းနှိပ်ပြီး ခေါ်နော်။ ကျွန်မ သော့တွေအားလုံး ပြောင်းခတ်ထားတယ်’

ဒီဝေး သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။

‘ဘာမှ မပူနဲ့နော် ဒါလင်။ အေး ... ကောင်းတယ်၊ တံခါးတွေ

ပိတ်ပြီး အိမ်ရှေ့မီးသာ ဖွင့်ထား၊ သိလား’

သူ ဖုန်းချလိုက်တော့ တစ်ယောက်က မေးသည်။

‘ဘာလဲဗျ၊ မာရီ ကြောက်နေပြီတဲ့လား’

‘အစစ်ပေါ့ကွာ’

*

တစ်မြို့လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချား နေသည့်အထဲတွင် မွေးကတည်းက ကြောက်မွေးမပါသည့် စာတိုက်မှူး မစ္စတာမာတဲလ်ကလယ်ရာ မပါ။ တစ် မြို့တည်းသားတွေကို သူက အားမလို အားမရ ပြောနေသည်။ ‘ငါ့နှယ် နော်၊ ဘယ်လိုဟာတွေနဲ့ လာတွေ့နေရပါလိမ့်၊ အသည်းငယ်ရန်ကော၊ တို့ကတော့ အိပ်ပျော် စားဝင်၊ ဘာအပူအပင်မှ မရှိဘူး။ သတ္တိရှိရင် လာ စမ်းပါစေ။ မာတဲလ်အကြောင်း ပြလိုက်မယ်။ အဘွားကြီးဆိုပြီး ဖော့ တွက်ရင် ခံသွားရလိမ့်မယ်’ (မစ္စတာမာတဲလ်၏ ကြုံးဝါးသံကို လူဆိုး တစ်သိုက် ကြားသွားလားမသိ၊ နောင် ကိုးလအကြာတွင် မျက်နှာဖုံးစွပ် ခားပြများ စာတိုက်ထဲသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာပြီး အမျိုးသမီးကြီး ကို ဖမ်းသွားသည်။ ဒေါ်လာကိုးရာငါးဆယ်နှင့် အမေက နောက်မှ လိုက် ရွေးရသော ဟူ၏)

သည်ကိုစွဲကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်ထားသူမှာ သူတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ဥယျာဉ်မြို့ ကုန်မာဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်၏ ပိုင်ရှင်က ပြောပြသည်။

‘တစ်မြို့လုံးပါပဲဗျာ။ ဝယ်လိုက်ကြတဲ့ သော့ခလောက်တွေ၊ မင်း တုပ်တွေ၊ ရောင်းလို့ကို မလောက်ဘူး။ ဘာတံဆိပ်လဲ မမေးဘူး၊ ကောင်း လား မကောင်းလား မမေးဘူး၊ အတင်းလု ဝယ်နေကြတယ်’

သူတို့အိမ်တွေကို သည်လို ပိတ်ဆို့ထားသော်လည်း လုံခြုံသည် ဟု သူတို့ မထင်ကြ။ လူဆိုးတို့သည် ဘယ်လိုသော့မျိုးမဆို ဖွင့်တတ် သူများဟု ထင်ပြီး အိမ်ထဲသို့ အချိန်မရွေး ဝင်ရောက်လာနိုင်သည်ဟု ဆိုကြပြန်သည်။

ရပ်ဝေးမှ ငှက်ပစ်သမားတစ်သိုက် အင်္ဂါနေ့မနက်စောစော ရောက်

လာကြသည်။ ဟိုးလ်ကုမ်းကိုဖြတ်တော့ သူတို့က တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။ အိမ်တိုင်း၏ ပြတင်းပေါက်တွေ မီးလင်းနေသည်။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း ဧည့်ခန်းမီးတွေ လင်းနေပြီး အဝတ်အစား အပြည့်အစုံနှင့် လူတွေ စုထိုင်နေကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ တစ်ညလုံး မအိပ်ကြ။ ‘နောက်တစ်ခါ ဖြစ်မလာဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ’ ဟု လူတွေ အစိုးရိမ်လွန်ကဲနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်ကတော့ တစ်မျိုး တွေးသည်။

‘လူတွေဟာ ကြောက်တာထက် စိတ်ဓာတ်ကျတာ ပိုများနေတာပါ။ ဒီအဖြစ်မျိုးက ကလပ်တာမိသားစုကို ဖြစ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သည့်ထက်လူချစ်လူခင် နည်းတဲ့၊ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းမှုနည်းတဲ့၊ အကုသိုလ်များတဲ့ မိသားစု တစ်ခုခုမှာဖြစ်ရင် လူတွေ ဒါလောက် ချောက်ချားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ ဘုရားသခင်ဆိုတာ မရှိတော့သလို ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ကြောက်တာထက် ဘဝရှေ့ရေးတွေးပြီး သူတို့ ဆောက်တည်ရာ မရ ဖြစ်နေကြတယ်’

အဆိုးတကား အဆိုးဆုံးမှာ တရားခံ ဘယ်သူလဲ စဉ်းစားရင်း ဘုရားသွားအတူ၊ ကျောင်းသွားအတူ တစ်သက်လုံး နေလာကြသည့် အပေါင်းအသင်းတွေ အချင်းချင်း သို့လော သို့လော တွေးလာကြသည်။ လူသတ်သမားသည် အခြားသူစိမ်းတစ်ရံစံ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။ အသားထဲက လောက်ထွက်သည်ဟု သံသယဖြစ်သူတွေ ဖြစ်လာကြသည်။ သည်အယူအဆကို ပိုမိုခိုင်မြဲစေသူမှာ အာသာကလပ်တာ။ သူက ဟတ်ဘ်ကလပ်တာ၏ ညီတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဥယျာဉ်မြို့ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းတွင် နိုဝင်ဘာလ ဆယ့်ခုနစ်ရက်နေ့က သတင်းထောက်များနှင့် တွေ့ဆုံရာ ‘ကျွန်တော် လောင်းရဲပါတယ်။ လူသတ်သမားဟာ ဇာတာဒီ ကျွန်တော်ရပ်နေတဲ့ နေရာနဲ့ ဆယ်မိုင်ဝန်းကျင်ကပါ။ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော် လောင်းရဲတယ်’ ဟု ပြောသွားသည်။

*

အာသာကလပ်တာ ရပ်နေသည့်နေရာနှင့် အရှေ့စူးစူး မိုင်လေးရာအကွာမှ မြို့ကလေးတစ်မြို့တွင် လူငယ်နှစ်ယောက် ညစာထိုင်စားလျက်ရှိသည်။

တစ်ယောက်က မျက်နှာရှည်ရှည်။ ညာဘက်လက်တွင် အပြာရောင် ကြောင်ရုပ်တစ်ရုပ် မင်ကြောင်ထိုးထားသည်။ သူ့ရှေ့မှ ဟင်းပွဲတွေအားလုံး ပြောင်တလင်းခါနေပြီ။ သူ့ရှေ့မှ အဖော်လုပ်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အချို့ရည်တစ်ခွက်နှင့် ဟမ်ဘာဂါကို လုံးဝမတို့သေး။ အချို့ရည်ခွက်ထဲမှ အက်စ်ပရင် သုံးလုံးက ပျော်နေပြီ။

ဒစ် စကား စ သည်။

‘ဟေး ... ပယ်ရီ၊ မင်းမစားရင် ဟမ်ဘာဂါ ငါ စားပစ်လိုက်တော့မယ်’

ပယ်ရီက ဟမ်ဘာဂါပန်းကန်ကို သူ့ဘက်သို့ တွန်းပို့ပေးလိုက်ရင်း-

‘မင်းက တစ်မျိုး၊ အေးအေးအေးအေး မစဉ်းစားရဘူး’

‘အကြိမ်ငါးဆယ်လောက် ဖတ်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ’

ဒစ် ရည်ညွှန်းသည့်ကိစ္စမှာ နိုဝင်ဘာလ ဆယ့်ခုနစ်ရက်နေ့ထုတ်ကင်းဆပ်စ်စီတီစတား သတင်းစာမှ မျက်နှာဖုံးသတင်းအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ခေါင်းပေးထားပုံမှာ “လေးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှုတွင် သဲလွန်စရှာမရ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ မနေ့က ဖြစ်ခဲ့သည့် လူသတ်မှုအကြောင်းကို အကျဉ်း ဖော်ပြထားသည်။

လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူမှာ တစ်ယောက်တည်းလား၊ တစ်ယောက်ထက်ပိုသည်လား။ သူ (သို့မဟုတ်) သူတို့၏ လူသတ်ပုံမှာ အလွန်ပီရီသေသပ်သည်။ ထောင့်စေသည်။ ဘာ သဲလွန်စမှ မကျန်။ တစ်၊ တယ်လီဖုန်းနှစ်လုံးစလုံးကို ကြိုးဖြတ်လိုက်သည်။ နှစ်၊ ပါးစပ်ကို တိပ်ဖြင့်ပတ်ပုံ၊ ကြိုးတုပ်ပုံမှာ ကျွမ်းကျင်သည့် လက်ရာဖြစ်သည်။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်သည့် လက္ခဏာ လုံးဝမတွေ့ရ။ သုံး၊ မစွတာကလပ်တာ၏ စာရွက်စာတမ်းတွေ (ပေးရန်ရှိ၊ ရရန်ရှိများ) ပုလွဲ၍ အိမ်ထဲတွင် မွှေနှောက်ရှာဖွေခြင်းမျိုး မတွေ့ရ။ ငလေး၊ လူလေးယောက်ကို တစ်နေရာစီတွင် ပစ်သတ်သွားသည်။ ကျည်ဆန်ခွဲများကို သွေးအေးအေးဖြင့် ကောက်ယူ သိမ်းဆည်းသွားသည်။ ငါး၊ လူသတ်လက်နက်ဖြင့် အိမ်ထဲရောက်လာပြီး ပြန်ထွက်သွားသည့် သူ (သို့မဟုတ်) သူတို့ကို ဘယ်သူမှ မမြင်လိုက်ရ။ ခြောက်၊ မအောင်မြင်လိုက်သော ဓားပြမှုလား၊ မလွဲသာ မရှောင်သာဖြစ်သွားသော လူသတ်မှုလား။ ရဲများ၊ ထောက်

လှမ်းရေးများ မကွဲပြားသေး။

‘တစ်ယောက်တည်းလား၊ တစ်ယောက်ထက် ပိုသလား’ တဲ့။

ပယ်ရီက အသံထွက် ဖတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ ဝေဖန်သည်။

‘သဒ္ဒါ မှားနေတယ်ကွ၊ ဖြစ်ရမှာက “တစ်ယောက်တည်းလား၊ အပေါင်းပါတွေနဲ့လား” ဖြစ်ရမှာ’

အက်စ်ပရင် ပျော်ဝင်နေသော အချို့ရည်ကိုမော့ရင်း ဆက်ပြောသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သဲလွန်စ မကျန်ခဲ့ဘူး ဆိုတာတော့ ငါ မယုံဘူး။ မင်းလည်း မယုံဘူး မဟုတ်လား။ သဲလွန်စကိစ္စကို ပြောတာပါ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဒစ်။ မင်း ဝန်ခံစမ်းပါကွာ၊ သဲလွန်စ မကျန်ရစ်ဘူး ဆိုတာ မင်း မယုံဘူး မဟုတ်လား’

မနေ့ကတည်းက သတင်းစာဖတ်ပြီး ပယ်ရီက သည်မေးခွန်းကို ထပ်တလဲလဲ မေးနေသည်။ ဒစ်က သည်ကိစ္စကို ခေါင်းထဲထည့်မထား၍ နားကြားပြင်းကတ်လာပြီး ပြန်ပြောခဲ့သည်။

‘ဒီမယ် ပယ်ရီ၊ မင်းထင်တဲ့အတိုင်း မှန်ရင် တို့ ဒီကိုတောင် ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး’

ခုလည်း အပ်ကြောင်းထပ်နေပြန်ပြီ။ သူနှင့် သည်ကိစ္စ ပြိုင်မငြင်းချင်တော့။ ပယ်ရီက ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘တချို့ကိစ္စတွေမှာ ငါ ကြိုကြိုသိနေတတ်တယ် ဒစ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့အထိ ငါ အသက်ရှင်နေတာ။ မင်း ဝီလီဂျေးကို မှတ်မိတယ်နော်။ သူ ပြောဖူးတယ်၊ ငါ့မှာ မွေးရာပါ ထူးဆန်းတဲ့ အာရုံတစ်မျိုး ရှိတယ် တဲ့။ သူက အဲဒီလိုဟာမျိုးတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ် မဟုတ်လား။ ငါ့ရဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ သာမန်ထက် မြင့်တယ်တဲ့။ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ရေဒါတစ်မျိုး ရှိနေသလိုပဲတဲ့။ ဥပမာကွာ၊ ဖြစ်လာမယ့်ကိစ္စတချို့ကို မဖြစ်ခင် ကြိုမြင်နေတာမျိုးပေါ့။ ဆိုပါစို့၊ ငါ့အစ်ကို ဂျင်မီနဲ့ သူ့မိန်းမ ကိစ္စမျိုး။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတယ်။ ဂျင်မီက ချစ်လွန်းတော့ မနာလိုစိတ် သိပ်ကြီးတယ်။ သူ့နောက်ကွယ်မှာ သူ့မိန်းမကို ခြေပုန်းခုတ်နေတယ်လို့ အမြဲ သံသယဖြစ်နေတယ်။ မိန်းမက မခံနိုင်တော့လို့ သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်ပြီး သေကြောင်းကြိုလိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ဂျင်မီကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်သေလိုက်တယ်။

အဲဒါက ၁၉၄၉ ခုနှစ်မှာ ဖြစ်တာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါတို့ သားအဖက အလာစကာမှာ ရောက်နေတယ်။ ငါက ပြောလိုက်တယ်။ “အဖေ၊ ဂျင်မီ သေပြီ” လို့။ နောက်တစ်နေ့မှာ ဂျင်မီသေတဲ့သတင်း ရောက်လာတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဖြစ်တာက ဂျပန်မှာ။ သင်္ဘောပေါ် ကုန်တင်နေတုန်း ငါ ခဏထိုင် နားတယ်။ ငါ့ကိုယ်ထဲက အသံတစ်သံ ထွက်လာတယ်။ “ခုန်ချ” တဲ့။ ဆယ်ပေလောက် မြင့်မယ်ထင်တယ်။ ငါ ရေထဲ ခုန်ချလိုက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ ငါ ထိုင်နေတဲ့နေရာကို တစ်တန်လောက်လေးတဲ့ ကုန်အထုပ်ကြီး တစ်ထုပ် ကရိန်းပေါ်က ပြုတ်ကျလာပြီး ကြေမှုသွားတယ်။ အဲဒီလို ဥပမာတွေ ရာနဲ့ချီပြီး ငါ ပေးနိုင်တယ်။ မင်း ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေ။ နောက်တစ်ခု ငါ ပြောပြဦးမယ်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် မမှောက်ခင်ကလေးမှာ ငါ့မြင်ကွင်းထဲ ပေါ်လာတယ်။ မိုးတွေရွာချတာ၊ လမ်းဆေးဆင်းသွားတာ၊ သွေးရဲရဲ သံရဲရဲနဲ့ ခြေထောက်ကျိုးတာ၊ အားလုံး မြင်နေရတယ်။ ခုလည်း ငါ အာရုံရနေတယ်။ ဒါဟာ ထောင်ချောက်ပဲ’

ဒစ်က ဟမ်ဘာဂါနောက်တစ်လုံး ထပ်မှာစားသည်။ ပြီးတော့ အသားပေါင်းသုံးတုံး၊ နောက်ဆုံး ကျောက်ကျော။ ပယ်ရီကမူ အက်စ်ပရင် ပျော်ဝင်နေသည့် အချို့ရည်နှင့် စီးကရက်မှလွဲပြီး ဘာမှ မသုံးဆောင်။ ဒစ်က စိတ်မရှည်တော့သည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ကဲပါကွာ၊ သွေးကြောင့်မနေစမ်းပါနဲ့။ တို့လုပ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက် ပီရီသလဲ။ အားလုံး ကွက်တိပါကွ’

‘ပီရီတယ်တဲ့။ သဲလွန်စမကျန်ဘူးတဲ့။ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပါလား’ ပယ်ရီအသံက ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တည်ငြိမ်နေသည်။ သို့သော် ဒစ်က မဖြုံသလို အမူအရာဖြင့် မခိုးမခန့် ပြုံးနေသေးသည်။ ပြီးမှ လျှော့ချလိုက်သည်။

‘အိုကေ ပယ်ရီ၊ ငါရတဲ့ သတင်းက သတင်းမှာ ဖြစ်သွားလို့ နေမှာပါ’

‘အို ... ဘုရားသခင်’
‘အားလုံး ခြုံကြည့်ရင် ကွက်တိပဲ။ မအောင်မြင်တာကတော့ ရထားတဲ့ သတင်းမှာကြောင့်ပါ။ ခုတော့ ခြေရာလည်းပျောက်၊ ရေလည်း နောက်ပစ်ခဲ့ပြီ။ ဘာမှ ပူမနေနဲ့’

‘ငါကတော့ တစ်ခုခု ကျန်နေသေးတယ် ထင်တာပဲ’

ပယ်ရီက ဒစ်ကို အရှိက်ထိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
'သူ့နာမည်က ဖလွှဲက မဟုတ်လား၊ သူ့ဆီကရတဲ့သတင်း မဟုတ်
လား'

ဒစ် ရှူးရှူးရှူးရဲ့ ဖြစ်လာသည်။ ချက်ချင်း ထသတ်တော့မည့်
ပုံ။ မေးရိုးတွေ ထောင်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။
အင်း ... သူ့ချလျှင်လည်း ပြန်ချရုံပေါ့ဟု ပယ်ရီ စဉ်းစားလိုက်သည်။
ပယ်ရီက ပုသည်။ ဒစ်ထက် ခေါင်းတစ်လုံးနီးပါး နိမ့်သည်။ သူ့ ခြေ
ထောက်တွေက လုံးဝ အားမကိုးရ။ သို့သော် သူ့လက်တွေက သန်သည်။
လက်မောင်းအိုးကြီးတွေက ကြွက်သားအဖုအဖုနှင့် လှိုင်းထနေသည်။ ဝက်ဝံ
တစ်ကောင်ကို လည်ပင်းညှစ်သတ်နိုင်သည့် လက်မျိုး။ မဖြစ်သင့်သော်
လည်း ဖြစ်လျှင်တော့ ပယ်ရီ အစွမ်းပြတော့မည်။ တစ်ခါတုန်းက ဒစ်
ကို ခင်မင်ခဲ့ပါသည်။ လေးစားမိသည့်အခါအများပင် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ခုတော့
ရှင်းနေပြီ။ အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် လမ်းခွဲဖို့ မဖြစ်နိုင်သည့်အခြေ ဆိုက်
လာပြီ။

သူနှင့် လမ်းခွဲပြီဆိုလျှင် နှစ်ယောက်သား ရေအောက်တွင် သင်္ဘော
ပျက်တွေရှာဖို့၊ ကျွန်းပေါ်တွင် ရတနာသိုက်ရှာဖို့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်
တွေ ပျက်ပြီ။

'အင်း ... မစ္စတာဝဲလ်(စ်)၊ မစ္စတာဝဲလ်(စ်)'
ဒစ်က အသံထွက်ပြီး ရေရွတ်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

'ချက်လက်မှတ် လိမ်လည်မှုနဲ့ အဆွဲခံရရင် တော်သေးရဲ့။ ဟို
အထဲ ပြန်ရောက်ရုံက လွဲပြီး ဘာမှ မဖြစ်ဘူး'
ပြောပြောဆိုဆို ခက်ရင်းတစ်ချောင်းဆွဲပြီး စားပွဲပေါ်သို့ စိုက်
ချလိုက်သည်။

'ငါက သူ့အသည်းတည့်တည့်ကို အဲဒီလို ဆော်ထည့်လိုက်မှာ'
'ခုလောက်ဆို သူ့ အရမ်း ကြောက်နေလောက်ပြီ'
ပယ်ရီက သူ ဒေါသပြေအောင် အလိုက်သင့်ပြောလိုက်သည်။
'သေချာတာပေါ့ကွ၊ ကြောက်ရမှာပေါ့'

ချက်ချင်း ဒစ် စိတ်ပြေသွားသည်။ သူ စကားဆက်သည်။
'ဒါထက် နေပါဦးကွ၊ ငါ တစ်ခု မေးစမ်းပါရစေ။ မင်းရဲ့ အင်
မတန် ထူးဆန်းတဲ့ အနာဂတ္တိစွမ်းအင်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လို့ ဒီကိစ္စ

မှာ မင်း ပါလာတာလဲ။ ဒီလိုဖြစ်မယ် ဆိုတာကျတော့ မင်း ကြိုမသိ
ဘူးလား။ မင်း မပါရင် ဒီအလုပ် ဘယ်လုပ်ဖြစ်မလဲ'

သည်ကိစ္စမှာ ပယ်ရီအတွက် ပဟေဠိ ဖြစ်နေသည်။ မသဲမကွဲ
ဖြစ်နေသည်။

'ဟုတ်တယ်ကွ၊ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စက
မဖြစ်လို့ကို မရဘူး၊ ဖြစ်သွားတာပဲ။ အင်း ... အကောင်းဖြစ်လာမလား၊
အဆိုးဖြစ်မလားဆိုတာက တစ်ပိုင်းပေါ့လေ။ လုပ်စရာတစ်ခုခုကတော့
စောင့်နေတာပဲ။ လုပ်ရမှာပဲ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အသက်ရှင်နေချင်သေး
တာကိုး။ ငါ့အိပ်မက်လိုပေါ့ကွာ၊ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက မက်ခဲ့တဲ့
အိပ်မက်၊ ခဏခဏ ပြန်မက်တဲ့ အိပ်မက်၊ အာဖရိကတောကြီးမျက်မည်း
ထဲကို ငါ ရောက်နေတယ်၊ သစ်တောထဲကို ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး အထီး
ထီး တစ်ပင်တည်းရှိနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီကို ငါ ရောက်သွား
တယ်။ အဲဒီအပင်ကြီးရဲ့ အနံ့က တော်တော်ဆိုးတယ်။ ငါ အော့ချင်အန်ချင်
ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပင်ကြီးက သိပ်လှတယ်။ အရွက်တွေက အပြာ
ရောင်၊ ပြီးတော့ အသီးတွေက စိန်တွေ၊ လိမ္မော်သီးလောက်ကြီးတဲ့ စိန်
တုံးကြီးတွေ။ ခြင်းတောင်းရှာပြီး အပြည့်ခူးမယ်၊ သယ်မယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ချက်ချင်း ငါ သိလိုက်တယ်။ အပင်ပေါ်မှာ အစောင့်ရှိရမယ်။ ငါ ခူးတာနဲ့
ငါ့အပေါ် ခုန်ချလာမှာပဲ။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ လား ... လား ... သစ်
ကိုင်းပေါ်မှာ နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊ တွေ့လား။ အဲဒါ၊ ကြိုသိ
နေတယ်လေ။ ဒုက္ခပဲ။ မြွေကို ဘယ်လိုသတ်ရမှန်း ငါ မသိဘူး။ မြွေကို
ကြောက်တဲ့စိတ်ထက် စိန်တုံးတွေ ရချင်တဲ့ လောဘရမ္မက်က ပိုပြင်းထန်
နေတယ်။ ဒါနဲ့ ငါ စိန်တစ်လုံး ခူးလိုက်တယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်း ဓွေး
သူတောင်းစားမြွေ ငါ့အပေါ် ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာတော့တာပဲ။ ငါ့ တစ်
ကိုယ်လုံးကို သူက ပတ်တယ်၊ ငါကလည်း အတင်းရုန်းပြီး နပန်းလုံး
တယ်။ သူက ချော်နေလို့ ငါ မဖမ်းနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ငါ့တစ်ကိုယ်
လုံးကို သူ ပတ်ထားပြီးပြီ။ ငါ့ခြေထောက်က အရိုးတွေ ကျိုးတော့မယ်၊
ဖျစ်ဖျစ်မြည်သံတွေတောင် ထွက်လာနေပြီ။ အဲဒီအကြောင်း ပြန်စဉ်းစား
မိရင် ငါ ချက်ချင်း ချွေးတွေ ရွဲလာတတ်တယ်။ သူ ငါ့ကို ပါးစပ်ကြီး
ဖြဲပြီး မျိုတယ်။ ခြေထောက်က စ မျိုတာ၊ ရေထဲမှာ ဝဲစုပ်ခံရသလို ငါ
တဖြည်းဖြည်း မြုပ်နေပြီ။ သူပါးစပ်ထဲကို ဝင်နေပြီ'

ပယ်ရီက မောသွားပြီး ခဏ နားလိုက်သည်။ ဒစ်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ခက်ရင်းအသွားတွေနှင့် သူ့လက်သည်းကို ခြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။ သူ့အိပ်မက်ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားသည့် ပုံမျိုး။

သူက ဝင်ထောက်သည်။

‘အင်း ... ဆိုပါဦး၊ မြွေကြီးက မင်းကို မျိုလိုက်ရောလား’

‘ထားပါတော့ကွာ၊ အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး’ (စင်စစ် အရေးကြီးပါသည်။ ဘယ်ဇာတ်လမ်းမဆို နောက်ဆုံးခန်းက အရေးကြီးဆုံးမဟုတ်လား။ တစ်ခါက ထောင်ထဲတွင် မိတ်ဆွေ ဝီလီဂျေးကို ဧရာမငှက်ကြီးတစ်ကောင်အကြောင်း ပြောပြဖူးသည်။ အဝါရောင် ကြက်တူရွေးငှက်ကြီး။ ဝီလီက ဒစ်လို မဟုတ်၊ လေးနက်သည်။ သူတော်စင် တစ်ယောက်လို နေသည်။ အရာရာကို နားလည်တတ်သည်။ ဒစ်အတွက် ဒါမျိုးတွေက ရယ်စရာဖြစ်နေမည်။ သူ ရယ်လျှင် ပယ်ရီ သည်းခံနိုင်မည် မဟုတ်။ ကြက်တူရွေးဇာတ်လမ်းကို ရယ်လျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ သည်းခံမည် မဟုတ်။ အိပ်မက်ထဲသို့ သည် ကြက်တူရွေး ပျံဝင်လာစဉ်က သူ ခုနစ်နှစ်သားသာ ရှိသေးသည်။ သီလရှင်တွေ ဖွင့်ထားသည့် ကယ်လီဖိုးနီးယား မိဘမဲ့ဂေဟာတွင် ဖြစ်သည်။ ဝတ်ရုံဖြူနှင့် သီလရှင်များမှာ အလွန်စည်းကမ်းကြီးကြသည်။ အိပ်ရာထဲ ရှူးပေါက်ချလို အကြိမ်ကြိမ် အရိုက်ခံရသည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာထဲက တစ်ကြိမ်ကို သည်နေ့အထိ စွဲနေသည်။ သည်အကြောင်း ဝီလီဂျေးကို ပြန်ပြောပြမိသည်။ “သီလရှင်တစ်ပါး ကျွန်တော့်ကို နှိုးတယ်၊ သူ့လက်ထဲမှာ လက်နှိပ်ခတ်မီးနဲ့။ အဲဒီလက်နှိပ်ခတ်မီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆော်တာ၊ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ထုတာ၊ မီးသီးကျွမ်းသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ မှောင်ကျသွားတယ်၊ အမှောင်ထဲမှာ ဆက်ရိုက်နေတယ်”)။

ထိုညတွင် ကြက်တူရွေးအိပ်မက် စမက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နေကြာပန်းကဲ့သို့ ဝါထိန်နေသော ဧရာမ ကြက်တူရွေးကြီး၊ သူက နတ်စစ်သည်တစ်ပါးကိုး၊ သီလရှင်တွေရဲ့ မျက်လုံးတွေကို သူ့နှုတ်သီးနဲ့ ဖောက်ထုတ်ပစ်ပြီး ဝါးစားပစ်လိုက်သည်။ သူတို့တစ်တွေ ကယ်ပါ၊ ယူပါ တစာစာနဲ့ အသနားခံသော်လည်း တစ်ယောက်မျှ အသက်ချမ်းသာရာ မရကြ။ သူတို့အားလုံးကို ကြက်တူရွေးကြီးက သတ်ပြီး သူ့ကိုတော့ ယုယုယယ ပွေ့ချီကာ ကောင်းကင်ဘုံသို့ ပျံတက်သွားသည်။

ကြက်တူရွေးကြီးကို မကြာမကြာ အိပ်မက်မက်သည်။ သီလရှင်များ နေရာတွင် တစ်ခါတလေ သူ့ထက်အရွယ်ကြီးသော ကလေးများ၊ ရံခါတွင် တပ်ထဲတုန်းက သူ့ကို အနိုင်ကျင့်သည့် တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ သူ့အပေါ် သစ္စာသွေဖည်သွားသည့် ကောင်မလေး။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့အဖေ ရောက်နေတတ်သည်။ ငှက်ကြီးကတော့ မပြောင်းမလဲ။ သည်အတိုင်းပင်၊ လေထဲတွင်နေပြီး တရားမျှတမှုဘက်မှ လက်စားချေဖို့ အသင့်အနေအထားမျိုး။

စိန်တွေသီးသည့် သစ်ပင်စောင့်မြွေကတော့ အိပ်မက်မက်တိုင်း သူ့ကို ဝါးမျိုနေဆဲပင်။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ ကောင်းကင်ဘုံသို့ မြင့်တက်သွားခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သည်ချည်း။ ထိုအခါ အားအင်တွေ ပြည့်ဖြိုးလာသလို ခံစားရသည်။ ရုပ်ရှင်ကားများတွင် တွေ့ရသည့် ပန်းခြံမျိုးတွေထဲ ရောက်သွားသည်။ ကျောက်ဖြူသားခင်း လှေကားထစ်တွေ၊ ရေပန်းပွားတွေ၊ ပန်းခြံတစ်ဖက်စွန်းသို့ လျှောက်သွားလျှင် ပင်လယ်ကို မြင်နေရသည်။ ပျော်စရာအကောင်းဆုံးမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးသည့် စားပွဲရှည်ကြီး။ ဟင်းလျာတွေက အလှူပယ်။ ကမာဟင်းတွေ၊ ကြက်ဆင်ကောင်လုံးကင်တွေ၊ အသီးအနှံတွေ၊ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် မျိုးစုံသည်။

ဒစ်က ဝင်ပြောသည်။

‘ငါကတော့ ရိုးရိုးအိပ်မက်တွေပဲ မက်တတ်တယ်။ ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ ကောင်မလေးတွေလေ။ ဒါထက် မင်း ဆိတ်ကျောင်းတဲ့ ကောင်မလေး ပုံပြင် ကြားဖူးလား’

ဒစ်က ညစ်တီးညစ်ပတ် ပုံပြင်တွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူ။ ရယ်ပြုံးခဲသူ ပယ်ရီတစ်ယောက် သူ့ ပုံပြင်တွေကို နားထောင်ရလျှင် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ပေ။

*

နန်စီကလပ်တာနှင့် သူ ဘယ်လောက် ခင်မင်ပုံကို ဆူဆန်ကစ်ဒွဲလ်က ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်မ သူ့ကို ညီအစ်မအရင်းလို ချစ်တယ်၊ သူကလည်း ကျွန်မကို ချစ်တာပါပဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး ကျွန်မ ကျောင်းမတက်နိုင်တော့ပါဘူး။’

အသုဘကိစ္စ မပြီးမချင်း ကျွန်မ ကျောင်းပျက်နေခဲ့ပါတယ်။ ဘော်ဘီရပ်လည်း အတူတူပါပဲ။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ကျွန်မနဲ့ ဘော်ဘီ အတူတူ ရှိနေတာ များပါတယ်။ သူဟာ သိပ်သဘောကောင်းတဲ့၊ သိပ်ဖြူစင်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ဘဝမှာ ဒီလို အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူးပါဘူး။ သူ့ဒုက္ခက မသေးဘူး၊ မုသားဖမ်းစက်နဲ့လည်း အစစ်ခံရသေးတယ်။ ဒါကိုတော့ သူ နားလည်ပါတယ်။ ရဲက တာဝန်အရ လုပ်တာပါတဲ့။ ကျွန်မကို ပြောရှာတယ်။ ကျွန်မကတော့ သောကတွေကို သူ့ထက်ပိုပြီး ကြိုဖူးခဲ့တယ်။ သူက ဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးနဲ့ ကြုံတော့ ဘဝဆိုတာ ဘတ်စကက်ဘောပွဲလောက် မရှည်လျားပါလားဆိုတာ သိသွားတယ်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သူ့ ဖွဲ့ဒ်ကားဟောင်းကြီးနဲ့ မကြာခဏ မြို့ပြင်ကို လျှောက်မောင်းကြပါတယ်။ အဝေးပြေးလမ်းပေါ် ထွက်မောင်းတဲ့အခါ မောင်းတယ်၊ လေယာဉ်ကွင်းဘက် သွားတဲ့အခါ သွားတယ်၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ရပ်ပြီး အအေးမှာသောက်တဲ့အခါ သောက်တယ်။ ကားထဲမှာ ရေဒီယိုတော့ အမြဲဖွင့်ထားတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စကားတော့ သိပ်မပြောဖြစ်ကြပါဘူး။ ပြောစရာလည်း သိပ်မရှိဘူးလေ။ တစ်ခါတော့ နန်စီကို ဘယ်ရွှေ့ ဘယ်မျှချစ်ကြောင်း၊ တခြားမိန်းကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားလို့မရကြောင်း ပြောရှာတယ်။ နန်စီက အဲဒါကိုတော့ သဘောတူချင်မှ တူလိမ့်မယ်ထင်တယ်လို့ ကျွန်မ အမြင်ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူနဲ့ကျွန်မ အဲဒီလို ပြောတော့ တနင်္လာနေ့ထင်တယ်။ မြစ်ဘက်ကို ကျွန်မတို့ မောင်းသွားကြပြီး တံတားပေါ်မှာ ရပ်လိုက်ကြတယ်။ ရေညှိမြေဝင် အိမ်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ ဂျုံခင်းတွေ၊ လိမ္မော်ခင်းတွေရဲ့ အစွန်အဖျားဟိုး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီအထိပေါ့။ တစ်နေရာမှာ မီးခိုးလုံးကြီးတွေ ကောင်းကင်ကို ထိုးတက်နေတာ မြင်ရတယ်။ အိမ်ထဲကပစ္စည်းတွေ မီးရှို့တဲ့နေ့လေ။ ဘယ်ကို ကြည့်လိုက်၊ ကြည့်လိုက် သတိရစရာတွေချည်းပဲ။ ရဲတွေက ပိုက်ကွန်တွေ၊ ငါးမျှားချိတ်တွေ ရေထဲပစ်ချပြီး ငါးရှာနေကြတယ် ထင်ရတယ်။ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူတို့ ရှာနေတာက လက်နက်တဲ့။ ဓားတွေ၊ မလား၊ သေနတ်တွေ၊ မလားဆိုပြီး ရှာနေကြတာလို့ ဘော်ဘီက ကျွန်မကို ရှင်းပြတယ်။

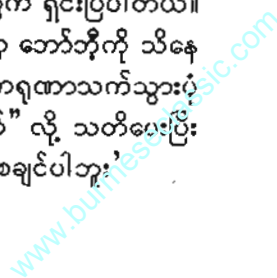
နန်စီက မြစ်ဆိပ်ကို သိပ်သဘောကျတာ။ နွေညတွေမှာ သူ့ မြင်းကြီး ဘာဘီကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စီးပြီး မြစ်ဆိပ် သွားတတ်တယ်။ ဘာဘီက အုန်းခွံရောင် ပြောင်လက်နေတဲ့ ဧရာမကောင်ကြီး။

ရေထဲအထိ တန်းမောင်းသွားရင် ဘာဘီ မြူးနေတတ်တယ်။ ရေတိမ်တိမ်မှာ သူ့ကို ရေချိုးပေးတယ်။ နောက်မှ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကမ်းစပ်မှာထိုင်ပြီး ပလွေမှုတ်ကြတယ်၊ သီချင်းဆိုကြတယ်။ ဘာဘီကြီးက မချမ်းတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ရေတွေ နောက်လာတဲ့အထိ ဆော့နေတယ်။

တစ်ခါတုန်းက ကင်ယန်ခွေးကြီး တက်ဒီကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ခိုးပြီး ဥယျာဉ်မြို့ကို ယူသွားတယ်။ တက်ဒီက လမ်းမှတ်မိတော့ အိမ်အရောက် ပြန်လာတယ်လေ။ အမျိုးသမီးက နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြိုးစားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တက်ဒီက အိမ်အရောက်ပြန်လာတာပဲ။ ကျွန်မလည်း နန်စီအချစ်တော် ကြောင်ကြီးကို အိမ်ခေါ်သွားဖူးတယ်။ အင်း ... သူတို့ တက်ဒီကြီးကို ရောင်းပစ်ကြမှာပေါ့နော်။ နန်စီ ဘယ်လောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာလိုက်မလဲ။ ဒေါသဖြစ်နေမှာပဲနော်။

အသုဘမချခင် တစ်ရက်က ကျွန်မနဲ့ဘော်ဘီ ရထားသံလမ်းပေါ်မှာ သွားထိုင်နေကြပါတယ်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရထားကြီးတွေကို စောင့်ကြည့်ကြတယ်။ ဘော်ဘီက အိပ်ရာက လန်နိုးလာသလို မြန်းစားကြီး စပြောလိုက်တယ်။ “တို့ နန်စီကို သွားကြည့်ရအောင်၊ သူ့အနားမှာ တို့ရှိဖို့ လိုတယ် ဆူစန့်”

ကျွန်မတို့ သုံးယောက် ဥယျာဉ်မြို့ကို မောင်းလာခဲ့ကြပါတယ်။ ဘော်ဘီက သူ့ညီလေးကိုပါ ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ဝင်ခေါ်လာခဲ့တယ်။ မနက်ဖြန် ကျောင်းပိတ်တဲ့အကြောင်း ချာတိတ်က ပြောပါတယ်။ ဟိုးလ်ကုမ်းက ကလေးအားလုံး အသုဘပို့ကြရမယ်တဲ့။ သူတို့ကျောင်းမှာ ဖြစ်နေတဲ့သတင်းကိုလည်း ပြောပြပါတယ်။ “သတ်တဲ့လူက အငှားလူသတ်သမားတဲ့ဗျ” ကျွန်မ ဒါမျိုးတွေ မကြားချင်တော့ပါ။ တောရမ်းပယ်ဖွဲ့တွေ၊ ဘယ်သူ့သတ်သတ် အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့နန်စီအသက်ပြန်ရှင်လာမှာမှ မဟုတ်တော့တာ။ အလောင်းတွေထားတဲ့ ရေခဲတိုက်ကို ရောက်တော့ ကျွန်မတို့ ဝင်ခွင့်မရကြပါဘူး။ အမျိုးတွေကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့်မပေးတဲ့အကြောင်း တာဝန်ကျတွေက ရှင်းပြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘော်ဘီက တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောတော့ ဘော်ဘီကို သိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။ ကရုဏာသက်သွားပုံရပါတယ်။ “လာ၊ လာ၊ ဘယ်သူ့မှ ပြန်မပြောနဲ့နော်” လို့ သတိပေးပြီး တံခါးဖွင့်ပေးတာပါ။ ကျွန်မကတော့ ဝင်ခွင့်မပေးစေချင်ပါဘူး။

ခေါင်းတလားလေးလုံးက အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ အခန်းထဲတွင် ပန်းတွေနှင့် ဝေနေသည်။ အဖုံးတွေ မပိတ်သေးပါ။ အသုဘချခါနီးမှ ပိတ်ရပါမည်။ နန်စီက အနီရောင် ကတ္တီပါဝတ်စုံဖြင့်၊ သူမောင်လေးကတော့ ပန်းပွင့်တွေနဲ့ သိုးမွေးဆွယ်တာ ဝတ်ထား၏။ သူတို့ မိဘနှစ်ပါးကိုတော့ ခွဲခွဲညားညား ပြင်ထားပေးသည်။ မစ္စတာကလပ်တာက မိုးပြာရောင် ဖလန်နယ်အင်္ကျီနှင့်၊ ဇနီးလုပ်သူကိုလည်း အပြာရောင် ချည်ထည်အင်္ကျီကိုပဲ ဝတ်ပေးထားသည်။ လေထုထဲတွင် အနံ့ဆိုးကြီးက အော့ချင်အန်ချင်စရာ။ မိသားစုအားလုံး၏ ဦးခေါင်းတွေကို ဝါဂွမ်းနှင့် အုပ်ထားပေးသည်။ ဆေးဖျန်းထားသဖြင့် ဝါဂွမ်းတွေက အရောင်လက်နေ၏။

ဆူဆန် ဘယ်လိုမှ ဆက်မကြည့်ချင်တော့။
'သွားတော့မယ် ဘော်ဘီ၊ ကားထဲကပဲ စောင့်တော့မယ်'

ပြောပြီး ဆူဆန် ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့အကြောင်း ဆူဆန်က ပြန်ပြောပြသည်။

'လမ်းတစ်ဖက်မှာ လူတစ်ယောက် သစ်ရွက်ခြောက်တွေ တံမြက်စည်းလှည်းနေတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို အကြောင်းမဲ့ စိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ မျက်စိမှိတ်လိုက်မိမှာစိုးလို့၊ မှိတ်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်မ မေ့မြောသွားမယ် ထင်လို့လေ။ အဲဒီလူကို ကျွန်မ လှမ်းသာကြည့်နေတယ်။ သူ့ကို မမြင်ဘူး။ ကျွန်မ မျက်စိထဲမှာ နန်စီ ဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်ကိုပဲ မြင်နေတယ်။ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိတဲ့ ကတ္တီပါအင်္ကျီပေါ့။ အစဝယ်တုန်းကလည်း ကျွန်မ ပါတယ်လေ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီဇိုင်းထုတ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ချုပ်တာ။ ကပွဲတစ်ခုမှာ အဲဒီဂါဝန် စဝတ်တဲ့နေ့က သူ ဘယ်လောက်ကြည့်နူးနေတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတယ်။ အနီရောင် ကတ္တီပါ ဂါဝန်နဲ့ ဝဲနေအောင် ကနေတဲ့ နန်စီ။ ဘယ်တော့မှ ကျွန်မ မျက်စိထဲက ထွက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး'

*

ကင်းဆပ်စီတီစတား သတင်းစာက ကလပ်တာမိသားစု အသုဘသတင်းကို တစ်နံတစ်လျား အသေးစိတ်ရေးသည်။ နောက်နှစ်ရက်ကြာမှ သည်

သတင်းစာကို ပယ်ရီ ဖတ်ရသည်။ ဟိုတယ်တစ်ခု၏ အခန်းထဲတွင် လှဲပြီး ဖတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ 'ယနေ့ ပရိတ်တက်စတင့် ဘုရားကျောင်းတွင် ချသည့် လေးလောင်းပြိုင် အသုဘအတွက် လာရောက်စုဝေးသူအားလုံး တစ်ထောင်ကျော်သည်။ ဘုရားကျောင်း၏ သက်တမ်းငါးနှစ်အတွင်း အစည်ကားဆုံး အသုဘဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး လီယိုနဒ်ကိုဝင်က တရားပေးသည်။ 'ဘုရားသခင်က ကျွန်ုပ်တို့အား သတ္တိကို ပေးသနားတော်မူတယ်၊ မေတ္တာတရားကို ပေးသနားတော်မူတယ်၊ သေမင်းတမန် တောင်ကြားရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ လျှောက်သွားနေစဉ်မှာပင် မျှော်လင့်ချက်ကို ပေးသနားတော်မူတယ်။ ဘုရားသခင်က နောက်ဆုံးအချိန်အထိ သူတို့နဲ့အတူ ရှိနေတယ်လို့ ဘုန်းကြီး ယုံကြည်တယ်။ ယေရှုသခင်က ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ သောကတွေ၊ ဒုက္ခတွေကို မျှဝေခံစားလိမ့်မယ်၊ ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ ကယ်တင်ဖို့ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ...

နန်စီအတန်းဖော်ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဝိုကြွေးကြသည်။ ထူးထူးခြားခြား ပူအိုက်သောနေ့တွင် မြို့၏ မြောက်ဘက်စွန်းရှိ ရှုခင်းသာ တောင်ကြားသုသာန်သို့ လူခြောက်ရာခန့် အသုဘလိုက်ဖို့ကြသည်။ သင်္ချိုင်းတွင် ဘုရားစာများ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြသည်။ သူတို့၏ ဓမ္မတေးသံများနှင့်အတူ လေသံနိမ့် တီးတိုးစကားပြောသံများလည်း ကြားနေရသည်။

ဘုရားကျောင်းမှာ လူတစ်ထောင် ဆိုပါလား၊ ပယ်ရီ စဉ်းစားနေသည်။ အသုဘစရိတ် တော်တော်ကုန်မှာပဲဟု တွေးနေသည်။ သည်နေ့မှ ငွေအကြောင်း ထူးထူးခြားခြား တွေးနေမိသည်။ သူနှင့် ဒစ် အလွမ်းသင့်နေသည်။ နှစ်ယောက်ပေါင်းလိုက်လျှင် မက်ဆီကိုသွားဖို့ ကောင်းကောင်းလုံလောက်သည်။

ဒစ်သည် လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဆက်ဆံရေး အလွန်ညက်သည်။ လူတစ်ယောက်ကို ကျအောင် လှော်တတ်သည်။ ကြွေအောင် ခြွေတတ်သည်။ မစ်ဇိုရီ အထည်ချုပ်ဆိုင်မှ အရောင်းစာရေးကို သူ မျက်လှည့်ပြပုံကို ကြည့်လေ။ ချက်လက်မှတ်နှင့် မျက်လှည့်ပြဖို့ ပယ်ရီ တစ်ခါမှ စဉ်းစားမကြည့်ဖူးခဲ့။ ဒါမျိုး သူ မလုပ်တတ်။ သူက စိတ်ပူပိုင်းရှားလွယ်သူ။ ဒစ်က သူ့ကို အမိန့်ပေးသည်။ 'မင်း ဘာမှ လုပ်ဖို့ မလိုဘူး၊

အသာလေးရပ်နေ၊ မရယ်နဲ့။ ငါလုပ်တာကို အံ့ဩဟန် မပြနဲ့၊ ဟုတ်ပြီ နော်။ မျက်စိရှင်ဖို့၊ နားပါးဖို့တော့ လိုတယ်’

ဒစ်လုပ်ပုံက ကွက်တိ၊ ခွင်ကျ။ ဆိုင်ထဲသို့ အေးအေးဆေးဆေး ဝင်သွားသည်။ လေအေးကလေးဖြင့်ပင် ပယ်ရီကို အရောင်းစာရေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ဆက်တိုက် ရွေးတော့သည်။

‘သူက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ။ မိန်းမ ယူတော့မယ်ဗျ၊ သတို့ သား အသစ်စက်စက်ပေါ့။ ကျွန်တော်က လူပျိုရုံလေး၊ ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာဝတ်စုံ ချုပ်ဖို့ လိုက်ကြည့်နေတာဗျ၊ အဲ ... ဘယ်ဟာ အရင် ရွေးရမလဲ မသိဘူး။ အင်း ... မင်္ဂလာဝတ်စုံဆိုတော့ မင်္ဂလာရှိမှ ဖြစ်မှာ ကိုးဗျ’

‘ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့’ ဟုဆိုပြီး အရောင်းစာရေးသည် ပျာပျာသလဲ လိုက်ပြသည်။ သတို့သားလောင်း၏ အရပ်ပျဉ်း အပေါ်ပိုင်း တောင့်တင်းကာ အောက်ပိုင်းရှူးရှူး ခန္ဓာကိုယ်ကိုကြည့်ပြီး ဆက်ပြော သည်။

‘အင်း ... ချုပ်ပြီးသား ဝတ်စုံတွေနဲ့တော့ ဆိုက်ကိုက်ဖြစ်ဖို့ သိပ် မလွယ်ဘူးဗျ။ ပြန်ပြင်ချုပ်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်’

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါ တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်က တစ်ပတ်တောင် လိုသေးတာပဲ’

သည်လိုနှင့် အဆင်ချောသွားပြီး စနစ်တကျ တန်းစီချိတ်ဆွဲ ထားသော သတို့သားနှင့် လိုက်ဖက်သည့် ပျားရည်ဆမ်းခရီးနှင့် လိုက် ဖက်သည့် အဝတ်အစားတွေကို ရွေးကြသည်။ ဒစ်၏ လက်တန်းဇာတ် ညွှန်းအရ သတို့သားက ဖလော်ရီဒါကို ခရီးထွက်မည်။ သူက အရောင်း စာရေးကို မေးလိုက်သေးသည်။ “အိဒင်ကျောက်ဆောင်” ဆိုတဲ့နေရာကို ခင်ဗျား သိလား။ မိုင်ယာမီကမ်းခြေမှာလေ။ သူတို့စုံတွဲက အဲဒီကို သွား ကြမှာဗျ။ တစ်နေ့ ဒေါ်လာ လေးဆယ်နဲ့ နှစ်ပတ်နေကြမယ်တဲ့။ အခန်း ကြိုယူထားပြီးပြီ။ သူ့လို ရုပ်မျိုးကို ဒီကောင်မလေးမို့ ကြိုက်တယ်ဗျာ။ ချမ်းလည်း ချမ်းသာတယ်၊ ချောလည်းချောတယ်။ ခင်ဗျားလို၊ ကျွန်တော့် လို ရုပ်မျိုးဆိုရင် ထားပါတော့ ...’

အရောင်းစာရေးက ဘောက်ချာဖြတ်ပေးသည်။ ဒစ်က သူတင်ပါး

မှ အိတ်ထဲကို လက်နှိုက်လိုက်သည်။ မျက်မှောင်ကုတ်၍ လက်ဖျောက် တီးပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘သေတော့မှာပဲ၊ ပိုက်ဆံအိတ် မေ့ကျန်ခဲ့ပြီ’

ပယ်ရီ ချွေးပြန်စပြုလာသည်။ အရောင်းစာရေးကို သူ ဘယ်လို ဆက်ပြီးဦးမှာပါလိမ့်။ သူ လိမ်ပုံက ပေါ့လွန်းသည်။ အောက်တန်းကျ လွန်းသည် ထင်လိုက်၏။ သို့သော် ပုဂ္ဂိုလ်က သူ ထင်သလို ထင်ပုံ မပေါ်။ ဒစ်ကို စိတ်ချယုံကြည်နေပုံ။ ဤတွင် ငနဲက -

‘ကဲဗျာ ... ချက်ပဲ ယူထားလိုက်’ ဟုဆိုပြီး ချက်လက်မှတ်

အလွတ်တစ်စောင်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ ကျသင့်ငွေကို ရေးကာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

ခပ်တည်တည်နှင့် ထွက်လာခဲ့ကြပြီး အပြင်ရောက်တော့ သူက အရှိန်နှင့် ဆက်လိုမ့်သေးသည်။

‘မင်းက တစ်ပတ်အတွင်း လက်ထပ်မယ့် သတို့သားလောင်း

နော်၊ ဒါဆို လက်စွပ်လိုတာပေါ့ကွ’

နှစ်ယောက်သား ချက်ပလက်ကားအိုကလေးဖြင့် ရွှေ့ဆိုင်တစ်ဆိုင် သို့ မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းနှင့် လက် ထပ်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝယ်ကာ ချက်လက်မှတ်ဖြင့်ပင် ငွေချွေခဲ့ပြန်သည်။ ပြီးသည်နှင့် အပေါင်ဆိုင်သို့ တန်းမောင်းသည်။ ပစ္စည်းအားလုံး ပေါင် သည်။ စိတ်ကူးယဉ် ပုံပြင်ထဲမှ မင်းသား သတို့သားမှာ သူပစ္စည်းတွေ ပေါင်နေပုံကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လည်း တစ်ပိုင်းတစ်စ အဟုတ်မှတ်လျက် မျှောပါနေ၏။ စိတ်ကူးထဲမှ သတို့သမီးက ဒစ် ပြောသလို မချမ်းသာ၊ အချောအလှကြီးလည်း မဟုတ်။ ရွက်ကြမ်းရေကျိုမျှသာ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် စကားပြော ညင်သာသည်။ ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အလွန် ဉာဏ်ရည်မြင့်သည်။

ဤသည်မှာ ပယ်ရီ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက စိတ်ကူးယဉ် ခဲ့သည့် မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘယ်အခါတုန်းကမှ ကုသိုလ် ကြမ္မာ မမီခဲ့ပါချေ။

တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်သာ တွေ့ခဲ့ဖူးပါ၏။ သူကလေး၏ နာမည်က ကွတ်ကီ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှောက်လို့ ဆေးရုံတက်ခဲ့စဉ် ဘဝတစ်ကွေ့မှာ ခဏတွေ့ခဲ့သည့် သူနာပြုဆရာမကလေး။ သူ့ကို ကိုယ်စီ

ရင်ဖိ ပြုစုသည်။ အကြင်နာတရားအပြည့်ဖြင့် ဂရုစိုက်သည့် မေတ္တာမီး အိမ်ရှင်ကလေး။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိန်းကလေးက သူ့ကိုသနားရာမှ သဒ္ဓါပိုလာသည်။ အနားတွင်ထိုင်ပြီး လေရှူးသုန်သုန် (Gone with the wind)ကို ဖတ်ပြသည်။ This is my belovedကို ဖတ်ပြသည်။ ဤသို့ ဖြင့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် အနာတွေပျောက်၍ ဆေးရုံမှ ဆင်းရသောအခါ ကလေးမကို ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးပေးပြီး နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာ ခဲ့တော့သည်။ စင်စစ် ကဗျာမှာ သူ့ကိုယ်ပိုင်ကဗျာ မဟုတ်ပေ။

လူတွေနဲ့ ခွင်မကျတဲ့ ပြေးပွဲ၊ ပြိုင်ပွဲ
ဆောက်တည်ရာမရ ပြေးရတဲ့ ပြေးပွဲ၊ ပြိုင်ပွဲ
အသည်းကွဲသူတွေ မိတ်သင်္ဂဟတွေ၊
သူတို့ဟာ ကမ္ဘာမြေအနှံ့ လျှောက်ပြေးနေတယ်၊
တောင်တွေတက်ရင် အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင် တက်တယ်၊
လယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်၊ ရေပြင်တွေကို ဖြတ်၊
တောင်တက်လျှင် တိမ်တွေကို ခူးဆွတ်၊
သူတို့အကြောတွေထဲမှာ စီးသွင်နေတာက ဂျစ်ပစီသွေးတွေ၊
ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ သွေးတွေ၊
ရပ်တန့်ရမယ်၊ ရပ်နားရမယ်ဆိုတာတွေ သူတို့ မသိ၊
တည့်တည့်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ သွားရင် သူတို့ ဟိုးအဝေးကြီးအထိ
ခရီးပေါက်မှာ၊
သူတို့ဟာ ရောက်နေတဲ့နေရာမှာ ဘယ်တော့မှ ရပ်မနေချင်ကြဘူး၊
သူတို့ဟာ အသစ်တွေ၊ အဆန်းတွေကိုပဲ လိုချင်ကြတယ်။
ထိုမိန်းကလေးကို ပယ်ရီ နောက်မတွေ့တော့၊ သူ့အကြောင်း
ကိုလည်း မကြားတော့။ သို့သော် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်အခါတွင်
သူ့နာမည်ကို လက်မောင်းမှာ ဆေးမင်ကြောင် ထိုးထားလိုက်သည်။ ဒစ်က
ကွတ်ကီ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မေးသည့်အခါ 'တစ်ခါတုန်းက လက်ထပ်
ဖို့တောင် စိတ်ကူးခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးပါကွာ' ဟု ပယ်ရီ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်
ပြန်ဖြေခဲ့သည်။ (ဒစ်က အိမ်ထောင်နှစ်ခါ ကျခဲ့ပြီးပြီ။ သားသုံးယောက်၏
အဖေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ပယ်ရီအတွက် မနာလိုချင်စရာ။ သည်အရွယ်ရောက်မှတော့
မိန်းမတစ်ယောက်၊ ကလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိသင့်သည်ဟု ပယ်ရီ ယုံ

ကြည့်သည်။ ဒစ်ကတော့ သည်လို မထင်။ မိန်းမနှင့် ကလေးများကို ပျော်စရာဟု မထင်၊ သူတို့ဆီမှ ဘာစိတ်ချမ်းသာမှုမှ မရ)
လက်စွပ်နှစ်ကွင်း ပေါင်လိုက်တော့ ဒေါ်လာတစ်ရာငါးဆယ် ရသည်။ ပြီးတော့ နောက်ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ရုပ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှမ်းဝင်သွားသည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် ပြန်ထွက်လာခဲ့ သည်။ ဒစ်၏ လက်ထဲတွင် ရွှေနာရီတစ်လုံး ပါလာသည်။ နောက် ဝင်သည့်ဆိုင်က ကင်မရာဆိုင်၊ ဗွီဒီယိုကင်မရာတစ်လုံး ဝယ်ခဲ့ကြသည်။ ဒစ်က ပယ်ရီကို ပြောသည်။

'ကင်မရာဟာ အကောင်းဆုံး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုပဲကွ။ ကင်မရာတို့၊ တီဗွီတို့ဆိုတာ အချိန်မရွေး ပြန်ရောင်းလို့ရတယ်၊ ပေါင်လို့ရတယ်'
ဤသို့ဖြင့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းမျိုးစုံ ထပ်ဝယ်ကြပြန်သည်။ ဆိုင် အမျိုးမျိုးသို့ ဝင်ပြီး အကြံအဖန်မျိုးစုံ လုပ်သည်။ ညနေပိုင်း ဆိုင်တွေ ပိတ်ချိန်ရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏အိတ်တွေ ဖောင်းနေပြီ။ ကားကလေးထဲတွင်လည်း ပစ္စည်းမျိုးစုံ ပုံနေပြီ။ ပြန်ရောင်းလို့ရသည့် ပစ္စည်းတွေ၊ ပေါင်လို့ရသည့် ပစ္စည်းတွေချည်း။ အင်္ကျီတွေ၊ အဖိုးတန် မီးခြစ်တွေ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေအပြင် အင်္ကျီလက်ကြယ်သီးကအစ ပါ သည်။

ပစ္စည်းတွေကြည့်ပြီး ပယ်ရီတစ်ယောက် ရင်တွေ ခုန်နေသည်။ မက်ဆီကိုရောက်ရင် ဘဝသစ်တစ်ခု ထူထောင်နိုင်ပြီပေါ့။ လူလူသူသူ နေနိုင်ပြီပေါ့။ ပယ်ရီ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ဒစ်က နာခေါင်း ရှုံ့သည်။ သူ တော်ပုံကို ချီးကျူးတာလည်း မသိကျိုးကျွန်လုပ်နေသည်။
ပယ်ရီ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဘာဖြစ်လို့ သူ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားခြင်းလဲ။ အမြဲတမ်း ဖျတ်လတ်တက်ကြူနေတဲ့ ကောင်၊ ခုတော့ ငိုငိုတိုတိုနှင့်။ ပယ်ရီက အကြံပြုသည်။

'လာပါကွာ၊ မင်းကို ငါ တိုက်ပါ့မယ်'
အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဒစ်က လိမ္မော်ပွင့် တံဆိပ် အရက်သုံးခွက် ဆက်သောက်သည်။ တတိယခွက်မော့ပြီး နီဒါန်း မပျိုးဘဲ စကားစသည်။
'အဖေအတွက် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ငါ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ ငါ့အဖေဟာ သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ အဘိုးကြီးပါ။ ငါ့အမေလည်း အတူတူ

ပဲ။ မင်းတွေ့ဖူးသားပဲ။ ငါ သူတို့ကို ထားခဲ့ပြီး မက်ဆီကိုကို ထွက်သွားရင် ... အဲ ... ချက်လက်မှတ်ကိစ္စတွေ ပေါ်လာရင် ... အဖေက လျော်ကြေးပေးပြီး လိုက်ရှင်းမှာပါ။ အရင်ကလည်း ငါ လုပ်ဖူးတယ်။ သူ့လိုက်ရှင်းတာချည်းပဲ။ ခုတော့ သူလည်း အသက်ကြီးပြီကွာ၊ ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းဘူး၊ လက်ထဲမှာလည်း ဘာမှ မရှိဘူး'

'မင်းကလည်းကွာ၊ ပူတတ်ရန်ကော၊ မင်း ဘယ်လို ခံစားနေရတယ် ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မက်ဆီကိုကနေ တို့ ငွေပို့ပေးမှာပေါ့။ တို့ အလုပ်ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်ကွာ၊ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရမှာလေ'

'ဘယ်နည်းနဲ့ ရမှာလဲ'

'ဘယ်နည်းနဲ့ ရမှာလဲ၊ ဟုတ်လား'

ဒစ် ဘာဆိုလိုတာပါလိမ့်၊ သူ့မေးခွန်းကြောင့် ပယ်ရီ ကြောင်သွားသည်။ အားလုံး ဆွေးနွေးပြီးသားပဲ။ ရွှေရှာဖို့ အကြောင်းတွေ၊ ရေအောက်မှာ ရတနာရှာဖို့တွေ၊ အစီအစဉ် ဆွဲပြီးသားပဲ။ ပြီးတော့ အခြားလုပ်ငန်းတွေလည်းလုပ်မယ်လို့ တိုင်ပင်ပြီးသားပဲ။ မော်တော်ဘုတ်တစ်စီး ဝယ်မယ်၊ ကမ်းလွန်ပင်လယ်မှာ ငါးဖမ်းမယ်၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေကို ငှားလို့လည်း ရသေးတာပဲ။ အို ... ငွေရပေါက်ရလမ်းတွေ အပုံကြီး။ တောင်အမေရိကသို့ ခိုးထုတ်သည့် ကားတွေကို နယ်ကြားဖြတ်မောင်းပေးလျှင် တစ်ခေါက် ဒေါ်လာငါးရာ ရမည်။

သည်အကြောင်းတွေ ပယ်ရီ ပြောဖူးသည်။

'မင်း ဘာမှ မပူနဲ့ ဒစ်၊ ငါ့မှာ မြေပုံပါတယ်။ အဲဒီရေအောက်ရတနာသိုက်ရဲ့ သမိုင်းကို ငါ အလွတ်ရတယ်။ အားလုံး အစစ်အမှန်တွေချည်းပဲ။ သင်္ဘောကြီးမြှုပ်ပစ်တာ ၁၈၂၁ ခုနှစ်၊ ပီရူးရွှေတုံးတွေနဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေချည်းပဲ ဒေါ်လာ သန်းခြောက်ဆယ်ဖိုးလောက် ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ အားလုံး မရတောင် ရသမျှနဲ့ တို့ ချမ်းသာနိုင်ပါတယ်ကွ'

သူ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ခဲ့သည်။ မြေပုံတွေကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ စီမံကိန်းကို အားတက်သရော ထောက်ခံသည်။ ဒါဆို သူ သက်သက် ဟန်လုပ်ပြီး ပယ်ရီကို ယုံချင်ယောင်ဆောင်ကာ ကျီစယ်တာပေါ့။

ပယ်ရီ အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် တဒဂ်မျှသာ။ ဒစ် ပြန်ပြုံးလာသည်။ သူ့နံ့ဘေးကို မနာအောင် လက်သီးနှင့် ထိုးပြီး ပြောသည်။

'အေးပါကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ လိုက်မှာပါ။ ငုပ်မိသဲတိုင်ပေါ့ ပယ်ရီ'

*

မနက်သုံးနာရီတွင် တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်။ အယ်လ်ဗင်ဒီဝေးတစ်ယောက် သုံးနာရီတွင် နိုးနေသည်။ တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း မအိပ်ရ။ သူသာလျှင် မဟုတ်၊ ဓာရီကော၊ သားနှစ်ယောက်ပါ အိပ်ရေး မဝကြ။ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးထဲတွင် တစ်ညလုံး တယ်လီဖုန်း မြည်နေတော့ မည်သို့မျှ အိပ်မပျော်နိုင်ကြ။

ဒီဝေးက အိပ်ရာထဲမှ ထပြီး မိန်းမကို ပြောလိုက်သည်။

'ဖုန်းချထားလိုက်တော့မယ်ကွာ၊ ဒါမှ တို့ အိပ်ကောင်းခြင်း အိပ်ရမှာ'

သို့သော် ဒီဝေးတစ်ယောက် အိပ်ကောင်းချင်း မအိပ်ရပါ။ လာသမျှ ဖုန်းသတင်းများကြောင့် သူ့ဦးနှောက်တွေ ဆူဝေနေပြီ။ သည်သတင်း နောက်ကို လိုက်နေသည့် မီဒီယာသမားတွေ၊ လေဖမ်းဒန်းရီသည့် သတင်းပေးတွေ၊ သူ့ဆီသို့ မမောနိုင်မပန်းနိုင် ဖုန်းတဂွမ်ဂွမ် ဆက်နေကြသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆက်ပုံကို ကြည့်ပါဦး။

'ဟေး၊ သူငယ်ချင်း အယ်လ်၊ ငါ စဉ်းစားလို့ရပြီကွာ။ ဒီကိစ္စမှာ

လူသတ်မှုရော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှုပါ ရောနေတယ်။ ငါ သိသလောက်ပြောရရင် ဟတ်ဘ်တစ်ယောက် ငွေရေးကြေးရေး တော်တော်ကျပ်နေတယ်။ အဲဒီမှာ ကြံရာမရ ဖြစ်ပြီး အသက်အာမခံငွေတွေ ထုတ်တယ်။ ဘိုးနီနဲ့ ကလေးတွေကို ပစ်သတ်တယ်၊ ပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ သတ်တာ'

နောက်ပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ဆက်သေးသည်။ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့် အမြီးမတည့် အမောက်မတည့် သတင်းမျိုး။

'ဒီမယ် အယ်လ်၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ငါ့ကို

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ။ မစ္စတာကလပ်တာကို ငါ သိပါတယ်။ လေးလည်း လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ခရစ်ယာန်စစ်စစ် တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ငါ ယုံတယ်။ မိန်းမရွပ်တယ် ဆိုတာတော့ ငါ မယုံဘူး’

သို့သော် သူတို့အားလုံးသည် ကူညီလိုစိတ်ဖြင့် ဆက်ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ နောက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိသေးသည်။

‘နန်စီသူငယ်ချင်း ဆူဆန်ကစ်ဒွဲလ်နဲ့ ရှင် စကားပြောကြည့်ပြီးပြီလား။ ကျွန်မ သူပြောတာ နားထောင်ပြီး အံ့အားသင့်သွားတာတစ်ခု ရှိတယ်။ နောက်ဆုံး သူနဲ့တွေ့တုန်းက နန်စီ ပြောတယ်တဲ့။ ခုတလော သူ့အဖေ စိတ်တိုနေတယ်တဲ့။ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေတာ သုံးပတ်လောက် ရှိပြီတဲ့။ စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ မသောက်စဖူး စီးကရက်တွေ သောက်နေတယ်တဲ့’

အခြားမြို့နယ်၊ ပြည်နယ်များမှ ဥပဒေဝန်ထမ်းများ၊ ရဲအရာရှိများကလည်း အံသုံးဝင်လိုဝင်ငြား သတင်းများ ပေးလာကြသည်။

‘ဆိုင်လား၊ မဆိုင်လားတော့ မသေချာဘူး။ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်က သတင်းတစ်ခုရတယ်။ လူငယ်နှစ်ယောက် သူ့ဆိုင်မှာ အရက် လာသောက်တယ်တဲ့။ သူတို့ ပြောနေတဲ့ စကားအသွားအလာကြည့်ရတာ အဲဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပုံရတယ်’တဲ့’

ရသမျှ သတင်းအတိုအစများသည် ရဲစုံထောက်များအတွက် လိုက်ရတာ အလုပ်ပိုရှုပ်သည်ကလွဲပြီး ဘာမျှ အကျိုးမရှိ။ သို့သော် နောက်ထပ် ဘာသတင်းများ ရဦးမလဲဟု သူတို့ မျှော်နေကြဆဲ။

တစ်ညတွင် ဒီဝေး ဖုန်းပြောနေစဉ် မမျှော်လင့်သည့်စကားကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ကျွန်တော် ဖြောင့်ချက်ပေးချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ခု အမိန့်ရှိတာ ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ။ နာမည်လေး အမိန့်ရှိပါ’

ဖုန်းပြောလာသူက နာမည်မပြောဘဲ ဖြောင့်ချက်ပေးလိုကြောင်း သာ ဆက်ပြောနေသည်။

‘သူတို့အားလုံးကို သတ်တာ ကျွန်တော်ပါ’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျား နာမည်နဲ့လိပ်စာ ပြောပါ’

သူက လေသံမာမာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ အာလေးလျှာလေးဖြင့် မူးနေသည့် အသံမျိုး။

‘အဲ ... မပြောနိုင်ဘူး။ ဆုငွေ ကျွန်တော် မရမချင်း မပြောဘူး။ ကျွန်တော်ဆီ ဆုငွေအရောက် ပို့ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ဆိုတာ အဲဒီတော့မှ ပြောမယ်၊ ဒါပဲ’

မိန်းမကမေးတော့ ဒီဝေး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ဖြေသည်။ ‘အလကားပါကွာ၊ နောက် ငမူးတစ်ကောင်ပါ’

‘ဒီတစ်ခါ ဘာတဲ့လဲ’

‘သူက ဖြောင့်ချက်ပေးချင်လို့တဲ့။ ဆုငွေကို သူ့ဆီ အရင်ပို့ပေးရမယ်’တဲ့’

(ကင်းဆပ်စ်သတင်းစာတစ်စောင်က အမှုဖော်နိုင်မည့်သတင်းမျိုး ပေးလျှင် ဆုငွေဒေါ်လာ တစ်ထောင်ပေးမည်ဟု ကြော်ငြာထည့်ထားသည်။)

‘အယ်လ်၊ ရှင် စီးကရက်တစ်လိပ် ညှိပြန်ပြီ။ အိပ်ပါတော့လားကွယ်’

မိန်းမက ချောချောမော့မော့ ပြောသည်။ တယ်လီဖုန်း ဘေးချထားသည့်တိုင်လည်း သူ အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။ ကြာလေလေ၊ ဆောက်တည်ရာ မရလေ ဖြစ်လာနေသည်။ ခုအချိန်အထိ အဖြေထုတ်ကြည့်ပြီးသမျှ ဘာတစ်ခုမှ အရာမထင်သေး။ ဘော်ဘီရပ်ကို မုသားဖမ်းစက်ဖြင့် စစ်သည်၊ ဘာမှ အကြောင်းမထူး။ သူ့အိမ်တွင် လူသတ်သမား သုံးစုံသည့် ကြီးမျိုး သွားတွေ့သဖြင့် မစ္စတာစမစ်ကို မသင်္ကာဖြစ်သည့် ကိစ္စမှာလည်း အလကားဖြစ်သွားသည်။ အချင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့တွင် မစ္စတာစမစ် အိုကလာဟိုးမားတွင် ရောက်နေသည်။ ဂျွန်သားအဖကလည်း အလားတူစွာ။ ထိုနေ့ထိုရက်တွင် သူတို့ ဟိုးလ်ကုမ်းတွင် ရှိမနေကြောင်း ခိုင်လုံသည့် အထောက်အထားများ ပြနိုင်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် နန်စီအချစ်တော် ကြောင်သချိုင်းကို တွေ့၍ တူးဖော်ကြည့်သော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ နေ့ ပြောသလို ပြောရလျှင်တော့ -

‘ရသမျှသတင်းတွေကတော့ သုည လှလှ၊ ဝလုံးဝိုင်းဝိုင်းကလေးတွေချည်းပဲ’

မည်သို့ရှိစေ၊ အများထဲမှ တစ်ခုနှစ်ခုကတော့ စဉ်းစားရာတွင်

အထောက်အကူဖြစ်လောက်သည့် အချက်အလက်များ ပါရှိသည်။ အဒေါ် ဖြစ်သူ အယ်လ်လီယန်က နန်စီအဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်တွေ မွှေ နောက်ကြည့်ရာမှ ရှူးဖိနပ်ဦးထဲ ဝင်နေသည့် သူ့ ရွှေနာရီကလေး သွား တွေ့သည်။ နောက်တစ်ခုမှာ ကောဘီအိုင်တစ်ယောက်နှင့်အတူ အခန်းတကာ ကို ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာတော့ ကင်ယန်၏ အခန်းထဲတွင် တစ်ခုခု ထူးခြား နေသည်ကို မစွက်ဟင်းမိ သတိထားမိနေသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် ဘာထူးခြားနေမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ အမျိုးသမီးက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း ဖေ့ပြီး ဟိုဟာကိုင်ကြည့်လိုက်၊ သည်ဟာကိုင်ကြည့်နှင့် အခန်းထဲကို မကျေ နပ်သည့် အမူအရာဖြင့် စစ်ဆေးနေသည်။ ကင်ယန်၏ ဘတ်စကက် ဘော လက်အိတ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ရွှေတွေပေနေသည့် ဘွတ်ဖိနပ်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်မှန်အဟောင်းများ၊ နှုတ်က လည်း တွတ်တွတ် ရွတ်လျက်။

‘တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ကျွန်မ သိနေတယ်။ တစ်ခုခု လိုနေ တယ်။ ဘာရယ်လို့ ကျွန်မ မပြောနိုင်တာ တစ်ခုပဲ။ ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်မ သိပြီ။ သူ့ရေဒီယိုကလေး မရှိတော့ဘူး’

ဤသို့ဖြင့် ဒီဝေးတစ်ယောက် တစ်မျိုး စဉ်းစားပြန်သည်။ ပစ္စည်း ယူသွားပြီဆိုလျှင်တော့ ဓားပြမှု ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ နန်စီဖိနပ်ထဲမှ ရွှေနာရီ ကလေး ရောက်နေတာဟာ မတော်တဆ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စလား။ အမှောင် ထဲမှာ သူ့အိပ်ရာပေါ် လှဲနေမယ်၊ ခြေသံ သို့မဟုတ် စကားပြောသံတွေ ကြားမယ်။ အိမ်ထဲ သူ့ခိုးဝင်နေပြီ အထင်နဲ့ နာရီကလေးကို ကပျာကယာ ပြေးဝှက်တာဖြစ်မယ်။ ဒါဆို ရေဒီယိုကလေးကကော၊ မီးခိုးရောင် ဇင်းနစ် ရေဒီယိုကလေးတဲ့။ ယူသွားတာတော့ သေချာပြီ။ သို့သော် သည်မဖြစ် စလောက် ပစ္စည်းကလေးတွေနဲ့ ဒေါ်လာ နည်းနည်းလေး အတွက်နဲ့တော့ မိသားစုတစ်ခုလုံးကို မသတ်တန်ရာ။ ဤသို့ဖြင့် ဒီဝေးနှင့် အဖွဲ့သားများက သည်လို အသေးအဖွဲ့များကို လိုအပ်မှ ပြန်စဉ်းစားရမည့် အရန် အချက် အလက်များအဖြစ် ခေါက်သိမ်းထားလိုက်ကြသည်။

လူသတ်သမား သို့မဟုတ် ယင်းတို့အထဲမှ တစ်ယောက်သည် သည်မိသားစုအပေါ် ကရုဏာသက်သူ ဖြစ်ရမည်ဟု ဒီဝေး ကောက်ချက် ဆွဲထားသည်။ သည်အတွက် အထောက်အကူပြုမည့် အချက်အလက် များစွာလည်း သူ့ ရထားပြီး ဖြစ်သည်။ သည်မိသားစု တစ်ပြုလုံးကို သူ

သတ်သော်လည်း မဆိုစလောက် သက်ညှာမှုမျိုးကို တွေ့ရသည်။ ဥပမာ မွေ့ရာထည့်သည့် စက္ကူသေတ္တာကြီးကိုစွဲ။

သည် စက္ကူဖာကြီးသည် ဒီဝေးအား ဦးနှောက်ခြောက်စေသော အရာတစ်ခုဖြစ်သည်။ အခန်းတစ်ဖက်စွန်းတွင်ထားသည့် သေတ္တာကြီး ကို လူသတ်သမားတွေက ဘာကြောင့် အနွေးဓာတ်ပေးသည့်နေရာရောက် အောင် တကူးတက တွန်းယူလာကြတာလဲ။ မစွတာကလပ်တာအား သက် သောင့်သက်သာ ထားချင်လို့ဟု ယူဆနိုင်သည် မဟုတ်လား။ အေးစက်စက် ကွန်ကရစ်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ဓားနှင့်လည်ပင်း နီးလာတာကို မြင်ရတာနှင့်စာလျှင် စက္ကူဖာပေါ်က ရင်ဆိုင်ရတာ ပို မသက်သာပေးဘူးလား။ အလောင်းတွေကို အနီးကပ် ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံ တွေဆီကလည်း သူ့အယူအဆကို အထောက်အကူပြုသည့် အသေးစိတ် တွေ ရသည်။ လူသတ်သမားသည် အကြိမ်ကြိမ် ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်ကို သတ်ပြီး သည်အတိုင်း မထားခဲ့ဘဲ အိပ်ရာခင်း နှင့် လွှမ်းပေးသွားသည်။ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ပြီး အိပ်မက်လှလှ မက်နေသည့် အလား။ ဘယ်လူသတ်သမားက သည်လို လုပ်မည်လဲ။ ပြီးတော့ ကင်ယန် ကို ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ နေရာကျကျ ထားသွားပေးသည်။ ပထမတော့ ပစ်ကွင်းချိန်လို့ကောင်းအောင် ခေါင်းအုံးပေါ် တင်ပေးသည်ဟု အောက် မှေခဲ့သည်။ နောက်မှ ဒီဝေး ပြန်စဉ်းစားသည်။ မဟုတ်ဘူး။ အဖေကို စက္ကူဖာပေါ် တင်ပေးသလို သာကလေးကိုလည်း သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် ခေါင်းအုံး ခုပေးသွားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

ဒီဝေး၏ ခေါင်းထဲတွင် သည်လို သည်လို အတွေးပေါင်းစုံ စုဝေးနေသော်လည်း အဖြေမထုတ်နိုင်ဘဲ ဟိုမရောက် သည်မရောက် ဖြစ်နေသည်။ အမှုတစ်ခုကို အတွေးသက်သက်နှင့် ထင်မြင်ချက်ပေါ် မူတည်ပြီး မဖြေရှင်းနိုင်။ သို့သော် သူက မလျှော့သောစွဲဖြင့် ဆက်လိုက် ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သုံးနိုင်မည့် သတင်းတွေထဲမှ အချက်အလက် တွေ စစ်ထုတ်ပြီး အဖြေရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အရှေ့လွန်အောင် ပင်ပန်းမှာတော့ သေချာသည်။ အနံ့ခံရမည့်၊ မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်ရ မည်။ ခြေရာခံရမည်။ လူတွေ ရာနှင့် ချီပြီးတွေ့ရမည်။ မေးရမည်။ စစ် ဆေးရမည်။ ရေညိုမြှောင်ယာတောနှင့် ပတ်သက်သည့် လူတွေ အများ ဆုံးပါမည်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ၊ မိသားစုတွေ ပါမည်။ မစွတာ

ကလပ်တာနှင့် အလုပ်တွဲလုပ်ဖူးသူတွေ ပါမည်။ ပြီးတော့ သူ့အတိတ်ကို တူးဖော်ရမည်။ လိပ်တစ်ကောင်၏ ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် ဖြစ်ချင် ဖြစ်ပစေပေါ့။ သူက သူ့အဖွဲ့သားတွေကို ပြောထားသည့် 'ကလပ်တာမိသားစု အကြောင်းကို သူတို့ကိုယ်တိုင် သိတာထက် ပိုသိအောင် လုပ်ရမယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့က အဖြစ်နဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ အဖြစ်မှန်သမျှ တို့ ရှာရမယ်။ နောက် ငါးနှစ်လောက်အထိ လိုက်ကြည့်သင့် ကြည့်ရမယ်။ သဲလွန်စတစ်ခုခုတော့ တွေ့ရမယ်။ တွေ့ကို တွေ့ရမယ်'

ဒီဝေးကတော်က အိပ်ငိုက်နေသည်။ သို့သော် အိပ်လိုကား မပျော်။ သူ အိပ်ရာထဲက ထ သွားမှန်း သိလိုက်သည်။ သူ ဖုန်းပြောနေသံကို သားငယ်အိပ်ခန်းထဲမှ ကြားနေရသည်။ သားကလေး ပေါလ်က ကျိတ်ငိုနေသည်။ ပေါလ်သည် အလွန်အေးသည့် ကလေးဖြစ်သည်။ ဘယ်တော့မှ နားပူနားဆာ မလုပ်တတ်။ အိမ်နောက်ဖေးတွင် တစ်ယောက်တည်း ကစားနေတတ်သည့် ကလေးမျိုး၊ တစ်ခါတလေ အပြေးလှေကျင့်နေတတ်သည်။ ဖင်နီမြို့နယ်တွင် အပြေးချန်ပီယံ ဖြစ်ချင်နေသည့် ကလေး။ သို့သော် ထိုနေ့နံနက်စာခိုင်းတွင် မျက်ရှည်တွေ ကျနေရာမှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ငိုချလိုက်တော့သည်။ သူ့အမေက ဘာကြောင့် ငိုတာလဲ မမေး။ ကလေးစိတ်ထဲတွင် အန္တရာယ်တစ်မျိုးမျိုး ရှိနေသည်ဟု ထင်နေသည်။ အဖေတယ်လီဖုန်း ပြောနေပုံတွေ၊ လူစိမ်းတွေ မကြာမကြာ အိမ်တံခါးဝ ရောက်ရောက်လာတာတွေ၊ အဖေမျက်နှာတွင် မကြည့်မလင် သောကရိပ် ထင်နေတာတွေကို ပေါလ်က အဓိပ္ပာယ်ကောက်တတ်သည်။ အမေနှင့် ပေါလ်ထက် သုံးနှစ်ကြီးသည့် အစ်ကိုလုပ်သူက ကလေးကို ဝိုင်းချောကြသည်။

'ညီလေး တိတ်တော့၊ မနက်ဖြန် မင်းကို ငါ ပိုကာ ကစားနည်း သင်ပေးမယ်'

ဒီဝေးက မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်နေသည်။ မာရီရောက်သွားတော့ သူ ကော်ဖီအိုးနှပ်နေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် လူသတ်မှုမြင်ကွင်း ဓာတ်ပုံတွေ ပြန့်ကျဲလျက်။ စားပွဲခင်းပေါ်တွင် ကော်ဖီတွေ အကွက်လိုက် စွန်းထင်းနေသည်။ သူက ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်ခိုင်းသဖြင့် မာရီ ငဲ့ကြည့်သည်။

'ကျွန်မတော့ ဘိုးနီကို အရင်အတိုင်းပဲ မြင်နေချင်တယ်။ အားလုံးကို ပါပဲလေ'

ယောက်ျားက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်သည်။ 'ကိုယ်တော့ အငယ်လေးကို အမေဆီ ပို့ထားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်'

ဒီဝေးတွင် အဖေ မရှိတော့၊ အမေက သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း တွင် နေသည်။ အိမ်အကျယ်ကြီးတွင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေသည်။ မြေးတွေ ရောက်လာရင် အမေ ပျော်သည်။

'ခဏတစ်ဖြုတ်ပေါ့၊ ဒီကိစ္စပြီးတဲ့ အထိပေါ့'
'ဒီမယ် အယ်လ်ဗင်၊ မာရီတို့ အရင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်ပါဦးမလား ဟင်'

သူတို့ဘဝသည် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း အေးအေးဆေးဆေး ဘဝမျိုး ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်လုပ်သည်။ မစ္စကဒီဝေးက ရုံးတစ်ရုံး တွင် အတွင်းရေးမှူး၊ အိမ်အလုပ်တွေကို လင်မယားနှစ်ယောက် တာဝန်ခွဲပြီး လုပ်သည်။ မီးဖိုချောင်ကို အလှည့်နှင့်ဝင်သည်။ (ဒီဝေး ရဲမှူးဘဝတွင် သူ့တံပည့်တွေက နောက်သည်။ 'တို့ဆရာက သေနတ်ပစ်တဲ့နေရာမှာ ခြောက်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယှဉ်ပစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရောက်တာနဲ့ သေနတ်ခါးပတ်ကို ဖြုတ်ချ၊ ချက်ချင်း ခါးစီးရင်ဖုံး လဲပြီး မီးဖိုဆောင်ဝင်ရတော့တာပဲ')

သည်တုန်းက သူတို့လင်မယား ငွေစုနေချိန်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်က ဝယ်ထားသည့် ယာတောမြေပေါ်တွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးဆောက်ဖို့ လုံးပန်းနေချိန်ဖြစ်သည်။ ဥယျာဉ်မြို့မြောက်ဘက် မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးသည့် နေရာတွင် မြေဧက နှစ်ရာ့ငါးဆယ် ကျယ်ဝန်းသည့် အကွက် ဖြစ်၏။ ရာသီဥတုသာယာပြီး ဂျုံခင်းတွေ မှည့်သည့်အချိန်တွင် သူ့မြေကွက် ဆီသို့ ကားမောင်းသွားတတ်သည်။ အေးအေးလူလူ တစ်ယောက်တည်း သေနတ်ပစ်ကျင့်သည်။ ကျီးကန်းတွေ ပစ်သည်။ သံဘူးခွံတွေ မြှောက်ပြီး လက်တည့်စမ်းသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ကူးထဲတွင် အိမ်ဆောက်သည်။ ခြံထဲတွင် ဝက်သစ်ချပင်တွေ၊ တောင်ထန်းပင်တွေ စိုက်မည်။ လွင်တီးခေါင်ဒေသတွင် သူ့ခြံသည် အရိပ်ရသစ်ပင်များဖြင့် တစ်ခုတည်းသော အိုအေစစ်ကလေး ဖြစ်နေရမည်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာပေါ့။ အုပ်ဝေစိမ်းလန်းသော တောတန်းကလေး ဖြစ်နေရမည်။ ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးဘော် မူမှာပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက ဘာသာရေးသမားတွေ၊ ဘုရားသခင်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်သူတွေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဝတ်မပျက် ဘုရားကျောင်းတက်သူတွေ၊ ထမင်းမစားမီ ကိုယ်တော်အရှင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို အာရုံပြုကာ ဆုတောင်းသမှုပြုပြီးမှ စားကြသည်။ ညစဉ် ဘုရားဝတ်ပြုကြသည်။ ဒီဝေးသည် သည်လိုပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်သည်။

‘ဆုတောင်းချင်ဘဲ ထမင်းဝိုင်းထိုင်တဲ့လူမျိုး ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ဘူး’ ဟု ဒီဝေးက ပြောတတ်သည်။

မစ္စကဒီဝေးကလည်း သူတို့မိသားစုကလေး၏ နေ့စဉ်ဘဝကို ပြောပြတတ်သည်။

‘ကျွန်မ အလုပ်က ပြန်လာရင် အဲ ... ပင်ပန်းလာတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကော်ဖီက မီးဖိုပေါ်မှာ နှပ်ပြီးသား၊ ရေခဲဘူးထဲမှာ ကင်ဖိုအသားက အဆင်သင့်၊ လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်နေ့တာ အတွေ့အကြုံတွေ ပြောကြ၊ ဖလှယ်ကြပေါ့။ ကလေးတွေက အသားကင်ဖို၊ မီးဖိုကြတယ်။ ညစာစားချိန်ရောက်ရင် ပျော်စရာနေ့ တစ်နေ့ပါလားဆိုတာ ကျွန်မ အမြဲသတိထားမိတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို အာရုံပြုတယ်။ လုပ်နေကျအလုပ်မို့ ဆုတောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ထဲကပါလို့ ကို ဆုတောင်းတာ’

ခုတော့ မစ္စကဒီဝေး မေးပြီ။

‘အယ်လ်၊ မာရီတို့ရဲ့ သာမန်ဘဝကလေးကို ပြန်ရောက်ပါတော့မလား ဟင်’

သူ ဖြေမည့်ဆဲဆဲတွင် တယ်လီဖုန်း မြည်လာပြန်သည်။

ချက်ပလက်ကားအိုကလေးသည် နိုဝင်ဘာလ ၂၁ ရက် စနေနေ့ညတွင် ကင်းဆပ်စ်စီတီမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ပစ္စည်းတွေကို ကားခေါင်မိုးပေါ်တွင် ကြိုးနှင့်သိုင်းပြီး လေးဖက်လေးတန် ချည်နှောင်လာခဲ့သည်။ သေတ္တာတစ်လုံးမှာ ပစ္စည်းတွေ ပြည့်ကျပ်နေသဖြင့် ပိတ်လိုမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ကားနောက်ခံတန်းတစ်ခြမ်းတွင်လည်း တီဗွီနှစ်လုံး ပါလာ၍ လူတစ်ယောက် ထိုင်ဖို့ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ဖြစ်နေသည်။ ဒစ်က ကား

မောင်းလာသည်။ ပယ်ရီက အချစ်တော်ဂစ်တာကို ပိုက်ပြီး နောက်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်လာသည်။ ပယ်ရီပိုင်ဆိုင်သည့် အခြားပစ္စည်းများမှာ စက္ကူပုံးကြီး တစ်လုံးနှင့် တစ်ဂါလံခုံသည့် အချိုရည်ဘူးကြီးဖြစ်သည်။ (သူ အကြိုက်ဆုံး ယမကာ အချိုရည်၊ မက်ဆီကိုတွင် ဝယ်မရမည်စိုးပြီး ဝယ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။) အခြား စက္ကူဖာနှစ်လုံးမှာ စာအုပ်တွေနှင့် အမှတ်တရပစ္စည်းကလေးများ ဖြစ်သည်။ (ဒစ် အလွန် မျက်စိနောက်သည့် ပစ္စည်းများ၊ ခဏခဏ ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး ကန်ကျောက်သည်။ အလကား အစုတ်ပလုတ်တွေဟု ဆိုသည်။) သည်ပစ္စည်းတွေကြောင့် ကားထဲတွင် ခြေချစရာ မရှိအောင် ပြည့်ကျပ်ရှုပ်ထွေးနေသည်။

ညသန်းခေါင်လောက်တွင် ကင်းဆပ်စ်နယ်စပ်ကို သူတို့ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြသည်။ ကင်းဆပ်စ်မှ အိုကလာဟိုးမားထဲ ဝင်လာကတည်းက ပယ်ရီရင်ထဲ ပေါ့သွားသည်။ သူတို့ တကယ် ထွက်လာခဲ့ကြပြီ။ ဘယ်အကြောင်းကြောင့်မှ ပြန်လှည့်စရာအကြောင်း မရှိတော့။ ပယ်ရီအနေဖြင့် ဘာမှ နောင်တရစရာ မရှိ။ သူတွင် ဘာသံယောဇဉ်မှ မရှိ။ သူ သက်ပြင်းချသံကိုလည်း ဘယ်သူမှ ကြားမည်၊ သိမည် မဟုတ်။

ဒစ်အတွက်ကတော့ ဤသို့ မဟုတ်ပေ။ သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းစရာတွေ ရှိနေသည်။ သားသုံးယောက်၊ ညီတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ အဖေနှင့် အမေ။ သူ့အလုပ်အကြောင်းနှင့် သူ့စီမံချက်တွေကို...သူတို့နှင့် တိုင်ပင်၍ မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ဆက်ခွင့်မရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲက သိနေသည်။ သူတို့နှင့် ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့တော့မည် မဟုတ်တော့ပေ။

“မစ္စကလပ်တာနှင့် မစ္စတာအင်းဂလစ်ရှ်တို့ လက်ထပ်ပွဲကို စနေနေ့တွင် ကျင်းပခြင်း” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် နိုဝင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့ထုတ် ဥယျာဉ်မြို့ နေ့စဉ်တယ်လီဂရပ်ဖစ် သတင်းစာတွင် ပါလာသည့်သတင်းဖြစ်သည်။ တစ်မြို့လုံး အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားသည့် သတင်း။ မစ္စတာကလပ်တာ၏ ဒုတိယသမီး ဘီဗာလီနှင့် တိုင်အိုကျောင်းသား လူငယ် ဗီယာအက်ဒ်ဒ်အင်းဂလစ်ရှ်တို့၏ လက်ထပ်ပွဲဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စေ့စပ်ထားသည်မှာ ကြာပြီ။

မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှာ မင်္ဂလာရှိရှိ ပြီးဆုံးသွားသည်။ သတို့သမီးက အဖြူရောင် မင်္ဂလာဝတ်စုံဖြင့် ကျက်သရေရှိလှသည်။ (မစ္စတာဘလန်းချက်က အော်ဂင်တီးပြီး မစ္စက်ကိုဝင်က တစ်ကိုယ်တော် သီဆိုဖျော်ဖြေသည်။) ပထမ မက်သဒစ်ဘုရားကျောင်းတွင် ထုံးတမ်းလေ့နှင့်အညီ ပြီးဆုံးသွားသည့် မင်္ဂလာပွဲဖြစ်သည်။ သတို့သမီးက သည်ဘုရားကျောင်းတွင်ပင် လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်က မိသားစု အသုဘကို ပို့ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါး၊ မောင်လေးနှင့် ညီမလေးအတွက် သည်းအူပြတ်မျှင့်ကြွေးခဲ့ရသည်။ သတင်းစာ၏ အဆိုအရ ဗီယာနှင့် ဘီဗာလီတို့သည် ခရစ္စမတ်အခါတော်ကျမှ လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ် ဆွဲထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာများလည်း ရိုက်ထားပြီးပြီ။ အဖေကြီးက ဘုရားကျောင်းတွင် ရက်ချိန်းယူထားပြီးပြီ။ မမျှော်လင့်သည့် အဖြစ်ဆိုးကြီးကြောင့် ရပ်ဝေးရပ်နီးဆွေမျိုးတွေ လာစုနေခိုက်ဖြစ်၍ ဗီယာနှင့်ဘီဗာလီတို့ နှစ်ယောက် စနေနေ့တွင် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတော့ ကလပ်တာအမျိုးတွေလည်း လူစုကွဲသွားပြီ။ တနင်္လာနေ့ကျမှ တယ်လီဂရပ်ဖစ် သတင်းစာက မြို့တွင် တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်သော ဘိုးနီကလပ်တာ၏အစ်ကို အလွီခွိုင်းပြည်နယ် အော်ရီဂွန်မြို့နေ ဟောင်းဝဒ်ဖောက်စ် ရေးပို့သည့်စာကို မျက်နှာဖုံးတွင် ဖော်ပြထားသည်။

သူက ကွယ်လွန်သူ မိသားစုဘက်မှ ကိုယ်စားပြု၍ မြို့နေလူထု တစ်ရပ်လုံးကို ကျေးဇူးစကားဆိုပြီး ဆက်လက်တောင်းပန်ထားသည်။

“ဥယျာဉ်မြို့တစ်မြို့လုံး၏ စာနာစိတ်နှင့် ခံပြင်းစိတ်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ ခံစားနားလည်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကြားရသည့် သတင်းများစွာထဲမှာ တစ်ခုကဆိုလျှင် ‘အဲဒီလူကို မိလျှင် နီးရာသစ်ပင်မှာ ချက်ချင်း ကြိုးပေးသတ်ရမည်’ ဟု ဆိုထားပါသည်။ မြို့မိမြို့ဖများ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါသည်။ သည်လို စဉ်းစားကြစေချင်ပါသည်။ ပြီးတာတွေ ပြီးသွားပါပြီ။ နောက်ထပ် အသက်တစ်ချောင်း ထပ်ဆုံးရှုံးခြင်းအားဖြင့် သေသူများ ပြန်ရှင်လာကြမည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဘုရားသခင် အလိုတော်အရ ကျွန်တော်တို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြရအောင်ပါ။”

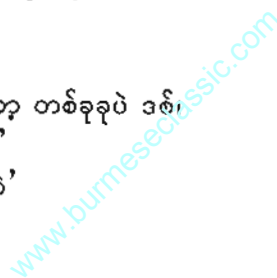
ကျွန်တော်တို့ ရင်ထဲမှာ အငြိုးအတေးနှင့် အာယာတတရားတွေ ထားနေခြင်းသည် မြတ်သောအကျင့် မမည်ပါ။ ဒုစရိုက်ပြုမှားမိသူသည် သူ့ဝေဒနာ သူ ခံစားနေရရှာပါပြီ။ သည်ဝေဒနာသည် ဘုရားသခင်ထံတွင် အပြစ်မဲ့ရေး ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ သူကိုယ်တိုင် အသနားခံပါမှ ချမ်းသာရာ ရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့က အပြစ်ပေးဖို့ထက် သူ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပြီး ဆုတောင်းပေးခြင်းသည်သာ သူ့စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရာ ရကြောင်း ဖြစ်စေပါလိမ့်မည်။”

*

သူတို့နှစ်ယောက် နေ့လယ်စာစားဖို့ ကားကလေးကို ကုန်းမြင့်တစ်နေရာတွင် ရပ်လိုက်သည်။ အချိန်မှာ နေမွန်းတည့်နေပြီ။ ဒစ်က မှန်ပြောင်းထုတ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရှုလေရာတွင် တောင်ကုန်းတွေ အလှိုင်းလှိုင်း ထနေသည်။ မိုးကောင်းကင် ဖြူဖြူထဲတွင် သိမ်းငှက်တွေ လေဟုန်စီးနေကြ၏။ တောင်ခြေတစ်ဝိုက် ကွေ့ပတ်သွားသည့် မြေခီလမ်းသည် ရွာကလေးတစ်ရွာဆီတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ရွာကလေးကို ပတ်သွားပုံရ၏။ မက်ဆီကိုနယ်ထဲသို့ သူတို့ဝင်လာသည်မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ခုအချိန်အထိ သူတို့အခြေအနေ ကောင်းနေသည်၊ ပျော်နေသည်။ နဘယ်ဘေးမရှိ။ မက်ဆီကို အစားအစာကိုလည်း သူတို့ ခံတွင်းတွေ နေကြသည်။ (လောလောဆယ် နှစ်ယောက်သား စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တွင် ထောပတ်ရွဲရွဲနှင့် ပြောင်းဖူးမုန့် မှာစားနေကြသည်) တက်ဆက်-မက်ဆီကိုနယ်ခြားကို နိုဝင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့ မနက်တွင် သူတို့ ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုညက စိန့်လူးဝစ် ဆောင်ကြာမြိုင်တစ်ခုတွင် အပန်းဖြေကြသည်။ သည်နေ့မိုင်နှစ်ရာဝေးသည့် မက်ဆီကိုစီတီသို့ ရောက်အောင် မောင်းကြမည်။

ပယ်ရီက စကား စ သည်။

‘ငါ ဘာစဉ်းစားနေလဲ သိလား၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ ဒစ်၊ တို့ လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်နဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ တစ်ခုခုမျိုးက’
‘တို့လုပ်ခဲ့တဲ့ ဘာလဲ၊ မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ’

‘ဘာရှိရဦးမှာလဲကွ’

ဒစ်က မှန်ပြောင်းကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ မှန်ပြောင်း အိတ်တွင် အတိုကောက်စာလုံးနှစ်လုံး သွားတွေ့တော့ စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။ စာလုံးနှစ်လုံးက H.C။ ဒစ် ကြက်သီးထဲသွားသည်။ ပယ်ရီဆိုသည့်နေ့ ဘာလို့ ငြိမ်ငြိမ် မနေနိုင်တာပါလိမ့်။ ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်ပြီး ချေးခြောက်ရေနူးနေလို့ ဘာထူးမှာလဲ။ တော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းပါလား။ သည်အကြောင်း မပြောကြေးလို့ နှစ်ယောက် သဘောတူ ထားပြီးသား။ ပြီးသည့်ကိစ္စ ပြီးပြီပေါ့။

‘ဒီကိစ္စမျိုးဟာ ဘယ်တော့မှ တစ်ခုခုမဖြစ်ဘဲ မနေဘူး ဒစ်’
ဒစ်က အတည်ပေါက်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဒီမယ် ပယ်ရီ-ဘာမှ မပူပါနဲ့လို့ မင်းကိုငါ ပြောပြီးပြီပဲ။ ငါက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါကွ၊ ငကြောင်တစ်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး’

ပြောပြီးရယ်သည်။ သူ့တွင် လူသာမန်တို့မှာရှိအပ်သော အသိဉာဏ် အဆင့် ရှိသည်ဟု အမြဲ ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ သူတကာထက် ဆင်ခြင်တုံတရား ပိုရှိသည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ပယ်ရီကိုမူ နည်းနည်း ကြောင်သည်ဟု သူ ထင်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နွေဦးကာလ၊ ထောင်ထဲမှာ အတူနေစဉ်ကတည်းက သတိထားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

အိပ်ရာထဲတွင် ဂျူးပေါက်ချတတ်သည်။ အိပ်နေရင်းလည်း ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုတတ်သည်။ “အဖေ ... အဖေ ... အဖေ ဘယ်မှာလဲဟင်၊ ကျွန်တော် လိုက်ရှာတာ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး” ဟူ၍ ယောင်တတ်သည်။ အကြာကြီးထိုင်ပြီး လက်မကို စုပ်နေတတ်သေးသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ကူး ယဉ် ရတနာသိုက်ရှာပုံတော် စာအုပ်တွေကို မနားတမ်း ဖတ်နေတတ်သည်။ ဒစ်အတွက် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ သည့်ထက်ပိုဆိုးသည်မှာ ပယ်ရီသည် ရံခါတွင် လူနှင့်မတူဘဲ တစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် တူနေတတ်သည်။ သူ ဒေါသဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် အရက်မှူးနေသည့် အင်ဒီယန် ဆယ်ယောက် ထက် အထိန်းရခက်သည်။ သို့သော် ဘာကြောင့် သူ ဒေါသဖြစ်နေမှန်း ဘယ်သူမှ မသိ။ သည်လိုအချိန်တွင် ဘယ်သူ့ကို သတ်ဖို့မှ သူ ဝန်မလေး။ ဘယ်သူမှ ထိန်းမရ။ သို့သော် သူ ဘာကြောင့် သည်လို ဖြစ်လာမှန်း ဘယ်သူမှ မသိ။

သို့သော် ပယ်ရီ ဤသို့ကြမ်းတမ်းနေချိန်တွင် သူ အဇ္ဈတ္တသဏ္ဌာန်

မှာ အေးအေးတည်ငြိမ်လျက်ပင်။ မျက်လုံးများက မှေးစင်းသယောင် ဖြစ်နေသော်လည်း ရန်မူလိုသည့် ဒေါသအရိပ် တစ်ချက်မျှ မသမ်း။ သူ သည်လိုဖြစ်လာလျှင် ဘယ်အချိန်တွင် သူ့အနားသွားပြီး ချော့မော့ နှစ်သိမ့်ရမည်ကို ဒစ်က သိနေပြီ။ သို့သော် သူ့ကို ဘယ်လို နားလည်ရမှန်း တော့ မသိသေး။ ကြောက်ဖို့ကောင်းသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဆိုတာ တော့ သေချာနေပြီ။ ဘာကြောင့် သူ့ကို မကြောက်သည်ကိုပင် သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩနေမိသေးသည်။

‘ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားထဲက၊ နှလုံးသားရဲ့ အနက်ဆုံးတစ်နေရာက ဒါမျိုးလုပ်ဖို့ လုံးဝ လက်မခံဘူး ဒစ်’

‘ဒါဆို ဟို ငမည်းကောင်ကို ကျတော့ကော’

မေးပြီး ဒစ် ငြိမ်နေသည်။ ပယ်ရီ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမှန်း သိနေ၏။ ကင်းဆပ်စ်စီတီတွင် လွန်ခဲ့သည့်အပတ်က သူ နေကာမျက်မှန် တစ်လက် ဝယ်တပ်သည်။ ကော်ကိုင်းနှင့် ပြဒါးမျက်မှန်။ သည်လို မျက်မှန်မျိုး ဒစ်က သိပ်မှန်းသည်။ သည်မျက်မှန်မျိုး တပ်သူကို ရိုးသားမှု မရှိဟု ထင်သည်။ ဒစ်က ကြည့်လို့ မရ။ ပယ်ရီက သူ့မျက်လုံးတွေကို လူမမြင်အောင် ဖုံးကွယ်ထားခြင်းအတွက် ဒစ် စိတ်ထဲ မသက်မသာ ဖြစ်နေသည်။

‘အဲဒီ ငမည်းကောင်က တစ်မျိုးလေ’

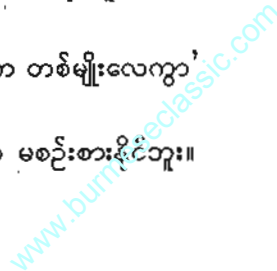
သူဖြေပုံက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း။ သူ့လေသံက တစ်မျိုး။ သည်တော့ ဒစ်က ထပ်မေးသည်။

‘တကယ်လား၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း သူ့ကို သတ်လိုက်တာလား’

အရေးကြီးသောမေးခွန်း ဖြစ်သည်။ ပယ်ရီကို အကဲဖြတ်ရာ တွင် သည်ကိစ္စပေါ် မူတည်၍ စဉ်းစားရမည်။ သူ့စရိုက်၊ သူ့အရည်အချင်းကို သည်ကိစ္စနှင့် ချိန်ထိုး စဉ်းစားချင်သည်။ ထောင်ထဲမှာတုန်းက သူ ပြောခဲ့ဖူးသည့် စာတ်လမ်း။ လူမည်းတစ်ယောက်ကို သူ အသေရိုက်သတ်ဖူးသည် တဲ့။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ သူက လူမည်းပဲ၊ ခုကိစ္စက တစ်မျိုးလေကွာ’
ပယ်ရီ စကားဆက်သည်။

‘ငါ ဒါကိုပဲ တွေးနေမိတယ်။ တခြားဘာမှ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။’

ဒီလိုကိစ္စမျိုးဟာ ဘယ်တော့မှ ပြေးမလွတ်နိုင်ဘူး။ လွတ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်
ကို မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တစ်ခုခု ဖြစ်လာတော့မယ်လို့ ငါ ထင်နေတယ် ဒစ်။
တို့လုပ်တဲ့ အလုပ်မျိုးက ရိုးရိုးမှ မဟုတ်တာ’

ဒစ်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်က ဘုရားကျောင်း မှန်မှန်တက်ခဲ့သည်။
သို့သော် ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်ရကောင်းမှန်း သူ မသိ။ အစွဲအလမ်း
ဆိုသည်မျိုးလည်း မရှိ။ ဘာကိုမျှ မယုံ၊ ပယ်ရီနှင့် တခြားစီ။ ကြည့်မှန်
ကွဲသွားလျှင် ခုနစ်နှစ် အကုသိုလ်ဝင်သည်။ လမပြည့်ခင် မှန်ကို ရောင်ပြန်
လာဟပ်လျှင် မကောင်းဆိုးဝါး နိမိတ် စသည် စသည်တို့ကို သူ လုံးဝ
လက်မခံ။ သို့သော် ပယ်ရီ အယူသီးမှုနှင့် ထက်မြက်စူးရှသည့် အနာဂတ္တိ
အသိစိတ်ကို သူ မယုံသော်လည်း ဖြူသည်။ ပယ်ရီ၏ သံသယ အတွေးမျိုး
သည် သူ ခေါင်းထဲတွင်လည်း တရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဖြစ်နိုင်
ပါ့မလား။ သူတို့နှစ်ယောက် အလုပ်ကို သေသေသပ်သပ် စနစ်တကျ
လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ဘယ်လိုမှ သူတို့ကို မမိနိုင်ကြောင်း ကျိန်ပြောရဲသည်။
ချက်ချင်း ပယ်ရီ့ဘက် လှည့်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟေ့ ... ပယ်ရီ၊ တော်တော့။ မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း’

ပြောပြောဆိုဆို ကားကို တောင်ကမူပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ မောင်းထွက်လာ
ခဲ့သည်။ သူတို့ရှေ့မှ ဖုန်ထူထူ လမ်းတစ်လျှောက် နေပူကျကျကြီးတွင်
ခွေးတစ်ကောင် ပြေးသွားနေသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

တောင်တန်းများပေါ်တွင် ကောင်းကင်ဖြူဖြူကို နောက်ခံပြုလျက် သိမ်း
ငှက်တွေ ဝဲပျံနေကြဆဲ။ ပယ်ရီက ဒစ်ကို လှမ်းမေးသည်။

‘ခဲ - ငါ ဘာစဉ်းစားနေလဲ၊ သိလား’

သူ မကြိုက်သည့်၊ မပြောချင်သည့် အကြောင်းအရာကို ဒစ်
စဉ်းစားနေမှန်း ပယ်ရီ သိနေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါင်းထဲမှ မောင်းထုတ်
နေရသည့် ကိစ္စ။ ပယ်ရီက ဒစ်၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်ပြီး သူ့လိုပဲ
သဘောထားလိုက်သည်။ သည်အကြောင်းကို ထပ်တလဲလဲ ပြောနေလို့
ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ။ သို့သော် သူ မစဉ်းစားဘဲတော့ မနေနိုင်။ မျက်စိထဲ
ပြန်မြင်လာလျှင်၊ နားထဲတွင် အသံတွေ ကြားယောင်လာလျှင် စိတ်ညှို့

ခံထားရသလို မလှုပ်နိုင်၊ မရှားနိုင် ဖြစ်သွားသည်။ မှောင်မည်းနေသော
အခန်းထဲမှ ပြာလဲ့လဲ့ အလင်းရောင်၊ ဧရာမ ဝက်ဝံရုပ်ကြီး၏ မျက်နှာမှ
ဖန်ဂေါ်လီ မျက်လုံးအစုံ။ ပြီးတော့ အသံတွေ ... အသံတွေ၊ စကားလုံး
နည်းနည်းကလေးနှင့် တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေသံတွေ။ “ဟင့်အင်း ... ဟင့်
အင်း ... မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ကြပါနဲ့။”

ပြီးတော့ အခြား အသံဗလံများလည်း နားထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။
ဒေါ်လာစေ့ကလေး ကြမ်းပြင်ပေါ် လိမ့်သွားသံ။ သစ်သားလှေကားဆံ
များပေါ် နင်းတက်သွားသည့် ဘွတ်ဖိနပ်သံများ။ လူတစ်ယောက် လည်မျို
အညစ်ခံထားရသဖြင့် အသက်ရှူကျပ်ပြီး အထိတ်တလန့် ကျိတ်အော်သံ။

“ငါတို့မှာ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီထင်တယ်” ဟု သူ့ကိုယ်သူ
ပြောလိုက်ချိန်တွင် သူ့ အတွင်းစိတ်က တစ်ခုခုကို ဝန်ခံသလို ဖြစ်နေ
သည်။ “မလုပ်ချင်သော အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့မိခြင်း” ယင်းအမှုကို ပြုမှားမိ
ခြင်း။ သည်လို နောင်တအသိမျိုးကြောင့် တစ်စစီ ကြေမ္မသွားမတတ်
စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ ကိုယ်က လုပ်ချင်၍ မဟုတ်ဘဲ သည်အလုပ်ကို
မွေးရာပါ တတ်ကျွမ်းခဲ့သည်မို့ လုပ်လိုက်ရခြင်းမျိုးက အဆများစွာ
ပိုဆိုးလေသည်။ စင်စစ် ပယ်ရီ၏ ဘဝသည် သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ သေဆုံးခြင်း
များနှင့် ရောပြွမ်းနေခဲ့သည်။ သူ့မိသားစုအတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ကြပါစို့။

အမေမှာ အရက်စွဲနေရာက အန်ဖတ်ဆိုပြီး သေသွားခဲ့သည်။
အမျိုးသမီးတွင် သားနှစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ အငယ်ဆုံး
ဘာဘရာတစ်ယောက်သာလျှင် သာမန်ဘဝထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ အိမ်
ထောင်ရက်သား ကျသည်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထိန်း
ကျောင်းနိုင်သည်။ ဖန်းဟုခေါ်သည့် အခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က
ဆန်ဖရန်စစ္စကို ဟိုတယ်တစ်ခုပေါ်မှ ခုန်ချ သေဆုံးသွားသည်။ (ပယ်ရီ
က ဖန်းကို ချစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မတော်တဆ ချော်ကျတာဖြစ်မှာပါ။ ဟု
ဇွတ်ယုံကြည်ထားလိုက်သည်။ ဖန်းသည် မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ အနုပညာ ဝါသနာပါသည်။ အကကောင်းသလို အဆိုလည်း
ကောင်းသည်။ သည်လိုအဖြစ်ဆိုးကြီးနှင့် ဇာတ်မသိမ်းလျှင် သူ အောင်
မြင်မည်မှာ သေချာသည်။ ခုတော့ ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်တက်ပြီး ဆယ့်
ငါးထပ်မှ ခုန်ချသေသွားခဲ့သည်။) ပြီးတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဂျင်ဇီး၊ မိန်းမ

ကို သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေအောင် လုပ်သည်။ ပြီးတော့ မိန်းမနောက်သို့ သူပါ လိုက်သွားသည်။

ပြီးတော့ ဒစ် ပြောသံကို ကြားယောင်လာသည်။

“ငါက လူကောင်းတစ်ယောက်၊ ငကြောင်တစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး”

ပြောပြီး မြင်းဟိသံမျိုးဖြင့် ရယ်သည်။ ပြီးတော့ လူမည်းကို သတ်သည့်အကြောင်း သူက မေးသည်။ ပယ်ရီက နှလုံးသား၏ အနက် ရှိုင်းဆုံး နေရာမှလာသည့် တွန်းအားတစ်မျိုးအကြောင်း သူ့ကို ပြောပြသည်။ ထောင်ထဲတွင် လူမည်းအကြောင်း ပြောပြခြင်းမှာ ဒစ်နှင့် ရင်းနှီးမှုရချင်၍ ဖြစ်သည်။ သူ ဘယ်လောက် မာကျောကြောင်း၊ ဘယ်လောက် ယောက်ျားဝိသကြောင်း ပြချင်၍ဖြစ်သည်။ သူ ဖြေသွားစေချင်တာလည်း ပါသည်ပေါ့။ ထောင်ထဲတွင် တစ်နေ့ Reader's Digest မှ “သင့်မှာ စုံထောက်ဉာဏ် ဘယ်လောက်ပါသလဲ” ဟူသည့် ဆောင်းပါးကို နှစ်ယောက်ဖတ်ပြီး ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။ (သွားစိုက်ဆိုင်တွင် ဖြစ်စေ၊ ဘူတာရုံတွင် ထိုင်နေစဉ်ဖြစ်စေ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို မရည်ရွယ်ဘဲ အကဲဖြတ်တတ်ကြပုံအကြောင်း ရေးထားသည့် ဆောင်းပါး။ ဥပမာ သူတို့ လမ်းလျှောက်ပုံ၊ ခြေထောက်ကို တပြောင့်တည်း ထားပြီး လမ်းလျှောက်သူသည် ခေါင်းမာသူ၊ တိကျသူဖြစ်သည်။ တရွတ်ဆွဲလျှောက်တတ်သူက ဆုံးဖြတ်ချက် ချရာတွင် ချီတုံချတုံ ဖြစ်တတ်သူ၊ စသည် စသည်)

သည်တုန်းက ပယ်ရီ ပြောဖူးသည်။

‘စုံထောက်ဉာဏ်က ငါ့မှာ မွေးရာပါကွ။ အဲဒီဉာဏ်မျိုးသာ ငါ့မှာ မရှိရင်၊ ဥပမာ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်အခါ ယုံရမယ်ဆိုတာမျိုး ငါ မသိရင် ငါ သေတာ ကြာပြီ။ မင်းမှာ ငါ့အတွက် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ အရည်အချင်း မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါ ယုံကြည်နေမိတယ်။ အဲဒါ မင်း နောင်တွေ့ရမှာပါ။ ငါ မင်းနဲ့ လက်တွဲချင်တယ်။ ဘယ်သူ့မှ ပြောမပြုဖူးတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ငါ မင်းကို ပြောပြမယ်၊ ဝီလီဂျေးကိုတောင် ငါ မပြောဘူး။ ငါ လူတစ်ယောက်ကို ရှင်းလိုက်ပုံလေ’

ပယ်ရီက ဒစ်ကို လှမ်း အကဲခတ်လိုက်သည်။ သူ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကပေါ့။ ဗီးဂက်စ်မှာ ငါ ရောက်နေတုန်းကလေ။

အဆောင်တစ်ခုမှာ အခန်းငှားနေတယ်။ အိမ်အိုကြီး တစ်လုံးပါကွ။ ဟိုတုန်းက ဇိမ်ခန်းထင်ပါတယ်။ အိမ်ကြီးက စုတ်ပြတ်နေပါပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက ဖြိုချပစ်ရမယ့် အိမ်ကြီးမျိုးပါကွ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် သူ့ဘာသာသူ ပြိုကျလာတော့မှာပါ။ ဈေးအပေါဆုံး အခန်းတွေက အထပ်ခိုးပေါ်မှာကွ။ ငါ အဲဒီမှာ တစ်ခန်းယူလိုက်တယ်။ အဲဒီအထပ်မှာ နီဂရီးချာတိတ်တစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ တို့နှစ်ယောက်ထဲ ဆိုပါတော့၊ သူ့နာမည်က ကင်းတဲ့။ ပျံကျတစ်ယောက်ပါ။ အထပ်ခိုးမှာ သူ့နဲ့ငါကလွဲလို့ ပိုးဟပ်တွေပဲရှိတယ်။ သူက သိပ်မငယ်တော့ဘူး။ အလုပ်ကြမ်း ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်တယ်။ လမ်းခင်းတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေပေါ့။ ချာတိတ်က ဗလလည်း ကောင်းတယ်။ သူက မျက်မှန်တပ်တယ်။ စာတော်တော်ဖတ်တယ်။ သူ့အခန်းတံခါးကို ဘယ်တော့မှ ပိတ်မထားဘူး။ သူ့အခန်းကို ဖြတ်သွားတိုင်း ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့နေတာချည်း တွေ့ရတယ်။ တစ်ခါမှာတော့ သူ့မှာ အလုပ်မရှိတော့ကြောင်း ငါ့ကို ဖွင့်ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ အထိုက်အလျောက် စုထားတာလေးတွေ ရှိတယ်တဲ့။ ဘီယာလေး တမြဲမြဲသောက်ပြီး စာဖတ်ရင်း နှပ်နေလိုက်မယ် တဲ့။

‘သူဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေ ကြည့်လိုက်တော့ ငါ စိတ်ပျက်သွားတယ်။ ရုပ်ပြတွေနဲ့ ကောင်းဘွိုင်စာအုပ်တွေကိုးကွ။ ဒါပေမဲ့ သူ့နဲ့ငါနဲ့ ဘာမှ ပြဿနာမရှိဘူး။ အတူတူ ဘီယာသောက်ကြတာပဲ။ တစ်ခါသားမှာတော့ သူ့ဆီက ငါ ဆယ်ဒေါ်လာချေးတယ်။ သူ့မှာ ငါ မကျေနပ်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။

‘တစ်နေ့မှာ တို့နှစ်ယောက် အထပ်ခိုးပေါ်မှာ ထိုင်နေကြတယ်။ ပူလိုက်တာကွ။ မခံနိုင်လောက်အောင်ပဲ။ အဲဒီညက ဘယ်လိုမှ အိပ်မရဘူး။ ဒါနဲ့ ငါက ပြောတယ်။ “ဟေ့ ... ကင်း၊ တို့ ကားလျှောက်မောင်းရအောင်” လို့ ဆွယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါ့မှာ ကြောင်ကြောင်ကျားကျားတွေနဲ့ ငွေမင်ရောင်သုတ်ထားတဲ့ ကားအိုကြီးတစ်စင်း ရှိတယ်။ ငါ့ဘာသာ ငါ့ကားကို နာမည်ပေးထားတယ်။ “ငွေရောင်တစ္ဆေ” လို့။

‘တို့ အဝေးကြီးရောက်အောင် မောင်းသွားကြတယ်။ သဲကန္တာရတွေအထိ ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီရောက်တော့ ရာသီဥတုက တော်တော်လေး အေးလာတယ်။ တစ်နေရာမှရပ်ပြီး တို့ ဘီယာ ထပ်သောက်ကြတယ်။ ကင်းက ကားပေါ်ကဆင်းသွားတော့ သူ့နောက်ကို ငါ လိုက်သွား

တယ်။ ငါ့ ထိုင်ခုံအောက်မှာ ဝှက်ထားတဲ့ စက်ဘီးချိန်းကြိုးကို ငါ ယူသွားမှန်း သူ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူး။ ကိစ္စပြီးတဲ့အထိ ငါဘာကြောင့် ချိန်းကြိုးကို ယူသွားမိမှန်း ငါ မသိဘူး။ ဒစ် ... သူ့မျက်နှာကို ငါ ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်တယ်။ သူ့မျက်မှန် ကြွေမွှေးသွားတယ်။ ငါ ဆက်ကာဆက်ကာ ရိုက်တယ်။

‘ပြီးတော့ သူ့ကို ငါ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ ငါ့မှာ ဘာခံစားမှုမှ မရှိဘူး။ သူ့အကြောင်း ခုထက်ထိ ငါ ဘာမှ မကြားတော့ဘူး။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့တာဖြစ်နိုင်တယ်။ လင်းတတွေ တွေ့သွားပြီး ဇာတ်သိမ်းပစ်လိုက်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့လေ’ သည်ဇာတ်လမ်းမှာ အဖြစ်မှန်တွေ ပါပါသည်။ ဇာတ်လမ်းတွင် ပါသည့် ကင်းဆိုသော လူမည်းကောင်လေးကို ပယ်ရီ သိသည်။ သို့သော် ယနေ့ သူ သေပြီဆိုလျှင် ပယ်ရီနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်ပါ။ သူ့ကို ပယ်ရီ လက်နှင့်တောင် မရွယ်ခဲ့ဖူးပေ။ ထို့ကြောင့် ကင်းတစ်ယောက် တစ်နေရာရာတွင် အေးအေးလူလူ အိပ်ချင်အိပ်နေလိမ့်မည်။ ယပ်တောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပြီး ဘီယာ စုပ်ချင် စုပ်နေလိမ့်မည်။

ဒစ်က ထပ်မေးသည်။

‘မင်း ပြောတဲ့အတိုင်း သူ့ကို သတ်ခဲ့တာလား’

ပယ်ရီသည် လိမ်ညာတတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်းတွေကို လက်တန်းလျှောက်ပြောတတ်သူလည်း မဟုတ်။ သို့သော် တစ်ခါတုန်းကတော့ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ရှိနေသည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ဒစ်အား ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ သည်ကိစ္စ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြေရင်း အရေးကြီးသည့် အကြောင်းအရာကို ပြောင်းလိုက်သည်။

‘အေးလေ၊ ငါ အဲဒီအတိုင်း လုပ်ခဲ့တာပဲ။ သူက လူမည်းပဲကွာ၊ ခု တို့ပြဿနာနဲ့ မတူဘူးလေ။ ခု ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ဝင်နေတဲ့ အတွေးက တစ်မျိုးကွ။ ငါ မယုံဘူး။ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ လွတ်လမ်းရှိတယ်ဆိုတာ ငါ မယုံဘူး ဒစ်’

ဒစ်ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိနည်းတူ တွေးနေလိမ့်မည်ဟု ပယ်ရီ ရိပ်မိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်လို ကိစ္စတွေက အသာလေး ကိုယ်ယောင် ဖျောက်နေလို့ရသည်ဟု သူတို့ ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ ခုတော့ ဤသို့ မဟုတ်

တော့ပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံး သံသယတွေ ဝင်လာနေပြီ။ သို့သော် ပယ်ရီ၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် အတိတ်နိမိတ် ကောက်ယူမှုတွေကြောင့် ဒစ် တစ်ယောက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဟန့်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ ... ပယ်ရီ၊ တော်တော့၊ မင်း ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း’

ကားရှေ့ ကိုက်တစ်ရာလောက်မှ ခွေးက လမ်းဘေးတွင် ဆက်ပြေးနေသည်။ ကျန်းမာပုံမရသော ခွေးဝဲစားတစ်ကောင် ဖြစ်၏။ ဒစ်က ကားကို လမ်းဘေးဆွဲချပြီး ခွေးအိုကြီးကို တိုက်ချပစ်လိုက်သည်။ ဒါက သူ လုပ်နေကျ အလုပ်။ ဒစ်က ကျေနပ်သွားသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘တွေ့လား၊ သူ့ဒုက္ခကို ငါ အဆုံးသတ်ပေးလိုက်ပြီ’

*

ကျေးဇူးတော်နေ့ကား ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ ရစ် ပစ်သည်ရာသီလည်း ဆုံးခန်းတိုင်သွားလေပြီ။ သို့သော် ရာသီဥတုမှာ ကြည်လင်တောက်ပနေဆဲ။ နေ့တိုင်းသည် လှပ၍ နေလေသည်။ အဝေးမှရောက်လာပြီး အမှုအကြောင်း စောင့်ဆိုင်း သတင်းယူနေသည့် သတင်းထောက်များလည်း “သည်အမှု ဘယ်တော့မှ ပေါ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဆိုပြီး လက်လျှောက်ကာ ပြန်သွားကြလေပြီ။ သို့သော် ဖင်နီနယ်သားတို့အတွက်ကား ဘယ်တော့မှ ဆုံးခန်းတိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ဟိုးလ်ကုမ်း၏ လူစည်ကားရာ “ဟတ်မင်းကဖေး” တွင် လူစုမြုံ့ သည်အကြောင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြမြဲ ဖြစ်လေသည်။

‘ပြဿနာဖြစ်ကတည်းက ကျွန်မတို့အားလုံး တတ်နိုင်သမျှ အင်အား ပေးခဲ့ကြတာပဲ’

မစ္စက်ဟတ်မင်းက နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလှသော ကဖေးဆိုင်ထဲကို ဝှေ့ကြည့်ပြီး စကားစလိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ဆေးရွက်ကြီးနဲ့နှင့် ကော်ဖီနဲ့ ရောထွေးသင်းပျံ့နေသည်။ အများစုမှာ ယာသမားများ၊ ခြံလုပ်သားများ ဖြစ်ကြ၏။

မစ္စက်ဟတ်မင်း စကားဆက်သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် သူ့ညီမဝမ်းကွဲစာတိုက်မှူး ကလယ်ရာနှင့် အမျိုးသမီးအချို့လည်း ရောက်နေသည်။

‘အလုပ်ပါးနေချိန်ဆိုတော့ သူတို့တစ်တွေ အားအားရှိ ဒီမှာ လာစု

ပြီး အကြောက်ပြိုင်နေကြတာပဲ။ တယ်လီဂရမ်က ဘဲလ်ဘရောင်းကို သိကြတယ်မဟုတ်လား။ အယ်ဒီတာ့အာဘော်မှာ သူ ရေးထားတာ ဖတ်ပြီး ကြပြီလား။ “လူတွေ အာချောင်နေကြတာဟာ နောက်ထပ် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်နေတာပဲ။ မဟုတ်ကဟုတ်က မုသာဝါဒတွေဟာ ရာဇဝတ်မှုပဲ” တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အမှုက မပေါ်ဘူး၊ လူတွေအားလုံး ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်နေကြတာ၊ ကြောက်ကြောက်နဲ့ လျှောက်ပြောနေကြတာ’

ဟတ်မင်းကဖေးမှ နောက် ကောလာဟလတစ်ခုမှာ တေလာဂျွန်း ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ တေလာဂျွန်းယာတောနှင့် ရေညှိမြောင်မှာ ကပ်လျက် ရှိသည်။ ဂျွန်းက ဟတ်ဘ်ကလပ်တာထက် ချမ်းသာသည်။ လူသတ်သမားက အိမ်မှားဝင်သွားပြီး ဂျွန်းမိသားစုအထင်ဖြင့် ကလပ်တာ မိသားစုကို သတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်သတင်းကြောင့် ဦးနောက် ရှိသော၊ သိက္ခာရှိသော ဂျွန်း မိသားစုက တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဟတ်မင်းကဖေးသည် ခမ်းခမ်းနားနားဆိုင်ကြီး မဟုတ်ပေ။ စားပွဲအနည်းငယ်နှင့် နံရံကပ်စီရိုကြီးတစ်လုံး၊ မီးဖိုတစ်ခု၊ ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံးနှင့် ရေဒီယိုတစ်လုံးသာ ရှိသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဖောက်သည်တွေက ကျွန်မဆိုင်ကို သဘောကျကြပါတယ်’ ဟု ဆိုင်ရှင် မစ္စက်ဟတ်မင်းက ပြောလေ့ရှိသည်။

‘မကျလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ တခြားဆိုင် သွားမယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး ဆယ်မိုင်လောက် သွားရမှာ။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဆိုင်လေးဟာ လူစည်လာတာပါ။ ကော်ဖီကလည်း ကောင်းတာကိုး။ မေဘယ်လ်လည်း ရောက်လာတော့ ကျွန်မဆိုင် ပိုပြီး ထောင့်စေ့သွားတယ်လေ’

မေဘယ်လ်မှာ မေဘယ်ဟင်းမိ ဖြစ်သည်။ ကလပ်တာမိသားစု အဖြစ်ဆိုးကြီးနောက်ပိုင်း အလုပ်မရှိသဖြင့် မစ္စက်ဟတ်မင်းက ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း လူတွေက သူ့ဆီတွင် စပ်စုကြသည်။ ဒါပေမဲ့ မေဘယ်လ်က ကလယ်ရာမာတဲလ်လို အာမချောင်၊ စကားနည်းသည်။ မစ္စက်ဟတ်မင်းလိုလည်း စကားမများ။ ပြီးတော့ သူက ရှက်တတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်မှာ လာစုနေကျ လူတွေက သူ့ကို သံသယဖြစ်လာကြသည်။ တစ်ခုခုကို သူ ဖုံးကွယ်ထားသည်ဟု ထင်လာကြသည်။ သူတို့ထင်တာ မမှားပါ။ ဒီဝေးက သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ်စစ်ပြီး၊

သည်အကြောင်း ဘယ်သူ့မှ ပြန်မပြောဖို့ ပိတ်ထားသည်။ အထူးသဖြင့် ရေဒီယိုကလေး ပျောက်နေကြောင်းနှင့် နန်စီဖိနပ်ထဲမှ နာရီကလေးအကြောင်း ဘယ်သူ့မှ မပြောမိဖို့ မှာထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူက မစ္စက်ဟတ်ဘော့ကို ပိတ်ပြောထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ‘သတင်းစာတွေထဲပါတာထက် ကျွန်မ ဘာမှ ပိုမသိပါဘူးရှင်။ ပြောမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အဲဒီလောက် တောင် မသိပါဘူး။ ကျွန်မ သတင်းစာ မဖတ်လို့လေ’

ကဖေးဆိုင်လာထိုင်သူများထဲတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါသည်။ သူ့နာမည် အပြည့်အစုံမှာ မစ္စက် အာချီဘော ဝါရန်ဘရောင်နီ ဖြစ်သည်။ အသက်လေးဆယ်ခန့်၊ ပုကွကွ၊ ဝပိုင်ပိုင်၊ သူ့ပုံစံက ကြက်ဆင်ခြံထဲတွင် ရောက်နေသည့် ဒေါင်းတစ်ကောင်လို သိသိသာသာ ထူးခြားနေသည်။

အမျိုးသမီးက အင်္ဂလန်မြောက်ပိုင်းရှိ သူတို့ဘိုးဘွားပိုင် မြေတွေကို ထားခဲ့ပြီး ဘာကြောင့် အမေရိကန်ကို သူတို့လင်မယား ထွက်လာခဲ့ရကြောင်း အသိတစ်ယောက်အား ပြောပြဖူးသည်။

‘သိပ်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေရာပေါ့။ ဘုရားကျောင်းကြီးကလည်း သိပ်ကျက်သရေရှိတာပဲ။ အဲဒီကနေ ကင်းဆပ်စ်လွင်တီးခေါင်ထဲကို ရောက်လာတာ။ ဟိုမှာ အခွန်အခ သိပ်မြင့်လာတယ်လေ။ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ ကလည်း ခေါင်ခိုက်လာတယ်။ သေရင်တောင် သင်္ကြိုဟ်ဖို့ ခပ်ခက်ခက်။ အဲဒါနဲ့ အင်္ဂလန်က ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ။ နောင်တ မရပါဘူး၊ ဒီမှာ ပျော်ပါတယ်။ ဥရောပနဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့လေ။ ဟိုဘက်မှာက အနေကြာတော့ အထာကျပြီးသားပေါ့။ ပဲရစ်၊ ရောမ၊ မွန်တီ၊ ပြီးတော့ လန်ဒန်။ လန်ဒန်ကိုတော့ အလွမ်းသား။ မကြာ မကြာ သတိရတယ်၊ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတဲ့ မြို့ကြီးပေါ့။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာ ပျော်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဟိုဘက်ပိုင်းက ဘဝကို သိတဲ့ လူတွေကတော့ မေးကြပါရဲ့။ ဒီမှာ မပျင်းဘူးလားတဲ့။ ဂျွန်ခင်းတွေကလွဲပြီး ဘာမှ မရှိဘဲကိုး၊ ပထမအနောက်ပိုင်းမှာ အခြေချသွားမလို့ပဲ။ နီဗားဒါးမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဝိုင်အိုမင်းမှာ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ကံကောင်းရင် ကိုယ့်မြေပေါ်မှာ ရေနံ တွေ့ချင်တွေ့မယ်ပေါ့။ အဲဒီမရောက်ခင် ဥယျာဉ်မြို့က မိတ်ဆွေတွေဆီ၊ အဲ ... မိတ်ဆွေတွေရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဆိုပါစရာ။ သူတို့ဆီ ဝင်လည်တော့ သူတို့က ဒီမှာ အခြေချဖို့ ဝိုင်းပြောကြတယ်

လေ။ ကျွန်မတို့လင်မယား စဉ်းစားကြည့်တော့ အင်း ... မဆိုးပါဘူး ပေါ့။ မြေငှားပြီး စိုက်ပျိုးရေး လုပ်မလား၊ မွေးမြူရေးလုပ်မလား၊ ရတာပဲ ပေါ့။ အဲဒီနှစ်မျိုး ဘယ်ဟာလုပ်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခုထက်ထိ ဆုံးဖြတ်ချက် မကျသေးဘူး။ ဒေါက်တာအော်စတင်ကပြောတယ်၊ တိတ်ဆိတ်လွန်းလို့ ပျင်းနေမလားပဲတဲ့။ တယ်က တိတ်ဆိတ်ရမှာလဲ။ ဆူလိုက်တာမှ နားကို အူနေတာပဲ။ ရထားဥသြဆွဲသံတွေ၊ တောခွေးအူသံတွေ၊ အဲဒီ မကောင်း ဆိုးဝါးတွေက တစ်ညလုံး အော်နေတာ၊ သိပ်စိတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်း တာပဲ။ ကျွန်မတို့ ယာတောအိမ်ကြီးကလည်း သိတဲ့အတိုင်း ပြိုကျတော့ မလိုပဲ။ စိတ်ပျက်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ပြန်ပြင်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူသတ်မှုဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်မ နေလို့မပျော်တော့ သလိုပဲ။ အိမ်ကြီးက လုစပ်စရာတွေ အများကြီးလို့ ထင်လာတယ်။ ချိုး ချိုး ချွတ်ချွတ် အသံတွေ ကြားနေရသလိုပဲ။ ညည လေတိုက်ပြီဆိုရင် အဲဒီ ပရေရီလေတိုက်ပုံကြီးကလည်း မှန်းစရာကြီးနော်။ လေထဲမှာ ညည်း သံတွေ ပါလာသလိုပဲ။ စိတ်က ချောက်ချားလာပြီဆိုရင် တွေးမိလာရော။ အို ... ဘုရား၊ ဘုရား၊ သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ မိသားစုပဲနော်။ ဟင့် အင်း ... သူတို့နဲ့ မသိပါဘူး။ မစ္စတာကလပ်တာကို စာတိုက်မှာ တစ်ခါပဲ မြင်ဖူးလိုက်တယ်'

ဒီဇင်ဘာလဆန်းပိုင်းရောက်တော့ ကဖေးဆိုင်တွင် ပုံမှန်လာထိုင် သူ နှစ်ဦးတို့သည် ဖင်နီနယ်ကတင် မဟုတ်၊ ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ်ကပါ ပြောင်းဖို့ စီစဉ်ကြလေသည်။ ပထမတစ်ယောက်က လက်စတာမက်ကျွင်းထံမှ မြေငှားချပြီးလုပ်နေသည့် ယာသမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မစ္စတာမက်ကျွင်း မှာ ကင်းဆပ်စ်အနောက်ပိုင်းတွင် နာမည်ကြီးမြေပိုင်ရှင်၊ ကုန်သည်သူဌေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူက ရှင်းပြသည်။

'မစ္စတာမက်ကျွင်းနဲ့ ကျွန်တော် ဆွေးနွေးပြီးပါပြီ။ ဟိုးလ်ကုမ်း တစ်ဝိုက်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေတွေကို ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်တယ်။ အားလုံး ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းလေ။ ကျွန်တော့်မိန်းမဆို ရင် ကောင်းကောင်း မအိပ်တော့ဘူး၊ သူ မအိပ်တော့ ကျွန်တော်လည်း မအိပ်ရတော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်က မစ္စတာမက်ကျွင်းကို ပြောလိုက်တယ်။ သူ့မြေတွေ သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းတော့မယ်၊

နောက်ထပ် မြေငှားရှာပါတော့လို့။ ကော်လိုရာဒိုအရှေ့ပိုင်းကို ကျွန်တော် တို့ ပြောင်းမယ်။ အဲဒီရောက်မှပဲ အတိုးချပြီး အိပ်တော့မယ်'

တစ်နေ့တွင် ကဖေးဆိုင်ရှင် ဘက်စံဟတ်မင်းက ဘွန်းနီဂျင်း ဆိုသူ ဂျပန်ကလေးမလေးကို စ နေသည်။

'ဟိုးလ်ကုမ်းကျောင်းကနေ ဥယျာဉ်မြို့အထက်တန်းကျောင်း ပြောင်း တော့မယ်၊ ဟုတ်စ။ ပျော်စရာကြီးပေါ့။ ဟိုမှာ ကောင်လေးတွေ ပိုများ တယ်လေ'

'အန်တီဘက်စံ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ သမီးတို့ နီဘရာစကာ ကို ပြောင်းမှာ။ ဖေဖေက အဲဒီအတိုင်း ပြောတာလေ'

ဘက်စံဟတ်မင်းက မအေလုပ်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သမီးပြောတာကို ခေါင်းခါပြလိမ့်မည်အထင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် မစ္စက်အာရီဒါက သမီးပြောတာ မှန်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

'ဟုတ်တယ် ဘက်စံ'

'ကိုယ်တော့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်'

မစ္စက်ဟတ်မင်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားလိုက်သည်။ အာရီဒါမိသားစုမှာ ဟိုးလ်ကုမ်းတွင် အလွန်လူချစ်လူခင်ပေါသည့် ဂျပန် မိသားစု ဖြစ်သည်။ အလုပ်ကြီးစားသည်၊ သဘောထားပြည့်ဝသည်၊ သိပ်မချမ်းသာသော်လည်း အလှူအတန်း ရက်ရောသည်။

မစ္စက်အာရီဒါ ဆက်ရှင်းပြသည်။

'ကျွန်မတို့ အသေအချာ စဉ်းစားကြပါတယ်။ ဟီဒီယိုက နောက် ဆုံးမှာ တစ်ရွာပြောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ'

'ဘယ်တော့ပြောင်းဖို့ စီစဉ်ထားလဲဟင်'

'အင်း ... ပစ္စည်းတွေ ရောင်းချပြီးချင်း ပြောင်းမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခရစ္စမတ်မတိုင်ခင်တော့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး ဘက်စံ။ သွားစိုက်ဖို့ ကိစ္စလေး ရှိနေလို့။ ဟီဒီယိုကို ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ ကလေးတွေ က ရွှေသွားစိုက်ပေးမလို့လေ'

မစ္စက်ဟတ်မင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ ခွဲမသွား စေချင်ဘူးလေ။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆုံးရမလို့ ဖြစ်နေပြီ' ပြောပြီး နောက်တစ်ခါ သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည်။

‘အို ... ဘက်စံရယ်၊ ကျွန်မတို့လည်း ဘယ်ပြောင်းချင်ပါ့မလဲ။ ဒီနေရာကလေးဟာ ကျွန်မတို့အတွက် အကောင်းဆုံး နေရာကလေးပါ။ နေဖူးသမျှထဲမှာ ပျော်စရာအကောင်းဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ အမျိုးသားက နီဘရာစကာက ခိုက်ပျိုးရေးပိုကောင်းတယ်လို့ပြောတယ်။ ကျွန်မ တစ်ခု ပြောပါရစေ ဘက်စံ’

မစ္စက်အာရီဒါက သူ့မျက်နှာပိုင်းပိုင်းစက်စက်၊ နုနုညက်ညက် ကလေးကို မွဲပြဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မွဲရိပ်မထင်။

‘ပထမတော့ ငြင်းသေးတယ်၊ နောက်ဆုံးမရတာနဲ့ “အင်းလေ၊ ရှင်က အိမ်ဦးနတ်ကို” ဆိုပြီး အလျှော့ပေးလိုက်ရတယ်။ သူတို့မိသားစု ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးကြီးနဲ့ ဇာတ်သိမ်းသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဒီတစ်နယ်လုံးကို နိမိတ်ဆိုးကြီးတစ်ခု ရောက်လာတော့မလို့ စိတ်ထဲထင်လာတယ်။ ဒါက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရဲ့ အမြင်ကို ပြောတာပါ။ ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာ အဲဒါကြောင့်လည်း ပါပါတယ်’

ကလေးတွေ ပန်းကန်ထဲမှ မုန့်ယူစားရင်း သူ စကားဆက်သည်။ ‘ဒုက္ခပဲ၊ အဲဒီကိစ္စကြီး ကျွန်မ ခေါင်းထဲကကို မထွက်ဘူး။ မေ့ပစ်လို့ကို မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဟတ်ဘ်ကို ကျွန်မတို့ သိပ်ခင်တယ်လေ။ သူ မသေခင် ကျွန်မ နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်တဲ့အကြောင်း မပြောရသေးဘူးနော်။ ကလေးတွေရော ပါတယ်။ တစ်နေ့ အစည်းအဝေးပြီးလို့ မြို့က အပြန် သူကားနဲ့ လိုက်လာခဲ့ကြတာလေ။ သူမှာ အကြောက်တရားလုံးဝမရှိသလိုပဲနော်။ သူဟာ ဘယ်လိုအခက်အခဲ အတားအဆီးမျိုးမဆို ကျော်ဖြတ်နိုင်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အင်း ... ဒီမယ် ဘက်စံ၊ သူ ဒီလို ဖြစ်သွားပေမဲ့ သူ့မှာ ကြောက်စိတ်မဝင်ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ပြီးတော့ သူ ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ်လို့လည်း လုံးဝ ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ထင်စရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူးလေ။ သူလိုလူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလေ’

*

နေရောင်ခြည်က စူးစူးရှရှ တောက်ပလျက်ရှိသည်။ “အစ်ထရီလီတာ” မော်တော်ဘုတ်ကလေးသည် ပင်လယ်ရေတိမ်တစ်နေရာတွင် ကျောက်ချ

ထားသည်။ ဘုတ်ပေါ်တွင် ခရီးသည်လေးဦးပါသည်။ ဒစ်၊ ပယ်ရီ၊ မက်ဆီကို လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် သက်လတ်ပိုင်း ဂျာမန်သူဌေးတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်သည်။ သူ့နာမည်က အော်တို။

‘လုပ်ပါဦးဗျ၊ နောက်တစ်ပုဒ်’
အော်တိုက ပယ်ရီကို လှမ်းပြောသည်။ ပယ်ရီက ဂီတာ ကောက်စမ်းပြီး အက်တက်တက်အသံဖြင့် “မီးခိုးဝေတောင်တန်း” သီချင်းကို ဆိုတီးတီးသည်။

‘ဒီနေ့ ငါတို့နေတဲ့ ကမ္ဘာ၊
မင်္ဂလာမရှိဘူးလို့ ပြောတဲ့လူ အသုဘတွေ ရှိတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ငါတို့ သေလွန်ရင်၊ ခေါင်းထဲက ငါတို့လက်ထဲကို
ပန်းတွေ ထည့်ပေးကြတယ်။
ငါမသေခင် ပန်းတွေ လာပေးကြပါလားကွယ်’

သူတို့ မက်ဆီကိုရောက်တာ တစ်ပတ်ရှိပြီ။ ဂူအာနာဗာကား၊ တက်စကိုနှင့် အာကာပူကိုအနဲ့ ဒစ် လျှောက်မောင်းပြီးပြီ။ အာကာပူကို အပေါ်စား ညကလပ်တစ်ခုတွင် သူတို့ ဆုံကြခြင်းဖြစ်၏။ အမွေးအမှင် ထူထူနှင့် ဂျာမန်ရှေ့နေက မက်ဆီကိုကို ရောက်နေသည့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်။ ဒစ်နှင့် စတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အော်တိုက မက်ဆီကို လူငယ်နှင့် ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကို သူတို့အားလုံးက ကောင်းဘွိုင်ဟု ခေါ်ကြသည်။

ပယ်ရီက သူ့ကို အကဲဖြတ်သည်။ ‘စိတ်ချ၊ ယုံကြည်ရမယ့်ပုံမျိုးပါပဲ။ ဆိုးရင်လည်း နှစ်ယောက် မရှိအောင် ဆိုးမယ့်ပုံ၊ ရယ်လည်း ရယ်ရတယ်။ ဂျော်ကီတစ်ယောက်လို သွက်တယ်။ ဒစ်ကလည်း သဘောကျတယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် လုံးနေကြတာပဲ’

ကောင်းဘွိုင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဦးလေးအိမ်တွင်နေဖို့ အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးသည်။ ပယ်ရီကို စပိန်စကား သင်ပေးသည်။ ဂျာမန်ရှေ့နေ သူဌေးက သူတို့ကို ကောင်းကောင်းတိုက်သည်။ ကောင်းကောင်းကျွေးသည်။ ကောင်းဘွိုင်က လိုတာအားလုံး ရအောင်ရှာပေးသည်။ မိန်းမချောကလေးများလည်း ပါ၏။ ကောင်းဘွိုင် သဘောအကျဆုံးမှာ ဒစ်၏ ချက်အောက်ပြက်လုံးများ ဖြစ်သည်။

အစ်ထရီလီတာကို အော်တိုက နေ့တိုင်းငှားပြီး လေးယောက် သား ကမ်းလွန်ရေနက်ပိုင်းသို့ ငါးမျှားထွက်သည်။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် တွင် လျှောက်များသည့်အခါ များသည်။ ကောင်းဘို့ဝင်က သင်္ဘော ကပွတီနီ။ စက်မောင်းလည်း သူ၊ ပုံထိန်းလည်း သူ။ အော်တိုက ရှုခင်းပုံတွေ ဆွဲ သည်။ ပယ်ရီက ငါးမျှားရင်း နွေလယ်အိပ်မက်တွေ မက်သည်။ သီချင်း ကလေး တအေးအေးနှင့်။ ဒစ်က ဘာမှ မလုပ်။ နေပူကျကျ ပင်လယ်ထဲ တွင် ယောင်လည်လည် လျှောက်လုပ်နေတာကို မကျေမနပ် ဂျီကျသည်။ ပယ်ရီက သူ့ကို ဖျောင်းဖျသည်။

‘မဆိုးပါဘူးကွ၊ ဘယ်လောက်အေးဆေးလဲ။ ဒီလိုနဲ့ ပြီးသွားလဲ ပြီးတာပေါ့’

သို့သော် သည့်အတိုင်း ဆက်သွားလို့ မဖြစ်မှန်း ပယ်ရီ သိ နေသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဒကာတော်အော်တိုက ဂျာမနီ ပြန်တော့ မည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က မက်ဆီကိုစီတီသို့ မောင်းပြန်ရမည်။ ဒစ်၏ အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်း အငြင်းအခုံ ဖြစ်တုန်းက သူ ပြော သည်။

‘နေပူကျကျကြီးထဲမှာ ဘယ်လောက် အေးဆေးလဲတဲ့၊ ရေက ကုန်တော့မယ် ပယ်ရီ။ ကားရောင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ရောင်းစရာလည်း ဒါပဲ ကျန်တော့တယ်’

ကင်းဆပ်စ်တွင် ချက်လက်မှတ်လိမ်ပြီး ဝယ်ခဲ့ခြင်းခဲ့သမျှ ထုခဲ့ ရောင်းချပြီးပြီ။ ကင်မရာ၊ လက်ကြယ်သီးက စ ပြောင်ပြီ။ တီဗွီနှစ်လုံး က ရောက်ရောက်ချင်း ထုတ်လိုက်တာဖြစ်သည်။ ဒစ်နှင့် အဖွဲ့ကျနေသည့် မက်ဆီကို ရဲတစ်ယောက်က မှန်ပြောင်းနှင့် ရေဒီယိုကလေးကို ဝယ် သွားသည်။

ဒစ်က ဆက်ရှင်းပြသည်။

‘မက်ဆီကိုစီတီ ပြန်ရောက်ရင် ကားရောင်းလိုက်မယ်။ ပြီးရင် ဝပ်ရှော့တစ်ခုမှာ ငါ အလုပ်ဝင်လုပ်မယ်။ ပိုကောင်းတဲ့ အလုပ်လည်း ရချင်ရမှာပေါ့ကွ။ အင်း ... အင်းနက်စ်ကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါး ပေးဦး မှကွ’

အင်းနက်စ်ဆိုသည်မှာ ဒစ်ကို မက်ဆီကိုစီတီတွင် ဧည့်လမ်းညွှန် လုပ်ပေးသည့် လမ်းပေါ်က ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ ပန်းချီ၊ ပန်းပု ပြတိုက်

တွေပါ လိုက်ပို့ပေးသဖြင့် ပယ်ရီကလည်း ကောင်မလေးကို သဘောကျ နေသည်။ ကောင်မလေးက ဆယ့်ရှစ်နှစ်။ ဒစ်က လက်ထပ်မည်လုပ်နေ ပြန်သည်။ ရွက်ကျပင်ပေါက်က နောက် အသက်ငါးဆယ်ရွယ် တစ် ယောက်ကိုလည်း ချိတ်ထားသေးသည်။ အမျိုးသမီးက မုဆိုးမ၊ အထက် တန်းလွှာ ဘဏ်သူဌေးမ။

သူတို့နှစ်ယောက် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် တွေ့ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက် လူချင်းခွဲတော့ အမျိုးသမီးက သူ့ကို ခုနစ်ဒေါ်လာနှင့် ညီမျှသည့် မက်ဆီကိုငွေ ပီဆို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ပယ်ရီ၊ မဆိုးဘူးမဟုတ်လား၊ ကားရောင်းမယ်၊ အလုပ်ရှာမယ်၊ ပိုက်ဆံစုမယ်၊ ပြီးတော့ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်တာ ပေါ့။ ငါ့ချက်ပလက်အိုကလေးက နှစ်ရာသုံးရာတော့ ရကောင်းပါရဲ့’

ဘာအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်မှာပါလိမ့်။ ပယ်ရီ သိပ်နားမလည်။ သူ ဒီည ဗောဒကာ သောက်မည်၊ ကောင်မလေးတွေ ရှာမည်။ ပယ်ရီ သိသည်မှာ ဒါပဲဖြစ်သည်။ ပယ်ရီကိတာတီး သီချင်းဆိုနေစဉ် အော်တိုက ပုံကြမ်းတွေဆွဲသည်။ သူ့ပုံများမှာ ပယ်ရီနှင့် တူသလောက် တူပါသည်။ သို့သော် ဓာတ်ပုံရိုက်သည့် ပုံမျိုးတော့ မဟုတ်။ ပန်းချီဆရာက မော်ဒယ် ၏ အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်ကို ဖမ်းဖို့ကြိုးစားသည်။ သည်အခါ ပယ်ရီ၏ ရုပ်သွင်သည် ရယ်စရာ ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တူသလိုလို၊ အရုပ် ကားတွေက မြားနှင့်ရွယ်နေသည့် ဖူးစာရေးနတ် သူငယ်လေးလိုလို ဖြစ် နေသည်။ ခါးအထိ အပေါ်ပိုင်း အဝတ်မပါ။ (ပယ်ရီက ဘယ်တော့မှ ဘောင်းဘီရှည် မချွတ်။ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း သူ့ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာတွေကို လူတွေ မမြင်စေချင်။)

အော်တိုက လူနှင့်မလိုက်အောင် ဖွဲ့ထွားသည့်ပုံထဲမှ ရင်အုပ် ကြွက်သားတွေပေါ်တွင် ဆေးမင်ကြောင် ခြယ်ပေးသည်။ မိန်းကလေးတွေ နှင့်တူသည့် သူ့လက်များပေါ်တွင်လည်း ဆေးရောင်စုံခြယ်ပေးသည်။ လူချင်း ခွဲတော့ ပုံကြမ်းစာအုပ်ကို အော်တိုက ပယ်ရီအား လက်ဆောင်ပေးခဲ့ သည်။ စာအုပ်ထဲတွင် ဒစ်၏ မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း ပုံတွေလည်း ပါ၏။

အော်တိုက သူ့ပုံကြမ်းစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်တော့ ပယ်ရီကလည်း သူ့ကိတာကို ချလိုက်သည်။ ကောင်းဘို့ဝင်က ချထားသည့် ကျောက်ဆူးကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စက်နှိုးသည်။ သူတို့ အိမ်ပြန်ချိန်တန်ပြီ။

ဆယ်နိုင်ကြီးများတောင် ပြန်မောင်းရဦးမည်။ ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်တွင် မှောင်ရိပ်လွှမ်းစ ပြုပြီ။

ပယ်ရီက ဒစ်ကို စည်းရုံးသည်။

‘ဟေး ဒစ်၊ တစ်ခါတလေ များဖူးတယ်ရှိအောင် ငါးမျှားကြည့်ပါ လားကွ။ မင်း ကံကောင်းချင် ကောင်းမှာပေါ့’

‘ကံကောင်းချင် ကောင်းမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ငါးအကောင်ကြီးကြီး ရချင်ရမှာလို့ ပြောတာပါကွ’

‘အရေးထဲမှာ မင်းက တစ်မျိုး၊ ငါ နေမကောင်းဘူး ပယ်ရီ’

ဒစ် ခုတလော ခေါင်းတစ်ခြမ်း ကိုက်နေသည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါ သည်။ သူ ကားတိုက်မှုဖြစ်ဖူးသည်။ သည်ဒဏ်တွေ ဖြစ်မည်။

‘ပယ်ရီ၊ ငါ အေးအေးနေပါရစေကွာ’

ခဏနေတော့ သူ ခေါင်းကိုက်တာ သူ့ဘာသာသူ မေ့သွားပြီး အော်တို၊ ကောင်းဘွဲ့ငါးတို့နှင့်အတူ ထ အော်တော့သည်။

သူတို့သုံးယောက် အသံကုန်အော်ပြီး ပယ်ရီကို အားပေးနေကြ သည်။ ဧရာမငါးကြီးတစ်ကောင် ပယ်ရီ ငါးမျှားချိတ်တွင် မိနေပြီ။ ဆယ်ပေ ထက်မနည်း ရှိမည့်ကောင်ကြီး။ လေထဲသို့ ခုန်တက်လာလိုက်၊ ရေအောက် သို့ ပြန်ပြီး ဒိုက်ဖင်ထိုးဆင်းသွားလိုက်နှင့် ဝုန်းခိုင်းကြနေသည်။ ရေနက် ထဲသို့ ငုပ်ဆင်းသွားလိုက်၊ အရှိန်နှင့် ပျံတက်လာပြီး သက်တံပုံသဏ္ဍာန် ဝဲပျံလိုက်နှင့် တစ်နာရီခန့် ဒေါသကြီးနေပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွား တော့သည်။ သည်အခါမှ ရွေးဒီးဒီးကျနေပြီဖြစ်သော ပယ်ရီက ဖြည်း ဖြည်းချင်း ရစ်ဘီးကို ရစ်ယူသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ရှေးဟောင်းကင်မရာကြီး တစ်လုံးနှင့် ဓာတ်ပုံလျှောက်ရိုက်နေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို သူတို့ လှမ်းမြင်သည်။ အာကာပူကို ကမ်းခြေကို သူတို့မော်တော်ဘုတ် ဆိုက် တော့ ပယ်ရီနှင့် ငါးကြီးကို ဓာတ်ပုံခြောက်ပုံ ရိုက်ပေးဖို့ အော်တိုက လှမ်းပြောသည်။ ပုံကောင်းတွေ မရပါ။ ဓာတ်ပုံတွေက အစင်းတွေထင် ပြီး အရုပ်ပေါ်ရုံမျှသာ။ သို့သော် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထူးထူးခြားခြား ရလိုက်သည့်ပုံများဖြစ်၍ အဖိုးတန်သည်။ ပယ်ရီပုံက သိန်းထီပေါက် သည့် လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကျေနပ်နေပုံမျိုး။ နောက်ဆုံးတွင် သူ အိပ်

မက်တွေ တကယ် ဖြစ်လာသကဲ့သို့ပင်။ ဧရာမ ငှက်ဝါကြီးကို စီးကာ ကောင်းကင်ဘုံသို့ ပျံတက်သွားသည့် အိပ်မက်။

*

ဒီဇင်ဘာလ ညနေခင်းတစ်ခုတွင် ပေါလ်ဟင်မ်သည် ပန်းခြံထဲတွင် ပေါင်း သင်ခြင်း၊ ကိုင်းဖျားကိုင်းနားများကို ဖြတ်တောက်သုတ်သင်ခြင်း အလုပ် များကို စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့် မာလီ လုပ်လျက်ရှိသည်။ ဘိုးနီကလပ်တာ သည် ဥယျာဉ်မြို့၏ ပန်းစိုက်အသင်းဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုတစ်နေ့ ကို သူပြန်သတိရနေသည်။ ကင်ယန်က သူ့ကို ကူနေသည်။ ထိုနေ့ကား သူ့ကို နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရသောနေ့ ဖြစ်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း သာ မဟုတ်။ ကျန်မိသားစုသုံးယောက်စလုံးကိုလည်း နောက်ဆုံး တွေ့ လိုက်ရသောနေ့ ဖြစ်လေသည်။ သည်ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်လုံး မစ္စတာ ဟင်းမိတစ်ယောက် မကြုံဖူးသော စိတ်ဆင်းရဲမှုမျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရလေသည်။ သူသည် ကျန်းမာရေးကောင်းသူ မဟုတ်ပေ။ (နောက် လေးလထက်ပို၍ သူနေရမည်မဟုတ်ကြောင်း ခမျာမသိရာ) သူတွင် တွေးပူစရာတွေ အပုံ အပင် ရှိနေသည်။ သည်အလုပ်တွင် ကြာကြာမြဲမြဲ မထင်။ ကျန်ရစ် သူ ဘီဗာလီနှင့် အီဗီနာတို့ ညီအစ်မက ရေညှိမြောင်ကို ရောင်းမှာ သေချာသည်ဟု ကဖေးဆိုင် အသိုင်းအဝိုင်းတွင် သတင်းဖြစ်နေသည်။ ‘ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ဒီမြေတွေကို ဝယ်ရတဲ့သူ ဘယ်ရှိမှာလဲ’ ဟု ဝေဖန်သူများ လည်း ရှိ၏။

သည်လို သတင်းမျိုးတွေကြားလျှင် မစ္စတာဟင်းမိ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ သူ့အလုပ်ရှင် မစ္စတာဟတ်ဘ်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ် ရခြင်းပါ။ တစ်ခါတုန်းက ဆရာသမားက သူ့ကို ပြောဖူးသည်။

‘ရေညှိမြောင်ကို ထိန်းဖို့ ကလပ်တာမျိုးဆက်သွေး တစ်ယောက် ယောက်တော့ ကျန်ရမယ်။ ဟင်းမိတစ်ယောက်ယောက်လည်း ရှိမှာပေါ့ကွာ’

မစ္စတာဟတ်ဘ် သည်လိုပြောခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်မျှပင် မရှိတတ် သေး။ အင်း ... သူတို့ရောင်းလိုက်လျှင် ငါ ဘာလုပ်ရပါ့မလဲဟု မစ္စတာ ဟင်းမိ တွေးပူနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ရာကို ပြောင်းလုပ်ဖို့က လည်း အရွယ်က ထောက်လာပြီ။

မည်သို့ဖြစ်စေ အလုပ်ရှိနေသမျှတော့ လုပ်နေရမည်သာ။ ဘဝက ဖိနှပ်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး မီးဖိုနားတွင် ထိုင်၍ ဖိမိယူနေနိုင်သည့် ဘဝမျိုး မဟုတ်။ သို့သော် အလုပ်ခွင်တွင် အလျင်ကလို မပျော်တော့ပြီ။ ပျော်စရာအားလုံး ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့လေပြီ။ သော့တွေပိတ်ထားသော ရေညှိမြောင် အိမ်ကြီး၊ ပိုင်ရှင်မဲ့နေသည့် နန်စီ၏ မြင်းကြီး၊ ကွင်းထဲတွင် ယောင်လည်လည်နှင့် သူ့အချစ်တော် သခင်မကလေးကို လိုက်ရှာနေသည့်အလား။ လေတိုက်သဖြင့် မြေပေါ်တွင် ကြွေကျနေသည့် ပန်းသီးမှည့်အနံ့က လေထဲတွင် သင်းပျံ့သော်လည်း အသံဗလံတွေက တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေသည်။ တယ်လီဖုန်းလာလို့ ကင်ယန်က နန်စီကို အော်ခေါ်သံ၊ မနက်မနက် သူ့ကို လေချွန်ခေါ်ပြီး “ပွဒ်မောနင်း ပေါလိ” ဟူသည့် နှုတ်ဆက်နေကျ မစ္စတာဟတ်ဘ်၏ အသံများ မကြားရတော့ပြီ။ ဟတ်ဘ်က သူ့ကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို မပေါင်းဘဲ သူငယ်ချင်းလို တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ခါမှ စိတ်အခန့်မသင့် ဖြစ်တာမျိုးမရှိဖူးခဲ့။ ဒါတောင် ရဲမှူးက သူ့ကို မေးခွန်းတွေ မေးလို့မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုခု ဖုံးကွယ်ထားတယ်လို့မျှား သူတို့ ထင်နေကြသည်လား မပြောတတ်။ မက်ဆီကို လူမျိုးနှစ်ယောက်အကြောင်းကိုတော့ သူမပြောဘဲ ချန်ထားခဲ့ပြီးမှ အယ်လ်ဒီဝေးကို သူ ဖွင့်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့၊ စနေနေ့၊ ညနေလေးနာရီတွင် မက်ဆီကင် နှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ တစ်ယောက်က နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်။ နောက်တစ်ယောက်က ကျောက်ပေါက်မာသက်သက်နှင့်။ သူတို့နှစ်ယောက် မစ္စတာဟတ်ဘ်၏ ရုံးခန်းတံခါး လာခေါက်နေသည်ကို မစ္စတာဟင်းမိက လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဟတ်ဘ်က အပြင်ထွက်လာပြီး အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်တွင် သူတို့နှင့် ရပ်စကားပြောနေသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာတော့ လူစိမ်းနှစ်ယောက် ပြန်ထွက်သွားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာမသာမယာနှင့်။ အလုပ် လာတောင်းတာ ဖြစ်မည်။ မရသဖြင့် စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်သွားကြတာ ဖြစ်မည်ဟု မစ္စတာဟင်းမိက မှန်းကြည့်လိုက်သည်။

သည်အကြောင်း နောက်ကျမှ ပြောသည့်အတွက် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်စစ်ခံရသည်။ သို့သော် သူတို့ သိပ်အလေးမထားကြ။ မိမိက သူတို့ မျက်စိလည်အောင် တမင်ဖန်တီးသည့် ဇာတ်လမ်းဟု သူတို့ထင်ပုံရသည်။

သူတို့က အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ် တော့ဘ်ဂျွန်ဆင်ကို ပိုစိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ သူက မစ္စတာကလပ်တာ၏ ရုံးခန်းထဲတွင် ထိုင်နေ နေ့လယ်နှစ်နာရီမှ ညနေ ခြောက်နာရီဆယ်မိနစ်အထိ နေသွားသူ မဟုတ်လား။ မစ္စတာဟင်းမိက မက်ဆီကင်နှစ်ယောက် လာသွားချိန်ကိုလည်း မှတ်ထားသည်။ လေးနာရီတိတိ။

သူ့ထွက်ဆိုချက်များအားလုံး အမှန်တွေဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံပေးနိုင်သူမှာ ဟတ်ဘ်ကလပ်တာ တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သို့သော် သူကား မရှိရှာတော့ပြီ။

ဆရာသမားကား မရှိတော့ပြီ။ ဆရာကတော် ဘိုးနီလည်း မရှိတော့။ စိတ်ဝေဒနာရှင် မစ္စက်ကလပ်တာ။ သူ့အိပ်ခန်းပြတင်းမှ ပန်းခြံဆီသို့ ကြာမြင့်စွာ ငဲ့ကြည့်နေတတ်ပုံကို သတိရနေသည်။ သူ့မြင်ကွင်းတွင် ဘာတွေ ထင်ဟပ်နေသည်ကိုတော့ မစ္စတာဟင်းမိ မသိ။ သူ့ အမူအရာသည် ပြုစားခံထားရသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တူနေတတ်သည်။ (တစ်ခါက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ပြောဖူးသည်တဲ့။ “ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက လူတွေဟာ သစ်ပင်တွေ၊ ပန်းပွင့်တွေ၊ ငှက်တွေနဲ့ အတူတူပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ သူတို့အချင်းချင်း စကားပြောတတ်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်နားထောင်ရင် ကောင်းကောင်းကြားနိုင်မှာပေါ့နော်။ သူတို့ပြောသံတွေ ကြားနိုင်ရင် တခြားအသံတွေ ဘာမှ ကြားတော့မယ် မထင်ဘူး။”)

သူ ရပ်နေကျ ပြတင်းပေါက်ဆီကို မစ္စတာဟင်းမိ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မှန်ပြတင်းနောက်တွင် ရုပ်နေသည့် သူ့ကိုများ တွေ့ရလေမည်လား အထင်ဖြင့် ကြည့်ပုံမျိုး။ ဤတွင် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားသည်။ ခန်းဆီးကို ကိုင်ထားသော လက်တစ်ဖက်၊ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မှန်ပြတင်းကိုကပ်ပြီး အပြင်သို့ကြည့်နေသော မျက်လုံးအစုံ။

နေရောင်ခြည်ကြောင့် မှန်ပြတင်းက အလင်းပြန်ပြီး မျက်စိတွေ ပြာဝေသွားရာက အမြင်အာရုံတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်ခြင်းများလား ထင်ပြီး မျက်စိကို လက်ဝါးနှင့်မိုး၍ ပြန်ကြည့်တော့ ဘာမှမတွေ့ရတော့ပေ။ သည်အကြောင်း သူက ပြန်ပြောပြသည်။

‘ကျွန်တော့်မျက်စိကလည်း သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်တော့ ထင်

ယောင်ဦးဝါး ဖြစ်တာများလားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မြင်လိုက်တာ စိတ်ထဲက သေချာနေတယ်။ တစ္ဆေခြောက်တာလည်း လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ကမှ တစ္ဆေသရဲ မယုံတာ။ ဒါဆို ဘယ်သူ ဖြစ် နိုင်သလဲ။ ဘယ်သူက အိမ်ထဲ ခိုးဝင်တာလဲ။ ရဲကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့်မရှိဘူးလေ။ ပြီးတော့ သော့တွေ အခိုင်အခံ့ ခတ်ထားလျက်က ဘယ်လို အိမ်ထဲဝင်နိုင်မည်လဲ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့ လုပ်လက်စအလုပ်တွေ ထားခဲ့ပြီး ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်လျှောက်ရင်း ဟိုးလ်ကုမ်းဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရောက်တာနဲ့ ရဲမှူးရော်ဘင်ဆင်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကလပ်တာ အိမ်ကြီးထဲ တစ်ယောက်ယောက် ဝင်နေကြောင်း သတင်းပေးလိုက်တယ်။

ချက်ချင်းဆိုသလို ရဲကားတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ဝေါခနဲ၊ ဝေါခနဲ ထိုးဆိုက်လာသည်။ ရဲမှူးကိုယ်တိုင်ပါလာသည်။ သူတို့နောက်မှ ကေဘီ အိုင်တွေ ပါလာသည်။ အယ်လ်ဒီဝေး ခေါင်းဆောင်လျက် အိမ်ကို တပ် ဖြန့် ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ အသင့်ပြင်ပြီး အနေအထားနှင့် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။

လူတစ်ယောက် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ လူစိမ်းတစ်ယောက်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ဖူးကြ။ အရွယ်က လူလတ်ပိုင်း၊ မျက်လုံးတွေက ရီဝေဝေ၊ ဆံပင်တွေက မသပ်မရပ်။ တင်ပါးဆုံတွင် ဒသမသုံးရှစ်ပစ္စတို ချိတ်လျက်။

အားလုံး “သူပဲ” ဟု တညီတညွတ်တည်း နားလည်လိုက်ကြ သည်။ သူက ခပ်အေးအေးပင်။ ငြိမ်ပြီးရပ်နေသည်။ မျက်တောင် ပုတ် ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့်။ ရဲတွေက သူ့သေနတ်ကို သိမ်းပြီး မေးခွန်းတွေ စမေး သည်။ သူ့နာမည်က အဒရီယန်၊ ဂျော်နာသန်ဒင်နီယယ်အဒရီယန်၊ နယူး မက်ဆီကိုကို သွားမည့် ခရီးသည်။ လောလောဆယ်တွင် လိပ်စာ အတိ အကျ မရှိ၊ ဘာကြောင့် သည်အိမ်ထဲကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခဲ့တာလဲ။ ဘယ်လိုဝင်တာလဲ မေးတော့ သူ ဝင်ပုံဝင်နည်းကို ရှင်းပြသည်။

‘ဟောဟိုအနားမှာ ရေမြောင်းအဖုံးရှိတယ်။ အဲဒီအဖုံးကို ဖွင့်ပြီး ဝှားမြောင်းထဲမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ ပိုက်ထဲက ဝင်သွားရင် မြေအောက်ခန်းကို ရောက်တယ်။ သတင်းစာတွေထဲမှာ သည်အမှုအကြောင်း ဆက်တိုက်

ဖတ်နေရတော့ ဒီအိမ်ကြီးကို ကြည့်ချင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ နယူးမက်ဆီကို အသွားမှာ လမ်းကြိုတာနဲ့ ဝင်ကြည့်တာ’
 တစ်ယောက်က ဝင်မေးသည်။
 ‘လမ်းကြိုလို့ ဟုတ်လား’
 ‘ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ကျွန်တော် မောင်းလာတာပါ။ ဟိုဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားခဲ့တယ်’
 ကားထဲတွင် ပြောင်းရှည်သေနတ်တစ်လက်၊ အမဲလိုက်ဓားမြှောင် တစ်ချောင်း တွေ့ကြရသည်။
 ‘ကဲ ... မစ္စတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြရအောင်၊ ခဏ လိုက်ခဲ့ပါဦး’ ဟု အယ်လ်ဒီဝေးက ဧည့်သည်ကို ဖိတ်မန္တကပြုလိုက်သည်။

မက်ဆီကိုစိတ်ဟိုတယ်ခန်း တစ်ခန်းထဲမှ ကြည့်မှန်တွင် စပိန်၊ အင်္ဂလိပ် နှစ်ဘာသာဖြင့် စာတမ်းတစ်တန်း ကပ်ထားသည်။ သတိပေးစာတမ်း ဖြစ်သည်။

“သင်၏ ယနေ့အချိန် ညနေ နှစ်နာရီတွင် ကုန်ဆုံးမည်။”

သည်နေ့၊ သည်အချိန် မထွက်ခွာလျှင် နောက်တစ်ရက်အတွက် ပေးရမည်ဟူသည့်သဘော ဖြစ်သည်။ ပယ်ရီ ထင်သည့် အတိုင်းပင်။ ဒစ်က ကားရောင်းလိုက်သည်။ သုံးရက်အတွင်း လက်ကျန်ငွေ ဒေါ်လာ နှစ်ရာအောက် ရောက်သွားသည်။ စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင် ဒစ် အလုပ် ထွက်ရှာသည်။ ဒေါသတကြီးပြန်လာသည်။ ‘ခွေးသားတွေ၊ အလကား ကောင်တွေ၊ ငါ့လို ဝါရင့်မကွင်းနစ်ကို တစ်နေ့ နှစ်ဒေါ်လာပဲ ပေးမယ် တဲ့။ မဟန်ပါဘူးကွာ၊ တို့ပြန်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ တော် ... တော်ပြီ။ မင်းရဲ့ စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ၊ ရေအောက်ရတနာတွေအကြောင်း မပြောနဲ့တော့။ ငါ နားမထောင်ချင်တော့ဘူး။ ပင်လယ်ထဲက သင်္ဘောကြီး အကြောင်းလည်း မပြောနဲ့။ အဲဒါတွေ တွေ့တယ်ထားဦး၊ မင်းမှ ရေမကူးတတ်တာ။ ဘယ်လို လုပ် သွားယူမလဲ’

နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့ဘဏ်သူဌေး မမဆီမှ ပိုက်ဆံချေးပြီး ကားလက်မှတ် ဝယ်သည်။

‘ကယ်လီဖိုးနီးယားတော့ ရောက်မယ်။ အဲဒီရောက်မှ ခြေကျင် ဆက်လျှောက်ကြတာပေါ့’

ပယ်ရီက အားမလျှော့ချင်။ ဒစ် ပြန်ချင် ပြန်ပစေပေါ့။ မဆန်း ပါဘူး၊ တစ်သက်လုံး တစ်ကိုယ်တော်လင်းယုန်ပဲဟာ။ ဘယ်သူနှင့်မှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မပေါင်ခဲ့ဖူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ မခင်မင်ခဲ့ဖူး။ (မီးခိုးရောင်ဆံပင်နဲ့ မီးခိုးရောင် မျက်လုံးများပိုင်ရှင် ပညာရှိဆန် သည့် ဝီလီဂျေးမှ လွဲလျှင်ပေါ့လေ) ဒစ်နှင့် လမ်းခွဲရာမှာ စိတ်ထဲစနိုးစနောင့် လည်း ဖြစ်နေမိ၏။ သူက တစ်ခါတလေ ပေါက်ချင်သည်။ မိုင်လေးဆယ် နှုန်း မောင်းနေသည့် ရထားပေါ်မှ ခုန်ချချင်သည့်စိတ်မျိုး ဝင်သည့်အခါ ဝင်တတ်သည်။ သူနှင့်ဒစ် တွဲနေသမျှ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်လိမ့် မည် ဟူသည့် အစွဲကလည်း သူတွင် တစ်ဖက်က ရှိနေသည်။ ပယ်ရီ၏ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို သူတိုက်ခိုက်သည်။ ပျက်ရယ်ပြု သည်။ သည်အတွက် စိတ်ထိခိုက်ရသော်လည်း သူ၏ ယောက်ျားပီသပြီး မာကျောစွာ ခေါင်းဆောင်မှုပေးနိုင်သည့် အရည်အချင်းကိုတော့ ပယ်ရီ သဘောကျသည်။ သည်အရည်အချင်းကြောင့်လည်း ပယ်ရီအပေါ် သူ လွှမ်းမိုးနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့လောင်းရိပ်အောက်က အလွတ်ရုန်းမှ ဖြစ် တော့မည်။

မနက်မိုးလင်းကတည်းက ပယ်ရီ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေသည်။ မက်ဆီကန်စီတီ ဒီဇင်ဘာဆောင်းကာလသည် အရိုးခိုက်အောင် အေးစိမ့် နေသော်လည်း သူတို့အခန်းတွင် အနွေးဓာတ်မရှိ။ အိပ်ပျော်နေသူ နှစ် ယောက် မနီးအောင် သူ တိတ်တိတ်ကလေး လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒစ်နှင့် အင်းနက်စ်တို့ နှစ်ယောက်က အိပ်ရာပေါ်တွင် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

သူ ယူရမည့် ပစ္စည်းများတွင် အချစ်တော် ဂစ်တာကြီး မပါတော့ ပေ။ မနေ့ညက အကာပူကိုတွင် အခိုးခံလိုက်ရသည်။ မနေ့ညက သူတို့ လေးယောက် (ကောင်းဘွိုင်၊ အော်တိုနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်) ဆိပ်ကမ်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် နှုတ်ဆက်ပွဲ လုပ်ကြသည်။ သူတို့သုံးယောက် မူးကြသည်။ အပြီးအပြတ် နှုတ်ဆက်ခွဲခွာခန်းကို ပယ်ရီ သိပ်ခံစားလို့မရ။ ညနက်သန်းခေါင်အထိ သူတို့ပွဲက မပြီး။ သည်အကြောင်း နောက်ပိုင်း

သူပြန်ပြောသည့်အခါ တူးတူးခါးခါးဝေဖန်သည်။ သူ့ဂစ်တာ ဆုံးရသည့် အတွက် တာသသဖြစ်ပြီး ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

‘သူတို့ မူးရူး သောက်စားနေတာတွေ ကြည့်ရတာ တော်တော် အောက်တန်းကျတာပဲ။ သန်းခေါင်ကို နေ့မှတ်နေကြတာကိုး။ သည်တော့ ဂစ်တာလေးကို ပြောင်လက်အောင် ဖယောင်းတိုက်ပြီး တစ်ချိန်လုံး ဖုန် သုတ်နေတာ။ သူဟာ ကျွန်တော့်ချစ်သူပဲ။ သူဟာ ကျွန်တော့် ကိုးကွယ်ရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ အခန်းပြန်ရောက်တော့ ချစ်သူကလေး မရှိတော့ဘူး။ ခုတော့ ကယ်လီဖိုးနီးယား ရောက်ရင် ခြေကျင် လျှောက်ရမယ်ဆိုတော့ ဘာ ယူသွားလို့ ရတော့မှာလဲ။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ပဲ စခန်းသွား ရတော့မှာပေါ့။ ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ပါဆယ်ထုပ် ပို့ရုံရှိတာပေါ့’

သည်အတွက် ပယ်ရီက စက္ကူဖာကြီးနှစ်လုံးထဲ ထည့်ထားပြီးပြီ။ အဝတ်ဟောင်းတွေရော၊ ဘွတ်ဖိနပ် နှစ်ရန်ပါ သိပ်ထည့်လိုက်သည်။ (တစ်ရန်၏ ဖဝါးအောက်ခံခွာက ကြောင်လက်ဝါးပုံ၊ နောက်တစ်ရန်က နန္ဒင်းမကင်းကွက် ပုံ) ပို့ရမည့် လိပ်စာကို လက်စီမိကပ်စံ၊ နီးဗားဒါး စာတိုက်ကြီး၊ ကိုယ်တိုင် ရွေးမည်ဟု ရေးလိုက်သည်။

ပယ်ရီ ခေါင်းအခဲရဆုံး ပြဿနာမှာ သူ သံယောဇဉ်ကြီးလှသည့် အမှတ်တရပစ္စည်းလေးများ ဖြစ်သည်။ စက္ကူဖာနှစ်လုံးက ပြည့်ကျပ်နေ ပြီ။ ဘယ်လိုမှ ထပ်ထည့်မရတော့။ မြေပုံတွေ၊ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ၊ ကဗျာ စာအုပ်တွေအပြင် မမေ့တဲ့နိုင်သည့် အတွင်းခံဘောင်းဘီလို၊ မြေဆိုးတစ် ကောင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်သတ်ပြီး အရေခွံဆုတ်၍ လုပ်ထားသည့် ခါးပတ် လို ပစ္စည်းမျိုးတွေ၊ ပြီးတော့ ဂျပန်မှဝယ်လာခဲ့သည့် ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း သစ်ပင်ပုကလေးတစ်ပင်၊ နောက် အလက်စကာ ဝက်ပံတစ်ကောင်၏ ခြေထောက်တစ်ခု၊ နောက်ဆုံးတော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်မည့် အဖြေတစ်ခု ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ အခြားမဟုတ်၊ ကမ္ဘာသကာဆိုပြီး ထားခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ကံတိုက်လျှင် ပြန်ရမည်။ ဟိုတယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိသည်။ အပ်ထားခဲ့မည်။ အတည်တကျ လိပ်စာ ရှိပြီဆိုလျှင် လှမ်းအကြောင်းကြားက ပို့ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံထားခဲ့မည်။ သည့်ထက်ပို၍ တန်ဖိုးထားစရာတွေ၊ ဓာတ်ပုံဟောင်းတွေ ရှိသေးသည်။ ယင်းတို့အထဲမှ စုတ်ပြတ်နေပြီဖြစ်သည့် လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသော

စာတစ်စောင် သွားတွေ့သည်။ ကင်းဆပ်စ်ထောင်ကို ပို့လိုက်သည့် အဖေ စာ ဖြစ်သည်။ သည်စာကို အကြိမ် ရာနှင့်ချီပြီး ဖတ်ပြီးပြီ။

ကလေးဘဝ။

သားအကြောင်းကို ကောင်းတာတွေကော၊ ဆိုးတာတွေပါ ကျွန်တော် ပြောပြခွင့်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ သူ့ကို မွေးတုန်းက ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ပုံမှန် အတိုင်း မွေးလာတဲ့ကလေးပါပဲ။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဖခင် ကောင်းတစ်ယောက်လို ပြုစုခဲ့ပါတယ်။ အဲ ... သူ့အမေ အရက်သမားဘဝ မရောက်မီအထိပေါ့လေ။ ကျွန်တော်မိန်းမ ဟာ ကလေးတွေ ကျောင်းပို့ရမယ့် အရွယ်မှာ အရက်ရဲ့ ကျေးကျွန် ဖြစ်သွားတာပါ။ ပယ်ရီရဲ့ ပင်ကိုစိတ်ရင်းက အကောင်းအဆိုး ရောနေတယ်။ သူ ခံစားခဲ့ရတာတွေကို သူ စွဲနေတတ်တယ်။ ဘယ်တော့မှ မမေ့တတ်ဘူး။ ကျွန်တော် က ကတိတည်တယ်။ သူ့ကို ကတိတည်တဲ့ကလေးဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ပုံသွန်းခဲ့တယ်။ သူ့အမေက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဟာ တောပိုင်းမှာ နေကြ တာပါ။ ကျွန်တော့်ကလေးတွေကို လောကနီတိနဲ့အညီ နေတတ်အောင် ကျွန်တော် သင်ပေးပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ အမှားအယွင်း လုပ်မိလို့ရှိရင် အရိုက်ခံဖို့ အသင့် ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ နောက်ထပ် မမှားဖို့ သူတို့ ကတိ ပေးတယ်။ သူတို့ တာဝန်ပြီးမှ ကစားတယ်၊ တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေးလည်း သူတို့ ဂရုစိုက်တယ်၊ အဝတ်အစား သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဝတ်တတ်တယ်၊ အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့ ကလေးတွေနဲ့ မကစားဖို့ ကျွန်တော်က တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စည်းကမ်းလုပ်ထားတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက သူတို့ကလေး တွေဟာ သိပ်လိမ္မာကြတယ်။ ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမပေးဘူး။ အဲ ... သူတို့အမေနဲ့ မြို့ကို ပါသွားမှ သူတို့တွေ တစ်မျိုး တစ်မည် ဖြစ်ကုန်ကြတာ။

ကျွန်တော့်မိန်းမက တောမှာ မနေချင်ဘူးတဲ့။

ကလေးတွေပါခေါ်ပြီး မြို့မှာ သွားနေချင်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော် ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ သူက ကားပါ ယူသွားတယ်။ ကျွန်တော် ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တယ်လေ။ (အဲဒီတုန်းက တိုင်းပြည်စီးပွားပျက်ကပ် ဆိုက်နေတဲ့အချိန်ပေါ့) အမျိုး သမီးက ကလေးတွေကို အတင်းခေါ်သွားတော့ အသံကုန် ငိုယိုပြီး ပါသွားကြတယ်။ “နင်တို့နောက် ငါ့ဆီက ထွက် ပြေးပြီး ပြန်လာချင်လာကြ၊ ခုတော့ အသံမထွက်နဲ့” ဆို ပြီး အတင်းရိုက်နှက်ခေါ်သွားတာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကို ပြောသွားသေးတယ်။ “နင့်ကို ကလေးတွေမုန်းအောင် ငါ လုပ်ပြမယ်” တဲ့။ ကျွန်တော့်ကို မုန်းအောင်လုပ်လို့ မရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ပယ်ရီပဲ။

ကလေးတွေကို ချစ်တော့ သူတို့ကို ကျွန်တော် မတွေ့ တွေ့အောင် လိုက်ရှာတယ်၊ လပေါင်းများစွာကြာ တော့ ရှာတွေ့ တယ်။ မိန်းမ မသိအောင် သူတို့ကို ကျောင်း မှာ ကျွန်တော် သွားခိုးတွေ့ တယ်။ မိန်းမက ဆရာ၊ ဆရာမ တွေကို ပြောထားတယ်။ ကျွန်တော်လာရင် ကလေးတွေနဲ့ ပေးမတွေ့ဖို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကစားချိန်စောင့်ပြီး ကျွန်တော် ရအောင် တွေ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ သူတို့ ပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ့ ပြောတယ်။ “မေမေကပြောတယ်၊ အဖေ လာတွေ့ရင် မတွေ့ရဘူးတဲ့”

အားလုံးထဲမှာ ပယ်ရီက သူတို့လို မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အတင်း ဖက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်မယ်တက်ကဲ လုပ်တယ်။ ခု ချက်ချင်း လိုက်လို့မဖြစ်တဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် မနည်း နားချရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းဆင်းတာနဲ့ ကျွန်တော် တည်းနေတဲ့ ရှေ့နေ မစ္စတာတာကိုရဲ့ ရုံးခန်းကို အပြေး ရောက်လာတော့တာပဲ။ ကလေးကို သူ့အမေဆီ ပြန်ပို့ပြီး ကျွန်တော် အဲဒီမြို့က ထွက်လာခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ပယ်ရီက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြတယ်။ သူ့အမေက သူ့ ကို ပြောတယ်တဲ့။ နေစရာရှာတော့တဲ့။ သူတို့မြို့ပြောင်း

သွားကတည်းက ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာ ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပယ်ရီ ထွက်ပြေးချင်နေတာပေါ့။

ကျွန်တော်က မိန်းမကို ပြောတယ်။ ကွာရှင်းကြ၊ ရအောင်လို့။ တစ်နှစ်လောက်ကြာမှ သူ သဘောတူတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ အရက်အရမ်းသောက်နေပြီ။ ပြီးတော့ ချာတီတံတစ်ယောက်နဲ့ အတူ နေနေပြီ။ တရားရုံးမှာ ကလေးတွေ အုပ်ထိန်းခွင့် ကျွန်တော်က ရတယ်။ ပယ်ရီကို ခေါ်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်ကလေးတွေကို လူမှုဝန်ထမ်းကလေးထိန်းကျောင်းမှာ အပ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် အားလုံးကို မကျွေးနိုင်ဘူးလေ။ သူတို့ကလေးတွေအားလုံး အင်ဒီယန်သွေး ပါတော့ ဥပဒေအရ လူမှုဝန်ထမ်းဌာနက ကျောင်းထားပေးရတယ်လေ။

တိုင်းပြည်က စီးပွားပျက်ကပ် ဆိုက်နေတော့ ကျွန်တော့်လခက သိပ်မကောင်းပါဘူး။ တော်ပါသေးရဲ့၊ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ကလေးတစ်လုံး နေစရာ ရှိလို့။ ပစ္စည်းအချို့လည်း ကျန်သေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ပါတယ်။ ရင်ထဲတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ တခြားကလေးတွေကိုလည်း ကျွန်တော်ချစ်တာကိုး။ ဒါတွေကို မေ့နိုင်အောင်လို့ ကျွန်တော်တို့သားအဖ အိမ်ရောင်းပြီး လျှောက်လိမ့်နေကြတယ်။ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ ရောင်းလိုက်တယ်။ ကားတစ်စီး ဝယ်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ကားပေါ်မှာပဲ နေကြတယ်။ နှစ်ယောက်သား ချောင်ချောင်လည်လည် စားနိုင်သောက်နိုင်ပါတယ်။ ပယ်ရီကို ကျောင်းထားပေမယ့် ကျောင်းမှာ သူ သိပ်မပျော်ဘူး။ စာတော့ လိုက်နိုင်ပါတယ်။ ကျောင်းသားအချင်းချင်းလည်း သူ ပြဿနာမရှိဘူး။ သူက အရပ်ပူတော့ တခြားကလေးတွေက အနိုင်ကျင့်ရင်တော့ သူ မခံဘူး။ သူက ပုပေမယ့် ဗလကောင်းတယ်လေ။ မဟုတ်မခံပေါ့။ ကျွန်တော့်ကလေးအားလုံးကို အဲဒီအတိုင်း ကျွန်တော် ပုံသွန်းထားတယ်။ ဇာတ်ခါမှာ သူ့ထက် အသက်နှစ်ဆကြီး

တဲ့ ချာတီတံတစ်ယောက်က ပယ်ရီကို ရန်လုပ်တယ်။ စထိုးတယ်။ အဲဒီကျောင်းသား မှောက်သွားအောင် ပယ်ရီက ဆော်ထည့်လိုက်တယ်လေ။ သူတို့အားလုံးကို ကိုယ်ခံပညာနဲ့ နပန်းသတ်ပုံကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သင်ပေးထားတာကိုး။ ကျွန်တော်က လက်တွေ့သမား၊ နပန်းသမား ဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးတယ်လေ။ သူတို့ရန်ပွဲအကြောင်း ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး သိသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ပယ်ရီကို ဘယ်သူမှ မစရဲကြတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပယ်ရီ ဆော်ထည့်လိုက်တဲ့ ချာတီတံက ဆရာမကြီးရဲ့ အချစ်တော်တဲ့။ ဆရာမကြီးက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တွေ့တယ်။ ပယ်ရီ ရန်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း တိုင်တယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီအကြောင်း ကြားပြီးပါပြီလို့။ သူ့ထက်နှစ်ဆလောက် ဗလကော၊ အသက်ပါကြီးတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် အနိုင်ကျင့်တာကို ပယ်ရီအနေနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ခွင့် ရှိပါတယ်လို့။ ပယ်ရီက စတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ပြောပြီး ကျောင်းထွက်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သားအဖနှစ်ယောက် တခြားပြည်နယ်တစ်ခုကို ပြောင်းလာခဲ့ကြတယ်။

ပယ်ရီဟာ အမှားမရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမှားနဲ့အမှန် ခွဲသိတယ်။ မှားရင် ခံရမယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်။ ခုလောက်ဆို တရားဥပဒေသာ အဓိကဆိုတာ သူ သိလောက်ပါပြီ။

လူငယ်ဘဝ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်လာတော့ ကုန်သွယ်ရေးကြောင်းလိုင်း တစ်ခုမှာ ဝင်ပြီး သင်္ဘောသားဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က အလာစကာကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ နောက် သူ ကျွန်တော့်ဆီ လိုက်လာတယ်။ ကျွန်တော်က အကောင်ဖမ်းပြီး အရေခွံခွာရောင်းတဲ့ မုဆိုးအလုပ်လုပ်တယ်။ ပယ်ရီက မီးရထားဌာနမှာ ခဏဝင်လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မမြဲဘူး၊ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်နဲ့ သူ လုပ်ချင်တာနဲ့ ခွင်မကျဘူး ဖြစ်နေ

တယ်။ ရသမျှ ပိုက်ဆံကလေးတွေကို အကုန်အပ်တယ်။ သူ့ ကိုရီးယား စစ်မြေပြင်ရောက်နေတုန်းက ဒေါ်လာ ၃၀၀၀ ပို့ပေးတယ်။ အဲဒီစစ်ပွဲ အစအဆုံး သူ့ အဲဒီမှာ နေခဲ့ရ တယ်လေ။ နောက်မှ ဆီယက်တယ်လ်မှာ ဂုဏ်သရေရှိရှိ နဲ့ နှုတ်ထွက်ခွင့် ရခဲ့တယ်။

သူ့ဝါသနာက မြေထိုးစက်ကြီးတွေ၊ ဝန်ချီစက် ကြီးတွေ မောင်းချင်တာ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တို့၊ ကားတို့ မောင်းရင် မိုင်ကုန်တင်ပြီး မောင်းတာ။ ဆိုင်ကယ်မှောက် ပြီး ခြေထောက်ကျိုးတော့မှ နောက်ပိုင်း ငြိမ်သွားတယ် ကြား တယ်။

သူ့ဝါသနာ၊ သူ့ဖြေပြေရာ။

သူ့မှာ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးပဲ။ ကောင် မလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ဖောက်သွားတယ်။ အဲဒီ နောက်ပိုင်း ဘယ်သူနဲ့မှ မတွဲတော့ဘူး။ သူ့ မိန်းမယူတယ် လို့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ သူ့အမေနဲ့ ကျွန် တော်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး မယူဖြစ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

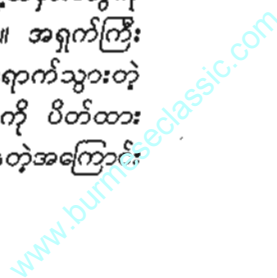
ကျွန်တော်က အရက်မသောက်တတ်ဘူး။ ပယ်ရီ လည်း မသောက်တတ်ဘူး။ သူ့နဲ့ကျွန်တော့်မှာ တော်တော် များများ တူတာတွေရှိတယ်။ ကျွန်တော်က ဘယ်ဘက်မှာ မှ မထူးချွန်ပေမယ့် အကုန်လုပ်တတ်တယ်။ ပယ်ရီလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။ သူ့ကို ကျွန်တော် အလုပ်မျိုးစုံ သင်ပေး တယ်။ အကောင်ဗလောင်တွေ ဖမ်းတာ၊ သတ္တုရှာတာ၊ လက်သမားလုပ်တာကစ မြင်းစီးတာ၊ ပန်းပုထုတာအထိ သင်ပေးတယ်။ နောက်ဆုံး ချက်နည်းပြုတ်နည်းပါ ပြပေး တယ်။ သူက သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူ ရပ်ချင်တာဆိုတော့ အကုန်တတ်အောင် သင်တယ်။

သူ့ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ အလုပ်ရှင်သဘောကျ အောင် လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အပေါ် သွားတင်းလို့တော့ မရဘူး။ ပစ်ပစ်များရင်လည်း သူ့ မကြိုက်ဘူး။ သူက

ကျွန်တော့်လိုပဲ။ ယင်နား မခံဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ရော၊ ကျွန် တော်ပါ ဘယ်အလုပ်မှာမှ ကြာကြာမမြဲဘူး။ ကျွန်တော် တို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး စာကောင်းကောင်း မတတ်ပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွက် လျှော့တွက်လို့တော့ မရဘူး ထင်တယ်။ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် အလုပ်မရပေမယ့် ပျံကျ အလုပ်၊ ဗဟိုရအလုပ်တွေမှာ ကြိုက်တာစမ်းစမ်း ရတယ်။ အထူးသဖြင့် စက်မှုနဲ့ ပတ်သက်တာတွေပေါ့။ စာအုပ် စာပေ နဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့ သိပ်မနီးစပ်ဘူး။ အလုပ်နဲ့ ပတ် သက်လာရင်တော့ ဘယ်သူနဲ့မဆို ယှဉ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ခြေထောက်သိပ်မသန်တော့ အလုပ်သိပ်မလုပ်နိုင် တော့ဘူး။ အသက်ကလည်း လူလတ်ပိုင်း ရောက်လာပြီ လေ။ သူ့ကို အလုပ်ရှင်တွေက သိပ်မလိုချင်တော့ဘူး။ ဒါ ကို သူ သိတယ်။

ဒါကြောင့် သက်သောင့်သက်သာနဲ့ ငွေရမယ့် အလုပ်တွေကို သူ စဉ်းစားလာပုံရတယ်။ သူ့စာတွေကိုကြည့် ပြီး အကဲခတ်မိတာပါ။ ကားမောင်းတဲ့အခါ၊ ဆိုင်ကယ်စီး တဲ့အခါ သတိထားဖို့ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်သတိပေး နေတယ်လေ။ အိပ်ချင်ရင် မမောင်းဖို့လည်း ပြောတတ် သေးတယ်။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးတာတွေကို သူက ကျွန် တော့်ကို ပြန်ပြောနေတာပါ။ သူ သင်ခန်းစာတွေ အများ ကြီး ရသွားပြီလေ။

ကျွန်တော် သိသလောက် သူ့အတွက် လွတ်လပ်မှု ဟာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်လာတယ်ထင်တယ်။ ဘယ်တော့မှ ထောင်ထဲ ပြန်မဝင်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပုံ ရတယ်။ ကျွန်တော်ထင်တာ မမှားပါဘူး။ သူ့အပြောအဆို အနေ အထိုင်တွေက သက်သေပြနေတယ်လေ။ သူ့အမှားတွေကို သူ အကြီးအကျယ် နောင်တရနေပါတယ်။ အရက်ကြီး လည်း ရှက်နေတယ်။ သူ ထောင်ထဲ ရောက်သွားတဲ့ အကြောင်း ဘယ်သူ့မှမပြောဖို့ ကျွန်တော့်ကို ပိတ်ထား တယ်။ သူ သံတိုင်တွေနဲ့ အခန်းထဲရောက်နေတဲ့အကြောင်း

ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးအကြောင်းကြားတော့ “အေး ... ဒါမျိုး နောက်မဖြစ်စေနဲ့” လို့ပဲ ကျွန်တော် စာပြန်လိုက်တယ်။ သားအသက်မသေတာ ကံကောင်းတယ်မှတ်ပေါ့။ ဘယ်သူ့ ပစ္စည်းမှ မခိုးရဘူးလို့ အဖေ အမြဲ ပြောခဲ့တာပဲ။ ကိုယ့် အပြစ် ကိုယ်ခံ၊ ထောင်ထဲမှာ ကောင်းကောင်းနေလို့ပြော တော့ အဖေစကား နားထောင်ပါ့မယ်လို့ သူ ကတိပေးတယ်။ ထောင်ကျတော့ လွတ်လပ်မှုရဲ့ အရသာကို သူ ပိုသိလာ ပုံရတယ်။

ကျွန်တော့်သားလေးဟာ သိပ်ဖြူစင်တဲ့ကလေးပါ။ အဲ ... သူ့အပေါ် ရိုးသားရင်ပေါ့လေ။ မဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလို သူက ယင်နားမခံဘူး။ ဒီအဖြစ် အပျက် မဖြစ်ခင်က ပယ်ရီဟာ သူ့များပစ္စည်းဆိုလို့ လက် ဖျားနဲ့တောင် မတို့တဲ့ကောင်မျိုး။ အဲသည်လောက် ရိုးသား တယ်။ အလုပ်ထဲမှာ အများနဲ့ပေါင်းပြီး ပစ္စည်းအလစ်သုတ် တဲ့ အမှုတစ်ခု ဖြစ်ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် တအား ရိုက်ပြီး ဆုံးမခဲ့တယ်။ သူက ဦးနှောက်ရှိတဲ့ ကလေးပဲ။ ဘဝဆိုတာ တိုတိုကလေး၊ ထောင်ထဲမှာ အချိန်ကုန်မခံ သင့်ဘူး ဆိုတာ သူ သိတယ်။

ဆွေမျိုးများ။

ဘိုဘိုဆိုတဲ့ သူ့ညီမတစ်ယောက် လက်ထပ်တယ်။ သူ့မှာ ကျွန်တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ဘိုဘိုတို့ လင်မယား ဟာ ဘဝကို အနိုင်နိုင်လျှောက်နေကြရပါတယ်။ အိမ်ပိုင် ကလေးတစ်လုံးတော့ ရှိပါရဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း တစ် ကိုယ်ရောဘဝမှာ အဆင်ပြေနေပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် က အလာစကာမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်ကလေးကို ရောင်း ထုတ်လိုက်ပြီးပါပြီ။ နောက်နှစ်ကျရင် အိမ်ကလေးတစ်လုံး ငှားနေမယ် စိတ်ကူးထားပါတယ်။ သတ္တုရှာဖွေနေရာကလေး တွေ ကျွန်တော် တွေ့ထားပါပြီ။ အလုပ်ဖြစ်ကောင်းပါရဲ့ လို့ ထင်ရတာပဲလေ။ အဲဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော် စိတ်မကုန်

သေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို စာအုပ်ရေးဖို့ တိုက်တွန်းသူများ လည်း ရှိလာပါတယ်။ ပန်းပုပညာအကြောင်း၊ အလာစကာ မှာ ကျွန်တော် မှဆိုးလုပ်ခဲ့တဲ့အတွေ့အကြုံတွေ ပြန်ရေးဖို့ လည်း တိုက်တွန်းကြပါတယ်။ ပယ်ရီနဲ့ အတူနေခဲ့တဲ့ ဘဝ အထွေထွေကို ပြန်ရေးလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ ဘာမှ ပူစရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ရှာဖွေရသမျှ သူ့အတွက်ပါပဲ။ အသက် အာမခံလည်း ထားပြီးသားမို့ ကျွန်တော်သေရင် သူပဲ ရ မှာလေ။ သူ့ဘဝ အသစ် စ ပေါ့။

ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါသည်။ ပထမပိုင်း တွင် အချစ်ကိုရော၊ အမုန်းကိုပါ တွေ့ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်စရာ အငွေအသက်ကလေးတွေ ပိုများကြောင်း သိသာပါသည်။ မလိုအပ်သည့် အသေးစိတ်တွေလည်း ပါ၏။ သို့သော် တန်ဖိုးရှိသည့် အချက်ကလေးများ ရရှိလေသည်။ အကောင်းဆုံး အပိုင်းအစကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။ ပယ်ရီ ဘဝကို လေ့လာရာတွင် အပုံကြီး အထောက်အကူ ရသည်။

သုံးနှစ်သားအရွယ်လောက်အထိ ပယ်ရီဘဝသည် ပျော်စရာအတိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အစ်ကို၊ အစ်မများနှင့်အတူ မြင်းရိုင်းစီးပွဲများကို အထူးတန်း မှ ကြည့်ခဲ့ရသည်။ “တက်စနှင့်ဖလို” မြင်းရိုင်းစီး ဆက်ကပ်ပွဲတွင် ပရိ သတ်ဩဘာသံအရဆုံး မြင်းစီးမယ်မှာ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ရာရိုကီအင်ဒီ ယန်အမျိုးသမီးကလေး ဖြစ်သည်။ စပိန် ဂျစ်ပစ်မလေး၊ မီးလျှံအက က နေသည့်အလား။ ဆံပင်တွေက လေထဲတွင် လွင့်ပျံနေသည်။ သူ့နာမည် ဖလိုဘတ်စကင်။ မြင်းရိုင်းစီးရာတွင် ချန်ပီယံ။ သူနှင့် အပြိုင်စီးနိုင်သူ က သူ့ယောက်ျား တက်စဂျွန်စမစ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ညားကြပြီး သား သမီးလေးယောက် ပွားစီးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ပွဲကို ကလေးတွေ အထူးတန်းမှ ကြည့်ခွင့်ရကြခြင်းဖြစ်သည်။ (နောက်ပွဲပေါင်းများစွာကို ပယ်ရီ မှတ်မိနေသေးသည်။ အဖေက ကွင်းထဲတွင် မြင်းရိုင်းစီး၍ ကွင်းလျှော ကျောကွင်းကြိုးကို ကိုင်လျက် ဝဲကာဝဲကာ ပစ်ပြီး နောက် မြင်းရိုင်းတစ် ကောင်ကို ဖမ်းပြနေပုံ၊ အမေကလည်း အားကျမခံ အဖေနှင့်အပြိုင်။ သူ့ ခါးမှာ တိရစ္ဆာန်ဦးချိုတွေ၊ ငွေခေါင်းလောင်းတွေ တချွင်ချွင်နှင့်။ သည် အခါတွင် ပရိသတ်က မတ်တတ်ထပြီး အားရပါးရ လက်ခုပ်ငှား၊ ဩဘာ

ပေးကြသည်။ ကြောက်စရာကောင်းလောက်သည့် အရှိန်ဖြင့် မြင်းရိုင်းစီး၊ မြင်းရိုင်းဖမ်းပြနေသော လူရိုင်းမကလေးအား ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်နေကြသည်။ ပရိသတ်ထဲတွင် ရင်အခုန်ဆုံးမှာ အငယ်ဆုံးကလေး ပယ်ရီ။ သူတို့ လှည့်လည် အသုံးတော်ခံရသော မြို့ကြီးများမှာ တက်ဆက်စိမ့် အိုရီဂွန် သို့ တိုင်အောင်ပင်။

ပယ်ရီ ငါးနှစ်သားအရွယ်အထိ “တက်စိမ့်နှင့် ဖလို” မြင်းရိုင်းစီး အဖွဲ့မှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သူ့အကြောင်းတွေ ပယ်ရီ က ပြန်သတိရသည်။

‘ပျော်စရာကောင်းပေမယ့် ဘဝက သိပ်မတည်ငြိမ်ဘူး၊ တစ်ခါ တလေ ၀၀လင်လင် စားရပေမယ့် ပြောင်းဖူးပြုတ်နဲ့ ပြီးရတဲ့အခါတွေ လည်းရှိတယ်။ မိသားစုခြောက်ယောက် ကားကြီးပေါ်မှာနေ၊ အဲဒီကားကြီး ပေါ်မှာပဲ အိပ်ပြီး နယ်လှည့်နေခဲ့ရတာ။ ဒါပေမဲ့ အနမ်းတွေ၊ ရယ်သံတွေ နဲ့ လှမ်းနေတဲ့အခါတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သိပ်နာမည်ကြီး တဲ့ သိမ်းငှက်တံဆိပ်နို့ဆီမှ ကျွန်တော်တို့ စားတာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက နို့ဆီအစားများလို့ ကျွန်တော့်မှာ ကျောက်ကပ်အားနည်းတဲ့ရောဂါ ရခဲ့ တာလေ။ ဒါကြောင့် ကြီးလာတဲ့အထိ ဆီးမထိန်းနိုင်ဘူး။ အိပ်နေရင်း လည်း ရှူးတွေ ထွက်ကျချင် ကျတာ’

မည်သို့ဖြစ်စေ ပယ်ရီ၏ ကလေးဘဝသည် ပျော်စရာကောင်း ခဲ့ပါသည်။ အဖေနှင့်အမေအတွက်လည်း သူ ဂုဏ်ယူတတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ပျော်စရာ မိသားစုဘဝကလေး စုတော့သွားခဲ့ပါတော့၏။ တက်စိမ့်ရော ဖလိုပါ နာမကျန်းဖြစ်လာတော့ ပွဲဆက်မကနိုင်တော့ဘဲ နားလိုက်ရတော့သည်။ နီဗားဒါးက ရီနိုမြို့ကလေးမှာ သူတို့ စတည်းချလိုက်ကြသည်။

သည်မှစ၍ အဖေနှင့်အမေ၏ ရန်ပွဲတွေ စတော့သည်။ အမေ အရက် စသောက်သည်။ ပယ်ရီ ခြောက်နှစ်သားအရွယ်တွင် ဖလိုက ကလေးတွေကို ခေါ်ပြီး ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ပြောင်းသွားသည်။ အဖြစ် အပျက်မှာ အဘိုးကြီးရေးထားသည့်အတိုင်းပင် “တောမှာ မနေချင်တော့ ဘူးတဲ့၊ ကလေးတွေခေါ်ပြီး မြို့သွားနေတော့မယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် ခွင့်ပြု လိုက်ပါတယ်။ ကားပါယူသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထား ခဲ့တာ” (အဲဒီတုန်းက တစ်နိုင်ငံလုံး စီးပွားပျက်ကပ် ဆိုက်နေချိန်ပေါ့)

ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာလေပြီ။ ပယ်ရီက ပျောက်ဆုံးသွား သော သူ့အဖေကိုရှာဖွေ အိမ်မှ မကြာမကြာ ထွက်ပြေးသည်။ စင်စစ် ပယ်ရီတစ်ယောက် အမေပါ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်နေဟန် နဲ့နဲ့ နှောင်းနှောင်းနှင့် အလွန်သန်မာသော သူ့အမေ ချာရိုက်အင်ဒီယန်မလေး နေရာတွင် တခြားမိန်းမတစ်ယောက် ဝင်ရောက်နေလေပြီ။ ခန္ဓာကိုယ် ၀၀တုတ်တုတ်နှင့် အရက်ဖော ဖောနေသော မျက်နှာပိုင်ရှင် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်။ နှုတ်ကြမ်းလျှာကြမ်းနှင့် ဘဝကို ပစ်စလက်ခတ် ဖျက်ဆီး ပစ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်။ အရက်သောက်ရလျှင်ပြီးရော၊ ဆိပ်ကမ်း အလုပ်သမားကိုရော၊ လမ်းဘေးက တွန်းလှည်းသမားကိုပါ လက်ခံသည်။

သည်အကြောင်းများကိုလည်း ပယ်ရီ ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ ‘ကျွန်တော်က တစ်ချိန်လုံး အဖေကိုပဲ သတိရနေတယ်။ တစ်နေ့နေ့ မှာ သူ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်မယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်။ အဲဒီနေ့ကို မနေ့တစ်နေ့ကအဖြစ်လို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတယ်။ ကျောင်း ဝင်းထဲမှာ အဖေကို လှမ်းမြင်လိုက်တာလေ။ ဘယ်တုန်းကမှ အဲဒီတဒင်္ဂ လောက် ကျွန်တော် မပျော်ခဲ့ဖူးဘူး။ အဲဒီတုန်းက အဖေ ဘာမှ မလုပ် နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို တအားဖက်ရင်း လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့ ပြောပြီး ပြန်သွားတယ်။

‘မကြာပါဘူး။ အမေက ကျွန်တော့်ကို ကက်သလစ်မိဘမဲ့ကျောင်း ပို့လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဝက်ရိုနက်နဲ့ မိန်းမကြီးတွေက ကျွန်တော့်ကို ရက် ရက်စက်စက် နှိပ်ကွပ်တော့တာပဲ။ နေ့တိုင်း အရိုက်ခံရတယ်။ အိပ်ရာထဲ ရှူးပေါက်ချလို့လေ။ သီလရင်တွေကို ကျွန်တော်မုန်းတာ အဲဒါကြောင့် လည်းပါတယ်။ သူတို့ကိုတင် မကဘူး၊ ဘုရားကိုရော၊ တရားကိုပါ ကျွန်တော် မုန်းလာတယ်။ နောက်တော့ ဒါထက် ပိုဆိုးတဲ့လူတွေနဲ့ပါ ကျွန်တော် ဆုံရတော့တယ်။

‘အဲဒီမှာ နှစ်လလောက်နေပြီး ကျွန်တော့်ကို အမေက ဒါထက် ဆိုးတဲ့နေရာကို ပို့လိုက်ပြန်ပါတယ်။ ကယ်တင်ခြင်းတပ်၊ ကလေးဆောင် ကိုပါ။ အဲဒီမှာ ပိုပြီး ခါးသီးတဲ့အမုန်းတရားနဲ့ ကျွန်တော် ကြုံရပြန်ပါ တယ်။ အိပ်ရာတွေ စိုရွဲတာရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အင်ဒီယန်သွေးပါတာ ရယ်ကြောင့် သူတို့ ကျွန်တော့်ကို မစင်ချေးညှော်လို့ ရွံရှာကြတယ်။ ခေါ်တာ ကို ကြည့်လေ၊ ကျွန်တော့်ကို “ငမည်းကောင်” တဲ့။ နီဂရိုးနဲ့ အင်ဒီယန်

အတူတူပဲတဲ့။ အဲဒီမိန်းမ တကယ့်မကောင်းဆိုးဝါးပဲ။ ဒါမှမဟုတ် မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်စားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အမျိုးစုံ အပြစ်ပေးခံရတဲ့အထဲမှာ အဆိုးဆုံးက ရေခဲစည်ပိုင်းထဲမှာ နှစ်တဲ့နည်းပါပဲ။ စည်ပိုင်းထဲထည့်ပြီး မွန်းပြီး သေလုမြောပါး ခေါင်းကိုဖိပြီး နှစ်ထားတာ။ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ် တုန်ပြီး ပြာနှမ်းလာမှ၊ သေခါနီးမှ စည်ပိုင်းထဲက ဆွဲထုတ်တယ်။ ခံရဖန်များတော့ ကျွန်တော် အဆုတ်အအေးမိရောဂါနဲ့ ဖျားပါလေရော။ လုံးဝ အားပြတ်လုနီးပါးဖြစ်နေချိန်ကျမှ ဆေးရုံပို့ပေးပါတယ်။ ဆေးရုံမှာ နှစ်လကြာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဖေ ရောက်လာတာပါ။ နေလို့ကောင်းတာနဲ့ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားပါတော့တယ်’

ရီနိုမြို့ပြင်က အိမ်ကလေးမှာ သားအဖနှစ်ယောက် တစ်နှစ်လောက် အတူနေကြသည်။ ပယ်ရီကို သူ့အဖေက ကျောင်းထားပေးသည်။

‘သုံးတန်းအောင်ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဆက်မတက်တော့ဘူး။ တက်ချင်စိတ်ကို မရှိတော့တာ။ အဲဒီနေ့မှာ အဖေက လူနေဖို့ ထရေလာ တစ်စီး တည်ဆောက်ပြီး အင်ဂျင်တပ်ပါတယ်။ အဖေက “အိမ်ကား” လို့ နာမည်ပေးပါတယ်။ ကားပေါ်မှာ အိပ်စင်နှစ်ခု ပါတယ်။ မီးဖိုခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခန်း ပါတယ်။ မီးဖိုက အပျံစား၊ ချက်လို့ပြုတ်လို့လည်း ရတယ်။ ပေါင်မုန့်ဖုတ်လို့လည်း ရတယ်။ ကျွန်တော်က ပန်းသီး သနပ်လုပ်တယ်။ ယိုထိုးတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့သားအဖ ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ပြည်နယ်တကာ၊ မြို့နယ်တကာ လျှောက်သွားနေကြတယ်။ ဘယ်နေရာမှာမှ ကြာကြာကျောက်ချမနေဘူး။ ကြာကြာနေရင် လူတွေက အဖေကို အထင်သေးတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်တတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒါကို မကြိုက်ဘူး။ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီတုန်းက အဖေကို သိပ်ချစ်တာကိုး။ ကျွန်တော် အပြစ် ကျူးလွန်မိရင် တအားရိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေကို ကျွန်တော် ချစ်တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်နေရာက တစ်နေရာကို ပြောင်းပြန်ဆိုရင် ကျွန်တော် သိပ်ပျော်တယ်’

ဤသို့ဖြင့် သားအဖနှစ်ယောက် ပိုင်အိုမင်းရောက်လိုက်၊ အီဒါဟို ပြောင်းလိုက်၊ အိုရီဂွန်ရွှေ လိုက်နှင့် နောက်ဆုံးတွင် အလာစကာသို့ ခြေဆန့်ခဲ့ကြသည်။

တက်စံက သားကလေးအား ရွှေကို အိပ်မက်မက်တတ်အောင် သင်ပေးသည်။ နှင်းခဲတွေ ပျော်ဆင်းနေသည့် ချောင်းစပ်သဲသောင်ပြင်တွင် သားအဖနှစ်ယောက် အိပ်ကြသည်။ သည့်အရွယ်ကတည်းက ပယ်ရီ သေနတ်ပစ်တတ်သည်။ ဝက်ခံရေ ခွာတတ်သည်။ ဝံပုလွေတွေ၊ သမင်တွေ၏ ခြေရာ ကောက်တတ်သည်။

‘အပါး ပါး၊ အေးလိုက်ပုံကတော့ သွေးတွေ ခဲကုန်ပြီ အောက်မှ ရတယ်’

ပယ်ရီက ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြတတ်သည်။

‘သားအဖနှစ်ယောက် ဝက်ခံရေတွေ၊ ဝှမ်းကပ်တွေ ဘယ်နှထပ် ခြုံခြုံ မနွေးဘူး။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တအားဖက်အိပ်ကြရတယ်။ မနက်အစောကြီးထပြီး ကျွန်တော်က နံနက်စာ ပြင်ရတယ်။ ဘီစကွတ်၊ အသားကြော်နဲ့ ဟင်းရည်တစ်မျိုးမျိုးပေါ့။ ပြီးတာနဲ့ ဝမ်းစာရှာဖို့ ထွက်ကြရပြန်တယ်။ ကျွန်တော့်သာ အသက်ကြီးမလာရင် ဒီအတိုင်း ဆက်သွားမှာ။ ပျော်စရာကြီး။’

‘အရွယ်ကလေး ရလာတော့ အဖေကို ကျွန်တော် စိတ်ပျက်စပြုလာတယ်။ သူက တစ်ယူသန့်၊ အရာတိုင်းကို သူ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းကိုပဲ သိတယ်။ ဟိုဘက်ခြမ်းအကြောင်း သူ မသိဘူး။ တဖြည်းဖြည်း အဖေကို နားလည်လာတော့ အားမရ ဖြစ်လာတယ်။ အဖေမှာ ဂီတနား မရှိဘူး။ သံစဉ်ခုနစ်မျိုးထဲက “ဒို” လည်း မသိဘူး။ “ဇီ” လည်း မသိဘူး။’

‘ကျွန်တော် ပထမဆုံး ဘာဂျာကို ကိုင်ကြည့်ဖူးကတည်းက စမ်းမှုတ်ကြည့်တယ်။ တတ်သွားတယ်။ ဂစ်တာလည်းအလားတူပဲ။ ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ပါရမီ ထင်ပါရဲ့။ အဲဒါတွေကို အဖေက လုံးဝ အမှတ်မပေးဘူး။ အားလည်းမပေးဘူး။ ဂရုလည်းမစိုက်ဘူး။ ကျွန်တော်က စာဖတ်လည်း ဝါသနာပါတယ်။ ဝေါဟာရကြွယ်ချင်တာကိုး။ သီချင်းလေး ဘာလေးလည်း ရေးချင်သေးတယ်လေ။ ပန်းချီလည်း ကျွန်တော်က ဝါသနာပါသေးတယ်ဗျ။’

‘ဒါပေမဲ့ အဖေက ဘာတစ်ခုမှ အားမပေးဘူး။ သူတင်မကဘူး ကျွန်တော့်မှာ အားပေးမယ့်သူ တစ်ယောက်တလေမှ မရှိဘူး။ ညညဆို ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ဘူး။ ဆီးသွားချင်တာကို ထိန်းထားပြီး လျှောက်

စဉ်းစားတယ်။ သိပ်အေးလွန်းတော့ အသက်ရှူကျပ်လာတယ်။ အဲဒီအထဲက ဟာပိုင်ယီအကြောင်း စဉ်းစားမိတယ်။ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားထဲမှာ ကြည့်ဖူးလို့ပါ။ မင်းသမီးက ဒေါ်ရသီလားမား၊ အဲဒီကားကြည့်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော် အဲဒီကို သွားချင်နေတာ။ အဲဒီမှာ နေရောင်ခြည်ကလည်း ကြည့်လင်ပြီး ထိန်လင်းနေတာလေ။ အလာစကာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ဘာမှ မဝတ်ဘဲ မြက်ပင်တွေ၊ ပန်းပွင့်တွေနဲ့ ဖုံးထားလည်း ရတယ်။

သို့သော် ၁၉၄၅ ခုနှစ် စစ်ကာလအတွင်းက မွေးပျံ့ပျံ့ညနေခင်း တစ်ခုတွင် ဟိုနီလူလူသို့ ပယ်ရီ ရောက်သွားသည်။ အဝတ်အစား လုံလုံခြုံခြုံနှင့် ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ထိုးကွင်းထိုးသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်ဖျံတွင် မြွေနှင့်ဓားမြှောင် ဆေးမင်ကြောင်ရုပ် ထိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖေနှင့် စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားရင်း အန်ကားရေချိုမှတစ်ဆင့် ဆီယက်တယ် ရော့ကီသွားပြီး ကုန်သွယ်ရေးကြောင်း သင်္ဘောကုမ္ပဏီနှင့် ချိတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်း သူ ပြန်ပြောဖူးသည်။

‘သင်္ဘောသားဘဝဆိုတာ အဲဒီလိုမှန်း ကြိုသိရင် ကျွန်တော် အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ပင်ပန်းတာကို ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး။ သင်္ဘောသားဘဝကို ကျွန်တော် ကြိုက်ပါတယ်။ ပင်လယ်ကိုရော၊ ဆိပ်ကမ်းတွေကိုပါ ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောသားအချင်းချင်းကို ကျွန်တော် စိတ်ပျက်တယ်။ မိန်းမလျာဆန်တဲ့ ကောင်တွေ၊ မိန်းမလျာစစ်စစ်တွေလေ၊ ကျွန်တော်က လူဖလဲလေးဆိုတော့ ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်ကြတယ်။ အုပ်စုနဲ့ အနိုင်ကျင့်ကြတယ်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်လောက်အောင်ပါပဲ။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသော့ ကျွန်တော် တပ်ထဲဝင်ရတယ်။ ကိုရီးယားစစ်မြေပြင် ရောက်တော့လည်း သည်ပြဿနာမျိုးနဲ့ ကြုံရတာပါပဲ။

‘တပ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်မှတ်တမ်းတွေ ကောင်းပါတယ်။ စွန့်စွန့်စားစား တိုက်ခဲ့ခိုက်ခဲ့လို့ “ကြေးညိုကြယ်ပွင့်” တံဆိပ်ရခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ရစ်မှ မရခဲ့ဖူးဘူး။ လေးနှစ်လုံးလုံး အဲဒီ စစ်မြေပြင်မှာ တိုက်ခဲ့ပေမယ့် တပ်ကြပ်ကလေးလောက်တော့ ဖြစ်သင့်တာပေါ့။ ကျွန်တော် ရာထူး မတက်တာက ကျွန်တော့် တပ်ကြပ်ကြီးကြောင့်ပါ။ သူက တစ်ယူသန်သမား၊ စစ်မြေပြင်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် စွန့်စား စွန့်စား လေ

ကျင့်ခန်းချိန်ကျရင် မြေပေါ်မှာ လူးတာ လှိုမ့်တာ ပုံမကျရင် သူ လုံးဝ အမှတ်မပေးဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီဘက်မှာ ညံ့တယ်၊ တချို့မိန်းမလျာတွေကို ကျွန်တော် ခင်ပါတယ်။ ကူလီကူမာ မလုပ်ရင်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်ခင်တဲ့ ရဲဘော်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သိပ်တော်တယ်၊ စိတ်ထားမြင့်မြတ်တယ်။ နောက်မှ သူ မိန်းမလျာဖြစ်နေကြောင်း သိရတယ်လေ’

သင်္ဘောသားဘဝနဲ့ စစ်သားဘဝကြားမှာ ပယ်ရီတစ်ယောက် သူ့အဖေနှင့် ပြေလည်သွားသည်။ သား ထွက်သွားကတည်းက နီဗားဒါးတွင် မက်စ်စမစ်တစ်ယောက် တလည်လည်ဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အလာစကာသို့ ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ပယ်ရီစစ်တပ်မှ ထွက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ဖအေကြီးက ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝကို အဆုံးသတ်ဖို့ စီမံကိန်းတွေ ဆွဲနေသည်။

‘အဖေကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်မိမိ စာရေးလာတယ်။ အန်ကားရေချို လမ်းမပေါ်မှာ မြေတစ်ကွက် ဝယ်ထားတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ အပျော်တမ်း အမဲလိုက်စခန်းတစ်ခု ဖွင့်မယ်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်မယ်တဲ့။ အဲဒီအတွက် သူ့ကို ကူဖို့ အမြန်ဆုံး လာခဲ့ပါတဲ့။ သူက ကျိန်းသေ အလုပ်ဖြစ်မယ် ထင်နေတယ်။ ငွေတွေသုံးယူသလို ရတော့မယ်ပေါ့၊ ကျွန်တော် တပ်က မထွက်ခင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဝယ်ဖြစ်တယ်။ (သူများတွေက ကျွန်တော် စီးပုံကို ကြည့်ပြီး “မားဒါးဆိုင်ကယ်” လို့ ခေါ်ကြတယ်။)

‘တပ်ကထွက်ခွင့်ရတဲ့နေ့မှာပဲ ဆိုင်ကယ်ပေါ် ခွပြီး အလာစကာကို တန်းမောင်းလာခဲ့တယ်။ နယ်စပ်ရောက်ခါနီး ဘယ်လင်ဂမ်ကို ဖြတ်တော့ မိုးတွေရွာလာတယ်။ အဲဒီမှာ ဆိုင်ကယ်မှောက်တာလေ။ အဖေနဲ့ တွေ့ဖို့ တစ်နှစ် နောက်ကျသွားတယ်။ ခွဲစိတ်တာရယ်၊ ဆေးကုတာရယ် ဆေးရုံပေါ်မှာ ခြောက်လကြာတယ်။ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ ဘယ်လင်ဂမ်အနီးက အင်ဒီယန်တံငါသည် မိသားစုနဲ့တွေ့ပြီး အဲဒီမှာ သောင်တင်နေတယ်။ သူ့နာမည်က ဂျိုးဂျိမ်းတဲ့။ သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော့်ကို ခင်ကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော့်ထက် သုံးလေးနှစ်ပဲ ကြီးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးလို ပြုစုတယ်။ သူတို့မှာ ကလေးလေးယောက်ရှိတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ခုနစ်ယောက်အထိရတယ်။ ကြား

တယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ် သိပ်ကောင်းကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒုက္ခိတ၊ ချိုင်းထောက်နဲ့ လမ်းလျှောက်နေရချိန်ပေါ့။ သူတို့ကို ဘာမှ ကူမလုပ် နိုင်ဘူး။ တစ်ခုခုလုပ်ပေးဖို့ စဉ်းစားရတော့တာပေါ့။ ကျေးဇူးဆပ်ရမယ် ပေါ့။ တစ်လမကဘူး။ သူတို့ထမင်းကို လနဲ့ချီ စားနေရပြီကော။

‘ဂျိုး ကလေးတွေရော၊ သူတို့အပေါင်းအသင်း ကလေးတွေပါ ခေါ်ပြီး ကျွန်တော် ဂီတာတီးသင်ပေးတယ်။ ဘာဂျာမူတ်သင်ပေးတယ်။ ပုံဆွဲသင်ပေးတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ စာပါသင်ပေးတယ်။ ကျွန်တော့် လက်ရေးကိုကြည့်ပြီး သူတို့အားလုံး အံ့ဩနေကြတယ်။ လက်ရေးက သိပ်လှတာကိုး။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က လက်ရေးလှစာအုပ် ဝယ်ပြီး လေ့ ကျင့်ဖူးတယ်။ စာအုပ်ထဲက လက်ရေးနဲ့ ခွဲမရအောင် ကျွန်တော် ရေး နိုင်ခဲ့တယ်လေ။ ပြီးတော့ သူတို့ကို ပုံပြင်တွေ ဖတ်ပြတယ်။ သူတို့ကို လည်း တစ်လှည့်စီ ဖတ်ခိုင်းတယ်။ သိပ်ကို ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကလေးတွေကို ချစ်တတ်ပါတယ်။ ပိုငယ်လေ ပိုချစ်လေ ပဲ။ ကျွန်တော့်အတွက် မမေ့တဲ့နိုင်အချိန်ပိုင်းပါပဲ။ နွေဦးပေါက်ရောက်လာ တော့ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်နိုင်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ နာတုန်းပဲ။ အဖေ ကလည်း ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတုန်းပဲ’

သားကို အဖေ စောင့်နေပုံက ပျင်းတီပျင်းတွဲ စောင့်နေခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ပယ်ရီ ရောက်သွားတော့ သူ ပြောသည့် အမဲလိုက်စခန်းချ ရိပ်သာကို တစ်ယောက်တည်း ဆောက်နေသည်။ အကြမ်းထည်ပြီးနေ ပြီ။ မြေညိုထားပြီးပြီ။ လိုသည့်သစ်တွေခွဲပြီး ပုံထားပြီးပြီ။ ကျောက်တုံး တွေလည်း စုထားပြီးပြီ။

‘ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ဆက်မလုပ်ဘဲ ကျွန်တော့်လာတဲ့အထိ သူ စောင့် နေတယ်။ သားအဖနှစ်ယောက် ဆောက်ကြတယ်။ တစ်ခါတလေ အင်ဒီယန် ချာတီတံတစ်ယောက် လာကူတယ်။ အဖေဟာ အရူးတစ်ယောက်လို စိတ် အားထက်သန်နေတယ်။ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် အလုပ်လုပ်တယ်။ နှင်းမုန်တိုင်းထဲမှာ သစ်ခွဲတယ်။ အမိုးမိုးပြီးတဲ့နေ့က လှည့်ပတ်ကနေတယ် လေ။ သီချင်းတွေ အော်ဆိုလိုက်၊ ရယ်လိုက်နဲ့။

‘နေရာကလေးက တော်တော်ကောင်းပါ တယ်။ လူနှစ်ဆယ် အိပ် နိုင်တယ်။ ထမင်းစားခန်းမှာ ဧရာမ မီးလင်းဖို့ကြိုးပါတယ်။ အရက်ခန်း

လည်း ပါတယ်။ အဲဒီအခန်းမှာ ကျွန်တော်က အဆိုအတီးနဲ့ ဖျော်ဖြေဖို့ ပေါ့လေ။ ၁၉၅၃ ခု နှစ်ကုန်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ဖွင့်ပါတယ်’

သို့သော် သူတို့ မျှော်လင့်ထားသည့် ကိုရွှေမုဆိုးတို့ကား ရောက် မလာခဲ့ပါချေ။ ရိုးရိုးကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များသာ ဖြစ်သွားဖြတ်လာရင်း မိုးတိုးမတ်တတ် ဝင်ကြည့်သွားတတ်ကြသည်။ တချို့ ခဏဝင်နားပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ ညအိပ် ရပ်နားသူဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်။

‘ကျွန်တော်တို့သားအဖက ရာသီဥတု ကောင်းလာနိုးနိုးနဲ့ မျှော် ကိုးခဲ့ကြသေးတယ်။ အကြောင်းမထူးတော့ အဖေက တစ်မျိုးစိတ်ကူးရ ပြန်တယ်။ “ကံကောင်းခြင်း နားနေစခန်း” ဆိုပြီး ဆိုင်းဘုတ်တင်တယ်။ ဆေးတွေအရောင်ပြောင်းသုတ်တယ်။ ပိုက်ဆံသာကုန်တယ်။ ဘာမှ ထူး မလာပါဘူး။ ငွေကုန်လူပန်း အဖြစ်ကို အဖေ သဘောပေါက်လာတယ်။ အဲဒီမှာ သူ ဆူးတွေ ပေါက်လာပြီး ကျွန်တော့်ပေါ် အပြစ်ပုံချတယ်။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း အလုပ်မလုပ်လို့၊ စိတ်မပါလို့ ဘာညာ ဘာညာ လုပ်လာတယ်။ စားရေးသောက်ရေးပါ ကျပ်တည်းလာတော့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေတော့ဘူး။ ဝမ်းဟာလာတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကောင်းမမြင်ကြတော့ဘူး။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် ဘီစကွတ် စားစာ များတယ်။ ကျွန်တော်က လောဘကြီးတယ် ဆိုတာမျိုးတွေ ပြောလာတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို မောင်းထုတ်တဲ့အထိ ဖြစ်လာတယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့် သည်းခံစိတ်တွေ ကုန်ဆုံးသွားတယ်။ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ သူ့လည်ပင်းကို ကျွန်တော် ထည့်စိတ်တယ်။ ကျွန်တော့်လက်တွေက ကျွန်တော့် အမိန့်ကို မနာခံတော့ဘူး။ တအားညစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူက နပန်းသမားလေ။ အတင်းရုန်းထွက်ပြီး သေနတ် ပြေးယူတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်ချိန်ပြီး ပြောတယ်။ “ဟေ့ ... ပယ်ရီ၊ ငါ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်။ မင်း နောက်ဆုံးမြင်ရတဲ့ လူသတ္တဝါပဲ”

‘ကျွန်တော် မလှုပ်မယှက်ငြိမ်ပြီး ရပ်နေတယ်။ သူ သေနတ်မောင်း ဖြုတ်လိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖြုတ်တယ်။ ဒီတော့မှ ကျည့်ဆန် ထည့်မထားမှန်း သူ သတိရသွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို အော်ငိုတော့တာပဲ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ဒေါသ တွေ ပြယ်သွားတော့တာပဲ။ အဖေအတွက်ရော၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်အတွက် ပါ အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာပြော

ရမှန်း မသိဘူး။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက် ထွက်ခဲ့တယ်။

‘ဧပြီလထဲ ရောက်လာပေမယ့် သစ်တောထဲမှာ နှင်းတွေ ဒုတက် နေဆဲပဲ။ ညမှောင်တဲ့အထိ ကျွန်တော် တောထဲမှာ လျှောက်သွားနေမိ တယ်။ ပြန်ရောက်တော့ တံခါးတွေအားလုံး သော့ခတ်ထားတယ်။ ကျွန် တော့ပစ္စည်းတွေအားလုံး အိမ်ရှေ့မှာ၊ နှင်းတောထဲမှာ ပြန်ကျနေတယ်။ စာအုပ်တွေရော၊ အဝတ်အစားမှန်သမျှ အားလုံး အဖေ လွှင့်ပစ်ထား တယ်။ ကျွန်တော် အားလုံး ဒီအတိုင်း ထားခဲ့တယ်။ ဂီတာတစ်လက်ပဲ ကောက်ယူပြီး ကားလမ်းပေါ် ထွက်လာခဲ့တယ်။ အိတ်ထဲမှာ တစ်ပြားမှ မပါဘဲ ညကြီးမင်းကြီးမှာ ကုန်ကားတစ်စီးကို တားစီးခဲ့တယ်။ ကား ဆရာက မေးတယ်။ ဘယ်သွားမှာလဲတဲ့။ “ခင်ဗျားတို့ သွားတဲ့နေရာပေါ့ ဗျာ” လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်’

ဂျိမ်းတို့ မိသားစုဆီတွင် ပယ်ရီ ခဏပြန်ခိုနေရသည်။ နောက် မှ တပ်ထဲတုန်းက သူငယ်ချင်းရှိရာ မက်ဆာချူးဆက်က ဝေါဆက်စတာ မြို့ကလေးကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့ကို ကူညီမှာ သေချာသည်။ အလုပ်ကောင်းကောင်းတစ်ခု ရဖို့လည်း မပူရဘူးလေ။ သို့သော် အရှေ့ ပိုင်းသို့ သွားရမည့်ခရီးက ရှည်လျားလှသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အလုပ်မျိုးစုံလုပ်ပြီး ခရီးစရိတ်ရှာရသည်။ အိုကလာဟိုင်းမား စားသောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်ဝင်ပြီး ပန်းကန်ဆေးသည်။ ဝပ်ရှော့တစ်ခုတွင် ခဏ ဝင်လုပ်သည်။ တက်ဆက် မွေးမြူရေးခြံ တစ်ခြံတွင် တစ်လ နွားကျောင်း သည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လထဲရောက်ခဲ့ပြီ။ ဝေါဆက်စတာသို့ မရောက် သေး။ ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ်ထဲက ဖီးလစ်စဘတ်မြို့ကလေးတွင် ပယ်ရီ ၏ ကံကြမ္မာသည် တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းသွားတော့သည်။

‘အပေါင်းအသင်း မှားတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။ လူတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် သွားတွေ့တယ်။ သူက ကျွန်တော်နဲ့ နာမည်တူ၊ စမစ်တဲ့။ သူ့ရှေ့နာမည်တောင် ကျွန်တော် မသိလိုက်ပါဘူး။ သူ့မှာ ကားရှိတယ်။ ချီကာဂိုအထိ ရောက်မယ်။ လိုက်ခဲ့ပါလားတဲ့။ ကင်းဆပ်စ်ကို ဖြတ်မောင်း ပြီး အဲဒီဖီးလစ်စဘတ်မြို့ကလေးကို ရောက်တော့ လမ်းဘေးဆိုင်းဘုတ် အညွှန်းတွေဖတ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကား ရပ်လိုက်တယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့လို့ ထင်လိုက်တယ်။ ဆိုင်တွေအားလုံး ပိတ်ထားတာကိုး။ လမ်းတွေပေါ်မှာ

လည်း တိတ်ဆိတ်လို့။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ရင်ဘတ်ကို ဖိပြီး အကြံ တစ်ခု ရတဲ့အကြောင်း ပြောတယ်’

သူ့အကြံမှာ အခြားမဟုတ်။ မလှမ်းမကမ်းမှ မီးပစ္စည်းဆိုင်ထဲ ဝင်ပြီးအလစ်သုတ်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ပယ်ရီက အလွယ်တကူ သဘောတူ လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် လူသူကင်းမဲ့နေသော ဆိုင်ထဲသို့ တံခါးသော့ ဖျက်ဝင်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ လက်နှိပ်စက်တွေ၊ ဂဏန်းပေါင်းစက်တွေ မလာ ခဲ့ကြသည်။

မစ်ဖိုရီဖြတ်တော့ စိန့်ဂျိုးဇက်မြို့မှာ ရဲက ကျွန်တော်တို့ကားကို တားတယ်။ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းတွေက ကားနောက်ခုံမှာ ဒီအတိုင်း ပုံလျက် သား။ တန်းပြီး အဖမ်းခံရတော့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လေးဆယ့်ရှစ်နာရီ အတွင်း အချုပ်ခန်း လေဝင်ပေါက်ကိုဖျက်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကားတစ်စီးခိုးပြီး နီဘရာစကာဘက်ကို ကျွန်တော်တို့ မောင်းပြေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွား သလဲ မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ။ လမ်းခွဲကြရအောင်ဆိုပြီး ဆိုင်းမဆင့် ဗုံ မဆင့်နဲ့ တာ့တာလုပ်ပြီး ထွက်သွားတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်ရဲ့ နာမည်က အက်ဖ်ဘီအိုင်ကို ပေါက်နေပြီလေ’

ခိုးတွေ ရှာနေသည့် နိုဝင်ဘာလ နေ့လယ်ပိုင်းတစ်ရက်တွင် ဝေါဆက်စတာသို့ ပယ်ရီ ရောက်သွားသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှဆင်းပြီး မြို့အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းတွေက အတက်အဆင်း များသည်။ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံတွေ များသည့် မြို့ကလေးဖြစ်၏။

‘သူငယ်ချင်း လိပ်စာကို ရှာတွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပြောင်းသွားတာ ခြောက်လကျော်ပြီတဲ့။ ဘယ်ပြောင်းသွားမှန်း ဘယ်သူမှ မသိ ကြဘူး။ သွားပြီ။ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်တွေ အကျကြီး ကျသွားတယ်။ အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဝင်ပြီး ဝိုင်နီ ဂါလံဝက် ဝယ်လာခဲ့တယ်။ ဘတ်စ် ကားဂိတ်ပြန်လာပြီး ထိုင်သောက်နေလိုက်တယ်။ နည်းနည်းနွေးလာတယ်။ စိတ်ထဲ ပျော်သလိုလို လည်း ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် အကုတ်ခံရတာပဲ’

သူ့ကို လူလေလူလွင့် အမည်တပ်ပြီး ဖမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ရဲကို အက်ဖ်ဘီအိုင် အလိုရှိစာရင်းဝင် ဘောဘိတာနာ နာမည်ဖြင့် အဖမ်းခံ လိုက်သည်။ ဒဏ်ငွေ ဆယ်ဒေါ်လာနှင့် ဆယ့်လေးရက် ထောင်းမုန်းစံ

လိုက်ရ၏။ နှိုဝင်ဘာလကုန်ပိုင်းတွင် ဝေါဆက်စတာမှ ထွက်ခဲ့သည်။
ထိုနေ့ကလည်း မိုးတွေ ရွာနေသည်။

ကျွန်တော် နယူးယောက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရှစ်လမ်းရိပ်သာ
ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အခန်းငှားနေလိုက်တယ်။ လေးဆယ့်နှစ်လမ်းနဲ့ သိပ်
မဝေးဘူး။ ပျံကျအလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်နေရင်း နောက်ဆုံးမှာ ညအလုပ်
တစ်ခု ရတယ်။ အဲဒီမှာနေတာ သုံးလကြာသွားတယ်။ အပြင် သိပ်
မထွက်ဘူး။ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း မရှိလို့လေ။ လေးဆယ့်နှစ်လမ်း
တစ်ဝိုက်ကတော့ အဝတ်အစား သိပ်ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး။ အားလုံး
သူလိုကိုယ်လို တေလေတွေချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး။
မှုစရာလည်း မလိုဘူး။

မတ်လနံနက်ခင်းတစ်ခုကို သူ သတိရနေသည်။

အဲဒီမနက်မှာ အက်ဖ်ဘီအိုင်နစ်ကောင် ကျွန်တော့်ကို လာဆွဲ
တယ်။ ဖောက်ထွင်းမှု၊ အချုပ်က ထွက်ပြေးမှု၊ ကားခိုးမှုနဲ့ ကင်းဆပ်စ်
ကို ပြန်ပို့ပြီး လန်စင်းထောင်မှာ ငါးနှစ်က ဆယ်နှစ်ထိ ပြစ်ဒဏ်ချလိုက်
တယ်။ အဲဒီအကြောင်း အဖေ့ဆီရော၊ အစ်မလုပ်တဲ့ ဘာဘရာဆီပါ၊ စာရေး
အကြောင်းကြားလိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်လေ။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ဂျင်မီက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်ပြီး ဖန်းက ပြတင်းပေါက်
က ခုန်ချပြီးပြီ။ အမေ ဆုံးတာတောင် ရှစ်နှစ်ရှိပြီ။

ပယ်ရီ ရွေးပြီးသိမ်းထားသည့် စာတွေထဲတွင် ဘာဘရာစာ
ပါသည်။ မက်ဆီကိုစိတ်ဟိုတယ်ခန်းထဲတွင် မထားခဲ့ရက်သည့် ပစ္စည်းများ
ထဲတွင် သည်စာအထပ် ပါသည်။ ဘာဘရာစာက ဖတ်၍ကောင်းသည်။
အားတက်စရာတွေ ပါသည်။ စာရေးသည့်နေ့စွဲက ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
၂၈ ရက်။ သူ ထောင်ကျပြီး နှစ်နှစ်အကြာတွင် ရသည့်စာ ဖြစ်သည်။

ချစ်သော မောင်လေး ပယ်ရီ

မောင်လေး၊ နင့် ဒုတိယစာကို ငါ ဒီနေ့မှရတယ်။ စာပြန်
နောက်ကျတာ ခွင့်လွှတ်နော်။ ရာသီဥတုက ဒီမှာ အရမ်း
ဆိုးတယ်။ ငါ ဖျားနေတယ် ပယ်ရီ။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားပြီး
ရေးပါ့မယ်။ နင့်ပထမစာ ဖတ်ပြီးတော့ ငါ စိတ်ညစ်သွား
တယ် ပယ်ရီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကြောင့် ငါ စာမပြန်ဖြစ်တာ
မဟုတ်ဘူးနော်။ ငါ့မှာ ကလေးတွေနဲ့ ယားလို့တောင်

မကုတ်အားဘူး။ နင့်ဆီကို စာရေးဖို့က သေသေချာချာ
ထိုင်ပြီး စဉ်းစားဖို့ အချိန်လိုတယ်လေ။ ဒိုးနီက လမ်းလျှောက်
တတ်စဆိုတော့ ကုလားထိုင်ပေါ် တွယ်တက်၊ စားပွဲပေါ်
ခွတက်နဲ့ လိမ့်ကျမှာစိုးလို့ ငါ့မှာ တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်
နေရတယ်။

သူတို့တွေ အပြင်မှာ ထွက်ဆော့ခိုင်းထားရင်လည်း
တစ်ချိန်လုံး ထွက်ထွက်ကြည့်နေရတယ်။ သူတို့အကြောင်း
နှင့် သိရအောင် ငါ ရေးပြမယ်။

အရပ် ကိုယ်အလေးချိန် ဖိနပ်အရွယ်အစား
ဖရက်ဒီ ၃၆၅" ၂၆၅" ပေါင် ၇၅ အသေး၊
ဘောဘီ ၃၇၅" ၂၉၅" ပေါင် ၈ အသေး၊
ဒိုးနီ ၃၄" ၂၆ ပေါင် ၆၅ အကြီး

တွေလား။ ဒိုးနီက ၁၅ လသား၊ သွား ၁၆ ချောင်းပေါက်
နေပြီ။ သူ့အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ထွားတဲ့ကောင်ကြီး။
သူ့ကို ဘယ်သူမှ မချစ်ဘဲမနေနိုင်ဘူး။ ဘောဘီနဲ့ ဖရက်ဒီ
တို့ ဝတ်တဲ့ ဘောင်းဘီတွေနဲ့ တော်နေပြီ။ မြေထောက်ပဲ
ရှည်နေတာ။

ငါ ဒီစာကို ရှည်ရှည်ရေးပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်
အများကြီးယူရလိမ့်မယ်။ သူတို့ကိစ္စတွေက လုပ်ပေးလို့ကို
မပြီးဘူး။ ခုပဲကြည့်၊ ဒိုးနီ ရေချိုးချိန်ရောက်ပြီ။ သူပြီးရင်
ဟိုနှစ်ယောက်အလှည့်။ ငါ သွားလုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်။ ပြီး
မှ ပြန်ဆက်ရေးမယ်နော် ...။

ငါလက်နှိပ်စက်ရိုက်တာကလည်း ထော့ကျိုး ထော့
ကျိုး ရိုက်ရတာ။ သူများ ၁၅ မိနစ်နဲ့ ပြီးရမယ့် စာတစ်
စောင်ကို ငါက တစ်နာရီလောက် ရိုက်ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ
ဖရက်ရဲ့ အလုပ်တွေကို ငါ ကူလုပ်ပေးနေတာလေ။

ငါ့မှာ စနစ်တကျ သင်ချိန်လည်းမရှိဘူး။ ဝါသနာ
လည်း မပါဘူး။ နင်က ကောင်းကောင်းရိုက်တတ်တယ်
နော်။ ငါဖြင့် အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး။ တို့အားလုံး သင်ရင်
တတ်လွယ်ကြပါတယ်။ ဂျင်မီရော၊ ဖန်းရော၊ နင်နဲ့ငါ့ရော

ပေါ့။ ပြီးတော့ တို့မောင်နှမတစ်တွေ အနုပညာနဲ့လည်း မစိမ်းကြပါဘူးနော်။ အဖေနဲ့အမေရဲ့ သွေးပါလို့နေမှာပေါ့။ ငါတို့ဘဝတွေ ဒီလိုဖြစ်ကုန်တဲ့အတွက် ငါ ဘယ်သူမှ အပြစ် မတင်ချင်ဘူး။ ငါတို့မောင်နှမတွေအားလုံးလိုလို ခုနစ်နှစ် အရွယ်လောက်နဲ့ အမှားအမှန်ခွဲခြားသိတတ်လာခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ အထင်အရှားပဲလေ။ ပတ်ဝန်းကျင်က တို့ကို သင် ပေးခဲ့တာလေ။ ငါ့ကိုတော့ ကွန်ဗင့်က အများဆုံးသင်ပေး ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီကျေးဇူးတွေကို ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ ပြီးတော့ ဂျင်မီ၊ သူက တို့အထဲမှာ အတော်ဆုံးပဲ။ ငါ မှတ်မိတယ်၊ ကျောင်းသွားဖို့ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မတိုက်တွန်း ရဘူး။ သူက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတာ၊ သူ ဘာလို့ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ သိပ်နဲ့မြောဖို့ကောင်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့အားလုံး အားနည်းချက်ကိုယ်စီ ရှိကြတာချည်းပါပဲ။ အဲဒီ အထဲမှာ ဖန်းလည်းပါတယ်။ အဲဒီလိုလူတွေ အများကြီးပါ ပဲ။ လက်ချိုးရေလို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး။ နင်ကျတော့ နင့် အား နည်းချက်က ဘာလဲ ဆိုတာ ငါ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ ခံစားကြည့်လို့ရတယ်။ မျက်နှာမှာ ညစ်ပေနေတာ ရှက် စရာ မဟုတ်ဘူး။ ညစ်ပေနေတဲ့ မျက်နှာကို မျက်နှာ မသစ်ဘဲ နေတာကမှ ရှက်စရာ ဆိုတာမျိုးလေ။

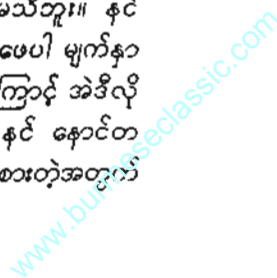
နင့်ကိုငါ ချစ်လွန်းလို့ ငါ အမှန်အတိုင်း ပြော တာနော်။ မောင်နှမတွေထဲမှာ နင့်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့ လို့ ငါ့အချစ်တွေအားလုံး နင့်ဆီမှာ စုနေတယ်ထင်တယ် ပယ်ရီ။ ပြီးတော့ ငါ့ကလေးတွေရဲ့ ဦးလေးအရင်းဆိုလို့ နင် တစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တာ မဟုတ်လား။ အမေ အပေါ်မှာ နင်ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ ငါ မသိ ဘူး။ နင် ထောင်ကျတဲ့အပေါ်မှာ နင့်ကိုယ်နင် ဘယ်လို သဘောထားတယ်ဆိုတာ ငါ မသိဘူး။ တရားမျှတမှုရှိရဲ့ လား၊ ဥပဒေနဲ့ ကိုက်ညီရဲ့လား ငါ မသိဘူး။ အစ်မတစ် ယောက်အနေနဲ့တော့ စိတ်မကောင်းဘူး၊ မဖြစ်သင့်ဘူး ထင်

တာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ဝေဖန်တာတွေလည်း မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီ အတွက် ငါ ပြင်ဆင်ထားပြီးသားပါ။ ပယ်ရီ။ တစ်၊ နင် ငါနဲ့ လုံးဝ အဆက်ဖြတ်ချင်ဖြတ်လိမ့်မယ်။ နှစ်၊ ငါ့ကို ဘယ်လိုမြင်တယ်ဆိုတာ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောရဲ့ နင့်ဆီက စာတစ်စောင် ငါ မျှော်လင့်တယ်။

ငါ့အမြင်တွေ မှန်ချင်မှ မှန်မယ်ပေါ့၊ ဒါကြောင့် ငါ့အပေါ် နင့်အမြင်တွေ ငါ သိချင်တာ။ နင့်ကို ငါ ပြော ပိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ ငါနားလည်ပါတယ်။ ငါက ပညာ လည်း မတတ်ဘူး၊ ဗဟုသုတလည်း မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်ရှိတယ်။ လောကီတိနဲ့အညီ ဘဝကို နေချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိတယ်။

ငါ့မှာ ချို့ယွင်းချက်တွေ ရှိပါတယ်။ လူသားကိုး၊ အမှား ဘယ်ကင်းနိုင်ပါ့မလဲ၊ အားနည်းချက်ရှိမှာပေါ့။ ဒါ ပေမဲ့ ထပ်ပြောရရင် မျက်နှာညစ်ပေနေတာ ရှက်စရာမဟုတ် ဘူး။ မျက်နှာမသစ်တာကသာ ရှက်စရာလေ။ ငါ့အမှား တွေ၊ ငါ့ချို့ယွင်းချက်တွေကို အသိဆုံးက ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့အကြောင်းတွေ ထားပြီး အဖေအကြောင်း ပြောကြရအောင်။

ပထမအချက် အရေးကြီးဆုံးအနေနဲ့ ငါ ပြောမယ်။ နင့်ရဲ့ ဆိုးကျိုး၊ ကောင်းကျိုးအတွက် ဘယ်သူ့မှာမှ တာဝန် မရှိဘူး။ နင်လုပ်ခဲ့တာတွေ၊ နင့်အမှားတွေ၊ နင့်အမှန်တွေ ဟာ နင့်တာဝန်ပဲ။ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုပဲ။ ငါ သိသလောက် နင်ဟာ နင့်ဘဝကို နင် နေချင်သလို နေခဲ့တာပဲ။ နင့်ကို ချစ်တဲ့လူတွေ၊ နင့်ကို ဘာထင်ထင် နင် ဂရုမစိုက်ဘူး။ အဲဒီအတွက် ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ နင် မသိဘူး။ နင် နားလည်နိုင်မလားတော့ မသိဘူး။ နင် ခုလို ထောင်နန်းစံရတဲ့အတွက် ငါကော၊ အဖေပါ မျက်နှာ အောက်ချနေရတယ်။ နင်လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ကြောင့် အဲဒီလို ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအလုပ်အတွက် နင် နောင်တ လုံးဝ မရတဲ့အတွက်၊ တရားဥပဒေကို မလေးစားတဲ့အတွက်

တို့ မျက်နှာငယ်ရတာ။ နှင့်စာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အပြစ်ကို သူများတွေအပေါ် ပုံချတယ်။ နှင့်ကိုယ်နှင့် အပြစ်ရှိ တယ်လို့ လုံးဝလက်မခံဘူး။ ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်။ နှင့်ဟာ အသိဉာဏ်မြင့်တယ်။ ထက်တယ်။ စကားပြော ကောင်းတယ်။ နှင့် ဘာလုပ်လုပ် ဖြစ်မယ်လို့ ငါ ယုံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကြိုးကြိုးစားစား နှင်လုပ်တာ ဘာရှိလဲ။ အဲဒီလမ်းမျိုးကို ရွေးခဲ့ဖူးသလား၊ လွယ်လွယ်နဲ့ တော့ ဘယ်အလုပ်မှ မအောင်မြင်နိုင်ဘူး။ ဒါတွေက နှင် သိပြီးသားတွေပါ။ ငါ အပ်ကြောင်း မထပ်တော့ပါဘူး။

အဖေအကြောင်း နှင်သိချင်ရင် ငါ ပြောပြမယ်။ နှင့်ကြောင့် အဖေ အသည်းကွဲနေပြီ ပယ်ရီ။ သူ့သားကို ပြန်ထုတ်ဖို့ သူလုပ်နိုင်တာရှိရင် ဘာမဆိုလုပ်မှာ။ အဖေ ဟာ နှင်ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတာချည်းပဲ။ သူ အသက် ကြီးပြီ ပယ်ရီ၊ ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းတော့ဘူး။ လူကြီး တွေ ပြောသလို ခရမ်းသီးပိန် ဓားတုံး ဖြစ်နေပြီ။

သူ မှားခဲ့တာတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒါ သူ သိပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာရှိတာမှန်သမျှ၊ သူ့သွားချင်တဲ့နေရာ မှန်သမျှ နှင်နဲ့အတူ သူ မျှဝေခံစားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အဲဒီအခွင့်အရေးမျိုး သူ မပေးခဲ့ဘူး။ အဲဒီ အတွက် အဖေကျေးဇူးဆပ်ဖို့၊ ကျေးဇူးတင်ဖို့ ငါ ပြောနေ တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ငါကတော့ အဖေကို လေးစားတယ်။ စိတ်မကောင်းတာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သူက သူ့သားနဲ့ပဲ ခြေ သလုံးအိမ်တိုင် လျှောက်သွားနေချင်တဲ့ အကျင့်လေ။ အဲဒီ အတွက် ငါ တစ်ချိန်လုံး စိတ်ပူခဲ့ရတယ်။ ငါ့ ယောက်ျား ကောပဲ။ သူကလည်း အဖေကို လေးစားတဲ့လူတစ်ယောက် ပဲလေ။ အဖေဟာ ကျောင်းပညာမတတ်ရှာဘူး။ ကျောင်း ပညာဆိုတာ စာလုံးတွေ သင်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဒီစာလုံးတွေ ကို တကယ့်ဘဝမှာ အသုံးချတတ်ဖို့က အရေးကြီးတာ မဟုတ်လား။ အဖေဟာ ဘဝသမား၊ ငါ့ကို နှင်က အဖေ ကို ပညာမတတ်ဘူးဆိုပြီး အထင်သေးတယ်။ ဘဝကို သိပုံ

နည်းနဲ့ မချဉ်းကပ်တတ်ဘူးဆိုပြီး အထင်သေးတယ်။ ကလေး ရဲ့ ယားနာကို နမ်းပြီး ပျောက်အောင်ကုပေးတဲ့ အဖေမျိုး ရှိတယ်။ အဲဒါကို နှင် သိပုံနည်းနဲ့ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ။

နှင်ကိုငါ အဲဒါလောက် ပြောရတာ စိတ်မကောင်း ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာပြောဖို့ တာဝန်ရှိနေတယ်လို့ စိတ်ထဲ မှာ ထင်နေတယ်။ ငါ့စာကို အဖြတ်အတောက် ခံရရင်တော့ စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ (ထောင်အာဏာပိုင်တွေကို ဆိုလိုသည်) ငါ့စာကြောင့် နှင်အပြစ်တော့ ထပ်မကျလောက်ဘူး ထင် ပါရဲ့။ နှင်ကြောင့် အခြားလူတွေ ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆို တာ သိစေချင်လို့ ငါ ရှည်ရှည်ဆေးဆေး ရေးနေတာ။ အရေး ကြီးဆုံးက အဖေအတွက် စဉ်းစားဖို့ပါ။ ငါက မိသားစုဝင် ဖြစ်ပေမယ့် အဖေက နှင်ကို ပိုချစ်တာ။ အဖေကို ငါချစ် မှန်း အဖေ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့က အနေဆေးတယ်လေ။

ထောင်ကျတာကို ဂုဏ်ယူစရာလိုတော့ မမှတ်ယူ စေချင်ဘူး။ ထောင်ကလွတ်ရင် ထောင်ထွက်ဘဝကို ဆက် နေရဦးမှာ၊ ကြိုးစားပြီး နှင် ဆက်လျှောက်ရဦးမှာ၊ အဲဒီ အခါမှာ လူတွေဟာ ခပ်တုံးတုံးတွေ။ ပညာမဲ့တွေဆိုပြီး၊ ဘာမှမသိတဲ့ နုလပိန်းတုံးတွေဆိုပြီး၊ အထင်သေး မခံရ စေချင်ဘူး။ လူဆိုတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးတောပိုင် ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တိရစ္ဆာန်ထက် မြင့်နေတာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တခြားလူတွေအပေါ်မှာ မေတ္တာမထားတတ် ရင် တိရစ္ဆာန်နဲ့ ဘာမှထူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်လုံးတစ် ဖက်အတွက် မျက်လုံးတစ်လုံး အစားပြန်ရမှ၊ သွားတစ် ချောင်းအတွက် သွားတစ်ချောင်းပြန်ရမှဆိုတဲ့ အာဇာတ တရား လက်ကိုင်ထားရင်တော့ နှင် ဘယ်တော့မှ ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ဘယ်တော့မှ ရမှာမဟုတ် ဘူး။

တာဝန်ဝတ္တရားဆိုတာရှိတယ်၊ ဘယ်သူမှ မလိုချင် ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ တို့မှာ တာဝန်ဆိုတာ အလိုလိုရှိနေပြီး သား။ တို့နေတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းအတွက် တာဝန်ရှိတယ်။

ဥပဒေကို လိုက်နာဖို့ တာဝန်ရှိတယ်။ အချိန်ကျရင် အိမ်ရဲ့ တာဝန်၊ ကလေးတွေရဲ့တာဝန်၊ အလုပ်ရဲ့တာဝန် ဆိုတာ တွေ ကိုယ်စီယူကြရတယ်။ ဒါဟာ နောင်လာနောက်သားတွေ အတွက် လူကြီးတွေက သင်ကြားပေးခြင်းမျိုးပဲ။ “ငါ့မြင်း ငါစိုင်းမယ်၊ ငါသည် ငါသာဖြစ်တယ်၊ လွတ်လပ်တဲ့ငါ ဖြစ်တဲ့အတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောပိုင်ခွင့်ရှိတယ်” ဆိုရင် လောကကြီး ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ တို့မှာ လွတ်လပ်စွာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခွင့် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူများတွေရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို မထိပါးရဘူး။ တစ်ပါးသူတွေ အနာတရ မဖြစ်စေရဘူး။

နင်ဟာ သာမန်လူတွေထက် အသိဉာဏ်မြင့်တဲ့ လူပါ ပယ်ရီ၊ သေသေချာချာစဉ်းစားပါ။ နင့် ယုတ္တိဗေဒ တွေက တလွဲဆံပင်ကောင်းသလို ဖြစ်နေတယ်။ ထောင်ထဲ မှာ နေရတဲ့ဘဝက နင့်ကို ဆူးတွေပေါက်အောင် သင်ပေး လိုက်တာ များလားဟယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ တစ်ခု နင် မှတ်ထားပါ။ နင့်ဘဝအတွက် တာဝန်အရှိဆုံးလူဟာ နင် ကိုယ်တိုင်ပဲ။ ဒီဘဝ ကဏ္ဍတစ်ခုကို ကျော်လွှားဖို့ဟာလည်း နင့်တာဝန်ပဲ ပယ်ရီ။ မကြာခင် စာပြန်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်ပါတယ်။

အချစ်များစွာနဲ့ ဆုတောင်းနေမယ်။
အစ်မနဲ့ ရွှေယောက်ဖ မိသားစု
ဘာဘရာ ဖရက်ဒရစ်

သည်စာကို ပယ်ရီ သိမ်းထားခြင်းမှာ အစ်မလုပ်သူ ပြောသည့် စကား၊ ဟောသည့်တရားများကြောင့် မဟုတ်။ ဘာဘရာကို အကောင်း မမြင်နိုင်၊ သူ မုန်းနေသည်။ တစ်နေ့ကပင် ဒစ်ကို ပြောနေမိသေးသည်။ ‘အလကားပါကွာ၊ ငါ့အစ်မက ဟိုလိုအိမ်မျိုးတွေ ရောက်သွားဖို့ ကောင်းတာ’ ဒစ်က ရယ်သည်။

‘အေး၊ ငါ့ ဒုတိယမိန်းမလည်း အဲဒီအိမ်မျိုး ရောက်ဖို့ ကောင်း တာ။ သူကော၊ သူ့အစ်မတွေရော အဲဒီအိမ်မျိုးနဲ့ပဲ တန်တယ်’

သည်စာကို သိမ်းထားမိခြင်း နောက်အကြောင်းတစ်ခုမှာ ထောင် ပညာရှိ ဝီလီဂျေးက သည်စာကို သဘောကျ၍ဖြစ်သည်။ ဘာဘရာစာ ကို ဖတ်ပြီး ဝီလီဂျေးက အသေးစိတ်ဝေဖန်ပြသည်။ သုံးသပ်ချက်ရေးပေး သည်။ သူ့စာ ခေါင်းစဉ်မှာ “အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားသင့်သည့်စာ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားသင့်သည့်စာ

(၁) အမျိုးသမီးရေးတဲ့ စာအစမှာ သူမောင်လေးကို ဘာသာ တရား အဆုံးအမနှင့်အညီ လိမ္မာစေချင်ပုံရတယ်။ မင်းစာကြောင့် မင်းအစ်မ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ သူက မင်းစာကို ဖတ်ပြီး ပါးတစ်ဖက် အရိုက်ခံရရင် နောက် ပါးတစ်ဖက် ထိုးပေးဖို့ မင်းကို ပြောတာ။ နောက် မင်း ပြန်ရေး မယ့် စာမှာ မင်းရဲ့ တုံ့ပြန်ချက်ကို သူ ကြားချင်တာ။

ဒါပေမဲ့ လူတို့လေ့လောကနီတိနဲ့ တော်ရုံလူတွေအပေါ် မလွှမ်းမိုးနိုင်ပါဘူး။ လွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့လူ နည်းပါတယ်။ အထူး သဖြင့် မင်းလို တစ်ဖက်စွန်းရောက်နေတဲ့ လူမျိုးအပေါ်မှာ မတိုး နိုင်ဘူး။ သူ့အတွေးတွေ ရှင်းပါတယ်။ ကောင်းလည်း ကောင်း ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောရင်း ပြောရင်း စိတ်လှုပ်ရှားလာပြီး သူပါ တစ်ဖက်စွန်းရောက်သွားတယ်။ မင်း ဒါကြောင့် သူ စိတ်ထိခိုက် ရတာကို ပြန်လက်စားချေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ များလာတယ်။ အဲဒီ ကနေ ဒေါသစိတ်တွေ ဝင်လာတယ်။

(၂) သူ့စာက ခြုံပြောရရင် သမာသမတ်မကျတော့ဘူး။ ဒါက လည်း သဘာဝကျပါတယ်။ လူတွေမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘောတွေပဲ။ သူ့ဆီ မင်းရေးတဲ့စာ၊ ပြီးတော့ မင်းဆီ သူရေးတဲ့ စာတွေမှာ ဦးတည်ချက်ပျောက်ကုန်တယ်။ မင်းက မင်းရဲ့ဘဝအဖြစ် တွေကို မင်း ထိတွေ့ခံစားနေရတဲ့အတိုင်း ရေးတယ်။ အဲဒီမှာ နားလည်မှုတွေ လွဲကုန်တာ။ မင်းအမြင်တွေက လောကနီယာမ တွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ကုန်ပြီလေ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကလေးသုံးယောက်

အမေ၊ ရိုးရိုးအိမ်ရှင်မတစ်ယောက်၊ သူ့မိသားစုအပေါ် သိပ် တာဝန်ကျေတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်နဲ့ မင်း ဘယ်လိုအမြင်ချင်းတူ နိုင်တော့မှာလဲ။ မင်းလို စည်းပြင်ကလူတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ သဘော ထားကွဲတာ ဘာမှ မဆန်းဘူး။ ဒါ ရိုးရိုးလေး တွေးကြည့်လို့ ရပါတယ်။ သူက မိရိုးဖလာ အတွေးနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ရိုးရာ ဓလေ့နဲ့နေတဲ့ မိန်းကလေး။ ဘယ်လိုမှ မင်းကို နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

- (၃) သူက ဒီလို ခံစားနေရတယ်။
  - (က) မင်းမှာ လေးလံတဲ့ဝန်ကြီး ပိနေပြီး ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ် လှုပ်ရှားနေရတယ်။
  - (ခ) မင်းက အသေးစိတ် တွက်လွန်းတယ်။
  - (ဂ) သူ့မှာ အလုပ်တာဝန်တွေကြားထဲက ရှစ်မျက်နှာရှိတဲ့ စာရှည်ကြီး ရေးရတာ မင်းနဲ့ မတန်ဘူး။
  - (၄) “သူ့စာမျက်နှာ (၃) မှာ ရေးထားတယ်။ “အမှန်အတိုင်း ငါ့ရင်ထဲမှာရှိတာပြောရရင် တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူ့အပေါ်မှ အပြစ်မရှိ ဖို့ မလိုဘူး” တဲ့။ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။ တစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို တစ်ယောက်က ဖွဲ့ဝေ ခံစားတဲ့ သဘောနဲ့ ပြောတာလား။
  - (၅) မင်းအစ်မက သူ့အဖေကို လေးစားတယ်။ အဖေ လုပ်တဲ့လူက မင်းကို ပိုပြီး ဦးစားပေးတာ သူ ခံပြင်းနေတယ်။ အဲဒီ မနာလိုစိတ်ကို သူ့စာထဲမှာ ပါးပါးလေး မြင်ရတယ်။ သူက မေးခွန်းတစ်ခု မေးထားတယ်။ “အဖေကို ငါ ချစ်ပါတယ်။ ဒီလို သမီးမျိုး သူ့မှာရှိတယ်ဆိုတာလည်း သူ့ကို ငါ ဂုဏ်ယူ စေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေရဲ့အချစ်ကို အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု လောက်ပဲ ငါ ရခဲ့တယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူက နင်မှန် ဖြစ်နေတာကိုး။ ဘာကြောင့် အဲဒီလို ဖြစ်သွားတာလဲ” တဲ့။
- ရှင်းပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အနေဝေးတာကိုး။ စာအဆက်အသွယ်ပဲ ရှိတာကိုး။ အဖေက သားကိုပဲ အချစ် တွေ ပုံပေးထားတာကိုး။ အဲဒီအတွက် သားဆီက သူ ဘာပြန်

ရခဲ့သလဲ။ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားတဲ့ သားရဲ့အဖေဆိုတဲ့ ဂုဏ် ပုဒ်ပဲ ရခဲ့တယ်။

စာမျက်နှာ (၇) မှာ ရေးထားတယ်။ သူ့စာကို ထောင် အာဏာပိုင်တွေဖြတ်မှာ စိုးတယ်တဲ့။ သူ မစိုးရိမ်ပါဘူး။ မဖြတ် တောက်ဘဲ မင်းဆီ ရောက်သွားတဲ့အတွက် သူ ဝမ်းသာပေမယ့် ဖြတ်ရင်လည်း သူ ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူ မသိစိတ်က “စမစ်” မိသားစုဟာ အဆင့်ရှိတယ်ဆိုတာ အားလုံး ကို သိစေချင်နေတယ်။ ပယ်ရီ့ကိုကြည့်ပြီး မဆုံးဖြတ်ကြပါ နဲ့ဆိုတဲ့ သဘော။

ကလေးအနာကို အမေ နမ်းပြီးကုတဲ့ကိစ္စကတော့ မိန်းမ တွေ လျာအရိုးမရှိ လျှောက်ပြောတာပါ။

- (၆) မင်းက သူ့ဆီ စာရေးတယ်။
- (က) မင်းက သူ့ကို လောကွတ် (လောကဝတ်) တစ်ခု အနေနဲ့ ရေးတာပါ။
- (ခ) ပြီးတော့ မင်းမှာ အပြင်လောကနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်ဆိုတာပြဖို့ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။
- (ဂ) သူ့ကို မင်း အသုံးချချင်တယ်။

သုံးသပ်ချက်။ မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ ရေးတဲ့စာ၊ ပေးတဲ့စာတွေ ဟာ သာမန်လူမှုရေးကိစ္စ သက်သက်ပဲ။ မင်းရေးတဲ့ စာပါ အကြောင်းအရာတွေကို သူ နားလည်တာရှိတယ်။ နားမလည်တာ ရှိတယ်။ မင်းဆွဲတဲ့ နိဂုံးတွေ၊ ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှုတွေကို သူ နား မလည်ဘူး။ သူ့ကို ခံစစ်အနေအထား ရောက်အောင် မင်း မတိုက် ခိုက်သင့်ဘူး။ မင်းကိုယ်မင်းလည်း ခံစစ်အနေအထား မရောက် စေနဲ့။ သူ့ကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ မင်းလေးစားရမယ်။ ဒါမှ မင်းရဲ့ ဦးတည်ချက်တွေကို သူ နားလည်လာမယ်။ သူ့အဖေ ကို ဝေဖန်ရင် မကြိုက်ဘူးဆိုတာ မင်း သတိထားရမယ်။ မင်း အပေါ် သူ့ရဲ့အမြင်ကို မပြောင်းစေနဲ့။ ဒီအတိုင်း စွဲစွဲမြဲမြဲ ထား ရမယ်။ မင်းကို အားနည်းတယ်လို့ သူ ထင်သွားစေမယ့် အသုံး အနှုန်းမျိုး ထပ်မံဖြည့်နဲ့။ မင်းရဲ့ လက်ရှိလောကကို ဆန့်ကျင်

တဲ့' ဗီဇိတ်ကို မင်းအစ်မရဲ့ စာတွေက လွဲလို့ ဘယ်အရာကမှ အားဖြည့်မပေးနိုင်ဘူး။

ပြီး။

ပယ်ရီက သူ စုဆောင်းထားသည့် အခြားပစ္စည်းကလေးတွေကို ပါ ရွေးထုတ်နေသည်။ အင်း ... သူ့အတွက် အားလုံး ရတနာကလေး တွေချည်းမို့ နှမြောနေလေသည်။ ဥပမာ ကိုရီးယားစစ်မြေပြင်မှ သက်စွန့် ဆံဖျားရခဲ့သည့် သူရဲကောင်းမှတ်တမ်းဝင် ကြေးညိုတံဆိပ်၊ ပြီးတော့ ကျောင်း ထွက်လက်မှတ်။ (သည်လက်မှတ်ကြောင့် ထောင်ထဲတွင် စာဆက်သင် ခွင့် ရခဲ့သည်။) ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံတွေထည့်ထားသည့် စာအိတ်ညိုကြီး။ ကလေးဘဝမှစပြီး သင်္ဘောသားဘဝအထိ ဓာတ်ပုံပေါင်းများစွာ၊ သင်္ဘော သားဝတ်စုံနှင့် ပုံတစ်ပုံ၏ နောက်ကျောတွင် “ပျော်ပျော်နေသေခဲ၊ အပြစ် မဲ့ လူငယ်ဘဝ” ဟု ရေးထားသည်။ မကြာသေးမီကမှ အာကာပူကိုတွင် ရိုက်ခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံများနှင့် မထားရက်ခဲ့သည့် အခြားပုံပေါင်း ငါးဆယ် ကျော် ထွက်လာသည်။ အော်တို၏ ပုံကြမ်းစာအုပ်လည်း ပါသည်။ ပြီး တော့ မှတ်စုစာအုပ်အတူကြီးနှစ်အုပ်။ တစ်အုပ်က အတိုခါန့်မှတ်စု။ အကွရာ ဝလီ စဉ်မထားသည့် ကိုယ်တိုင်ရေးမှတ်စုမျိုး ဖြစ်သည်။ ခက်ခဲရှုပ်ထွေး သည့် စကားလုံးတွေကို ရွေးမှတ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ သည်စကားလုံးများတွင် အလှအပရှိသည်ဟု သူ ထင်သည်။ အသုံးကျသည်။ အလွတ် ကျက် ထားရမည့် စကားလုံးများဟု သူ ထင်သည်။

- Thanatoid = သက်တောင့်သက်သာ သေဆုံးခြင်း
- omnilingual = ဘာသာပေါင်းစုံ ကျွမ်းကျင်သော
- Amerce = ပြစ်ဒဏ်၊ တရားရုံးမှ သတ်မှတ်ပေးသော ငွေပမာဏ
- N'escient = ပညာဉာဏ်မရှိခြင်း
- Hagiophobia = မြင့်မြတ်သောနေရာများကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း
- Omophagia = အသားစား လူရိုင်းများ
- Aphrodisiac = ကာမအားတိုးဆေး
- Myrtophobia = ညအမှောင်ကို ကြောက်တတ်သော

စသည့် စသည့် စာလုံးမျိုးများ။

ဒုတိယ မှတ်စုစာအုပ်၏ အဖုံးက ပန်းချီစာလုံးဖြင့် လှလှပပ ရေးထားသည်။ သူ့အလွန်ဂုဏ်ယူသော လက်ရေးဖြစ်၏။ ရေးထားသည့် စာလုံးမှာ “ပယ်ရီအက်ဒွတ်စမစ်၏ ကိုယ်ပိုင်နေ့စဉ်မှတ်တမ်း” ဟူ၍ ဖြစ် သည်။ သို့သော် လုံးဝနေ့စဉ်မှတ်တမ်း မဟုတ်။ စာပေညွန့်ပေါင်းမှတ်စု ဖြစ်သည်။ သူ မရှင်းသည့် ကိစ္စများကို မှတ်သားထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥပမာ (“ဆယ့်ငါးနှစ်တိုင်း အင်္ဂါဂြိုဟ်သည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်သည် အနီးဆုံးနှစ်ဖြစ်သည်။”) ပြီးတော့ ဟိုမာ၏ ကဗျာ များ၊ အဆိုအမိန့်များလည်း ပါ၏။ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများလည်း ပါ သည်။ ဥပမာ-

“ကျွန်တော့်မှာ အသိအကျွမ်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ သူငယ်ချင်းတော့ နည်းနည်းပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီနည်းနည်းထဲက ကျွန်တော့်ကို နားလည်တဲ့လူ သိပ်မရှိဘူး”

“ဈေးထဲမှာ ကြွက်သတ်ဆေးအသစ် ပေါ်တယ် ကြား တယ်။ အရမ်း ပြင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနံ့မရှိဘူး၊ အရသာမရှိဘူး။ စားလိုက်ရင် ကိုယ်ထဲမှာ ပျံ့သွားပြီး အဆိပ်သင့် သေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူးတဲ့”

“ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ၊ ညအမှောင်မှာ ပိုးစုန်းကြူးကလေး တစ်ချက် လက်သွားတာလောက်ပါပဲ။ ဆောင်းအခါမှာ ကျွဲ တစ်ကောင် အသက်ရှူထုတ်သလောက်ပဲ ကြာတာပါ။ မှောင်တရီ အချိန်မှာ မြက်ခင်းကို ဖြတ်ပြေးသွားတဲ့ အရိပ်တစ်ခု နေဝင်တော့ အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားသလိုပါပဲ”

ဤသည်မှာ အင်ဒီယန်အကြီးအကဲ ကျီးကန်းခြေထောက် ပြော ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးစာပိုဒ်ကို မင်နီတားပြီး မင်စိမ်းဖြင့် ဘောင် ခတ်ထားသည်။ မှတ်တမ်းရေးသူသည် သူ ကြိုက်သည့် စာကြောင်းများ ကို မျဉ်းသားသည်။ ပြီးတော့ သူ့စကားလုံးများဖြင့် ထပ်ရေးသည်။

“လူဆိုသည်မှာ အရိပ်ထဲတွင် ပျောက်သွားသော အရိပ်တစ်ခု သာပင်” “ဆောင်းအခါတွင် ကျွဲတစ်ကောင်၏ ထွက်သက်တဲ့”

“သေတော့မှာပဲ၊ မင်း ဘာလို့ ဒါတွေ လျှောက်တွေးနေတာလဲ။ တွေးရမယ့်အချိန်လား၊ ဟိုတယ်ကထွက်ရမယ့်အချိန်က ညနေ နှစ်နာရီ”

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိပေးသည်။ သူ၏ ဒုတိယအသံကို ပြန်ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်း အော်လိုက်သည်။

‘ဟေး ... ဒစ်၊ တစ်နာရီ ထိုးတော့မယ်ကွ’

ဒစ် နိုးနေပြီ။ သူနှင့် အင်းနက်ဇ်က အကြည့်ဆိုက်လို့ မဝသေး။ သူက ကောင်မလေးကို တိုးတိုးမေးသည်။

‘မင်း ကိုယ့်ကို သဘောကျရဲ့လားဟင်။ ကျတယ်မဟုတ်လား’

အင်းနက်ဇ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စီးကရက်သောက်နေသည်။ ဒစ်က ဂါထာရွတ်သလို ထပ်ကာမေးနေသည်။ ညသန်းခေါင်လောက်တွင် ဒစ်က အင်းနက်ဇ်ကို ခေါ်လာသည်။ သည်ည သည်မှာအိပ်မည်ဟုပြောတော့ ပယ်ရီက သဘောမတူချင်။ သို့သော် သူတို့ကို မနာလို ဖြစ်နေသည် ထင်မည်စိုး၍ ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ အင်းနက်ဇ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလိုက်သေး၏။ တော်တော်မိုက်မဲသည့် မိန်းကလေးပါလား။ ဒစ်က သူ့ကို လက်ထပ်လိမ့်မည်ဟု ယုံနေသည်။ သည်နေ့ ညနေတွင် သူ့လူ မက်ဆီကိုမှ လစ်တော့မည်ကို သူမ လုံးဝ မရိပ်မိ။

‘မင်း ကိုယ့်ကို သဘောကျတယ်မဟုတ်လား အင်းနက်ဇ်’

ပယ်ရီ ဒေါ့ပွလာပြီ။

‘ဟာ ... သေတော့မှာပဲ၊ မြန်မြန်လုပ်ကွ။ နှစ်နာရီအထိပဲနော်’

*

ထိုနေ့မှာ စနေနေ့ဖြစ်သည်။ ခရစ္စမတ်နီးလာပြီ။ လမ်းပေါ်တွင် ကားတွေ ကျပ်လာပြီ။ ပြည့်ကျပ်နေသည့် ကားတန်းကြီးထဲတွင် ဒီဝေး၏ ကားလည်းပါသည်။ လမ်းကိုဖြတ်ပြီး ပေါင်းကူးတံတားပုံစံ တည်ဆောက်ထားသည့် ဧရာမ ပန်းကုံးကြီးများဖြင့် ခရစ္စမတ်ကို ကြိုဆိုနေကြပြီ။ ရောင်စုံပန်းပွင့်များကြားတွင် အနီရောင်စက္ကူခေါင်းလောင်းကလေးများက တလှုပ်လှုပ် ခါယမ်းလျက်။ ခုမှ သတိရသည်။ မိန်းမနှင့်သားတွေအတွက် ဘာလက်ဆောင်မှ မဝယ်ရသေးပါလား။ ခုတလော ကလပ်တာအမှုမှလွဲ၍ သူခေါင်းထဲတွင် ဘာမျှမရှိ။ မာရီအပါအဝင် အပေါင်းအသင်းအားလုံးက သူ့ကို ဝေဖန်လာကြသည်။ သူ့တွင် သွားလည်း သည်စိတ်၊ စားလည်း သည်စိတ် ဖြစ်နေသည်။

လူငယ်ရှေ့နေကလေး ကလစ်ဖိုဟုပ်က မြောင်ဖွင့်ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား သတိထားမိရဲ့လား အယ်လ်၊ အဲဒီအကြောင်း အရာက လွဲပြီး ခင်ဗျား ဘာမှ မပြောတော့ဘူး’

ဒီဝေးက ပြန်ပြောသည်။

‘ငါ့မှာ စဉ်းစားစရာ ဒါပဲ ရှိတယ်လေ။ ပြောရင်း ပြောရင်း ငါ မတွေးမိတာ တစ်ခုခု ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာနိုင်တယ်လေကွာ။ မြင်ထောင့် တစ်ခုခု တိုးလာနိုင်တယ်လေကွာ။ ဒီအမှု မပေါ်ရင် ငါ့ဘဝ ဘာဖြစ်သွားမယ် မင်းထင်လဲ။ နောက်တစ်ခုက ဟတ်ဘ်မိသားစုက ရင်းနှီးပြီးသားမို့ ငါ့မှာ ပိုခက်နေတာ။ သူတို့လေးယောက်စလုံး ငါ့ကို ဖမ်းစားထားတယ်။ ဒီအမှု မဖော်နိုင်မချင်း ငါ့မှာ ပြေးစရာ မြေမရှိသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်’

အမှုအပေါ် အာရုံစိုက်လွန်းနေသဖြင့် ဒီဝေးသည် တကယ်ပင် အခြားကိစ္စဝိစ္စများကို မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်လာသည်။ သည်မနက်ပင် မာရီက သူ့ကို ‘မမေ့နဲ့နော်၊ မမေ့နဲ့နော်’ ဟု တဖွဖွပြောပြီး မှာလိုက်သည့် ကိစ္စ ခု ဖော်လို့ မရတော့။ ကားတွေ ကျပ်တောင့်ပြီး သူများတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး ဈေးဝယ်နေကြတာ လှမ်းမြင်မှ မိန်းမမှာလိုက်သည့်ကိစ္စကို ပြေးသတိရသည်။ သို့သော် ဘာမှာလိုက်မှန်း မသိတော့။ ဟိုးလိကုမ်းအသွား လမ်းပေါ်က တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန် ဒေါက်တာဒေးလ်၏ ဆေးခန်းကို လှမ်းမြင်မှ အိမ်ကကြောင်ကြီး “ပီတီ” ကို ပြန်ခေါ်ခဲ့ဖို့ သတိရသည်။ ပီတီက ကျားနှင့်တူသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဝါနှင့် အဖြူကျား၊ ကိုယ်အလေးချိန်က ဆယ့်ငါးပေါင်။ ရန်လိုသည့်နေရာတွင် ဥယျာဉ်မြို့တစ်ခွင် နာမည်ကြီး။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆေးခန်းပို့ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူလိုပင် နာမည်ကြီးသည့် ခွေးတစ်ကောင်နှင့် ရန်ဖြစ်ကြရာမှ တစ်ကိုယ်လုံး ဒက်ရာရသည်။ ခွဲစိတ်ကုသရသည်။ ပိုးသတ်ဆေးတွေ ကျွေးရသည်။ ဒေါက်တာဒေးလ်၏ ဆေးခန်းမှ ဝင်ခေါ်လာပြီး ကားရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်၍ ဟိုးလိကုမ်းကို ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံး တညောင်ညောင်နှင့် ဖိမိခံပြီး လိုက်လာသည်။

စုံထောက်မင်းသည် ရေညှိမြောင်သို့ ဦးတည်မောင်းလာခဲ့၏။ ရျမ်းချမ်းရှိသဖြင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်စိတ်ပေါက်လာပြီး ဟတ်မင်းကဖေးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

'ဟဲလို မစ္စတာဟုမ်း*၊ ဘာသုံးဆောင်မလဲရှင်'
'ကော်ဖီတစ်ခွက်လုပ်ပါ မဒမ်'
အမျိုးသမီးက ကော်ဖီပေးရင်း-
'အရမ်း ပိန်သွားတယ်နော်'
'ဟုတ်တယ်ဗျ'

သုံးပတ်အတွင်း ဒီဝေး ပေါင်နှစ်ဆယ် ကျသွားသည်။ သူ ဝတ်ထားသည့် ဝတ်စုံက သူ့ထက် ဗလကောင်းသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ အဝတ်တွေကို ငှားဝတ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။

'နေ့လိုကော ကောင်းရဲ့လား'
'ကောင်းပါ့ဗျား'

'ကြည့်ရတာ နာလန်ထုပ် ပေါက်နေတယ်ထင်လို့ရှင်'

ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်၊ အဖွဲ့သားလေးယောက်စလုံး ဖတ်ဖတ်မောနေကြသည်။ ကျန်သုံးယောက်က သူ့ထက်ပင် ဆိုးသေးသည်။ ဟာရီးနေးက တုတ်ကွေးဝင်လိုက်သေးသဖြင့် ကမ္ဘာ့ဂန်းရုပ် ပေါက်နေပြီ။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူမှ တာဝန်မပျက်ကြ။ တစ်ယောက်မှ ရက်ပျက်မရှိ။ သူတို့ ရရှိသည့် သတင်းအစအပေါင်း၊ ကောလာဟလများ အပါအဝင် ခုနစ်ရာကျော်သည်။

ပေါလ်ဟင်းမ် ပြောသည့် မိသားစု အသတ်ခံရသည့် နေ့က ရောက်လာသည်ဆိုသော မက်ဆီကန်နှစ်ယောက် နောက်ကို ဒီဝေးရောခြေရာခံသည်။ နှစ်ရက် အချိန်ကုန်သွား၏။

'နောက်တစ်ခွက် ယူပါဦးလား အယ်လ်ဗင်'
မစ္စက်ဟတ်မင်းက ပြောမှ ဒီဝေး သတိပြန်ဝင်လာသည်။
'တော်ပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပါပဲ မဒမ်'
သို့သော် မစ္စက်ဟတ်မင်းက ကော်ဖီအိုး သွားယူနေပြီ။

'ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ရဲမှူး**ရယ်။ ရှင်အဟာရဖြစ်ဖို့လိုတယ် သိလား'
ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် နှုတ်ခမ်းမွှေး ထူလပျစ်နှင့် ခြံအလုပ်သမားကြီးနှစ်ယောက် ဘီယာထိုင်သောက်နေကြသည်။ တစ်ယောက်က ဒီဝေးဆီ ထ လာပြီး စကားစသည်။

* ရှားလော့ဟုမ်းကို ရည်ညွှန်းပြီး ကျီစယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
** ဖခင် ရဲမှူးလုပ်ခဲ့ဖူး၍ နှုတ်ကျိုးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ကြားတာ အမှန်ပဲလား ဆရာ'
'ဘာများလဲဗျာ'
'ဆရာတို့ တရားခံ မိထားပြီဆို၊ ကလပ်တာအိမ်ကြီးထဲ ခိုးဝင်နေတဲ့ ကောင်လေး။ သူပဲ မဟုတ်လား ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်း ကြားထားလို့ပါ'

'ဖမ်းထားတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ တရားခံပါလို့ ခင်ဗျားတို့ ကြားထားတာက သတင်းမှားကြီးဗျ'
ကျော်နာသန်အဒရီယန်ဆိုသူကို လက်နက်မှုဖြင့်ဖမ်းထားသည်။ သူသည် ထောင်ကျပြီး စိတ်ရောဂါဝေဒနာ အကျဉ်းသားအဖြစ်ဖြင့် တိုပက်ကာပြည်နယ်ဆေးရုံတွင် တက်ရောက်ကုသ ခံရဖူးသည်။ အချက်အလက်များ စုဆောင်းပြီး သူ့ကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ကလပ်တာလူသတ်မှုနှင့် ဘာမှ မပတ်သက်ကြောင်း တွေ့ကြုံရသည်။

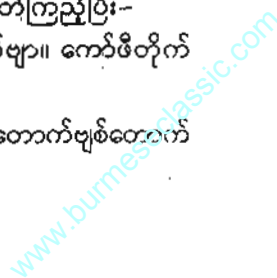
'ဟုတ်လား၊ သူ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဟုတ်တဲ့လူ ဆရာတို့ မဖမ်းနိုင်သေးဘူးလား။ ရေချိုးခန်းထဲ မဝင်ရဲတဲ့ မိန်းမတွေ တော်တော်တောင် များနေပြီ ဆရာ'

သည်လိုအပြောမျိုးတွေ ခံရပေါင်းများနေပြီဖြစ်၍ ဒီဝေး အရေထူနေပြီ။ ဝက်ဖြစ်နေပြီးမှတော့ မစင်ကို ကြောက်နေ၍ မဖြစ်ပြီ။ ဒုတိယကော်ဖီခွက်ကို မော့လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးမှ ပြုံးသည်။

ဘီယာထွေနေသည့် ခြံအလုပ်သမားကြီးက မလျော့။
'ကျွန်တော်က အကောင်းပြောနေတာဗျာ၊ ဆရာတို့ကို တိုင်းပြည်က လခပေးထားတာ၊ ဘာပြုလို့ ခုထိ မိအောင် မဖမ်းနိုင်သေးတာလဲ'
မစ္စက်ဟတ်မင်း ဝင်ဟန်သည်။

'ကဲ ... တော်စမ်းပါ။ သူတို့ဘယ်လောက် ကြိုးစားနေကြသလဲ၊ ရှင်တို့ မမြင်ကြဘူးလား။ ကျွန်မတို့အားလုံး ဘဝတူတွေပဲဟာ'
ဒီဝေးက အမျိုးသမီးကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ကြည့်ပြီး-
'ပြောပြပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ကော်ဖီတိုက်တဲ့ အတွက်ရောပေါ့'

သူထွက်လာသည့်တိုင်အောင် လူကြီးက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ဆက်လုပ်နေသေးသည်။

‘အေးပေါ့ကွာ၊ မင်း နောက်တစ်ခါ ရဲမှူး ဝင်အရွေးခံရရင် ငါ
မဲ မရတော့ဘူး၊ စိတ်ချ’

‘ကဲ ... တော်ပါတော့ဆို၊ သိပ်အောက်တန်းကျတာပဲ’

မစ္စကဲဟတ်မင်း ဟောက်တော့မှ သူ ငြိမ်သွားသည်။

မစ္စကဲဟတ်မင်းဆိုင်နှင့် ရှေ့မြောင်မှာ တစ်မိုင်သာ ဝေးသည်။
လမ်းလျှောက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူက ဂျုံခင်းတွေထဲ ဖြတ်လျှောက်
ရတာ ပျော်သည်။ သူ ဝယ်ထားသည့် ခြံမြေဆီသွားပြီး တစ်ပတ် တစ်ခါ၊
နှစ်ခါ လမ်းလျှောက်သည်။ သူ ချစ်သည့်မြေ၊ သူ စိတ်ကူးယဉ်သည့် ခြံ၊
သူချစ်သည့် မြက်တောစိမ်းစိမ်း။ အိမ်တစ်လုံး ဆောက်မည်၊ ပင်မြင့်
ပင်စောက်တွေစိုက်မည်။ နောက်ဆုံးမြေးတွေခေတ် ရောက်မှ အရိပ်ရချင်
ရကြပစေပေ။ သည်အိပ်မက်တွေကို နောက်ပိုင်းတွင် သူ့မိန်းမ လက်မခံ
တော့ပေ။ လူမနီး သူမနီး အဲဒီလို ယာတောအိမ်မှာ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ
မနေဘူးဟု အပြောပြောလာတော့သည်။ ဒီဝေး နားလည်လိုက်ပြီ။ မနက်
ဖြန် လူသတ်သမားတွေကို ဖမ်းမိသည်ထားဦး၊ သူ့မိန်းမ စိတ်ပြောင်း
တော့မည် မဟုတ်။ သည်လို အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်မှ သည်လို မကြားဝံ့၊
မနာသာ အဖြစ်ဆိုးကြီးကို ဘယ်သူမှ လွယ်လွယ်နှင့် မေ့နိုင်ကြမည် မဟုတ်
ပေ။

စင်စစ် ကလပ်တာမိသားစု အသတ်ခံရသည်မှာ ဖင်နီမြို့နယ်
တွင်ကော ဟိုးလ်ကုမ်းတွင်ပါ ပထမဦးဆုံး မဟုတ်ခဲ့ပေ။ လွန်ခဲ့သည့်
နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်က ကက်ဖန်လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။
သည်အကြောင်းကို ဟိုဟုန်းက ဇနပုဒ်ကလေးဖြစ်သည့် ဟိုးလ်ကုမ်း ရွာသူ
ရွာသား အဘိုးအို၊ အဘွားအိုများ ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်ကြသေးပေ။
သည်အကြောင်းကို စာတိုက်မှူးကလယ်ရာ၏အမေ မစ္စကဲဆာဒီထရွတ်က
ပုံပြောသလို အသေးစိတ် ပြောပြတတ်သည်။

‘၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် သြဂုတ်လထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တာ။ အဲဒီနှစ် ပူချက်က
တော့ ငရဲပြည်ကျနေတာပဲ။ ဖင်နပ်ယာတောမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဝေါ်လ်တာ
တန်နစ်ဖ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာတယ်။ သူ့မှာ ကားတစ်စီး ပါ
လာတယ်။ နောက်မှ ခိုးလာတဲ့ကားဆိုတာ သိကြရတာ။ နောက်မှ သိရ
တာ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ သူက တပ်ပြေးတစ်ယောက်တဲ့၊ တက်ဆက်မှာ

ရှိတဲ့ ဘလစ်ခံတပ်က ထွက်ပြေးလာတာတဲ့။ လူဆိုးတစ်ယောက်မှန်း ပတ်
ဝန်းကျင်က ရိပ်မိလာတယ်။ တစ်နေ့မှာ ရဲမှူးက မေးစရာကလေးတွေရှိ
လို့ ဖင်နပ်ယာတောကို မြင်းတစ်စီးနဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီရဲမှူးက
အိုလီပက်ဖနာတဲ့၊ သီချင်းဆို သိပ်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့။ မကြားဖူးကြ
ဘူးလား၊ ဓမ္မတေးအဖွဲ့မှာလည်း သူ ပါတယ်လေ။ အဲဒီနေ့က သြဂုတ်လ
သုံးရက်၊ ငရဲတမျှ ပူတဲ့နေ့၊ ဟိုလည်းရောက်ရော ရဲမှူး ဘာမှမမေးရ
သေးခင် ဝေါ်လ်တာတန်နစ်ဖ်က ရဲမှူးကို ပစ်ချလိုက်တယ်။ နှလုံးတည့်
တည့်ကို မှန်တယ်။ အိုလီပရာ မြေကြီးပေါ် ပြုတ်မကျခင် အသက်ကုန်
သွားတယ်။ လူသတ်သမားက ခြံထဲက မြင်းတစ်စီးယူပြီး မြစ်ရိုးအတိုင်း
အရှေ့ဘက်ကို စီးထွက်သွားတယ်။ သတင်းက ချက်ချင်း ဖျံ့နှံ့သွားတယ်။
ရဲက လူစုပြီး အင်အားအပြည့်နဲ့ ချက်ချင်းလိုက်တော့ နောက်နေ့မနက်မှာ
တန်နစ်ဖ်ကို ဝိုင်းမိကြတယ်။ လူတွေက ဒေါသဖြစ်လွန်းနေတော့ ဖမ်းဆီး
မနေတော့ဘဲ ပစ်သတ်လိုက်ကြတယ်’

ဒီဝေး ကိုယ်တိုင်လည်း ဖင်နီမြို့နယ်အတွင်း လူသတ်မှုများနှင့်
ကြုံခဲ့ဖူးလေသည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်က ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မှတ်တမ်းစာအုပ်
တွင် အားလုံး ရေးမှတ်ထားသည်။

“ဤကာလလှိုင်းပိုင်း၊ ခရီအင်ဒီယန်၊ အသက် ၂၅ နှစ်၊ နေရပ်
မတ်စကိုဂီး၊ အိုကလာဟိုးမား။ အသက် ၄၀ ရွယ် စားပွဲထိုး
လူဖြူအမျိုး သမီး မေရီကေးဖင်လေကို ဥယျာဉ်မြို့တွင် သတ်၊
ပို့ခံက အမျိုးသမီးကို ဟိုတယ်ခန်းထဲတွင် ပုလင်းပိုင်းဖြင့် ထိုးသတ်။
(၅၊ ၉၊ ၄၇)”

အခြားလူသတ်မှုများလည်း ရှိသေးသည်။ သူလိုက်ရသည့် အမှု
သုံးမှု၊ နှစ်မှုမှာ ရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်သည်။

“မီးရထားအလုပ်သမား နှစ်ယောက်က ယာခင်းပိုင်ရှင် အဘိုးအို
ကို ဓားပြတိုက်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်သည်။ (၁၁၊ ၁၊ ၅၂)” “အရက်
မူးနေသည့် ယောက်ျားက မိန်းမကို ရိုက်သတ်သည်။ (၆၊ ၁၇၊
၅၆)”

တတိယအမှုကိုမူ ဒီဝေးက စကားပြောဟန်ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

“ဇာတ်လမ်းစတုနေရာက စတီဗင်ပန်းခြံထဲမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပန်းခြံထဲမှာ တီးဝိုင်းစင်မြင့်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီစင်မြင့်အောက်မှာ အမျိုးသား ရေအိမ်တစ်ခု ရှိတယ်။ မွန်းနီးဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်က ပန်းခြံထဲမှာ လမ်းသလားနေတယ်။ သူက ကာရိုလိုင်းနား မြောက်ပိုင်းက ရောက်လာတဲ့ လူစိမ်းဧည့်သည် ခရီးသွား တစ်ယောက်ပါ။ သူ အိမ်သာဝင်တော့ လူငယ် တစ်ယောက် လိုက်ဝင်ပါတယ်။ သူ့နာမည်က ဝီလ်မာလီးတဲ့။ သည်အနားတစ်ဝိုက်က အသက်နှစ်ဆယ်ရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ နောက်ပိုင်းမှာ ဝီလ်မာလီးရဲ့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ထွက်ဆိုချက်တစ်ခုက မစ္စတာမွန်းနီးက သူ့ကို မဖွယ်မရာ လုပ်ခိုင်းသည်တဲ့။ အဲဒီမှာ သူက မစ္စတာမွန်းနီးဆီက ပစ္စည်းနဲ့ ငွေယူပြီး ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ကွန်ကရစ်ခင်းကြမ်းပြင်ပေါ်ကို မစ္စတာမွန်းနီး ပက်လက်လန် လဲကျသွားတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ ထပ်ထိုးပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ ကိစ္စမပြီးတော့ အိမ်သာကြော့ခွက်ထဲ ခေါင်းနှစ်ပြီး ရေကို ထပ်ကာထပ်ကာ ဖွင့်တယ်။ ရေမွန်းသေတဲ့အထိ ဖိသတ်တယ်။ နောက်ပိုင်း ဘာကြောင့် ဝီလ်မာလီး ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ကြဘူး။ ပထမဆုံး အလောင်းကို ဥယျာဉ်မြို့ အရှေ့မြောက်ဘက် နှစ်မိုင်လောက် ဝေးတဲ့နေရာမှာ သွားမြှုပ်တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ အလောင်းကို ပြန်ဖော်ပြီး ဆယ့်လေးမိုင်ဝေးတဲ့ နေရာမှာ တစ်ခါ သွားမြှုပ်ပြန်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ပြန်ဖော်လိုက်၊ နေရာရွှေ့ပြီး ပြန်မြှုပ်လိုက် လုပ်နေတာ မပြီးနိုင်တော့ဘူး။ ဝီလ်မာလီးဟာ အစရိုးရထားတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေတယ်။ မစ္စတာမွန်းနီးခမျာ သေပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အေးအေးဆေးဆေးကို မနေရရှာဘူး။ နောက်ဆုံး အလောင်းကို မြှုပ်ဖို့ မြေကြီးတူးနေတုန်းမှာ တစ်ယောက်ယောက်က မြင်သွားတာနဲ့ အမှုပေါ်သွားတာ”

ကလပ်တာအမှု အရှုပ်တော်ပုံ မတိုင်မီ ဒီဝေး၏ အတွေ့အကြုံများ ဖြစ်ပါသည်။ မုန်တိုင်းမလာမီ အကြိုတိုက်ခတ်လာသည့် ရှေ့ဦးလေပြေနှင့် တူလေသည်။

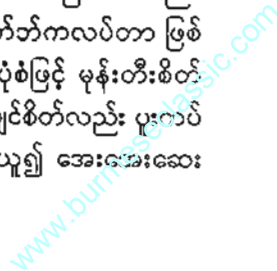
*

ဒီဝေးက ကလပ်တာအိမ်ကြီး၏ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို သော့ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ မြေအောက်ခန်းထဲမှ အနွေးဓာတ်ပေးသည့် ရေခွေးငွေ့စလုတ်ကို ဖွင့်ထားခဲ့၍ အိမ်ထဲတွင် နွေးနေသည်။ အခန်းတိုင်းတွင် ကြမ်းပြင်ကို ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ထားသည်။ ကြမ်းတိုက်ဆေးတွင် ပါသည့် သံပရာနဲ့ သင်းနေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ သူတို့မိသားစု ဘုရားကျောင်းမှ အချိန်မရွေး ပြန်ရောက်လာတော့မည့်နယ်။ ရေညှိမြောင်ကို အမွေရလိုက်သည့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်က အဝတ်အစားတွေ၊ ပရိဘောဂတွေကို ကားနှင့် တိုက်ယူသွားကြပြီးပြီ။ သို့သော် အိမ်ကြီးသည် အသက်ဝင်နေဆဲဟု ထင်ရ၏။

ဧည့်ခန်း စန္ဒရားထားသည့်နေရာရှေ့မှ စင်ပေါ်တွင် နာမည်ကျော် “နွားစားကျက်ကို ဖြတ်သန်း၍” သီချင်း၏ သင်္ကေတစာရွက်က ထောင်လျက်သား။ ခန်းမထဲမှ နံရံတွင် ဟတ်ဘ်၏ ဦးထုပ်က ချိတ်လျက်သား။ ချွေးတွေ စွန်းလျက်။ အပေါ်ထပ် ကင်ယန်၏ အခန်းမှ ခေါင်းရင်းစင်ပေါ်တွင် သူ့မျက်မှန်ကလေးပေါ် နေရောင်ထိုးနေသဖြင့် အလင်းပြန်လျက်။

ထောက်လှမ်းရေးပညာရှင်သည် တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း လျှောက်ကြည့်နေသည်။ နေ့တိုင်းလိုလို သည်အိမ်ကြီးကိုလာပြီး သည်လို ကြည့်နေသဖြင့် ခြေရာချင်းထပ်နေပြီ။ ကြာတော့ ရေညှိမြောင်အိမ်ကြီးသည် သူ့အတွက် တစ်နေ့တခြား စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာသည်။ ပျော်စရာ ဖြစ်လာသည်။ အိမ်မှာထက်၊ ရဲမှူး၏ ရုံးခန်းမှာထက် ပျော်စရာကောင်းလာသည် ထင်သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း၏ အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားရသည်။ ရဲမှူး၏ ရုံးခန်းမှာ တစ်ချိန်လုံး ပွက်လော့ညနေသည့် အခန်းဖြစ်နေပြီ။ တယ်လီဖုန်းနှစ်လုံး၏ ကြိုးများကို ပြန်မဆက်သေးဘဲ ထားသဖြင့် လုံးဝ အသံမထွက်။ ဧည့်ခန်းထဲမှ ဟတ်ဘ်၏ လှုပ်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရင်း အေးအေးလူလူ စဉ်းစားနိုင်သည်။ သူ ကောက်ချက်ဆွဲ၍ အဖြေထုတ်ထားသည့် ပြဿနာအချို့မှာ အခိုင်အမာ ဖြစ်လာသည်။

လူသတ်သမား၏ အဓိက ပစ်မှတ်မှာ ဟတ်ဘ်ကလပ်တာ ဖြစ်ရမည်။ စိတ်မမှန်သူ ဖြစ်ရမည်။ စိတ်ကစဉ်းကလျားပုံစံဖြင့် မုန်းတီးစိတ်ကနေသူဖြစ်ရမည်။ မုန်းတီးစိတ်နှင့်အတူ ရိုးချင်ဂုက်ချင်စိတ်လည်း ပူးကပ်နေနိုင်သည်။ လူသတ်မှုကို အေးအေးလူလူ အချိန်ယူ၍ အေးအေးဆေး

ဆေးဖြင့် ကျူးလွန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ လူသတ်သမားများ အိမ်ထဲဝင် သည့်အချိန်နှင့် ပြန်ထွက်သွားချိန် နှစ်နာရီသာ ကြာသည်။ (မှခင်းဆရာဝန် ဒေါက်တာရောဘတ်ဖင်တန်၏ ဆေးစစ်ချက်အရ သေလွန်သူများ၏ ခန္ဓာကိုယ် အပူချိန်ကို အခြေပြု၍ သေဆုံးချိန်ကို ခန့်မှန်းထားသည်။ ပထမ အသတ်ခံရသူမှာ မစွက်ကလပ်တာ၊ ပြီးတော့ နန်စီ၊ ပြီးမှ ကင်ယန်၊ မစွတာကလပ်တာက နောက်ဆုံး)

လူသတ်သမားများသည် မိသားစုအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိရှိထားသူများ ဖြစ်ရမည်။ ဤသည် ဤသည်တို့မှာ သူ့အယူအဆများ ဖြစ်သည်။

ဒီဝေးသည် အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်၍ အပြင်သို့ ငေးနေသည်။ ဟိုအဝေး ကွင်းထဲမှ အရာတစ်ခုကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဘာများ ပါလိမ့်။ သေသေချာချာကြည့်တော့ ဂျုံခင်း ရိုးပြတ်တောထဲမှ စာခြောက် ရုပ်ပါလား။ အမဲလိုက်သမားများ ဆောင်းသည့် ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားပြီး ပွင့်ရိုက်ချည်ထည်ဟောင်းတစ်ခုဖြင့် ပတ်ထားသည်။ နေစားသဖြင့် အရောင်လွင့်ပြယ်နေပြီ။ (ဘိုးနီ၏ အဝတ်ဟောင်းတစ်ထည် ဖြစ်ဟန် တူသည်) လေတိုက်တိုင်း စာခြောက်ရုပ်သည် ဘယ်ညာယိမ်းနေသည်။ ကနေ သည်နှင့် တူသော်လည်း ဒီဇင်ဘာလ အအေးလွန်ကဲသည့် အချိန်မှီ သနားစရာ ကောင်းနေသည်။

မာရီအိပ်မက်ကို ဒီဝေး သတိရနေသည်။ တစ်နေ့မနက်တွင် နံနက်စာ စားရသည်မှာ အဆင်မပြေ။ ကြက်ဥကြော်ထဲကို သကြားထည့်ပြီး ကော်ဖီထဲကို ဆားထည့်သည်။ သည်လို အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်နေသည်မှာ အိပ်မက်ကြောင့်ဟု သူက ဆိုသည်။ မိုးစင်စင်လင်းလို့ နေထန်းတစ်ဖျားလောက် ရောက်နေသော်လည်း သူ့အိပ်မက် လွင့်ပြယ်မသွား။

‘တကယ်ပြောတာ အယ်လ်ဗင်၊ အိပ်မက်နဲ့ မတူဘူး၊ တကယ် အဖြစ်အပျက်အတိုင်းပဲ’ ဟု အစချီပြီး ညက အိပ်မက်အကြောင်း မာရီက ယောက်ျားကို ပြောပြသည်။

‘မာရီက မီးဖိုထဲမှာ။ ညစာချက်ပြုတ်နေတုန်း ဟောဟိုတံခါးက ဘိုးနီ လှမ်းဝင်လာတာ။ အပြာရောင်ယုန်မွှေးဆွယ်တာကလေး ဝတ်လို့။ သိပ်လှနေတယ်။ အရမ်း ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ မာရီက ဝမ်းသာအားရ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ “အို ... ဘိုးနီရယ်၊ မတွေ့တာကြာပြီနော်။ ဟို

မကြားခုံ မနာသာကိစ္စကြီး ဖြစ်ကတည်းကပဲ”။ သူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ခါတိုင်းလိုပဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပုံစံကလေးနဲ့ မာရီကို ပြန်ကြည့်နေတယ်။ မာရီက ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာပေါ့။ သိသိကြီးနဲ့ ဘယ်လို ဆက်ပြောမလဲနော်။ ဒါနဲ့ သူ့ကို မီးဖိုထဲ ဝင်ခွဲဖို့ ခေါ်လိုက်တယ်။

“လာ ... ဘိုးနီ၊ အယ်လ်ဗင်အတွက် ညစာချက်နေတာလေး ရုံးပတ်သီးက တစ်ခွက်၊ ပုစွန်နဲ့ ဂဏန်းက တစ်ခွက်၊ ပြီးပါတော့မယ်။ လာပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ မြည်းကြည့်ပါဦး” လို့ပြောတော့ ဝင်မလာဘဲ တံခါးဝမှာရပ်ပြီး မာရီကို ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတာနဲ့ အင်း ... ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ သူ့မျက်စိမှိတ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ခေါင်းယမ်းတယ်။ နောက် အသာကလေး လက်ချောင်းတွေကို ချိုးနေတယ်၊ ပြီးတော့မှ တိုးတိုးလေး ညည်းတယ်၊ တစ်ခုခုကို ပြောနေသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရဘူး။ သနားဖို့ ကောင်းလိုက်တာကွယ်။ မာရီ တစ်ခါမှ ဒါလောက် ဝမ်းမနည်းဖူးဘူး။ အဲဒီတော့မှ သူ့ကိုဖက်ပြီး ပြောလိုက်မိတယ်။ “ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ဘိုးနီရယ်။ မာရီ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ သူငယ်ချင်းရယ်” လို့ ပြောတော့ သူက ခေါင်းယမ်းပြီး လက်တွေကို ဆက်ချိုးနေတယ်။ ဒီတော့မှ သူ တိုးတိုးကလေး ပြောတာကို ကြားလိုက်တယ်။ “ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... သိပ်ဆိုးပါတယ်ကွယ်၊ အသတ်ခံရတဲ့ အဖြစ်ထက်ဆိုးတာ မရှိပါဘူး မာရီရယ်” တဲ့’

အချိန်မှာ နေမွန်းတည့်ချိန် ဖြစ်သည်။ မိုဟာမီသဲကန္တာရတွင် ပယ်ရီက ကောက်ရိုးဖာပေါ်ထိုင်၍ ဘာဂျာ မှုတ်နေသည်။ ဒစ်က အမှတ် ၆၆ လမ်းမကြီးပေါ်တွင်ရပ်လျက် ဟိုအဝေးမှ ပေါ်လာမည့်ကားကို အာရုံစူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကားအသွားအလာ မရှိသလောက်ပင်။ ဘယ်လို တားတား တစ်စီးတလေသာ ဖြတ်မောင်းလာသည့် ကားများက ရပ်မပေးကြ။ ကယ်လီဖိုးနီးယားသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာသော ကားတစ်စီးက ရပ်ပေးသည်။ သို့သော် သူတို့ ကွက်ကျော်ရိုက်၍ရသည့်ကားမျိုး မဟုတ်သဖြင့် မတက်ဘဲ လွှတ်လိုက်ရသည်။ သူတို့ မျှော်လင့်နေသည်က ကားကောင်းရမည်၊ မောင်းသူတစ်ယောက်သာ ကားပေါ်ပါရမည်၊ အိတ်ဖောင်း

ဖောင်းနှင့်လူမျိုး ဖြစ်ရမည်၊ ပိုက်ဆံယူမည်၊ ကားကို အပိုင်စီးမည်။ ပြီးမှ သူ့ကို ဆွဲချပြီး မောင်းပြေးမည်။

သဲကန္တာရထဲတွင် ကားကို မမြင်ရခင် အသံက အလျင် ရောက် လာတတ်သည်။ ကားတစ်စင်းလာနေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အသံ ကြားလိုက်သည်။ ပယ်ရီက ဘာဂျာကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး ကောက်ရိုးဖြင့် ပြီးသည့် ဖာကလေးကို ကောက်ယူကာ ဒစ်အနားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဆို၍ သူ့တွင် သည်ဖာတစ်လုံးပဲ ပါလာခဲ့သည်။ သဲယောဇဉ် ကြီးလှသည့် ပစ္စည်းကလေးများနှင့် အဝတ်အစား အနည်းငယ်သာ ယူ လာနိုင်ခဲ့သည်။ အက်စ်ပရင်ဆေးဘူးက တစ်ဘူး၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓား၊ လက်သည်းညှပ်၊ မက်ဆီကန်အရက်တစ်ပုလင်း၊ ပေါင်လို့ရမည့် ပစ္စည်း မှန်သမျှ အပေါင်ဆိုင်တွင် ဂျွန်နဲ့ခြံပြီ။ ပေါင်လို့မရသည့် ပစ္စည်းအချို့ကို တော့ လက်စီမီးဂတ်စ်သို့ စာတိုက်မှ ပို့ပေးဖို့ ထားခဲ့သည့် ကတ်ပုံး ထဲတွင် ထည့်ပိတ်ထားခဲ့သည်။

ကားတစ်စင်းလာနေပြီ။ ဟိုးအဝေးမှ အစက်အပြောက်ကလေး တဖြည်းဖြည်း ပုံပေါ်လာသည်။ အပြာရောင် ခေါ်ချိ မှန်လုံကားကလေး။ မောင်းသူတစ်ယောက်သာ ပါသည်။ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဟုတ်ပြီ။ ဒစ်က လက်နှစ်ဖက်စလုံး မြှောက်ပြီး တားလိုက်သည်။ ကား အရှိန်လျှော့လာသည်။ ဒစ်က သွားတွေအားလုံး ပေါ်လုနီးပါး ပြုံးပြရင်း ကားအရပ်ကို စောင့်နေသည်။ ကားပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကားကို ဖြည်း ဖြည်းလှိုမ့်လာရင်း ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းထွက်၍ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ (သူတို့နှစ်ယောက် မက်ဆီကိုမှ ဘတ်စကားဖြင့် ဘားစတိုးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီရှိပြီ။ မိုဟာဗီ သဲကန္တာရ ကို ဖြတ်ခဲ့ရသည့်အချိန်က နေ့ဝက်ကြာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မုတ် ဆိတ်ငုတ်တိုတွေနှင့် စုတ်ပြတ်နေပြီ။ ဇာတ်ရုပ်ကို ဖုံးမထားနိုင်တော့) ကားဆရာက ရပ်မည့်ဟန်ပြုပြီးခါမှ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ဒစ်က လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပါးစပ်တွင် အော်လံလုပ်၍ ကြိုး အော်လိုက်သည်။

‘မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ်ဟေ့’

ပယ်ရီက ရယ်ပြီး ဖာကို ပန်းပေါ် တင်လိုက်သည်။ သူက စိတ်မဆိုးဘဲ ပျော်နေသည်။ ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်မြေကို ပြန်ရောက်လာပြီ

မဟုတ်လား။ ကားတစ်စင်းနှင့် လူတစ်ယောက် သည်လမ်းပေါ်တွင် ဘွားခနဲ ပေါ်မလာဘဲ နေမလား။

ပယ်ရီက ဘာဂျာကို ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။ (မနေ့က ဘားစတိုး ကုန်မျိုးစုံဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ အလစ်သုတ်လာသည့်ဘာဂျာ ဖြစ်သည်။) နှစ် ယောက်သား ဆက်လျှောက်ရင်း ပယ်ရီက စစ်ချီသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို မှုတ် လာသည်။ ဒစ်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်ရင်း၊ သူက စာသားကို ဆိုပြ ရင်း ဒစ်ကို သင်ပေးလာသည်။ သဲကန္တာရအလယ်မှ အဝေးပြေးလမ်းမ ကြီးပေါ်တွင် လူငယ်နှစ်ယောက်၏ အသံသည် မြူးမြူးကြွကြွ လွင့်ပျံ လျက် ရှိသည်။

ဂုဏ်သတင်း ရောင်ခြည်၊ ရှေ့သို့ချီ၊
စပျစ်ခင်းထဲမှ သူ ပေါ်လာလိမ့်မည်၊
ဟားလေ လူးယား၊ ဟားလေ လူးယား ...

(၃)

အဖြေ

ဖလှိုက်ဝဲလ်(စ်) သည် ပုပုဝနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မေးစေ့ပျောက်နေသလို ဖြစ်နေ၏။ အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ဖူးသည်။ တပ်ထဲဝင်ဖူးသည်။ သူ့များခြံတွင် သူရင်းငှား လုပ်ဖူးသည်။ မက္ကင်းနစ် လုပ်ဖူးသည်။ သူ့ခိုးဘဝကိုလည်း ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ နောက်ဆုံး ကင်းဆပ်စ် ထောင်တွင် သုံးနှစ်မှ ငါးနှစ် ထောင်နန်းစံခဲ့ရသည်မှာ ခိုးမှုနှင့်ဖြစ်သည်။

နီဝင်ဘာလ ၁၇ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ ညနေပိုင်းက နရသိန်အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် လှဲရင်း နားကြပ်ကလေး နှစ်ဖက် နားတွင်တပ်၍ ရေဒီယိုနားထောင်နေသည်။ ညနေပိုင်း သတင်းလောကချိန်။ ပြင်းစရာကောင်းလှသည့် သတင်းများကို သတင်းကြေညာသူက အိပ်ငိုက်နေသည့်အသံဖြင့် ပြောနေသည်။ (ဂျာမနီအဓိပတိ ကွန်းရက် အဒမ်နောဝါး လန်ဒန်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဝန်ကြီးချုပ် မက်မီလန်နှင့် ဆွေးနွေးခြင်း၊ သမ္မတအိုက်စင်ဟောင်ဝါ အာကာသလေ့လာရေး အသုံးစရိတ် ဘတ်ဂျက် ပြဿနာကို မိနစ် ခုနစ်ဆယ် ဆွေးနွေးသွားခြင်း စသည် ... စသည်)။ ဖလှိုက်တစ်ယောက် အိပ်ငိုက်စ ပြုလာသည်။ အရပ်သတင်းပိုင်းတွင် ကလပ်တာမိသားစု အသတ်ခံရသည့်သတင်း ကြားရတော့မှ သူ့မျက်လုံး ပြူးကျယ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟတ်ဘ်ကလပ်တာ မိသားစုဝင် လေးဦးစလုံး အသတ်ခံရမှု

နှင့် ပတ်သက်ပြီး သက်ဆိုင်ရာက အပူတပြင်း စုံစမ်းလျက်ရှိသည်။ အလွန် ရှုပ်ထွေးသည့်အမှုဖြစ်၍ မြို့ခံပြည်သူများထံမှ သတင်းအချက်အလက်များ ရရှိရန် ရဲအဖွဲ့နှင့် အထူးထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ကြိုးစားလျက်ရှိသည်။ အသတ်ခံရသူများမှာ မစ္စတာကလပ်တာ ကိုယ်တိုင်နှင့် သူ့ဇနီး၊ ဆယ်ကျော်သက် သားနှင့် သမီးပါ ဥယျာဉ်မြို့တောင်ပိုင်း ဟိုးလ်ကုမ်းယာတော အိမ်တွင် တနင်္ဂနွေနေ့က ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ လေးယောက်စလုံးအား လက်ပြန်ကြိုးတုပ်၊ ပါးစပ်ကို တိပ်နှင့် ပတ်ပြီး ဦးခေါင်းကို အမဲပစ်သေနတ်နှင့် အနီးကပ် ပစ်သတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သတ်သည်ကို ယခုအထိ မသိရသေးကြောင်း သက်ဆိုင်ရာမှ ဝန်ခံပြောဆိုသည်။ အမှုမှာ ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ်သမိုင်းတွင် အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်ဆုံး အမှုဖြစ်သည်။ မစ္စတာကလပ်တာသည် အလွန်ထင်ရှားသည့် ဂျုံစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သမ္မတအိုက်စင်ဟောင်ဝါကိုယ်တိုင် ခန့်အပ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် အသင်းဝင်ဟောင်း တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည် ...”

ဖလှိုက်ဝဲလ်(စ်) မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ အဖြစ်အပျက်မှာ မယုံကြည်နိုင်စရာ ဖြစ်နေ၏။ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းအတွက် သူ့တွင် လုံလောက်သော အထောက်အထားများ ရှိနေသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုများ ရှိနေသည်။ အသတ်ခံရသည့် မိသားစုကို သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ သည်မိသားစုကို သတ်သွားသည့် လူသတ်သမားကိုလည်း သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။

ကြာတော့ ကြာခဲ့ပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်တစ်နှစ်က ဖြစ်သည်။ အတိအကျဆိုရလျှင် ၁၉၄၈ ခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်ကာလ။ သည်တုန်းက သူ့အသက်မှာ ဆယ့်ကိုးနှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ပျံကျအလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်ရင်း လေလွင့်နေချိန်။ သူက သည်လို စားမြို့ပြန်ပြသည်။

‘အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ကင်းဆပ်စ်အနောက်ပိုင်းကို ရောက်သွားတယ်။ ကော်လိုရာဒို နယ်စပ်မှာပေါ့။ အလုပ်လိုက်ရှာရင်း ရေညိုမြေပင်ယာတောမှာ လူလိုတယ်ကြားတာနဲ့ သွားတော့ တန်းရတာပါပဲ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ဝင်လုပ်တာ တစ်နှစ်လောက်ကြာမယ် ထင်တယ်။ ခောင်းကုန်

တဲ့အထိ လုပ်ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ်။ ဘာလို့ အလုပ် ထွက်ခဲ့သလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ခြေထောက်မှာ ဗွေပါတဲ့ကောင်းကိုး။ အလုပ်ရှင် မစ္စတာကလပ်တာနဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အလုပ်သမား တိုင်း အပေါ်မှာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ရှင်မျိုးပါ။ လမကုန်ခင် ကျွန်တော်တို့ ဘိုင်ပြတ်ရင်လည်း ငွေကြိုထုတ်ပေးတယ်။ လခလည်း ကောင်းကောင်း ပေးတယ်။ နှစ်ကုန်ရင် ဆုကြေးလည်း ကောင်းကောင်းပေးတယ်။ ကျွန် တော် တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ မစ္စတာကလပ်တာဟာ သဘောအကောင်းဆုံး ပဲ။ သူ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ တစ်အိမ်လုံး စိတ်ထားမြင့်မြတ်တာ။ မစ္စတာကလပ်တာရော၊ သူတို့ကလေး လေးယောက်ပါ သဘောကောင်း ကြတာ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ခု အသတ်ခံရတဲ့ အငယ် နှစ် ယောက်စလုံး မျက်မှန်တပ်ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူတို့ ငါးနှစ် ခြောက် နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အကြီးမနှစ်ယောက်က ... အဲ ... တစ်ယောက်က ဘီဗာလီ၊ နောက်တစ်ယောက်ရဲ့နာမည် ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူတို့က အထက်တန်းကျောင်းရောက်နေပြီ။ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိသားစု ပါ။ သူတို့ကို ကျွန်တော့်တစ်သက် မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

‘သူတို့ဆီက ကျွန်တော် ထွက်လာတော့ ... အဲဒါ ၁၉၄၉ ခုနှစ် ထဲမှာပေါ့။ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျတယ်၊ ပြီးတော့ ကွဲတယ်၊ တပ်ထဲ ဝင်တယ်၊ တပ်က ထွက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဘဝအထွေထွေပေါ့။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်မှာ အဲ ... ရေညိုမြောင်ကထွက်လာပြီး ဆယ်နှစ်အကြာမှာပေါ့။ ဖောက်ထွင်းမှုတစ်ခုကြောင့် ထောင်ကျတယ်၊ လန်စင်းထောင် ရောက်သွား တယ်။ လျှပ်စစ်စတိုးဆိုင်တစ်ခုကို ကျွန်တော် ဝင်ခိုးတာလေ။ ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းက တစ်မျိုးတည်းပါ။ မြက်ရိတ်စက်ကလေးလေ။ ရောင်း စားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကလေးထောင်ပြီး အိမ်ကြီးတွေမှာ အငှား မြက်လိုက်ရိတ်ဖို့ စိတ်ကူးနဲ့ပါ။ စိတ်ကူးအကောင်အထည်မပေါ် ဘဲ ထောင်ထဲ ရောက်သွားတော့တာပါပဲ။ အဲဒီမှာ ဒစ်နဲ့ ဆုံတာ၊ သူနဲ့ မဆုံရင်လည်း မစ္စတာကလပ်တာ သေမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ ... အင်း ... ခုတော့ ကံဆိုးချင်တော့ ဒစ်နဲ့ သွားဆုံဖြစ်တာပါပဲ။

‘ထောင်ထဲမှာ ပထမဆုံး ခင်မင်ရတဲ့သူဟာ ဒစ်ပါပဲ။ သူနဲ့ ကျွန်တော် တစ်လလောက် တစ်ဆောင်တည်း အတူနေလိုက်ရပါတယ်။ ဇွန်လလယ်

ကနေ ဇူလိုင်လလယ်အထိပါ။ သူ လွတ်ခါနီးအချိန်ပေါ့။ ဩဂုတ်လထဲ မှာ သူ ခံဝန်ချုပ်နဲ့ မလွတ်ခင် စီမံကိန်းတွေ အမျိုးမျိုး ဆွဲလို့ပေါ့။ နီဗားဒါးကို သွားမယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ ဒုံးပျံစခန်းမြို့တွေ ရှိတယ်။

‘ယူနီဖောင်းတစ်စုံဝယ်ပြီး လေတပ်အရာရှိပုံစံနဲ့ အကြံအဖန်လုပ် မယ်တဲ့လေ။ (သူဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပါ။ ရုပ်လည်းမဆိုးဘူး။ အဲဒါ ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လေတပ်အရာရှိပုံတော့ မပေါက်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်) ပြီးတော့ အဲဒီ ပယ်ရီဆိုတဲ့ သူ့သူငယ် ချင်းအကြောင်း ခဏခဏပြောတယ်။ အင်ဒီယန်သွေး ပါတဲ့အကြောင်း၊ သူနဲ့အတူတူ ထောင်ထဲတွင် ဆုံဖူးကြောင်း၊ အပြင်မှာ ပြန်ဆုံရင် သူနဲ့ တွဲပြီးလုပ်စရာ အများကြီးရှိကြောင်းတွေ ပြောတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ပယ်ရီတစ်ခါ မှ မဆုံဖူးလိုက်ဘူး။ သူက ကျွန်တော်ဝင်တော့ ထွက်သွားပြီ။ ဓံဝန်ချုပ်နဲ့ ထွက်သွားတာတဲ့။ အကွက်ကောင်းတွေ့ရင် ပယ်ရီ စမစ်ဟာ အားကိုးရမယ့် ကောင်မျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ တွဲလုပ်လို့ရမယ့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်ကြောင်းလည်း သူ ပြောတယ်။

‘မစ္စတာကလပ်တာအကြောင်း သူ့ကို ကျွန်တော် တာတွေပြောမိ မှန်း မမှတ်မိဘူး။ လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့အလုပ်တွေအကြောင်း စပ်မိတယ်ထင်တာ ပဲ။ သူက ကျွန်တော့်လို ဟိုခုန် သည်ကူး မလုပ်ဘူးတဲ့။ ဖွဲ့စည်းနစ် အလုပ်ကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ တစ်ခါပဲ ဆေးရုံကား မောင်း ခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောဖူးတယ်။ အဲဒီအကြောင်း ရောက်ရင်တော့ သူ ဘယ် လောက် စွဲကြောင်းတွေ ခပ်ကြားကြားကလေး ပြောတတ်တယ်။ ကားထဲ မှာ သူနာပြု ဆရာမကလေးတွေနဲ့ ကဲကြပုံတွေပေါ့။

‘အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်အလှည့်ရောက်တော့ ကင်းဆပ်စ်အနောက် ပိုင်းက မစ္စတာကလပ်တာရဲ့ ဂျမဆိုးတော့တဲ့ ဧရာမဂျှင်င်းထဲမှာ တစ်နှစ် လောက် ဝင်လုပ်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ မစ္စတာကလပ်တာဟာ လူချမ်းသာ တစ် ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် စားမြုံ့ပြန်ပြဖူးတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ သတိရ ပြီ။ ရေညိုမြောင်ယာတောရဲ့ တစ်ပတ်ကုန်ကျစရိတ် ဒေါ်လာတစ်သောင်း ရှိကြောင်း ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး အဲဒီမိသားစုအကြောင်း သူ စပ်စုတော့တာပဲ။ မိသားစု ဘယ်လောက်ပျား သလဲ၊ ခုအချိန်ဆို ကလေးတွေ ဘယ်အရွယ် ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ အိမ်ကို

ဘယ်လို သွားရသလဲ။ ပြီးတော့ အိမ်ရဲ့အနေအထား၊ အို ... စုံလို့ပါပဲ။ နောက် မစ္စတာကလပ်တာမှာ မီးခံသေတ္တာ ရှိသလားလည်း မေးတယ်။ ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိတယ်။ ရုံးခန်းထဲမှာ သံပီရိုလိုလို၊ မီးခံသေတ္တာလိုလို ကျွန်တော် မြင်ဖူးတာကိုး။

‘နောက်ဆုံး သူ ပြောတာကတော့ ပယ်ရီနဲ့အတူ အဲဒီအိမ်ကို ဓားပြတိုက်မယ်တဲ့။ မစ္စတာကလပ်တာကို ရှင်းပစ်ခဲ့မယ်တဲ့။ မျက်မြင် သက်သေ ရှိရင်လည်း အားလုံး ရှင်းပစ်ခဲ့မယ်တဲ့။ မိသားစုဝင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အပြင်လူဖြစ်ဖြစ် နှုတ်ပိတ်ပစ်ရမယ်တဲ့။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ စီမံချက် အသေးစိတ်တွေ တဖွဖွ ပြောနေပါလေရော။ ပယ်ရီနဲ့ သူ ဘယ်လို သွားမယ်၊ အိမ်ထဲကို ဘယ်လိုဝင်မယ်၊ သူတို့တွေကို ကြီးနဲ့တုပ်ပြီးမှ သေနတ်နဲ့ အပြတ်ရှင်းမယ်။ ဘာညာ၊ ဘာညာပေါ့။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြောပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့။ မလုပ်သင့်တဲ့ အကြောင်းလည်း ပြောလိုက်မိသေးတယ်။ တခြားတစ်မျိုးမျိုး စဉ်းစားဖို့ပေါ့။ အဲဒီအချိန်အထိ သူ အလေးအနက် ပြောနေတယ်လို့ ကျွန်တော် လုံးဝ မထင်ဘူး။ ဒါမျိုးတွေက လန်စင်းထောင်မှာ နားလျှံအောင် ကြားနေရတဲ့ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဇာတ်လမ်းတွေလေ။ အပြင်ရောက်ရင် ဆင်ဖမ်းမယ်၊ ကျားဖမ်းမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ပုံပြင်တွေ။ အနုကြမ်းစီးပုံစီးနည်း နိဿရည်းတွေ၊ ဓားပြတိုက်ပုံ တိုက်နည်း အကွက်ဆန်းတွေ၊ အားလုံး လေသေနတ်တွေချည်းဖို့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ အလေးအနက် မထားခဲ့ဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း မထားကြ ပါဘူး။ ဒါကြောင့် နားကြပ်ထဲမှာ ကြားလို့ရတဲ့ သတင်းကို ကျွန်တော် ပထမ မယုံဘူး။ ဒါပေမဲ့ သတင်းက ဒီ ပြောသွားတဲ့ အတိုင်းပါလား။ ဘုရား ... ဘုရား’

ဤသည်မှာ ဖလွှဲကြဲဝဲလ်(စ်)၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က သူ လုံးဝ ရေငုံနေခဲ့သည်။ လေသံမျှ မဟာ။ သူ ကြောက်နေသည်။ သည်အကြောင်း အခြားထောင်ကျတွေ ကြားသွားလျှင်၊ လက်ကောက်တွေနား ပေါက်သွားလျှင် သူ့အတွက် မချောင်။ လက်သည်မပေါ်ဘဲ ရွေးသေဝက်သေ သေရမည် မှချ။ တစ်ပတ် ကြာသွားသည်။ ရေဒီယိုနားထောင်သည်၊ သတင်းစာဖတ်သည်၊ ကင်းဆပ်စ်သတင်းစာတစ်စောင် ဖြစ်သည့် “ဟတ်ချင်ဆွန်” က သည်လူသတ်မှုအတွက် တရားခံ သို့

မဟုတ် တရားခံများကို ဖမ်းမိဖို့ သတင်းပေးနိုင်လျှင် ဆုငွေဒေါ်လာ တစ်ထောင်ပေးမည်သတင်း ပါလာသည်။ ဝဲလ်(စ်) စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သို့သော် သူ နားရွက်မခတ်ရဲ၊ ထောင်ကျအချင်းချင်းကို ကြောက်တာထက် ရဲကိုလည်း သူ တွေးလန့်သည်။ သည်အမှုဖြစ်အောင် လမ်းကြောင်းပေးသူက သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။ “ဒစ်၏ အကြံအစည်ကို ဖင်း သိနေတယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးလျှင် သူ ဘယ်လို ငြင်းမလဲ။ ထို့ကြောင့် သူက အသာလေး ငြိမ်နေလိုက်သည်။ နောက်ထပ် ဆယ်ရက် ကြာသွားသည်။ နိုဝင်ဘာနေရာကို ဒီဇင်ဘာ ဝင်လာသည်။ အမှုက အီလည်လည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သတင်းစာထဲတွင် နေ့တိုင်းဆက်ပါနေသော်လည်း သတင်းက တိုသည်ထက် တိုလာနေသည်။ (ရေဒီယိုတွင်တော့ သည်သတင်း ဆက်မပါတော့။) အမှုစဖွင့်သည့် မနက်ပိုင်းကအတိုင်းပင်၊ ဘာသံလွန်စမှ နောက်ထပ်မတွေ့။ သူ(ဖလွှဲကြဲဝဲလ်(စ်)) သိနေသည်။ ရင်ထဲတွင် ကျပုံလာနေပြီ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရမှ သက်သာမည်။ ရင်ထဲ ပေါ့သွားမည်။ သို့သော် ဘယ်သူ့ကို ယုံယုံကြည်ကြည် သွားပြောမည်လဲ။ နောက်ဆုံးတွင် ဘဝတူ ထောင်ကျမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ရွေးလိုက်သည်။

‘သူက ဘာသာရေးသမား၊ ကက်သလစ် သူတော်စင်တစ်ဦးလို သိမ်မွေ့သူ။ ကျွန်တော်ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ပြီး သူက ပြန်မေးတယ်။ “အဲဒီတော့ မင်းဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ ဖလွှဲကြဲ” တဲ့။ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ တိုင်ပင်တာဖြစ်ကြောင်းပြောတော့ သူက ပြောသင့်တဲ့ လူကို ရွေးပြီးပြောမှဖြစ်မယ်တဲ့။ ဒီအတိုင်း ကြိတ်မှိတ်ခံပြီးတော့တော့ မနေသင့်ဘူးတဲ့။ ဣန္ဒြေမပျက်နေတဲ့၊ သူ ကြည့်စိစဉ်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူက ဒုထောင်ပိုင်နဲ့ သွားညှိတယ်၊ အဆင်ပြေတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို အခြားကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ဒုထောင်ပိုင်ကြီးဟန်းဒီက သူ့ရုံးခန်းထဲ ခေါ်တယ်။

‘ရုံးခန်းထဲရောက်တော့ ကျွန်တော်ကြောက်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မစ္စတာကလပ်တာကို ကျွန်တော် ပြေးသတိရလိုက်တယ်။ ခရစ္စမတ်အချိန်မှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို စာအိတ်ကလေးတစ်လုံး ပေးတယ်၊ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်လာငါးဆယ်၊ အဲဒီမှာ ဒုထောင်ပိုင်ကို ကျွန်တော် အိတ်သွန်

ဖာမှောက် ပြောပြလိုက်တယ်။ သူက သူ့အထက်လူကြီး ထောင်ပိုင်ဆီ ခေါ်သွားတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးခန်းထဲမှာလည်း စောစောကအတိုင်း ကျွန်တော်ပြောပြလိုက်တယ်။ ရုံးခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်ထိုင်နေတုန်း ထောင်ပိုင် ကြီးက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်'

*

ထောင်ပိုင်ကြီး ဆက်သည့်ဖုန်းမှာ ကောဘီအိုင် ထောက်လှမ်းရေး ဌာနခွဲမျိုး လိုဂန်ဆန်းဖို့ဒ် ဖြစ်သည်။ လိုဂန်က နားထောင်ပြီး ချက်ချင်း အမိန့်တွေ တရစပ် ပေးတော့သည်။ အယ်လ်ဗင်ဒီဝေးဆီ ပထမဆုံး ဆက်သည်။ ထိုညနေတွင် ရုံးမှအိမ်ပြန်တော့ ဒီဝေးလက်ထဲတွင် စာအိတ်ညှိကြီးတစ်လုံး ပါလာသည်။ သူ့ရုံးခန်းမှာ ရဲမှူးယာယီစီစဉ်ပေးထားသည့် အခန်းပင်ဖြစ် သည်။

သူ့အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မာရီက မီးဖိုထဲတွင် ညနေစာချက်ပြုတ် နေသည်။ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မာရီက လင်တော်မောင်ကို အိမ်တွင်ဖြစ် နေသည့် ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို တန်းပြောသည်။ သူတို့ ကြောင်ဆိုးက အိမ်ရှေ့အိမ်မှ အမွှေးပွဆွေးပုကလေးနှင့် သတိရင်းပုတ်ရင်း ဆွေးကလေးမျက်လုံးတစ်ဖက် ပျက်စီးတော့မည်။ ကိုးနှစ်သားပေါလ်က သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျသည်။ ကံကြီး၍ မဆေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆယ်နှစ်နှစ် သား အကြီးကောင်က ခြံထဲတွင် အမှိုက်မီးရှို့ရာ တစ်ဖက်အိမ်ကို မီးကူး တော့မလို မီးလျှံတွေ တက်လာသဖြင့် မီးသတ်ကို လှမ်းခေါ်ရသည်။

မိန်းမလုပ်သူက သူ့ဒုက္ခတွေ ရင်ဖွင့်နေတုန်း ဒီဝေးက မီးဖိုခန်း ထဲမှစားပွဲတွင် အေးအေးဆေးဆေး ပန်းကန်နှစ်လုံးထဲသို့ ကော်ဖီငဲ့ထည့် နေသည်။ မာရီက ပြောနေရင်း တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် သွေးရောင်လွှမ်းနေသည်။ တစ်ခုခုကို ကျေနပ် အားရနေပုံ။

'အယ်လ်ဗင်၊ သတင်းကောင်းလားဟင်'

မာရီ သိချင်စောဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ဒီဝေးက ဘာမှမပြောဘဲ စာအိတ်ညှိကြီးကို မိန်းမဆီ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ မာရီလက် တွေ ရေစိုနေ သဖြင့် ကမန်းကတန်းသုတ်ရင်း စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကော်ဖီကို

တစ်ကျိုက်သောက်ပြီး စာအိတ်ကြီးကိုဖွင့်သည်။ လူငယ်နှစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံတွေ ထွက်လာသည်။ တစ်ယောက်က ရွှေရောင်ဆံပင်ဖြင့်၊ နောက်တစ်ယောက်၏ ဆံပင်အရောင်က အနက်၊ ဆံပင်နက် တစ်ယောက် က အသားညိုသည်။ ဓာတ်ပုံတွေမှာ ရဲမှတ်တမ်းပုံတွေ ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံနှင့် တွဲလျက် ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းအကျဉ်းလည်း တွဲထား၏။ ရွှေရောင်ဆံပင် များ ပိုင်ရှင်၏ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်များမှာ-

ဟစ်ကော့၊ ရစ်ချဒ်ယူဂျင်း(ဒစ်) ၂၈.KBI ၉၇၀၉၃
FBI ၈၅၉၂၃၇ A

လိပ်စာ	အက်ဂါတန်၊ ကင်းဆပ်စ်
မွေးနေ့	၆-၆-၃၁
မွေးရပ်	ကေစီ၊ ကင်းဆပ်စ်
အရပ်	၅ ပေ၊ ၁၀ လက်မ
ကိုယ်အလေးချိန်	၁၇၅ ပေါင်
ဆံပင်ရောင်	ရွှေရောင်
မျက်လုံး	အပြာရောင်
ကိုယ်နေဟန်	တောင့်တင်းသည်
အလုပ်အကိုင်	ကားဆေးမှုတ်
အမှု	လိမ်လည်မှု၊ ခြေချုပ်ခံဝန်ဖောက်ဖျက်မှု၊ ချက်လက်မှတ်လိမ်မှု

နောက်တစ်ယောက်၏ အချက်အလက်များ

စမစ် ပယ်ရီအက်ဒွတ်	၂၇-၅၉
မွေးရပ်	နီဗားဒါး
အရပ်	၅ ပေ ၄ လက်မ
ကိုယ်အလေးချိန်	၁၅၆ ပေါင်
ဆံပင်ရောင်	အနက်
အမှု	ရိုးမှု
ပြစ်ဒဏ်	ခြေချုပ်ခံဝန်ဖောက်ဖျက်မှု

မာရီက စမစ်၏ရှေ့ပုံနှင့် ဆေးတိုက်ပုံကို ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာ က မာနမျက်နှာ၊ မာကျောမည့်ပုံ။ သို့သော် အကြင်နာရိပ်များ စွက်နေ

သလိုလို၊ နူးညံ့မှုတစ်မျိုး မြင်နေရသလိုလို၊ နှာတံအကျနှင့် ပါးစပ်အနေ အထား သေသပ်လှပသည်။ မျက်လုံးရွဲကြီးတွေက ရီဝေဝေ၊ အိပ်မက်ဆန် သည်ဟု မာရီထင်သည်။ အသိဉာဏ်မြင့်ပြီး ခံစားမှုပြင်းမည့်ပုံ။ ခံစားမှု ပြင်းသည်ဆိုရာတွင် ရက်စက်တတ်သည့်ပုံစံနှင့် ရောနေသည်ထင်သည်။ ခြုံပြောရလျှင် မင်းသားလုပ်လို့ရမည့် မျက်နှာမျိုးနှင့် ရက်စက်စရာရှိလျှင် ရက်စက်မည့်ပုံ။

ဟစ်ကော့၏ မျက်လုံးများကတော့ ပီဘီ ရာဇဝတ်သား မျက်လုံးမျိုး တွေ။ မာရီငယ်ဘဝ အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို ပြန်သတိရမိသည်။ သူ့မျက်လုံး တွေကိုကြည့်ပြီး ကျောထဲစိမ့်သွားကာ သည်အကြောင်း ပြန်သတိရမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်က ဧရာမကြောင်ကြီးတစ်ကောင် ထောင်ချောက်ထဲ မိနေသည်ကို သွားကြည့်သည်။ လွတ်ပေးချင်သော်လည်း သူ့မျက်လုံးတွေ ကြောင့် အနားမကပ်ရ။ ကြောင်ကြီး၏ မျက်လုံးတွေက ဝင်းဝင်းတောက်ကာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းအပြည့်ဖြင့်။ ဟစ်ကော့၏ မျက်လုံး များနှင့် တစ်ပုံစံတည်း။

‘အဲဒါ ဘယ်သူတွေလဲဟင်’

မာရီက မေးသည်။

ဒီဝေးက ဖလှိုက်ဝဲလ်(စ်)၏ ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြသည်။ ပြီးမှ စကားဆက်သည်။

‘ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းလဲ၊ ကလပ်တာဆီမှာ အလုပ်လုပ် တဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက်ဆီက သဲလွန်စရနိုင်တယ်ဆိုပြီး ထည့်လိုက်တာ နည်းနည်းနောနော လူတွေလား၊ ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်တော့ အမှန်သား၊ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ၊ ထည့်လိုက်တာ လူမစုံသေးလို့ပါ။ အဲဒီလမ်းဆက်လိုက်ရင် မကြာခင် ဝဲလ်(စ်)ဆီကို တို့ရောက်မှာပါ။ ခုတော့ စောစောစီးစီး ကိစ္စပြီးသွားမှာပေါ့လေ’

‘အဲဒီသတင်းက သတင်းမှားကြီး ဖြစ်နေရင်ကော’

မာရီက ပူပူပင်ပင်မေးလိုက်သည်။ သူတို့အဖွဲ့သားတွေ ပင်ပန်း လှပြီ။ အဖျားရှူးသွားသည့် သတင်းတွေနောက်လိုက်ပြီး ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေကြပြီ။ ထို့ကြောင့် လင်တော်မောင်ကို သတိပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကျန်းမာရေးကို မာရီ စိတ်ပူစ ပြုနေပြီ။ တစ်နေ့ကို စီးကရက်အလိပ်

ခြောက်ဆယ်လောက် သောက်နေသည်။ လူကလည်း မတရား ပိန်ကျသွား သည်။

‘မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်နှာခေါင်းက အနံ့ ရနေပါပြီကွာ’

သူ့လေသံကြောင့် မာရီအားတက်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်မှ မျက်နှာ တွေကို တစ်ခါ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟောဒီမျက်လုံးတွေကို ကြည့်ပါဦး၊ ကြောက်စရာမကောင်းဘူး လား’

ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့်လူငယ်၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ ရိုက်ထားသည့်ပုံကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘ကျွန်မကို ဒီပုံတွေ မပြရင် သိပ်ကောင်းမှာ’

ပြောပြီး ပုံတွေကို စာအိတ်ကြီးထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

*

ထိုညနေပိုင်းတွင်ပင် အခြားမီးဖိုခန်းတစ်ခန်းထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ခြေအိတ်တစ်ဖက်ကို ဖာနေသည်။ ရောက်နေသည့်ဧည့်သည်နှင့် စကား ပြောဖို့ ခြေအိတ်ကို ဘေးဖယ်လိုက်ပြီး မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

‘သူ့ကို ရှာတွေ့ပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါတယ် မစ္စတာနေ။ သူ့အတွက်ပြောတာပါ။ ကျွန်မတို့မှာ သားနှစ်ယောက်ရှိပါတယ်၊ သူက အကြီးပါ။ ဘယ်သူမှမသိအောင် အိမ်ကတိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွားတာ လေ။ ခုတော့ ဒုက္ခရောက်ပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ရှင်။ သူ့ဘာပြုလို့ ဒီလိုလုပ်တာ လဲ၊ ဘာပြုလို့လဲ’

အမျိုးသမီးက လှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေသော ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် မှန်တောတောတစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ယောက်ျား၊ ဒစ်၏အဖေ ဝေါ်လ်တာဟစ်ကော့ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖြူဖြူရော်နှင့်။ မျက်လုံးတွေက အရောင်အဆင်းမဲ့ကာ စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံ။ စကားပြောသည့် လေသံက ခြောက်ကပ်ကပ်။

သူ စကား စ သည်။

www.burmeseclassic.com

'ကျွန်တော့်သားလေးဟာ လူကောင်းကလေးပါဗျာ၊ အားကစားမှာ လည်း ကျောင်းလက်ရွေးစင်ပါ။ ဘောလုံးရော၊ ဘတ်စ်ကက်ဘောရော၊ ဘော့စ်ဘောပါ စွယ်စုံတော်တာ၊ အားကစားမှာ သူဟာ ကျောင်းရဲ့ဂုဏ်ထူးဆောင် ကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့်ပါဗျာ။ ကျောင်းစာမှာလည်း ဘာသာတိုင်းလိုလို "အေ" ချည်းရတာ၊ သမိုင်းနဲ့ စက်မှုပုံဆွဲမှာ သူထိပ်ဆုံးကချည်းပဲ။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်မှာ သူ ဆယ်တန်းအောင်တယ်။ သူက အင်ဂျင်နီယာ သိပ်ဖြစ်ချင်တာ။ ကျွန်တော့်စီးပွားရေးမကောင်းတော့ တက္ကသိုလ်မပို့နိုင်ခဲ့ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့် ယာကလည်း လေးဆယ့်လေးဧကပဲရှိတော့ ကြက်ယက်သလို ရှာစားနေရတာပါဗျာ။ ကောလိပ်ဆက်မတက်နိုင်တော့ ဒစ်တစ်ယောက် မျက်နှာငယ် ရှာတာပေါ့။ ကင်းဆပ်စ်စီတီက စန်တာဖေးဆိုတဲ့ မီးရထားလမ်းဖောက်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ သူ အလုပ်ဝင်လုပ်ရတယ်။ တစ်ပတ်ကို ခုနစ်ဆယ့်ငါးဒေါ်လာ ရတယ်။ အိမ်ထောင်တစ်စုကို ထိန်းနိုင်ပြီလို့ သူတွက်ပုံရပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကာရိုးလ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ သူလက်ထပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ ဆယ့်ကိုးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကောင်မလေးက ဆယ့်ခြောက်နှစ်' မစ္စတာဟစ်ကော့က ဝဝတုတ်တုတ်၊ မျက်နှာပြည့်ပြည့်နှင့် စကား ပြော ညင်သာသည်။ ဘဝ၏အထုအထောင်းတွေ မခံရသလို အေးမြသည့် ပုံစံ။ သားအကြောင်း ဝင်ပြောသည်။

'ကလေးသုံးယောက်ရတယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေချည်း။ ကျွန်မ တို့ မြေးကလေးတွေပေါ့၊ အင်း... သည်လိုဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ကာရိုးလ် ကိုလည်း အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူးလေ၊ သူက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ'

မစ္စတာဟစ်ကော့ စကားပြန်ဆက်သည်။

'သူတို့လင်မယား လိုက်လည်းလိုက်တယ်။ အိမ်ကောင်းကောင်း ငှားနေတယ်၊ မော်ဒယ်အမြင့်စားကား ဝယ်စီးတယ်၊ ဒီတော့ ကြွေးပတ်ပတ် လည် ဝိုင်းနေတော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆေးရုံကားမောင်းရတဲ့ အလုပ်ရသွား တော့ နည်းနည်းပြေလည်လာတယ်။ နောက်ပိုင်း ကင်းဆပ်စ်စီတီမှာ လာ ဖွင့်တဲ့ "ဗျူခ်" ကားကုမ္ပဏီက သူ့ကို မကွင်းနစ်နဲ့ ကားဆေးမှုတ်အလုပ် ခေါ်ပေးတော့ ပိုအဆင်ပြေလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသုံးအဖြုန်းက ကြီးလွန်း တော့ သူတို့မှာ လောက်တယ်ကို မရှိဘူး။

'နောက်ပိုင်းမှာ သူစတုန်းတွေအမျိုးမျိုး လုပ်တတ်လာတယ်၊ ချက်လက်မှတ်အတုနဲ့ ပစ္စည်းဝယ်တာတို့ ဘာတို့ပေါ့။ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူစိတ်သိပ်မမှန်ချင်တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ။ ခေါင်းကို ထိသွားတယ်လေ၊ အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ့နေရာမှာ နောက်တစ်ယောက် ဝင်လာသလိုပဲ။ အဲဒီမှာ လောင်းကစားရော၊ ချက် လက်မှတ်အတု ကိစ္စတွေရော ဝင်လာတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ ရည်းစား ဟောင်းနဲ့ ပြန်တွဲတယ်။ ကာရိုးလ်နဲ့ကွာပြီး အဲဒီကောင်မလေးကို ထပ်ယူတယ်' မစ္စတာဟစ်ကော့ ဝင်ထောက်သည်။

'ဒါလည်း သူ့ကို အပြစ်တင်ဖို့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ၊ မာဂရက်အက်ဒီနာ က သူ့ကို သိပ်ချစ်တာကိုး'

မစ္စတာဟစ်ကော့က မိန်းမနှင့် သဘောတူပုံ မရ။

'ကိုယ့်ကိုချစ်တိုင်း ကိုယ်က ပြန်ကြိုက်ရောတဲ့လားကွာ၊ ဒီမယ် မစ္စတာနေ၊ ဒီကလေး ထောင်ထဲဝင်ရတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်တို့သိသလို ခင်ဗျားတို့လည်း သိပြီးသားဖြစ်မှာပါ။ အဲဒါပေမယ့် သွားငှားမိတာနဲ့ ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ချသတဲ့ဗျာ။ သူ့ကို ခိုးတယ်လို့စွပ်စွဲတာ၊ ကျွန်တော်တော့ လုံးဝမယုံဘူး၊ အဲဒီကစပြီး သူ ပျက်စီးတာလေ။ လန်စင်းထောင်က ထွက် လာတော့ သူကျွန်တော့်ကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံတော့တယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားပြောလို့လည်း အဆင်မပြေတော့ဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ဒစ်ဟစ်ကော့ အကောင်းမမြင်တော့ဘူး၊ ဒုတိယမိန်းမတောင် သူ့ဒဏ်မခံနိုင် တော့ဘူး။ သူ့ကိုထားပြီးလစ်သွားတယ်၊ သူထောင်ထဲကမထွက်ခင် ကွာရှင်း ခွင့်တောင်းတယ်၊ နောက်တော့ ခဏငြိမ်သွားပြီး အိုလိတ်က တော့တံဆင်းခုံရဲ့ ဝပ်ရှော့မှာ သူ့အလုပ်ဝင်လုပ်တယ်၊ အိမ်မှာပဲနေပြီး အလုပ်ဆင်းတယ်၊ အလုပ်ကပြန်လာရင် စောစောအိပ်တယ်၊ ခြေချုပ်၊ ခံဝန်ကိုလည်း သူလုံးဝ မချိုးဖောက်ဘူး။ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောပါ့မယ် မစ္စတာနေ၊ ကျွန်တော် ကြာကြာနေရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ကင်ဆာရောဂါသည်ပါ။ အဲဒါ ဒစ် သိပါတယ်။ သူ အိမ်က ထွက်မသွားခင် တစ်လလောက်က ပြောတယ်။ "ဖေဖေ၊ ဖေဖေဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သိပ်ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ နောက်ကို စိတ်ထိခိုက်အောင် ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူး" တဲ့။ သူ အဲဒီတုန်းက တကယ်ပြောတာပါ။ သူ့ပင်ကိုနှလုံးသားဟာ ဖြူစင်ပါ

တယ်ဗျာ၊ သူ့အားကစားသမားဘဝတုန်းက ခင်ဗျားတို့မြင်စေ့ချင်တယ်ဗျာ၊ သူ့သားတွေနဲ့ ဆော့နေတဲ့အခါမျိုးမှာ ခင်ဗျားတွေသွားရင် ကျွန်တော် ပြောတာ ယုံမှာပါ။ ဘုရားသခင် သိတော်မူမှာပါ။ ကျွန်တော်တော့ ကျွန်တော့် သားလေး ဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ နားမလည်နိုင်ဘူးဗျာ'

မစ္စက်ဟစ်ကော့က ခြေအိတ်ကို ဆက်ဖာနေရင်း မျက်ရည် သုတ်လိုက်သည်။

'ကျွန်မတော့ နားလည်တယ်၊ အဲဒီသူငယ်ချင်းကြောင့် သူ ခုလို ဖြစ်တာ။ အဲဒီသူငယ်ကြောင့် သူ ဒီဘဝ ရောက်တာ'

ကေဘီအိုင်မစ္စတာနေ့က နားထောင်လိုက်၊ လက်ရေးတိုဖြင့် လိုက်မှတ်လိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ သူ့မှတ်စုစာအုပ်လည်း ပြည့်လှ ခမန်း ဖြစ်နေပြီ။ ဖလွှဲကပ်ဝဲလ်(စ်)၏ဇာတ်လမ်းနှင့် ကိုက်မကိုက် မေးလိုက်၊ မှတ်လိုက်နှင့် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဖလွှဲက ပြောသမျှနှင့် အားလုံး နီးပါး ကွက်တိ ဖြစ်နေသည်။

နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ဒစ်ဟစ်ကော့သည် အဖော်တစ် ယောက်နှင့်အတူ သူ့ဌေး ဈေးဝယ်သလို လျှောက်ဝယ်သည်။ ကင်မရာဆိုင်၊ ရေဒီယိုနှင့် တီဗီဆိုင်၊ ရွှေဆိုင် အားလုံးရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ အရောင်းစာရေးများကို ဓာတ်ပုံတွေပြပြီး မေးခဲ့သည်။ အထည်ချုပ်ဆိုင်ကလည်း သေသေချာချာ အစစ်ခံသည်။ ဓာတ်ပုံတွေကြည့်ပြီး ဒစ်က ချက်လက်မှတ်ရေးသူ၊ ဈေးဝယ် သူ။ ပယ်ရီက ဘာမှမပြောဘဲ ခပ်အေးအေး ရပ်နေသူဟူ၍ ခွဲခွဲခြားခြား ပြောပြသည်။ (အလိမ်ခံရသည့် အရောင်းစာရေးက ဒစ်ပုံကိုထောက်ပြပြီး "သူက အပြောလည်း ကောင်းတယ်။ သူ့အလုပ်ကို သူကောင်းကောင်း ကျွမ်းပုံပဲ။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ နိုင်ငံခြားသားနဲ့တူတယ်၊ မက်ဆီကန် လို့ ထင်ရတာပဲ၊ တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး")

နေ့က အိုလိပ်ဟူသည့် ရွာကလေးသို့ ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ ဒစ် နောက်ဆုံး အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် ဘော့ဘတ်ဆင်းဒ်နှင့် တွေ့သည်။ သူ နောက်ဆုံး အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်။

'ဟုတ်ကဲ့၊ သူ ကျွန်တော့်ဆီမှာ လုပ်သွားဖူးတယ်၊ အဲ... ဩဂုတ်လ က စပြီး ...နေပါဦး။ နိုဝင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့နောက်ပိုင်း ပေါ်မလာတော့ ဘူး။ ထွက်မယ့်အကြောင်းလည်း ကြုံမပြောဘူး၊ ဒီအတိုင်း ထွက်သွားတာ၊ ဘယ်သွားမှန်း ကျွန်တော်မသိဘူး၊ သူ့အဖေလည်း မသိဘူးတဲ့ဗျာ၊ မအံ့ဩ

ဘူးလား။ ဟုတ်လား၊ အံ့ဩတာပေါ့။ သူ့ကို အားလုံးခင်ကြတာပဲ၊ သူက တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်မင်ချင်စရာ ကောင်းပါတယ်။ သူ မသွားခင် အိမ်ကိုတစ်ခေါက် ရောက်လာဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အပေါင်း အသင်းတွေစုပြီး ပွဲကလေးတစ်ပွဲ လုပ်တုန်းကပါ။ သူ့ဆီ လာလည်နေတဲ့ နီဗားဒါးက သူ့သူငယ်ချင်းကိုလည်း ခေါ်လာတယ်။ ပယ်ရီစမစ်တဲ့၊ သူက ဂီတာ ကောင်းကောင်း တီးတတ်တယ်။ အဆိုလည်း ကောင်းတယ်ဗျာ။ ဒစ်ကလည်း အလေးမ တဲ့ပုံစံ အမျိုးမျိုးလုပ်ပြပြီး က သေးတယ်။ ပွဲကို သူတို့နှစ်ယောက် ထိန်းသွားတာ၊ ပယ်ရီဆိုတဲ့ ချာတိတ်က ပုပျပ်ပျပ်၊ ဂင်တိုတိုဗျာ၊ ငါးပေကျော်ကျော်ကလေး ရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ တောင့်တယ်၊ မြင်းတစ်ကောင်တောင် မ နိုင်မယ့် ပုံမျိုး။ ဟင့်အင်း၊ အေးအေးဆေးဆေး ပါပဲ။ ဟင့်အင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ယောက် စလုံးပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်နေပုံပါပဲ။ အဲဒီနေ့လား၊ မှတ်မိတာပေါ့၊ ဆယ့်သုံးရက်နေ့၊ သောကြာနေ့။ ဟုတ်တယ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၃ရက်နေ့'

ဘော့ဘတ်ဆင်းဒ်နှင့်တွေ့ပြီး ယာတောအိမ်ကလေးများ၊ အိမ်ကြီး များဆီသို့ ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်ပေါက်စေ့နီးပါး လျှောက်မေးသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က တူးတူးခါးခါး ပြောသည်။

'ဒစ်ဟစ်ကော့လား၊ သူကသူခိုးပဲ။ သူ့အမေကတော့ စိတ်ကောင်း ရှိရာပါတယ်။ သူ့အဖေလည်း လူကောင်းပါ။ လူရိုးလူအေးတွေပါ။ သူ ကတော့ ထောင်ထဲ ဝင်ချည်ထွက်ချည်နေမယ့် ကောင်လေးမျိုးပါ'

မစ္စတာဟစ်ကော့၏ အိမ်တံခါးကို နောက်တစ်ခါသွားခေါက်တော့ မှောင်နေပြီ။ သူက ပြန်လာမည်ကို မျှော်နေသည့်ပုံ။ မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ ဧည့်သည်ကို ခေါ်သွားသည်။ မစ္စက်ဟစ်ကော့က ကော်ဖီတိုက်သည်။ အိမ်ကို စုံထောက်တစ်ယောက် ရောက်လာခြင်းအကြောင်းရင်းကို သူတို့ လင်မယား သိကောင်းသိကြလိမ့်မည်။ ပျူပျူငှာငှာဧည့်ခံခြင်းဖြင့် ဖိအားပေးမှု တွေ လျော့ပါးသက်သာစေနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်ကောင်း ထင်ကြ လိမ့်မည်။ သူတို့သတိမထားမိသည့် အချက်တစ်ခုမှာ နာရီပေါင်းများစွာ တိုင်စကားပြောကြစဉ် ကလပ်တာဟူသည့်နံမည်ကိုရော၊ လူသတ်မှုဆိုသည့် စကားလုံးကိုပါ နေ့က တစ်ခွန်းမှ မဟုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒစ်၏မိဘနှစ်ပါး သည် သားကလေး ခြေချုပ်ခံဝန်ကို ဖောက်ဖျက်သည့်ကိစ္စ၊ ငွေကြေး

လိမ်လည်မှုကိစ္စနောက်ကို နေးက လိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟုသာ တွက်ထားကြသည်။

မစ္စတာဟစ်ကော့က ရှင်းပြသည်။

‘အဲဒီသူငယ်(ပယ်ရီ)ကို တစ်နေ့မှာ သူ အိမ်ခေါ်လာတယ်။ လက်စီဗီဂက်စ်က သူ့သူငယ်ချင်းတဲ့၊ ခုမှ ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းလာတာတဲ့။ အိမ်မှာခဏတည်းချင်တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ သူ့ပုံကြည့်ပြီး သဘောမကျတာနဲ့ ကျွန်မ ခေါင်းခါလိုက်တယ်။ သူတို့ ဘယ်မှာတွေ့လာတယ်ဆိုတာ ရှင်းနေတာကိုး၊ ခေါင်းဟောင်းသင်းဟောင်းတွေမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ခြေချုပ်နဲ့နေနေရတာ။ သည်လိုအပေါင်းအသင်းမျိုးနဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်သင့်ဘူးလေ။ ဒီအကြောင်း ကျွန်မ သူ့ကို သတိပေးပါတယ်။ သူ နားမထောင်ဘူး။ အိုလိပ်က ဟိုတယ်ကလေးတစ်ခုမှာ အခန်းငှားပေးလိုက်တယ်တဲ့လေ။ နောက်ပိုင်းမှာ နှစ်ယောက်သား တတွဲတွဲ လုပ်နေတော့တာပဲ။ နောက်တော့ သူတို့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာ ခရီးထွက်သွားကြတယ်။ ကျွန်မ ပြောရဲ့ပါတယ် မစ္စတာနေး။ အဲဒီချက်လက်မှတ်ကိစ္စဟာ ပယ်ရီစမစ်ကြောင့် ဖြစ်သွားတာပါ’

နေးက မှတ်စုစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ဘာလဲပင်ကို အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကိုလည်း အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး လက်တွေ တုန်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ခရီးထွက်တယ်ဆိုတော့ သူတို့ ဘယ်ကို သွားကြတာတဲ့လဲ ခင်ဗျ’

မစ္စတာဟစ်ကော့က စစ်သမိုင်းနောက်ခံနှင့် ကင်းဆပ်စ်မြို့ကလေး တစ်မြို့၏ နံမည်ကိုပြောပြီး ရှင်းပြသည်။

‘ဖို့တ်စကော့ပါခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်သိရသလောက် ပယ်ရီစမစ်ရဲ့ အစ်မတစ်ယောက် အဲဒီမှာရှိတယ်။ သူ့ပိုက်ဆံအချို့ သူ့အစ်မဆီမှာ ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒေါ်လာတစ်သောင်းခွဲတဲ့။ အဲဒီပိုက်ဆံယူဖို့ ကင်းဆပ်စ်ကို သူ့ရောက်လာတာ။ အဲဒီ ဖို့တ်စကော့ကို ဒစ်က ကားမောင်းပို့ရတယ်ပေါ့၊ တစ်ညအိပ်ခရီးဆိုတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ်မှာ ပြန်ရောက်လာတယ်။ တနင်္ဂနွေညစာ အမီပေါ့’

နေးက မှတ်ချက်ပေးသည်။

‘ဪ ဟုတ်လား၊ တစ်ညအိပ်ခရီးပဲကိုး၊ ဒါဆို သူတို့ထွက်သွားတာ စနေနေ့နော်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့ ဖြစ်မှာပေါ့’

အဘိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ပြန်လာတာက တနင်္ဂနွေနေ့နော်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့ပေါ့’
‘ဟုတ်တယ်၊ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ’

နေးက အပြေးအလွှား စိတ်တွက်တွက်နေသည်။ ထွက်လာသည့် အဖြေကြောင့် သူ အားတက်နေသည်။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီနှင့် နှစ်ဆယ့်ငါးနာရီကြားတွင် သူတို့ အသွားအပြန် မောင်းသည့်ခရီးမှာ မိုင်ရှစ်ရာကျော်သည်ပဲ။ သည်အကြားထဲတွင် လူလေးယောက်ကို သတ်သည့်အချိန်ပါသေးသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာဟစ်ကော့၊ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ပြန်ရောက်လာတော့ သားတော်မောင် တစ်ယောက်တည်းလား၊ ပယ်ရီစမစ် ပါသေးလား’

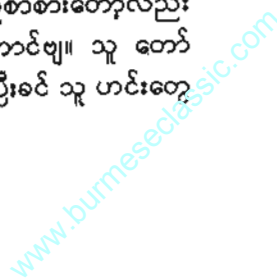
‘သူ တစ်ယောက်တည်းဗျ၊ ပယ်ရီကို ဟိုတယ်မှာ ချထားခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်’

နေး၏ ပင်ကိုအသံမှာ နှာသံပါသော်လည်း ခြိမ်းခြောက်သည့် လေသံ စွက်နေတတ်သည်။ ခုတော့ သူ့အသံမှာ ပျော့ပျောင်းနေသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံစံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘မစ္စတာဟစ်ကော့၊ သူ့အမူအရာတွေ တစ်မျိုးမျိုး ထူးခြားနေသလား။ ခါတိုင်းနဲ့ မတူသလို ဖြစ်နေတာများ သတိထားမိသလား’

‘ဘယ်သူလဲ’
‘ဒစ်ကို ပြောတာ’
‘ဘယ်တုန်းကလဲ’
‘ဖို့ဒ်စကော့က အပြန်မှ ပြောတာ’

မစ္စတာဟစ်ကော့ ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ -
‘ခါတိုင်းလိုပါပဲ၊ ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး။ ညစာစားတော့လည်း ခါတိုင်းလိုပါပဲ။ ဒီကောင်က သိပ်အစားကြီးတဲ့ ကောင်ဗျ။ သူ တော်တော် ဆာလာပုံရတယ်။ ကျွန်တော် ဆုတောင်းလို့ မပြီးခင် သူ ဟင်းတွေ နှိုက်နေပြီ။ ပါးဖြဲနားဖြဲ စားတော့တာပဲ’
‘စားပြီးတော့ သူ ဘာလုပ်သလဲ’

‘တန်းအိပ်တော့တာပဲ’

ပြီးမှ တစ်ခုခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘အဲဒါတော့ ထူးခြားတယ်လို့ ပြောရမယ်။ ခါတိုင်းလိုပဲ သားအဖ သုံးယောက် တီဗွီကြည့်ကြတယ်။ ဘတ်စကက်ဘောပွဲ လာနေတယ်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး သိပ် ဝါသနာပါတယ်လေ။ ခါတိုင်းလို အော်ဟစ် အားပေးတာမျိုး မလုပ်တော့ဘဲ တခေါ်ခေါ်နဲ့ ဟောက်နေတယ်’

မစ္စတာဟစ်ကော့က ခြေအိတ်ဆက်ဖာနေသည်။ သူ့ယောက်ျားက တော့ လှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဆက်ထိုင်နေသည်။ မီးသေနေသည့် ဆေးတံကို ခဲထားဆဲ။ စုံထောက်နေေးက အတွေ့အကြုံ များလှပြီဖြစ်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် အခန်းထဲကို ခုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သေသေသပ်သပ် ရှိပြီး ကြမ်းပြင်ကို ပြောင်လှက်နေအောင် တိုက်ထားသည့် အခန်းထောင့်တွင် အမဲပစ်သေနတ်တစ်လက် ထောင်ထားသည်ကို ရောက်ကတည်းက သတိထားမိသည်။ သေနတ်ရှိရာကို ထ သွားပြီး မေးလိုက်သည်။

‘မကြာမကြာ ထွက်ပစ်သလား မစ္စတာဟစ်ကော့’

‘မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲဒါ သူ့သေနတ်၊ ဒစ်ရဲ့ သေနတ်၊ အငယ်ကောင် ဒေးဗစ်နဲ့ သူတို့ တစ်ခါတလေ ယုန်ပစ်ထွက်ကြတယ်’

သေနတ်မှာ ဒသမ ၁၂၊ မော်ဒယ်လ် ၃၀၀၊ အမဲပစ်သေနတ် ဖြစ်သည်။ သေနတ်ဒင်တွင် ရစ်တစ်ကောင် ပျံနေသည့်ပုံ ထွင်းထားသည်။

‘သူ ဝယ်ထားတာ ကြာပြီလား’

မစ္စတာဟစ်ကော့ ဝင်ဖြေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့နာမည်နဲ့ အကြွေးဝယ်ထားတာ၊ မကြာသေးဘူး၊ နိုဝင်ဘာလဆန်းကမှ ဝယ်တာ၊ သူတို့ ညီအစ်ကို တစ်ခါပဲ ထွက်ပစ်ရသေးတယ်။ ခုတော့ ဝေါ်လ်တာက ကြွေးဆပ်ရတော့မှာပေါ့။ သူ့ခမျာ နေလည်း မကောင်းရှာဘူး။ ဒါထက် ကော်ဖီဖျော်လိုက်မယ်လေ မစ္စတာနေေး။ အပန်းမကြီးပါဘူး’

နေေးက သေနတ်ကို အရေးမထားဟန်ဖြင့် နံရံတွင် ပြန်ထောင်ထားလိုက်သည်။ သည်သေနတ်ဖြင့် လူလေးယောက်ကို သတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူ စိတ်ထဲတွင် သေချာနေပြီ။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ မသောက်တော့ပါဘူး။ နောက်ကျနေပြီ။ ကျွန်တော် တိုပက်ကာအထိ မောင်းရမှာ’

မှတ်စုစာအုပ်ကို ပြန်ဖွင့်ပြီး-

‘ကျွန်တော်တို့ ခဏလေး ပြန်ကြည့်ရအောင်၊ ကျွန်တော် အမှတ်မှားရင် ပြောနော်။ ကင်းဆပ်စ်ကို ပယ်ရီစမစ် ရောက်တာ နိုဝင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့၊ ကြာသပတေးနေ့နော်။ ဖိုတ်စကော့မှာနေတဲ့ သူ့အစ်မဆီ ပိုက်ဆံယူဖို့လာတယ်လို့ ဒစ်က ပြောတယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်။ အဲဒီ စနေနေ့မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဖိုတ်စကော့ကို ထွက်သွားကြတယ်၊ တစ်ည အိပ်တယ်။ ပယ်ရီအစ်မ အိမ်မှာ အိပ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

မစ္စတာဟစ်ကော့ ဖြေသည်။

‘မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူ့အစ်မကို သူတို့ ရှာမတွေ့ဘူး၊ ပြောင်းသွားပြီနဲ့ တူပါတယ်’

နေေး ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါပေမဲ့ ပြန်မလာဘူး၊ အဲဒီမှာပဲ ညအိပ်ကြတယ်ပေါ့။ နောက်တစ်ပတ်လုံးလုံး၊ အဲဒါက ဆယ့်ငါးရက်နေ့ကနေ နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်နေ့အထိပေါ့။ ဒစ်က သူ့သူငယ်ချင်းဆီ နေ့တိုင်းသွားတယ်ပေါ့။ အိမ်မှာနေတယ်၊ အလုပ်သွားတယ်။ နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်နေ့ကျမှ သူ ပျောက်သွားတယ်။ ပယ်ရီလည်း ပျောက်သွားတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး သူ့အကြောင်း ခင်ဗျားတို့ မကြားတော့ဘူး၊ စာလေးဘာလေးကော မရေးဘူးလား’

‘မရေးဘူးဗျ၊ သူ ရေးရမှာ ရှက်နေမှာပေါ့’

‘ဟုတ်လား၊ ဘာလို့ ရှက်ရမှာလဲ’

‘သူ လုပ်တဲ့ အလုပ်တွေကြောင့်ပေါ့။ ဒီတစ်ခါတော့ အဖေနဲ့ အမေ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်သွားပုံ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ ခွင့်လွှတ်မှာပါဗျာ။ ဒါထက် ခင်ဗျားမှာ သားသမီးရှိလား မစ္စတာနေေး’

သူ ခေါင်းညိတ်ပြီး စ ဖြေသည်။

‘တစ်ခု ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါဗျာ။ ခင်ဗျားသားကလေး ဘယ်ရောက်နေတယ် ထင်လဲဟင်’

‘မြေပုံကို ဖြန့်ချလိုက်ဗျာ။ တစ်နေရာကို ခင်ဗျား လက်ညှိုးနဲ့ လှမ်းထောက်လိုက်။ အဲဒါ သူ ရောက်နေတဲ့ နေရာပဲ’

*

ညနေ နွားရိုင်းသွင်းချိန်။ ကားမောင်းလာသူက လူလတ်ပိုင်း၊ နယ်လှည့် အရောင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့နာမည်က မစ္စတာ ဘဲလ်။ ခရီးရှည်ကြီးကို တစ်ယောက်တည်း မောင်းလာခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းလှပြီ။ တစ်နေရာတွင် ရပ်ပြီး တစ်မှေးလောက် ငိုက်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ ပြန်မည့် အိုမာဟာသို့ ရောက်ဖို့ မိုင် ၁၀၀ လိုသေးသည်။ နီဘရာ စကာ၏ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ ဧရာမ အသားထုတ်လုပ်မှု ကုမ္ပဏီကြီးတွင် မစ္စတာဘဲလ် အလုပ်လုပ်သည်။ ကုမ္ပဏီစည်းကမ်းအရ လူကြိုလိုက်စီးသူတွေကို ကားပေါ်မတင်ရ။ သည်စည်းကမ်းကို မစ္စတာ ဘဲလ် အခါခပ်သိမ်း မလိုက်နာနိုင်။ ပျင်းလာသည့်အခါ၊ အိပ်ငိုက်လာ သည့်အခါ သူက ခရီးကြိုတွေ တင်ခေါ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် လမ်း ဘေးမှ လူငယ်နှစ်ယောက်ကို မြင်သောအခါ ကားအရှိန်လျှော့ပြီး ဘရိတ် နှင်းလိုက်သည်။ လူငယ်နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ရည်ရည် မွန်မွန်ကလေးတွေပဲ။ ရွှေရောင်ဆံပင်ကို တိုတိုညှပ်ထားသည့် တစ်ယောက် က ခပ်ရွှင်ရွှင်၊ ပျော်စရာ ကောင်းမည့်ပုံ။ အမူအရာက ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ သည်။ သူ့အဖော်က သူ့လောက် အရပ်မမြင့်၊ ပုပျပ်ပျပ်။ ဘယ်လက် တွင် ဘာဂျာကိုင်လျက်၊ ညာလက်က ကောက်ရိုးဖာကို ပွေ့ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးယောင်ယောင် ရိုသော်လည်း ရက်တတ်မည့် ပုံ။

သူကားပေါ် တင်ခေါ်လာသည့် လူငယ်နှစ်ယောက်၏ အကြံ ကို မစ္စတာဘဲလ် မသိရှာ။ အိုမာယာအထိ စကားပြောဖော်ရပြီဟု သူ ထင်သည့် နှစ်ယောက်က သူ့ကို ခါးပတ်နှင့် လည်ပင်းရစ်သတ်မည်။ သူ့အလောင်း မြက်ခင်းထဲ ပစ်ချထားခဲ့ပြီး သူ့ပိုက်ဆံ ပါသမျှ ယူကာ သူ့ကားကို မောင်းပြေးကြမည်။ ဒါတွေကို ခဗျာ မသိရှာ။

မစ္စတာဘဲလ်က သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ နာမည်ကို မေးသည်။ ခပ်ရွှင်ရွှင် ရွှေရောင်ဆံပင်များ ပိုင် ရှင် လူငယ်ကို သူနှင့် ယှဉ်ထိုင်စေသည်။ သူ့နာမည်က ဒစ်။

‘သူက ပယ်ရီ ခင်ဗျ’

ဒစ်က မစ္စတာဘဲလ်၏ နောက်တည့်တည့်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည့် ပယ်ရီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရင်း တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်ကာ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ် ပြလိုက်သည်။

‘အိုမာယာအထိ မင်းတို့ရောက်မယ် သိလား’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အိုမာယာကို သွား မှာပါ။ အလုပ်လေး ဘာလေး ရမလားလို့ ခင်ဗျ’

သူတို့ ဘာအလုပ်များ လုပ်ချင်ကြတာလဲ မသိဘူး။ အင်း ... အကူအညီ ပေးနိုင်ကောင်းပါရဲ့ဟု မစ္စတာဘဲလ် တွေးနေသည်။

ဒစ်က သူ့အကြောင်း စ ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်က ပထမတန်းစား ကားဆေးမှုတ်သမားပါ။ မကြွင်းနစ် အလုပ်ကိုလည်း ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် မက်ဆီကိုကို အလုပ်လုပ်ဖို့ သွားကြတာလေ။ လစနည်းလွန်းလို့ ပြန်လာခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီတိုင်းပြည်က ကျွန်တော်တို့ လူဖြူတွေ မနေအပ်တဲ့ တိုင်းပြည်ပါဗျာ’

မစ္စတာဘဲလ်က သူ့အမြင်ကို ဆွေးနွေးသည်။

‘ကိုယ်တို့ရောက်ခဲ့တဲ့ “ကူအာနာဗကာ” ကတော့ မဆိုးဘူးကွ၊ အဲဒီကို ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်တုန်းက ရောက်ဖူးတာ။ အဲဒီနေရာကို ခုထိ ပြန်သွားချင်နေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ကလေးငါးယောက် ရနေမှကိုး’

ပယ်ရီက ကလေးငါးယောက်အဖေ ဘဝကို စဉ်းစားကြည့်သည်။ အင်း ... မလွယ်ပါလားဟု အောက်မေ့လိုက်၏။ ဒစ်က မက်ဆီကို အကြောင်း ဆက်ပြောနေသည်။ သူ့ကို တစ်ဖက်လူ အထင်ကြီးအောင် ဆက်ရွှီးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပယ်ရီ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မကြာခင် သတ်ရမည့်လူနှင့် ဘာကိစ္စ သူ သွားလုံးနေတာပါလိမ့်။ အစီ အစဉ်အတိုင်း ဆိုလျှင်၊ ဘာမှ အနှောင့်အယှက် မရှိလျှင် သူ (မစ္စတာ ဘဲလ်) လူ့ပြည်မှာ နေရလျှင် နောက် ဆယ်မိနစ်ပေါ့။ သူတို့ စောင့်နေ သည့် အခွင့်အရေးသည် သူတို့ဆီသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းက ဖြတ်သွားသော ကားတွေမှာ တစ်စင်း မှ ခွင်မကျ။ မောင်းလာသည့် လူတွေက တောင့်တောင့်တင်းတင်း၊ လူသန် ကြီးတွေ။ တစ်စီးကျပြန်တော့ သူတို့ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး မောင်းပြေး သွားသည်။ နောက် အမိုးဖွင့်ကားတစ်စီး မောင်းလာသည့် လူမည်းက သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း မှောက်သွားအောင် ကိုင်ပေါက် နိုင်မည့် ပုံမျိုး။

ပယ်ရီက ဝတ်ထားသည့် သားရေဂျာကင်အိတ်ထဲကို လက်နှင့်

စမ်းလိုက်သည်။ အိတ်မှာ ဖောင်းကားနေသည်။ အကဲခတ်ပရင်က တစ်ပုလင်း၊ လက်ကိုင်ပဝါ ထောင့်စွန်းတွင် ထုပ်ထားသည့် လက်သီးဆုပ်လောက် ကျောက်ခဲက တစ်တုံး၊ ငွေရောင်ချိတ်ကွင်းနှင့် ခါးပတ်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ခူးပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်ကာ အပြင်တွင် တရိပ်ရိပ်ကျန်ခဲ့သည့် မြက်ခင်းပြင်ကို ငေးလိုက်လာသည်။ ဘာကျာကို ထုတ်ပြီး တေးသွားတစ်ခု မှုတ်ရင်း ဒစ် အချက်ပေးမည့်အချိန်ကို စောင့်နေသည်။ “ပယ်ရီရေ၊ မီးခြစ်ပေးစမ်းပါကွာ” ဟု ဆိုလျှင် အခါပေးလိုက်ခြင်းပင်။ သူက စတီယာရင်ကို လှမ်းကိုင်မည်။ ပဝါနှင့် ထုပ်ထားသည့် ကျောက်ခဲဖြင့် မစ္စတာဘဲလ်၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲမည်။ ပြီးမှ ခါးပတ်နှင့် လည်ပင်းကို စွပ်ပြီး အလောင်းကို လမ်းဘေးမြက်တောထဲ ဆွဲချထားခဲ့မည်။

လောလောဆယ်တွင် ဒစ်နှင့် သူ့ ချက်အောက်ပြက်လုံးတွေကို မစ္စတာဘဲလ် သဘောကျပြီး အော်ရယ်နေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် အော်ရယ်သံက ပယ်ရီအဖေ တွက်စစ်မစ်ရယ်သံနှင့် တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်သည်။ ပယ်ရီထောင်းခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းထဲက ထိုးကိုက်လာသည်။ ခြေထောက်က ပိုနာလာသည်။ အကဲခတ်ပရင်သုံးပြား ထုတ်ပြီး ဝါးစားလိုက်သည်။ အန်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ သတိလစ်သွားလုမတတ်ပင်။ ဒစ် တစ်ခုခု မလှုပ်ရှားလျှင် တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မှာ သေချာသည်။ မှောင်စ ပြုလာပြီ။ လမ်းကြီးက အကွေ့အကောက် မရှိ၊ ပကတိ ဖြောင့်စင်းလျက်။ လူသူ အရိပ်အယောင်၊ အိမ်ခြေယာခြေ တစ်ခုတလေမျှ မတွေ့ရ။

ဒစ်က ဟာသတွေ ဆက်ပြောနေသည်။
‘အိမ်သာသွားတာနဲ့ သုသာန်သွားတာ အတူတူပဲ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ’

မစ္စတာဘဲလ် ခဏ စဉ်းစားသည်။ ခေါင်းခါပြီး -
‘သွားသင့်တဲ့အချိန်မှာ သွားကို သွားရမယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ’

တစ်ဆက်တည်းတွင် လက်မြှောက်ပြီး-
‘ပယ်ရီ၊ မီးခြစ်ခဏလောက်’
ပယ်ရီက ကျောက်တုံးပတ်ထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါကို တစ်ဖက်စွန်းမှကိုင်ပြီး လက်ကို လွှဲလိုက်သည်။ တအား ထုချလိုက်မည့်ဆဲဆဲတွင် မမျှော်လင့်သည့်ကိစ္စတစ်ခု သွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ကားကြုံစောင့်

နေသည့် နီဂရီးစစ်သားတစ်ယောက်။ လက်ပြတော့ သဘောကောင်းသည့် မစ္စတာဘဲလ်က ထိုးရပ်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ စစ်သားကလေး ကားဆီ ပြေးလာတော့ ပယ်ရီက ရွတ်နေသေးသည်။

‘ဘာတဲ့၊ သွားသင့်တဲ့အချိန်မှာ သွားရမယ်၊ ဟုတ်လား’

*

နီဗားဒါး၊
လက်စီဂက်စ်၊

၁၉၅၉ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၆ ရက်နေ့။ ROOMS ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်မှာ ဆွေးမြေ့ပျက်စီးကာ R နှင့် S ဆိုသည့် စာလုံးနှစ်လုံး ကွာကျနေပြီ။ ကျန်သည့် OOM သုံးလုံးမှာလည်း နေစားထားသဖြင့် ဖတ်လို့ မရနိုင်တော့အောင် မှေးမှိန်နေပြီ။ တစ်ရံရောအခါက အလုပ်အကိုင် ကောင်းခဲ့သည့်နေရာ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ သူ့ ကော်ဘီအိုင်မှတ်တမ်းတွင် နေ့ဤသို့ ရေးထားသည်။

“အလွန် အောက်တန်းကျပြီး ပြိုကျ ပျက်စီးနေသော သည်အိမ်ကြီးသည် (လက်စီဂတ်စ်ရဲ့တို့၏ အဆိုအရ) တစ်ချိန်က အလွန်နာမည်ကြီးခဲ့ဖူးသည့် “ဆောင်ကြားမြိုင်” တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ပင်မအိမ်ကြီး မီးလောင်သွားသည့်အခါ မီးထဲမပါသည့် အဆောင်တွေကို အခန်းများ ဖွဲ့ကာ ဈေးပေါပေါဖြင့် ငှားစားသည့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်သည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ဘာမှမရှိ၊ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရိုက်ထားသည့် ကပ်ရိုက်ကပ်ခွေ စားပွဲကြမ်းတစ်လုံးနှင့် လူတစ်ရပ်လောက် မြင့်သည့် ရှားစောင်းလက်ပပ်ပင် တစ်ပင်သာ ရှိသည်။”

လူသူအရိပ်အယောင် မမြင်ရသဖြင့် နေ့က လက်စုတ်တီး ခေါ်လိုက်သည်။ သုတိသာယာခြင်း မရှိလှသည့် အမျိုးသမီး အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။

‘လာပါပြီ’
ငါးမိနစ်ကြာမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ဝတ်

ထားသည့် အင်္ကျီက ပေပေရေရေ၊ ရွှေရောင်ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် စီးထား၏။ ဝါကြန့်ကြန့် ဆံပင်ပါးပါးကို ကော်ပြန့်ကြော်လို ခွေကာလိပ်ကာဖြင့်။ ဆံထိုးတွေ၊ ဆံညှပ်တွေ ခေါင်းပေါ်တွင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ မျက်နှာက ယောက်ျားမျက်နှာမျိုး။ နှုတ်ခမ်းနှင့်ပါးကို ရဲနေအောင် ဆေးဆိုးပန်းရိုက် လုပ်ထား၏။ ဘီယာနဲ့၊ စီးကရက်နဲ့၊ လောလောလတ်လတ် ဆိုးလာသည့် လက်သည်းဆိုးဆေးနဲ့က သူနှင့်အတူ ပါလာသည်။ လက်ထဲတွင် ဘီယာတစ်ဘူးကိုလျက် ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အသက်က ခုနစ်ဆယ့် လေးနှစ်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် နေ့၏မျက်စိထဲတွင် ပိုငယ်နေသည် ထင်၏။ နှစ်ချိ၍ ငယ်ခြင်းတော့ မဟုတ်။ သူ့စိတ်ထဲ ဆယ်မိနစ်လောက် ပိုငယ်နေသည်ထင်၏။ သူ့ကတ်ပြားကို ထုတ်ပြတော့ အမျိုးသမီးကြီးက သဘောကျသွားပုံဖြင့် ပြုံးလိုက်သည့်အခါ သွားတုနှစ်တန်းကို နေ့ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

‘ဟဲ ... ဟဲ၊ ထင်သားပဲ။ ကဲ ... ဆိုပါဦး’
 ဒစ်ဟစ်ကော့၏ ဓာတ်ပုံကို ပြုပြီး မေးလိုက်သည်။
 ‘သူ့ကို သိလား’
 အဘွားကြီး ခေါင်းယမ်းသည်။
 ‘ဟင့်အင်း၊ မသိဘူး’
 ‘သူ့ကိုကော ...’
 ပယ်ရီပုံကို ပြုပြီး ထပ်မေးသည်။

‘သူကတော့ ဒီလာ တည်းဖူးတယ်၊ ခုတော့ မရှိပါဘူး။ သူလာတည်းတာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ထင်တယ်။ ဧည့်စာရင်းစာအုပ် ကြည့်မလား’

အဘွားကြီးက အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထနေသည့်လက်ဖြင့် စာရွက်တွေကို လှန်သည်။ လက်သည်းကို ပြောင်နေအောင် ဆိုးထား၏။ ဧည့်စာရင်းစာအုပ်တွင် နာမည်တွေကို ခဲတံဖြင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ လက်စိမ်းဂတ်စ်၏ သည်လိုနေရာမျိုးတွင် သူတို့လို လူတွေ ကျက်စားတတ်သဖြင့် နေ့၏ ဆရာသမားတွေက သူ့ကို လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက် ဆက်လိုက်ရမည့်နှစ်နေရာ ကျန်သေးသည်။ ပယ်ရီအဖေ နေသည့် ရီနီနှင့် သူ့အစ်မ နေသည့် ဆန်ဖရန်စစ္စကို ဖြစ်သည်။ သူ့အစ်မကို မစွက်ဖရက်ဒီဂျန်ဆင် အမည်ဖြင့် ရှာရမည်။ သည်အမျိုးတွေ

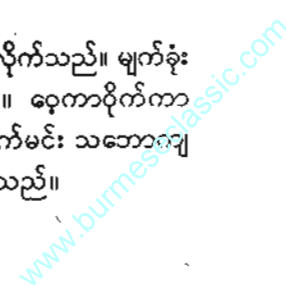
နှင့် တွေ့ဆုံ လေ့လာပြီးမှ ပယ်ရီ ဘယ်ရောက်နေသည်ကို ခြေရာခံနိုင်လိမ့်မည်။ မြို့ခံရဲနှင့် စုံထောက်အဖွဲ့ကိုလည်း အားကိုးရလိမ့်မည်။ သည်ကို ရောက်ရောက်ချင်း သက်ဆိုင်ရာရဲနှင့် စုံထောက်အဖွဲ့ဆီ ပထမသွားပြီး ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ဌာနမှူး ဟင်ဒ်လန်က ပယ်ရီနှင့် ဒစ်၏ ဓာတ်ပုံကို ရဲစခန်းတိုင်းဆီ ဖြန့်လိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“နှစ်ယောက်စလုံး ခြေချုပ်ဖြင့် ထောင်က-ထွက်လာသူများဖြစ်သည်။ ခြေချုပ်ခံဝန် ဖောက်ဖျက်မှုဖြင့် ကင်းဆပ်စ်ရဲက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အလိုရှိနေသည်။ သူတို့မောင်းသွားသည့်ကားမှာ ၁၉၄၉ မော်ဒယ်လ် နံပါတ်ဂျေအို ၅၅၂၆၉ ချက်ဗလက်ဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် လက်နက်ပါနိုင်သဖြင့် အန္တရာယ်ရှိသူများအဖြစ် သတ်မှတ်ထားရမည်” ဟူသည့် ညွှန်ကြားလွှာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟင်ဒ်လန်က စုံထောက်တစ်ယောက်ကိုလည်း နေ့အား အကူအညီပေးဖို့ အားပြည့်ပေးလိုက်သည်။ လောင်းကစားမြို့ဖြစ်၍ အပေါင်ဆိုင်တွေကို စောင့်ကြည့်ဖို့လည်း အကြံပေးလိုက်၏။

နေ့နှင့် မြို့ခံလူငယ်စုံထောက် ပေါင်းပြီး အပေါင်ဆိုင်တွေကို ပိုက်စိပ်တိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်တစ်လက အပေါင်ပစ္စည်းစာရင်းကို စစ်သည်။ ကလပ်တာအိမ်မှ ခိုးသွားသည့် ဇင်းနှစ်ရေဒီယိုကလေး တွေ့လို တွေ့ငြား လိုက်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် မတွေ့ခဲ့ပါ။ သို့သော်လည်း အမြတ်တစ်ခုတော့ ထွက်ခဲ့သည်။ အပေါင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်က ပယ်ရီစမစ်ကို မှတ်မိသည်။ နိုဝင်ဘာလ ပထမအပတ်ထဲတွင် ဝက်ဝံရေစောင် တစ်ထည် လာပေါင်သွားသည့် အပေါင်လက်မှတ်မိတ္တူကို ရခဲ့သည်။ သည်အပေါင်ဆိုင်မှ ဆောင်ကြာမြိုင်အဟောင်းကြီး၏ လိပ်စာကို ဇနီး ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အဘွားကြီးက စာအုပ်တစ်နေရာကို ထောက်ပြပြီး ပြောသည်။
 ‘အောက်တိုဘာလ ဆယ့်သုံးရက်နေ့မှာ အခန်းယူတယ်၊ နိုဝင်ဘာလ ဆယ့်တစ်ရက်နေ့မှာ ထွက်သွားတယ်’

နေ့က ပယ်ရီစမစ်၏ လက်မှတ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ခုံးချိုလိုက်မိ၏။ တော်တော်လှသည့် လက်ရေးပါလား။ ဝေကာပိုက်ကာ စာလုံးတွေ ဆွဲသွားပုံက ပန်းချီဆန်လှသည်။ စုံထောက်မင်း သဘောကျနေပုံကို ရိပ်မိသည့် အမျိုးသမီးကြီးက စကားဆက်သည်။

‘အမယ်လေး၊ သူ စကားပြောတာ ရှင် ကြားစေချင်တယ်။ သူ စကားသံက ပါးစပ်ဖျားက တိုးတိုးလေး ထွက်လာတာ။ သိပ်ပြီး သိမ်မွေ့ တဲ့ ကလေး၊ တကယ့်ချစ်စရာလေး။ ဘာလို့ ရှင် သူ့နောက်လိုက်နေတာလဲ’

‘အမယ်လေးတော်၊ ဒီအမှုလေးလောက်ကို ကင်းဆပ်စ်ကတောင် လိုက်လာတယ်။ ဟုတ်လား။ ထားပါလေ။ ကျုပ်က အဘွားကြီး ဖြစ်နေပြီ။ သတိလည်း သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ ရှင်ကို ယုံလို့ ပြောတာ၊ ဘယ် ကောင်မလေးတွေကိုမှ သူ့အကြောင်း ပြောမပြုဖူးဘူး’

ဘီယာလက်ကျန်ကို လက်ထဲတွင် ကိုင်၍ လှည့်နေရင်း တစ်ခုခု ကို အလေးအနက် တွေးနေပုံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ဒီလိုကလေးမျိုးဟာ ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီးတော့ မလုပ်လောက်ပါဘူး။ သူ နောက် ပေါ်မလာတော့ဘူး။ စကားပြော ယဉ်ကျေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လေလွင့်နေတဲ့ပုံပါပဲ။ အခန်းခတော့ မှန်မှန်ပေးပါရဲ့။ နောက်ဆုံးအခန်းခ ပေးတဲ့နေ့ကဆို သူ့ပြောပုံကလေးက သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ’

ပြောပြီး ရယ်စရာ တစ်ခုခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ပြုံးသည်။

စုံထောက်အရာရှိက အခန်းခအကြောင်း မေးသည်။

‘တစ်ပတ်မှာ ကိုးဒေါ်လာပဲ ယူပါတယ်။ သော့အတွက် အာမခံက ဆင့်ငါးဆယ်ပါ’

‘သူ ဒီမှာနေတုန်းက ဘာများထူးခြားတာတွေ့လဲ၊ သူ့မှာ အပေါင်းအသင်းကော မရှိဘူးလား’

‘အို ... ဒါလောက် လူတွေ ဝင်ချည်ထွက်ချည်နဲ့နေတာ၊ ဘယ်မှာ မှတ်မိပါ့မလဲ။ လူတွေက မျိုးစုံ၊ ကလေးကလွင့်တွေ၊ သူတောင်းစားတွေတောင် ပါသေးတယ်။ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ကျုပ်မှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက ကြီးကြီးမာမာတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ နေဦး၊ သတိရပြီ။ သူ့မှာ အဖော်လုံးဝ မရှိပါဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှ တွဲသွားတဲ့လာတာလည်း မတွေ့ရဘူး။ နောက်ဆုံး တစ်ခေါက်လာတော့ ဟောဟိုအနားမှာ ရပ်ထားတဲ့ သူ့ကားအိုကြီးကိုပါပဲ။ တစ်ချိန်လုံး ထုရိုက်နေတယ်။ ဒန်ဒိုးဒန်ခွက် ဖာတဲ့လူ အတိုင်းပဲ။ ကားကြီးက ဖို့ဒ်ကားဟောင်းကြီး၊ သူ့ထက်တောင် အသက်ကြီးမယ် ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆေးသုတ်

တယ်။ အမိုးကို အနက်ရောင်၊ ကိုယ်ထည်ကို ငွေရောင်၊ နောက်ပြီးတော့ ရှေ့မှန်မှာ “ရောင်းမည်” ဆိုပြီး ရေးတယ်။ လူတစ်ယောက်က လာပြီး သူ့ကို ဒေါ်လာလေးဆယ် ပေးတယ်။ အမှန်က ကိုးဆယ်လောက် တန်ပါတယ်။ သူက ကိုးဆယ်တောင်းတယ်။ နောက် အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ သူပြောသံ ကြားလိုက်တယ်။ ဘတ်စ်ကားခလိုလို့ပါတဲ့။ ဝယ်သွားတဲ့လူက လူမည်းလို့ ပြောသံကြားလိုက်တယ်’

‘သူ ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားမယ်ပြောတော့ ဘယ်သွားလဲ မသိဘူးလား’

အဘွားကြီးက စီးကရက်တစ်လိပ်ခဲပြီး နေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ရှင်ကလည်း ဆုကြေးလေး ဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး လုပ်ဦးမှပေါ့’

နေးက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်သဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘သူက ဘယ်သွားလဲတော့ မသိဘူး။ သေချာတာကတော့ ဘယ်မှာမှ ကြာကြာမနေဘူး။ ဒီကို ပြန်ရောက်လာတာချည်းပဲ’

ပြောနေရင်း အတွင်းဘက်သို့ မေးငေါ့ပြလိုက်ပြီး-

‘လာ ... ခုမှ သတိရတယ်။ ကျုပ် ပြစရာ ရှိတယ်’

လှေကားက မှောင်နှင့်မည်းမည်း။ အနံ့အသက်က အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ။ အရက်နဲ့၊ ဆေးလိပ်နဲ့၊ အိမ်သာနဲ့ ရောထွေးနေသည်။ အခန်း တစ်ခန်းထဲတွင် အမူးသမားတစ်ယောက် အာလေးလျှာလေးနှင့် သီချင်း အော်ဆိုနေသည်။

‘ဟဲ့ ... ဒတ်ချ်ကောင်၊ တော်တော့၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း။ ပြောမရရင် နင့်ကို ငါ မောင်းချမယ်’

အဘွားကြီးက စတုရန်းတစ်ခန်းထဲသို့ နေးကို ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားသည်။ မီးဖွင့်၍ စက္ကူကတ်ပုံးတစ်လုံးကို ညွှန်ပြပြီး-

‘အဲဒါ သူ့ပစ္စည်းပဲ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ လာယူမယ် တဲ့၊ သိမ်းထားပေးပါတဲ့’

ကတ်ပုံးကို အလုံပိတ်ထား။ သို့သော် ကြိုးနှင့်ချည်ထားသည်။ ပုံးပေါ်တွင် ရေးထားသည့်စာတမ်းက ကျိန်စာတိုက်ထားသည့် စာတမ်းမျိုး။ ခြေဖြူဖြင့် သေသေသပ်သပ် ရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“သတိ
ပယ်ရီစမစ်၏ ပစ္စည်း၊
သတိထား”

ကြိုးထုံးပုံကို သေသေချာချာကြည့်တော့ ကလပ်တာမိသားစုကို ချည်ပုံမျိုးမဟုတ်။ နှေး စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကြိုးဖြေပြီး အဖုံးကိုဖွင့်တော့ ပိုးဟပ်တစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာသည်။ အဘွားကြီးက ဖိနပ်နှင့် နင်းခြေပစ်လိုက်သည်။

နှေးက ပစ္စည်းတွေကို ဂရုတစိုက် ယူကြည့်နေစဉ် အဘွားကြီးက အော်သည်။

‘ဟယ် ... ကြည့်စမ်း သူ့ခိုးလေး၊ အဲဒါ ကျုပ်မျက်နှာသုတ်ပဝါပါတော်’

ကျန်ပစ္စည်းတွေကို နှေးက စနစ်တကျ ရေးမှတ်နေသည်။

ခေါင်းအုံးအဟောင်းတစ်လုံး၊ “ဟိုနီလူလက်ဆောင်” ဟု ရေးထားသည်။ ပန်းရောင် ခြုံစောင်ကလေး တစ်ထည်၊ ကာကီရောင်ဘောင်းဘီတစ်ထည်၊ သတ္တုဒယ်အိုးတစ်လုံး။

အခြား ဗြဟ္မစဗျင်းတောင်းတွေလည်း အများကြီး။ ပုံဆွဲစာအုပ်တစ်အုပ်။ စာအုပ်ထဲတွင် အားကစားမဂ္ဂဇင်းများထဲမှ ပုံတွေကို ဖြတ်ပြီး ညှပ်ကပ်ထားသည်။ အလေးမနေပုံများ။ ချွေးတွေ ရွဲနေသည်။ အားကစားသမားများ ကိုယ်ဟန်ပြနေပုံများ ဖြစ်သည်။ ဖိနပ်ဘူးခွဲထဲတွင် ဆေးပုလင်းတွေ၊ အင်္ကျီပုလင်းခွဲတွေက အများဆုံး။

‘အလကား အစုတ်ပလုတ်တွေ’

အဘွားကြီးက ရှုံ့မဲ့ပြီး ရေရွတ်လိုက်သည်။

မှန်ပါသည်။ အားလုံး အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်လိုက်ရမည့် တိုလီမိုလီတွေ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သဲလွန်စ ငတ်မွတ်နေသည့် စုံထောက်နှေးသည် တစ်ခုချင်းကို မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်သလို အသေးစိတ်လေ့လာနေသည်။ သွားဖုံးနာလျှင် ပွတ်သည့်ဆေးမှသည် ဆီချေးတွေ ရွဲနေသည့် ခေါင်းအုံးအစုတ်ထိ သေသေချာချာကြည့်သည်။ အလွန်အမင်း အထီးကျန်နိုင်လွန်းသော၊ ဆင်းရဲမွဲတေလွန်းသော သူ့ဘဝကို မှန်းဆနိုင်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရီနီသို့ ရောက်သွားသည်။ အထက်သို့ အစီရင်ခံစာ တင်ဖို့ ပြင်သည်။

“မနက် ၉ နာရီ လက်ထောက်စုံထောက်ကလေးက နီဗားဒါးပြည်နယ်တွင်းရှိ ဝါရိုးမြို့နယ် ရီနီရဲမှူးရုံးမှ အမှုလိုက် ရဲအရာရှိ မစ္စတာဘတ်လ်ဒရစ်(စ်)ကိုးလ်နှင့် ဆက်သွယ်ပေးသည်။ မစ္စတာဒရစ်(စ်)ကိုးလ်က ဟစ်ကော့နှင့် စမစ်တို့၏ ဓာတ်ပုံ၊ လက်ဗွေပုံစံနှင့် ဖမ်းဝရမ်းထုတ်ပေးသည်။ သူတို့ကားနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့လျှင် တားထားဖို့ ဂိတ်မှန်သမျှကို သတင်းပို့ထားသည်။

၁၀း၃၀ နာရီတွင် ရီနီ ရဲထောက်လှမ်းရေးမှ တပ်ကြပ်ကြီးဖာရိုကို အားဖြည့်ပေးသည်။ လက်ထောက်လုပ်သူနှင့် ဖာရိုတို့နှစ်ယောက် ရဲစခန်း လူဆိုးစာရင်းတွေကို မွှေနှောက် ရှာဖွေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အမည်ကို လုံးဝ မတွေ့။ အပေါင်ဆိုင်တွေကို မွှေသော်လည်း ရေဒီယိုကလေး၏ သတင်း ဘာမှမရ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဓာတ်ပုံပြုပြီး မေးသော်လည်း အပေါင်ဆိုင်များမှ စမစ်ကို မြင်ဖူးသလိုလို ရှိကြောင်းလောက်သာ ပြောနိုင်ကြသည်။”

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် တက်စီဂျန်စမစ် ရှာပုံတော် ဆက်ဖွင့်သည်။

ပထမဆုံး စာတိုက်တွင် ဝင်စုံစမ်းရာ စာတိုက်စာရေးထံမှ ဩဂုတ်လထဲတွင် အလာစကာသို့ ပြောင်းသွားကြောင်း သိရသည်။ စာကယ်စီတီးဆင်ခြေပုံးတွင် နေကြောင်းပါ သတင်းရသည်။ သူ့စာတွေ လာလျှင် ယင်း မရေမရာလိပ်စာအတိုင်း လွှဲပို့ပေးရကြောင်းလည်း သိရ၏။ နှေးကတောင်းပန်သဖြင့် သူ့ပုံပန်းကို စာရေးက သူ သိသမျှ ပြောဖော်ရသည်။

‘အင်း ... ပြောရရင်တော့ အရှည်သားဗျ။ သူက လူတွေနဲ့ သိပ်မရောဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ သင်းကွဲပုံလွေတဲ့လေး။ စာတွေလာရင်လည်း သူ့နာမည်ရှေ့မှာ အဲဒီ နာမဝိသေသနနဲ့ လာတာများတယ်။ ဟင့်အင်း၊ စာလာတာ အတော်နည်းပါတယ်။ စာအုပ်တွေ၊ ကြော်ငြာစာစောင်တွေ လာတာ များတယ်။ ဘယ်လိုလူတွေကများ သူ့ဆီ တကူးတက ပို့ကြလဲ မသိဘူး။ အသက်၊ ဟုတ်လား။ ခြောက်ဆယ်လောက်ရှိပြီ ထင်တယ်။ ဧရာမ ဦးထုပ်ကြီး ဆောင်းတတ်တယ်။ အဝတ်အစားလား၊ ကောင်းဘို့ပြင်ပုံစံပဲ။ တစ်ခါတလေပဲ သူနဲ့ စကားပြောဖူးပါတယ်။ ဟိုတုန်းက သပ်ကပ်

ထဲမှာ မြင်းရိုင်းစီးဖူးတယ် ပြောတယ်။ ဟိုဘက်နှစ်တွေတုန်းက တော့ စာတိုက်ကို မကြာမကြာ ရောက်လာတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ လနဲ့ချီပြီး ပျောက်နေတတ်တယ်။ သတ္တုရှာ ထွက်တယ်လို့ ပြောတာပဲ။

‘ပြီးခဲ့တဲ့ သြဂုတ်လထဲမှာ လူငယ်တစ်ယောက် သူ့ကို လာမေးတယ်။ သူ့အဖေ တက်စီဂျန်စမစ်ကို လာရှာတာတဲ့။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ လိပ်စာ လာမေးတာလေ။ ကောင်လေးက သူ့အဖေနဲ့ လုံးဝ မတူဘူး။ ဝံပုလွေက နှုတ်ခမ်းပါးပါးနဲ့၊ အိုင်ယာလန်သား။ ချာတီတံက အင်ဒီယန်နဲ့ တူတယ်။ ဆံပင်က ဖိနပ်သုတ်ဆေးလို နက်မှောင်နေတာပဲ။ မျက်လုံးကလည်း အတူတူပဲ။ နောက်တစ်နေ့ ဝံပုလွေနဲ့ လမ်းမှာတွေ့ကြတော့ သူ့သား လာသွားတဲ့အကြောင်း၊ တပ်ထဲက ထွက်လာတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ သူတို့သားအဖ အလာစကာကို သွားမလိုတဲ့။ သူ့အဲဒီမှာ တည်းခိုခန်းဆိုလား၊ အမဲလိုက်စခန်းဆိုလား ဖွင့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဟင့်အင်း ... မတွေ့တော့ဘူး။ အဲဒီမှာ သားအဖနှစ်ယောက် စလုံး ပျောက်သွားတာပဲ’

*

ဂျွန်ဆင်မိသားစု ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ ပြောင်းလာသည်မှာ မကြာသေးပေ။ မြို့မြောက်ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ လူလတ်တန်းစား ရပ်ကွက်သို့ အိမ်ခြံမြေဝယ်ရောင်း ကုမ္ပဏီအလုပ်ဖြင့် ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အလုပ်ကလည်း လူလတ်တန်းစား ဝင်ငွေရသည့်အလုပ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဝဲ၉၅၉ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် အရွယ်အားဖြင့် ငယ်သေးသော မစ္စကီဂျွန်ဆင်သည် ဧည့်သည်များကို မျှော်လျက်ရှိသည်။ အိမ်နီးနားချင်း အမျိုးသမီးသုံးဦး လာလည်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ကော်ဖီနှင့် မုန့် ကျွေးမည်။ ဖဲလည်း ကစားချင် ကစားဖြစ်လိမ့်မည်။

ဧည့်ခန်း သေသေသပ်သပ် ရှိ မရှိ လိုက်ကြည့်နေသည်။ အိမ်သစ်တွင် ပထမဆုံး မိတ်ဆုံကော်ဖီပိုင်းနှင့် ဧည့်ခံရမည်ဖြစ်၍ ဂရုစိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရစ္စမတ် သစ်ပင်ကို အခန်းထောင့်သို့ နည်းနည်းတိုးထားလိုက်သည်။ ဆင်ခြေလျှော တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ဆောက်ထားသည့် မြို့စွန်ရပ်ကွက်မှ ယာတောအိမ်ပုံစံ အိမ်ကလေးမှာ နေချင်စဖွယ်

ရှိသည်။ လေးထောင့်ကွက် ဖော်ထားသည့် ထင်းရှူးသား နံရံများနှင့် အိမ်လုံးပြည့် ခင်းထားသည့် ကော်ဇောမှာ ပန်ရလှသည်။ မစ္စကီဂျွန်ဆင်က သည်အိမ်ကလေးကို သိပ်သဘောကျနေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ မြင်ရသည့် ရှုခင်းကလည်း သာသည်။ အလှိုင်းလှိုင်းထနေသည့် အစိမ်းရင့်ရောင် လျှိုမြောင်တောင်တန်းများ၊ ပြီးတော့ ပင်လယ်ပြာပြာ၊ မိုးပြာပြာ။

မစ္စတာဂျွန်ဆင်၏ အလုပ်မှာ ကုမ္ပဏီ၏ အာမခံဌာနခွဲ မန်နေဂျာ ဖြစ်သော်လည်း သူက လက်သမား အလုပ်ကို ဝါသနာပါသည်။ ခြံစည်းရိုးကို ကိုယ်တိုင်ကာပြီး ဆေးဖြူသုတ်ထားသည်။ ခွေးအိမ်ကလေးနှင့် သံပုံးကိုလည်း ကိုယ်တိုင် ရိုက်သည်။ ကလေးတွေ စီးဖို့ ဒန်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင်လုပ်သည်။ သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးကလေးတို့ သူတို့အချစ်တော်ခွေးကြီးနှင့် နောက်သား ပန်းခြံထဲတွင် ဆော့ကစားနေကြသည်။ ဧည့်သည်တွေ ပြန်သည်အထိ သူတို့ကို ကစားခွင့်ပေးထားသည်။ နေရောင်ခြည် ဖျော့ဖျော့အောက်တွင် သူတို့ ပျော်နေကြသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးခေါက်သံကြားသဖြင့် မစ္စကီဂျွန်ဆင် ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ သည်။ ကိုယ်နေဟန် သွယ်လျလျကို အဝါရောင်ဝတ်စုံ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ချာရိုက်အင်ဒီယန်သွေး ပါသဖြင့် ညိုစိမ့်စိမ့် အသားရောင်၊ နက်မှောင်သည့် ဆံပင်တို့နှင့် စပ်နေသည်။ အမျိုးသမီးသုံးယောက်အတွက် တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသူတွေက အမျိုးသား နှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်ကစပြီး သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။

‘ကျွန်တော့်နာမည် နေး ပါ။ သူက အင်စပက်တော် ဂူသရီပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆန်ဖရန်စစ္စကို ရဲ့နဲ့တွဲပြီး အလုပ်လုပ်နေကြပါတယ်။ ကင်းဆပ်စ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့မောင် ပယ်ရီစမစ်ကို ကျွန်တော်တို့ ရှာနေတာပါ။ သူက ခြေချုပ်ခံဝန်ကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ သတင်းပို့ရမယ့် ‘အချိန်မှာ သတင်းမပို့ခဲ့ပါဘူး။ သူဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ပြောနိုင်မလားလို့ပါ’

မစ္စကီဂျွန်ဆင်က အံ့သြဟန်လည်း မပြု၊ စိတ်ပျက်ဟန်လည်း မပြု။ ရဲတွေ အိမ်ရောက်လာတာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားပုံ မရ။ သူ့မောင် ပယ်ရီအကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းသိထားသည် မဟုတ်လား။ သူ စိတ်ပူနေသည်မှာ ကော်ဖီလာသောက်မည့် ဧည့်သည်အမျိုးသမီး သုံး

ယောက်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ရဲစုံထောက်တွေ သူ့ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတုန်း ရောက်လာမှဖြင့် ဒုက္ခ။

‘ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း။ ကျွန်မ မသိဘူး၊ သူနဲ့ မတွေ့တာ လေးနှစ်ရှိပြီ’

‘ကိစ္စက အရေးကြီးပါတယ် မစ္စကဲဂျွန်ဆင်။ ကျွန်တော်တို့ အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်လား’

မစ္စကဲဂျွန်ဆင် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကို ကော်ဖီတိုက်ပြီး မေးသမျှ ဖြေရတော့သည်။

‘ကျွန်မနဲ့ပယ်ရီ မတွေ့တာ လေးနှစ်ရှိပြီ။ အဲ ... ခြေချုပ်နဲ့ တောင်က ထွက်လာပြီးကတည်းက မတွေ့တာပါ။ မနှစ်နေမှာ သူ ထောင်က ထွက်လာတုန်းက ရီနိုမှာရှိနေတဲ့ အဖေဆီ သူ သွားလည်တယ်။ အဖေ ဆီကရတဲ့ စာတစ်စောင်မှာ ပယ်ရီကိုခေါ်ပြီး အလာစကာကို ပြန်သွားကြတယ်တဲ့။ နောက်စာတစ်စောင် ထပ်ရတယ်။ စက်တင်ဘာလထဲမှာ ထင်တယ်။ အဖေ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ရေးလိုက်တဲ့ စာပါ။ သားအဖ နှစ်ယောက် နယ်စပ်မရောက်ခင် လမ်းမှာ ရန်ဖြစ်ကြတယ်တဲ့။ အဖေ တစ်ယောက်တည်း ဆက်သွားရတယ်။ သူက ပြန်လှည့်လာတယ်တဲ့လေ’

‘အဲဒီကတည်းက ပယ်ရီနဲ့ စာအဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဆို ခင်ဗျား မောင်လေး သူ့အဖေဆီ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက် က ရောက်တယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့’

‘မသိဘူးလေ၊ ကျွန်မ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး’

‘မောင်နှမနှစ်ယောက် အဆင်မပြေကြဘူး ထင်တယ်’

‘ပယ်ရီနဲ့လား၊ ဟုတ်ကယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို ကြောက်တယ်’

‘ဒါပေမဲ့ လန်စင်းထောင်မှာ သူ ကျနေတုန်းက ခင်ဗျား သူ့ဆီ စာမှန်မှန် ရေးတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ထောင်အာဏာပိုင်တွေဆီက သိထားတယ်’

အင်စပက်တော် ဂူသရီက ဘာမှဝင်မပြောဘဲ နားထောင်သူအဆင့်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေနေသည်။

ပြင်ပေးနိုင်မယ်လို့လည်း ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မလွယ်ဘူး၊ ဘယ်သူမှ သူ့ကို မလွှမ်းမိုးနိုင်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း သူ မလေးစားဘူး’

‘သူ့ အပေါင်းအသင်းတွေ အကြောင်းကော ဘယ်လောက် သိသလဲ။ တစ်ယောက်ယောက်ဆီကို သူ ရောက်နေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘ဂျိုးဂျိမ်းဆိုတဲ့ တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်’

အမျိုးသမီးက ဂျိုးဂျိမ်း ခေါ် အင်ဒီယန် လူငယ်တစ်ယောက် အကြောင်း ပြောပြသည်။ သူက ဝါရှင်တန်ပြည်နယ် ဘယ်လင်ဂန် တောထဲတွင်နေပြီး သစ်ခုတ်ခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်း အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးကြောင်း သိရသည်။

‘ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျွန်မ မတွေ့ဖူးဘူး၊ သူတို့ မိသားစုဟာ ပယ်ရီ အပေါ်မှာ တော်တော် ကောင်းကြတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ပယ်ရီမိတ်ဆွေဆိုလို့ ကျွန်မ တစ်ယောက်ပဲ တွေ့ဖူးတယ်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်က ကျွန်မ ဆီကို ရောက်လာတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ပယ်ရီ မိတ်ဆက်စာ တစ်စောင်နဲ့အတူ ရောက်လာတာ၊ သူ့မိန်းမပါတဲ့။ ဒုက္ခရောက်နေလို့ စောင့်ရှောက်ထားပေးပါတဲ့။ ကျွန်မလည်း သနားတာနဲ့ ခေါ်ထားလိုက်မိတယ်။ သူတို့ တရားဝင် လက်ထပ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သိပ်ကြာကြာ မနေပါဘူး၊ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ပစ္စည်းတွေ သေတ္တာတစ်လုံး အပြည့်ထည့်ပြီး လစ်သွားတော့တာပါပဲ။ ကျွန်မတို့လင်မယား ဝတ်စရာ မကျန်သလောက်ပဲ။ ငွေထည် ဇွန်းခက်ရင်းတွေလည်း ပါသွားတယ်။ မီးဖိုထဲက နာရီပါ ယူသွားတယ်လေ’

‘ဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာလဲ။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားတို့ ဘယ်မှာ နေကြသလဲ’

‘ဒင်ဗာမှာပါ’

‘ကင်းဆပ်စ်က ဖို့တ်စကော့မှာ နေဖူးသလား’

‘ဟင့်အင်း၊ မနေဖူးပါဘူး။ ကင်းဆပ်စ်ကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး’

‘ဖို့တ်စကော့မှာ နေတဲ့ အစ်မတစ်ယောက် ရှိသလား’

‘မရှိပါဘူး။ သူ့မှာ တခြားအစ်မတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူက သေပြီပဲ’

‘ကျွန်တော်တို့တော့ သူ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ခင်ဗျားကို ဆက်သွယ် လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်။ စာရေးချင် ရေးလိမ့်မယ်၊ လူကိုယ်တိုင် ရောက်ချင်လည်း ရောက်ချလာလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်မတော့ မထင်ဘူး။ ကျွန်မတို့ ဒီကို ပြောင်းလာတာလည်း သူ မသိဘူး။ ဒင်ဗာမှာပဲလို့ သူ အောက်မေ့နေမှာ။ တစ်ဆိတ် ကျွန်မကို ကူညီပါ။ သူနဲ့တွေ့ရင် ကျွန်မ လိပ်စာကို မပေးနဲ့နော်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ တစ်ခုခုလုပ်မယ် ထင်လို့လား။ ထိုးလား ရိုက်လား လုပ်တာမျိုးလေ’

အမျိုးသမီး တွေသွားသည်။ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပုံ ရ သည်။

‘သူ့ကို ကျွန်မ ကြောက်နေတယ်။ ဘာပြုလို့မှန်း မသိဘူး။ သူက တစ်မျိုး၊ သိပ်ကြင်နာတတ်တယ်၊ ညင်သာတယ်၊ သိပ်မျက်ရည် လွယ်တယ်။ သီချင်းနားထောင်ရင်း ငိုတဲ့အခါ ငိုတယ်။ သူ ငယ်ငယ်က နေဝင်ချိန်ကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုဖူးတယ်။ သိပ် လှလွန်းလို့ တဲ့။ ဖိုးလမင်းကို မော့ကြည့်ပြီးတော့လည်း ငိုချင်ငိုတာ၊ တစ်ခါတလေ သိပ်သနားဖို့ ကောင်းတာ’

ထိုစဉ် တံခါးခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသည်။ ထဖွင့်ပေးဖို့ မစွက်ဂျွန်ဆင် ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်နေသည်။ နေးက ရိပ်မိလိုက်သည်။ (သည် အကြောင်း သူ့မှတ်စုတွင် ဤသို့ ရေးသွင်းထားသည်။ “ကျွန်တော်တို့ လူတွေ မေးမြန်းနေသည့် တစ်ချိန်လုံး ဣန္ဒြေရရ စကားပြောသွားသည်။ အလွန်တည်ငြိမ်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။)

ဦးထုပ်ကောက်ဆောင်းပြီး နေးက နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။

‘ခုလို အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ် မစွက်ဂျွန် ဆင်။ ပယ်ရီဆီက သတင်းတစ်မျိုးမျိုး ကြားရင်တော့ အင်စပက်တော် ဂူသရီဆီ အကြောင်းကြားပေးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ပါတယ်’

စုံထောက်နှစ်ယောက် ပြန်သွားတော့ မစွက်ဂျွန်ဆင်တစ်ယောက် နေး ပြောသည့် ဣန္ဒြေတွေ၊ တည်ငြိမ်မှုတွေ ပျောက်ကုန်ပြီး စိတ်တွေ လှုပ်ရှားကျန်ရစ်သည်။ ကော်ဖီပွဲ ပြီးသည်အထိ မနည်းထိန်းထားရသည်။ ဧည့်သည်အမျိုးသမီးတွေ ပြန်သွားပြီး ကလေးတွေကို ကျွေးမွေး၊ ရေမိုး ချိုးပေးပြီးသည်အထိ စိတ်တွေ လေးလံနေသည်။ လမ်းဘေးမီးတိုင်တွေ

ကို နှင်းတွေ ဖုံးနေသည့်အလား။ ပယ်ရီကို ကြောက်နေသည်ဟု ပြောခဲ့ မိသည်။ ပယ်ရီတစ်ယောက်တည်းကို ကြောက်နေခြင်းလား၊ ထူးခြား ဆန်းကြယ်သည့် မိမိတို့ မောင်နှမလေးယောက်၏ ကံကြမ္မာကို တွေး ကြောက်နေခြင်းလား၊ သိပ်မသဲကွဲ။ ဖလောရင့်စံဘတ်စကင်နှင့် တက်စ် ဂျွန်စမစ်တို့တွင် သားသမီးလေးယောက် ပွားစီးခဲ့သည်။ အကြီး နှစ် ယောက်၏ ဘဝသည် မကြားဝံ့မနှာသာ ဇာတ်သိမ်းခန်းဖြင့် အဆုံးသတ် သွားခဲ့သည်။ ဘာဘရာ (သူ့ကို အိမ်တွင် ဘိုဘိုဟု ချစ်စနိုးခေါ်ကြသည်) ချစ်သည့် အကြီးဆုံးအစ်ကိုသည် သူ့ကိုယ်သူ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ပြီး သေကြောင်းကြံစည်သွားသည်။ ဖန်းက ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချပြီး ဘဝ ဇာတ်သိမ်းသွားသည်။ ပယ်ရီကျတော့ ရဲက အလိုရှိနေသည့် လူဆိုး တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ဆိုလျှင် မိမိ (ဘာဘရာ) တစ်ယောက်သာ လျှင် သာမန်ဘဝပိုင်ရှင်အဖြစ်ဖြင့် ကျန်တော့သည်ပေါ့။ ဘယ်လို အန္တရာယ် မျိုး ကျရောက်လာဦးမည်လဲ။ မတွေးရဲအောင်ပင်။ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိ သည့် ရောဂါဆိုးတစ်မျိုးမျိုး စွဲကပ်လာမှာလား။ သွင်သွင်ရှူးသွားမှာလား။ မီးဘေးသင့်ပြီး ဘဝတွင် အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားသည့် အရာအားလုံး ဆုံးရှုံးရတော့မှာလား။ ချစ်စရာ သည်အိမ်ကလေးနှင့် သားသမီးတွေ။ ပြီးတော့ လင်သား။

ယောက်ျားလုပ်သူက အလုပ်တာဝန်ဖြင့် ခရီးထွက်နေသည်။ တစ် ယောက်တည်း အိမ်တွင် ကျန်ရစ်သည့်အခါ ယမကာမှီဝဲဖို့ ဘယ်တုန်း ကမှ စိတ်မကူးခဲ့။ သည်ညတော့ အရက်ပြင်းပြင်း တစ်ခွက်စပ်ပြီး သောက် ချလိုက်မိသည်။ ပြီးသည်နှင့် ဧည့်ခန်း ဆိုဖာခုံရည်ပေါ်တွင် လှဲကာ ဇာတ်ပုံအယ်လ်ဘန်တစ်ခုကို အမှတ်မထင် လှန်ကြည့်နေမိသည်။

ပထမဆုံး စာမျက်နှာတွင် အဖေပုံကို တွေ့ရသည်။ ၁၉၂၂ ခု နှစ်က ဇာတ်ပုံဆိုင်တွင် ရိုက်ထားသည့် ပုံ။ လမ်းဘေးဆပ်ကပ်ထဲတွင် မြင်းရိုင်းစီးသည့်အချိန်၊ အင်ဒီယန်မကလေး ဖလောရင့်စံဘတ်စကင်နှင့် လက်ထပ်သည့်နှစ်။ အကြိမ်ပေါင်းမရေတွက်နိုင်အောင် ဘာဘရာဂျွန်ဆင် စိုက်ကြည့်ဖူးသည့် ဇာတ်ပုံ။ လုံးဝ အတွဲမညီသည့် စုံတွဲဖြစ်သည်။ ဘယ် လိုမှ မလိုက်ဖက်သည့် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ။

ဇာတ်ပုံထဲမှ လူငယ်က ခပ်ရိုင်းရိုင်း၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ဆွဲ ထောင်မှု ရှိသည့် ပုံမျိုး။ ဆံပင်က နီညိုရောင်၊ ရုပ်သွင်က မာနမျက်နှာ။

ဘယ်ဘက်မျက်စိက ခပ်စွေစွေ၊ ခပ်မှေးမှေး။ ပစ်ကွင်းကို သေနတ်နှင့် ချိန်နေသည့်အလား။ ကောင်းဘို့ငြင်တွေ စီးသည့် လည်စီးကို လည်ပင်း တွင် ပတ်ထားသည်။ ယောက်ျားပီသသည့် ပုံမျိုး။ အဖေတွင် မကောင်း သည့် စရိုက်တွေကော၊ ကောင်းသည့် အမူအကျင့်တွေပါ တွဲလျက် ရှိ နေသည်။ သို့သော် ဘာဘရာဂျန်ဆင်က အဖေကို လေးစားသည်။ သူ သည် အခြားသူများအတွက်တော့ လူတူးလူဆန်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သို့သော် အဖေသည် စွယ်စုံရသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ဘာဘရာ ကောင်းကောင်းသိသည်။

သစ်ပင်လွဲလျှင် သူ လိုချင်သည့်နေရာကို ကွက်တိလဲကျအောင် ခုတ်နိုင်သည်။ ဝက်ဝံတစ်ကောင်ကို တစ်ခဏအတွင်း အရှေ့ခွာနိုင်သည်။ နာရီပြင်တတ်သည်။ အိမ်ဆောက်တတ်သည်။ ကိတ်မုန့်ဖုတ်တတ်သည်။ ခြေအိတ်ဖာတတ်သည်။ ပင်အပ်တစ်ချောင်းကို ကွေးကာ တွေ့ရာကြိုး နှင့် ချိတ်ပြီး ငါးမျှားတတ်သည်။ တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး အလာစကာ တောနက်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း အသက်မသေအောင် နေခဲ့ဖူးသည်။

သူ့ခိုလှုံ့ သည်လို ဘေးမသိ ရန်မခအောင် နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဘာဘရာက ယုံသည်။ မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေနှင့် နုနယ်သောဘဝ သည် အဖေလို လူစားမျိုးအတွက် မဟုတ်ပေ။

အယ်လ်ဘန်ကိုလွန်ပြီး ကလေးပုံတွေကို ဆက်ကြည့်သည်။ ယူတား၊ နီဗားဒါး၊ အီဒါဟိုနှင့် အိုရီဂွန်တွင် ရိုက်ခဲ့သည့် ပုံများ ဖြစ်သည်။ “တက်စ်နှင့် ဖလော်” နယ်လှည့် ကပြသည့် မြင်းရိုင်းစီး ဆပ်ကပ်ပွဲများ ဇာတ်သိမ်း သွားချိန်ဖြစ်သည်။ မိသားစုအားလုံး ကားအိုကြီးတစ်စီးနှင့် အရပ်တကာ လှည့်ပြီး ကျပန်း လုပ်စားနေချိန်။ ၁၉၃၃ တစ်စိုက်တွင် အလုပ်အကိုင် က ရှားပါးလှသည်။

အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ဖိနပ်မပါသည့် ကလေး လေးယောက်၏ပုံသည် ပေါက်လွှတ်ပဲစားပုံ ပေါက်နေသည်။ အောက်တွင် ရေးထားသည့်ပုံစာမှာ “တက်စ်ဂျန်စမစ် မိသားစု၊ အိုရီဂွန်တွင် ဘယ်ရီသီး ကောက်နေစဉ်၊ ၁၉၃၃” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဘယ်ရီသီးနှင့် အနံ့ထွက်နေ သော ပေါင်မုန့်ကို နို့ဆီဆမ်း၍ မကြာခဏ စားကြရသည်။ ရံခါတွင် ပုပ်နေသော ငှက်ပျောသီးနှင့် ပြီးရသော နေ့တွေအကြောင်း ဘာဘရာ ဂျန်ဆင် ပြန်သတိရနေသည်။ ပယ်ရီ ရင်ကျပ်ပြီး တစ်ညလုံး လူးလို့မို့

ငိုယိုနေပုံတွေကို မြင်ယောင်လာသည်။ သည်လိုအခါတွင် သေများသွားမလား ဟု တွေးပူပြီး ဘိုဘိုပါ လိုက်ငိုရတတ်သည်။

ဘိုဘိုက ပယ်ရီထက် သုံးနှစ်ကြီးသည်။ သူ့မောင်လေးကို သူ သိပ်ချစ်သည်။ သူ့အတွက် တစ်ခုတည်းအော် ကစားစရာ အရုပ်ကလေး ပင်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် အဝတ်တွေချွတ်ပြီး ကော်လိုရာခိုချောင်းထဲ ရေဆင်းချိုးကြပုံများကိုလည်း သတိရနေသည်။ ဘိုဘိုက အရုပ်ကလေး ကို ချေးတွန်းပေးသည်။ ခေါင်းဖြီးပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင်တော့ တင်ပါးကလေးကို ရိုက်ပေးရသည်။ သူ့ချောင်းထဲက တက်လာပုံမှာ အသား က နေလောင်ထားသဖြင့် ညိုတိုတို၊ ဗိုက်ကလေးက ခပ်ပူပူ၊ တကယ့် နတ်သူငယ်ရုပ်ကလေးနှင့် တူနေသည်။

နောက်တစ်ပုံကတော့ ဘယ်မှာရိုက်သည့်ပုံမှန်း မသိတော့။ ဝေးလံ သီခေါင်လှသည့် နီဗားဒါး ယာတောတစ်ခုတွင် ဖြစ်နိုင်သည်။ အဖေ နှင့် အမေ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲဖြစ်သည့်နေရာဟု ထင်သည်။ တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်လှသည်။ အသုံးပြုသည့် လက်နက်တွေက ကျာပွတ်တွေ၊ ရေနံ မီးအိမ်တွေ၊ အဖေက အမေ့ကို ရေနွေးပူနှင့် လောင်းသည်။ ကျာပွတ်နှင့် ရိုက်သည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် မြင်းပုကလေးတစ်ကောင်ပေါ် ခွစီးကာ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ မီးလျှံတွေကိုသာ မြင် ရတော့သည်။ အဖေနှင့်အမေ ဇာတ်လမ်းဆုံးသည့် ည။

နောက်ပိုင်းတွင် ကလေးတွေကို ခေါ်ပြီး အမေက ဆန်ဖရန်စစ္စကို ထွက်သွားသည်။ မောင်လေးအပေါ် ဘိုဘိုအချစ်တွေ တဖြည်းဖြည်း လျော့ လာသည်။ ပယ်ရီ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာတော့ သူ့အရုပ်ကလေး မဟုတ် တော့ပြီ။ တာတောလန်အောင် ဆိုးလာသည်။ ခိုးတတ် လုတတ်လာသည်။ သူ ရှစ်နှစ်ပြည့်သည့် မွေးနေ့တွင် အဖမ်းခံရသည်။ ၁၉၃၆ စုနှစ် အောက် တိုဘာလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ပထမဆုံး အဖမ်းခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက် တော့ ကလေးထောင်သို့ ဝင်ချည်ထွက်ချည် လုပ်နေတော့သည်။ ဆိုး သွမ်းလူငယ်များ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးဌာနမျိုး ဆိုလျှင်လည်း သူ မရောက်ဖူးသည့်နေရာ မရှိတော့။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ပအေ အုပ်ထိန်းခွင့် ရပြီး အဖေနှင့် လိုက်နေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူတို့မောင်နှမ သိပ် မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ပေ။ ပုံစာကလေးများဖြင့် အဖေ ပို့ပေးသည့် သူ ဇာတ်ပုံ များကိုသာ မြင်တွေ့ရတော့သည်။ ပုံတစ်ပုံတွင် သားအဖနှစ်ယောက် ဧရာမ

ရွေးကြီးတစ်ကောင်နှင့် တွဲရိုက်ထားသည်။ ပုံစာက “အဖေနဲ့ ပယ်ရီ ရွှေ ရှာထွက်စဉ်” ။ နောက်ဆုံးရသည့်ပုံမှာ ပယ်ရီဆယ့်ငါးနှစ်သားအရွယ်၊ သိုးမွေးဦးထုပ် ဆောင်းထားပြီး နှင်းကာဖိနပ် စီးထားသည်။ နှင်းခဲတွေ နှင့်တွဲကာ ကိုင်းတွေ ညွတ်ကျနေသည့် သစ်ပင်အောက်တွင် သေနတ်ကို ပိုက်လျက် မတ်တတ်ရပ်နေသည့်ပုံ။ ပုံစာက “အလာစကာတွင် ဝက်ပံ ပစ် ထွက်မည့် ပယ်ရီ”

မျက်လုံးတွေက ပင်ပန်းနေပုံ၊ ဝမ်းနည်းနေပုံ၊ မျက်နှာက ချောင် ကျနေသည်။ သည်ပုံကိုကြည့်ပြီး ဒင်ဗာသို့ သူ ရောက်လာချိန်ကို ဘာ ဘရာ သတိရနေသည်။ အင်း ... အဲဒါ နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်သည့် အချိန်ပဲ။ ၁၉၅၅ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်။

မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြရင်း ပယ်ရီက သူနှင့်အဖေ အကြောင်း ဆွေးနွေးသည်။ သည်တုန်းက သူ သောက်ထားသည်။ အစ်မ လုပ်သူကို နံရံနှင့် ဖိတွန်းထားပြီး ရင်ဖွင့်သည်။

‘သူက ငါ့ကို လူမည်းတစ်ယောက်လို သဘောထားတာ။ ဒီမယ် ဘိုဘို၊ ငါ့ကို သူ အလုပ်ခိုင်းရင် တစ်ပြားမှ မပေးရဘူး။ ငါ့ကို ဈေးပေါပေါ နဲ့ ခိုင်းနေတာ။ တော်ပြီ၊ နင် ငါ့ကို တစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့တော့။ ပြောရင် ငါ မြစ်ထဲ ပစ်ချလိုက်မယ်။ ဂျပန်မှာတုန်းက လူတစ်ယောက်ကို တံတား ပေါ်ကနေ မြစ်ထဲ ငါ ပစ်ချဖူးတယ်။ သူ့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ သက်သက် ကိုင်မြောက်ပြီး ပစ်ချလိုက်တာ။’

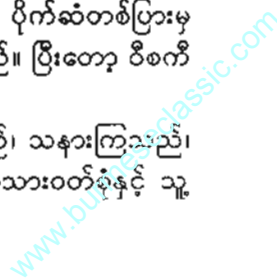
‘ငါပြောတာ နားထောင်ပါဦး ဘိုဘိုရာ။ ငါ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို ငါ သဘောကျတယ်များ ထင်နေလား။ ငါ ဒီဘဝ ရောက်ရတာ သူ့ ကြောင့်၊ ငါ့အဖေကြောင့်။ အလကား လူကြီး၊ ငါ့ကို ကျောင်းထားမပေး ဘူး။ အိုကေ ... အိုကေ၊ ငါ ပျက်စီးသွားတယ်ပဲ ထားပါ။ ကျောင်းပြန် တက်ပါရစေလို့ သူ့ကို ငါ ရှိခိုးဦးတင် တောင်းပန်တယ်။ ငါ ဉာဏ် ကောင်းပါတယ်ဟာ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ ငါ့ကို ပညာတတ် တစ် ယောက် ဖြစ်မလာစေချင်ဘူး။ သူ့အတွက် ကူလီလုပ်ဖို့ပဲ သင်ပေးတယ်။ ဒီတော့ ငါဟာ ငတုံးတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။ ဘာမှမသိဘူး။ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ သူ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာရတာလေ။ ဒါမှ ငါ သူ့ဆီက ဘယ်မှ မသွားနိုင်မှာကိုး။ ကဲ ... နင်ကျတော့ ကျောင်းနေခွင့် ရတယ်။ ဂျင်မီရော၊ ဖန်းရောပဲ။ နင်တို့အားလုံး စာတတ်ကြတယ်။ ပညာ

တတ်ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဖေကိုရော၊ နင်တို့ အားလုံးကိုပါ ငါ မုန်းတယ်’

သူ့အတွက် အစ်ကိုနှင့်အစ်မ နှစ်ယောက်၏ ဘဝက နှင်းဆီ မွေရာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သို့သော် အရက်စွဲနေသော အမေနှင့် နေ ရသည့်ဘဝကို သူ မသိ၊ အမေ အန်ဖတ်တွေ ကျိုးရသည့် ဒုက္ခကို သူ မသိ၊ ဘယ်တုန်းကမှ ကောင်းကောင်း မဝတ်ခဲ့ရ၊ ဝဝလင်လင် မစားခဲ့ရ။ သူတို့သုံးယောက် အထက်တန်း အောင်ခဲ့သည်တော့ မှန်ပါသည်။ ဂျင်မီ ဆိုလျှင် အတန်းထဲတွင် ထိပ်နေရာက မဆင်းခဲ့။ ကြိုးစားမှုသက်သက် ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဂျင်မီသည် စာတော်သလို သတ္တိလည်းကောင်း သည်။ ဒါကြောင့်များ သူ့ကိုယ်သူ သတ်ရဲတာလားဟု ဘာဘရာ တွေး ကြည့်နေသည်။ တက်စဂျွန်၏ ရင်သွေး ဖြစ်ရလို့ သည်လို ကြမ္မာငင်ကြ ရသည်ဟု၍တော့ ကောက်ချက်မဆွဲသင့်ပါ။ ပျက်သုဉ်းခြင်း အနိဋ္ဌာရုံ ကို သန့်စင်မွန်မြတ်ခြင်းဖြင့် သူတို့ တိုက်ပွဲမဝင်ခဲ့သည်မှာတော့ အမှန် ဖြစ်ပါသည်။ ပယ်ရီသည် သန့်စင်မွန်မြတ်သူတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ ဖန်း လည်း အလားတူပင်။

ဖန်းက ဆယ့်လေးနှစ်သမီး အရွယ်တွင် သူ့ကိုယ်သူ “ဂျိုင်း” ဟု နာမည်ပြောင်းခဲ့သည်။ သူ့ဘဝ တိုတိုကလေးတွင် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သည်။ ရည်းစားများသည် အညာလွယ်သည်။ သူချစ်သည့် ချစ်သူများက သူ့အပေါ် ပြန်မကောင်းကြပါ။ အမေက အရက်ကြောင့် အသက်တိုရသည်။ ထို့ကြောင့် အရက်ကို သူ ကြောက် သည်။ သို့သော် အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်မီ သူ စ သောက်သည်။ ဖန်း ဆိုသော၊ ဂျိုင်းဆိုသော မိန်းကလေးသည် မိုးလင်းသည်နှင့် နေ့တစ်နေ့ ကို ဘီယာတစ်လုံးဖြင့် စ သည်။ ဤသို့ဖြင့် နွေညတစ်ညတွင် ဟိုတယ် တစ်ခု၏ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချခဲ့သည်။ အောက်ဆုံးထပ် ကပွဲဆောင် အမိုးပေါ်ကျပြီးမှ လမ်းပေါ်သို့ လွင့်ကျသွားပြီး တက်စီတစ်စီး၏အောက် သို့ ရောက်သွားသည်။ သူ ခုန်ချသော အခန်းတွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိသော ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် သူဖိနပ်ကို ရဲက တွေ့သည်။ ပြီးတော့ ဝီစကီ ပုလင်းခွဲ တစ်လုံး။

လူတွေက ဖန်း၏ဘဝကို နားလည်ကြသည်၊ သနားကြသည်၊ ရွင့်လွှတ်ကြသည်။ ဂျင်မီကတော့ တစ်မျိုး။ သဘောသားဝတ်စုံနှင့် သူ

စာတိုပုံကို ဘာဘရာ ငေးကြည့်နေသည်။ စစ်အတွင်းက သူ ရေတပ်သို့ ဝင်လိုက်သည်။ ဘဲဥပုံမျက်နှာနှင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး ပင်လယ်ပျော်လှငယ် တစ်ယောက်။ မျက်နှာထား တင်းသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ သူ လက်ထပ်လိုက် သည့် ကောင်မလေးက သူနှင့် မလိုက်ဟု ထင်လိုက်သည်။ ဂျင်မီက လေးနက်သည်။ ကောင်မလေးက လှသော်လည်း ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မြူးမြူးကြွကြွ ပုံစံမျိုး။

ဂျင်မီက သူ့ကို အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်သည်။ အရူးအမူး ချစ်သည်။ အပြင်းစားရမ္မက်နှင့် ချစ်ခြင်းမျိုး။ စိတ္တဆန်ဆန် ချစ်ခြင်းမျိုး။ ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကို အလားတူ ချစ်ပုံရပါသည်။ မချစ်လျှင် သူ သည်လိုလုပ်စရာအကြောင်း မရှိဘူးလေ။ သူ့ကောင်မလေး၏ အချစ် ကို ဂျင်မီယုံလျှင် သည်လို ဖြစ်လာနိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါချေ။ ခုတော့ သူက အချစ်ကြောင့် ဖြစ်ရသည့် မနာလိုဝန်တိုစိတ်၏ အပမာဏခြင်းကို ခံနေရလေပြီ။ သူ့နှင့် လက်မထပ်ခင်က ကောင်မလေးတွင် ချစ်သူတွေ ရှိခဲ့သည်။ ယခုတိုင် အဆက်အသွယ် ရှိနေသေးသည်ဟူသော သံသယ သံသရာတွင် ချာချာလည်နေသည်။ သူ သင်္ဘောတက်သွားတိုင်း မိန်းမ က ချစ်သူကောင်လေးတွေနှင့် ဖောက်ပြန်နေသည်ဟုပဲ သူ ထင်နေသည်။ ဝန်ခံရမည်ဟုလည်း အတင်းတောင်းဆိုသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် မိန်းကလေးက အမဲပစ်သေနတ်ပြောင်းကို မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကြားတွင် တေ့၍ သေနတ်မောင်းကို ခြေမနှင့်နင်းကာ ဖြုတ်ချလိုက်တော့သည်။

အလောင်းကို ဂျင်မီ တေ့တော့ ရဲကို အကြောင်းမကြား။ ချစ်သူ အလောင်းကို အိပ်ရာပေါ် ပွေ့တင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့နံဘေးတွင် လှဲ လိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက် အာရုံတက်ချိန် သေနတ်ကျည်ဆန် ပြန်ထည့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်သည်။

သူတို့ပုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စာမျက်နှာတွင် စစ်ဝတ်စုံနှင့် ပယ်ရီ ပုံ။ ဓာတ်ပုံမဟုတ်၊ သတင်းစာမှ ဖြတ်ကပ်ထားသည့် ပုံနှင့် သတင်းစာ ပိုဒ်ဖြစ်သည်။

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ အလာစကာ စစ်ဌာန အုပ်မှ တပ်သား ပယ်ရီစမစ် (၂၃ နှစ်)၊ ကိုရီးယား စစ်မြေပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသည်ကို တပ်မတော်ပြန်ကြားရေးဌာနမှ ဗိုလ်ကြီးမေဆင်က တပ်မတော်လေတပ် လေယာဉ်ကွင်းမှ

ကြိုဆိုသည်။ စမစ်အား ဆီယက်တယ်မှ အလာစကာသို့ မြောက်ပိုင်း ပစိဖိတ်လေကြောင်းမှ မေတ္တာဖြင့် ပို့ပေးသည်။ ပုံမှာ လေယာဉ်မယ် မစ္စလင်းက ရဲဘော်ကလေးအား အပြုံး ဖြင့် ကြိုဆိုနေပုံဖြစ်သည်” (ဓာတ်ပုံ အမေရိကန်စစ်တပ် ပိုင်)

ဗိုလ်ကြီးမေဆင်က ပယ်ရီကိုကြည့်ပြီး လက်ကမ်းပေးနေသည်။ ပယ်ရီက မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ ကင်မရာဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဘာဘရာ ခုမှ သေသေချာချာကြည့်မိသည်။ ဂရုတစိုက် ကြို ဆိုသည့် အရာရှိကို သူ လုံးဝ ကျေးဇူးတင်ဟန် မပြု။ အသိအမှတ် ပြုဟန် လုံးဝ မရှိ။ ဘာဘရာအတွက် သိပ်တော့ မဆန်းလှ။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမဲ့ တံတားပေါ်က သူ ပစ်ချခဲ့ ဖူးသည် မဟုတ်လား။

ဓာတ်ပုံ အယ်လ်ဘန်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး တီဗွီခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက် သည်။ ဘာတွေ လာနေမှန်း မသိ။ လုံးဝ အာရုံ စုစည်း၍ မရ။ ရဲက မိမိအိမ်ကို ရောက်လာပြီးမှ သူ့ကိုကော မတွေ့ဘဲ နေမည်လား။ လာပြီး အကူအညီတောင်းလျှင်တော့ ဘာဘရာပေးမည် မဟုတ်။ အိမ်တံခါးကို တောင် ဖွင့်ပေးဖို့ စိတ်မကူး။ အိမ်တံခါးကိုတော့ ပိတ်ထားပြီးပြီ။ ပန်းခြံ တံခါးကိုတော့ မပိတ်ရသေး။ ပန်းခြံထဲတွင် နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်တို့ဖြင့် ဖွေး ဖွေး လှုပ်နေသည်။ မေမေ၊ ဂျင်မီနှင့် ဖန်းတို့၏ ဝိညာဉ်တွေများလား။ တံခါးတွေကို သေသေချာချာ မင်းတုပ်လိုက်ချရင်း သေသူတွေ အကြောင်း ကော၊ အသက်ထင်ရှားရှိသူများအကြောင်းပါ ဘာဘရာ တွေးနေသည်။

*

မိုးက ဝေါခနဲ သဲကြီးမဲကြီး ရွာချလာသည်။ ဒစ်က ရှေ့မှ စွတ်မြေသည်။ ပယ်ရီက နောက်မှ။ သူ့လောက်မြန်မြန် မပြေးနိုင်။ ပြီးတော့ ဖာတစ်လုံးက ပခုံးပေါ်မှာ မဟုတ်လား။ ဒစ်က လမ်းခံဘေး ဂိုဒေါင်ကြီး တစ်လုံးဆီသို့ အရောက်သွားသည်။ အိုမာဟာမှ ထွက်လာပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် ကယ်တင်ခြင်းတပ်ထဲဝင်၍ တစ်ညဝင်အိပ်ကြသည်။ နောက်နေ့တွင် ကုန်ကားသမားတစ်ယောက်က သူတို့ကို တင်ခေါ်လာပြီး နီဘရာစကာ

နယ်စပ်ကိုဖြတ်၍ အိုင်အိုင်ဝါအထိ ပို့ပေးသည်။ သူတို့ ခြေကျင် လျှောက် နေသည်မှာ နာရီများစွာ ရှိခဲ့ပြီ။ ဆယ်ခြောက်မိုင်ဝေးသည့် အိုင်အိုင်ဝါ မြောက်ဘက်စွန်း တင်ဗီလီလမ်းဆုံဟူသည့် နေရာအရောက် တွင် မိုးက သွန်ချခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂိုဒေါင်ကြီးမှာ အတွင်းထဲတွင် မှောင်နှင့်မည်းမည်း။

‘ငါ ဒီမှာဟေ့’

ဒစ်က လှမ်းခေါ်သည်။ သူက ကောက်ရိုးပုံပေါ်တွင် ခြေပစ် လက်ပစ် လှဲနေနှင့်ပြီ။

ပယ်ရီက မိုးရေတွေ စက်စက်နှစ်လျက် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။

‘ချမ်းတယ်ကွာ’

ပြောပြီး ကောက်ရိုးပုံထဲသို့ ပယ်ရီ ဝင်မြှုပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောသေးသည်။

‘ခုနေ မီးလောင်ရင် ငါ ထွက်မပြေးဘူး။ ဒီအတိုင်း နေမယ်’

ခိုက်ကလည်း ဆာလှပြီ။ မနေ့ညက ကယ်တင်ခြင်းတပ်တွင် စွပ်ပြုတ်တစ်ခွက်သာ သောက်ခဲ့ရသည်။ သည့်နေ့လည်း ခိုက်ထဲတွင် ချောက်လက်တောင့်တွေသာ ရှိသည်။ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဒစ် လစ်လာ သည့် ချောက်လက်နှင့် ပီကေအချို့။

‘ချောက်လက် ရှိသေးလား’

ပယ်ရီက မေးလိုက်သည်။

‘ကျန်ပြီကွာ၊ ပီကေ နည်းနည်း ကျန်သေးတယ်’

သူတို့နှစ်ယောက် ခွဲယူတော့ နှစ်ချောင်းစီရသည်။ နှစ်ယောက် သား ပြိုင်တူဝါးကြသည်။ ငွေကြေးပြဿနာ ရှိလာပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် ဒစ်ပြောသည့် “ရူးရူးခိုက်ခိုက် စီမံကိန်း” အတိုင်း လုပ်ရတော့မည်။ ကင်း ဆပ်စ်စီတီကို ပြန်သွားဖို့ ဖြစ်၏။ သည်အကြောင်း ဒစ်က စ ဆွေးနွေး တော့ ပယ်ရီက ‘မင်း နေကောင်းရဲ့လား ဒစ်၊ စိတ်ကုဆရာဝန်နဲ့ ပြုဖို့ လိုတယ်’ ဟု ဆိုသည်။

မှောင်ကြီးမည်းမည်း၊ မိုးသံလေသံတွေကြားတွင် သည်အကြောင်း ရောက်သွားပြန်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မေးချင်းရိုက်နေပြီ။ နှစ်ယောက် စလုံး “ဝို” ခနဲ အဖမ်းခံရမည့် ကိစ္စ။ ဒစ်က သည်နေရာမှတစ်ပါး

သွားစရာ မရှိဟု ဆိုသည်။ အကြံအဖန် လုပ်နိုင်သည့် နေရာမှာလည်း သည်တစ်နေရာသာ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ဘယ်လိုမှ နားချ၍ မရ။

‘ငါ သိပါတယ် ပယ်ရီရာ။ သတိတော့ ထားရမှာပေါ့။ ခြေချုပ် ခံဝန်ဖောက်ဖျက်မှုနဲ့ ငါတို့ကို ဖမ်းဝရမ်း ထုတ်ထားလောက်ပါပြီ။ ငါတို့ အဲဒီရောက်သွားရင် တစ်ရက်အတွင်း ခွင်မိနိုင်ပါတယ်။ သွက်သွက်လှုပ် ရှားဖို့တော့ လိုတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဖလော်ရီဒါကို တန်းလစ်မယ်။ မိုင်ယာမီ မှာ ခရစ္စမတ်ပွဲနဲ့မယ်။ အခြေအနေကောင်းရင် တစ်ဆောင်းလုံးနေမယ်’

ပယ်ရီက ဘာမှ ဝင်မပြော။ ပီကေပဲ ဝါးနေသည်။ ခုထိ ခိုက် ခိုက် တုန်နေဆဲ။ ဒစ်က ထပ်မေးသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ပယ်ရီ၊ ဟိုကိစ္စလား။ အဲဒီကိစ္စကို မင်း မမှတ်မိဘူး။ စမ်းပါကွာ။ သူတို့ ဘယ်လိုမှ ခြေရာမကောက်နိုင်ဘူး။ တစ်သက်လုံး မကောက်နိုင်ဘူး မှတ်ပါ။ မပိုင်ရင် ငါ ပြောမလားကွ’

ပယ်ရီ ပြန်ပြောသည်။

‘မင်း တွက်ကိန်းတွေ မှားနိုင်တယ်လေ။ အဲဒါဆိုရင် တို့ မျှော်စင် အပေါ် တက်ရမှာနော်’

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သည်ကိစ္စကို တစ်ခါမှ ထုတ်မပြောခဲ့ ကြ။ “မျှော်စင်” ဆိုသည်မှာ ထောင်သားအချင်းချင်း ပြောသည့် ဝေါဟာရ ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကြိုးစင်၊ သို့မဟုတ် သေဒဏ်။

‘မင်းက တကယ် ရယ်ရတယ် ပယ်ရီ။ ငါ့တွက်ကိန်း မှားရင် မင်း ငါ့ကို သတ်ကွာ၊ ငါ အသေခံမယ်’

မီးကရက်ညှိဖို့ သူ မီးခြစ်ခြစ်သည်။ အလင်းတန်းကြောင့် တစ်စုံ တစ်ခုကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ဒစ်က ခုန်ထလိုက်သည်။ ဂိုဒေါင် နှင့် နွားတင်းကုပ်ကြားတွင် ရပ်ထားသော အဖြူအမည်း ကားတစ်စီး။ တံခါးနှစ်ပေါက် ချက်ဗလက်။ ၁၉၅၆ မော်ဒယ်။ သော့တန်းလန်းနှင့်။

*

ဒီဝေးက ကလပ်တာအမှုကို အရပ်သားတွေနှင့် နောက်ထပ် မဆွေးနွေး ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ တိုင်ပင်ဖက်အဖြစ် လူနှစ်ယောက်သာ ရွေးထား သည်။ ဥယျာဉ်မြို့သူ မြို့သားတွေ ယုံကြည်အားထားသူ နှစ်ယောက်။

တစ်ယောက်က ဆီလ်ဘာရောင်း။ ဥယျာဉ်မြို့ နေ့စဉ်သတင်းစာမှ အယ်ဒီတာ။ နောက်တစ်ယောက်က ရောဘတ်ဝဲလ်(စ်)။ ဥယျာဉ်မြို့ အသံလွှင့်ဌာန၏ မန်နေဂျာ။ အခြေအနေကို သူတို့နှစ်ဦးအား ဒီဝေးက ရှင်းပြသည်။ 'ဒီလို လျှို့ဝှက်ထားရတဲ့ ပထမ အရေးကြီးဆုံး အချက်ကတော့ အဲဒီနှစ်ယောက်ဟာ တကယ့်တရားခံ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သတိရနေရမယ်'

ရသည့်သတင်းတိုင်း အားကိုးလောက်ခြင်း ရှိမရှိကို သေသေချာချာ လေ့လာရမည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာနေပြီ။ ဖလှိုက်ဝဲလ်(စ်)၏ သတင်းပေးပုံသည် လွယ်လွယ်ကလေး ဖန်တီး၍ရသည့် ဇာတ်လမ်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ထောင်သားများသည် ပုံပြောကောင်းကြသည်။ အနည်းဆုံး သူတို့ဇာတ်လမ်း "ထောင်အာဏာပိုင်တွေနား ရောက်သွားရင် မနည်းဘူး" ဟူသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လုံခြုံစာတတ်လမ်းများ ထုတ်လွှင့်တတ်ကြသူများလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီဝေးနှင့်အဖွဲ့က ဖလှိုက်ဝဲလ်(စ်)၏ ပုံပြင်ကို မယုံချင်သေး၍ ဆက်လက်တူးဖော်ခြင်း မလုပ်ကြသေး။ တရားရုံး တင်နိုင်မည့် အထောက်အထား ဘာမျှမရှိခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။ ရှာဖွေတွေ့ရှိထားသမျှကလည်း ဘာမှ ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင် ခိုင်ခိုင်မာမာ မရှိသေး။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေပဲလား ဟူသည့် သံသယ ရှိစရာတွေချည်း။ ဥပမာ ပယ်ရီစမစ် သူငယ်ချင်း ဒစ်ဟစ်ကော့ရှီရာ ကင်းဆပ်စ်သို့ သွားလည်ခြင်း၊ ဒစ်တွင် လူလေးယောက်အား သတ်သွားသော သေနတ်နှင့် မျိုးတူ သေနတ်တစ်လက် ရှိနေခြင်း၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် သူတို့နှစ်ယောက် အခြားတစ်နေရာမှာ ရှိနေပါသည်ဟု သက်သေပြနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် သူတို့အား လူသတ်သမားဟု စွပ်စွဲရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။

'ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက သူတို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ တွက်ထားကြတယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်ရင်လည်း အာကန်ဆောကနေ အိုရီဂွန် အထိ ပြည်နယ် ဆယ့်ခုနစ်ခုစလုံး တပ်လှန့်ထားရမလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ မှတ်ထားကြပါ။ နှစ်ချီကြာချင်ကြာလိမ့်မယ်။ တရားခံတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းနိုင်မှာပါ။ သူတို့ လူစုကိုချင် ကွဲသွားလိမ့်မယ်။ နိုင်ငံခြားကို လစ်ချင် လစ်ထွက်သွားလိမ့်မယ်။ အလာစကာကို သွားဖို့က ဘာမှ မခက်ဘူး။ အဲဒီရောက်သွားရင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ဖို့ ဘာမှ မခက်တော့ဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ ဘက်

မှာ ခုတင်က ပြောသလို ဘာမှ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မရှိဘူး။ အဲဒီ ခွေးသားတွေကို မနက်ဖြန် ဖမ်းမိတယ်ထား။ ရုံးတင်ဖို့၊ သက်သေပြဖို့က ကမ္ဘာလောက် ကြာလိမ့်မယ်'

ဒီဝေး ချဲ့ထွင် ပြောနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့တွင် ဖိနပ်ခြေရာ နှစ်ခု ရထားသည်မှအပ အခြား ဘာမျှမရှိ။ တစ်ရန်က နန္ဒင်းမကွင်းကွက်၊ နောက်တစ်ရန်က ကြောင်လက်ဝါးပုံစံ။ ဒါကလည်း မျက်လှည့်ပြသွားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါလောက် သေသေသပ်သပ်နှင့် ခြေရာလက်ရာ မကျန်အောင် လုပ်သွားနိုင်ပါလျက် သည်သံလွန်စ နှစ်ခုကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ သူတို့ မေ့ပါမည်လား။ ပြီးတော့ ရေဒီယိုကလေး။ သူတို့ ခိုးသွားသည်ဆိုသည့် အချက်ကို ဒီဝေးက လက်မခံချင်။ အမှုနှင့်စာလျှင် ရယ်စရာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ကလေးကလား ဆန်နေလိမ့်မည်။

သူတို့ သည်အိမ်ကြီးထဲ ဝင်လာတာက မီးခံသေတ္တာနှင့် အပြည့်ထည့်ထားသည့် ငွေတွေရဖို့ ဖြစ်သည်။ မတွေ့တော့ မိသားစုတစ်စုလုံးကို သတ်သွားပြီး ဒေါ်လာကလေး မဖြစ်စလောက်နှင့် ရေဒီယိုသေးသေးကလေးကို ယူသွားသည်ဆိုခြင်းမှာ နားလည်ဖို့ ခပ်ခက်ခက်ဖြစ်နေသည်။ ဒီဝေး စကားဆက်သည်။

'ကျွန်တော့်အထင်တော့ သူတို့ဆီက ဖြောင့်ချက်မရမချင်း ဘာမှ အတည်ပြုလို့ မရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်က သိပ်တက်ကြွနေဖို့ မလိုဘူး။ သူတို့လွတ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မဖမ်းနိုင်တော့ဘူး။ လက်မြှောက်သွားပြီလို့ ထင်နေပစေ။ သူတို့ အဲဒီလို စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်နေလေ ကျွန်တော်တို့အတွက် အခွင့်သာလေလေပဲ'

သို့သော် ဥယျာဉ်မြို့လို မြို့ငယ်ကလေးတွင် လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှား လုပ်ဖို့ ကိစ္စမှာ လွယ်သည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ရဲမှူးတွင် တောဆန်ဆန် ပြင်ဆင်ထားသည့် ရုံးခန်းသုံးခန်းသာ ရှိသည်။ လူတိုင်း ဝင်ထွက်နိုင်သည်။ တတိယထပ်တွင် မြို့နယ်တရားရုံးရှိသည်။ သတင်းစုံကြားရသည့် နေရာ။ သို့သော် လွန်ခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်များက အပြေအလွှား လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်နေသည့် မကျေနပ်သံတွေ တော့ ငြိမ်သွားပြီ။

မစွက်ရစ်ချတ်ဆင်သည် အဟုတ် တော်သည် အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ ရဲမှူးနှင့် ရုံးဝန်ထမ်းအားလုံးကို အသေးစိတ်

သတင်းစုံ ပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ တီးတိုးလေသံများ၊ ခြေဖွဖွနင်းကာ သိုသို သိပ်သိပ် နှစ်ကိုယ်ကြား စကားသံများကို အမိဖမ်း၍ ရဲမှူးနှင့် ကေဘီအိုင် ဧည့်သည်များအား အကူအညီ ပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့တာဝန်မှာ တောထဲတွင် ခြေသံလုံလုံနှင့် ပုန်းအောင်း ချောင်းမြောင်းနေသည့် မုဆိုးနှင့် တူသည်။ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံတွေကို နားစွင့်နေရသည်။ သည်လို အသံတွေကြောင့် ရတော့မည့်ဆဲဆဲ သားကောင် ဟုတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ် သွားနိုင်သည် မဟုတ်လား။

ဝါရန်ဟိုတယ်ခန်းတွင် လည်းကောင်း၊ ဥယျာဉ်မြို့၏ စီးပွားရေး သမားများကလပ်လို သဘောထားပြီး စုဝေးတတ်သည့် ကော်ဖီဆိုင်များ တွင် လည်းကောင်း တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းဝိုး ကောလဟာလများ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပေါ်ထွက်နေလေသည်။ မြို့မျက်နှာပုံး တစ်ယောက်ကို ဖမ်းတော့မည်ဟု တစ်ယောက်က ကြားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ တစ်ယောက် တစ်မျိုး ကြားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရတော့ ပေါ်သွားပြီတဲ့ဗျ။ ကင်းဆပ်စ်ဂျုံလုပ်ငန်းရှင်များအသင်း ကို မကျေနပ်တဲ့ လူတွေက လူငှားပြီး သတ်ခိုင်းတာတဲ့။ အဲဒီအသင်းမှာ ကလပ်တာက အရေးပါဆုံး နေရာကို ယူထားတာ မဟုတ်လား။

စသည်ဖြင့် ... စသည်ဖြင့်။

ကားပွဲစားတစ်ယောက်ဆီမှ ထွက်လာသည့်သတင်းမှာ အတော် ယုတ္တိရှိသည်။ (သူက သည်သတင်း ဘယ်ကရသည်ကို ထုတ်ပြောဖို့ ငြင်းဆိုသည်)

လွန်ခဲ့တဲ့ ၄၇၊ ၄၈ ခုနှစ်လောက်က ဟတ်တ်ဆီမှာ လူ တစ် ယောက် သူရင်းငှား လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ ထောင်ကျသွားတယ်။ ပြည်နယ် ထောင်မှာတဲ့။ ထောင်ထဲမှာနေတုန်း ကလပ်တာ ဘယ်လောက် ချမ်းသာ တဲ့အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားနေတယ်တဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်မှာ သူ ထောင်က လွတ်လာလာချင်းပဲ ရေညှိမြောင်ကို တန်းလာပြီး ဓားပြ တိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ တစ်မိသားစုလုံးကို သတ်သွားတယ်။

သူတို့နှင့် ခုနစ်မိုင်သာ ဝေးသည့် ဟိုးလ်ကုမ်းရွာတွင် သည် ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်သူမှ မကြားဖူးကြ။ ဤသို့ဖြင့် လူတွေ နားလျှံလာပြီး အတင်းအကျပ် ကောလဟာလ ထုတ်လုပ်သည့် ဆေးခန်းတွေ၊ စာတိုက်

နှင့် မစွက်ဟတ်မင်း၏ ကဖေးဆိုင်များတွင် သည်အကြောင်း မပြောကြ ဖို့ ပိတ်ပင်ရတော့သည်။ မစွက်ဟတ်မင်းက အပြတ် ပြောသည်။

ကျွန်မ ဒီအကြောင်း နောက်ထပ်တစ်ခွန်းမှ မကြားချင်တော့ ဘူး။ ကျွန်မပြောမယ်၊ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ လူတိုင်း အော့အန်ချင်စရာအကြောင်းကို မြန်ရေရှက်ရေပြောပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လိပ်ပြာလွင့်အောင် လုပ်နေကြတာ။ ပြောချင်လွန်းသပ ဆိုရင် တခြားမှာ သွားပြော၊ ကျွန်မဆိုင်မှာ လာမပြောကြနဲ့လို့ အပြတ် ပြောထား ပြီးပြီ။

စာတိုက်မှူး မှတ်ကလယ်ရာကလည်း အလားတူ အပြတ် ကြေညာသည်။

လာဝယ်တော့ စာအိတ်ခေါင်းလေး တစ်လုံး နှစ်လုံး၊ စာတိုက် ကို ဒီအကြောင်း တစ်နေကုန် ထိုင်ပြောဖို့နေရာ အောက်မေ့နေကြသလား မသိဘူး။ မြေကြီးထဲ ရောက်နေတဲ့ ကလပ်တာမိသားစုခမျာ အေးအေး ဆေးဆေး မနေရရှာဘူး။ တကတဲတော်၊ ပြောလည်း ပြောနိုင်ကြပါပေရဲ့။ ကျုပ်မှာ နားထောင်ဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ ကျုပ်က ဝန်ထမ်း၊ အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုပြီး မောင်းထုတ်ရတယ်။ အယ်ဒီတာနဲ့ သူ့လူတွေက လည်း ဟန်ရေးသာ ပြနေတယ်။ တစ်ယောက်မှလည်း ဖမ်းမမိဘူး။ ဒါ ကြောင့် တိုးတိုးပြောလိုက်တယ်။ အားလုံး ပါးစပ်ပိတ်ထားကြပါလို့။ ဟုတ်တယ်လေ၊ မသေခင်လေး နေရတာ။ သေပြီးတဲ့နောက် ဘာထူးမှာလဲ။ ဘယ်လို သေရသေရပေါ့။ သေတဲ့လူက ဘယ်လိုမှ ပြန်ရှင်လာမှာ မဟုတ် ဘူး။ ဘာပြုလို့ ကြောင်နာတွေကို အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး လမ်းလျှောက်သလို လူတွေကို နားငြီးအောင် လုပ်နေမလဲ။ ကျောင်းဆရာမ ပေါ်လီစထရင်ဂျာ ပြောတာ ကောင်းတယ်။ ဒီမနက်ပဲ သူ လာသွားသေးတယ်။ ကလေးတွေကို မနည်း ထိန်းထားရတယ် တဲ့။ တစ်လကျော် ကြာတော့မှ ငြိမ်သွားတာ တဲ့။ တစ်ယောက်ကို ဖမ်းဟယ်ဆီးဟယ်လုပ်ရင် ဘာဖြစ်လာမလဲ ကျုပ် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ အဖမ်းခံရတဲ့ လူက လူတိုင်း သိနေတဲ့ လူ ဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ အဲဒီမှာ ငြိမ်းနေတဲ့မီး ပြန်တောက်လာဦးမယ်။ တော်လောက် ပါပြီ။ အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေတော့။

မနက်ကိုးနာရီ မထိုးသေး။ စောသေးသဖြင့် ကိုယ်တိုင်လျှော်ရသည့် ပင်မင်း ဆိုင်တွင် ဘယ်သူမှ မရောက်သေး။ အစောဆုံး ရောက်လာသူမှာ ပယ်ရီ ဖြစ်သည်။ ကောက်ရိုးဖြင့် ရက်ထားသည့် ဖာကိုချပြီး အဝတ်အစားတွေ၊ ခြေအိတ်တွေကို ထုတ်သည်။ ဒစ်၏အဝတ်တွေလည်း ပါ၏။ အဝတ် လျှော် စက်ထဲ ပစ်ထည့်ပြီး ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သည်လိုဆိုင်တွေနှင့် ပယ်ရီ အကျွမ်းတဝင်ရှိသည်။ သူနှင့် အဆင် ပြေသည်။ အဝတ်တွေ စက်ထဲတွင် ဓမ္မနေစဉ် ထိုင်စောင့်ရသည့်အချိန် တွင် အနားရသည်။ စိတ်လက်အေးချမ်းသည်။ သည်နေ့တော့ ခါတိုင်း နှင့် မတူ။ စိတ်တွေ ချောက်ချားနေသည်။ ဒစ်ကို အကြိမ်ကြိမ်တားသည်။ မရ။ ခိုးလာသည့်ကားဖြင့် ကင်းဆပ်စ်စီတီသို့ ဇွတ်ပြန်ချလာသည်။ နောက် တော့ သူတို့လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိတော့။ အိုင်အိုဝါနံပါတ် နှင့် ချက်ဗလက်ကားကို မိုးထဲလေထဲတွင် တစ်ညလုံး မောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အိပ်ပျော်နေသော မြို့ငယ်ကလေးများတွင် လမ်းပေါ်ရပ်ထား သည့် ကားများမှ ဆီခိုးဖြည့်ရသည်။ (သည်အလုပ်ကို ပယ်ရီက တာဝန် ယူရသည်။ ပလတ်စတစ်ပိုက် အတိုကလေးနှင့် ကားဆီတိုင်ကီထဲမှ စုပ် ယူခြင်းဖြစ်သည်။ သည်ပိုက်ကလေးကို သူ၏ ဆီကြွေးဝယ်ကတ်ပြားဟု သူက နာမည်ပေးထားသည်။)

ကင်းဆပ်စ်စီတီကို နံနက်နေထွက်ချိန်တွင် သူတို့ ရောက်သည်။ မဟာခရီးသည်နှစ်ယောက်တို့သည် လေယာဉ်ကွင်း သန့်စင်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး စိမ်ပြေပြေ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြသည်။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်၊ ရေမိုးချိုး၊ ပြီး တော့ နားနေခန်းတွင် ဝင်၍ နှစ်နာရီကျော် အိပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ပြီးမှ မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး လန်းလန်းဆန်းဆန်း ကုံကော် ပန်း။ ဤတွင် ဒစ်က ပယ်ရီအား တစ်နာရီအတွင်း အရောက်ပြန်လာ မည်ပြောပြီး အဝတ်လျှော်သည့် နေရာတွင် ချထားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဝတ်တွေ လျှော်၊ အခြောက်လှန်းပြီးနောက် ကောက်ရိုးဖာထဲ ပြန်ထည့်သည်။ ခုံတန်းလျားတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဒစ် ပြန်အလာကို စောင့်သည်။ ဆယ်နာရီခွဲသည်အထိ သူ ပြန်ပေါ်မလာ။ သေချာပြီ။ သည် ကောင် တစ်နေရာရာတွင် ဝင်အလေလိုက်နေပြီ။ ထိုင်စောင့်ရုံမှလွဲပြီး ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ခုံတစ်ဖက်စွန်းတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လာထိုင်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို နံဘေးတွင် ချလိုက်သည်။ ပယ်ရီ လက်ယားနေပြီ။ သို့

သော် မလှုပ်ရဲ။ အမျိုးသမီးက သူ့ကို ကိုင်ပေါက်နိုင်သည့် ဗလမျိုး ဖြစ် ၏။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ငယ်ဘဝကို ပြေးသတိရလိုက်သည်။ စတင် ပျက်စီး ချိန်။ ခိုးဖော်ခိုးဖက်၊ ပေဖော်ပေဖက် တရုတ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိ သည်။ သူ့နာမည် တော်မီကီးလား၊ တော်မီချန်းလား မမှတ်မိတော့။ နှစ် ယောက်စလုံး အလစ်သုတ်ဂိုဏ်းဝင်တွေ။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးများ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲပြေးရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်က အတော်ဆုံး၊ ပြန်တွေး ပြီး ပယ်ရီ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိသည်။ တော်မီက အဘွားကြီး တစ်ယောက်၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲသည်။ အလွယ်တကူ မရတ် အဘွား ကြီးက ပြန်ဆွဲထားသည်။ အဘွားကြီးက ပိုသန်နေသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူတို့နှစ်ယောက် လွန်ဆွဲနေကြရာ အဘွားကြီးက သူ ဘက် ပါမလာဘဲ သူက အဘွားကြီးဘက်သို့ ပါနေသည်။ ဤတွင် အဘွားကြီးက ပယ်ရီကို မြင်တော့ လှမ်းအကူအညီတောင်းသည်။ ပယ်ရီ ပြေးပြီး အကူအညီ ပေးသည်။ သို့သော် အဘွားကြီးဘက်မှ မဟုတ်။ တော်မီကို ပြေးကူခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘွားကြီးကို လမ်းပေါ်တွန်းလှဲပြီး သူတို့ လစ်ကြွသည်။ သည်တုန်းက သူတို့ရခဲ့သည့် ပိုက်ဆံက ဆင့်ကိုးဆယ်။ သည်နေ့ကို သူ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသေးသည်။ တရုတ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ပြီး ခေါက်ဆွဲကြော်ဝယ်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲအောက်တွင် ထိုင်စားကြ သည်။

ထိုစဉ်ကနှင့်စာလျှင် ယနေ့ ပယ်ရီဘဝသည် ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ အသက်နှစ်ဆယ် ပိုကြီးလာပြီး ကိုယ် အလေး ချိန် ပေါင် ၁၀၀ ပိုလာတာပဲ ရှိသည်။ ဘဝက သည်အတိုင်း သည်အတိုင်း ပင်။ ကလေးကချေ။ ပင်ကိုဉာဏ် ထက်မြက်ပါလျှက် ဘယ်နေရာမှာမှ ခွင့်ကျအောင် အသုံးမချနိုင်သည့် ဘဝ။

နံရံမှ နာရီကို သူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆယ်တစ်နာရီ ထိုး ပြီ။ ခြေထောက်က နာလာပြန်သည်။ နီးလာပြီဆိုသည့် လက္ခဏာများ လား။ သွေးထဲတွင် ပလုံကလေးတွေ စီလာသည်။ ထင်ရ၏။ အက်စပရင် တစ်လုံး ဝါးလိုက်တော့ ထိတ်လန့်စရာ မြင်ကွင်းတွေ တဖြည်းဖြည်း ဝါးသွားသည်။ အင်း ... ဒစ် ဆိုတဲ့ကောင် အဖမ်းများ စံနေရပြီလား။ ချက်လက်မှတ်ရေးနေတုန်း အကုတ်ခံလိုက်ရတာများလား။ အမောင်းကြမ်း လို့ပဲ ယာဉ်ထိန်းရဲက ဆွဲထားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် “သုတ်” လာသည့်

ကားမှန်း ရဲက သိသွားပြီလား။ ဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ ဟထားသည့် ရဲနှင့် စုံထောက်များ၏ ကျားပါးစပ်ထဲသို့ ဒစ် တန်းဝင်သွားပြီ ထင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောလျှင် ချက်အတုတွေအကြောင်း၊ ကားတွေ ခိုးသည့်အကြောင်း၊ လူသတ်မှုအကြောင်း ဘယ်တော့မှ စပ်မပြောကြ။ သည်ကိစ္စတွေ ဘယ်တော့မှ အစမပေါ်နိုင်ဟု ဒစ်က အာမခံထားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ သေသေချာချာ ယုံသည်။ သူက ဘယ်တော့မှ ဖော်ကောင်လုပ် မည့်ပုံစံမျိုး မဟုတ်။ ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း ကင်းဆပ်စီတီရဲတွေ လာနေပြီ။ ကားတစ်စီးအပြည့်။ ပင်မင်းဆိုင်ဆီသို့ ဦးတည်လာနေခြင်း ဖြစ်၏။ တော်ပါသေးသည်။ ရဲကားက ဆက်မောင်းသွားသည်။

အင်း ... ဒစ် ပြောတာ ဟုတ်မှာပါ။ သူ့ကို မိသွားလျှင်တောင် သူပါးစပ်ကို ကုတ်နှင့် တော်ဖွင့်လို့ရနိုင်မည် မဟုတ်။ သူက တကယ် မာသည့် ကောင်။ ခုမှ စဉ်းစားမိသည်။ သူ့မိဘတွေအိမ်ကို ပြေးတွေ့နေ တာဖြစ်နိုင်သည်။ တော်တော် အရဲကိုးတဲ့ ကောင်ပဲ။ သူက အိမ်သံယောဇဉ် တော့ ကြီးသည်။ မနေ့ညကပင် မိုးထဲလေထဲတွင် ကားမောင်းနေရင်း သူ ပြောသေးသည်။

‘ငါ့ အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးကို သတိရတယ်ကွာ။ ငါ့ ခြေချုပ် ခံဝန်အကြောင်း သူတို့ သက်ဆိုင်ရာကို ဘယ်တော့မှ သွားပြောမှာ မဟုတ် ဘူး။ ငါ့အကြောင်းတွေအားလုံး သိသွားရင် အမေ ဘာပြောမလဲ မသိ ဘူးနော်။ ငါ သိပ်ရှက်တယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ သိပ်တွေ့ချင်တယ်။ သူတို့ အကြောင်း ကြားချင်တယ်’

သို့သော် သူ သွားမတွေ့သင့်ပါ။ သူ သွားမသွား ပယ်ရီ ဖုန်း ဆက်ကြည့်ချင်သည်။ သို့သော် သူတို့အိမ်တွင် ဖုန်း မရှိ။ ဓဏာနေတော့ စိတ်ပူလာပြန်သည်။ သူ တကယ် အဖမ်းခံရပြီလား၊ ခြေထောက်က ထိုး နာလာပြန်သည်။ အနာက တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့သွားသည်ထင်ရ၏။ ပင်မင်း ဆိုင်၏ အနံ့အသက်တွေနှင့် အခိုးအငွေ့တွေကြောင့် ခေါင်းတွေ အုံ့လာ သဖြင့် အပြင်ထွက်လာပြီး ရပ်နေသည်။ အမူးသမား တစ်ယောက်လို ခြေလှမ်းတွေ သိပ်မမှန်ချင်။

ကင်းဆပ်စီတီ။ သည်မြို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသည့် ပေါ့။ ပယ်ရီအတွက် ကံမလိုက်သည့် မြို့။ ဒါကြောင့် ပြန်မသွားဖို့ ဒစ် ကို အကြိမ်ကြိမ်တားခဲ့သည်။ ခုအချိန်လောက်ဆို ဒစ် တစ်ယောက် သူ

ငယ်ချင်းစကားကို နားမထောင်ခဲ့သည့်အတွက် နောင်တရနေလောက်ပြီ။ သူ့ကိစ္စ ဘေးဖယ်ထားပြီး ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် စဉ်းစားကြည့်သည်။ အိတ်ထဲတွင် အကြွေအနပ်လောက်ပဲ ကျန်တော့သည်။ ဘယ်ကို သွား ရမည်လဲ။ ဘယ်သူက သူလိုကောင်ကို ကယ်မလဲ။ ဘိုဘိုဆီ သွားရင် ကော။ သူ့မှာ အားကိုးစရာ သည်အစစ်မတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့သည်။ သို့သော် သူ့ယောက်ျား ဂျွန်ဆင် ရှိသေးသည်။ ဖရက်ဂျွန်ဆင်သည် သဘော မနောကောင်းသောယောက်ဖ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘိုဘိုက အဓိက။ သူ့အပေါ် ဘိုဘိုက အန္တရာယ်ကောင်ဟု မြင်နေသည်။ သည်အတိုင်း သူ့ဆီ စာရေးဖူးသည်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင်တော့ စာရင်းရှင်းရ မည်။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပြီး သူ့အရည်အသွေးတွေကို ဖော် ထုတ်ပြသနိုင်ရမည်။ သူ့ကို လူတွေ လေးစားလာအောင် လုပ်ပြမည်။ သည့်အတွက် ဒင်ဗာကို အရောက်သွားရမည်။ ဘဝသစ်ကို စဖို့ ဖရက် ဂျွန်ဆင်ကို အားကိုးရမည်။

‘ဟေး ပယ်ရီ၊ နေမကောင်းဘူးလား။ မင်း ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး ကြီးပဲ’

ဒစ် ပြန်ရောက်လာမှ သူ့ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားသည်။ ဒေါသနှင့် ခင်မင်မှု ရောစွက်နေသည့် လက်သီးဖြင့် ထိုးမည် ပြုပြီးမှ ဆဲလိုက်သည်။

‘ခွေးမသား၊ ကြာလိုက်တာ’

ဒစ်က ပြုံးပြီး-

‘လာ ... တို့ သွားမိုက်ဖြည့်ကြရအောင်’

ဒစ်က ဟင်းလျာတွေ စိတ်ကြိုက်မှာရင်း ရှင်းပြသည်။ သူငယ် ချင်းကို တောင်းပန်သည်။

‘မင်း စိတ်ပူနေမယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့ကွာ။ ငါ အကြံအဖန် တစ်ခုနဲ့ သွားချိတ်မိနေလို့ကွ’

စားရင်းသောက်ရင်း အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြသည်။ ပယ်ရီကို ချထားခဲ့ပြီး သူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် မာကယ်ဗျူစ်ကုမ္ပဏီ ကားဝပ်ရှော့ ကို သူ ရောက်သွားသည်။ သူတို့ ခိုးလာခဲ့သည့် ချက်ပလက်က အန္တရာယ် များသည်။ အိုင်အိုဝါ့တီပြားကို အမြန်ဆုံးလဲမှ ဖြစ်မည်။ မာကယ်က တိုက်ထားသည့်ကားတွေ၊ ကားစုတ်တွေကို ဝယ်သည့် ဝပ်ရှော့ဖြစ်သည်။

‘ငါ ဝင်လာတာကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူးကွ။ အဲဒီမှာ ကင်းဆပ်စ် နံပါတ်ပြားနဲ့ တိုက်ထားတဲ့ ကားတစ်စီး လှမ်းတွေ့တယ်။ နံပါတ်ပြား လဲတာ ဘာကြာတာ မှတ်လို့ကွာ။ မင်းသူငယ်ချင်း ဒစ်အကြောင်း မင်း သိပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဓာတ်ဆီဆိုင် တန်းမောင်းသွားတယ်။ အဲဒီမှာ ငါနဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း စတီဖင်ရှိတယ်။ သူ့ဆီ ချက်လက်မှတ် ပေးပြီး ဒေါ်လာငါးဆယ်လောက် တောင်းမလို့။ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ငါ ဘယ်တော့မှ မလိမ်ဖူးဘူး။ ဒါ ပထမဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့ဘူး။ သူ အလုပ်ထွက်သွားပြီ တဲ့။ ကင်းစပ်စ်က အပြီး သွားရတော့မှာပဲ။ ဘာ မလုပ်ရဲစရာရှိလဲဆိုပြီး နောက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ သွားတယ်။ သူက ကဖေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ သူ့ဆီက ခုနစ်ဆယ့်ငါး ဒေါ်လာ ရခဲ့တယ်။ မထူးပါဘူးဆိုပြီး လက်စနဲ့ သူငယ်ချင်း ငါးယောက် ခြောက်ယောက်ဆီ ဆက်သွားလိုက်တယ်။ ကဲ ... ခု တို့ ပျော်ပွဲစားနိုင် နေပြီ မဟုတ်လား’

ဒစ်ကို စားသောက်ဆိုင် စားပွဲထိုးတွေကလည်း သိကြသည်။ တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူ စကားဆက်သည်။

‘ကဲ ... ငါ မပြောဘူးလား၊ ဖလော်ရီဒါကို သွားပါ့မယ်လို့။ မိုင်ယာမီမှာ နှစ်ကူးမယ်။ မီးလုံနာတွေလိုပေါ့ကွာ၊ အိုကေနော်’

*

‘တရားရုံးကန်တင်းထဲတွင် နေရာမရသဖြင့် ဒီဝေးနှင့် စုံထောက် ကလားရင့်စ် ဒန့်ဇီတို့နှစ်ယောက် နေရာလွတ်ကို ရပ်စောင့်နေကြသည်။ ကန်တင်းထဲ တွင် မြင်နေကျ မျက်နှာများကို သူတို့ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ နုနုနယ် နယ်မျက်နှာပိုင်ရှင် လူချမ်းသာများ၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လယ်သမား များ၊ ခြံသမားများ။ မူခင်းဆရာဝန် ဒေါက်တာဖင်တန်နှင့် ဝါရန်ဟိုတယ် မန်နေဂျာ တွမ်မဟာက လှမ်းနှုတ်ဆက်သဖြင့် ဒီဝေး တို့ပြန် နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရှေ့နေ ဟယ်ရစ်ဆင်စမစ် (သူက မနှစ်က မြို့နယ် တရားသူကြီး ဝင်အရွေးခံရာတွင် ဂျူအန်းဝက်စ်ကို ရှုံးသွားသူ) နှင့် ရေ ညိုမြောင် ယာတောပိုင်ရှင် ဟတ်ဘ်ကလပ်တာကလည်း လက်ပြနှုတ်ဆက် သည်။ ကလပ်တာက ဒီဝေး၏ တနင်္ဂနွေ စာသင်ကျောင်းအဖွဲ့ဝင်။ ဟင်

... နေပါဦး၊ သူက သေပြီပဲ။ သူ (ဒီဝေး) ကိုယ်တိုင် အသုဘပို့ခဲ့သေး တာပဲ။ ခုတော့ ထောင့်ကျကျခုံတွင် ထိုင်လို့ပါကလား။ အညှီရောင် မျက်လုံးများနှင့် မေးရိုးကားကား၊ သဘောထား မြင့်မြတ်သည့် မျက်နှာ ပိုင်ရှင်။ သေခြင်းတရားကြောင့် သူ့ရုပ်သွင် ဘာမှ ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိ။ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ သူနှင့်အတူ ထိုင်နေသည့် လူငယ် နှစ်ယောက်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီဝေး ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။ ဒန့်ဇီကို သူ တံတောင်နှင့် တွက်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ ... ဟိုမှာ ကြည့်’

‘ဘယ်မှာလဲ’

‘ထောင့်စားပွဲ’

‘ဟာ ... ဟုတ်တယ်ဗျ’

ပယ်ရီနှင့် ဒစ်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း မှတ်မိ သွားသည်။ ချက်ချင်း ဝုန်းခနဲ ထရပ်ကာ မှန်ပြတင်းတံခါးရုပ်ကြီးကို ရိုက်ခွဲ၍ ခုန်ထွက်သွားလေတော့သည်။ စုံထောက်နှစ်ယောက်ကလည်း ပြတင်းပေါက်မှ လွှားခနဲ ခုန်ထွက်၍ အတင်းပြေးလိုက်သွားသည်။ လမ်းမ ကြီးပေါ်တွင် နှစ်ယောက်က ရှေ့မှ ဆက်ပြေးနေသည်။ နောက်နှစ်ယောက် ကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ ဆက်လိုက်နေသည်။ ရွှေဆိုင်တွေ၊ ဆေးဆိုင် တွေကို ဖြတ်ပြီး ဘူတာရုံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ချာတိတ်နှစ်ယောက်က ပျောက်သွားလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာလိုက်နှင့်။ စုံထောက်နှစ်ယောက်က ပစ္စတို ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။ ဟင် ... အိပ်မက်ထင်ပါရဲ့။ အားလုံး ရေကန်ထဲ ရောက်သွားကြသည်။ ရေကူးပြီး ပြေးသူက ပြေး၊ လိုက်သူ က လိုက်။ ဥယျာဉ်မြို့တော် ကုန်သည်ကြီးများအသင်းက ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံး အခမဲ့ ရေကူးကန်ဟု ကြွေးကြော်ထားသည့် ရေကန်ထဲတွင် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ လေးယောက်သား ကုန်းပေါ် ရောက်သွားကြပြန် သည်။ အုတ်ဂူတွေ စီတန်းနေသည့် ရှုခင်းသာ တောင်ကြားသူသာန်။ လူသွားလမ်းကလေးများတွင် ပန်းပင်တွေ စီတန်းလျက်။ ပင်မြင့်ပင်စောက် ကြီးတွေက အုတ်ဂူများကို စီးမိုးပေးထားတိသို့။ သုသာန်၏ မြောက်ဘက် တွင်မူ ရှုမဆုံးတော့သည့် ဂျုံခင်းများ။ သုသာန်ရောက်တော့ ဒန့်ဇီ မရှိ တော့။ ဒီဝေး တစ်ယောက်တည်း ဆက်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပျောက်သွားသော်လည်း သရိုင်းထဲတွင် ရှိနေမှန်း သိနေ၏။ ဂူဟစ်ခု၏

နံ့သားမှာ ပုန်းနေခြင်း ဖြစ်မည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ကွယ်လွန်သော အဖေ၏ဂူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ခေါင်းရင်းက စာတန်းမှာ “အယ်လ်ဗင်အဒမ်ဒီဝေး၊ စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်၊ ၁၈၇၉-၂၆”။

သေနတ်ကို ချိန်လျက် လိုက်ရှာနေစဉ် သူတို့ရယ်သံ ကြားလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပုန်းနေခြင်း မဟုတ်။ စိတ်ကောင်းနေသည့် ကလပ်တာမိသားစု အုတ်ဂူတန်းရှေ့တွင် ခါးထောက်ရပ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ခြေအစုံကို ချလျက်။ ခေါင်းမော့ပြီး အားရပါးရ ရယ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီဝေးက ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ အသည်းတည့်တည့် မှန်သည်။ သို့သော် တစ်ယောက်မှ မလဲဘဲ တဖြည်းဖြည်း အခိုးအငွေ့ဖြစ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ရယ်သံတွေကမူ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒီဝေး ဇက်ကျိုးကျသွား၏။ စိတ်ဓာတ်တွေ အကျကြီး ကျသွားသည်။ ဤတွင် လန့်နိုးလာသည်။

နိုးလာတော့ ချွေးတွေ ရွဲကာ ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ အဝတ်အစားတွေလည်း ချွေးတွေ စက်စက်နစ်နေ၏။ ဟင် ... ရုံးခန်းထဲမှာပါလား။ ရဲမှူးပေးထားသည့် ရုံးခန်း။ ရုံးခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီး သူ အိပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိုဘက်ခန်းမှ မစွက်ရစ်ချတ်ဆင်၏ တယ်လီဖုန်း မြည်နေသည်။ သို့သော် ရုံးဆင်းသွားကြပြီ။ ဖုန်းကိုမည်သူ မရှိ။ သူ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်အထိ ဖုန်း မြည်နေဆဲ။ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေပြီးမှ သူ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ရုံးဆင်းနောက်ကျနေ၍ မာရီ လှမ်းမေးခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

‘ကင်းဆပ်စ်စီတီ ခေါ်နေပါတယ်။ မစွတာ အယ်လ်ဗင်ဒီဝေးကို တစ်ဆိတ်ခေါ်ပေးပါရှင်’

အိတ်ချိန်းမှ မိန်းကလေးအသံ။

‘ကျွန်တော် ဒီဝေးပါ’

‘အယ်လ်လား၊ ကျွန်တော် နေ့ပါ’

‘အေး၊ ပြော နေ’

‘အယ်လ်၊ ကျွန်တော် ဧရာမသတင်းကြီး ပေးမလို့’

‘လုပ်လေး ငါ အဆင်သင့်ပဲ နေ’

‘ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် ဒီမှာ ရောက်နေတယ်။ ဟောဒီကင်းဆပ်စ်စီတီမှာကို ရှိနေတယ်’

‘သေချာရဲ့လားကွာ။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ’

‘အဲ ... သူတို့က ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လျှောက်သွားနေတာ ဗျ။ ဒစ်ဟစ်ကော့က ချက်လိမ်တွေနဲ့ ဆိုင်တကာမှာ လျှောက်ဝယ်နေတာ။ သူ့နာမည်ရင်းနဲ့ကို လျှောက်လုပ်နေတာဗျာ’

‘ဟုတ်လား၊ သူ့နာမည်နဲ့ဆိုတော့ ဒီကောင် အဲဒီမှာ ကြာကြာနေမယ် မထင်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုလွန်ကဲလွန်းနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ စမစ်ကော သူနဲ့ပဲလား’

‘ဟုတ်တယ် အယ်လ်၊ ဒါပေမဲ့ အရင်ကား မဟုတ်တော့ဘူး။ ၅၆ မော်ဒယ်ချက်ဗလက်၊ အရောင်က အဖြူအမည်း၊ တံခါးနှစ်ပေါက်’

‘ကင်းဆပ်စ်နံပါတ်ပြားလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ နေဦး။ ကျွန်တော် ပြောဦးမယ် အယ်လ်။ ကျွန်တော်တို့ သိပ်ကံကောင်းတယ်။ သူတို့ တီဗွီတစ်လုံး ဝယ်တယ်ဗျ။ သိလား။ ဒစ်ဟစ်ကော့က အဲဒီဆိုင်မှာ ချက်နဲ့ဝယ်တာ၊ မောင်းထွက်သွားတော့ အရောင်းစာရေးက ချက်လက်မှတ်နောက်ကျောမှာ ကားနံပါတ်ရေးမှတ်ထားလိုက်တယ်။ ဂျွန်ဆင်မြို့နယ် ၁၆၂၁၂’

‘ယာဉ်ထိန်းရဲမှာ စစ်ကြည့်ပြီးပြီလား’

‘ပြီးပြီ။ ခင်ဗျား မှန်းကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လို ကားမျိုးလဲ’

‘ခိုးစီးလာတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘အစစ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ နံပါတ်ပြားက တခြားတစ်စီးက ခိုးပြီး ပြောင်းချိတ်ထားတာ’

‘မောင်ရင် ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ’

‘မနေ့မနက်က။ ဘော့စ် (လိုဂန်ဆန်းဖို့ဒ်) က အဲဒီကားကို စောင့်ကြည့်ဖို့ တစ်နယ်လုံးကို တပ်လှန့်ထားပြီးပြီ’

‘ဟစ်ကော့အိမ်ကိုကော စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားပြီလား၊ သူတို့ မြို့ပေါ်မှာ ရှိနေတုန်းလား၊ သူ့အိမ်တော့ သူ သွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘အဲဒီအတွက် မပူနဲ့ အယ်လ်၊ ဒါထက် အယ်လ် ...’

‘ဘာလဲ နေ၊ ပြောလေ’

‘သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော် အလိုချင်ဆုံး ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်ပဲဗျ’

‘မင်း ရမှာပါကွာ’

‘ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် လက်ဆောင်ပေါ့ဗျာ’

အပြင်တွင် မှောင်နေပြီ။ ရွက်ကြွေတောက်ကို ဖြတ်လျှောက်ပြီး ပန်းခြံဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒီဝေး သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩနေသည်။ ဘာကြောင့် နှေးလို မပျော်နိုင်တာပါလိမ့်။ တရားခံပြေးနှစ်ယောက် အလက် စကားသို့ မရောက်သေး။ မကြာခင် ဖမ်းနိုင်တော့မည်။ သူနှင့် အပေါင်း ပါတွေအပြင် လူတိုင်းလိုချင်နေသည့် လူသတ်သမားနှစ်ယောက်ကို ရ တော့မည်။ ဘာကြောင့် သူ မပျော်နိုင်တာပါလိမ့်။ အိပ်မက်ကြောင့်များ ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေတာလား။ နှေးပြောသည့်အတိုင်း မဖြစ်နိုင်ဟု ထင် လာသည်။ သည်နှစ်ယောက်ကို ကင်းဆပ်စ်စီတီတွင် မိဖို့ လွယ်မည် မထင်။

*

မိုင်ယာမီကမ်းခြေမှ ဆန်းမားဆက်ဟိုတယ်ကလေးမှာ လေးထောင့်စပ်စပ် အဖြူရောင်တိုက်ကလေး ဖြစ်သည်။ ဆင်တူ ဟိုတယ်ကလေးများ ကမ်း ခြေတစ်လျှောက်တွင် တန်းစီလျက်ရှိသည်။ ဆန်းမားဆက်ဟိုတယ်ရှေ့မှာ မွှေးပျံ့သန့်ရှင်းနေသည့် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရေးထားသည်။

ဈေးနှုန်းသက်သာသည်။

ကမ်းခြေအပန်းဖြေပစ္စည်း အပြည့်အစုံနှင့်။

လှပမွှေးပျံ့သည့် လေညင်းတသင်းသင်းနှင့်။

၁၉၅၉ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလထဲတွင် ဆန်းမားဆက်ဟိုတယ်ရှေ့မှ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ကမ်းစပ်ရောင်စုံထီးနှစ်လက် စိုက်ထားသည်။ ပန်း ရောင်ထီးအမိုးတွင် “မေတ္တာရေခဲမုန့် ပို့ပေးပါမည်” ဟု ရေးထားသည်။ ထီးရိပ်တွင် အမျိုးသမီးလေးယောက် လှဲအိပ်နေရင်း ဓာတ်ခဲရေဒီယိုကလေး မှ လာသည့် ဂီတသံကို အရသာခံနေကြသည်။ အခြားထီးတစ်လက်က အပြာရောင်။ ထီးပေါ်တွင် ရေးထားသည့်စာတမ်းက “ကြေးနီရောင် ပေါက် လာအောင် နေစာလှုံပါ” ဟူ၏။ ထီးအောက်တွင် ဇိမ်ယူနေသူ နှစ်

ယောက်က ပယ်ရီနှင့်ဒစ်။ သူတို့ ရောက်နေသည်မှာ ငါးရက်ရှိပြီ။ ဆန်းမားဆက်တွင် နှစ်ယောက်ခန်း တစ်ခန်းယူထားသည်။ တစ်ပတ်လျှင် ဆယ့်ကိုးဒေါ်လာ။

ပယ်ရီက စကား စ သည်။

‘မင်းက ငါ့ကို ခုထိ ဆုတောင်းမပေးသေးဘူး’

‘ပျော်စရာ ခရစ္စမတ်နဲ့ မင်္ဂလာနှစ်သစ်ဖြစ်ပါစေ သူငယ်ချင်း’

ဒစ်က ရေကူးဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည်။ ပယ်ရီကတော့ ခြေထောက် က ဒဏ်ရာတွေကို လူမမြင်စေလို၍ ဘောင်းဘီရှည်ပဲ ဝတ်ထား၏။ သို့ သော် သူငယ်ချင်းဒစ်ကို ကြည့်ပြီး သူ ကျေနပ်နေသည်။ ကိုယ်တော် ချောက် လေ့ကျင့်ခန်းအမျိုးမျိုးလုပ်၍ ပန်းရောင်ထီးအောက်မှ အမျိုးသမီး များကို ဟန်ရေးပြနေသည်။

ပြီးမှ ဝယ်လာသည့် မိုင်ယာမီဟာရယ်သတင်းစာကို ထိုင်ဖတ် သည်။ အလယ်စာမျက်နှာကို ခေါင်းမဖော်တမ်း ဖတ်နေ၏။ ဖလော်ရီဒါ လူသတ်မှုအကြောင်း သတင်းဖြစ်သည်။ မိသားစုတစ်စုလုံး သတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မစ္စတာကလစ်ဖို့ဒ် ဇနီးမောင်နှံ။ ပြီးတော့ သူတို့၏ လေးနှစ် သားကလေးနှင့် နှစ်နှစ်သမီးကလေး။ သို့သော် အသတ်ခံရသူများအား လက်ပြန်ကြီးမတုပ်။ ပါးစပ်ကို တိပ်မပတ်။ ပွိုင့် ၂၂ သေဒုတ်ဖြင့် ခေါင်း တည့်တည့် ပစ်သတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာမှ ရည်ရွယ်ချက် မည်မည် ရရ မရှိဘဲ ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ ရက် စနေနေ့ညတွင် တာလာဟာစီအနီးမှ ဝေါလ်ကာ တောအိမ်ကို ရောက်လာပြီး လက်တည့်စမ်းသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာသဲလွန်စမှ မချန်ခဲ့။

ပယ်ရီက သတင်းကို အသံထွက်ဖတ်ပြဖို့ ပြောလိုက်သည်။

‘ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့ညက တို့ ဘယ်မှာလဲ’ ဟုလည်း မေးလိုက် သည်။

‘အဲဒီမှာပဲလေ၊ တာလာဟာစီမှာ မဟုတ်လား’

‘မင်းကို ငါက မေးနေတာလေ’

ဒစ်က ပြန်စဉ်းစားသည်။ ကြာသပတေးနေ့ညက သူတို့ ကင်း ဆပ်စ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မစ်ဖိုရီကို ဖြတ်သည်။ အာကန်ဆောက် ဝင်သည်။ ပြီးတော့ လူဝီစီးယားနားသို့ ရောက်သည်။ သောကြာနေ့ မနက် စောစော ကားပျက်သည်။ ဝပ်ရှော့တစ်ခုတွင် ဝင်ပြင်သည်။ နှစ်ဆယ့်နှစ်

ဒေါ်လာခွဲ ကုန်သည်။ ထိုညတွင် အလာဘာမားနှင့် ဖလော်ရီဒါနယ်ခြား တစ်နေရာတွင် ကားရပ်ပြီး အိပ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ ပုံစံဖြင့် ခရီးဆက် သည်။ မိချောင်းကန်တွေ၊ မြွေခလောက် တိရစ္ဆာန်ရုံတွေ လျှောက်ကြည့် သည်။ မှန်စရာ (လှေဝမ်းအစင်း) နှင့် မော်တော်ဘုတ်စီးပြီး ရေကန်ကြီးတွေထဲ လျှောက်လည်သည်။ လမ်းဆေးထမင်းဆိုင်များတွင် ပုစွန်တုပ်ဟင်း အဝအပြဲ စားသည်။ ပင်လယ်စာမျိုးစုံမှာသည်။ အပျော်ဆုံးနေ့များ။ တာလာဟာစီ ရောက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေပြီ။

‘ဟုတ်တယ်၊ တို့ တာလာဟာစီကို အဲဒီနေ့မှာ ရောက်လာကြတယ်’ ပယ်ရီက ဆောင်းပါးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။

‘အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပါလားကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ သိပ်မအံ့ဩ ဘူး ဒစ်။ ဒီအလုပ်မျိုးကို အရူးတစ်ယောက်ပဲ လုပ်နိုင်မှာ။ ကင်းဆပ်စ် မှာ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ အတူတူပဲ’

ဒစ်က သည်အကြောင်း လုံးဝမေ့ထားသည်။ ဘာမှမပြောဘဲ ပခုံးတွန့်ကာ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ရေထဲပြေးဆင်းသွားသည်။ ရေကူး လိုက်၊ ရေစပ်တွင် ခရုကောက်လိုက် လုပ်နေသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက အိမ်နီးနားချင်း ချာတိတ်တစ်ယောက်ကို မနာလိုဖြစ်ပြီး အမုန်းကြီး မုန်းခဲ ဖူးသည်။ သူက ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ မိသားစု နှင့် အပန်းဖြေခရီးထွက်ပြီး ပြန်လာလျှင် ခရုတွေ အိတ်နှင့်အပြည့် ကောက် လာတတ်သည်။ သူက ခိုးပြီး တစ်ခုချင်းကို တူနှင့် ထုခြေပစ်သည်။ သူ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်သွားသည့်သူ ရန်သူ။ သူ လိုချင်တာ ရသွားသူသည် သူ့ရန်သူ။

ဥပမာ နာမည်ကျော် ဖောင်တိန်ဘလို ဟိုတယ်ကြီး၏ ရှေ့ ရေကူးကန်နံဘေးတွင် သူ လှမ်းမြင်လိုက်သောလူကို သူ ကြည့်မရ။ သူ နှင့် ရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ ဆန်းမားဆက်နှင့် တစ်ခိုင်လောက် ဝေး သည့် သန်းကြွယ်သူဌေးများသာ တည်းနိုင်သော ဟိုတယ်ကြီးများ ဖြစ် သည်။ ဖောင်တိန်ဘလို၊ အိဒင်ရောခံ၊ ရိုနေပလာဇာ စသည့် မိမိခံဟိုတယ် ကြီးများ။ မိုင်ယာမီရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဒစ်က သည်ဟိုတယ် ကြီးတွေကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဝင်စီးဖို့ ပယ်ရီကို ပြောသေးသည်။ ‘အနည်း ဆုံး သူဌေးမနှစ်ယောက်လောက်တော့ ရမှာကွ’ ဟု ဆိုသည်။ ပယ်ရီက

သူ့ကို ဘာမှမတုံ့ပြန်။ သည်ဟိုတယ်ကြီးတွေကို အလိုလို သူ လန့်နေ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အဝတ်အစားက နွမ်းနွမ်းပါးပါး။ သည် ဟို တယ်များတွင် တည်းနေသူတွေက ပိုးမဲကတ္တီပါ တောက်ပစွာနှင့်။ ရေ ကူးကန်နံဘေးမှ အမျိုးသမီးများက ရင်ခွန်ချင်စရာ။ သည်လိုနေရာတွင် ထိုလူငယ်ကို ဒစ်က လှမ်းမြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှေ့နေတစ်ယောက် လား၊ ဒါမှမဟုတ် ချီကာဂိုက လောင်းကစားသမားလား၊ မြေအောက် ဝိုင်းအဖွဲ့ဝင်လား။

သူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မှာ ငွေနှင့်အာဏာ ရှိတာတော့ သေချာ သည်။ ရေကူးကန်နံဘေးတွင် သူက ပျင်းတိပျင်းတွဲပုံစံဖြင့် လဲလျောင်းနေ သည်။ လက်ထဲတွင် လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို ကိုင်လျက်။ မာရီလင်ပွန်ရီးပုံစံ နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့ကို ဆီလိမ်းပေးရင်း ကလူ၏သို့ မြူ ၏သို့ လုပ်နေသည်။ ခွေးမသား၊ ဒစ်မှာ မရှိတာတွေ သူ့မှာ အလွန်ပယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ရတာလဲ။ နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ။ သည်နေ့အဖို့ ဒစ် မပျော်နိုင်တော့ပေ။ ပယ်ရီကို ဆွဲပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

‘လာကွာ၊ ပြန်ကြစို့’

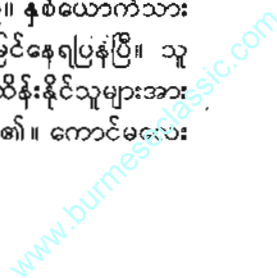
ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ်လောက်ရှိမည့် ကလေးမကလေးတစ်ယောက်၊ ကမ်းခြေသဲပြင်တွင် တုတ်ချောင်းတစ်ချောင်းနှင့် အရုပ်ရေးနေသည်။ ဧရာမ လူမျက်နှာတွေ ရေးဆွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒစ်က စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ကောင်မလေးအနား သွားကြည့်နေသည်။ သူ ကောက်လာသည့် ခရုတွေ ခွဲပေးသည်။

‘ပုံလေးတွေက သိပ်လှတာပဲကွယ်’

ကလေးမက ခရုတွေကို လက်ခံယူပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေသည်။

‘မင်းကလေးက သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ’

ပြောပြီး လက်ကို လှမ်းကိုင်တော့ ကလေးမက လက်ကို ရုပ် လိုက်သည်။ ပယ်ရီက ထီးပြာအောက်မှ စက်ဆုပ်စွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ မျက်စိအောက်တွင် သည်လို အဖြစ်မျိုး ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ နှစ်ယောက်သား ထိုးမယ်၊ ကြိတ်မယ်အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခုလည်း မြင်နေရပြန်ပြီ။ သူ ဆက်ကြိုးစားလျှင် ပယ်ရီ ဆုံးမဖို့ ဝန်မလေး။ စိတ်မထိန်းနိုင်သူများအား ပယ်ရီ စိတ်ပျက်သည်။ စက်ဆုပ်သည်။ တော်ပါသေး၏။ ကောင်မလေး ထပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။

ရေဒီယိုမှ ခရစ္စမတ်တေးသံများ လွင့်ပျံနေသည်။ အမျိုးသမီး လေးဦး၏ ဓမ္မတေးသံသည် မိုင်ယာမီ၏ နေရောင်နှင့် ဆူဆူညံညံ အသံ ဗလံများ ကြားတွင်ပင် သာယာနာပျော်ဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

အို ... အရှင်၊ အရှင်မြတ်အား ကိုးစားယုံကြည်ပါသည်။
ငါတို့တစ်တွေ ကိုယ်တော်အား ကြည်ညိုကြပါစို့'

ဘုရားကျောင်းတွင် ကြားနေကျ ဓမ္မပူဇာတေး။ ပယ်ရီမျက်ရှည် တွေ ကျလာသည်။ မြင့်မြတ်သောတေးသွား ဆုံးသည့်တိုင် မျက်ရှည် မခန်းနိုင်။ အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းသည့် တဒင်္ဂ။ သည် အခါသမယသို့ ရောက်လာတိုင်း သူ ခံစားရသည့် ဝေဒနာ။ ကလေးဘဝ ကတည်းက ရခဲ့သည့် ဝေဒနာဟောင်း။ သည်လိုအခါတွင် အပြင်းပြဆုံး ဆန္ဒမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ဖြစ်သည်။ ကလေးဘဝကတည်းက ရခဲ့သည့် ရောဂါ။ အဖေနှင့်အမေအပြင် အခြားအခြားသောသူ ရန်သူ များကို ဒဏ်ခတ်ချင်သည့် ဆန္ဒ။ လက်စားချေချင်သည့် စိတ်ဓာတ်။ ဘယ်တော့များမှ သည်ဆန္ဒပြည့်ဝလေမည် မသိ။ ဂျင်မီနှင့် ဖန်းကို သတိရ နေမိသည်။ သည်နည်းမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ဟုလည်း ခံစားမိသည်။

တွေးကြည့်တော့လည်း ဘဝက ဘယ်လိုမှ နေချင့်စဖွယ် မရှိ။ ဘာမှ တပ်မက်စရာ မရှိ။ ရေအောက်မှ ရတနာတွေ၊ ရွှေငွေတွေ ရှာဖွေဖို့ အိပ်မက်တွေလည်း လွင့်ပြယ်ခဲ့လေပြီ။ ပယ်ရီအိုပါဆင် နာမည်ဖြင့် စင် ပေါ်တွင် သီချင်းဆိုဖို့ အစီအစဉ်တွေ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ဘာမှ အကောင် အထည် မဖော်နိုင်ခဲ့။ ရှေ့မှ အနာဂတ်သည် ဘာမျှ မရှိသည့် လွင်တီး ခေါင်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပန်းတိုင်မရှိသည့်ပြေးပွဲကို ဝင်ပြိုင်နေကြ သူများ ဖြစ်သည်။ မိုင်ယာမီရောက်ပြီးလို့ တစ်ပတ်မကြာမီ ဆက်ပြေးကြရ ဦးမည်။ ဒစ်က ဝပ်ရှော့တစ်ခုတွင် ဝင်လုပ်သည်။ တစ်နာရီ ခြောက်ဆယ့် ငါးဆင့်သာ ရသည်။

မက်ဆီကိုထက်တောင် ဆိုးနေပါလားကွာ။ ငါက လူဖြူကွ၊ မလုပ်နိုင်ဘူး'

ဤသို့ဖြင့် ပန်းတိုင်မရှိသည့် ခရီးကို မနက်ဖြန် ဆက်လျှောက် ကြရဦးမည်။ ကင်းဆပ်စ်စီတီမှ အကြံအဖန်လုပ်ခဲ့သည့် ပိုက်ဆံကလည်း နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ဒေါ်လာသာ ကျန်တော့သည်။ တက်

ဆက်ကို သွားမည်၊ နီဗားဒါးကို သွားမည်၊ ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်းကို ဆိုက်မည်တော့ မသိ။

ဒစ် ရေထဲမှ ပြန်တက်လာသည်။ ပယ်ရီအနား ရောက်တော့ ခြေပစ်လက်ပစ် မှောက်ချလိုက်သည်။
'ရေကူးလို့ ကောင်းရဲ့လား'
ပယ်ရီက ဆီးမေးလိုက်သည်။
'အေး ... ကောင်း၊ သိပ်ကောင်း'

*

ခရစ္စမတ်နှင့် နှစ်ကူးပြီးစ နန်းစီမွေးနေ့မှာ ရက်သိပ်မခြားလှပေ။ ချစ်သူအတွက် လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဘော်ဘီ ဦးနှောက်ခြောက်ရစမြဲ ဖြစ်သည်။ လိုက်ဖက် သည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်း ရွေးရသည်မှာ သိပ်မလွယ်။ သို့သော် ကျောင်း ပိတ်ရက်တိုင်း အဖေ မုန့်လာဥခင်းတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်သည့် လုပ်အားခ ဖြင့် နှစ်စဉ်ဝတ်မပျက် ချစ်သက်လက်ဆောင် ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ အစစ်မတွေ က လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို လှလှပပထုပ်ပိုးပေး၏။ ချစ်သူမျက်လုံးကလေး ပြူးကာ၊ တအံ့တဩဖြစ်နေလျှင် ဘော်ဘီ ပျော်လို့မဆုံး။ မနစ်တုန်းက အသည်းပုံ ရွှေလော့ကက်သီးကလေး ဝယ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သည်နှစ်တော့ နိုင်ငံခြားဖြစ် ရေမွှေးပုလင်း ပေးရမလား၊ မြင်းစီးဖိနပ်တစ်စုံနဲ့ ဝယ်ရမလား ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေစဉ် ချစ်သူ ရေတိမ်နစ်ရှာခြင်း ဖြစ်သည်။

ခရစ္စမတ်နေ့ မနက်တွင် ရေညိုမြောင်သို့ အစောကြီး ထ သွားတတ်သော ဘော်ဘီတစ်ယောက် သည်ခရစ္စမတ်တွင်တော့ အိပ်ရာထ တွင် ခွေနေသည်။ မိသားစု နေ့လယ်စာခိုင်းမှာ ဟင်းပွဲတွေ မြိုင်ဆိုင်လှ သည်။ တစ်ပတ်လုံးလုံး အမေကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည့် ဟင်းလျာများ ဖြစ်သည်။ အဖေ၊ အမေနှင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမ ခုနစ်ယောက်တို့က သူ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး သနားမဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။

နေ့တိုင်း ပုံမှန်စားဖို့ ချောမော့ပြောကြရ၏။ သူ့ဝေဒနာကို ဘယ် သူမှ သေသေချာချာ မသိကြ။ စည်းဝိုင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ သူ ရောက် နေသည်ဟု ခံစားရသည်။ သူ စည်းဝိုင်းအပြင်သို့ ထွက်လို့မရ။ စည်းဝိုင်း

အတွင်းသို့လည်း ဘယ်သူမှ ဝင်လို့မရ။ ဆူဆန် တစ်ယောက်ကတော့ ခြင်းချက်ဖြစ်သည်။

နန်စီရှိစဉ်က ဆူဆန်ကို ဘော်ဘီ လုံးဝ ခင်မင်ရမုန်း မသိခဲ့။ ဆူဆန်က တစ်မျိုး။ လေးနက်သည်။ အားလုံးတတ်ချင်သည်။ ကဗျာရေး သည်။ ပန်းချီဆွဲသည်။ ဂီတကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသည်။ စန္ဒရားတီးလိုက် သေးသည်။ နန်စီ ခင်သလောက် သူ့ကို ဘော်ဘီ မခင်။ စုတော့ သူ့ကို မခင်၍ မရတော့ပြီ။ သူ့ဝေဒနာကို နားလည်သူမှာ ဆူဆန်တစ်ယောက် သာ ရှိတော့သည်။ အနီးကပ် အားပေးမည့်သူမှာလည်း သူတစ်ယောက် သာ ရှိတော့သည်။ အမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရဲက စစ်ဟယ်၊ ဆေးဟယ် လုပ်တုန်းက ဘော်ဘီတစ်ယောက် သွေးပျက်ချင်လောက်အောင် စိတ်ဆင်းရဲ ခဲ့ရသည်။ ဆူဆန်သာ အနားတွင် နေမပေးလျှင် သူ ရူးသွားနိုင်သည်။

သို့သော် တစ်လလောက်ကြာသည့်အခါတွင် သူတို့ ဆက်ဆံ ရေး အေးစက်လာသည်။ ကစ်ဒွဲလ်တို့၏ နွေးထွေးသည့် ဧည့်ခန်းကျဉ်း ကလေးထဲသို့ ဘော်ဘီ အရောက်အပေါက် နည်းလာသည်။ သူတို့ အိမ် သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း ဆူဆန်က သိပ်ပျူပျူငှာငှာ မရှိတော့။ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရထားသည့် စိတ်ဒဏ်ရာကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ကုသနေကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သောကကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် လျှော့ဖြေနေကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရဲခါတွင် ဘော်ဘီက မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလို့ရသည်။ ဥပမာ ဘတ်စကက်ဘော ကစားနေသည့် အခါမျိုး။ ကားအမြန်မောင်းနေသည့် အခါမျိုး။ ပြီးတော့ အားကစားလုပ်ငန်းတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် အခါမျိုး။ (ဘော်ဘီ၏ အကြီးမားဆုံး ရည်မှန်းချက်မှာ ကျောင်းတွင် အားကာ နည်းပြဆရာ ပြန်လုပ်ဖို့ ဖြစ်သည်။) ကွင်းပြင်ထဲတွင် အဝေးကြီး ပြေး သည်။ သို့မဟုတ် အမြန်လျှောက်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်အလုပ်တွေ ဖိလုပ် သည်။ ထမင်းစားပြီး စားပွဲသိမ်း၊ ပန်းကန်ဆေးတာကစ ကူသည်။ အား ကစားအတွက် အချိန်အများဆုံး ပေးထားလိုက်သည်။

တစ်နေ့တွင် ဆွယ်တာကောက်စွပ်ပြီး ပြေးဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရာသီဥတုက ထူးထူးခြားခြား သာယာနေသည်။ လေထုမှာ ခြောက်သွေ့ ကာ ကောင်းကင်က ပြာပြီး နေရောင်ခြည်မှာ ကြည်လင်နေသည်။ ကင်း ဆပ်စ် နောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ရာသီဥတုမျိုး။ တောင်သူ

လယ်သမား၊ ယာသမားများ အကြိုက်ဆုံး အခါသမယ ဖြစ်သည်။ နွား စားကျက်များလည်း အစိမ်းလန်းဆုံးကာလ။ ဆောင်းရာသီ အရှည်ကြာဆုံး အချိန်။ သည်လိုတစ်ဆောင်းသစ်ကာလကို ဘော်ဘီ မမေ့နိုင်ပါ။ ကလေး ချစ်ဖြင့် စတင်တွယ်တာမိကြသည့် ဆောင်းကာလ ဖြစ်လေသည်။ သည် တုန်းက နန်စီရော၊ သူ့ပါ ဆယ့်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သူတို့ ယာတော အိမ်တွေနှင့် ဟိုးလ်ကုမ်းကျောင်းမှာ မိုင်နှင့်ချီ ဝေးသည်။ နန်စီ လွယ် အိတ်ကို ဘော်ဘီက ကူလွယ်ပေးရသည်။ မောလျှင် ငြိမ်ငြိမ်ညင်ညင် ရစ်ခွေစီးသွင်နေသော အာကင်ဆောမြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ထိုင်ပြီး နားကြ သည်။

စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ကြသည်။ တစ်ခါက နန်စီ ပြောဖူးသည်ကို ယနေ့ထိ ဘော်ဘီ အမှတ်ရနေဆဲ။

'တစ်နေ့မှာ ငါတို့ ကော်လိုရာဒိုကို ခရီးထွက်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ အာကာဆောမြစ် စတာလေ။ အဲဒီ အာကင်ဆောမြစ်ညာပိုင်းက ဧရ အရောင်၊ ဟောဒီရေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ငါပြောရင် နင် ယုံမလား။ ခုလို နောက် ကျိကျိ မဟုတ်ဘူး သိလား။ သောက်ရေလို ကြည့်စိမ်းနေတာ။ ရေစီး လည်း သန်တယ်။ အောက်ခြေက ကျောက်ခဲကလေးတွေကို အတိုင်းသား မြင်နေရတယ် သိလား။ ဝဲကတော့ကလေးတွေနဲ့ အရမ်းလှတာပဲ။ အဖေ ငါးများတာ ဧရာမ ငါးကြီးတစ်ကောင် မိတယ်'

နန်စီ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဘော်ဘီ ကြားဖယောင်နေ သည့် စကားလုံးများ။ အာကင်ဆောမြစ်ဖျားပိုင်းသည် မျက်စိထဲက မထွက် တော့။ ကင်းဆပ်စ်မှ ရွှံ့ရည်နောက်နောက်တွေသည် စိန်စမ်းရေ၊ တောင်ကျ ရေ၊ ကျောက်စက်ရေပမာ ကြည်လင်အေးမြနေသည် ထင်လာ၏။ နန်စီ မသေခင်က အတိုင်းပင်။

ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ်၏ သည်လိုဆောင်းကာလများသည် အရိုး ကွဲလှမတတ် အေးခဲသော ရာသီဖြစ်သည်။ ခရစ္စမတ်မတိုင်မီ ကွင်းပြင်ထဲ တွင် ရေခဲမှုန်တွေ ဖွဲ့ဖွဲ့စွေကွာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေပြီ။ သည်လို နံနက်ခင်း တစ်ရက်တွင် သုံးမိုင်ဝေးသော ရေညိုမြောင်သို့ ဘော်ဘီ ထွက်လာခဲ့ သည်။ နှင်းဗွက်ထဲတွင် ရုန်းကာ ခဲရာခဲဆစ် လျှောက်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ် သည်။ နန်စီတို့အိမ်ရောက်တော့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲကာ ကိုယ်ပေါ်မှ နှင်းတွေကို မနည်းခါချရသည်။ အပင်ပန်းခံရကျိုး နပ်ပါ၏။ သားအမိ

နှစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြသည်။ သာမန်အားဖြင့် ရှက်ရွံ့ရွံ့ အမူအရာဖြင့် ဘာသာနေတတ်သော မစ္စက်ကလပ်တာက ဘော်ဘီကို ပွေ့ဖက်ကာ နမ်းရှုပ်ကြိုဆိုလေသည်။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းမီးလင်းဖိုဆီသို့ တွဲခေါ်သွား၍ ဝှမ်းကပ်ခြံပေးကာ မီးလှုံစေသည်။

သူတို့သားအမိ မီးဖိုခန်းထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် ကင်ယန်တို့ သားအဖနှင့်အတူ ဘော်ဘီက မီးလင်းဖိုနားတွင် သစ်ကြားသီးတွေ ထိုင် ခွဲသည်။ သူ ကင်ယန်တို့အရွယ်က ငယ်ဘဝအကြောင်းတွေကို မစ္စတာ ကလပ်တာက စိတ်လိုလက်ရ ပြောပြနေသည်။

‘အဲဒီတုန်းက တို့မိသားစုဝင်အားလုံး ခုနစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဖေ ရယ်၊ အမေရယ်၊ တို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်ရယ်၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေး သုံးယောက်ရယ်ပေါ့။ တို့ယောတောအိမ်က မြို့နဲ့ တော်တော်လှမ်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခရစ္စမတ်မှာ သိပ်ခမ်းခမ်းနားနား မလုပ်နိုင်ဘူး။ မြို့တက် ပြီး ဝယ်ဖို့၊ ခြမ်းဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူးလေ။ တစ်နှစ်မှာတော့ ခုလိုပဲ နှင်း မုန်တိုင်းကျတယ်။ ဒါထက်ဆိုးတယ်၊ မြေကြီးပေါ်မှာ နှင်းထူက ဒီထက် ထူတယ်။ အိမ်က ခရစ္စမတ်သစ်ပင်မှာလည်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းဆိုလို့ များများ မဆွဲနိုင်ဘူး။ အမေကြီးနဲ့ မိန်းကလေးတွေ စိတ်မကောင်းကြ ဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ ငါက စိတ်ကူးတစ်ခု ရတယ်။ နှင်းတောထဲမှာ ရုန်းနေကျ မြင်းတစ်ကောင်ကို ကုန်းနှီးဆင်ပြီး မြို့သွားမယ်၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်မယ်ပေါ့။ အားလုံးက သဘောတူတယ်။ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံကလေး တွေ ကိုယ်စီ ထုတ်ပေးကြတယ်’

လိုသည့်ပစ္စည်းတွေ စာရင်းရေးပေးကြသည်။ ပိတ်ဖြူစမှာတဲ့ လူနဲ့၊ ဘောလုံးမှာတဲ့လူနဲ့၊ ကျည်ဆန်မှာတဲ့လူလည်း ပါသေးသည်။ အပ် စိုက်သည့် အဝတ်ခုံကအစ ပါသည်။ သူတို့စာရင်းကို စောင့်ရသည်နှင့် မိုးစုပ်စုပ် ချုပ်သွားတော့သည်။ မြို့တွင် ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ခြမ်းပြီး ဧရာမ ပတ္တမြားအိတ်ကြီးထဲ ထည့်ပြန်လာခဲ့သည်။

သည်တွင်မှ မီးအိမ်ကို အတင်းယူသွားခိုင်းသော အဖေကို ကျေးဇူး တင်နေမိသည်။ မြင်းကိုလည်း ခြုံတွေ ဆွဲပေးလိုက်သေး၏။ ခြုံသံ တည်တည်ဖြင့်၊ မြင်းနံ့ဘေးတွင် ဖယောင်းရည်ဖြင့် ထွန်းသည့် မီးအိမ်နှင့်။ ဟတ်ဘ်တစ်ယောက် မြူးမြူးကြွကြွနှင့် မြင်းကို အသားကျ စီးပြန်လာခဲ့ သည်။

သို့သော် မကြာပါချေ။ နှင်းမုန်တိုင်းကျလေတော့သည်။ လမ်း ပျောက်သွားပြီ။ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်ဘယ်မှာ၊ ဟတ်ဘ်ကလပ် တာ မသိရှာတော့။ မြင်းကြီး၏ ခြေလှမ်းတွေက ကြာလေ နေးလေ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခြေချော်ကာ ဒေယီးဒေယိုင် ဖြစ်လာသည်။ မီးအိမ် ပြုတ် ကျ ကျန်ခဲ့ပြီ။

မြင်းက မှောင်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ဆက်သွားနေ သည်။ ဟတ်ဘ်က နှင်းမုန်တိုင်းထဲတွင် အိပ်ပျော်မသွားအောင် အား တင်း ထားရသည်။

‘ငါ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြောက်လာတယ်ကွ၊ အဲဒီမှာ ဘုရားသခင် ကို အာရုံပြုလိုက်တယ်။ ငါ့အနားမှာ ကိုယ်တော်အရှင် ရောက်လာတယ် လို့ စိတ်ထဲက ခံစားလိုက်ရတယ်’

ခွေးဟောင်သံတွေ ကြားရသည်။ အသံလာရာဘက်သို့ မြင်းကို ဦးတည်ပြီး ဆက်စီးသွားသည်။ ယာတောအိမ်တစ်အိမ်မှ မီးရောင်ပျံ့ ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

‘အဲဒီအိမ်မှာ ငါ ဝင်အိပ်လိုက်ရမှာကွ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်သားတွေ စိတ်ပူနေမှာစိုးတာနဲ့ ငါ ဆက်စီးလာခဲ့တယ်။ အဖေနဲ့ ညီလေးတွေ ငါ့ ကို လိုက်ရှာနေကြပြီလားပေါ့။ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ ငါ စိတ်ဓာတ် ကျသွားတယ်။ တစ်အိမ်လုံး မှောင်မည်းလို့၊ အားလုံး အိပ်ပျော်နေကြ ပြီလေ။’

‘နောက်မှ အားလုံး နိုးလာကြပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြတယ်။ အဖေက ဆီးပြောတယ်။ “မိုက်လှချေလား ဟတ်ဘ်ရယ်၊ ဖေဖေတို့က မင်း မြို့မှာပဲ အိပ်လိုက်ပြီ ထင်နေတာ။ ဒီလို နှင်းမုန်တိုင်းထဲမှာ မင်းမို့ ပြန်လာတယ်ကွ။ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း”’

*

မစ္စတာကလပ်တာ၏ စပျစ်ခင်းမှာ ပန်းသီး၊ သစ်တော်၊ ချယ်ရီနှင့် မက်မုံ ပင်တွေ စုံလင်လှသည်။ ပန်းသီးတွေ အပင်တွင် မှည့်ပျော်ကာ ခူးစား မည့်သူ မရှိသဖြင့် တစ်ခင်းလုံး ပန်းသီးနဲ့ သင်းနေသည်။ ပြေးရင်း မြေ ပြင်း ရင်း ဘော်ဘီတစ်ယောက် စိတ်ကူးမရှိဘဲ သည်နေရာသို့ ရောက်လာခြင်း

ဖြစ်သည်။ ရေညှိမြောင်ဘက်သို့ သူ ခြေဦးမလှည့်သည်မှာ ကြာပြီ။ ဘယ်လို ကြောင့် သည်နေရာကို ရောက်လာမှန်း စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေ၏။ ပြန်လှည့် ဖို့ ဟန်ပြင်ပြီးမှ အိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာနေမိသည်။ ထုကြီး ထည် ကြီးနှင့် ဆောက်ထားသည့် ဧရာမ တိုက်ဖြူကြီး။ ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် နှင့် ဘော်ဘီ အလွန် သဘောကျခဲ့သည့် ရေညှိမြောင်အိမ်ကြီး။ သည် အိမ်ကြီးမှ မိန်းကလေး၏ အချစ်ကို ရယူခဲ့စဉ်က ဘော်ဘီ ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ခုတော့ ရေညှိမြောင်သည် ကျီးနှင့်ဖုတ်ဖုတ် ဖြစ်နေလေပြီ။ လူ သူကင်းမဲ့နေသဖြင့် ပင့်ကူအိမ်တွေ စွဲနေပြီ။ ပန်းခြံကိုလည်း ပေါင်းမြက် တို့ လွှမ်းခြုံထားလေပြီ။ အချင်းဖြစ်သည့်နေ့က အလောင်းတွေသယ်ဖို့ ရောက်လာသည့် ဆေးရုံကားများ၏ ဘီးရာသည် ကျောက်စရစ်ခင်း အဝင်လမ်းပေါ်တွင် အထင်အရှား ရှိနေဆဲ။

သူရင်းငှားလင်မယားလည်း ဟိုးလဲကုမ်းရွာစွန်သို့ ပြောင်းသွား ကြပြီ ဖြစ်၍ သူတို့ အိမ်ကလေးပါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ အိမ် နောက်ဘက် ဂျုံကျီနှင့် မြင်းစောင်းဆီမှ လှုပ်ရှားသံတစ်မျိုး ကြားလိုက် သည်။ သူ ကြက်သီးထသွားသည်။ မြင်းမြီးခတ်သံ။ အလွန်လိမ္မာသည့် နန်စီ၏မြင်းကြီး ဘာဘီ။ သူ့ကို အစာကျွေးဖို့ ဘယ်လိုများ စီစဉ်ထား ကြပါလိမ့်။

ဘာဘီဆီသွားပြီး နန်စီ လုပ်နေကျအတိုင်း သူ့ပါးကို ပွတ်ပေး သည်။ သူ့လည်ဆံမွေးတွေကို ဆွဲပေးသည်။ ဘာဘီက တအင်းအင်းနှင့် ညည်းတွားနေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တနင်္ဂနွေနေ့က ဆုဆန်တို့ အိမ်ကို ရောက်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ နန်စီအမေ မစွက်ကစ် ခွဲလဲက ဘာဘီအကြောင်း သူ့သမီးကို ပြောနေသည်။ အပြာရောင် မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းဆီမှ မြက်ခင်းတွေကို ပြတင်းပေါက်မှ ရပ်ကြည့်ရင်း အမျိုးသမီး က ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘သိလား သမီး၊ မေမေ့ မျက်စိထဲမှာ အမြဲတမ်း မြင်နေတယ်။ နန်စီလေ၊ ဘာဘီကို စီးပြီး အဲဒီဘက်က လာနေတဲ့ မြင်ကွင်းလေ’

*

ပယ်ရီက ပထမ လှမ်းမြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားကြုံစောင့်နေသည့် ချာတိတ်ကလေး တစ်ယောက်နှင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်။ နွမ်းနွမ်းပါးပါး အထုပ်အပိုးတွေနှင့်၊ အနွေးထည် မပါ။ သူတို့ တက်ဆက်စံဆောင်းလေ ကို ခံနိုင်ကြသည်မှာ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ရာ။

‘ခေါ်သွားရအောင်ပါကွာ၊ သနားပါတယ်’

ပယ်ရီက ပြောတော့ ဒစ်က အင်တင်တင်လုပ်နေသည်။ ဆီဖိုး တောင်းလိုရမည့် ပုံစံမျိုးမဟုတ်၍ မတင်ချင်ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပယ်ရီ အတင်း တိုက်တွန်းသဖြင့် ကားရပ်လိုက်သည်။

ကောင်လေးက ဝတုတ်တုတ်၊ ဆယ့်နှစ်နှယ်အရွယ်၊ စကား ဓပ် များများ၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းတွေ ပြောလိုမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ အဘိုးကြီးက ကျန်းမာပုံ မပေါ်။ ကားနောက်ခန်းတွင် တက်ပြီး ဓွေ့ဓွေ့ခေါက်ခေါက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ စကားတစ်လုံးမှ မပြော၊ မျက်နှာက ဝါဖျော့ဖျော့။

ကောင်လေးက ဆက်လေပေါနေသည်။

‘အစ်ကိုတို့ကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူးဗျာ။ ဂျော်နီက ကြာကြာ မလျှောက်နိုင်တော့ဘူးဗျ။ လဲတော့မလို ဖြစ်နေတာ။ ဂါဗက်စတုန်းက စပြီး ကားမရတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခြေကျင်လျှောက်လာကြတာဗျ’

ဒစ်နှင့် ပယ်ရီက ဆိပ်ကမ်းမြို့မှ တစ်နာရီ ဖောထွက်လာခဲ့ကြ သည်။ မထွက်ခင် အလုပ်ရှာကြသေးသည်။ ဘရာဇီးလ်သို့ ထွက်မည့် ရေနံတင်သင်္ဘောတစ်စင်းတွင် ချက်ချင်း အလုပ်ရနိုင်သည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးတွင် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် မရှိ။ ဘာစာရွက်စာတမ်း မှ မရှိ။ ထို့ကြောင့် လက်လျှော့ပြီး ထွက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

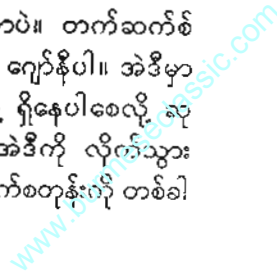
‘မင်းတို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ’

ပယ်ရီက ချာတိတ်ကို မေးလိုက်သည်။

‘ဖွို(တ်)ဝါတာကို သွားမှာ အစ်ကို’

‘ဖွို(တ်)ဝါတာက ဘယ်နားမှာလဲကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီအရှေ့ဘက်မှာလို့ ပြောတာပဲ။ တက်ဆက်စံ ပြည်နယ်ထဲမှာတဲ့ အစ်ကို။ ဒါက ကျွန်တော့်ဘိုးဘိုး ဂျော်နီပါ။ အဲဒီမှာ အဘိုးညီမတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဘုရားသိကြားမလို့ ရှိနေပါစေလို့ ဆု တောင်းရတာပဲ။ ဂျက်စပါမှာဆိုလို့ ကျွန်တော့်တို့ အဲဒီကို လိုက်သွား ကြတယ်။ ဂါဗက်စတုန်းကို ပြောင်းသွားပြီဆိုတော့ ဂါဗက်စတုန်းကို တစ်ခါ

လိုက်ကြပြန်ရော။ ဂါဗက်စတုန်းကနေ စွဲ(တ်)ဝါတာကို ပြောင်းသွားတယ် တဲ့။ ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ဒီတစ်ခါတော့ တွေ့ကောင်းပါရဲ့ ဂျော်နီ'

ကောင်လေးက သူ့အဘိုး ဒူးခေါင်းကို ပွတ်ပြီး ခေါ်သည်။
'ဂျော်နီ၊ ကျွန်တော်ခေါ်တာ ကြားလား။ ကျွန်တော်တို့ ကား အကောင်းစားကြီး စီးလာနေတာဗျ။ ၅၆ မော်ဒယ် ချက်ဗလက်ကားဗျ။ ကျွန်တော် ပြောတာ ကြားလား'

အဘိုးကြီး ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးလာသည်။ မျက်လုံး တစ်ချက် ဖွင့်ကြည့်ပြီး ပြန်မှိတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ချောင်း ဆက်ဆိုးလာပြန်သည်။
ဒစ်က ချာတီတ်ကို လှမ်းမေးသည်။

'ဟေး ... မင်းအဘိုး ဘာဖြစ်နေတာလဲ'
'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကို၊ ခရီးနည်းနည်း ပန်းသွားလို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်သွားနေတာ တက်ဆက်စိတ်ခွင် ပြုပြင်နေပြီဗျ။ ခရစ္စမတ် မတိုင်ခင်က လျှောက်နေတာ'

ကောင်လေးက ဘာမှ မထူးဆန်းသလို ပြောနေသည်။ ပြီးတော့ သူ့အဘိုးကို ဆက်နှိပ်ပေးရင်း သူတို့အကြောင်း ပြောပြသည်။ အဘိုးကြီး သမီး၊ သူ့အဒေါ်နှင့်အတူ လူပီဇီးယားနား ယာတောတစ်ခုတွင် အတူ နေရာမှ အဒေါ် ဆုံးသွားသဖြင့် သူတို့ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

'အဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ အဒေါ်ရယ် သုံးယောက် တောင် ယာလုပ်တယ်၊ ထင်းခုတ်တယ်၊ အဘိုး မမာတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ အဒေါ်ပဲ လုပ်ရတယ်။ အဒေါ်က ပင်ပန်းလွန်းပြီး ဗုန်းဗုန်းလဲ တော့တာပဲ။ လုံးဝ နာလန်ပြန်မထူတော့ဘူး။ နောက် သေလည်းသွားရော မြေပိုင်ရှင်က မြေဆက်မငှားတော့ဘူးဆိုတာနဲ့ ခရစ္စမတ်မတိုင်ခင်ကလေး မှာ ကျွန်တော်တို့မြေးအဘိုး ထွက်လာခဲ့ကြတာ။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ အဘွားလေး မစွက်ဂျက်ဆင်ကိုရှာဖို့ ထွက်လာတာလေ။ သူက အဘိုးရဲ့ ညီမအရင်းလေ။ တွေ့မှာပါ။ အဘိုးက သိပ်ဝေးဝေး မလျှောက် နိုင်တော့ဘူး။ မနေ့ညက မိုးမိတော့ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့'

ကားထိုးရပ်သွားသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်တာလဲဟု ပယ်ရီက မေး တော့ ဒစ်က ဖြေသည်။

'အဘိုးကြီး အခြေအနေ မကောင်းဘူး ပယ်ရီ'

'အဲဒီတော့ မင်း ဘာလုပ်မလဲ၊ ဒီအတိုင်း ချထားခဲ့မလား'
'ဒီမယ် ပယ်ရီ၊ မင်း သေသေချာချာ စဉ်းစားနော်'
'မင်းဟာ တော်တော်အောက်တန်းကျတဲ့ ကောင်ပဲ'
'သူ သေသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ'
ချာတီတ်က ဝင်ပြောသည်။

'သူ မသေပါဘူး။ ဒါလောက်အဝေးကြီး လျှောက်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ သူ ညီမဆီ သူ အရောက်သွားမှာပါ'
ဒစ်က မလျှော့။

'သေသွားရင်ကောကွာ၊ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ။ မင်း မစဉ်းစားဘူး လား ပယ်ရီ'

'ငါ ဘာမှ သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး။ မင်း သူတို့ကို ချထားခဲ့မယ် ဆိုရင် ...'

ပယ်ရီက အဘိုးကြီးကို တစ်လှည့်၊ ကောင်လေးကို တစ်လှည့် ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ချာတီတ်က သူ့ကို ခပ်အေးအေး ပြန်ကြည့်နေသည်။ အသနားခံသည့် အကြည့်မျိုးမဟုတ်။ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် အကြည့် မျိုး မဟုတ်။ သည်အရွယ်က အဖေနှင့် လျှောက်လိုက်နေရသည့် အဖြစ် တွေကို ပယ်ရီ သတိရလာသည်။

'ကဲ ... သူတို့ကို မောင်းချ၊ ငါပါ နေခဲ့မယ်'
ဒစ်က ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ လေသံဖြင့် အော်ပြောသည်။
'အိုကေ ... အိုကေ ... အိုကေ ပြဿနာဖြစ်ရင် မင်းတာဝန် နော်'

ဒစ်က ဂီယာထိုးပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။
ခဏနေတော့ ချာတီတ်က အော်သည်။

'အစ်ကို၊ ခဏ၊ ခဏ ရပ်ပေးပါ'
ပြောပြောဆိုဆို ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသွားပြီး လမ်းဆေးမှ ကိုကာ ကိုလာဘူးခွဲတွေ လိုက်ကောက်နေသည်။ ပြီးတော့ လေးငါးလုံးပိုက်ပြီး ပြန်ပြေးလာသည်။

'အဲဒါ ပိုက်ဆံတွေဗျ၊ ပိုက်ဆံတွေ။ အစ်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းသွား မောင်းပေး။ တွေ့ရင် ကျွန်တော် ပြေးဆင်းကောက်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အဲဒီဘူးခွဲတွေနဲ့ အသက်ဆက်လာတာဗျ'

ချာတိတ်ပြောပုံကို ဒစ် သဘောကျသွားသည်။ စိတ်လည်း ဝင်စားသွား၏။ နောက်တစ်ခါ ရပ်ပေးဖို့ပြောတော့ လိုလိုချင်ချင် ရပ်ပေးလိုက်သည်။ နောက်တော့ မကြာမကြာ ရပ်ပေးရသည်။ သို့သော် ရပ်ပေးရကျိုး နပ်ပါ၏။ ချာတိတ်က မျက်စိရှင်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ပယ်ရီစိတ်ပါလာပြီး သူ့ပါ ဆင်းကောက်သည်။ ငွေရမည့်အလုပ်ဖြစ်၍ နောက်တော့ ဒစ်ပါ ဆင်းကောက်သည်။ ဒစ်နှင့်ပယ်ရီက ဝီစကီပုလင်းခွဲတွေပါ ကောက်လာသဖြင့် အရက်ပုလင်းခွဲကို သူတို့မယူကြောင်း ကောင်လေးက ရှင်းပြသည်။

‘မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲကွ’

ဒစ်က မေးသည်။

‘ဘီလ်ပါ အစ်ကို’

‘အေး ... မင်းဆီက တို့ ပညာတွေ အများကြီး ရတယ်ကွ’

ကားနေ့ကုန်ခန်းတွင် ဘူးခွဲတွေ ပြည့်နေပြီ။ သူတို့ မြေးအဘိုး နေ့စရာပင် ကျပ်လာပြီ။ တရုံးရုံး တဝှမ်းဝှမ်းနှင့် အသံဗလံတွေလည်း ဆူညံလာသည်။

‘ခုနေ့များ ကားတိုက်လိုက်ရင်တော့ကွာ။ ဘယ်လောက် ကြည့်ကောင်းလိုက်မလဲ’

ဟိုတယ်တစ်ခုနှင့် လူနေရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ သူတို့ ရောက်လာကြပြီ။ ဘန်ဂလိုတွေ အတန်းလိုက်၊ အရက်ဘားတွေ စီရီနှင့်။ ချာတိတ်ကို သူတို့ ဆရာ တင်ထားကြသည်။

‘အစ်ကို၊ အဲဒီမှာ ရုပ်၊ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စ ကျွန်တော် ပြောမယ်နော်။ ဒီလူတွေက အကြောင်းမသိရင် မလွယ်ဘူး၊ သိပ်ဈေးနှိမ်ကြတယ်’

ပယ်ရီ တွေးကြည့်သည်။ ဒီအရွယ်ကလေးကို လိမ်မည့် ညာမည့်သူ ရှိပါ့မလား။ ချာတိတ်ကိုကြည့်ပြီး သူတို့ ရယ်နေကြသည်။ သည်အလုပ်မျိုး သူတို့ လုပ်နိုင်ပါ့မလား။ ချာတိတ်ကတော့ ရှက်ရမှန်း မသိ၊ ဟိုတယ်က လူတွေက ချာတိတ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံကြသည်။ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူတို့ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သွားကြသည်။ ဆယ့်နှစ်ဒေါ်လာနှင့် ဆင့်ခြောက်ဆယ်ကြီးများတောင် ရလိုက်သည်။

ချာတိတ်က သူတို့နှင့် တစ်ဝက်စီ ခွဲယူသည်။ ‘ကျွန်တော်နဲ့ ဂျော်နီတော့ ဆာလှပြီ။ ဗိုက်ဖြည့်မယ်၊ အစ်ကိုတို့ကော’

ဒစ်က ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ဆာနေပြီ။ သည်အကြောင်း ပယ်ရီက နောက်ပိုင်းတွင် ပြန်ပြောပြသည်။

‘အဘိုးကြီးကို ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဆိုင်ထဲ တွဲခေါ်သွားပြီး စားပွဲတစ်လုံးမှာ နေရာချပေးလိုက်တယ်။ သူက ဒီအတိုင်းပဲ။ ဘာမှလည်း မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ စားပုံကျတော့ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပဲ။ သူ့မြေးမှာပေးသမျှ အပြောင်ရှင်းတယ်၊ ထောပတ်ချည်း သူတစ်ယောက်တည်း စားတာ နှစ်ပေါင်လောက်ရှိမယ်။ ပေါင်မုန့်ဆိုတာ ဘယ်နှလုံးမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ အာလူးကြော်၊ ပြီးတော့ ရေခဲမုန့်၊ အချိုရည်ကလည်း ဂါလံဝက်လောက် ကုန်မယ် ထင်တယ်။ သူ စားပိုးမနှင့်တာ အံ့ဩစရာပဲ’

စားရင်းသောက်ရင်း ဒစ်က မြေပုံထုတ်ကြည့်ပြီး စွဲ(တ်)ဝါတာမှာ သူတို့ဆက်သွားမည့်လမ်းနှင့် တစ်လမ်းစီ ဖြစ်နေကြောင်း ပြောပြတော့ ချာတိတ်က ကားဆီ ပြန်လိုက်လာပြီး သူတို့အထုပ်ကို ချကာ ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

‘ရပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ ကားကြုံတွေ့မှာပါ’ ဟု ဆိုသည်။

ချာတိတ်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်ပြောရင်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ နှစ်သစ်မင်္ဂလာဆုတောင်း ပေးလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ အမှောင်ထဲသို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

*

ဒီဇင်ဘာလ ၃၀ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သည်ကား စုံထောက်မင်း အယ်လ်ဗင် ဒီဝေး၏အိမ်တွင် ပြောစမှတ်ပြုရမည့် အမှတ်ထင်ထင်နေ့ ဖြစ်လေသည်။ သည်အကြောင်းကို နောက်ပိုင်းတွင် ဒီဝေးကတော်က ပြန်ပြောပြသည်။ ‘တစ်နေ့ကုန် မှိုင်တွေချနေတဲ့လူက အဲဒီနေ့မှာ ရေခိုးချိုးရင်း

သိချင်းအော်ဆိုနေတယ်လေ။ “တက်ဆက်စံမှ နှင်းဆီဝါ” သိချင်းပေါ့။ ကလေးတွေက တီဇွီကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်မက ညစာစားဖို့ ပြင်နေတုန်းပေါ့။ ကျွန်မက လူဝီဇီးယားနားသူလေ။ တောင်ပိုင်းသူဆိုတော့ တောင်ပိုင်းစာကို ကောင်းကောင်းချက်တတ်တယ်။ အမေက ထောပတ်သီးတွေနဲ့ ပဲမျိုးစုံ ပို့ပေးတော့ သည်ည ရှယ်ပေါ့။ အဲဒီမှာ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး အမှတ်ထင်ထင် သည်ညကို “ဘူဖေး” စားပွဲလုပ်ဖို့ ကျွန်မ စိတ်ကူးရတာပါ။ ဒီတော့ အပေါင်းအသင်းတွေပါ ဖိတ်ရတော့တာပေါ့။ မာရေးမိသားစု၊ ကလစ်ဖီတို့၊ ဒိုဒီဟုပ်တို့ မိသားစုတွေပေါ့။

‘ကျွန်မ အစီအစဉ်တွေကို အယ်လ် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဘာလို့များ သည်အမှုကို ဒါလောက် သူ အလေးထားနေပါလိမ့်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တယ်လီဖုန်းလာပါတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို သွားကိုင်ခိုင်းလိုက်တော့ ပေါလ်က ပြောတယ်။ ဖေဖေဖုန်းတဲ့။ “ရေချိုးနေတယ်လို့ ပြောလိုက်လေ” လို့ ကျွန်မ ပြောတော့ ပေါလ်က ပြန်ပြောတယ်။ “မစ္စတာဆန်းဖို့ဒီ၊ တိုပက်ကာက ခေါ်တာမေမေ” တဲ့။ သူ့ဆရာ ခေါ်တာကိုး၊ အယ်လ်က မျက်နှာသုတ်ပဝါပတ်လျက် ပြေးထွက်လာတယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ရေတွေရွဲကုန်တော့ ကျွန်မ ဒေါပွတာပေါ့။ သည်ကြားထဲ အိမ်က ကြောင်စုတ်က ထွင်ထားတဲ့ ဂဏန်းအသားတွေကို ကျွန်မ အလစ်မှာ ခိုးစားပစ်သေးတယ်လေ။

‘ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်နေရတဲ့ ကြားထဲမှာ ယောက်ျားက တစ်မျိုး၊ ကျွန်မကို အတင်းပြေးလာဖက်တယ်လေ။ အော်ထည့်လိုက်တယ်။ “အယ်လ် - ဗင်ဒီဝေး၊ ရှင် ဘာအရူးထတာလဲ” လို့’

ကျွန်မက အဝတ်လဲပြီးနေပြီ။ ဧည့်သည်တွေလည်း ရောက်လာတော့မည်။ ကျွန်မအဝတ်တွေ စိုရွဲကုန်ပါပြီ။ သူ အရမ်းပျော်နေသည့် အကြောင်းသိတော့ ကျွန်မလည်း သူ့ကို တအားပြန်ဖက်မိပါတော့သည်။ သူ ပျော်ရှာမှာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိပြီတဲ့လေ။ လက်စီးဂတ်စ်တွင် ဖမ်းမိခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ ချက်ချင်းလိုက်သွားရမည့်အကြောင်း ကျွန်မကို ဝမ်းသာအားရ ပြောပြသည်။

‘ဒီအတိုင်း သွားမှာလား၊ အဝတ်လေးဘာလေး မဝတ်တော့ဘူးလား’ ဟု ပြောမှ သူ့အဖြစ်ကို သူ သတိရသွားပုံမျိုးဖြင့် အော်ရယ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါလင်ရယ်၊ ဆောရီးကွာ၊ မင်းလက်ရာကို ကိုယ့် ဒီည စားချိန် မရတော့ဘူး’

ကျွန်မလည်း သူ့နည်းတူ ပျော်သွားပါသည်။ ကျွန်မတို့မိသားစု ဘဝကလေး ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာတော့မှာ မဟုတ်လား။ မကြားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့် သူ့ရယ်သံဖြင့် ကျွန်မတို့အိမ်ကလေး ပြန်လည် စိုပြည်လာနေပါပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ်လုံး တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့ နေသည့် အိမ်ကလေး။

ခုတော့ မင်္ဂလာသတင်း ရောက်လာချေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် ခရစ္စမတ်မတိုင်ခင် ကင်းဆပ်စ်စီတီသို့ ရောက်လာကြသည်။ မမိလိုက်ဘဲ လွတ်သွားသည်။ သည်တုန်းက သူ စိတ်ဓာတ်ကျလှိုက်ပုံမှာ ရူးသွားမလား အောက်မေ့ရသည်။ သားကလေး အယ်လ်ဗင် ဦးနှောက်အမှေးရောင် ရောဂါဖြင့် ဆေးရုံတွင် သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်တုန်းက အတိုင်းပင်။

သူ့တွင် စားချိန်မရှိတော့သဖြင့် ကော်ဖီပျော်ပြီး သူ အဝတ်လဲနေသော အိပ်ခန်းထဲသို့ ကျွန်မ သွားပို့ရသည်။ သို့သော် သူ အဝတ်မဝတ်ရသေး။ ခုတင်စွန်းတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ ပတ်လျက်သား သည်အတိုင်း ထိုင်ပြီး ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားသည်။ ခေါင်းကိုက်နေတာများလား။ ကျွန်မ စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်မိသည်။

‘ဘာလုပ်နေတာလဲလို့၊ အအေးမိတော့မှာပဲ’

သူ ကျွန်မကို မော့ကြည့်သည်။

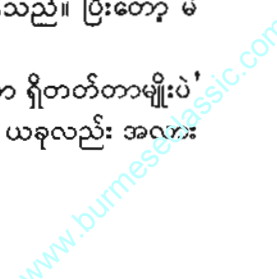
‘ဒီမယ် မေရီ၊ အဲဒီနှစ်ယောက်ကို တို့ အထင်နဲ့ ဖမ်းတာနော်။ ဘာမှ သက်သေပြစရာ မရှိဘူး’

အယ်လ်ဗင်သည် ရံခါတွင် အလွန်အတွေးခေါင်သူ ဖြစ်သည်။ သူ မြို့နယ်ရဲမှူး ဝင်အရွေးခံတုန်းက အဖြစ်ကို ကျွန်မ ပြေး သတိရလိုက်သည်။

ညမိုးချုပ်လို့ မဲရုံပိတ်ပြီ။ မဲရေတွက်ပြီးပြီ။ သူ အပြတ်နိုင်သည်။

‘ဒါထက် ပြတ်ရမှာကွ’ ဟု တဖွဖွ ပြောနေသည်။ ပြီးတော့ မဲရေသူတွေကို စိတ်မချ ဖြစ်နေပြန်သည်။

‘မပြောနိုင်ဘူးလေကွာ၊ အမှားအယွင်းဆိုတာ ရှိတတ်တာမျိုးပဲ’ ဟု ပြန်တမ်းမထွက်မချင်း သူ စိတ်မချ ဖြစ်နေသည်။ ယခုလည်း အလားတူပင်။ မိပြီဆိုမှ သူ ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေသည်။

‘တို့မှာ သက်သေပြစရာ သဲလွန်စ အခိုင်အမာ မရှိဘူး မေရီ။ သူတို့နှစ်ယောက် အဲဒီအိမ်ကြီးထဲ ရောက်ပါတယ်ဆိုတာတောင် ပြစရာ မရှိဘူး။ ဖိနပ်ရာတော့ ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒါက အခြေဗွေလက်ဗွေလို မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဖိနပ်က သူတို့ ဒီနေ့အထိ စီးထားရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ တို့မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး’

‘ကဲပါရှင်၊ ကော်ဖီသောက်လိုက်ပါတော့။ ခရီးသွားဖို့ ကျွန်မ ပြင်ပေးပါ့မယ်’

ကျွန်မ ယောက်ျားအကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ သိပ် စဉ်းစားလွန်းသည်။ ခုလည်း သူတို့နှစ်ယောက် အပြစ်ကျူးလွန်သူတွေ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မည်ဟု သူ ဧဝေဧဝါ ဖြစ်နေပြန်သည်။ သည်နှစ်ယောက်က ဖြောင့်ချက်မပေးလျှင် သူတို့ ဘာမှ တတ်နိုင်မည် မဟုတ်။

နောက်တစ်ခု သူ စိုးရိမ်နေတာ ရှိသေးသည်။ ကေဘီအိုင်က သူတို့ကို မစစ်ရခင် သတင်းပေါက်ကြားမသွားဖို့ အရေးကြီးသည်။ ခြေချုပ်ခံဝန် ဖောက်ဖျက်မှု၊ ချက်လက်မှတ်အတုလုပ်မှုနှင့် ဖမ်းဆီးခြင်းပင် ဖြစ်ရမည်။ သည်ကိစ္စ အယ်လ်ဗင်အတွက် သိပ်အရေးကြီးသည်။ ကလပ်တာ ဟူသည့် နာမည်ကို ဝှက်ဖဲအဖြစ် ထားရမည်။ နောက်ဆုံးမှ အရှိန်ပင့်ထိုးသလို လက်နက်ပုန်းကို ထုတ်သုံးရမည်။

ပေါလ်ရောက်လာပြီး အမေ အဝတ်သေတ္တာပြင်နေသည်ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေသည်။ အယ်လ်ဗင်က သားလုပ်သူကို ပွေ့ယူပြီး ‘ဖေဖေ ခရီးထွက်မလို့၊ ဘယ်သူမှ မပြောရဘူးနော်’ ဟု ပိတ်သည်။ စင်စစ်ကလေးနှစ်ယောက်က ပြောစရာ မလို့။ နှုတ်လုံသည်။ အဖေအလုပ်ကို သဘောပေါက်သည်။

‘ပေါလ်၊ သား သိတယ်နော်။ ဖေဖေတို့ လူနှစ်ယောက်ကို ရှာနေတယ်ဆိုတာလေ။ သူတို့ကို မိထားပြီ။ အဖေ သူတို့ကို သွားခေါ်မလို့။ ဥယျာဉ်မြို့ကို ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ ကြားလား’

ပေါလ်က အလန့်တကြား တားသည်။
‘ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း။ ဖေဖေ မခေါ်လာရဘူး’
ကိုးနှစ်သားကလေးက လူဆိုးတွေကို ကြောက်နေသည်။

ဒီဝေးက သားကလေးကို နမ်းပြီး နှစ်သိမ့်သည်။
‘ဘယ်သူ့ကိုမှ သူတို့ အန္တရာယ်မပေးနိုင်တော့ပါဘူး သားရယ်။ ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူတို့ ဒုက္ခမပေးနိုင်တော့ဘူး၊ သိလား’

ဘီလ်တို့ မြေးအဘိုးနှင့် ခွဲပြီး ညနေ ငါးနာရီတွင် ခိုးရာပါ ချက်ဗလက်ကားဖြင့် နီဗားဒါး သဲကန္တာရကိုဖြတ်၍ လက်စီမီးဂတ်စ်သို့ ဦးတည်ကာ ခရီးရှည်ကြီးကို သူတို့ မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ မြို့ထဲရောက်ရောက်ချင်း ပယ်ရီက စာတိုက်သို့ တန်းမောင်းခိုင်းသည်။ မက်ဆီကိုမှ သူ ပို့လိုက်သည့် အဝတ်ဟောင်းတွေ၊ တိုလီမိုလီတွေနှင့် ဖိနပ်နှစ်ရန်မှာ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိ။ သို့သော် ကိုယ်တိုင်ရွေးဖို့ ပို့ရသည့် ပါဆယ်ခက ဒေါ်လာတစ်ရာ ကုန်ခဲ့သည်။

ပယ်ရီကို ကားပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်ရင်း ဒစ်တစ်ယောက် စိတ်လက်ပေါ့ပါးကာ တက်ကြွနေသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ချလိုက်ပြီ။ ဘဝဟောင်းကို လုံးဝစွန့်၍ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်စမည်။ စိတ်ထဲတွင် သက်တံ့ အသစ်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်နေရသလိုလို့။ သည်ဆုံးဖြတ်ချက်တွင် သူ အစောကြီး စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော စီမံချက်တစ်ခုပါသည်။ လေတပ်အရာရှိယောင်ဆောင်ဖို့ ဖြစ်၏။ လက်စီမီးဂတ်စ်သည် သည်ကိစ္စ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အကောင်းဆုံးမြို့ ဖြစ်သည်။ နာမည်တောင် ရွေးထားပြီးပြီ။ ထောင်ထဲမှာတုန်းက သူ သဘောကျသည့် ထောင်ပိုင်၏ နာမည်။ ထရေစီဟန်းဒ်၊ ဗိုလ်ကြီး ထရေစီဟန်းဒ်ပေါ့။

အကောင်းဆုံးအထည်ဆိုင်တွင် အကောင်းဆုံး လေတပ်ဝတ်စုံချုပ်မည်။ လက်စီမီးဂတ်စ်တွင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီဖြင့်သည့် ကစားပိုင်းတွေ ရှိသည်ထင်ပြီး အကြံအဖန်လုပ်မည်။ သူ အပိုင်ဆုံး လုပ်ငန်းဖြစ်သည့် ချက်လက်မှတ်ဖြင့် ငွေရှာမည်။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ဒေါ်လာ သုံးလေးထောင် ရအောင်ရှာမည်။ ဤသည်မှာ စီမံချက်၏ ပထမပိုင်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယပိုင်းတွင် ပယ်ရီကို “တူတာ” လုပ်ခဲ့ဖို့ ဖြစ်သည်။

ပယ်ရီကို သူ စိတ်ကုန်နေပြီ။ သူ ဘာဂျာသံကိုလည်း နားညည်းလှပြီ။ ခြေထောက်နာသဖြင့် ရှုံ့မဲ့ ညည်းညူသံများလည်း မကြား

လိုတော့ပြီ။ ပြီးတော့ အတိတ်နိမိတ်ကောက်တာတွေ၊ အယူသီးတာတွေ က သူနှင့် ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း။ ပယ်ရီသည် ကွာရှင်းပစ်ရမည့် မိန်းမနှင့် တူလာသည်။ သည်တော့ လုပ်စရာ တစ်ခုပဲ ရှိတော့သည်။ ဘာမှမပြောဘဲ အသာလေး ထားခဲ့ဖို့ပဲ ရှိသည်။

သူစိတ်ကူးနှင့်သူ နှစ်မျောနေသဖြင့် ရဲကားတစ်စီးကို သတိမထားမိ လိုက်။ ရဲကင်းပတ္တရောင်က အရှိန်လျှော့လိုက်သည်ကို စက္ကူဖာကြီးထမ်းပြီး စာတိုက်လှေကားထစ်များမှ ဆင်းလာသော ပယ်ရီလည်း ဂရုမပြုမိလိုက်။ တိတ်တိတ်ကလေး ထိုးရပ်လာသော ကားပေါ်တွင် ရဲတွေအပြည့်။

ရဲအရာရှိ အိုစိပစ်ဖို့ဒ်နှင့် ဖရန်စစ်မက်ကောလေးတို့ နှစ်ယောက် က အချက်အလက်တွေကို ခေါင်းထဲတွင် အလွတ်ရပြီးသား။ ယင်းတို့ အထဲတွင် ၁၉၅၆ ခုနှစ် မော်ဒယ်၊ အဖြူအမည်း ချက်ဗလက်ကား၊ ကင်း ဆပ်စ်ပြည်နယ် နံပါတ်ပြား ၁၆၂၁၂။

ပယ်ရီကားပေါ် ရောက်ရောက်ချင်း ဒစ်က စိတ်အေးလက်အေး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့နောက်မှ ရဲကား ပါလာသည်ကို နှစ် ယောက်စလုံး သတိမမူမိကြ။ ပယ်ရီက မောင်းရမည့်လမ်းကို ညွှန်သည်။ စာတိုက်မှ ထွက်လာပြီး ငါးပြရောက်တော့ ဘယ်ချိုးကာ နှစ်ဖာလုံလောက် မောင်းအပြီး ရှေ့တွင် ထန်းပင်ခြောက်နှင့် အိမ်အိုကြီးရှေ့သို့ သူတို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အင်္ဂါမခုံတော့သော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက "OOM"။

ဒစ်က မေးလိုက်သည်။

'ဒါကြီးလား'

ပယ်ရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်တွင်ပင် သူတို့ကား နံဘေးသို့ ရဲကား ထိုးဆိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

*

လက်စီးဂတ်စ်ထောင်ကြီးချုပ်တွင် စစ်ကြောရေးရုံးခန်းနှစ်ခန်း ရှိသည်။ ဆယ်ပေ၊ ဆယ့်နှစ်ပေခန်းများဖြစ်ပြီး နံရံနှင့် မျက်နှာကြက်များတွင် အသံလုံ ကျောက်ပြားများ ကပ်ထားသည်။ မီးချောင်းများဖြင့် လင်းထိန်နေသည်။ နှစ်ခန်းစလုံးတွင် ပန်ကာ၊ သတ္တုစားပွဲနှင့် သံခေါက်ကုလားထိုင်များ ရှိ သည်။ နံရံထဲတွင် မြှုပ်ထားသော အသံဖမ်းစက်များ ရှိသည်။ တံခါး

ရွက်တွင် တစ်ဖက်တည်းကသာ မြင်နိုင်သည့် စောင့်ကြည့်မှန်ပြောင်းများ ရှိ၏။

သည်အခန်းနှစ်ခန်းကို ၁၉၆၀ ပြည့် နှစ်သစ်၏ ဒုတိယနေ့၊ စနေနေ့ ညနေနှစ်နာရီ၌ ဟစ်ကော့နှင့် စမစ်ကို စစ်ဆေးရာတွင် အသုံးပြုဖို့ ကင်းဆပ်စ်စုံထောက်အဖွဲ့က ကြိုတင်ခွင့်တောင်းထားသည်။

ချိန်းဆိုထားသည့်အချိန်မတိုင်မီ ကော့ဘီအိုင်စုံထောက်တွေ ရောက် လာကြသည်။ ဟာရီးနေး၊ ရွှင်းချတ်ချ်၊ အယ်လ်ဗင်ဒီဝေးနှင့် ကလားရင့်စ် ဒန့်ဇ်တို့လေးယောက် စစ်ကြောရေးအခန်းပြင်ဘက်တွင် ရပ်စောင့်နေကြ သည်။ နေးက တုပ်ကွေးဖြစ်နေ၍ အဖျားငွေ့ငွေ့ တက်နေသည်။ သို့ သော် သူက စိတ်အလှုပ်ရှားဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ထိုနေ့အကြောင်း သတင်း ထောက် တစ်ယောက်ကို သူက နောင်တွင် ရှင်းပြသည်။

'ကျွန်တော်က လက်စီးဂတ်စ်ကို ရောက်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ဖမ်းတဲ့အကြောင်း တိုပက်ကာရုံးချုပ်ကို သတင်းရောက်ရောက်ချင်း မိရာ လေယာဉ်နဲ့ ကျွန်တော် လိုက်လာတာ။ အယ်လ်ရယ်၊ ရွှင်းရယ်နဲ့ ကလား ရင့်စ်တို့က ကားနဲ့လာကြတာဗျ။ နှစ်သစ်ကူးအဖိတ်နေ့မှာ နင်းမုန်တိုင်းကျ တော့ ရာသီဥတုက တအားဆိုးနေတာ။ အင်း ... သူတို့ ရောက်လာရင် တော့ အနွေးဓာတ်ကောင်းကောင်း လိုမှာပဲဆိုပြီး ဝီစကီကောင်းကောင်း နဲ့ မင်္ဂလာသတင်းကို ထိုင်ပြီး စောင့်နေတာပေါ့။ အဲဒီနှစ်မျိုးစလုံးကြောင့် သူတို့အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်သွားကြတယ်လေ။ ချာတိတ်နှစ်ယောက်က သိမ်းဆည်းရမိတဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းကို အတည်ပြု တယ်။ လက်စီးဂတ်စ်ကနေ တရားရုံးပြောင်းလဲစွဲဆိုဖို့လည်း သတောတူ တယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် တန်ဖိုးအရှိဆုံးက ဖိနပ်နှစ်ရံနဲ့ပဲလေ။ ကလပ် တာ အိမ်မှာ ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံကို ပုံကြီးချဲ့ထားတယ်။ သူတို့ ဖိနပ်ရွာ နဲ့ ကွက်တိပဲ။ ကြောင်လက်ဝါးတစ်ရံနဲ့ နနင်းမကင်းကွက်က တစ်ရံနဲ့။ တကယ့်ကို အချိန်မီကလေးနော်။ ချာတိတ်က သူ့ပစ္စည်းကို စာတိုက်က ရွေးလာချိန်နဲ့ တန်းတိုးတာ။ အယ်လ်ကို ကျွန်တော် ပြောသလိုပေါ့။ ငါးမိနစ် နောက်ကျသွားရင် ခုလို ဇာတ်သိမ်းခန်းမျိုး ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ လို့။

'အမှုက ရာနှုန်းပြည့် အပိုင်ကြီးတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဝရန်တာမှာ စောင့်နေရင်း ကျွန်တော်တို့ ပိုင်ပြီဆိုတာ စိတ်ထဲက ယုံကြည်

နေပြီးသားပါ။ အဖျားကလည်း တက်နေတော့ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေပေမယ့် ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် စိတ်ချနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အတူတူပဲ

‘ကျွန်တော်နဲ့ ချတ်ချိက ဟစ်ကော့ကို ကိုင်မယ်။ အယ်လ်နဲ့ဒန်ဇီက စမစ်ကို စစ်မယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ ဝရမ်းပြေးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးဘူး။ ရဲက လွှဲပေးတဲ့ သူတို့ပစ္စည်းတွေကိုသာ လက်ခံပြီး စစ်ဆေးတာ။ စစ်ကြောရေးအခန်းထဲရောက်မှ ဒစ်ဟစ်ကော့ကို စ တွေ့ဖူးတာ။ ကျွန်တော်က လူကြီးတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ။ ထွားထွား ကျိုင်းကျိုင်းကြီး ဖြစ်ရမယ်ပေါ့။ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ပိန်ပိန်ပါးပါး ချာတ်တ် တစ်ယောက်ပဲ။ နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့။ ထမင်းဆာနေတဲ့ ပုံစံ မျိုးဗျ။ ရှုပ်အင်္ကျီအပြာနဲ့၊ အသားက နေစာလှုံထားတဲ့ ပုံပဲ။ သားရေ ရှူးဖိနပ်က အနက်ရောင်၊ ခြေအိတ်က အဖြူ။ ကျွန်တော်တို့ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ သူက ယဉ်ကျေးတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ။ သေသေ သပ်သပ်နဲ့။ စကားပြောလည်း ကောင်းတယ်။ သူ့အပြုံးက ခင်မင်ချင် စရာ ကောင်းတယ်။ မျက်နှာလည်း ချိုတယ်။

‘ကျွန်တော်က စ မိတ်ဆက်ရတာပေါ့။ “မစ္စတာဟစ်ချီကော့ ပေါ့နော်၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ဟာရီးဇေးပါ။ သူက ရွှိုင်းချတ်ချိပါ။ ကေဘီအိုင် (Kansas Bureau of Investigation) ကပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ ခြေချုပ်ခံဝန် ဖောက်ဖျက်မှုကိစ္စ မေးစရာကလေးတွေရှိလို့ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျားရဲ့အဖြေကို ကျွန်တော်တို့ မှတ်တမ်းယူထားပါမယ်။ ရှေ့နေငှားချင်ရင်လည်း ငှားခွင့်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို အတင်း အကျပ် မမေးဘူး၊ မခြိမ်းခြောက်ဘူး၊ ဘာကိုမှ အတင်း ဝန်မခံခိုင်းဘူး” လို့ ပြောတော့ သူက အေးအေးဆေးဆေးပဲဗျ’

*

ကိုး ‘ကျွန်တော် အဲဒါတွေ သိပါတယ်။ ကျွန်တော် အစစ်ခံဖူးတာ

‘ဟုတ်ပြီ မစ္စတာဟစ်ကော့’
‘ဒစ်လို့ပဲ ခေါ်ပါဗျာ’
‘ကောင်းပြီ ဒစ်၊ ခြေချုပ်ခံဝန်နဲ့နေရတဲ့တစ်ချိန်လုံး ခင်ဗျားရဲ့

လှုပ်ရှားမှုတွေ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါလား။ ကင်းဆပ်စ်စီတီတစ်ဝိုက် မှာ ချက်လက်မှတ်အတုနဲ့ ခင်ဗျားဆိုင်ကြီးနှစ်ဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်တယ်လို့ ကြားတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ဘယ်နှစ်ဆိုင် က မလဲဗျာ’
‘ကျွန်တော်တို့ကို အသေးစိတ် ပြောပြပါလား’

သူက သူ့ပညာကို ဂုဏ်ယူနေပုံရသည်။ ချက်အတုဖြင့် ဝယ်ခဲ့ သည့် ဆိုင်တွေ၊ ဝယ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းတွေ အသေးစိတ် ပြောပြသည်။ ‘တစ်ခုတော့ ပြောပြပါလား ဒစ်၊ အဲဒီလို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လုပ် နိုင်အောင် ဘယ်လိုများ လေ့ကျင့်ထားတာလဲဗျာ။ အဲဒီဆိုင်တွေအားလုံး က ခင်ဗျား ချက်လက်မှတ်တွေကို လက်ခံအောင်လို့လေ။ အဲဒီ လျှို့ဝှက် ချက်ကလေး’

‘လျှို့ဝှက်ချက်ကတော့ လူတွေ ခုံးဝေးတာပါပဲ’
ရွှိုင်းချတ်ချိက ဝင်ဆွေးနွေးသည်။

‘အင်း ... တော်ပါပေတယ်၊ ရယ်လည်း ရယ်ရတယ်နော်။ ဒီမယ် ဒစ်၊ ချက်ကိစ္စ မေ့ထားလိုက်ကြရအောင်’
ချတ်ချိသည် လူပုံက ကြမ်းတမ်းသော်လည်း အလွန်သိမ်မွေ့သူ ဖြစ်သည်။

‘ကိုယ်တို့ကို မောင်ရင့်မိသားစုအကြောင်းလေး ပြောပြပါလား’
သူ ပြောပြပါသည်။ သူ ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်၊ သူ့အဖေ မမာစဉ်အချိန်က စပြောသည်။ အဖေက နာတာရှည်ရောဂါသည်လို ဖြစ် လာသည်။ အရပ်က စုဆောင်းပေးသည့် ငွေကလေးနှင့် ဘုရားကျောင်းမှ စွန့်ကြဲသည့် ဆေးဖိုးဝါးခကလေးအပေါ် မှီခိုနေခဲ့ရသည်။

‘မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်တို့ ငတ်ပြီ’

ကလေးဘဝကို လွန်မြောက်လာသည့်အခါတွင်တော့ အခြေအနေ သိပ်မဆိုး။ စုမိအောင်းမိ မရှိသော်လည်း အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်ဘဝမျိုး မဟုတ်တော့ပေ။

‘ကျွန်တော်တို့ အဝတ်ကောင်းကောင်း ဝတ်နိုင်ပြီး အစားကောင်း ကောင်း စားနိုင်ပါတယ်။ အဖေက စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ အလုပ်တွေ က မလုပ်ရင် သူ မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ ဘယ်တော့မှ ခွန်းကြီး ခွန်း ငယ် မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော့်အမေကလည်း သိပ်သဘောကောင်းတာ။

အဖေ့အမေ ရန်ဖြစ်တာ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ အဖေဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပါ။

စာကိုသာ ကြိုးစားလျှင် ထိပ်ဆုံးကချည်း ရှိနေမည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံသည်။ သို့သော် သူက ကျောင်းစာထက် အားကစားဘက်မှာ သန်နေသည်။

‘ဘော်လီဘောလည်း ပုတ်တယ်၊ ဘောလုံးလည်း ကစားတယ်။ အဲဒီနှစ်မျိုးစလုံး ကျွန်တော်က ကျောင်းလက်ရွေးစင်။ အထက်တန်းအောင် ပြီးတော့ အင်ဂျင်နီယာကျောင်း တက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပညာသင် ထောက်ပံ့ ကြေးရရင်တောင် ဘွဲ့ရဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်ထွက် လုပ်ခဲ့ရတယ်’

သူ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်မပြည့်ခင် အလုပ်ထွက်လုပ်ရသည်။ ပထမ မီးရထားသံလမ်းအလုပ်သမား၊ နောက် ဆေးရုံကားဒရိုင်ဘာ၊ နောက် ကား ဆေးမှတ်၊ ပြီးတော့ မက္ကင်းနစ်။ ထိုစဉ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး၏ သမီး ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ကာရိုးလ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ယောက္ခမ ဘုန်းတော်ကြီးက လုံးဝ သဘောမတူ။ သူ့ကို ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားဟု မြင်သည်။ သို့သော် ဒစ်က ကာရိုးလ်ကို ချစ်လွန်းသဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး အလုပ်လုပ်သည်။ ကာရိုးလ်ကို သူ ယနေ့ တိုင် ချစ်နေဆဲပါဟု ဆိုသည်။

‘သူဟာ ကျွန်တော့်အတွက် နတ်သမီးကလေးတစ်ပါးပါ။ ကျွန် တော်တို့မှာ သားကလေးသုံးယောက် ရခဲ့ပါတယ်။ ကလေးသုံးယောက်ရဲ့ အဖေ့အမေ ဖြစ်ဖို့ သိပ်ငယ်လွန်းသေးတယ်လေ။ အဲဒီမှာ ကြွေးလည် ပင်းရောက်လာတော့တာပေါ့။ ကျွန်တော် ရိုးရိုးသားသား ကြိုးကြိုးစားစား အလုပ်မျိုးစုံ ရှာလုပ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ လောက်တယ်ကို မရှိပါဘူး။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် လောင်းကစားခိုင်းတွေ ရောက်သွားတော့တာပါပဲ။ နောက်တော့ ချက်လက်မှတ်အတုလုပ်၊ နောက် ပစ္စည်းမျိုးစုံ ခိုးတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်မှာ ဖောက်ထွင်းမှု၊ ခိုးမှုနဲ့ ဂျန်ဆင် မြို့နယ်တရားရုံးက ကျွန်တော့်ကို ကင်းဆပ်စ် ပြည်နယ်ထောင် မှာ ငါးနှစ်ချလိုက်တယ်’

သူ ထောင်ထဲ ဝင်နေသည့်အချိန်တွင် ကာရိုးလ် လစ်သွားသည်။ ထောင်ကမထွက်ခင် နောက်တစ်ယောက် ကောက်ယူသည်။ ကောင်မလေး က ဆယ့်ခြောက်နှစ်။

‘အဲဒီတစ်ယောက်ကတော့ ဆိုးလိုက်တာဗျာ။ တာတေကို လန်နေ တာပဲ။ မိသားစုတစ်စုလုံး မကောင်းတာဗျာ။ ကျွန်တော် ထောင်က မထွက် ခင် ကျွန်တော့်ကို ကွာသွားတယ်လေ။ သူ့ကိုလည်း အပြစ်မတင်တော့ ပါဘူးဗျာ။ ထောင်ကထွက်တော့ အိုလိပ်မှာ ကျွန်တော် အလုပ်ရတယ်။ မိသားစုနဲ့ အတူနေတယ်။ ည ည အိမ်ပြန်အိပ်တယ်လေ။ အခြေအနေ ပြန် ကောင်းနေချိန်မှာ ...’

နေးက ဝင်ထောက်ပေးလိုက်သည်။
‘နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့အထိ ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’
ဟစ်ကော့က ဘာမှ နားမလည်သလို စုံထောက်မင်းကို ပြန် ကြည့်နေသည်။

‘အဲဒီနေ့ကစပြီး အလုပ် မဆင်းတော့ဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒီက စပြီး ပြန်ဖောက်လာတာ မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ’

ဒစ်ဟစ်ကော့ သက်ပြင်းချသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ် တောင်း သည်။ နေးက ထုတ်ပေးသည်။ ချတ်ချက် တလေးတစား မီးခြစ် ခြစ် ပေးသည်။

‘အဲဒီအကြောင်းတွေ ရေးရရင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်နိုင်လောက် တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ပယ်ရီ၊ ပယ်ရီစမစ်ပေါ့။ သူက ကျွန် တော့်ထက် စောပြီး ခြေချုပ်ခံဝန်နဲ့ လွတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် လွတ် တော့ သူက စာရေးလာတယ်။ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ သူက လှမ်းတိုင်ပင် တာ၊ အဲဒါဟိုက ထည့်လိုက်တဲ့စာ။ မက်ဆီကိုကို သွားမယ်၊ အကာပူကို မှာ မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်းဝယ်၊ ကိုယ်တိုင်မောင်း၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် ကို ကမ်းလွန်ငါးမျှားခရီးထွက်ဖို့ ပို့ပေးမယ်ပေါ့’

နေးက ဖြတ်မေးသည်။
‘မော်တော်ဘုတ် ဝယ်ဖို့ပိုက်ဆံ ဘယ်က ရမလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ပယ်ရီစာထဲမှာ ဘာပါသလဲဆို တော့ ဖို့တ်စကော့မှာ သူ့အစ်မတစ်ယောက် ရှိတယ်တဲ့။ သူ့ ပိုက်ဆံတွေ အဲဒီအစ်မဆီမှာ ရှိတယ်တဲ့။ သူ့အဖေ ပစ္စည်းတွေ အလာစကာမှာ ထူစွဲ ရောင်းချတော့ သူ ရရမယ့်ဝေစုတဲ့။ ဒေါ်လာ ခုနစ်ထောင်တဲ့။ အဲဒီပိုက်ဆံ သွားယူဖို့ ကင်းဆပ်စ်ကို သူ လာခဲ့မယ်တဲ့’

'အဲဒီငွေနဲ့ မော်တော်ဘုတ် ဝယ်မယ်ပေါ့'
 'ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ'
 'ဒါပေမဲ့ အလုပ်မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား'
 'ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျ။ ပယ်ရီက နောက်တစ်လလောက်ကြာမှ ရောက်ချ
 လာတယ်။ ကျွန်တော်က ကင်းဆပ်စ်စီတီမှာ သွားကြိုတယ်။ ဘတ်စ်
 ကား မှတ်တိုင်မှာပေါ့'
 'အဲဒါ ဘယ်နေ့လဲ'
 'ချက်ချိန်က ဝင်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။
 'ကြာသပတေးနေ့ ခင်ဗျ'
 'ဖို့တစ်စကော့ကို ဘယ်နေ့သွားလဲ'
 'စနေနေ့'
 'နိုဝင်ဘာ ဆယ့်လေးရက်နေ့ပေါ့'
 ဟစ်ကော့ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်
 ဖြစ်သွားမှန်း သိသာသည်။ သူ ဘာလို့ ဒါလောက်မြန်မြန် ရက်ကို တွက်
 လိုက်ပါလိမ့်။ စုံထောက်က ဆက်ထောက်သည်။
 'ဖို့တစ်စကော့ကို သွားတာ ဘယ်အချိန်လဲ'
 'ညနေပိုင်း၊ ကျွန်တော် ကားနည်းနည်းလုပ်ရသေးတယ်။ အအေး
 တွေ၊ ဘာတွေသောက်ပြီးမှ သွားတာ။ သုံးနာရီလောက် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်'
 'သုံးနာရီလောက်၊ ဟုတ်လား။ ပယ်ရီစမစ်ရဲ့ အစ်မက သူ့ကို
 မျှော်နေလား'
 'မမျှော်ဘူးဗျ။ ပယ်ရီက သူ့အစ်မလိပ်စာ ပျောက်သွားတယ်တဲ့။
 တယ်လီဖုန်းလည်း မရှိဘူးတဲ့'
 'ဒါဆို သူ့ကို မောင်ရင်တို့ ဘယ်လိုလုပ် ရှာမလဲ'
 'စာတိုက်ကို သွားမေးတာပေါ့'
 'ဪ ... ဟုတ်လား၊ သွားမေးတယ်ပေါ့'
 'ပယ်ရီ သွားမေးတယ်၊ ပြောင်းသွားပြီတဲ့။ ပြောင်းသွားတဲ့လိပ်စာ
 ကို စာတိုက်မှာ မပေးခဲ့ဘူးတဲ့။ အိုရီဂွန်ကိုလို့ ထင်တာပဲတဲ့'
 'လွဲချက်က နာပေါ့၊ ဟုတ်လား။ နည်းတဲ့ပိုက်ဆံတွေမှ မဟုတ်တာ'
 ဟစ်ကော့ ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဒါပေါ့ဗျာ။ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ မက်ဆီကိုသွားဖို့ စီစဉ်ထားတာပဲ။
 အဆင်ပြေရင် ကျွန်တော် ချက်လက်မှတ်အတုတွေ ဘာလုပ်ဖို့ လိုမလဲ။
 နေဦးဗျ။ ကျွန်တော် ပြောဦးမယ်။ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ။
 ဟိုရောက်ရင် ငွေစုပြီး အဲဒီချက်လက်မှတ် အတုအလိမ်တွေနဲ့ ယူထားတဲ့
 ငွေတွေ ကျွန်တော် ပြန်ဆပ်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အစီအစဉ် ရှိပါတယ်'
 နေ့ ဝင်လာပြန်သည်။
 'ခဏလေး ဒစ်၊ ခဏလေး'
 နေ့က လူပု စိတ်တို၊ တဲ့တိုးသမား။
 'ဖို့တစ်စကော့ ရောက်တဲ့နေ့အကြောင်း နည်းနည်းလေး ပြည့်စုံ
 အောင် ပြောပါလား။ စမစ်ရဲ့အစ်မ အဲဒီမှာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သိတော့
 နှစ်ယောက်သား ဘာဆက်လုပ်ကြသလဲ'
 'ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်ပါပဲ။ ဘီယာလေး ဘာလေး သောက်
 ပြီး ဖြန်လာကြတာပေါ့'
 'အိမ်ကို ပြန်လာတာလား'
 'မပြန်သေးဘူးဗျ။ ဇက်စတိုမှာ ဟစ်ဘာဂါ စားကြသေးတယ်။
 ပြီးတော့ ချယ်ရီရိုးကို သွားကြသေးတယ်'
 စုံထောက်နှစ်ယောက်က ချယ်ရီရိုးကို မသိဘူးဆိုတော့ ဒစ်က-
 'ဟာဗျာ၊ ချယ်ရီရိုးကို မသိတဲ့ရဲ့ မရှိပါဘူး။ ပစ္စည်းကောင်းကောင်း
 လေးတွေ သိပ်ပေါ့တဲ့ နေရာပေါ့။ ပန်းခြံနဲ့ တစ်ဆက်တည်းလေဗျာ။
 သူနာပြုတွေ၊ အတွင်းရေးမှူးမတွေတောင် ရှိတယ်။ အဲဒီဘက်မှာတော့
 ကျွန်တော်က ကျွမ်းတယ်လေ'
 'အလုပ်ဖြစ်တယ်ပေါ့၊ အဲဒီညကလေ'
 'ဖြစ်တော့ဖြစ်တယ်၊ သိပ်မနိပ်ဘူးဗျ။ ဖက်တီးကြီးတွေနဲ့ သွား
 ညားလို့လေ'
 'နာမည်တွေ ပြောပြပါ'
 'ကျွန်တော့်ဟာမက မိုင်းလ်ဒရက်၊ ပယ်ရီကောင်မက ဂျန်း
 ဆိုလား'
 'သူတို့ပုံစံတွေ မှတ်မိသလောက် ပြောပြပါ'
 'ညီအစ်မ ထင်တယ်ဗျ။ ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့၊ ဝဝတုတ်တုတ်အတွဲ။
 သိပ်မမှတ်မိပါဘူးဗျာ။ ဗောဒကာရောပြီးသား လိမ္မော်ရည် ကျွန်တော်တို့

သောက်ကြတယ်။ ကျွန်တော် တော်တော်အောင်မြင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ “ဖြေပြေရာ”ကို ကျွန်တော် မောင်းသွားတယ်။ လူကြီးမင်း ဖြေပြေရာကို လည်း သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

စုံထောက်နှစ်ယောက်က မသိကြောင်း ဝန်ခံသည်။

ဟစ်ကော့က ရယ်ပြီး ပခုံးတွန့်သည်။

‘ကင်းဆပ်စ်စီတီ တောင်ပိုင်းက ရှစ်မိုင်မှာဗျ။ ညကလပ်နဲ့ တည်းခိုခန်း ရောဖွင့်ထားတာ။ သီးသန့်ကေဘင်လိုချင်ရင် ဆယ်ဒေါ်လာပဲ ပေးရတယ်’

ပြီးတော့ သူတို့လေးယောက် ကေဘင်တစ်လုံး ငှားလိုက်ကြောင်း၊ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်နှစ်လုံးပါကြောင်း၊ ရေဒီယိုနှင့် ရေခဲသေတ္တာပါ ကြောင်းများ အသေးစိတ်-ပြောပြနေသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ သောင်းကျန်း ကြပုံများကို အသေးစိတ် ပြောပြနေသည်။ သူ ရွီးနေမှန်း သိသော်လည်း နေ့က စိတ်ဝင်စားဟန်ဆောင်ပြီး ဆက်နားထောင်နေသည်။ တုပ်ကွေး ကြောင့်လား၊ စိတ်တိုလာ၍လား မသိ၊ ချွေးတွေ ပြန်လာသည်။

‘နောက်နေ့မနက် ကျွန်တော် နိုးလာတော့ ကောင်မနှစ်ကောင် မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိစုမဲ့စုကလေးတွေ ကုန်ရော၊ လစ်သွား ပြီလေ။ ကျွန်တော်က သိပ်မရှိဘူး။ ပယ်ရီပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ဒေါ်လာ လေးဆယ်ရှိတယ်’

‘အဲဒီတော့ မော်ရင်တို့ ဘာဆက်လုပ်သလဲ’

‘ဘာလုပ်စရာ လိုတော့လဲဗျာ’

‘ရဲမတိုင်ဘူးလား’

‘ဟာ ... ဘယ်တိုင်ရဲမလဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ခြေချုပ်ခံဝန်ကို ဖောက်ထားတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အရက်သောက်ခွင့် မရှိဘူး၊ ခြေချုပ်နဲ့နေတဲ့ ထောင်ထွက်အချင်းချင်း မဆက်သွယ်ရဘူး မဟုတ်လား’

‘ကဲ ... ထားပါတော့၊ အဲဒါက တနင်္ဂနွေနေ့နော်။ နိုဝင်ဘာလ ဆယ့်ငါးရက်၊ အဲဒီက ပြန်လာပြီးနောက်ပိုင်း ဘာတွေလုပ်သလဲ’

‘ဘတ်စ်ကားဂိတ်နားက ရွှေတောင်ကုန်းမှာ မနက်စာ စားတယ်။ ပြီးတော့ အိုလိပ်ကို ဆက်မောင်းသွားတယ်။ ပယ်ရီကို သူ တည်းတဲ့ ဟိုတယ်မှာ ချခဲ့ပြီး ကျွန်တော်က အိမ်ကို မောင်းပြန်လာခဲ့တယ်။ အချိန်

က ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ပြီ။ နောက်တော့ အိမ်မှာ နေ့လယ်စာစားတယ်၊ တီဗွီထိုင်ကြည့်တယ်။ ဘတ်စ်ကက်ဘောပွဲလား၊ ဘောလုံးပွဲလား မသိ ဘူး၊ လာနေတယ်။ ကျွန်တော် အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ’

‘ပယ်ရီစမစ်နဲ့ နောက်ဘယ်အချိန် ပြန်တွေ့သလဲ’

‘တနင်္လာနေ့၊ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်တဲ့ ဘောဘ်ဆင်ဒီရဲ့ ဝပ် ရှော့ကို သူလိုက်လာတယ်’

‘ဘာတွေ ပြောဖြစ်ကြသလဲ။ မက်ဆီကိုကိစ္စပဲလား’

‘ဒါပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ သွားချင်နေတုန်းပဲလေ။ ပိုက်ဆံအရင် ရှာရဦးမှာပေါ့။ စွန့်စားသင့်တဲ့အလုပ် မဟုတ်လား’

‘နောက်တစ်ခါ လန်စင်းထောင်ကို အလည်ပြန်သွားဖို့ပေါ့၊ ဟုတ် လား’

‘အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီတစ်ခါသွားရင် ကျွန်တော့်တို့ ဒီတိုင်းပြည်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးလေ’

နေ့က မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် ရေးမှတ်နေရာမှ နားပြီး-

‘မောင်ရင် ချက်လက်မှတ်အတုတွေနဲ့ အကြံအဖန်လုပ်ပြီး နောက် တစ်နေ့မှာ ... အဲဒါက နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်နေ့နော်။ အဲဒီမှာ မောင်ရင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပျောက်သွားတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး လက်စီမီးဂတ်စ်မှာ အဖမ်းခံရတဲ့နေ့အထိ မောင်ရင်တို့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ပြောပြပေးပါလား ဒစ်။ အကြမ်းဖျင်းဖြစ်ဖြစ်ပေါ့’

ဟစ်ကော့က လေချွန်လိုက်ပြီး မျက်လုံးကလယ်ကလယ်လုပ်ပြ သည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းချပြီး သူတို့၏ ခရီးရှည်ကြီးအကြောင်း ပြောပြ သည်။ ခြောက်ပတ်လုံးလုံး သူတို့ မောင်းနှင်ခဲ့သည့် မိုင်ပေါင်း တစ် သောင်းကျော်ခရီး ဖြစ်သည်။ သူပြောသည့်အချိန် တစ်နာရီနှင့် နှစ်ဆယ့် ငါးမိနစ်ကြာသည်။ သူပြောသည့် မြို့တွေ၊ ဟိုတယ်တွေ၊ အဝေးပြေး လမ်းမကြီးတွေ အားလုံး နေ့က လိုက်ရေးမှတ်ထားသည်။

အပါချီ၊ အယ်လ်ပါရီ၊ ကောပတ်စ်ခရစ္စတီ၊ စန်တီလို၊ အကာပူ ကို၊ စန်ဒီယေးဂိုး၊ ဒါးလက်စ်၊ အိုဟားမား၊ စွီ(တ်)ဝါတာ၊ တာလာဟာစီ၊ မိုင်ယာမီ၊ ဆန်မားဆက်ဟိုတယ်၊ ချာရိုကီ စသည် စသည်။ သူ့ကား ရောင်းခဲ့သည့် မက်ဆီကိုမှ လူနာမည်ကိုလည်း ပြောပြသည်။ အိုင်အိုဒါ

မှ ခိုးခဲ့သည့်ကားအကြောင်းလည်း ပြောပြသည်။ ပြီးတော့ မက်ဆီကို တွင် သူ ချိုင်ခဲ့သည့် တောင့်တောင့်မြောင့်မြောင့်နှင့် ချမ်းသာသော အမျိုး သမီးအကြောင်းလည်း ထည့်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဂျာမန်သန်းကြွယ်သူဌေး အော်တိုနှင့် ငါးဖမ်းထွက်သည့် ကမ်းလွန်ခရီးအကြောင်းလည်း ပါ၏။ ပြီးတော့ ဘီလ်တို မြေးအဘိုးအကြောင်း။ ပြောပြီးတော့ သူ မောသွား သည့်ဟန်ဖြင့် လက်ပိုက်ပြီး ထိုင်နေသည်။ သူ့ခရီးသွားမှတ်တမ်းကို သူ့ ဘာသာ သဘောကျနေပုံ။

နေးက သူပြောသမျှ အပြေးအလွှား လိုက်မှတ်နေသည်။ ချတ်ချိ က ပျင်းတိပျင်းတွဲပုံစံဖြင့် နားထောင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

‘တို့ ဘာကြောင့် ဒီကို ရောက်လာတယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား’

ဒစ်ဟစ်ကော့ တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း စေ့လျက်။

‘ချက်လက်မှတ်အတုလုပ်တဲ့ ကိစ္စလေးလောက်နဲ့ နီဗာဒါးအထိ တို့ လိုက်လာပါ့မလား’

နေးက မှတ်စုစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး အကျဉ်းသားကို စိုက် ကြည့်နေသည်။ သူ့နားထင်မှ သွေးကြောတွေ ပိန်လိုက် ဖောင်းလိုက် ဖြစ်နေသည်ကို အတိုင်းသား မြင်နေရ၏။

‘မင်း ဘယ်လို ထင်လဲ ဒစ်’

‘ဘာကို ဘယ်လိုထင်ရမှာလဲဗျ’

‘ချက်လက်မှတ်ကိစ္စလောက်နဲ့ ဒီအထိ ငါတို့ လာရတဲ့ကိစ္စလေ’

‘ဘယ်သိမလဲဗျ၊ တခြား ဘာကိစ္စရှိသေးလို့လဲ’

နေးက အိတ်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ပြီး မှတ်စုစာအုပ်ပေါ် တင် လိုက်သည်။ ပြီးမှ စကားစသည်။

‘ဒါထက် ဒီမယ် ဒစ်၊ ကလပ်တာမိသားစု အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စ

မင်း ကြားဖူးလား’

သည်အကြောင်း နေးက အထက်သို့ အစီရင်ခံစာရေးရာတွင် “အကျဉ်းသား လုံးဝ ဣန္ဒြေပျက်သွားသည်။ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်

သွားသည်။ မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လာသည်” ဟု ထည့်ရေးခဲ့သည်။ ခဏနေမှ သူ့အသံ ထွက်လာသည်။

‘ဟာ ... သေတော့မှာပဲ။ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်

ကို လူသတ်သမား ထင်နေကြတာလား’

ချတ်ချိက ဝင်ပြီး သတိပေးသည်။

‘မေးတာကိုဖြေပါ။ ကလပ်တာ မိသားစု လူသတ်မှုကို မင်း

ကြားဖူးသလား’

‘သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ဖူးလိုက်သလိုပဲ’

‘တော်တော်ရက်စက်တဲ့ လူသတ်မှုလေ။ အကြောင်းမဲ့သက်သက်

သတ်သွားတာ’

နေးက ဝင်ထောက်သည်။

‘ဒါပေမဲ့ သိပ်ပိုရိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ အမှားနှစ်ခု လုပ်ခဲ့

တယ် ဒစ်။ တစ်ခုက မင်းတို့ မျက်မြင်သက်သေ ထားခဲ့တယ်။ သက်ရှိ လူတစ်ယောက်နော်။ သူက တရားရုံးမှာ အစစ်ခံလိမ့်မယ်။ သူက ဂျူဒို

လူကြီးတွေရှေ့မှာ ဒစ်ဟစ်ကော့နဲ့ ပယ်ရီစမစ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ မိသားစု လေးယောက်ကို ပါးစပ်ပိတ်ပြီး သတ်လိုက်တဲ့အကြောင်း အသေးစိတ်

ထွက်ဆိုလိမ့်မယ်’

ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေသည့် သူ့မျက်နှာ ချက်ချင်း ရဲတက်လာသည်။

‘သက်ရှိလူတစ်ယောက်၊ ဟုတ်လား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝ မဖြစ်

နိုင်ဘူး’

‘ဘာပြုလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ မင်းတို့က အားလုံးရှင်းပစ်ခဲ့တယ်

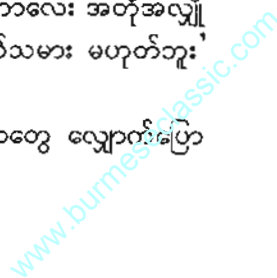
ထင်လို့လား’

‘ဟာဗျာ၊ ဒီမယ် ကျွန်တော်ပြောမယ်။ ခင်ဗျားတို့ သောက် အဓိပ္ပာယ်မရှိ လူသတ်မှုထဲ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထည့်နေတယ်။ ချက်လက် မှတ် လိမ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ အဲ ... ပစ္စည်းလေး ဘာလေး အတိုအလျှို

လုပ်တယ်၊ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး’

နေးက ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

‘ဒါဆို မင်း ဘာပြုလို့ တို့ကို မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြော နေတာလဲ’

‘ကျွန်တော်ပြောတာ အမှန်တွေချည်းပဲ။ မုသားတစ်ခွန်းမှ မပါဘူး’

‘ပါတဲ့အခါ ပါတယ်လေ။ ဥပမာကွာ၊ စနေနေ့ ညနေပိုင်း ဆိုပါတော့။ နိုဝင်ဘာလ ဆယ့်လေးရက်နေ့လေ။ မောင်ရင်တို့ ဖို့တ်စကော့ကို သွားကြတယ်လို့ ပြောတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘စာတိုက်ကို သွားတယ်၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ပယ်ရီစမစ်ရဲ့ အစ်မလိပ်စာ သွားရှာတာနော်’

‘မှန်တယ်’

နေ့က ဒစ် ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်ဆီသို့ ထ သွားသည်။ သူ့နောက်မှရပ်ပြီး ထိုင်ခုံလက်တန်းကို ကိုင်ထားလိုက်ပြီးမှ သူ့နားသို့ ငဲ့ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

‘ပယ်ရီစမစ်ရဲ့ အစ်မဆိုတာ ဖို့တ်စကော့မှာ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ မင်းတို့ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဖို့တ်စကော့စာတိုက် ပိတ်နေပြီ။ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားနော်။ ကဲ ... ခုတော့ ဒါလောက်ပါပဲ။ နောက်မှ ဆက်ပြောကြသေးတာပေါ့’

ဟစ်ကော့ကို အခန်းထဲ ထားခဲ့ပြီး စုံထောက်နှစ်ယောက် ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အခြားအခန်းတစ်ခန်းတွင် စမစ်ကို စစ်နေကြသည်။ မှန်ပေါက်မှ အခန်းထဲသို့ သူတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၊ အတွင်းမှ အပြင်သို့ မမြင်ရဘဲ အပြင်မှသာ အတွင်းသို့ မြင်ရသည့်မှန်မျိုး ဖြစ်သည်။ အသံကိုမူ လုံးဝ မကြားရ။

ပယ်ရီစမစ်ကို နေ့ ခုမှ မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ ခြေထောက်တွေကို သတိထားလိုက်မိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်။ ခြေတံတိုသဖြင့် အရပ်ပုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသည့်အခါ သူ့ခြေထောက်တွေက ကြမ်းပြင်နှင့် မထိတထိ ဖြစ်နေသည်။ ဦးခေါင်းနှင့်ဆံပင်က အင်ဒီယန်နွယ်ပြီး အသားရောင်ကမူ အိုင်းရင်အင်ဒီယန် ကပြားပီပီ နီညိုညို။ အမူအရာက မခိုးမခန့်။ သူ့အစ်မ မစ္စကီဂျွန်ဆင်ကို နေ့ သွားသတိရလိုက်သည်။ ဥပမိရုပ်က တခြားစီ။ ဘာဘာဂျွန်ဆင်က မိန်းမချောတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ပယ်ရီက စီးကရက် ဖွာနေသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ လာရင်းကိစ္စကို အယ်လ်ဒီဝေး ဖွင့်မပြောထားဆဲဟု ထင်ရ၏။

*

နေ့ ထင်သည့်အတိုင်း ဝါရင့်ထောက်လှမ်းရေးများဖြစ်သည့် ဒီဝေးနှင့် ဒန့်ဇ်တို့က အကျဉ်းသား၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို နားထောင်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ချောင်ပိတ်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားနေကြသည်။ ခုနစ်ပတ်လုံးလုံး သူ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို နားထောင်ပြီး နောက်ဆုံး ရက်သတ္တပတ်အကြောင်းကို ဆက်ပြောခိုင်းထားသည်။ နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်နှင့် ၁၅ ရက်နေ့သို့ ရောက်လာပြီ။ ဇာတ်လမ်းအဆုံးကို ရောက်တော့မည်။

ဒီဝေးက ကျောင်းပေးသည်။

‘ကဲ ... ပယ်ရီ၊ တို့ ပြန်ကြည့်ကြရအောင်။ မင်းရဲ့ ခြေချုပ်ခံဝန်က ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ်ထဲကို ပြန်မလာဖို့ အဓိကနော်။ ဒါကို ဖောက်ဖျက်ပြီး မင်း ပြန်ဝင်လာတယ်ဆိုတော့ တော်တော် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ နေမှာပေါ့နော်’

‘ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီလေ။ ကျွန်တော့်အစ်မဆီက ပိုက်ဆံ ယူရအောင် ပြန်လာတာပါလို့’

‘ဪ ... ဟုတ်သားပဲ။ မင်းနဲ့ ဟစ်ကော့ ဖို့တ်စကော့မှာ သွားရှာတဲ့ အစ်မပေါ့နော်။ ကင်းဆပ်စ်စီတီနဲ့ ဖို့တ်စကော့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ’

သူက ခေါင်းယမ်းပြီး မသိကြောင်း ဖြေသည်။

‘ဒါဆို မင်းတို့ မောင်းတာ ဘယ်နှုန်းရလောက် ကြာသလဲ’ သူ မဖြေ။

‘တစ်နာရီလား၊ နှစ်နာရီလား၊ သုံးနာရီလား၊ လေးနာရီလား’ သူ မမှတ်မိပါဟု ဆိုသည်။

‘မင်း ဘယ်မှတ်မိမလဲ ပယ်ရီ။ မင်း တစ်သက်မှာ ဖို့တ်စကော့ကို တစ်ခါမှ မင်း မရောက်ဖူးဘူးလေ’

ခုအချိန်အထိ စုံထောက်နှစ်ယောက်က သူ့ထွက်ချက်တွေကို

တစ်ခါမှ မထောက်သေး။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သူ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် လျက်သည်။

‘ဒီမယ် ပယ်ရီ၊ မင်း ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ ဖို့တ်စကော့ကို မရောက်ဘူး၊ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားတယ် ဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တည်းခိုခန်းကိုမှလည်း မင်းတို့ ခေါ်မသွားဘူး’

‘ရောက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ’

‘ဒါဆို အဲဒီကောင်မလေးတွေရဲ့ နာမည် ပြော’

‘ကျွန်တော် မမေးလိုက်ဘူး’

‘မင်းနဲ့ ဟစ်ကော့ အဲဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ညလုံး အတူနေတယ်၊ နာမည်မမေးလိုက်ဘူး၊ ဟုတ်လား’

‘သူတို့က လမ်းပေါ်က ကောင်မတွေပဲ’

‘ဒါဆို မင်းတို့အိပ်တဲ့ တည်းခိုခန်းနာမည် ပြောပြပါ’

‘အဲဒါ ဒစ်ကို မေးဗျာ၊ ကျွန်တော်က အဲဒါ သိပ်ဝါသနာမပါတော့ မမှတ်မိဘူး’

ဒီဝေးက သူ့လက်ထောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ ... ကလားရင့်စံ၊ ပယ်ရီကို ဖွင့်ပြောဖို့ အချိန်တန်ပြီ ထင်တယ်’

ဒန့်ဇိက ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်သည်။ ကလားရင့်စံဒန့်ဇိသည် လက်ငှေ့သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မျက်တောင်ခပ်စင်းစင်း၊ စကားပြောလျှင် အားလေးလျှာလေးကြီးနှင့် တစ်လုံးချင်း ပြောတတ်သည်။ ကောင်းသို့၎င်း တစ်ယောက်နှင့် တူ၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အချိန်တန်ပြီ ထင်ပါတယ် ဘော့စ်’

‘ကဲ ... ပယ်ရီ၊ မင်း သေသေချာချာ နားထောင်တော့။ အဲဒီစနေနေ့ညက မင်း ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ စစ္စတာဒန့်ဇိက ပြောပြလိမ့်မယ်။ မင်း ဘယ်မှာရှိတယ်၊ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာတွေပေါ့’

‘မင်း အဲဒီအချိန်မှာ ကလပ်တာမိသားစုကို သတ်နေတယ်လေ’ ပယ်ရီ တံတွေးမျိုချသည်။ ဇူးခေါင်းကို ပွတ်သည်။

‘မင်းတို့ ကင်းဆပ်စ်ကို ရောက်လာတယ်။ ဟိုးလိကုမ်းကို သွား

တယ်။ စစ္စတာကလပ်တာအိမ်ကို ရောက်တယ်။ မိသားစု လေးယောက် စလုံးကို သတ်ပြီးမှ မင်းတို့ ပြန်ထွက်သွားတယ်’

‘ဟာ ... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာမဟုတ်တာလဲ’

‘မသိဘူး၊ အဲဒီ ကလပ်တာဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြားလည်း မကြားဖူးဘူး’

ဒီဝေးက အိတ်ထဲမှ ကတ်ပြားတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူတို့လေးယောက် တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း မျက်လှည့်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကတ်ပြားကို သူ့မျက်နှာနားကပ်လိုက်သည်။ သူ ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင်မည် မဟုတ်။

‘တို့မှာ မျက်မြင်သက်သေတစ်ယောက် ရှိတယ် ပယ်ရီ၊ မင်းတို့ မျက်စိလျှမ်းသွားတယ်ကွ’

တစ်မိနစ်လုံးလုံး သူ ငြိမ်သွားသည်။ ဒီဝေး ပျော်သွားသည်။ သူ့တွင် အပြစ်မရှိလျှင် ဘယ်သူလဲ တန်းမေးရမည်။ ကလပ်တာဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ မေးရမည်။ ဘာပြုလို့ သူ့ကို စွပ်စွဲတာလဲ မေးရမည်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခု တုံ့ပြန်ရမည်။ ခုတော့ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ နှာခေါင်းနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်နယ်နေသည်။

‘ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ပယ်ရီ’

‘အကဲစ်ပရင်တစ်လုံးလောက် ရနိုင်မလားခင်ဗျာ။ သူတို့အားလုံး ယူသွားကြတယ်’

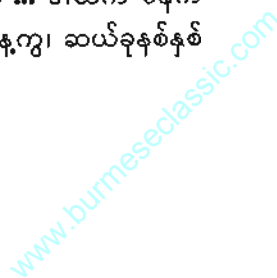
‘နေမကောင်းဘူးလား’

‘ခြေထောက်နာလာလို့ပါ’

ညနေ ငါးနာရီခွဲသွားပြီ။ ဒီဝေးက စစ်ဆေးခန်း တမင် ရုတ်တရက် ရုပ်ပစ်လိုက်သည်။

‘မနက်ဖြန်မှ ဆက်ကြတာပေါ့ကွာ။ ဪ ... ဒါထက် မနက်ဖြန် ဘာနေလဲ သိလား။ နန်စီကလပ်တာရဲ့ မွေးနေ့ကွ။ ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ပြည့်မယ့် မွေးနေ့’

*

ပယ်ရီ တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်။ မနက်အာရုဏ်တက်အချိန်တွင် သူ အတွေးတွေ ချာချာလည်နေသည်။ သည်နေ့ ကောင်မလေးမွေးနေ့ဆိုတာ တကယ်ပဲလား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီလူတွေ သက်သက်လျှောက်ပြောနေတာ။ “မျက်မြင်သက်သေ” ရှိတယ်ဆိုတာ ဖြီးလုံးမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ တကယ်ပြောနေတာဆိုရင်ကော၊ ဒစ်နဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မယ်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တခြားစီခွဲထားကြသည်။ “သေသေချာချာ နားထောင် ပယ်ရီတဲ့၊ အဲဒီနေ့ညမှာ မင်းဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မစွတာဒန့်ဇ်က ပြောပြလိမ့်မယ်” တဲ့။

မေးခွန်းတွေ ဖြေနေရင်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် နိဝင်ဘာလ၊ စနေနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့နား နီးလာတော့ ပယ်ရီ ချွေးပြန်လာသည်။ သူတို့ ရိပ်မိနေကြောင်း သိသလိုလို ရှိလာသည်။ ကောင်းဘွိုင်လို လူကြီးက “မင်းအဲဒီအချိန်မှာ ကလပ်တာ မိသားစုကို သတ်နေတယ်” ဟု တစ်လုံးချင်း တစ်တစ်ခွဲကြီး ပြောချလိုက်တော့ သူ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောက်သွားသည်။ ထိုနှစ်စက္ကန့်အတွင်း ဆယ်ပေါင်လောက် ကျသွားသည်ဟု စိတ်ထဲ ထင်လိုက်၏။ တော်ပါသေး၏။ သူတို့ရှေ့တွင် ထင်သလောက် ဣန္ဒြေမပျက်ခဲ့။

ဒစ်ကိုလည်း သူတို့ စစ်မေးပြီးလောက်ပြီ။ ဒစ်က လျင်ပြီးသား၊ တော်လည်း တော်သည်။ သူက ဖျံတစ်ကောင်ပဲ၊ သို့သော် သူ့သတ္တိကို ပယ်ရီ စိတ်မချ။ တကယ် အရေးအကြောင်းကျလျှင် ဒစ်က ကြောက်တတ်သည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စတွင် သူ တင်းထားရမည်။

“မိသားစုလေးယောက်စလုံးကို သတ်ပြီးမှ မင်းတို့ ပြန်ထွက်သွားတယ်” တဲ့။ ဒါကတော့ သိပ်မဆန်း။ သည်ဖိမ့်လုံးနဲ့ သူတို့ လူဘယ်နှယောက်ကို ခြိမ်းခြောက်ပြီးခဲ့ပြီလဲ။ ရာချီပြီး မေးမြန်းခဲ့ဟန် တူသည်။ အနည်းဆုံး လူတစ်ဒါဇင်လောက်လည်း ဆွဲပြီး ဖြစ်မည်။ မိမိတို့ နှစ်ယောက်က နောက်ဆုံးဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ အဲ .. .တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ မိုင်ထောင်ချီဝေးသည့် နေရာအထိ ကေဘီအိုင်လို အထူးထောက်လှမ်းရေး လေးယောက်ကို လွှတ်လိုက်သည်ဆိုတော့ သူတို့မှာ တစ်ခုခု အပိုင်ရထားပြီးသား ဖြစ်နိုင်သည်။ မျက်မြင်သက်သေတဲ့။ ဒစ် ... ဒစ်၊ ဒီကောင်ကို စိတ်ချလို့ ဖြစ်မလား။

ထိုအချိန်တွင် နောက်ထပ် အချုပ်ခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ဒစ်က

လည်း အိပ်လိုမပျော်။ သူကလည်း ပယ်ရီနှင့် တွေ့ချင်နေသည်။ ဟိုခွေးသားကြီးတွေကို သူ ဘာတွေပြောထားပါလိမ့်။ သည်ကောင်ကို ယုံ၍ မဖြစ်၊ ဖြေပြေရာအကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်ဇာတ်တိုက်ထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း သည်ကောင် အပေါက်အလမ်းတည့်အောင် ဖြေနိုင်ပါမည်လား၊ ဟိုလူတွေက မျက်မြင်သက်သေဆိုတာနှင့် ခြိမ်းခြောက်လျှင် သူ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မည်လဲ။

ဒစ်က ထောင်ထဲတုန်းက သူငယ်ချင်းဖလှိုက်ဝဲလ်(စ်)ကို သိပ်မသင်္ကာချင်။ နောက်ဆုံး ထောင်ထဲဝင်ရသည့်အခေါက်တွင် သူ့ကို သတ်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သေးသည်။ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် ခုမှ နောင်တရနေသည်။ ပယ်ရီက လွဲလျှင် ဟစ်ကော့နှင့် ကလပ်တာမိသားစု၏ ဆက်သွယ်မှုကို သိသူမှာ ဖလှိုက်တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သူပုံကို မျက်စိထဲ မြင်လာသည်။ ပခုံးလျော့လျော့၊ မေးစွေက ခပ်ကောက်ကောက်။ သတင်းပေးသဖြင့် သူ လျှော့ရက် ရနိုင်သည်။ ဆုကြေးလည်း ရဦးမည်။ ဒင်းပဲ ဖြစ်ရမည်။ ခွေးမသား၊ သို့သော် ထောင်သားတစ်ယောက်၏စကား သည်မျှတာသွားနိုင်ပါ့မည်လား၊ သက်သေခံပစ္စည်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မည်လား။ မြေရာ၊ လက်ဗွေ၊ မျက်မြင်သက်သေနှင့် မြောင့်ချက်သာလျှင် တရားဝင်မည် မဟုတ်လား။ သည် ကောင်းဘွိုင်ကြီးက ဖလှိုက်၏ဇာတ်လမ်းကို အကိုးအထားက လုပ်လျှင်တော့ ပူစရာ သိပ်မလို။ ပူရမှာက ပယ်ရီဖြစ်သည်။ သူ ဖော်ကောင်လုပ်လိုက်လျှင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး မျှော်စင်ပေါ် တက်ရလိမ့်မည်။ ခုမှ သဘောပေါက်လာသည်။ ရှင်းပစ်ရမည့် သူက ပယ်ရီပဲ။ အချိန်တွေ အများကြီး ရခဲ့သည်ပဲ။ မက်ဆီကို အသွားလမ်း၊ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အခွင့်အရေးတွေ အများကြီး ရခဲ့သည်ပဲ။ ဘာပြုလို့ စောစောက မတွေးခဲ့မိတာလဲ။ ခုတော့ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။

*

နောက်ဆုံးတွင်မှ ပယ်ရီစမစ်က ဖို့တ်စကော့ဇာတ်လမ်းကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံသည်။ အချိန်မှာ ညနေ သုံးနာရီငါးမိနစ် ရှိပြီ။

‘အဲဒါ ဒစ်က သူ့အိမ်ကိုပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းပါ။ အပြင်ကို ညအိပ်ထွက်ခွင့်ရအောင် သူ အကြောင်းပြတာပါ။ အပြင်မှာ စားမယ် သောက်

မယ်ပေါ့။ ဒစ်အဖေက သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေတာ။ ခြေချုပ်ခံဝန်ကို ဖောက်မှာ အဘိုးကြီးက အရမ်းစိုးရိမ်တာ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်အစ်မဆီ သွားမယ်လို့ သူ ထွင်လိုက်တာပါ။

ဒစ်က ခေါင်းမာမာနှင့် ဖို့တ်စကော့ဇာတ်လမ်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ။ လုံးဝ အလျော့မပေး။ ဒီဝေးနှင့် ဒန့်ဇ်ကလည်း လုံးဝမလျော့။ သူ လိမ်နေမှန်း သိနေပြီးသားကိုး။ မေးပါများတော့ မဆိုစလောက် ပြင်ပြောသည်။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်၏ နာမည်က မိုင်းလ်ဒရတ်နှင့် ဂျိန်းဆိုလား။ ဂျိန်းဆိုလားဟု ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့မနိုးခင် ပိုက်ဆံယူပြီး လစ်သွားကြတာ’ ဟု ထပ်ကာ ထပ်ကာ ပြောသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောဖို့ ငြင်းဆန်နေဆဲ။ ဒန့်ဇ်ကလည်း လုံးဝ အပြောင်းအလဲမရှိ။ လည်စီးနှင့် ကုတ်အင်္ကျီနှင့်၊ အေးစက်စက်နှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ ဒစ်ကလည်း မလျော့။ ကလပ်တာ နာမည်ကို လုံးဝ မကြားဖူး။ ဟိုလ်းကုမ်းဆိုတာ ဘယ်နားနေမှန်း မသိ။ ဥယျာဉ်မြို့ ဆိုတာလည်း ရောက်ဖူးဖို့ဝေးစွာ ကြားပင် မကြားဖူး။

ဒုတိယအကျော့ မေးခွန်းတွေကို ဒစ် ဖြေနေစဉ် နေနှင့် ချတ်ချိက စည်းဝိုင်းကို ကျဉ်းသည်ထက် ကျဉ်းအောင် ချုံလာပြီး ချောင်ပိတ်ထားလိုက်ကြပြီ။ သုံးနာရီကြာသွားသည့်တိုင်အောင် လူသတ်မှုအကြောင်း တစ်ခွန်းမျှ မဟသေး။ သူ့ကို နည်းနည်းလေး ဟပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာသာရေးယုံကြည်မှုကို မေးသည်။

‘ငါ့ရဲ့ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံတယ်။ ကိုယ်တိုင် ရောက်ခဲ့ဖူးတာကိုး။ ကောင်းကင်ဘုံဆိုတာလည်း ရှိမှာပဲ။ ဒါကိုတော့ ချမ်းသာတဲ့လူက ပိုယုံကြမှာပေါ့လေ’

ကောင်မလေးတွေကိစ္စမေးတော့ ‘ကျွန်တော်က တစ်ရာ ရာခိုင်နှုန်း ပုံမှန်ပါပဲ’ တဲ့။ မက်ဆီကိုအထိ ထွက်ပြေးတဲ့အကြောင်း ထပ်မေးတော့ ‘ပြောပြီးပြီလေ။ အလုပ်သွားရှာတာ။ တစ်ခါမှ အပေါက်အလမ်း မတည့်ဘူး။ တစ်ခါသား၊ ကျွန်တော် မြေကြီးတောင် တူးခဲ့ရသေးတယ်’

သို့သော် နှစ်ဖက်စလုံး မပြောဘဲထားသည့် အကြောင်းအရာကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ အကျဉ်းသား စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားစပြု

နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း စုံထောက်နှစ်ယောက် သိနေပြီ။ ခဏခဏ မျက်စိမှိတ်ဖြစ်သည်။ မျက်ခွံကို လက်နှင့် ပွတ်သည်။ သူ့လက်တွေ တုန်နေသည်။

ချတ်ချိက မေးလိုက်သည်။
‘မင်း နေကောင်းရဲ့လား ဒစ်’

‘ခေါင်းကိုက်တယ်ဗျာ’
နေက ဝင်ပြောသည်။

‘ဒီမယ် ဒစ်၊ မင်း ငါ့ကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း’
အကျဉ်းသားက လိုက်နာသည်။

‘တို့ မနေ့က ပြောခဲ့တာတွေကို မှတ်မိတယ်နော်။ လူသတ်သမားတွေ သိပ်ပီရိတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အမှားနှစ်ခု လုပ်ခဲ့တယ်။ ပထမအမှားက မျက်မြင်သက်သေ သူတို့ထားခဲ့တယ်။ ဒုတိယအမှားက ... ခဏ နေဦး၊ မင်းကို ငါ ပြမယ်’

အခန်းထောင့်မှ စက္ကူဖာတစ်လုံးနှင့် လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးဆီသို့ နေ့ ထဲသွားသည်။ အခန်းထဲ ဝင်လာကတည်းက သူယူလာသည် ပစ္စည်းနှစ်မျိုး။ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ဧရာမဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံ ဆွဲထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် ဖြန့်ချလိုက်သည်။

‘ဒီဟာက မစ္စတာကလပ်တာရဲ့ အလောင်းနံ့တေးက ခြေရာကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး အကြီးချဲ့ထားတာ’

ပြီးတော့မှ စက္ကူပုံးထဲမှ ဖိနပ်ကို ထုတ်ပြီး-
‘ဟောဒီ ခွာရာတွေကို ကြည့်စမ်း’

ဟစ်ကော့ မျက်နှာလှဲပစ်လိုက်သည်။ ပြီး ဇက်ကျိုးကျသွားသည်။ မျက်နှာကို ဒူးပေါ် တံတောင်ဆစ်ထောက်ထားသည့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ် မှောက်ချလိုက်သည်။

ပြီးမှ နေ့ စကားဆက်သည်။
‘ပယ်ရီက မင်းထက်ပိုပြီး နမော်နမဲ့နိုင်သေးတယ်။ သူ့ဖိနပ်ခွာရာလည်း ဓာတ်ပုံထဲကနဲ့ အတူတူပဲ။ သူ့ဖိနပ်မှာ သွေးတွေ စွန်းနေသေးတယ်’

ချတ်ချိ အနား ရောက်လာသည်။
‘အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်မလဲ သိလား ဟစ်ကော့၊ မင်းကို ကင်းဆပ်စ် ပြန်ပို့မယ်။ မင်းကို လူသတ်မှုနဲ့ တရားစွဲမယ်၊ စွဲချက်လေးချက် ကင်းမယ်။

တစ်၊ ၁၉၅၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့မှာ မင်းဟာ အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှုနဲ့ တရားဥပဒေကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး ဟားဘတ်ကလပ်တာရဲ့ အသက်ကို သတ်ခဲ့တယ်။ နှစ်၊ အဲဒီနေ့မှာပဲ မင်းဟာ အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ ...

‘ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး။ သူ ... သူ သတ်တာ၊ သူတို့ကို ပယ်ရီ သတ်တာ’

သူ ခေါင်းထောင်လာသည်။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကိုယ် ကို မတ်လိုက်သည်။ လက်ငှေ့သမားတစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ မနည်း အားယူပြီး ပြန်ထနေပုံမျိုး။

‘ကျွန်တော် တားလို့ မရဘူး။ သူတို့အားလုံးကို ပယ်ရီ သတ်တာ’

ပတ်မင်ကဖေးတွင် စာတိုက်မျိုး မစွက်ကလယ်ရာက ကော်ဖီသောက် နေရင်း ရေဒီယိုအသံ တိုးသဖြင့် ကျယ်ခိုင်းနေသည်။

‘ဟဲ့ ... ကျယ်ကျယ်ဖွင့်စမ်းပါ’

ဥယျာဉ်မြို့ အသံလွှင့်ဌာနမှ သတင်းလာနေသည်။

“... ဖြောင့်ချက်ပေးပြီး စစ်ကြောရေးအခန်းထဲမှ ဒယီးဒယိုင် ခြေလှမ်းများဖြင့် ဟစ်ကော့ ထွက်လာပြီး ဝရန်တာရောက်သည် နှင့် သတိလစ်ကာ ပုံလဲကျသွားသည်။ ကေဘီအိုင်စုံထောက် တွေက အချိန်မီ သူ့ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ဟစ်ကော့က သူနှင့်ပယ်ရီ ကလပ်တာ အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်သွားကြောင်း၊ မီးခဲသေတ္တာထဲတွင် ဒေါ်လာတစ်သောင်းရှိသည်အထင်ဖြင့် ဝင်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် အိမ်ထဲတွင် မီးခဲသေတ္တာ လုံးဝမရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တစ်မိသားစုလုံးကို နှုတ်ပိတ် ပြီး တစ်ယောက်ချင်း ပစ်သတ်ခဲ့ကြောင်း ဖြောင့်ချက်ကို ဟစ်ကော့က လက်မှတ်ရေးထိုးသည်။

မိသားစု တစ်စုလုံးကို ပစ်သတ်သူမှာ ဒစ်ဟစ်ကော့လား၊ ပယ်ရီစစ်လား ဆိုသည်ကို သက်ဆိုင်ရာတို့က ဆက်လက် ဖော်ထုတ် သွားမည်ဟု ဆိုပါသည်။ ယခုထုတ်ပြန်ချက်မှာ

ဟစ်ကော့ တစ်ဦးတည်း၏ ထွက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားခံ နှစ်ဦးနှင့် ကေဘီအိုင်အဖွဲ့သားတွေ လက်စီးဂတ်စ်မှ ကင်းဆပ်စ်သို့ ပြန်လာနေကြပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဥယျာဉ်မြို့သို့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ရောက်ရှိလိမ့်မည်ဟု သတင်းရရှိ ပါတယ်ရှင်။ လောလောဆယ် မြို့နယ်တရားသူကြီး ဂျူအန်ဝက်စ်...”

‘ကြားကြတယ်နော်၊ တစ်ယောက်ချင်းတဲ့၊ အဲဒီတိရစ္ဆာန် မေ့လဲ သွားတယ်ဆိုတာ ဘာမှမဆန်းဘူး’

ဆိုင်ထဲတွင် မစွက်ကလယ်ရာ၊ မစွက်ဟင်းမိနှင့် ဗလကောင်း ကောင်း ယာသမားတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သူက ပါးစပ်ထဲတွင် ငုံ ဆေးတွေ ပလုတ်ပလောင်းနှင့် တစ်ခုခုပြောသည်။ သို့သော် မသံကွဲ။ မစွက်ဟင်းမိက စက္ကူလက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်ရည်သုတ်နေသည်။

‘ကျွန်မ နားမထောင်ချင်ဘူး၊ နားမထောင်ရဲတော့ဘူး’

“...ကလပ်တာအိမ်ကြီးနှင့် မိုင်ဝက်သာဝေးသည့် ဟိုးလ်ကုမ်း ရွာကလေးတွင်တော့ သည်သတင်းကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သည်ကို မတွေ့ရသေးကြောင်း သိရပါသည်။ လူဦးရေ နှစ်ရာခန့်ဆယ်သာရှိသော ဟိုးလ်ကုမ်း ရွာသားများနှင့် ဥယျာဉ်မြို့သူမြို့သားများကတော့ ‘ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့ တယ်’ ဟု သက်ပြင်းချပြီးပြောကြသည်ဟု သိရှိရပါတယ် ရှင်...”

ယာသမားက ဗျစ်ခနဲ တံတွေး ထွေးလိုက်ပြီး-

‘ဘာ စိတ်သက်သာရာ ရမှာလဲ။ ညက တီဗွီမှာ အဲဒီသတင်း လာတော့ ကျုပ်မိန်းမ ဘာဖြစ်သွားတယ် ထင်လဲ။ သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်ပြီး ထအော်လို့ဗျို့’

မစွက်ကလယ်ရာက-

‘ရှား ... ရှား၊ နားထောင်ကြ၊ ငါပြောတာပါလာလိမ့်မယ်’ “...ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ စာတိုက်မျိုး မစွက်မာတဲလ်ကလယ်ရာက အမှုပေါ်သွားလို့ ရွာသူရွာသားတွေ ဝမ်းသာနေကြကြောင်း၊ သို့သော် ဘယ်သူတွေ ပါဝင်ပတ်သက်နေမယ်ဆိုတဲ့ နောက် ဆက်တွဲစာရင်းတွေ ထွက်လာမှာ စိုးရိမ်ကြောင်း၊ လူကော်

တော်များများ တံခါးသော့ခတ် အလုပ်ပိတ်ပြီး သေနတ် မောင်း တင်ကာ အိပ်နေကြရဆဲဖြစ်ကြောင်းများ ပြောပြသည် ...” ဆိုင်ရှင် မစ္စက်ဟတ်မင်းက ရယ်ပြီး-

‘ကြည့်စမ်း မာတဲလ်ရယ်၊ ညည်း ဘယ်သူ့ကို သွားပြောတာလဲ ဟင်’
‘ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ တယ်လီဂရမ်က သတင်းထောက်တစ်ယောက် ကိုပေါ့’

သူ့အသိ အမျိုးသားအများစုက မစ္စက်မာတဲလ်ကလယ်ရာကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို့ မမြင်ကြ။ ဆိုင်ထဲတွင် ရှိနေသည့် ယာသမား က သူ့တင်ပါးကို ဖျတ်ခနဲရိုက်ပြီး-

‘မာတဲလ်တို့ကတော့ဗျာ၊ ရှားတယ်။ ကျုပ်တို့ကိုတော့ အဖက် မလုပ်ဘူး’

လယ်သမားလူငယ်က စာတိုက်မှူးကို ရိုသည်။

မာတဲလ်ကလယ်ရာကို အာချောင်သည့် အမျိုးသမီးအဖြစ် တစ်ရွာ လုံးက အသိအမှတ် ပြုထားသည်။ သူ ပြောသမျှ ဘယ်သူမှ အလေး အနက် မထားကြ။ သည်တစ်ခါတွင်မူ ဟိုးလ်ကုမ်းရွာသားတွေ သူ့ကို ထောက်ခံကြသည်။ ခုနစ်ပတ်လုံးလုံး သူတို့တစ်တွေ ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်ကာ လူသတ်သမားကို ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ထောက်လှမ်း ရှာဖွေ နေခဲ့ကြသည်။ ခုတော့ သူတို့ထင်တာတွေ အကုန်လုံး လွဲကုန်ပြီ။ လူ သတ်သမား နှစ်ယောက်က တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ သူခိုးတေလေ သူစိမ်း တစ်ရံဆဲတွေ။

မစ္စက်ကလယ်ရာက မလျှော့။

‘လူသတ်သမားနှစ်ယောက်ကို မိပြီ။ သူတို့သတ်တယ် ထားပါ တော့။ ရွာခံမပါဘဲ ဒီကိစ္စဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အသာစောင့်ကြည့်နေ၊ ရဲနဲ့ ထောက်လှမ်းရေးက ညောင်မြစ်တူးနေပြီ။ ကလပ်တာကို ရှင်းပစ်ချင်တဲ့ လူတွေ ပုတ်သင်ဥ ပေါ်သလို ပေါ်လာလိမ့်မယ်’

မစ္စက်ဟတ်မင်း သက်ပြင်းချသည်။ သူ ပြောသလို မဟုတ်ပါစေ နဲ့ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။

မစ္စက်ဟတ်မင်းက သက်ပြင်းချပြီး သူ့အမြင်ကိုဝင်ပြောသည်။ ‘ကျွန်မကတော့၊ ကျွန်မကတော့ သူတို့ကို အချုပ်ခန်းထဲမှာ သေ

သေ ချာချာ သော့ခတ်ထားစေချင်တယ်။ သူတို့ ဒီကို ပြန်ရောက်လာပြီ ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ စိတ်အေးလက်အေး နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အို ... အဲဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို ကြောက်တာထက် ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော်တို့ကို ချေးချမ်းနေ မှာ သေချာတယ်’

ယာသမား လူငယ်က ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

အာရီဇိုးနား အဝေးပြေးလမ်းမကြီးသည် သစ်မွှေးချုံတွေနှင့် မြွေခလောက် တွေ၊ သိမ်းငှက်တွေ ပေါသည့်အရပ် ဖြစ်သည်။ ကျောက်တောင်ကြီး တွေက တိမ်တိုက်တွေနှင့် ခေါင်းပုတ်တမ်း ကစားနေသည်။

လမ်းပေါ်တွင် ကားနှစ်စီး မိုင်ကုန်တင်ပြီး မောင်းနေသည်။ ရှေ့ ကားကို မောင်းလာသူက ဒီဝေး။ သူ့နံဘေးတွင် ပယ်ရီစမစ်၊ ပယ်ရီ နောက်တည့်တည့်ခုံတွင် ဒန့်ဇ် ထိုင်လိုက်လာသည်။ စမစ်ကို ခတ်ထားသည့် လက်ထိတ်ကို ခါးတွင် သိုင်းထားသည့် သံကြိုးနှင့် တွဲခတ်ထားသဖြင့် သူ လက်မမြှောက်နိုင်။ စီးကရက် သောက်ချင်လျှင်တောင်မှ သူ့သာသာသူ မစီစဉ်နိုင်။

သူ စီးကရက်တောင်းလျှင် ဒီဝေးက မီးညှိပေးရသည်။ နှုတ်ခမ်း ကြားတွင် ထည့်ပေးရသည်။ တကယ်ရင်းနှီးသည့် သူငယ်ချင်းများပမာ။ မာရီကို ဒီဝေး လူပျိုလှည့်တုန်းက အတိုင်းပင်။

အကျဉ်းသားက စုံထောက်အရာရှိများကို ထိမထင်သည့်ပုံဖြင့် ပမာမခန့် လုပ်နေသည်။ ရံခါတွင် စုံထောက်နှစ်ယောက်က ဟစ်ကော့ ၏ အသံသွင်းထားသော ရှည်လျားလှသည် ဖြောင့်ချက်နှင့်တိုက်၍ သူ့ကို ဆွ ပေးသည်။ ကလိသည်။

‘သူကပြောတယ် ပယ်ရီ၊ မင်းကို သူ တားပါသေးတယ်တဲ့။ မင်းက ဘယ်လိုမှ တားမရဘူး၊ သူ့ကိုပါ မင်း ပစ်ထည့်လိုက်မလားဆို ပြီး သူ လန့်လာတယ်တဲ့။ ဟုတ်တယ် ပယ်ရီ၊ ဟစ်ကော့က ပြောတယ်၊ သူဟာ ခွေးတစ်ကောင်ပေါ်က ခွေးသန်းကိုတောင် မသတ်ဖူးပါဘူးတဲ့’
သူတို့ကပြောတော့ စမစ်က အပြင်ပန်းအားဖြင့် မတုန်မလှုပ်

ကျောက်ရုပ်၊ စိတ်ထဲကမူ ယားကျိကျိ ဖြစ်နေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မြင်ခဲ့ရသည့် ရှုခင်းတွေကို ပြန်တွေးနေသည်။ ယာခင်းခြံစည်းရိုးများတွင် ပစ်သတ်ခံထားရပြီး တွဲလောင်းတန်းနေသည့် တောခွေးအရိုးစုတွေ။ ခပ်ညှည့်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ပြန်သတိရနေပုံတွေ။ သည်အကြောင်းတွေကို ဒီဝေးက လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘဲ မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးသည်။

‘ဟစ်ကော့က တစ်ခုပြောသေးတယ်။ မင်းရဲ့ သတ်ချင်ဖြတ်ချင် စိတ်ဟာ သန္ဓေပါစိတ်မျိုးတဲ့။ အသက်တစ်ချောင်းသတ်ဖို့ မင်းအတွက် လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးသလောက်ပဲတဲ့။ အဲ ... သူက ပြောသေးတယ်။ လက်စိမ်းဂတ်စ်မှာ လူမည်းတစ်ယောက်ကို စက်ဘီးချိန်းကြိုးနဲ့ အကြောင်းမရှိဘဲ ရိုက်သတ်တယ်တဲ့’

တရားခံက တောက်လျှောက် တုဏှီဘာဝလုပ်နေရာမှ ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွားတော့ ဒီဝေး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ပယ်ရီက ကိုယ်ကို ရုန်းထွန်းပြီး ပြတင်းပေါက်မှ နောက်သို့ လှန်ကြည့်သည်။ နောက်မှ လိုက်လာသည့် ကားထဲကို လှမ်းကြည့်ပြီး သူ တိုးတိုးပြောသည်။

‘အင်း ... သူက တော်တော်မာတဲ့ကောင်ပါ’

ပြီးတော့ ရှေ့တည့်တည့် သဲကန္တာရ အမှောင်လမ်းမကြီးထဲကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာ ကျွန်တော် မယုံဘူး။ ခင်ဗျားသက်သက် ကျွန်တော့်ကို အစ်နေတာ။ သူက လူတော်တစ်ယောက်ပဲ။ ခွေးသန်းကိုတောင် မသတ်တဲ့ ကောင်မျိုးလေ’

သူက တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ဘယ်နီဂရိုးကိုမှ မသတ်ဖူးဘူး’

သူပြောတာကို ဒန့်ဇံ ယုံသည်။ သည်ကိစ္စတွင်တော့ သူ ရိုးသားသည် ထင်သည်။ တရားခံမိမိသည့် လက်စိမ်းဂတ်စ် လူသတ်မှုများကို သူ မွေ့နှော့ခွဲပြီးပြီ။ ပယ်ရီစမစ်နှင့် ပတ်သက်သည်ကို မတွေ့ရ။

‘ကျွန်တော် ဘယ်နီဂရိုးကိုမှ မသတ်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက သတ်တယ်လို့ ယုံနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖမ်းခံရရင် ဒစ်ဆိုတဲ့ကောင် သွေးကြောင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်။ အဲဒီအခါ နီဂရိုးအကြောင်း ပြောလိမ့်မယ် ဆိုတာလည်း သိနေတယ်’

နောက်တစ်ခါ သူ တံတွေး ထွေးပြန်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ ကျွန်တော့်ကို ကြောက်ရမယ်။ အင်း ... ဝမ်းသာစရာပဲ။ သူ မသိတာတစ်ခု ရှိတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို တကယ် ပစ်သတ်မယ့်ဆဲဆဲ ဖြစ်သွားတယ်’

ဒီဝေးက စီးကရက်နှစ်လိပ် ညှိလိုက်သည်။ တစ်လိပ် ပယ်ရီကို ပေးပြီး တစ်လိပ်ကို သူ သောက်သည်။

‘အဲဒီအကြောင်း ပြောပါဦး’

ပယ်ရီက မျက်စိမှိတ်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာရင်း-

‘နေဦးဗျ၊ ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်’

သူ ခဏ စဉ်းစားပြီးမှ စကား စ သည်။

‘အင်း ... အစက ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော် အဲဒါဟိုမှာ ရောက်နေတုန်း ဒစ်ဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ အကွက်တစ်ကွက် တွေ့ထားတယ်တဲ့။ တကယ့်အကွက်ကောင်းတဲ့။ ကျွန်တော် သူ့ကို စာမပြန်ဘူး။ အဲဒါ စက်တင်ဘာ၊ အောက်တိုဘာလောက်မှာ ထင်တယ်။ နောက်တစ်စောင်ထပ်လာတယ်။ ကင်းဆပ်စ်ကို လာခဲ့ပါတဲ့။ စပ်တူအလုပ်တစ်ခု လုပ်ကြရအောင်တဲ့။ ဘာအလုပ်ဆိုတာ သူ့စာထဲ မပါဘူး။ “ပွပေါက်” တို့၊ “သေချာပေါက်” တို့ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေပဲ ထပ်နေတယ်။

‘အဲဒီအချိန်မှာ ကင်းဆပ်စ်သွားချင်နေတဲ့ တခြားအကြောင်း တစ်ခုလည်း ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပါ။ ဘယ်သူမှ ဖွင့်မပြောဖူးဘူး။ သူ့ကိစ္စနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စမရှိရင် ကျွန်တော် ပြန်သွားဖြစ်ချင်မှ သွားဖြစ်မှာ။ အဲ ... သွားဖြစ်ကော ဆိုပါတော့။ ဒစ်က ကင်းဆပ်စ်စိတ် ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ လာစောင့်တယ်။ သူ့မိဘတွေရှိတဲ့ ယာတောအိမ်ကို အရင်မောင်းသွားကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို သိပ်မကြည့်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်က လူရိပ်လူကဲ သိပ်ခတ်တတ်တဲ့ကောင်ပဲ။ လူတွေ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လို ထင်ကြသလဲ ဆိုတာ သိတာပေါ့’

ဒီဝေးဘက်ကို လှည့်ပြီး တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျားလိုပေါ့။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဆေးလိပ်မပေးချင်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအလုပ်တာဝန်အရ ကျွန်တော့်ကို ဆေးလိပ်မီးညှိပေးတယ်။ ဒါ အပြစ်ပြောစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒစ်ရဲ့အမေကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ကျွန်တော် သဘောထားပါတယ်။ အဘွားကြီးက သိပ်သဘောထား

ပြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ သူ့သားနဲ့ အထဲမှာ ခင်လာတယ် ဆိုတာ သိနေတော့ အိမ်မှာ ဘယ်ထားချင်ပါ့မလဲ။ ဒါနဲ့ ဒစ်က အိုလိပ် က ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ထားပေးတယ်။

ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ ဘီယာချရင်း ဒစ်က သူ့စီမံကိန်းကို ချပြတယ်။ ကျွန်တော် ထောင်ကထွက်လာတော့ သူ့အထဲမှာ နောက်တစ် ယောက်နဲ့ ခင်သွားတယ်တဲ့။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က သိပ်ချမ်းသာတဲ့ ယာတော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်တဲ့။ ဧရာမကျွဲခင်းပိုင်ရှင်ကြီး မစ္စတာ ကလပ်တာပါပဲ။ သူ့ဆီက ရထားတဲ့သတင်းအတိုင်း ဒစ်က ရေညှိမြောင် ယာတောအိမ်ကြီးရဲ့ အနေအထားကို ပုံကြမ်းဆွဲပြတယ်။ အခန်းတိုင်းရဲ့ အနေအထားအားလုံး သူ အသေးစိတ် သိနေတယ်။ အောက်ထပ်က ရုံး ခန်းထဲမှာ မီးခံသေတ္တာရှိတယ်။ ဧရာမလုပ်ငန်းကြီးကို လည်ပတ်နေသူဖို့ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ အနည်းဆုံး ဒေါ်လာတစ်သောင်းအထက်မှာ ရှိမယ်တဲ့။ သူ့အစီအစဉ်က မိုးဖို့ပါပဲ။ လူမိသွားရင်တော့ ... အဲ ... မြင်တဲ့လူကို ရှင်းပစ်ရမယ်ပေါ့။ “မျက်မြင်သက်သေ မရှိစေချင်ဘူး” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သူ အပ်ကြောင်းထပ်နေအောင် ပြောတယ်’

ဒီဝေးက ဝင်ထောက်သည်။

‘သူက အဲဒီသက်သေမျိုး ဘယ်နှယောက်လောက် ရှိမယ် ထင် သလဲ။ အဲဒီ ကလပ်တာအိမ်ကြီးမှာလေ’

‘အဲဒါ ကျွန်တော် သိချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက သိပ်မသေ ချာဘူး။ လေးယောက်ကနေ ခြောက်ယောက်အထိ ရှိနိုင်တယ်လို့ သူ ခန့်မှန်းတယ်။ အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်ချင်လည်း ရောက်နေလိမ့် မယ်။ တစ်ဒါဇင်လောက်အထိ အရေးကြီးရင် ရှင်းသင့်ရှင်းရလိမ့်မယ်လို့ သူက မှန်းထားတယ်’

ဒီဝေးဆီမှ ချောင်းဟန့်သံ ထွက်လာသည်။ ဒန့်ဇီက လေတစ် ချက် ချွန်လိုက်သည်။ ပယ်ရီက နွမ်းနယ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်လည်း အဲဒီတုန်းက လန့်သွားတယ်။ ဆယ့်နှစ်ယောက် တောင်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒစ်က “ရမယ့်ငွေလည်း ကြည့်ဦးကွ” လို့ပြောတယ်။ ကျည်ဆန်နည်းနည်း ပိုသုံးလိုက်ရုံပေါ့တဲ့လေ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ စည်းရုံးရေးအောက်မှာ အမိခံလိုက်ရတယ်ဆိုပါတော့။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ ရရင် သူ့လိုပဲ ကျွန်တော်လည်း ငွေလိုနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မက်ဆီကို

ခရီးအတွက်လေ။ ဒါပေမဲ့ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြီးမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့ တယ်။ အင်အားသုံးဖို့ လုံးဝ မလိုလောက်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာဖုံးတော့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ သူက မလို ပါဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ စကားများကြတယ်။ ဟိုးလ်ကုမ်းအသွားလမ်း မှာ အနက်ရောင်ခြေအိတ်ရှည်တစ်စုံ ဝယ်ဖို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ မျက်နှာဖုံးစွပ်ဖို့လေ။ သူက ဒါလောက်နဲ့ ရုပ်ဖျက်လို့ မရပါဘူးတဲ့။ ပြီး တော့ သူ့မျက်လုံးက သိပ်မကောင်းတော့ မစွပ်ချင်ဘူးတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အင်ပိုးရီးယားကို ရောက်သွားတယ်’

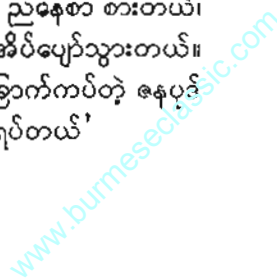
ဒန့်ဇီက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

‘နေဦးကွ၊ မင်း ကျော်သွားတယ်။ အိုလိပ်ကို ပြန်သွားရအောင်။ မင်းတို့ အဲဒီက ဘယ်အချိန်မှာ ထွက်လာသလဲ’

‘တစ်နာရီ၊ တစ်နာရီခွဲလောက် ဖြစ်မယ်။ နေ့လယ်စာ စားပြီး အင်ပိုးရီးယားကို ထွက်ခဲ့ကြတာ။ အဲဒီမှာ ရော်ဘာလက်အိတ်တွေ ဝယ် တယ်။ ကြိုးတစ်ခွေဝယ်တယ်။ ဓားမြှောင်နဲ့သေနတ်က ဒစ်အိမ်က ယူလာ ခဲ့တာ။ ကျည်ဆန်တွေရောပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ခြေအိတ်ကို သူ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အတော်လေး အချေအတင်ဖြစ်ကြတယ်။ အင်ပိုးရီးယား မြို့ကလေးရဲ့ အပြင်ဘက်က ကက်သလစ်ဆေးရုံတစ်ရုံကို ဖြတ်မောင်း တော့ သူ့ကို ချော့မော့ပြီးရပ်ဖို့ ကျွန်တော် ပြောတယ်။ သီလရှင်တွေဆီ က ခြေအိတ်ရှည်သွားဝယ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် ပြောတော့ ကားရပ်ပြီး သူ ဆင်းသွားတယ်။ သီလရှင်တွေ အနက်ရောင်ခြေအိတ်ရှည်ကြီးတွေ ဝတ် တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်လေ။ သူဝင်သွားပြီး ပြန်လာတယ်။ သီလရှင်တွေက မရောင်းဘူးတဲ့။ သူ မမေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါ တယ်။ သူ့ကို အစ်တော့ သူ ဝန်ခံတယ်။

“အလကား မင်းစိတ်ကူးယဉ်တာပါကွာ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ငါသွားမေးရင် ငါ့ကို ငကြောင်လို့ ထင်မှာပေါ့” တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဂရိတ်ဘင်မှာဝင်ပြီး တိပ်ခွေဝယ်တယ်။ ညနေစာ စားတယ်။ အဝအပြစားလိုက်တော့ ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ နိုးလာတော့ ဥယျာဉ်မြို့ထဲ ဝင်နေပြီ။ တော်တော် ခြောက်ကပ်တဲ့ ဇနပုဒ် မြို့ကလေးပါဗျာ။ ဓာတ်ဆီဆိုင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရပ်တယ်’

ဒီဝေးက ဖြတ်မေးသည်။

'ဘယ်ဆိုင်လဲ၊ မှတ်မိလား'
'ဖီလစ် ၆၆ လို့ ထင်တယ်'
'အဲဒါ ဘယ်အချိန်လဲ'

'သန်းခေါင်လောက်ရှိနေပြီ။ ဟိုးလ်ကုမ်းကို ခုနစ်မိုင်လောက် ဆက်
မောင်းရဦးမယ်လို့ ဒစ်က ပြောတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ သူ တစ်ယောက်
တည်း ပြောလိုက်လာတယ်။ အောက်ထပ်က ဘယ်လို၊ အပေါ်ထပ် ဘယ်
ညာနဲ့ သူ အလွတ်ကျက်ထားတဲ့ ပုံကြမ်းကို အသံထွက်ပြီး ပြန်ပြောပြ
နေတာ။ ဟိုးလ်ကုမ်းဆိုတာ ရွာငယ်ကလေးတစ်ရွာပဲ။ သံလမ်းကို ကျော်
လိုက်ပြီးတော့ ဒစ်က ပြောတယ်။ "ဟောဒါပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သေချာတယ်"
သစ်ပင်တွေ စီတန်းနေတဲ့ ကျောက်စရစ်ခင်း ကားလမ်းကလေး၊ သူက
အရှိန်လျှော့ပြီး အဝင်လမ်းထဲ ချိုးကွေ့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကားမီးမှိတ်
လိုက်တယ်။ မလိုတော့ဘူးလေ၊ လသာနေပုံက နေ့ခင်းအတိုင်းပဲ။ ကောင်း
ကင်မှာ တိမ် တစ်စတစ်မျှင်မှ မရှိဘူး။ ဒစ်က အိမ်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရ
တော့ ပြောတယ်။ "ကြည့်စမ်း၊ နည်းနည်းနောနော စရိယာမဟုတ်ဘူး။
အိမ်ကြီးနောက်မှာ ကျီတွေ၊ မြင်းစောင်းတွေထင်တယ်။ ကဲ ... ဘယ်
လောက် ချမ်းသာတဲ့လူလဲ၊ ပြေးကြည့်စရာတောင် မလိုဘူးပယ်ရီ" တဲ့။
ကျွန်တော်ကတော့ အနေအထားကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သွားတယ်။ တကယ့်
အနိုင်အမာ အဆောက်အအုံကြီးပဲ။ အမှောင်ကျကျ သစ်ပင်ရိပ်နေရာမှာ
ကားကို ရပ်လိုက်တယ်။ အသာရပ်ပြီး အခြေအနေ ကြည့်နေတုန်း တစ်နေရာ
က မီးလင်းလာတယ်။ အိမ်ကြီးပေါ်က မဟုတ်ဘူး။ ကိုက်တစ်ရာလောက်
ဝေးတဲ့ နေရာက။ ဒစ်က သူရင်းငှားနေတဲ့အိမ်လို့ ပြောတယ်။ သူ့ ပုံကြမ်း
ထဲမှာ အဲဒီအိမ်ကလေးလည်း ပါတယ်။ "သူရင်းငှားအိမ်နဲ့ သူ့ဌေးအိမ်
ဒါလောက် နီးရသလားကွာ" လို့ မကျေမနပ် လေသံနဲ့ သူက ပြောတယ်။
ပြီးတော့ မီးပြန်မှိတ်သွားတယ်။ ဒါထက် မစွတာဒီဝေး၊ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့
မျက်မြင်သက်သေဆိုတာ သူလား၊ အဲဒီ သူရင်းငှားလား'

'မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူက ဘာသံမှ မကြားဘူးတဲ့။ ကလေး နေ
မကောင်းလို့ သူတို့လင်မယား အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်။ တစ်ညလုံး ကောင်း
ကောင်း မအိပ်ရဘူးတဲ့'

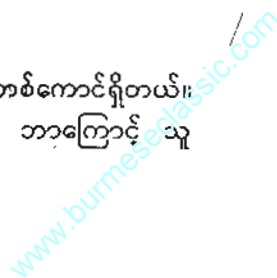
'ကလေး နေမကောင်းဘူး၊ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်
မှာ ထိုင်နေတုန်း မီးပြန်လင်းလာပြန်ရာ။ ပြီးတော့ ပြန်မှိတ်သွားတယ်။

အဲဒီအတိုင်းပဲ မကြာခဏ လင်းလိုက်၊ မှိတ်လိုက်ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီမှာ
စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့် ဖြစ်လာပြီး ဒစ်ကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။ ငါ
မပါချင်တော့ဘူးကွာလို့၊ မင်း ဆုံးဖြတ်ပြီးရင်လည်း မင်းတာသာမင်း တစ်
ယောက်တည်းလုပ်တော့လို့။ အဲဒီမှာ သူ ကားစက်ပြန်နိုးပြီး ပြန်မောင်း
ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဘုရားသိကြား မ တာပဲ၊ ကျွန်တော်က အန္တရာယ်ကို
ကြိုညိတ်တတ်တယ်လေ။ အဲဒီ သိတတ်မှုကြောင့် အသက်ဘေးက အကြိမ်
ကြိမ် လွတ်ခဲ့ဖူးတယ်။

'ဒါပေမဲ့ မောင်းပြန်လာရင်း တစ်နေရာမှာ သူ ထိုးရပ်လိုက်
တယ်။ သူ အရမ်း ဒေါပွနေတယ်။ ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်နေတယ်။ သူ ဘာ
တွေးနေလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ အကြံကြီး ကြံပြီး
မှ၊ ဒါလောက်အဝေးကြီး မောင်းလာပြီးမှ ကျွန်တော်က အသည်းကြောင်
သွားတယ်ပေါ့။ စီမံချက်ကို ဖျက်တယ်ပေါ့။ ပြီးတော့ ပြောတယ်။ "မင်း
က ငါတစ်ယောက်တည်း မလုပ်ရဲဘူး ထင်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။ ကြည့်
ကြသေးတာပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူက သွေးပိုရသလဲဆိုတာ" ကား
ထဲမှာ ပုလင်းပါလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်လှည့်စီ မော့ကြတယ်။
ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။ "အေးပါကွာ၊ ငါလည်း ပါပါ
မယ်" လို့။

'ကျွန်တော်တို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ကြတယ်။ စောစောက အရိပ်မှာပဲ
ကား ပြန်ရပ်ထားလိုက်ကြတယ်။ နှစ်ယောက်သား လက်အိတ်တွေ စွပ်
လိုက်ကြတယ်။ သူက ဓားမြှောင်နဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုင်လို့။ ကျွန်တော့်
လက်ထဲမှာ သေနတ်၊ အမဲပစ် တစ်လုံးထိုးရိုင်ဖယ်။ လရောင်မှာ အိမ်ကြီး
က ပိုကြီးနေသလိုပဲ။ လူသူကင်းမဲ့နေတဲ့ ပုံမျိုး။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်
ခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားသေးတယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိရင်
ကောင်းမှာပဲလို့'

ဒီဝေးက မေးသည်။
'ခွေးတစ်ကောင် တွေ့လား'
'ဟင့်အင်း၊ မတွေ့ဘူး'
'သူတို့မှာ သေနတ်ကြောက်တတ်တဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။
မင်းတို့ အိမ်နားမရောက်ခင် အဝေးကြီးတုန်းက ဘာကြောင့် သူ
မဟောင်တာလဲ။ တို့ စဉ်းစားလို့ မရဘူး'

‘ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မတွေ့ဘူး၊ ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မျက်မြင်သက်သေ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝ မယုံဘူး’

‘မျက်မြင်သက်သေလောက် အားကိုးရတဲ့သက်သေမျိုး ရှိတယ်လေ။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ပြေးမလွတ်အောင် သက်သေလိုက်ပေးမယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်ပေါ့’

‘ဪ ... သူလား၊ ဟား ဟား ... ဒစ်က ပြောဖူးတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးကတော့ ကြောက်စရာကောင်းတယ် တဲ့’

ဒန့်ဇ်က သူတို့ စကားဝိုင်းထဲ မဝင်ဘဲ သူ မေးစရာရှိတာ ဆက်မေးသည်။

‘ဟစ်ကော့မှာ ဓားမြှောင်၊ မင်းမှာ သေနတ်၊ မင်းတို့ အိမ်ထဲ ဘယ်လို ဝင်ကြသလဲ’

‘လွယ်လွယ်လေးပဲ။ ဘေးတံခါးပေါက်အတွင်းက ပိတ်မထားဘူးလေ။ အဲဒီအပေါက်က ဝင်သွားတော့ မစ္စတာကလပ်တာရဲ့ ရုံးခန်းကို တန်းရောက်တယ်။ အမှောင်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရပ်စောင့်တယ်။ အပြင်မှာ လေက ခပ်မျှဉ်းမျှဉ်းတိုက်နေတယ်။ သစ်ရွက်တွေ လှုပ်ရုံလောက်ပဲ။ ရွက်ကြွေတွေကို လေရှုပ်တိုက်နေသံ ကြားနေရတယ်။ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်မှာ နေကာတရုတ်ကတ် တပ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ လရောင်က အခန်းထဲ ထိုးကျနေတယ်။ တရုတ်ကတ်ကို ကျွန်တော် သွားပိတ်လိုက်တယ်။ ဒစ်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီး စထိုးတယ်။ အလုပ်စားပွဲ တစ်လုံး တွေ့တယ်။ မီးခံသေတ္တာက စားပွဲနောက်နံရံမှာ မြှုပ်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့ဘူး။ နံရံက အုတ်နံရံ မဟုတ်ဘူး။ အကွက်ဖော် သစ်သားနံရံ။ စာအုပ်စင်ပဲ တွေ့တယ်။ ပြီးတော့ ပေါင်သွင်းထားတဲ့ မြေပုံတွေ၊ စင်တစ်ခုပေါ်မှာ စရာမ မှန်ပြောင်းကြီးနှစ်လက်။ ဒါကို တော့ ယူပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်’

ဒီဝေး ဝင်ထောက်သည်။

‘ဟုတ်လား၊ မင်းတို့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ မှန်ပြောင်းမတွေ့ပါလား’ သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ မက်ဆီကိုမှာ လျှော့လိုက်တယ်လေ’
‘ဪ ... ဆက်ပြောပါ’

‘မီးခံသေတ္တာ ရှာမတွေ့တော့ ဒစ်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးပိတ်ပြီး

မှောင်မည်းနေတဲ့ အခန်းပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားတယ်။ ရုံးခန်းအပြင်ဘက်က အလုပ်ခန့်ခန်းကို ဖြတ်ပြီး ပင်မခန့်ခန်းကြီးဘက် ဆက်လျှောက်သွားတယ်။ နောက်က လိုက်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ပြီး တိုးတိုးပြောတယ်။ “ခြေသံလုံလုံလျှောက်ပါကွ” တဲ့။ သူလည်း ခြေသံအလုံကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ဧည့်ခန်းအလွန်မှာ ခန်းမတစ်ခု ရှိတယ်။ တံခါးတစ်ရွက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို ကပ်ပြောတယ်။ “အဲဒါအိပ်ခန်းကွ” တဲ့။ ပုံကြမ်းထဲကအတိုင်း သူပြောတာ ထင်ပါရဲ့။

‘တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖွင့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်ချင်မူးတူးအသံ ထွက်လာတယ်။ “ဟန်နီလား ... ဟန်နီ မင်းအိပ်မပျော်လို့လား” ဒစ်က လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ “မစ္စတာကလပ်တာပါလား ခင်ဗျာ” မစ္စတာကလပ်တာ ခုမှ လုံးလုံးနိုးလာပုံရတယ်။ ထထိုင်ပြီး ပြန်မေးတယ်။ “ဘယ်သူလဲ၊ မင်း ဘာလိုချင်လို့လဲ”။ ဒစ်က နယ်လှည့်အရောင်းဈေးသည် တစ်ယောက်လို ယဉ်ကျေးနေတယ်ဗျ။ “လူကြီးမင်းနဲ့ ခဏလေး ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ ရုံးခန်းထဲ တစ်ဆိတ်ကြွပါခင်ဗျာ” လို့ပြောတော့ မစ္စတာကလပ်တာ ထလိုက်လာတယ်။ ဖိနပ်မပါဘူး။ ညဝတ်အင်္ကျီဖားဖားကြီးနဲ့။ ရုံးခန်းထဲရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ မီးတွေ ဖွင့်လိုက်ကြတယ်။ ဒီအချိန်အထိ သူ ကျွန်တော်တို့ကို ကောင်းကောင်းမြင်ပုံ မပေါ်ဘူး။ မမျှော်လင့်တဲ့အဖြစ်ကြောင့် သူ တော်တော်ချောက်ချားနေပုံရတယ်။ ဒစ်က စကားပြန်စတယ်။ “ကျွန်တော်တို့ကို ကျေးဇူးပြုပြီး မီးခံသေတ္တာပြပါလား မစ္စတာကလပ်တာ” သူက ပြန်မေးတယ်။ “ဘာ မီးခံသေတ္တာလဲ” တဲ့။ ပြီးတော့ ပြောတယ်။ သူ့မှာ မီးခံသေတ္တာမရှိပါဘူးတဲ့။ သူ အမှန်အတိုင်းပြောနေမှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လို့ ရပါတယ်။ သူ ရိုးရိုးသားသား ပြောနေတာ သေချာပါတယ်။ ဒစ်က စိတ်မရှည်သလို ဒေါသသံနှင့် အော်တယ်။

‘“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို ညာမယ်မကြံနဲ့ ခွေးသားကြီး။ ခင်ဗျားမှာ မီးခံသေတ္တာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိတယ်” ကျွန်တော့် စိတ်ထင် မစ္စတာကလပ်တာဟာ သူတစ်သက်မှာ ဒီလို တစ်ခါမှ စော်ကားမော်ကား အပြောခံရဖူးပုံ မရဘူး။ ဒစ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး သူ့မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မီးခံသေတ္တာ မရှိခဲ့ဖူးကြောင်း ခပ်အေးအေးရှင်းပြတယ်။ ဒစ်က သူ့ရင်ဘတ်ကို ဓားမြှောင်နဲ့ ထောက်လိုက်ပြီး သပ်ပြော

တယ်။ “မီးခံသေတ္တာ ဘယ်မှာလဲ၊ လိုက်ပြ။ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားဇာတ်သိမ်း မကောင်းဘဲ ဖြစ်သွားမယ်”

‘မစ္စတာကလပ်တာ အကြောက်လွန်ပြီး မျက်နှာဖြူဖြူရော ဖြစ် သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ သူ့မှာ မီးခံသေတ္တာမရှိတဲ့အကြောင်း ထပ်ပြောတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရုံးခန်းထဲ က တယ်လီဖုန်းကြီးကို ကျွန်တော် ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက် တယ် လီဖုန်း ရှိသေးလားမေးတော့ မစ္စတာကလပ်တာက မီးဖိုခန်းထဲမှာတစ်လုံး ရှိသေးကြောင်း ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးယူပြီး မီးဖို ခန်းဘက် ထွက်ခဲ့တယ်။ တော်တော်လှမ်းသားဗျ။ အဲဒီဖုန်းကြီးကိုလည်း ကျွန်တော် ပလာယာနဲ့ ကိုက်ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။

‘ရုံးခန်းဘက်ပြန်အလာမှာ အပေါ်ထပ်က အသံတစ်သံ ကြား လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ လှေကားရင်းမှာ ကျွန်တော်ရပ်ပြီး နားစွင့်ကြည့်တယ်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ပိတ်လိုက်တော့ မှောင်မည်းသွားပြန်တယ်။ လှေကား အပေါ် မော့ကြည့်လိုက်တော့ လူရိပ်တစ်ခု တွေ့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပျောက်သွားတယ်’

ဒီဝေးက နန်စီ ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်သည်။ သူက ဖိနပ်ဦးထဲမှာ တွေ့သည့် နန်စီနာရီကလေးအကြောင်း ဆက်စပ်ပြီး တွေးခြင်းဖြစ်သည်။ နန်စီနီးလာမည်။ အိမ်ထဲမှာ အသံဗလံတွေကြားမည်။ သူခိုးတက်တယ် ထင်ပြီး သူ အမြတ်တနိုး သိမ်းထားသည့် နာရီကလေးကို လုံခြုံမည် ထင်သည့် နေရာတွင် ငှက်မည်။

‘ကျွန်တော့်အထင် အဲဒီအပေါ်ထပ်က တစ်ယောက်မှာ သေနတ် ပါရမယ်။ ဒါကို ဒစ်က လုံးဝ လက်မခံဘူး။ သူက မစ္စတာကလပ်တာကို ဝက်အူတင်းတဲ့ အလုပ်နဲ့ ပြီးနေတယ်။ တခြား ဘာမှ အာရုံမရှိဘူး။ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ခေါ်ခဲ့ပြီး သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ဒေါ်လာတွေကို ရေနေ တယ်။ အားလုံး ဒေါ်လာသုံးဆယ်လောက်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံအိတ် ကို အိပ်ရာပေါ် လှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက် ပြောသေးတယ်။

“ခင်ဗျားလောက် ချမ်းသာတဲ့လူက ဒီလိုအိမ်ကြီးနဲ့နေပြီး ဒါပဲ ရှိတယ်။ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားမှာ အများကြီးရှိရမယ်” မစ္စတာကလပ်တာက သူ့လုပ်ငန်းမှာ ချက်လက်မှတ်ဖြင့်သာ အလုပ်လုပ်ကြောင်း ရှင်းပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကောင်က ပို ဒေါ်ပွလာပါလေရော။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို ငတုံးတွေ မှတ်နေလား” ဆိုပြီး သူ ထိုးတော့မယ့်ဆဲမှာ ကျွန်တော် ဝင်ဟန့်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ ... ဒစ်၊ ငါပြောတာ နားထောင်စမ်း၊ အပေါ်ထပ်က လူသံကြားတယ်။ တစ်ယောက်ယောက် နိုးသွားပြီထင်တယ်” လို့ပြောတော့ မစ္စတာကလပ်တာက သူ့မိန်းမဖြစ်ကြောင်း၊ အပေါ်ထပ်မှာ သားနဲ့သမီး လည်း ရှိကြောင်းပြောတော့ “ခင်ဗျားမိန်းမဆီမှာကော ပိုက်ဆံမရှိဘူးလား” လို့ သူ မေးတယ်။ “ရှိလည်း နည်းနည်းပါးပါးနေမှာပေါ့” လို့ပြောပြီး သူ့မိန်းမဟာ လူမမာတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ သူ့ကို အကြမ်းမဖက်ဖို့ အကြောင်း တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောရှာတယ်။ သည်တော့မှ သူက အပေါ်ထပ် တက်မယ်ဆိုပြီး မစ္စတာကလပ်တာကို ရှေ့က သွားခိုင်းတယ်။

‘လှေကားခြေရင်းရောက်တော့ အပေါ်ထပ်မီးတွေ ဖွင့်လိုက်တယ်။ “မောင်ရင်တို့ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ကြတာလဲ၊ ကျုပ် ဘယ်သူ့အပေါ်မှ အပြစ်မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ပြီးတော့ မောင်ရင်တို့ကို ကျုပ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး ပါလား” ဒီတော့ ဒစ်က ပိတ်ပြောတယ်။ “ခင်ဗျားကြီး ပါးစပ်ပိတ်ထား ပါ။ ကျုပ်မေးမှ ပြော၊ ပြောဆိုမှ ပြော” တဲ့။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ ခန်းမထဲမှာ ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး။ အခန်းတံခါးတွေ ပိတ်ထားတယ်။ မစ္စတာကလပ်တာက သူ့သားနဲ့သမီး အိပ်နေတဲ့အခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သူ့မိန်းမ အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။ ခုတင်နံဘေးက စားပွဲတင်မီးကို ပိတ်လိုက်တယ်။

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ဟန်နီ။ သူတို့က ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ လာ တာတဲ့” အသားဖြူဖြူရော၊ အရပ်မြင့်မြင့် အမျိုးသမီး။ ညဝတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ငိုရင်း သူ့ယောက်ျားကို ပြောတယ်။

“ကျွန်မမှာ ဘယ်က ပိုက်ဆံရှိမှာလဲကွယ်။ မောင် သိသားနဲ့” ယောက်ျားက မိန်းမလက်ကို ကိုင်ပြီး နှစ်သိမ့်တယ်။

“မငိုပါနဲ့ ဟန်နီရယ်။ သိပ်လည်း မကြောက်ပါနဲ့။ သူတို့ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ မောင့်မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတော့ အကုန်ပေးလိုက်ပြီ။ သူတို့က တို့အိမ်မှာ မီးခံသေတ္တာရှိတယ် ထင်နေကြတယ်။ မရှိတဲ့အကြောင်း ပြောပြီးပြီ”

‘ဒစ်က ပါးကို ဖြတ်ရိုက်မလို့ လက်နဲ့ရွယ်လိုက်ပြီး “ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောထားတယ်၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားပါ”

‘မစ္စတာကလပ်တာ ဝင်ပြောတယ်။ “ကျွန်မယောက်ျား ပြောတာ

အမှန်ပါ။ ဘုရားသခင် သိတော်မူ ပါတယ်ကွယ်။ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မီးခံသေတ္တာ မရှိခဲ့ပါဘူး။”

‘ဒစ်က အလျှော့မပေးဘူး။ “ရှိတယ်၊ ရှိကိုရှိတယ်၊ ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ကိစ္စ မရှိဘူး။ မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာမယ်”

ပြီးတော့မှ အမျိုးသမီးရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် ဘယ်မှာလဲလို့ မေးတယ်။ အံ့ဆွဲထဲမှာလို့ အမျိုးသမီးက ဖြေတော့ ဒစ်က ပိုက်ဆံအိတ်ယူပြီး အတွင်း အပြင် လှန်ကြည့်တယ်။ တစ်ဒေါ်လာနဲ့ အကြွေစေတချို့ပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို အခန်းပြင်ထွက်ဖို့ အချက်ပြလိုက်တယ်။ အခြေအနေကို ဆွေးနွေးမှ ဖြစ်တော့မှာကိုး။ ခန်းမထဲရောက်တော့ ကျွန်တော် စကားစလိုက်တယ်’

မစ္စတာဒန့်ဇ်က ဖြတ်မေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြောတာကို သူတို့ လင်မယား ကြားနိုင်၊ မကြားနိုင်။

‘မကြားလောက်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ခန်းမထဲကနေ သူတို့ကို စောင့်ကြည့်ရင်း တိုးတိုးပြောနေကြတာလေ။ ကျွန်တော်က ဒစ်ကို ပြောတယ်။ “သူတို့ပြောတာ ဟုတ်လောက်တယ်ကွ။ သူတို့ အမှန်အတိုင်း ပြောနေကြတာ။ မမှန်သတင်းပေးတာက မင်းသူငယ်ချင်း ဖလှိုက်စိမဲလဲ(စ်)၊ ဒီအိမ်မှာ မီးခံသေတ္တာ မရှိတာ သေချာတယ်။ တို့ အမြန်ဆုံး လစ်ကြွရအောင်”

‘ဒစ် မျက်နှာပျက်သွားတယ်။ ရှက်လည်း ရှက်သွားပုံ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက မလျှော့ဘူး။ တစ်အိမ်လုံး မွေနှောက်ရှာဦးမယ်တဲ့။ ရှာနေတုန်းမှာ သူတို့ကို ကြိုးတုပ်ထားရမယ်တဲ့။ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ နားချလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ အရမ်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ သူတို့အားလုံး သူ သနားမှ ချမ်းသာရာရမယ်ဆိုတာကို သူ တွေးပြီး ကျေနပ်နေပုံလည်း ရတယ်။ မစ္စကလပ်တာရဲ့ အခန်းနဲ့ ကပ်လျက်က ရေချိုးခန်း။ ကလေးနှစ်ယောက်ပါ နှိုးပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ပိတ်ထားမယ်။ ပြီးမှ တစ်ယောက်ချင်း၊ တစ်နေရာစီမှာ ခွဲပြီး ကြိုးတုပ်ထားမယ်လို့ ဒစ်က ပြောတယ်။ “မီးခံသေတ္တာတွေ ပြီ ဆိုတော့မှ ...” သူက လည်ပင်းကို လှီးပြဟန် လုပ်ပြီး သေနတ်မသုံးသင့်ဘူး။ အသံထွက်လို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။

‘ခဏလေး၊ ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီနေရာမှာ နည်းနည်းရှုပ်သွားတယ်။ အဲ ... မှတ်မိပြီ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။

ကျွန်တော် ခန်းမထဲက ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆွဲပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ယူသွားတယ်။ လူမမာ မစ္စကလပ်တာထိုင်ဖို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းတံခါး ပိတ်လိုက်တော့ အမျိုးသမီး ရှိက်ကြီးတင်ငိုနေပါတယ်။ ပြီးတော့ တဖွဖွ ပြောနေရှာတယ်။ “ဘယ်သူမှ မရှိက်ကြပါနဲ့ကွယ်နော်၊ ကလေးတွေကို ရန်မရှာကြပါနဲ့နော်”

‘သူ့ယောက်ျားက သူ့ကို သိုင်းဖက်ထားပြီး ချောနေတယ်။ “မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဟန်နီရယ်၊ သူတို့ ပိုက်ဆံလိုချင်တာပါ။ ရန်ရှာဖို့ သူတို့ စိတ်မကူးပါဘူး။”

‘ကောင်လေးအခန်းကို ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ကြတယ်။ သူ နိုးနေပါတယ်။ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေတယ်။ အကြောက်လွန်နေပုံပဲ။ ဒစ်က သူ့ကို တစ်ချက်ထိုးပြီး အိပ်ရာထဲက ဆွဲထုလိုက်တယ်။ “ဟေး ... မင်း အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုဘူး ဒစ်” ကျွန်တော်က သူ့ကိုဟောက်ပြီး ချာတိတ်ကို ဘောင်းဘီ ဝတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ သူက တီရှပ်ကလေးနဲ့။ သူ့ကို ရေချိုးခန်းထဲ ထည့်ပိတ်လိုက်တုန်းမှာပဲ ကောင်မလေး သူ့အမေ အခန်းဝရောက်လာတယ်။

‘နိုးနေတာကြာပြီနဲ့ တူပါတယ်။ အဝတ်လဲထားပြီးပြီ၊ ကီမိုနီ ဝတ်စုံနဲ့။ ခြေအိတ်စွပ်ထားပြီး ခြေညှပ်ဖိနပ် စီးထားတယ်။ ဆံပင်ကိုတော့ ပဝါနဲ့စည်းလို့။ သူက ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ပြောတယ်။

“ဟင် ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ” သူ အံ့ဩချိန် သိပ်မရလိုက်ပါဘူး။ သူ့ကိုပါ ဒစ်က တံခါးဖွင့်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ တွန်းထည့်လိုက်တယ်’

ဒီဝေးက မြင်ကွင်းကို ပုံဖော်ကြည့်နေသည်။ ချက်ချင်း အကျဉ်းသားဘဝ ရောက်သွားသော အိမ်ကြီး၏ မိသားစုသည် နှလုံးသွေးပျက်လှ မတတ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ နေကြလိမ့်မည်။ သို့သော် သူတို့ ဇာတ်သိမ်းခန်းကိုတော့ ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

ဟတ်ဘ်ကလပ်တာက ပြန်ချဖို့ စိတ်မကူးဘဲ နေမည်မဟုတ်။ သူသည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူရဲဘောကြောင်သူ မဟုတ်။ သည်အကြောင်း မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အယ်လ်ဗင် ဒီဝေး ကောင်းကောင်း သိသည်။ ချစ်ဇနီး အသက်ကို ကာဖွဲ့ဖို့၊ သားနှင့် သမီး အသက်ကိုကယ်ဖို့ သူ အသေခံမည် မုချ။

‘ဒစ်ကို ရေချိုးခန်းအပြင်မှာ အစောင့်တာဝန်ပေးထားပြီး ကျွန်တော်က ကြီးချည်ကြီးတုပ်အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ပြီးတော့ ရှာပုံတော် ဖွင့်ရတယ်။ ကောင်မလေးအခန်းထဲကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးဝင်တယ်။ ပိုက်ဆံအိတ် သေးသေးကလေးတစ်ခု တွေ့တယ်။ ကလေးကစားစရာ အိတ်မျိုးလေး၊ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်လာပြားကလေးတစ်ပြား ထွက်ကျလာပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် လိမ့်သွားတယ်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးအောက်အထိ ဆက်လိမ့်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားတယ်။ လူချမ်းသာတစ်ယောက်အိမ်ထဲက မီးခံသေတ္တာ ဘယ်မှာလဲ။ ဒစ် အပ်ကြောင်း ထပ်ခွဲတဲ့ ဇာတ်လမ်း။ ခုတော့ ဒေါ်လာပြားကလေးကို ကျွန်တော် အားလျားမှောက်ပြီး ကောက်ယူနေရတယ်’

ပယ်ရီက သူ့ခေါင်းကိုနှိပ်ပြီး စုံထောက်အရာရှိနှစ်ယောက်ဆီမှ အက်စ်ပရင်တောင်းသည်။ ဒန့်ဇိက တစ်ပြားပေးလိုက်တော့ ဝါးစားပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရင်း သူ ဇာတ်လမ်းဆက်သည်။

‘ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ ဆက်လုပ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှမရှိတော့ဘူးလေ။ ကောင်လေးအခန်းကို ကျွန်တော် မွှေပြန်တယ်။ ရေဒီယိုကလေး တစ်လုံးကလွဲပြီး ဘာမှမတွေ့ဘူး။ ယူခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီမှာ ရုံးခန်းထဲက မှန်ပြောင်းနှစ်လက်ကို သတိရတာနဲ့ ဆင်းယူပြီး ရေဒီယိုကလေးနဲ့အတူ ကားထဲ သွားပို့ထားလိုက်တယ်’

‘အပြန်မှာ ရာသီဥတုက အေးပြီး လေညင်းကလေးကလည်း ခပ်ပြည်ပြည် တိုက်နေတယ်။ လသာပုံကလည်း ဟိုအေးပေး မိုင်ပေါင်းများစွာ အထိ ကြည်ကြည်လင်လင် လှမ်းမြင်နေရတယ်။ အဲဒီမှာ ခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု လျှပ်စီးလက်သွားတယ်။ ခုနေ လစ်ပြေးဖို့လေ။ လမ်းမ ထွက်ပြေး၊ ကြုံရာကားနဲ့ လစ်မယ်ပေါ့။ ခရစ်တော်ကတော့ ဒီအိမ်ကြီးဆီကို ပြန်သွားစေချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့...အဲဒီ ဒါပေမဲ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ရှင်းမပြတတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စထဲမှာ ကျွန်တော်မပါသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေရသလို စိတ်ထဲ ထင်နေတယ်။ ရှေ့ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိဖို့ လိုတယ်လို့ ထင်လာတယ်။ နိဂုံးပိုင်းပေါ့’

‘ကျွန်တော် အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်လာတယ်။ အပေါ့ သွားတယ်။ အဲ ... အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးပြန်ချည်တယ်။ မစ္စတာ ကလပ်တာကို စ ချည်တယ်။ ရေချိုးခန်းထဲက ခေါ်ထုတ်လာတယ်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို

ကျွန်တော် ပူးချည်တာ၊ ပြီးတော့ သူ့ကို မြေအောက်ခန်းထဲ ခေါ်ချလာခဲ့တယ်’

ဒီဝေး ဖြတ်မေးသည်။

‘မောင်ရင် တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဘာလက်နက်မှ မပါဘူးပေါ့’
‘ကျွန်တော့်မှာ ဓားမြှောင်ပါတယ်လေ’

‘ဟစ်ကော့ကို အပေါ်မှာ ထားခဲ့တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ဟိုသုံးယောက်ကို ငြိမ်အောင်ထိန်းဖို့ လိုသေးတာ ကိုး၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စလောက်က ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တယ်လေ။ ကြိုးချည်တဲ့အလုပ်က ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး လုပ်လာတဲ့ အလုပ်ပဲ’
‘မြေအောက်ခန်းထဲ ရောက်တော့ မီးဖွင့်သလား၊ လက်နှိပ်ခတ်မီးနဲ့ပဲလား’

‘မီးဖွင့်တယ်။ မြေအောက်ခန်းက နှစ်ခန်းခွဲထားတယ်။ တစ်ခန်းက အားကစားခန်း၊ လက်သမားပစ္စည်းတွေလည်း ရှိတယ်။ တစ်ခန်းက ရေနွေးငွေ့ပေးတဲ့အခန်း၊ သူ့ကို ရေနွေးငွေ့ခန်းထဲ ကျွန်တော် ခေါ်သွားတယ်။ နံရံမှာ ကတ်ထူပုံးရှည်ရှည်ကြီး မှီထားတာ တွေ့ရတယ်။ မွေ့ရာထည့်တဲ့ ပုံးခွံကြီး၊ သူ့ကို အေးစက်စက် ကွန်ကရစ် ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ လှဲမအိပ်ခိုင်းရက်ဘူး။ ဒါနဲ့ ပုံးခွံကြီးကို ခင်းပြီး အဲဒီအပေါ်မှာ လှဲဖို့ ပြောလိုက်တယ်’

ဒီဝေးက နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ နောက်ကားကို ငှဲကြည့်လိုက်သည်။ ဒစ်ဟစ်ကော့၏ အခြေအနေကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒန့်ဇိက မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ သတိထားနေပါသည် ဟူသည့် သဘော။

ဒီဝေးက မွေ့ရာပုံးခွံခင်းသည့် ကိစ္စကို သိပ်တဝင်မကျ။ မစ္စတာ ကလပ်တာကို သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်စေချင်သည့် စေတနာလား။ သိပ်သဘာဝမကျဟု ထင်သည်။ လူသတ်သမား နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ရက်စက်သူ၊ တစ်ယောက်က ကြင်နာတတ်သူလား။

‘ကျွန်တော် သူ့ခြေထောက်တွေကို ကြိုးနဲ့ တုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ လက်နှစ်ဖက် ပူးချည်တယ်။ သိပ်တင်းနေလားလို့ ကျွန်တော်မေးတော့ သူက မတင်းပါဘူးလို့ ပြောတယ်။ သူ့မိန်းမကိုတော့ သည်လို မလှုပ်ဖို့ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောရတယ်။ လုပ်စရာလည်း မလိုဘူးတဲ့။’

အမျိုးသမီးက အော်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးနိုင်မှာလည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူက နာတာရှည်ရောဂါသည်။ ခုလို အဖြစ်ဆိုးကြောင့် သည်းခြေခိုက်သွားနိုင်တယ်တဲ့။ ရယ်စရာ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော် ရယ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားတယ်။ သည်းခြေခိုက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကြောင့်ပါ။

‘နောက် ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်သလဲဆိုတော့ ချာတီတံကို အောက်ထပ် ခေါ်ဆင်းလာတယ်။ ပထမဆုံး သူ့အဖေထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ လက်ကိုကြိုးတုပ်ပြီး ခေါင်းပေါ်ကရေနှေးပိုက်နဲ့ တွဲချည်ထားလိုက်တယ်။ နောက်မှ သိပ်စိတ်မချရဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်လာတယ်။ ရုန်းရင်းကန်ရင်း သူ့လွတ်သွားရင် သူ့အဖေကို သွားကူနိုင်တယ်။ အလားတူပဲ သူ့အဖေ လွတ်သွားရင်လည်း သားကို သွားကူနိုင်တယ် မဟုတ်လား။’

‘ဒါနဲ့ ရေနှေးငွေ့နဲ့ တွဲလောင်းချည်ထားတဲ့ ကြိုးကို ကျွန်တော် ဖြတ်ချပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ အားကစားခန်းထဲ ခေါ်လာပြီး ခုံရည်တစ်လုံး ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ခိုင်းပြီး လက်ကိုရော၊ ခြေထောက်ကိုပါ ခုံခြေထောက်နဲ့ တွဲချည်ထားလိုက်တယ်။ နောက်ကြိုးတစ်ချောင်းက သူ့လည်ပင်းကို ကွင်းလျှောချည်ပြီး ခုံခြေထောက်နဲ့ သတ်သတ်ချည်ထားလိုက်တယ်။ သူ ရုန်းရင် လည်ပင်းအစ်ပြီး ဒုက္ခဖြစ်မှာပဲ။ ကျွန်တော် ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတုန်း ဓားမြှောင်ကို နီးရာသေတ္တာပေါ်မှာ လှမ်းတင်လိုက်တယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် တုပ်နှောင်နေတာ ဘာမှ မပြောဘူး။ အဲဒီသေတ္တာပေါ်ကို ကျွန်တော် ဓားလှမ်းတင်တာ ကန့်ကွက်သဗျ။ သေတ္တာကလေးက သစ်မွှေးသားနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတာတဲ့။ ပါလစ်နဲ့တောင် မပြယ်သေးဘူး။ သူ့အစ်မ မင်္ဂလာဆောင်ကို လက်ဖွဲ့ဖို့ဆိုပဲ။ ကိစ္စပြီးလို့ ကျွန်တော် အခန်းက ထွက်မယ် လုပ်တော့ သူ ချောင်းဆိုးလာတယ်။ အနေရခက်ဟန် တူပါရဲ့။ ဒါနဲ့ သူ့ခေါင်းအောက်မှာ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး ထိုးပေးခဲ့တယ်။ ပြီးမှ မီးပိတ်ပြီး ကျွန်တော် တက်လာခဲ့ပါတယ်။’

ဒီဝေး ဖြတ်မေးပြန်သည်။

‘သူတို့ပါးစပ်ကို တိပ်နဲ့ မပိတ်ခဲ့ဘူးလား’

‘အဲဒါက နောက်မှ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ကို သူတို့အိပ်ခန်းထဲ ကိုယ်စီပြန်ခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော် ကြိုးတုပ်တယ်။ မစွက်ကလပ်တာတစ်ချိန်လုံး ငိုနေတုန်းပဲ။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဒစ်အကြောင်း မေးတယ်။ သူ့ကို အမျိုးသမီး ကြောက်နေတာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့

လူဆိုးလို့ မြင်ဟန်မတူဘူး။ ဒါကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို တောင်းတောင်း ပန်ပန် ပြောတယ်။ ဒစ်ကို ပြောပေးပါတဲ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြမ်းမဖက်ဖို့ ပေါ့လေ။ ကျွန်တော့်အထင် သူ့သမီးအတွက် စိတ်အပူဆုံး ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ပူတာပါပဲ။ ကျွန်တော် လုံးဝ လက်မခံနိုင်တဲ့ ကိစ္စ၊ ဒီကောင် ကျိတ်ကြိုနေတယ်လို့ ကျွန်တော် အနဲ့ရနေတယ်။

‘ကျွန်တော် မစွက်ကလပ်တာကို ချည်နေတုန်း ဒစ်က ကောင်မလေးကို သူ့အခန်းထဲ ပြန်ခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်အလုပ်ပြီးလို့ ကောင်မလေးကို တုပ်ဖို့ လိုက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် အခန်းဝရောက်ချိန်မှာ ကောင်မလေးက ခုတင်ပေါ်မှာ။ သူက ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်လို့။

‘သူ့ကို ချည်နေတုန်း “မင်း မီးခံသေတ္တာ သွားရှာ” လို့ ပြောတော့ သူ ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ကောင်မလေးရဲ့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို အရင်ချည်တယ်။ ပြီးမှ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်တုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကလေးပဲ ဖော်ထားပြီး စောင်လွှမ်းပေးခဲ့တယ်။ ခုတင်နံဘေးမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကလေး တစ်လုံး ရှိတယ်။ ကျွန်တော့် ခြေထောက်တွေ မခံနိုင်အောင် နာလာတယ်။ ကွေးလိုက်ဆန့်လိုက်။ ခူးထောက်လိုက်နဲ့ အချိန်တော်တော်ကြာသွားပြီကိုး။ တစ်မိနစ်လောက် နားဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးလိုက်တယ်။

‘နန်စီကို ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

‘မင်းမှာ ရည်းစား ရှိသလားလို့။ သူက ရိုးရိုးသားသားဖြေတယ်။ ရှိတယ်တဲ့။ သူက တတ်နိုင်သမျှ ဣန္ဒြေဆည်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တရင်းတနီး စကားပြောပါတယ်။ တကယ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးမလေးပါ။ ချောလည်း ချောတယ်။ ရင်ဖိုမသမီးရသေးတဲ့ အပျိုဖြန်းကလေးမှန်း သိသာပါတယ်။ သူ့အကြောင်းကို တော်တော်လေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြတယ်။ သူတို့ကျောင်းအကြောင်း၊ အထက်တန်းပြီးရင် တက္ကသိုလ်မှာ ဂီတနဲ့ ပန်းချီကို အဓိကယူမယ့်အကြောင်းတွေ ပြောပြပါတယ်။ ပြီးတော့ မြင်းတွေအကြောင်းလည်း ပါရဲ့။ အကုသလုံရင် ဒုတိယဝါသနာက မြင်းစီးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောတော့ ကျွန်တော့်အမေဟာ မြင်းရိုင်းစီးချန်ပီယံ တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အကြောင်းတောင် ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်မိသေးတယ်။

‘ပြီးတော့ ဒစ်အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ကောင်မလေးကို သူ ဘာတွေ ပြောသွားတယ် မှတ်လဲ။ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူးဗျာ။

ကျွန်တော့်အထင် နန်စီက ဘာကြောင့် ခုလို လူဆိုးစားပြဘဝကို ရောက်နေရတာလဲ မေးပုံ ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ ငနဲက သူ့အကြောင်းပြောသတဲ့။ သူဟာ မိဘမဲ့ကျောင်းမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတယ်။ သူ့ကို ချစ်မယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ အမျိုးဆိုလို့ အစ်မတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီ အစ်မကလည်း ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ လက်မထပ်ဘဲ လူတကာနဲ့ လျှောက် အိပ်နေတယ်။ ဘာညာဘာညာ ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားပြော နေတုန်းမှာ အဲဒီအရူးက အောက်ထပ်မှာ တခုနီးဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ နံရံတွေ ကို လိုက်ထုနက်ပြီး မီးခံသေတ္တာ ရှာပုံတော် ဖွင့်နေတာ ကြားနေရတယ်။ သူ့အပေါ် ပြန်တက်လာတယ်။ ကျွန်တော်က တွေ့လားလို့ အဲဒီခွေးသားကို မေးတော့ သူ ခေါင်းယမ်းပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးဖိုထဲက ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံး တော့ တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့။ ခုနစ်ဒေါ်လာ ပါတယ် တဲ့’

‘အဲဒီအချိန် မင်းတို့အိမ်ကြီးထဲ ရောက်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ’

ဒန့်ဇိက ဖြတ်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

‘တစ်နာရီလောက် ရှိမှာပေါ့’

‘ပါးစပ်ကို တိပ်နဲ့ ပိတ်တာက ဘယ်အချိန်မှာလဲ’

‘အဲဒါပြီးတော့ ပိတ်တာပဲ။ မစွက်ကလပ်တာကို စပိတ်တယ်။ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်မထားချင်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကူ ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်က တိပ်စတွေ ဖြတ်ပေးတယ်။ သူက ဦးခေါင်းကို သိုင်းပြီး ပါးစပ်ကို ပတ်တယ်။ သူက တိပ်ပတ်နေရင်း ပြောသေးတယ်။ ခင်ဗျားကို ဘာမှ မလုပ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ ဝိုင်းနေတာလဲတဲ့။ ပြီးတော့မှ အိပ်ရာသား က စားပွဲတင်မီးကို ပိတ်ပြီး သူ့နှုတ်ဆက်တယ်။ “ဝှက်နိုက် မစွက်ကလပ်တာ၊ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်တော့” တဲ့။ ပြီးမှ နန်စီအခန်းကို လျှောက်သွား ရင်း “ငါတော့ ကောင်မလေးကို သိပ်သဘောကျနေပြီကွ သိလား ပယ်ရီ” တဲ့။ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ “မင်းငါ့ကို သတ်ပြီးမှ ကြိုက်တာ လုပ်” လို့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ သူက “မင်း ဘာဖြစ်နေတာ လဲ ပယ်ရီ၊ ငါပြီးတော့ မင်းအလှည့်ပေါ့” တဲ့။

‘ကျွန်တော် ရွံတဲ့အထဲမှာ အဲဒါမျိုးတွေ ပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ် သက်ပြီး လူစိတ်ပျောက်သွားရင် တိရစ္ဆာန်နဲ့ ဘာထူးတော့မှာလဲ။ “တောက်” ကျွန်တော် အဲဒါမျိုးကို သေအောင်မုန်းတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အရှင်းဆုံး

ပြောလိုက်တယ်။ “ကောင်မလေးကို မင်းလက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ရဘူး၊ ပြောမရရင်လည်း မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ” လို့။ သူ သဘောပေါက် သွားပုံ ရပါတယ်။ ဒီအချိန်က သူနဲ့ကျွန်တော် သတ်ပုတ်နေရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီတော့မှ သူလျှော့သွားပြီး “အေးပါကွာ၊ မင်း သဘော မတူရင် ငါဘာမှ မလုပ်ပါဘူး” တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ပါးစပ်ပိတ် သတ်ခံရတဲ့ အထဲမှာ ကောင်မလေး မပါဘူး။ မီးပိတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့ကြတယ်’

ပယ်ရီက တွေ့ပြီး စဉ်းစားသည်။ သူပြောတာတွေဟာ တရား ဝင် ထွက်ဆိုချက်ဖြစ်နေမလား စဉ်းစားမိပုံပေါ်သည်။ သူ ပြင်ပြောသည်။

‘သူပြောတဲ့ အထဲမှာ ကောင်မလေးကို မတရားကျင့်မယ်ဆိုတဲ့ စကား လုံးဝ မပါဘူးနော်’

ဒီဝေးလက်ခံသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောသည့် ဇာတ်လမ်းမှာ အကြမ်းအားဖြင့် တူသည်။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အထောက်အကူပြုသည်။

‘ကျွန်တော် လောင်းရဲတယ်။ သူကတော့ ကောင်မလေးအကြောင်း ထည့်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး’

ဒန့်ဇိက ဆက်မေးသည်။

‘ပယ်ရီ၊ ငါက မီးအကြောင်း ဆက်စဉ်းစားနေတာ။ ငါတွက်တာက မင်းတို့ အပေါ်ထပ်မီးတွေ ပိတ်လိုက်တော့ တစ်အိမ်လုံး မှောင်မည်း မသွားဘူးလား’

‘မှောင်တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ မီးပြန်မဖွင့်တော့ဘူး။ လိုအပ် တဲ့အခါ လက်နှိပ်ခတ်မီးပဲ သုံးတော့တယ်။ မစွတာ ကလပ်တာတို့ သားအဖကို ပါးစပ်ပိတ်ဖို့ သွားတော့ ဒစ်က လက်နှိပ်ခတ်မီးကိုင်လာ တယ်။ သူပါးစပ်ကို မပိတ်ခင် မစွတာ ကလပ်တာက မေးတယ်။ သူမိန်းမ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲတဲ့။ ကျန်းမာရေးအကြောင်းလည်း မေးတယ်။ ကျွန်တော်က နေကောင်းပါတယ်။ ခုလောက်ဆို အိပ်ပျော်နေလောက်ပါပြီလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ မိုးလင်းဖို့လည်း သိပ်မလိုတော့ပါဘူးဗျာ။ မနက် မိုးလင်းရင် အားလုံး တွေ့ကြမှာပဲလို့လည်း ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဒစ်ကိုလည်း တွေ့ကြမှာပဲ။ အိပ်မက်တစ်ခုလိုပေါ့လို့ ကျွန်တော် သူ့ကို တကယ်ပြောလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ထိခိုက်နစ်နာအောင် မလုပ် ချင်ပါဘူး။ သူဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ လူတော်တစ်ယောက်

ပါ။ စကားပြောလည်း အင်မတန် သိမ်မွေ့တာ။ သူ့လည်ပင်းကို လှီးလိုက် တဲ့ အချိန်ထိ ကျွန်တော် အဲဒီလို ထင်နေတုန်းပဲ။ နေဦး၊ နေဦး၊ ကျွန်တော် ပြောတာ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။

သူက မကျေမနပ် ဖြစ်နေပုံဖြင့် ပြောသည်။ ဒူးဆစ်ကို ပွတ်ပြန် သည်။ လက်ထိတ်သံ တခြစ်ခြစ် မြည်သွားသည်။

ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ သူတို့ကို ပါးစပ် တိတ်ပိတ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ဒစ် အခန်းထောင့်တစ်နေရာကို ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ စကား ပြောကြမယ်ပေါ့၊ အခြေအနေကို ဆွေးနွေးကြမယ်ပေါ့၊ မှတ်မိတယ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အခြေအနေက တင်းမာနေပြီ။

ရင်ထဲမှာ သဘောတူလာအောင် သူ့အကြောင်း ပြန်စဉ်းစား တယ်။ ဒီကောင့်ကို ကျွန်တော် အမြဲတမ်း သဘောကျခဲ့တာပဲ။ သူ့ကြွားလုံး တွေကိုလည်း အဟုတ်ထင်ခဲ့တယ်။ ချီးကျူးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မေးလိုက်တယ်။

“ကဲ ဒစ်၊ မင်း ကျေနပ်ရဲ့လား၊ ဘာလိုသေးလဲ” မေးတော့ သူ ပြန်မဖြေဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“အေး မင်းပြောစရာမရှိရင် ငါပြောမယ်၊ သူတို့ကို မသတ်ပါနဲ့၊ ဒီအတိုင်းပဲ ထားခဲ့မယ်၊ အဲဒီအတွက်ကျရင် အများဆုံး ဆယ်နှစ်ပေါ့ကွာ၊ မပြောပလောက်ပါဘူး။”

ဒါကိုလည်း သူ့ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘူး၊ သူ့လက်ထဲမှာ ဓား ကိုင်လျက်ပဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ လက်မခံတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့လက်ထဲကဓား လှမ်းတောင်းလိုက်တယ်။ သူက ကမ်းပေးတယ်။

“ကောင်းပြီ ဒစ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်” ဆိုပြီး ကျွန်တော် တစ်ခုခု လုပ်လိုက်တယ်။ ဘာလုပ်လိုက်မိမှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာက မင်းဟာ အလကား လေအိုး၊ ဘာမှသတ္တိမရှိဘူး၊ သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့ ငကြောင်ဆိုတာမျိုး ပြချင်တာ၊ အဲဒါက သူနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာလေ။ မစ္စတာ ကလပ်တာ နံဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ဒူးက မခံနိုင်လောက်အောင် နာလာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လိမ့်ပြေးသွားတဲ့ ဒေါ်လာပြားကလေးကို သွားသတိရလိုက်တယ်။ စက်ဆုပ် ရှုံ့ရှာစိတ်တွေ ခေါင်းထဲလှိမ့်ဝင်လာတယ်။ ကင်းဆပ်စ်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာရဆိုတဲ့ အမိန့်စာ ဖတ်ပြသံကိုလည်း နားထဲ ကြားယောင်လာတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်လိုက်မိမှန်း အဲဒီအသံမကြားမချင်း မသိသလို ဖြစ်နေတယ်။ ရေနစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ရေပြင်အောက်က အော်တဲ့ အသံမျိုး၊ ကျွန်တော်က ဓားမြှောင်ကို သူ့ဆီ ပြန်ပေးလိုက်ရင်း ပြော လိုက်တယ်။

“ကဲ မင်းအပြတ်ရှင်းလိုက်၊ မင်းနေသာထိုင်သာ ရှိသွားလိမ့်မယ်”

သူ ကြိုးစားပါတယ်။ ကြိုးစားဟန်ဆောင်တာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က သူလိုကောင်မျိုး ဆယ်ယောက် လောက်ကို ကိုင်ပေါက်နိုင်မယ့် ဗလမျိုး၊ ဘယ်လိုဘယ်လို အင်အားနဲ့ ရုန်းလိုက်သလဲ မသိဘူး၊ လက်တွေ လွတ်ထွက်သွားပါလေရော၊ သူ့ကိုယ်ပေါ် က ကြိုးတွေလည်း တစ်ဝက်လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဆီးရွက်လောက် ရှိတော့တဲ့ ဒစ်ရဲ့မျက်နှာဟာ သွေးတစ်စက်မှ မရှိတော့သလို ဖြစ်သွား တယ်။ သူ အခန်းထဲက ထွက်ပြေးချင်နေပြီ၊ ကျွန်တော် ဘယ်အပြေးခံတော့ မလဲ၊ သေမယ့်လူကတော့ သေမှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း မထားခဲ့ချင်ဘူး၊ မျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးပြုဖို့ သူ့ကို ကျွန်တော် အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သေနတ်ကို ချိန်လိုက်တယ်။ ပေါက်ကွဲသံဟာ အခန်းထဲမှာ ဗုံးတစ်လုံး ကွဲသလောက် မြည်ဟည်းသွား တယ်။ အပြာရောင်မီးခိုးတွေ တစ်ခန်းလုံး ပြည့်သွားတယ်။ မိုင်နှစ်ဆယ် ဝန်းကျင်ကလူတွေ ဒီအသံကို မကြားဘူးဆိုတာ မယုံနိုင်စရာပဲ။

သို့သော် ဒီဝေးကတော့ ကြားယောင်လိုက်သည်။ စမစ်က စကားသံ တိုးတိုးကလေးဖြင့် ပြောသော်လည်း ဒီဝေး နားတွေ ပွင့်ထွက် သွားမတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။ မြင်ကွင်းတွေ၊ သေနတ်သံတွေ မျက်စိထဲ နားထဲက မထွက်တော့။ ဟစ်ကော့က ကျည်ဆန်တွေကို အပြေးအလွှား လိုက်ကောက်နေသည်။ ကင်ယန်အခန်းသို့ ပြေးသွားကြပြန်သည်။ လက်နှိပ် ဓာတ်မီး အလင်းရောင် စက်ဝိုင်း၊ ကင်ယန်ကလေး၏ ဗလုံးဗလွှား တောင်းပန် တိုးလျှိုးသံ။ ပြီးတော့ ဟစ်ကော့ ကျည်ဆန်ခွံ လိုက်ကောက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ နန်စီအခန်း။ နန်စီက သူတို့ခြေသံတွေ ကြားနေရသည်။ သူ့ ဆီကို သူတို့လာနေကြပြီ။ ပစ်ကွင်းကို စိုက်ထိုးထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ရောင်အား မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ (သူ့ဆီက ထွက်လာတဲ့အသံက “မလုပ်ကြပါနဲ့...မလုပ်ကြပါနဲ့။ ဟင့်အင်း ...ဟင့်အင်း ... မလုပ်ကြ...မလုပ်ကြပါနဲ့ ရှင်တို့ရယ်” ပါပဲ။ ကျွန်တော်က သေနတ်ကို

ဒစ်လက်ထံ လှမ်းထည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ “ငါ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်ပြီးပြီ။ မင်းလုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်တော့” လို့။ သူက ချိန်လိုက်တော့ ကောင်မလေးက နံရံဘက်ကို မျက်နှာလှဲလိုက်တယ်။)

ခန်းမထဲတွင် မှောင်မည်းနေသည်။ လူသတ်သမားနှစ်ယောက် နောက်တစ်ခန်းဆီသို့ အပြေးအလွှား သွားကြပြန်သည်။ အသံဗလံတွေ အားလုံးကြားပြီး ဖြစ်နေဟန်တူသည့် ဘိုးနီက သူတို့အလာကို စောင့်နေသည်။

‘အဲဒီနောက်ဆုံး ကျည်ခွဲကို သူတော်တော်နဲ့ ရှာမတွေ့ဘူး။ ခုတင် အောက်ကို ဝမ်းလျားထိုးပြီး ကောက်ယူရတယ်။ မစွက်ကလပ်တာရဲ့ အခန်း တံခါးကို ပိတ်ခဲ့ပြီး မစွတာကလပ်တာရဲ့ ရုံးခန်းထဲကို ပြေးဆင်းလာခဲ့ကြ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရုံးခန်းထဲမှာ ခဏ စောင့်တယ်။ တရုတ်ကတ်ဖွင့်ပြီး အပြင်ကို အကဲခတ်တယ်။ သူရင်းငှားများ သေနတ်သံတွေ ကြားသွားသလား။ သူအိမ်က ထွက်လာပြီး အိမ်ကြီးထဲ ရောက်နေပြီလားပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် သေနတ်သံကို ကြားတဲ့တစ်ယောက်ယောက် ပေါက်ချလာမလားပေါ့။ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ လူရိပ်လူခြည် လုံးဝ မတွေ့ရဘူး။ လေတိုးသံက လွဲပြီး အပြင်မှာ ဘာမှ မကြားရဘူး။ ဒစ်အသက်ရှူသံ တစ်ခုသာ အိမ်ကြီးထဲမှာ ပဲ့ထင်နေတယ်။ သူ့နောက်ကို ဝံပုလွေတွေ စုံပြုလိုက်နေ သလိုပဲ။

‘နောက်တော့ ကားဆီကို နှစ်ယောက်သား အသားကုန်ပြေးချ လာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီလို ပြေးထွက်မလာခင် စက္ကန့်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် သူ့ကို ရှင်းလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိသေးတယ်။ သူ ခဏခဏ ပြောတဲ့ စကားလုံးကို နားထဲမှာ ဗုံတီးသလို ဆူဆူညံညံ ဝင်လာလို့ပါ။ မျက်မြင်သက်သေ မထားရဘူးဆိုတာလေ။ သူဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မျက်မြင်သက်သေပေါ့။ ခုမှ စဉ်းစားမိတာပါ။ ဘယ်အရာက ကျွန်တော့်ကို တားထားလိုက်သလဲ မသိဘူး။ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ သိတော်မူ မှာပါဗျာ၊ တစ်ချက်တည်း ပစ်သတ်ခဲ့ရမှာ။ ပြီးတော့ မက်ဆီကိုအထိ ပြေးလာခဲ့ရမှာ။ အဲဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းဆို ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ရတာ လွယ်လွယ်ကလေး မဟုတ်လား’

သုံးယောက်သား ဆယ်မိုင်လောက် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သွား ကြသည်။

ဒီဝေး ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေခြင်းမှာ ရင်ထဲတွင် နာကျင်လွန်း၍

ဖြစ်သည်။ ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သည်အိမ်ကြီးတွင် ထိုတစ်ညက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်ကို သိဖို့မှာ သူ၏ အဓိက ရည်မှန်းချက် ဖြစ်သည်။ ခုတော့ တိတိကျကျ အသေးစိတ်သိရပြီ။ လူသတ်သမား နှစ်ယောက်ဆီမှ ထပ်တူနီးပါး ဖြစ်သည့် ဇာတ်လမ်းနှစ်ပုဒ်ကို နားထောင်ပြီး ပြီ။ အရေးကြီးတဲ့တစ်ချက်မှာပဲ ကွဲလွဲနေသည်။ ဟစ်ကော့က လေးယောက် စလုံးကို ပယ်ရီ သတ်သည်ဟု ထွက်သည်။ ပယ်ရီက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ကို ဟစ်ကော့ သတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူတို့ ပြောသမျှ အားလုံးကို ဒီဝေး၏ ဆင်ခြင်တုံတရားက လက်မခံ။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘယ်လိုလဲ ဟူသည့် မေးခွန်းတွေ သူတို့ဖြေသော်လည်း ဒီဝေးအတွက် ရာနှုန်းပြည့် ဘဝင်မကျနိုင်ခဲ့ပေ။ အမှုမှာ သာမန်လူသတ်မှုမျိုး မဟုတ်။ သူတို့ကို တစ်စုံတစ်ရာက စေခိုင်းနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ကလပ်တာ မိသားစုသည် မိုးကြိုးပစ်ခံရသလို မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း စဉ်းစားသည်။ သူတို့ဘဝသည် မလှပခဲ့ကြပေ။ သူတို့ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝအထွေထွေကို ဒီဝေး စာနာ စိတ်၊ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ကြည့်ပါသည်။ တာဝန်မရှိသည့် ဘေးလူတစ်ယောက် အနေနှင့် ကြည့်ပါသည်။ အကြင်နာတရားဖြင့် ကြည့်သည်။ ပယ်ရီစမစ်၏ ဘဝသည် ပို၍ ကြမ်းတမ်းခဲ့သည်။ သူ့လျှောက်ခဲ့သည့် လမ်းတစ်လျှောက် တွင် ပန်းများ မပွင့်ခဲ့ပေ။ အကျည်းတန်သလောက် အထီးကျန်နိုင်ခဲ့သည်။ တံလျှပ်တွေထဲမှာ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသည်။

ဒီဝေး သူ့ကို သနားပါသည်။ သို့သော် ခွင့်လွှတ်လောက်သည့် သနားခြင်းမျိုးတော့ကား မဟုတ်ပေ။ သူ့ကော သူ့အဖော်ပါ။ ကြိုးပေးခံရ မည်သာ။ ကျောချင်းကပ်၍ ကြိုးပေးခံကြရလိမ့်မည်။ သည်မြင်ကွင်းကို သူတိုင်တိုင် ကြည့်မြင်ခွင့် ရလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်ထားသည်။

ဒန့်ဇ်က ပယ်ရီစမစ်ကို မေးသည်။
‘ကလပ်တာ မိသားစုဆီက စုစုပေါင်း မင်းတို့ ဘယ်လောက် ရခဲ့ကြသလဲ’

‘ဒေါ်လာ လေးငါးဆယ်ပေါ့ဗျာ’

ဥယျာဉ်မြို့တော်တွင် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်မျိုးစုံ ရှိသည်။ အညိုရောင်ကြောင်ဖားကြီး နှစ်ကောင်သည် အမြဲတမ်း တတွဲတွဲ နေတတ်သည်။ ပိုင်ရှင်ရှိပုံ မပေါ်။ နှစ်ကောင်စလုံး ကြောင်သူခိုးရုပ်မျိုး။ သူတို့နှစ်ကောင်စလုံးတွင် ထူးဆန်းသည့် အမူအကျင့်နှင့် ပါးနပ်သည့် မျက်လုံးတွေ ရှိသည်။

နေ့စဉ် သူတို့ အမဲလိုက်ချိန်၊ ပျော်ပွဲစားချိန်မှာ နေဝင်ရီတရော ဖြစ်သည်။ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်ကို ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် လျှောက်သွားပြီး ရပ်ထားသည့် ကားများ၏ ရှေ့အင်ဂျင်အကာ ဆန်ခါကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ အထူးသဖြင့် ဝင်ဆာဟိုတယ်နှင့် ဝါရင် ဟိုတယ်ရှေ့မှ ကားများကို သူတို့ ဂရုစိုက်ကြသည်။ ခရီးဝေးမှ ရောက်လာပြီး တစ်ထောက်နား၍ စတည်းချကြသည့် ကားများဖြစ်သည်။ ကားတိုင်း၏ အင်ဂျင်အဖုံး ဆန်ခါတွင် ငှက်တွေ ပါပါလာတတ်သည်။ ကားတိုက်သေကာ ဆန်ခါတွင် ငှက်မျိုးစုံ၊ ညပ်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျီးတွေ၊ ခိုတွေ၊ စာကလေးတွေ၊ ငှက်မျိုးစုံ။ ကားအရှိန်ကို ဖော့တွက်သဖြင့် သေကြရသည့် ငှက်မိုက်များကို ကြောင်ဖားကြီး နှစ်ကောင်က နေ့စဉ် အောင်သေအောင်သားစားကြသည်။

ဇန်နဝါရီ ၆ ရက်နေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကား သူတို့အတွက် ပွဲတော်နေ့ ဖြစ်သည်။ ဖင်နီခရိုင် အမြို့မြို့အနယ်နယ်မှ ကားတွေ တရားရုံးရှေ့ကွက်လပ်နှင့်အပြည့် ရောက်လာနေကြသည်။

ညနေ လေးနာရီ မထိုးခင်ကတည်းက လူတွေ ရုတ်စုရုတ်စုနှင့် တရားရုံးရှေ့တွင် စုဝေးနေကြသည်။ ခရိုင်တရားသူကြီးက ဟစ်ကော့နှင့် စမစ် ရောက်လာမည့် အချိန်ကို ကြိုတင် ကြေညာထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့က လက်စီဗီးဂတ်စ်တွင် ဟစ်ကော့၏ ဖြောင့်ချက်ကြောင့် ဥယျာဉ်မြို့ကို တိုက်ပေါင်းစုံမှ သတင်းသမားတွေ စုပြုံရောက်နေကြသည်။ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တွေ၊ တီဗွီကင်မရာသမားတွေက လှပြီး နေရာယူနေကြသည်။ မစ်ဖီရီ၊ နီဘရာစကာ၊ အိုကလာဟိုင်းမား၊ တက်ဆက်နှင့် ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ် သတင်းစာတိုက်ကြီးများမှ မီဒီယာသမား စုစုပေါင်း ၂၅ ယောက်ထက်မနည်း ရောက်နေကြပြီ။ သူတို့အထဲမှ တော်တော်များများမှာ သုံးရက်ကြိုရောက်နေကြသဖြင့် ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိသေးသည့် အတွက် ဓာတ်ဆီဆိုင်မှ ဆီဖြည့်သမားကလေး ဂျိမ်းစပေါဆီ စုဖြည့်သွားကြပြီး

ပျူးကြသည်။ လူသတ်သမားဟု စွပ်စွဲခံထားရသည့် လူငယ်နှစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံနှင့်သတင်း ပါသည့်နေ့က စပေါ၏ နာမည်လည်း ပါလာသည်။ အချင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့က သူတို့ကားကို ဆီဖြည့်ပေးလိုက်သည့် သူမှာ စပေါဖြစ်သည်။ သူက လူသတ်သမားနှစ်ယောက်၏ ပုံကို အသေးစိတ် ပြောပြနိုင်သည်။ သူရောင်းလိုက်သည့် ဓာတ်ဆီဖိုးမှာ သုံးဒေါ်လာနှင့် ခြောက်ဆင့်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ချာတိတ်က မှတ်မိသည်။

ဟစ်ကော့နှင့် စမစ်တို့ နှစ်ယောက်ကို မှတ်တမ်းတင်ဖို့ ရောက်နေသည့် မီဒီယာများအတွက် အဆင်ပြေစေရန် ပြည်နယ် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးများ ပတ္တရောင် အရာရှိ ဗိုလ်ကြီး ဂျရယ်မာရေးက နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးသည်။ တရားရုံးအပေါ် လေးထပ်ရုံ ကြီးသမားများ ထားရာ ကြိုးခန်းများ ရှိရာသို့ တရားခံများ တက်သွားကြမည်ဖြစ်ရာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မီဒီယာများနှင့် တာဝန်ရှိသူများကို နေရာချထားပေးသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် ကင်းဆပ်စ်ဗီးတီးစတားမှ သတင်းထောက်ရစ်ချဒ်ပါးက တနင်္လာနေ့ထုတ် လက်စီဗီးဂတ်စ်ဆန်း သတင်းစာကို ဖတ်နေသည်။ သတင်းစာက ခေါင်းကြီးကို ခတ်သောသော ရေးထားသည်။ “ကြောက်စရာ လူသတ်သမားဟု ယူဆရသူများအား ကင်းဆပ်စ်သို့ ပြန်ပို့ရာတွင် လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး လာရောက် ကြည့်ရှုကြခြင်း။ ဗိုလ်ကြီးမာရေးက ‘ဘုရားပွဲကျနေတာပဲဗျာ’ ဟု မှတ်ချက်ချ။”

ယနေ့လည်း အလားတူပင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ဖို့ လာရောက် စုဝေးနေသူများမှာ ဘုရားပွဲတမျှ စည်ကားလျက် ရှိသည်။ အထက်တန်း ကျောင်းသူကျောင်းသားများထဲတွင် နန်စီနှင့် ကင်ယန်တို့၏ အတန်းဖော်တွေ ပါသည်။ သွားလေသူ သူငယ်ချင်း မောင်နှမအတွက် ဂုဏ်ပြုတေးများ သီကြွေးကြသည်။ ပီကေ ဝါးသူဝါး၊ ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက် ဝါးသူ ဝါးနှင့်။ အချို့က ဟောဒေါ့တွေ ပလုတ်ပလောင်း ဝါးလျက်။ ကလေးပေါက်စကလေးများကို ခေါ်လာသည့် မိခင်များက အော်မင့်အောင် ချော့မော့နေကြသည်။ အချို့ဖခင်များကလည်း သူတို့ကလေးများကို ပန်းပေါ်ထမ်းလျက် လမ်းသလားနေကြ၏။

ကင်းထောက် လူငယ်များကလည်း အဖွဲ့လိုက် ချီတက်လာကြသည်။ အမျိုးသမီးကလပ် အဖွဲ့အစည်းများ၊ စစ်ပြန်စစ်မှုထမ်းဟောင်းများလည်း ရောက်လာကြသည်။ သူတို့အဖွဲ့ကိုတော့ မစွတာ ဂျေပီအေဒမ်က

ဦးဆောင်လာသည်။ ဝတ်လာသည့်အင်္ကျီကြီးက ဖိုးရိုးဖားရား။ ပရိသတ်ထဲမှ ရင်းရင်းနှီးနှီး အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။

‘ဟေး ဂျက်၊ ဘယ်ကမိန်းမအင်္ကျီကြီး ကောက်စွပ်လာတာလဲ’

မစ္စတာအဒမ်သည် သည်ပွဲအမီ ရုံးမှ ကတိုက်ကရိုက် ဆင်းပြေး လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကမန်းကတန်းနှင့် သူ့အတွင်းရေးမှူးမ၏ အပေါ် ဝတ်ရုံကြီးကို မှားဝတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရေဒီယိုသတင်းထောက် တစ်ယောက်က လူတောထဲ လျှောက်သွားပြီး မြို့ခံတွေကို ဗျူးနေသည်။ သည်လို ရက်စက် ယုတ်မာမှုများကို မည်သို့ ဒဏ်ခတ်သင့်သလဲ၊ လက်စား ချောင့်သလား၊ အများစုက အိုး...ရှိုးခနဲ လုပ်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့။ လည်ပင်းကို လက်ညှိုးနှင့် ကန့်လန့်ဖြတ်ဆွဲ ပြကြသည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ကတော့ တစ်မျိုး ဖြေသည်။

‘အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်စလုံး အတူထည့်ထားရမယ်၊ တစ်သက်လုံး ဘယ်သူနဲ့မှ တွေ့ခွင့်မပေးရဘူး၊ သေတဲ့အထိ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ထိုင်ကြည့်နေကြပါစေ’

အလွန်အမင်း မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေပုံရသည့် လူခပ်ညွှက်ညွှက် တစ်ယောက် ပြောပုံက ပိုပြင်းထန်သည်။

‘ကျုပ်က သေဒဏ်ကို ထောက်ခံတဲ့လူပါ၊ သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာ ပါတယ်၊ မျက်လုံးတစ်လုံးအတွက် မျက်လုံး တစ်လုံးတဲ့၊ မရဘူး၊ ဒီလို ကောင်မျိုးတွေ ဆတူပြစ်ဒဏ်နဲ့ မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ အသက်တစ်ချောင်း အတွက် နှစ်ချောင်း ပြန်ရမှ ဖြစ်မယ်’

ပူအိုက်နေသော နေ့အချိန်ကုန်သည်နှင့် ရာသီဥတုက ချက်ချင်း အေးလာသည်။ သစ်ပင်တို့၏ အရိပ်များ ရှည်လျားလာသည်နှင့်အမျှ အမှောင်ထုနှင့် အအေးဓာတ်ပါ တွဲခေါ်လာပြီး ဆောင်းကာလ၏သတ္တိကို ပြလေပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူတွေ မေးချင်းရိုက်လာသည်။ လူစုကွဲစ ပြုလာသည်။ ခြောက်နာရီထိုးတော့ လူသုံးရာပင် မကျန်တော့။

စာနယ်ဇင်းသမားတွေ ပွစိပွစိ ဖြစ်လာသည်။ လက်အိတ်စွပ် မလာသည့်လက်များဖြင့် နားရွက်ကို အုပ်လိုက်၊ လက်ချင်း ပွတ်လိုက်နှင့်။ တချို့က ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေကြရသည်။ ဤအချိန်ကျမှ “ဟေး” ခနဲ အော်သံနှင့်အတူ ကားတွေ ဝင်လာသည်။

သတင်းသမားတွေ မပါသော်လည်း လူအများစုက အော်ဟစ်ဆဲဆို

ကြသည်။ သို့သော် အပြာရောင် ဝတ်စုံနှင့် အဝေးပြေးလမ်းမကြီး တာဝန်ကျ ရဲ့များ မြီရဲ့ပြီး လူသတ်သမားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာတာ မြင်တော့ သူတို့ အားလုံး ငြိမ်သွားသည်။ သနားကမား ရုပ်ရည်ဖြင့် လူငယ်နှစ်ယောက်ကို မြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားကြပုံ ရသည်။

လက်ထိတ်ခတ်ထားသော သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများသည် ကင်မရာမီးလုံးပေါင်း များစွာ၏ အလင်းတန်းကို မခံနိုင်သလို မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် မှိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက် လုပ်နေရသည်။ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် တို့သည် ဇွဲနပဲ ကြီးကြီးဖြင့် အပေါ်ဆုံးထပ်အထိ လိုက်သွားပြီး အခန်းတံခါး ဆွဲပိတ်သည်အထိ မနားတမ်း ရိုက်ကြသည်။

ပြီးသည်နှင့် အလျှိုအလျှို ပြန်သွားကြသည်။ သတင်းသမားတွေ ရော၊ ပွဲကြည့် ပရိသတ်ပါ နွေးထွေးသည့် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်အခန်းသို့ ပြန် ကာ ညစာကို ပူပူနွေးနွေး စားကြတော့မည်။ တရားရုံးရှေ့ ကွက်လပ်ထဲတွင် ကြောင်ညှိဖားကြီး နှစ်ကောင်မှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မကျန်တော့။

နွေကာလ နောက်ဆုတ်သွားသွားချင်း ရုတ်ခြည်း ရောဂျ်ချလာ သော ဆောင်း၏ ပထမဆုံး ဆီးနှင်းပေါက်တို့ မိုးလောက် ပြင်းထန်သောည။

(၄)

မျှော်စင်

ပင်နီခရိုင် တရားရုံး စတုတ္ထအထပ်မှာ ကုဏ္ဍရုံနှင့် အနိဋ္ဌာရုံ ပေါင်းစပ်ထားသည့် အထပ်ဖြစ်သည်။ တစ်ခြမ်းက အလှအပတို့ဖြင့် ခြယ်သထားပြီး နောက်တစ်ခြမ်းက ပြကတိ ငရဲခန်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်က လူနေအိမ်၊ တစ်ဖက်က အကျဉ်းထောင်။

တစ်ဖက်တွင် ခရိုင်မှူး၏ နေအိမ်။ နေချင့်စဖွယ် ပရိဘောဂ အပြည့်အစုံနှင့် တိုက်ခန်းကြီး။ ကျန်တစ်ဖက်တွင် သံတိုင်တွေ၊ စတီးတံခါးကြီးတွေနှင့် အကျဉ်းသားများ၏ နရသိမ်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ဇန်နဝါရီလမှစ၍ ခရိုင်ရဲမှူး အားလံရော်ဘင်ဆင်သည် သူ့အခန်းတွင် မနေခဲ့ပေ။ ဒုရဲမှူး ဝင်ဒယ်လ်မေယာနှင့် သူ့ဇနီးဂျိုဇက်ဖင်း (ဂျိုစီ) မေယာတို့ နေခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ သူတို့လင်မယားသည် အသွင်တူ၍ အိမ်သူ ဖြစ်လာကြသူများ ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း အားကောင်းမောင်းသန်တွေ။ တည်ငြိမ်သည့် မျက်နှာတွင် စိတ်ကောင်းစေတနာရှိပုံ အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ မစွက်မေယာသည် အလွန်တိကျပြီး အလွန် လက်တွေ့ဆန်သော အမျိုးသမီးလည်း ဖြစ်သည်။ အနေအထိုင် သိုသိပ်သော်လည်း သူ့တွင် ပြတ်သားမှု တစ်မျိုးရှိနေကြောင်း သိသာနေ သည်။

ဗျာဖြည့်စာအုပ်တိုက်

ဒုရဲမှူး၏ ဇနီးအဖြစ်အပြင် လက်ထောက်အဖြစ်လည်း တာဝန်ယူထားရသဖြင့် သူ့တာဝန်တွေက များပြားလှသည်။ နံနက်မိုးလင်းလို့ ငါးနာရီတွင် သမ္မာကျမ်းစာတစ်ခန်း ဖတ်သည့်အချိန်မှ စ၍ ညဆယ်နာရီအိပ်ရာဝင်ချိန်အထိ တစ်ချက်မှ မအားရ။ အကျဉ်းသားများအတွက် ချက်ပြုတ်ရသည်။ ချုပ်ရလုပ်ရသည်။ သူတို့အဝတ်အစားတွေ လျှော်ဖွပ် ပင်မင်းပေးရသည့် အလုပ်ကအစ တာဝန်ယူရသည်။

ပြီးတော့ လင်တော်မောင်အတွက် မယားဝတ္တရား လုံးဝ မပျက်စေရ။ အခန်း ငါးခန်းပါသော တိုက်ခန်းကြီးကိုလည်း ရှင်းသန့်ပြောင်လက်နေအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်သည့် အိမ်ရှင်မ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ခြေထောက်တင် ကူရှင်တွေနှင့် ကုလားထိုင် အခင်းတွေမှာ အိစက်ညက်ညောနေအောင် အမြဲ ဂရုစိုက်သည်။ နို့နှစ်ရောင် ပြတင်းစာခန်းဆီးများမှာ ဘယ်တော့မှ အရောင်မမှိန်။

သူတို့တွင် သမီးတစ်ယောက်သာ ထွန်းကားသည်။ ကင်းဆပ်စ်စီတီးတွင် အိမ်ထောင်ကျပြီး အခြေချနေသဖြင့် အိမ်တွင် သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ မစွက်မေယာက ဖြည့်ပြောတတ်သည်။ 'ဟိုဘက်အခြမ်းမှာ အမျိုးသမီး အကျဉ်းသူ၊ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရောက်မလာရင်တော့ မိန်းမသားဆိုလို့ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပါပဲ'။

ဟိုဘက်ခြမ်းတွင် အကျဉ်းဆောင် ခြောက်ခန်းရှိသည်။ တစ်ခန်းက အမျိုးသမီး အကျဉ်းသူအတွက် ဖြစ်သည်။ ထိုအခန်းမှာ ခရိုင်ရဲမှူး၏ မီးဖိုခန်းနှင့် ကပ်လျက်အခန်း ဖြစ်သည်။ သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဂျိုစီက ရှင်းပြသည်။

'အဲဒီအတွက် ကျွန်မ လုံးဝ စိတ်မပူပါဘူး၊ ကျွန်မအတွက် အဖော်ရလို့ ပိုတောင် သဘောကျသေးတယ်၊ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း စကားစမြည် လှမ်းပြောလို့ ရတာပေါ့။ သူတို့တွေဟာ သိပ်သနားစရာ ကောင်းကြပါတယ်၊ အပေါင်းအသင်း မကောင်းလို့ ဒီဘဝ ရောက်ကြရတာ များပါတယ်။ အဲ စမစ်နဲ့ ဟစ်ကော့တို့ နှစ်ယောက်ကျတော့ တစ်မျိုး။ ကျွန်မ သိသလောက် ပယ်ရီစမစ်ဟာ အမျိုးသမီး အခန်းထဲကို ပထမဆုံး ရောက်လာတဲ့ အကျဉ်းသားပါ။ အကြောင်းကတော့ ရဲမှူးကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို စီရင်ချက် မချမချင်း ခွဲထားချင်လို့ပါပဲ။ ပိုဝေးလေ ကောင်းလေပဲတဲ့။

'သူတို့ ရောက်လာတဲ့ညက သစ်သီးကိတ်နဲ့ ပေါင်မုန့်တွေ ကျွန်မ

ဗျာဖြည့်စာအုပ်တိုက်

ဖုတ်ထားတယ်။ တရားရုံးရှေ့ ကွက်လပ်ထဲကို သူတို့ ရောက်ချိန်မှာ မီးဖို ပြတင်းပေါက်ကနေ ကျွန်မ ငဲ့ကြည့်နေတယ်။ အားလုံးကို အပေါ်စီးက မြင်နေရတယ်။ လူတွေ ဘာပြောပြော ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ သိတာကတော့ သည်ကလေးနှစ်ယောက် အူလိမ်အောင် ဆာနေကြပြီဆိုတာ ပါပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကလပ်တာ မိသားစုကို သတ်တဲ့ တရားခံတွေ တဲ့။ ကျွန်မ ကလပ်တာ မိသားစုကို မသိပါဘူး။ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ကြားဖူးသလောက် သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ လူတွေပါတဲ့။ သူတို့ရဲ့ အဖြစ် ဟာ မယုံနိုင်စရာပါ။ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတဲ့ အမှုမျိုးပါ။ ဝင်ဒယ်လ်က သူတို့နဲ့ စောင့်နေတဲ့ပရိသတ် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့တဲ့အခါ တစ်ခုခု ဖြစ်နေမှာ သိပ်စိုးရိမ်နေမှန်း ကျွန်မ သိတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က သူတို့ကို မြင်ရင် ပေါက်ကွဲမှာ။ အကြမ်းဖက်မှာ သိပ်စိုးနေတယ်။

ဒါကြောင့် ကားတွေ ထိုးဆိုက်လာတော့ အပေါ်က ငဲ့ကြည့်နေတဲ့ ကျွန်မဟာ ရင်တမမ ဖြစ်နေပါတယ်။ သတင်းသမားတွေက ပြေးလွှား အလုပ်ရှုပ်နေချိန်မှာ အိမ်မပြန်ဘဲ စောင့်နေတဲ့ လူသိုက်က ဆူဆူပူပူ မလုပ်ဘဲ အားလုံး ငေးငိုင်နေကြတယ်။

သူတို့ကို အပေါ်ထပ် ခေါ်တက်လာတော့ ဟစ်ကော့ကို ကျွန်မ ပထမလှမ်းမြင်တယ်။ ဘောင်းဘီ ခပ်ပါးပါးနဲ့ ရုပ်အင်္ကျီဟောင်းကြီး ဝတ်ထား တယ်။ ဒါလောက် အေးတဲ့အချိန်မှာ သူ မဖျားတာ အံ့ဩစရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ ကြည့်ရတာ လူမမာတစ်ယောက်လိုပဲ။ သွေးဆုတ်ပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ တော်တော် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စရာ ကောင်းတဲ့ တဒီကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ ကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ ဘာလုပ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ သိနေတဲ့ လူအုပ်ကြီးထဲကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရတာ မဟုတ်လား။ စမစ်ကို နောက်မှ သူတို့ ခေါ်လာကြတယ်။ သူတို့အတွက် ညစာ ကျွန်မ အဆင်သင့် လုပ်ထားပါတယ်။ သူတို့ အခန်းထဲကို သွားပို့ရမှာပါ။ စွပ်ပြုတ် ပူပူနွေးနွေးရယ်။ ကော်ဖီရယ်။ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်နဲ့ သစ်သီးကိတ်တွေ ကျွန်မ လုပ်ထားပါတယ်။ ပုံမှန်အားဖြင့် တစ်နေ့နှစ်ခါ ကျွေးရပါတယ်။ မနက်စာက ခုနစ်နာရီခွဲ၊ ညနေစာက လေးနာရီခွဲမှာပါ။ သူတို့အိပ်တဲ့အချိန် မှာ ဝမ်းဗလာနဲ့ မအိပ်စေချင်ပါဘူး။ ဗိုက်ဆာရင် သူတို့ ပိုဆိုးမှာပေါ့။

စမစ်အခန်းကို ကျွန်မ ညစာ လင်ပန်း ယူသွားပါတယ်။ သူက မဆာဘူးလို့ နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်မဘက်ကို ကျောခိုင်း

ပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို ငေးနေပါတယ်။ သည်အခန်း ပြတင်း ပေါက်က ကျွန်မတို့ စီးဖိုခန်းပြတင်းအတိုင်းပါပဲ။ တရားရုံးရှေ့ ကွက်လပ်ကို စီးမြင်နေရပါတယ်။

“စွပ်ပြုတ်ပူပူလေး သောက်ပါလား။ ဟင်းရွက်စွပ်လေ၊ ဘူးထဲက ဖောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တိုင် လုပ်လာတာ၊ မုန့်တွေရောပဲ” လို့ ပြောတော့ သူ လှည့်မကြည့်ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ လင်ပန်းကို အခန်းထဲ တွန်းထည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ တစ်နာရီကြာတော့ ဗန်းယုဖို့ သွားတယ်။ သူ လုံးဝ မတို့ဘူး။ စောစောကအတိုင်း ငြိမ်ပြီး အပြင်ကိုပဲ ငေးနေတယ်။ အပြင်မှာ နှင်းတွေ ကျနေတယ်။ ဒီနှစ်အတွက် ကျတဲ့ ပထမဆုံးနှင်းလို့ ပြောကြတယ်။ မနေ့ညကအထိ ရှည်လျားတဲ့ နေ့ညကို ကျွန်မတို့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသေး တယ်။ ခုတော့ ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့် နှင်းတွေဖွဲ့ဖွဲ့စွေ နေပြီ။ သူ့ကို ကျွန်မ လှမ်းမေးပါတယ်။ ဘာဟင်း ကြိုက်သလဲလို့။ ပြောရင် ကြိုက်တဲ့ဟင်းကို မနက်ဖြန် ချက်ကျွေးမယ်ပေါ့။ သည်တော့မှ သူ ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်ပါတယ်။ သံသယ မျက်လုံးတွေနဲ့ပါ။ သူ့ကို နောက်နေတယ်လို့မျှား ထင်သွားသလား မသိပါဘူး။

အဲဒီမှာ သူက ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားအကြောင်း စပြောပါတယ်။ သူ့အသံက တိုးတိုးကလေး၊ ပြောပြီး အဲဒီကား ကြည့်ဖူးသလားလို့ ကျွန်မကို မေးပါတယ်။ သူပြောတဲ့ ကားနာမည် ကျွန်မ မမှန်ပါ။ ကျွန်မ မကြည့် ဖူးတဲ့ ကားတစ်ကားပါ။ ကျွန်မ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ အစောပိုင်း ဘာသာရေး ခေတ်ဦးကားလို့ ထင်ပါတယ်။ အခန်းတစ်ခန်းပါတယ်တဲ့။ အပေါ်ထပ် ဆင်ဝင်ပေါ်ကနေ အောက်မှာ အော်ဟစ်ဆူပူနေတဲ့ လူအုပ်ကြီး ထဲကို သူခုန်ချလိုက်တယ်တဲ့။ သူ့ကို လူအုပ်ကြီးက အရိုးတခြား အသား တခြား ဖြစ်အောင် အမဲဖျက်သလို ဖျက်ပစ်လိုက်ကြတယ်တဲ့။ ခုတင်က လူအုပ်ကြီးကို မြင်တော့ အဲဒီ ရုပ်ရှင်ကားကို သွားသတ်ရလိုက်တယ်တဲ့။ သူ့ကို လူအုပ်ကြီးက အဲဒီလို လုပ်လိမ့်မယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲ ထင်လိုက်ပုံ ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ပြီး ဘာမှ စားချင်စိတ် မရှိတော့ ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ သူ ထင်သလို မဟုတ်ကြောင်း၊ ဘယ်သူကမှ လက်ဖျားနဲ့တို့မှာ မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မ ပြောရပါတယ်။

“မင်း ဘာပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ ဒီကလူတွေက အဲဒီစိတ်မျိုးရှိတဲ့ လူတွေ

မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ကျွန်မက ဖြေပြော ပြောပါတယ်။ ကျွန်မတို့ စကား နည်းနည်း ပြောဖြစ်ပါတယ်။ သည်တော့မှ “ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံး ကတော့ စပိန်ဆန်နဲ့ ချက်တဲ့ ထမင်းပါပဲ” လို့ သူ ပြောတယ်။ ကျွန်မက ချက်ကျွေးမှာပေါ့လို့ ပြောတော့ သူ ပြုံးတယ်။ သူပြုံးပုံက နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မ တွေ့ဖူးသမျှတွေထဲမှာ အဆိုးဆုံး လူငယ် တစ် ယောက်နဲ့ မတူတာတော့ အမှန်ပဲလို့ ကျွန်မ ထင်လိုက် တယ်။

‘အဲဒီအကြောင်း အိပ်ရာဝင်တော့ ယောက်ျားကို ကျွန်မ ပြော ပြပါတယ်။ သူ အိပ်ပျော်နေပါပြီ။ ဝင်ဒယ်လ် ဟောက်တောင်နေပြီ။ ဝင်ဒယ်လ်ဟာ ဟိုနေ့က ကလပ်တာ အိမ်ကြီးကို ပထမဆုံး ရောက်သွားတဲ့ ရဲအရာရှိပါ။ အလောင်းတွေကို ပထမဆုံး စစ်ဆေးရသူပါ။ ကျွန်မကို ပြောတယ်။ မင်း ပါစေ့ချင်တယ်ကွာတဲ့။ အဲဒီတုန်းက သူ ကျွန်မကို ပြောဖူးပါတယ်။ ဒီတော့မှ သူတို့ ဘယ်လောက် နှလုံးသားမဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တွေ့ရမှာတဲ့။ သံသယ ဖြစ်စရာမရှိပါ။ အုတ်ဂူလေးလုံးကို မြင်ယောင်နေပြီး “တော်တော်နှင့် ကျွန်မ အိပ်မပျော်တော့ပါ’

*

ဤသို့ဖြင့် တစ်လ ကုန်သွားသည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်လ။ နေ့တိုင်းလိုလို နှင်းတွေ ပွေးနေဆဲ။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအထိ အပြောကျယ်သည့် ဂျုံခင်းတွေကို နှင်းကမ္ဘာလွှာ ခြုံထားကြပြီ။ မြို့ပေါ်မှ လမ်းများလည်း နှင်းလွှာရုံအောက်တွင် ပိနေကြပြီ။

ပင်မြင့်ပင်စောက်တို့၏ အမြင့်ဆုံး ကိုင်းဖျားကိုင်းနားများသည်လည်း နှင်းတွေ ဟီးလေးခိုကာ ငိုက်ရွမ်းလျက် အမျိုးသမီးဆောင်၏ ပြတင်း ပေါက်ကို တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ခတ်နေသည်။ သည်အပင်ပေါ်တွင် ရှဉ့်တွေ နေကြသည်။ ပယ်ရီ၏ စားကြွင်းစားကျန်တွေကို သူတို့ လာပြီး မျှော်ကြ သည်။ ကြာတော့ ပယ်ရီနှင့် ရင်းနှီးလာကြသည်။ ပယ်ရီက သံတိုင်ကြားထဲမှ လက်ထုတ်ပြီး ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်တွေကို ကျွေးသည်။ သူတို့အထဲမှ အမွှေးဖွားဖွားနှင့် ရှဉ့်ညိုကြီးတစ်ကောင်ကို သူက ငနီဟု နာမည်ပေးထား သည်။ ငနီနှင့်သူ ပိုရင်းနှီးလာသည်။ ငနီက သူ့မိတ်ဆွေကြီး၏ အကျဉ်းစံ

ဘဝကို မျှဝေခံစားသည့် အမူအရာတွေ ပြသည်။ သူ့ကို ပျင်းတော်ပြေစေ သည်။ ပယ်ရီက သူ့ကို ကစားနည်းမျိုးစုံ သင်ပေးသည်။

စက္ကူ ဘောလုံးကလေးတွေနှင့် သူကစားတတ်နေပြီ။ အစာတောင်း တတ်သည်။ ပယ်ရီပန်းပေါ် တက်ထိုင်တတ်သည်။ ငနီနှင့် အချိန်ဖြုန်းရ သည်မှာ ပယ်ရီအတွက် တန်ဖိုးရှိလှပါ၏။ သို့သော် အချိန်ဆိုသော အချိန်တို့သည် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်လိုမှ မကုန်နိုင်အောင် ပိုနေဆဲသာ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ကို သတင်းစာဖတ်ခွင့် မပေး။ မစွက်မေယာ ယူလာပေးသော မဂ္ဂဇင်း အဟောင်းများကလည်း ပျင်းစရာ ကောင်းလှသည်။ သို့သော် Good House Keeping လို၊ Mc Call လို မဂ္ဂဇင်းများကြောင့် သူ့တွင် လုပ်စရာကလေးတွေ ရှိလာသည်။ ခြေသည်းလက်သည်းကို ကော်ပတ်စား ပြီး အလှပြင်သည်။ ပြောင်လက်နေအောင်သသည်။ ဆံပင်ကို ဆီမွှေးလိမ်းပြီး ကြော့အောင် ပြီးသင်သည်။ တစ်နေ့ သုံးကြိမ် သွားတိုက်သည်။ ရေသုံးလေး ကြိမ် ချိုးသည်။ ခဏခဏ မုတ်ဆိတ် ရိတ်သည်။ ရေချိုးခန်း အိမ်သာနှင့် စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပါသော အခန်းကို သူ့ကိုယ်သူ သန့်ရှင်း ရေး လုပ်သလို လုပ်သည်။ မစွက်မေယာက ချီးကျူးတော့ သူက ဂုဏ်ယူစွာ ဖြင့် ကျေနပ်နေသည်။

အမျိုးသမီးက သူ့အထိုင်များသည်ထင်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ချိုင်နေသော မွေ့ရာတစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ စင်စစ် သူ့အထိုင်များသည်မှာ ကုလားထိုင်တွင် ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားသည့် အချိန်နှင့် ပုံဆွဲသည့်အချိန် တစ်ချိန်လုံး ကုလားထိုင်တွင်ပင် ထိုင်သည်။ ငနီပုံတွေ အများကြီးဆွဲသည်။ ပန်းပွင့်ပုံတွေ၊ ပြီးတော့ ယေရှု၏ မျက်နှာတော်၊ ပြီးတော့ အမျိုးသမီး ခန္ဓာကိုယ်ပုံတွေ၊ စိတ်ကူးထဲမှ မိန်းမများ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အပေါစား လိုင်းဆွဲပြီးသား စက္ကူများပေါ်တွင် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးသည်။ တစ်နေ့စာ လှုပ်ရှားမှုအားလုံး မှတ်တမ်းတင်သည်။

ဇန်နဝါရီ ၇ ရက် ကြာသပတေးနေ့ ဒီဝေးရောက်လာ။
စီးကရက် တစ်ကာတွန်း လက်ဆောင်ပေး။ လက်မှတ် ထိုးဖို့ လက်နှိပ်စက် ရိုက်ပြီးသား ထွက်ဆိုချက် တစ်ထပ် ကြီး ယူလာ။ ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းလိုက်တယ်။
ဒီဝေး ယူလာသည့် စာရွက်ထပ်ကြီးမှာ ခုနစ်ဆယ့်ရှစ်မျက်နှာ

www.burmeseclassic.com

ရှိသည်။ သူက ဖင်နီခရိုင် တရားရုံးမှ လက်ရေးတိုစာရေးအား ခေါ်ပေးပြီး လက်နှိပ်စက် ရိုက်ယူလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ပယ်ရီကိုယ်တိုင် သူနှင့် ကလားရင့်စ်ဒန့်စ်တို့အား ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့သည့် မှတ်တမ်းဖြစ်သည်။ လက်စိမ်းကပ်စံတွင် စတွေ့ခဲ့သည့်နေ့မှ စခဲ့သည့် သူပြောသမျှ အကြောင်း အရာများ။ သူက လက်မှတ်မထိုးဘူး ငြင်းတော့ ဒီဝေး တအံ့တဩ ဖြစ် သွားသည်။

‘သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဒန့်စ်ဆီမှာ သူထွက်သွားတာ တွေကို တရားရုံးတင်နိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဟစ်ကော့ လက်မှတ်ထိုးထား တဲ့ သူထွက်ချက်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရထားပြီပဲ။ လက်စိမ်းကပ်စံမှာ ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ ရထားတာလေ။ အဲဒီအထဲမှာ လေးယောက် စလုံး ပယ်ရီ သတ်တာပါလို့ ပါပြီးသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေလို့ ပယ်ရီကို မေးကြည့်တယ်။ ဘာပြုလို့ မင်းစိတ်ပြောင်းသွား တာလဲလို့။ သူက ပြန်ပြောတယ်။ “ကျွန်တော် ပြောတာတွေ အားလုံး အမှန်အတိုင်းပဲ၊ အဲ နှစ်ချက်လွဲနေတယ်။ အဲဒါကို ပြင်လို့ရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးမယ်” တဲ့။

ဒီနှစ်ချက်ကို ဒီဝေး ရိပ်မိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ထွက်ချက် နှစ်ခုတွင် သိပ်အရေးကြီးသည့် ကွဲလွဲချက်နှစ်ချက် ရှိနေသည်။ သည်ကိစ္စ ကို သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်တယ် ဆိုတာကို ပယ်ရီက ငြင်း ထားသည်။ နန်းစီတို့ သားအမိကို သတ်တာ ဟစ်ကော့ပါလို့ အခိုင်အမာ ပြောနေသည်။

‘ကျွန်တော် ထင်တာ မမှားပါဘူး၊ ဟစ်ကော့ ပြောတဲ့အတိုင်း သူလုပ်ချင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတိုင်း သူဝန်ခံချင်တယ်။ သူဘာကြောင့် အဲဒီလို လိမ်ထွက်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း သူပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ပြန်ပြော ပါမယ်။

“ဒစ်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ သတ္တိမရှိဘူး၊ သွေးကြောင်တဲ့ကောင်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဖော်ထုတ်ချင်တာကြောင့်ပဲ။ အလကား သူရဲဘောကြောင်တဲ့ ကောင်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ပဲ။ နောက်တစ်ခု သူမိဘတွေကို မျက်စိထဲ မြင်လာတယ်။ သူ့အမေက တော်တော် သဘောကောင်းတဲ့ အဘွားကြီးလေ။ သူ့သားဟာ သေနတ်မောင်း ဖြုတ်တဲ့ လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်သွားရင် ခံသာမလားလို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ထင်လိုက်မိတယ်။ တကယ် တော့ သူမပါရင် ဒီဇာတ်လမ်း ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့

ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော် တစ်ဝက်ပါနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကတော့ ပြောမလွတ် ပါဘူး” တဲ့။ ဒါကိုလည်း ကျွန်တော် သိပ်မယုံပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ထွက် ချက်ကိုလည်း ပြင်ပေးဖို့ ကျွန်တော် စိတ်မကူးပါဘူး။ အဲဒီအချက်အပေါ်ကို လည်း သိပ်အားမကိုးဘူး၊ သူ့ထွက်ချက် ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ သူတို့ကို ဆယ်ကြိမ်မက ကြီးပေးနိုင်တဲ့ အထောက်အထားတွေ ရှိပြီ။ သား ပါ’

ဒီဝေးဘက်မှ အပိုင်တွက်ထားသည့် အထောက်အထားများ ရှိသေးသည်။ ဥပမာ ရေဒီယိုကလေးနှင့် မှန်ပြောင်းနှစ်လက် ပြန်တွေ့ ခြင်း၊ လူသတ်သမားများက ဒီပစ္စည်းတွေကို ယူသွားပြီး မက်ဆီကိုတွင် ရောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ (ကော့ဘီအိုင် စုံထောက်နေေးက လေယာဉ်နှင့် လိုက်သွားပြီး အပေါင်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှ ပြန်လည်ရယူခဲ့သည်။)

စမစ်က သူတို့ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ပြောပြစဉ် အသုံးဝင်သည့် သက်သေအထောက်အထားတွေ၊ လိပ်စာတွေ အများအပြား စုံထောက်မတွေ ရရှိသွားသည်။ သတ်ဖြတ်သည့် အလုပ်ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ကာလပ် တာ အိမ်ကြီးမှ အပြေးအလွှား ထွက်ခဲ့ပုံတွေကို စမစ်က အသေးစိတ် ပြောပြခဲ့သည်။ အဝေးပြေးလမ်းပေါ် ရောက်သည့်အခါ အရှေ့စု၊ ဂျာနီ၊ မောင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒစ်က မိုင်ကုန်တင်ပြီး မောင်းချလာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်လွတ်လက်လွတ် ပျော်နေကြသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ အူတက်မတတ် ရယ်လာခဲ့ကြသည်။

သေနတ်မှာ သွေးတွေ ရွဲလို့ အင်္ကျီမှာရော၊ ဆံပင်တွေမှာပါ သွေးတွေ စွန်းနေသည်။ နှစ်မိုင်ကျော် မောင်းပြီးတော့ လမ်းဘေးမြက်တော ထဲကို မောင်းဆင်းခဲ့ကြသည်။ တောခွေးအူသံတွေ ကြားနေရသည်။ စီးကရက် ညှိသောက်ရင်း ဒစ်က ပြီးခဲ့သည့် ကိစ္စကို ဟာသတွေ နှောပြီး ရယ်မော နေသည်။ စမစ်က ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ရေတိုင်ကီထံမှ ရေစုပ်ထုတ်ကာ သေနတ်ပြောင်းကို ဆေးသည်။ ပြီးတော့ မြေကြီးကို ဘေးမြှောင်နှင့်တူးပြီး ကျန်သည့် နိုင်လွန်ကြိုးတွေ၊ ကျည်ဆန်ခွဲတွေ၊ ပိုသည့်တိတ်ခွေတွေကို မြှုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် အမှတ် ၈၃ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဆီသို့ ပြန်မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ပြီးမှ အရှေ့ဘက် ကင်းဆပ်စ်စီတီနှင့် အိုလိတ် ဘက်သို့ မောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဒစ်က အနားယူစခန်းဟု ခေါ်သည့် ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြသည့်နေရာတွင် ရပ်သည်။ မီးမွှေးပြီး လက်အိတ်တွေ၊

ရှုပ်အင်္ကျီတွေ မီးရှို့တော့ အရုဏ်တက်ချိန် ရောက်နေပြီ။ ဒစ်က နွားတစ်ကောင် လောက် ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ကင်စားရတာပေါ့ဟု ပြောသေးသည်။ သူ အရမ်း ဆာနေကြောင်းလည်း ပြောသည်။ အိုလိပ်ဟိုတယ် ရောက်တော့ မွန်းတည့်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ချထားခဲ့ပြီး အိမ်ရောက်မှ တနင်္ဂနွေ ထမင်းဝိုင်း မှာ မိသားစုနှင့် အတူ စားမည့်အကြောင်း ပြောသွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သေနတ်ရော ဓားမြှောင်ပါ သူယူသွားတယ်’

ကေဘီအိုင် စုံထောက်တွေ ဟစ်ကော့အိမ်ကို ရောက်တော့ ဓားမြှောင်ကို ငါးဖမ်းပစ္စည်းတွေ ထည့်သည့် သေတ္တာထဲတွင် တွေ့သည်။ သေနတ်ကိုလည်း မီးဖိုခုံတွင် ထောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ (အဖေကြီးက သူ့သားကလေး ဒီလို မကြားဝံ့မနာသာ ကိစ္စတွင် ပါဝင်ပတ်သက်နေသည်ဆိုသည်ကို လုံးဝ လက်မခံ။ နိုဝင်ဘာလ ပထမပတ်မှစ၍ သူ့သေနတ်သည်နေရာတွင် ရှိနေကြောင်းလည်း အခိုင်အမာ ပြောသည်။ လူသတ်သည် လက်နက်မှာ ဒီသေနတ် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းလည်း အပြတ်ပြောသည်။)

သေနတ်ကျည်ခွဲတွေ၊ ကြိုးနှင့် တိတ်ခွေကိုတော့ လမ်းအလုပ်သမား၊ မြေညှိစက်မောင်းသည့် ဗာဂျီးလီပီယက်ဇ်ဆိုသူက ပြန်ရှာပေးသည်။ ပယ်ရီစမစ် ပြောသည့် နေရာကို သူက ရှာပြီး တူးဖော်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် သဲလွန်စတွေကို ကေဘီအိုင်က တစ်စီ ကောက်ပြီး ဆက်စပ်ပုံဖော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ရုပ်လုံးပေါ်လာလေပြီ။ သူတို့ ဘယ်လိုငြင်းနိုင်တော့မည်လဲ။ ဟစ်ကော့၏ သေနတ်မှ ထွက်လာသည့် ကျည်ဆန်ခွဲတွေဖြစ်ကြောင်းလည်း စစ်ဆေး အတည်ပြုပြီးပြီ။ ကြိုးနှင့် တိတ်ခွေကလည်း သွားလေသူတို့ကို အသုံးပြုခဲ့သည့် ပစ္စည်းတွေဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုချက် ရပြီးပြီ။

*

နော်ဒါရီလ ၁၁ ရက် တနင်္လာနေ့၊ ရှေ့နေ တစ်ယောက် ရတယ်။ နာမည်က မစ္စတာ ဖလင်းမင်း၊ အသက်ကြီးပြီ။ အနီရောင်လည်စည်း စည်းထားတယ်။

တရားခံနှစ်ယောက်က သူတို့တွင် ငွေကြေးမတတ်နိုင်ကြောင်း ပြောသဖြင့် တရားသူကြီးရိုလန်တိတ်၏ တရားရုံးမှ ရှေ့နေနှစ်ယောက်

ငှား ပေးသည်။ မစ္စတာအာသာဖလင်းမင်းနှင့် မစ္စတာဟယ်ရစ်ဆင်စမစ်တို့ ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မြို့ခံရှေ့နေများ ဖြစ်သည်။ မစ္စတာ ဖလင်းမင်းက အသက် ခုနစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိပြီ။ ဥယျာဉ်မြို့၏ မြို့တော်ဝန်ဟောင်း၊ အရပ်ပျပ်ပျပ်နှင့် သွက်လက်ဖျတ်လတ်ဆဲ ဖြစ်သည်။ ခံစားမှုကင်းသည့် မျက်နှာမျိုး၊ သူက တရားသူကြီးကို ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် ဒီတာဝန်ကို မယူချင်ပါဘူး၊ သို့သော် ရုံးတော်က သင့်တော်သည် ထင်သည့်အတွက် ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး’

ဟစ်ကော့အတွက် ရှေ့နေ ဟယ်ရစ်ဆင်က အသက်လေးဆယ့် ငါးနှစ်၊ အရပ်ခြောက်ပေ ဂေါက်သီးသမားဖြစ်သည်။ ဥပဒေဘွဲ့တွေ တစ်သိကြီးနှင့်။ သူက ဒီတာဝန်ကို အားတင်းပြီး လက်ခံသည့်သဘောဖြင့် ပြောသည်။ ‘အလှည့်ကျတော့လည်း မနွဲ့ရဘူးပေါ့ဗျာ၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော် လူမုန်းများမယ့် အလုပ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်’

နော်ဒါရီလ ၁၅ ရက် သောကြာနေ့၊ မစ္စကင်မေယာ၏ မီးဖိုခန်းထဲမှ ရေဒီယိုသံ ကြားနေရတယ်။ အမျိုးသား တစ်ယောက်၏ သတင်းကြေညာနေသံ။ ခရိုင်ဥပဒေ အရာရှိက သေဒဏ်အပြစ်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်နေ။ လူချမ်းသာ များ ဘယ်တော့မှ ကြိုးပေးမခံရ။ ဆင်းရဲသားများနှင့် အပေါင်းအသင်း မရှိသူများ ကြိုးစင်တက်ကြရသည်။

ဒီကြေညာချက် ထုတ်သည့် ခရိုင်ဥပဒေအရာရှိမှာ ဂျူအန်ဝက်စ် ဖြစ်သည်။ အလွန် ရည်မှန်းချက်မြင့်သည့် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရွယ် လူငယ် ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အသက် လေးငါးဆယ် ထင်ရသည်။ သူက သတင်းထောက်များကို ပြောပြသည်။

‘ဂျူရီ လူကြီးတွေ လက်ထဲ ဒီအမှုရောက်သွားရင် ကျွန်တော်က သေဒဏ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုမယ်၊ တရားခံရှေ့နေတွေက တရားသူကြီးဆီ အယူခံဝင်ရင် တရားသူကြီးကို သေဒဏ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် တောင်းဆိုမယ်။ စီရင်ချက်ချဖို့ ကျွန်တော့် သဘောထား တောင်းမှာ သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော်က လွယ်လွယ်ဆုံးဖြတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလူသတ်မှုဟာ တကယ့်ကို ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းတဲ့ ရက်စက်မှုမျိုး ဖြစ်ပါ

တယ်။ ဒီလို တရားခံမျိုးကို သေဒဏ်ပေးမှ ရပ်သူရွာသားတွေ စိတ် ငြိမ်းချမ်းမှု ရကြမှာပါ။ ဒီပြစ်ဒဏ်ကလွဲလို့ တခြား ပေးစရာ ပြစ်ဒဏ်လည်း မရှိပါဘူး။ ကင်းဆပ်စ်မှာ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ထောင်ဒဏ် မရှိဘူးလေ။ ရှိရင်လည်း တစ်သက်တစ်ကျွန်းဆိုတာ ပျမ်းမျှ ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ကြာတာ'

*

ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မုသားဖမ်းစက်နဲ့ အစစ်ခံဖို့ ပြော။ ဝေါ်ကာအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စစ်မယ် တဲ့။

ကလပ်တာမိသားစု အသတ်ခံရမှုနှင့်တူသည့် အမှုတွေ များသည် ထက် များလာသည်။ ဥပဒေ လောကသားတွေ၊ အထူးသဖြင့် ရဲနှင့် စုံထောက်ဌာန ခေါင်းခဲနေကြသည်။ လက်သည်မပေါ်သည့် အမှုတွေ များလာနေသည်။ တစ်မှုပေါ်လျှင် အခြားတစ်မှုအတွက် ဖော်ဖို့ အထောက် အကူ ပြုတတ်သည်။ ဥယျာဉ်မြို့တော် အမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေ သည့် အရာရှိများထဲတွင် ဖလော်ရီဒါပြည်နယ် ဆာရာဆိုတာခရိုင်မှ ရဲမှူးလည်းပါသည်။ သူ့ပိုင်နက်ထဲက တင်ပါမြို့အနီး အော့စ်ပရေခေါ် တံငါရွာကလေးတွင် အလားတူ လူသတ်မှုမျိုး ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လကျော်ကျော်က ကလပ်တာ အမှုဖြစ်ပြီး မကြာမတင်အတွင်း ယင်းရွာ ကလေးတွင် မိသားစုလေးဦး အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ လူမနီးသူမနီး နှားခြံတစ်ခု တွင် အသတ်ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရစ္စမတ်နေ့က မိုင်ယာမီ သတင်းစာ တစ်စောင်တွင် ပယ်ရီစမစ် ဖတ်ခဲ့ရသော သတင်းဖြစ်၏။

မစ္စတာ ကလပ်ဖို့ဝေါ်ကာ လူငယ်ဇနီးမောင်နှံနှင့် သားတစ်ယောက်၊ သမီးလေးတစ်ယောက်၊ စုစုပေါင်း မိသားစုလေးယောက် အသတ်ခံခဲ့ရ သည်။ အားလုံး ဦးခေါင်းကို သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်သွားခြင်း။ ကလပ်တာ မိသားစုကိုသတ်သည့် လူသတ်သမား နှစ်ယောက်က လူသတ်မှု တစ်လ ပြည့်သည့် ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် တာလာဟာစီ ဟိုတယ်မှာ တည်းသွားသည်ဟူသည့် သတင်းဖတ်ရတော့ အော့စ်ပရေမှ ရဲမှူးသည် စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ သူ့တွင် ဘာသံလွန်စမှ မရသေး။ ထို့ကြောင့် ပတ်သက်လို့ ပတ်သက်ငြားဆိုပြီး သည်နေရာသို့

သူရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီနှစ်ယောက်ကို စစ်သည့်မြင်ကွင်းကို သူ ကြည့်ချင်သည်။ မုသားဖမ်းစက်လည်း သုံးမည်ဆို၏။ ဒီစက်ဖြင့် အစစ် ခံဖို့ တရားခံနှစ်ယောက်စလုံးက သဘောတူသည်။ ပယ်ရီစမစ်က ကင်းဆပ်စ် အရာရှိများ၏ အော့စ်ပရေ လူသတ်မှုအကြောင်း မေးခွန်းကို ပြေသည်။ 'ကျွန်တော့်သဘောထား အဲဒီနေ့က ဒစ်ကို ပြောခဲ့သွားပဲ။ ကင်းဆပ်စ်က ဖြစ်တဲ့အမှုနဲ့ ဆွဲစီပြီး ယုံထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်ကြဦးမယ်လို့၊ လူတွေက ခပ်ကြောင်ကြောင်တွေလို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သေးတယ်'

မုသားဖမ်းစက်နှင့် စစ်သည့် အဖြေကြောင့် အော့စ်ပရေ ရဲမှူးရော၊ ဒီဝေးပါ စိတ်ပျက်သွားသည်။ သူတို့က မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုများကို ယုံကြည်သူတွေ မဟုတ်ပေ။ ဤသို့ဖြင့် ဝေါ်ကာ မိသားစု လူသတ်မှုသည် အဖြေမထုတ်နိုင်ဘဲ ဘယ်သူ့ကို စွပ်စွဲရမှန်း မသိ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

*

ဇန်နဝါရီလ ၃၁ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့။ ဒစ်ရဲ့ အဖေ သူ့သားဆီလာတယ်။ ငါ့အခန်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက် သွားတာ တွေ့လို့ သံတိုင်ကြားထဲက လှမ်းနှုတ်ဆက် လိုက်တယ်။ လှည့်မကြည့်ဘူး။ ဆက်လျှောက်သွား တယ်။ မကြားလို့နဲ့ တူပါတယ်။ မစ္စက် ဟစ်ကော့ အရမ်း စိတ်ထိခိုက်နေလို့ မလာနိုင်တဲ့အကြောင်း မစ္စက် မေယာပြောလို့ သိရတယ်။ ဒီနေ့ နှင်းအရမ်း ကျနေ တယ်။ အဖေနဲ့ အလာစကာ ပြန်ရောက်နေတယ်လို့ ညက အိပ်မက်မက်တယ်။ နီးလာတော့ ရှူရှူတွေ ရွဲရွဲစိုနေတယ်။

*

မစ္စတာ ဟစ်ကော့ သုံးနာရီကြာအောင် သားနှင့် တွေ့ခွင့်ရသွားသည်။ ပြီးတော့ နှင်းတောထဲ ဖြတ်၍ ဘူတာရုံသို့ လမ်းလျှောက်ပြန်သွားသည်။

ကင်ဆာရောဂါကြောင့် လောကကြီးကို မကြာခင် စွန့်ခွာရတော့မည့် အဘိုးအိုသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ကိုင်းကိုင်း ကိုင်းကိုင်းနှင့် လျှောက်သွား နေသည်။ ဘူတာရုံတွင် ရထားစောင့်ရင်း သတင်းထောက် တစ်ယောက်ကို မစွတာဟစ်ကော့ ရင်ဖွင့်နေသည်။

‘သားလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ပြောရဲ့ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် သားလေးဟာ လူတွေ ထင်သလို မဟုတ်ရရှာပါဘူးဗျာ၊ သတင်းစာတွေ ထဲမှာ ပါသလို လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူတို့ အဲဒီအိမ်ကြီးကို အဲဒီရည်ရွယ်ချက် နဲ့ ရောက်သွားတာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ မကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါလောက် မိုက်မိုက်မဲမဲ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ အဲ ဟို စမစ်ဆိုတဲ့ကောင်လေး လုပ်တာ၊ သူ ပြန်ပြောပြတယ်။ သူ ဘယ်အချိန်မှာ ဟိုလူ့ကို (မစွတာကလပ်တာ) လည်ပင်း ဓားနဲ့ ဖြတ်လှီးလိုက်မှန်း မသိဘူးတဲ့။ အဲဒီအချိန် သူက တခြား အခန်းထဲမှာတဲ့။ ပြေးကြည့်တော့မှ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေတာ သူတွေ့တာ တဲ့။ ဒစ်က သူ သေနတ်ကို ကိုင်ဝင်သွားတာတဲ့။ သူ့စကားလုံးအတိုင်း ပြန်ပြောရရင် “ပယ်ရီက ကျွန်တော့်လက်ထဲက သေနတ်ကို ဆွဲယူပြီး သူ့ခေါင်းတည့်တည့်ကို ပစ်ထည့်လိုက်တာ” တဲ့။ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်၊ “အဖေရာ၊ သေနတ် ပြန်လုပြီး တစ်အိမ်သားလုံးကို သူ မသတ်ခင် သူ့ကို ကျွန်တော် သတ်လိုက်ရမှာ” တဲ့။ အဲဒီလို လုပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီဘဝမျိုးကို ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကျုပ်လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ထင်ပါတယ်။ ခုတော့ တစ်မြို့လုံးရဲ့ ခါးသီးတဲ့ အမုန်းကို သူ ခံနေရပြီပေါ့။ သူ ဘာမှ မတတ်နိုင် တော့ဘူးလေ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကြီးပေးခံကြရမှာပဲ ထင်ပါရဲ့ဗျာ’

အလွန်အလွန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့် အသံဖြင့် မျက်ရည်သုတ် ပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘ကိုယ့်ရင်သွေးကလေး ကြီးစင်တက်ရတော့မယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ လာတွေ့ရတဲ့ အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ထက်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်မျိုး ရှိနိုင် ပါတော့မလားကွာ’

ပယ်ရီစမစ်၏ အဖေဆီမှကော အစ်မဆီကပါ စာ မလာ၊ လူ ကိုယ်တိုင်လည်း ပေါ်မလာကြ။ တက်စံဂျွန်ဆင်တစ်ယောက် အလာစကာ တွင် ရွှေရှာနေဆဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆရသည်။ သက်ဆိုင်ရာတွေက

ကြီးကြီးစားစား ရှာဖွေကြသော်လည်း မစွတာဂျွန်ဆင်၏ သတင်းအစအန ကိုမျှ မရခဲ့ကြပေ။ အစ်မလုပ်သူကတော့ သက်ဆိုင်ရာကို တောင်းပန်ထား သည်။ သူ့မောင်ကို ကြောက်လွန်းလို့ သူ့မ၏ လိပ်စာကို မပေးဖို့ဖြစ်၏။ (ဒီအကြောင်း ပယ်ရီကို ပြန်ပြောတော့ မဲပြုံးပြုံးပြီး ပြောသည်။ ‘အဲဒီညက အဲဒီအိမ်မှာ သူ ရောက်နေရင် သိပ်ကြည့်ကောင်းပေါ့ဗျာ’)

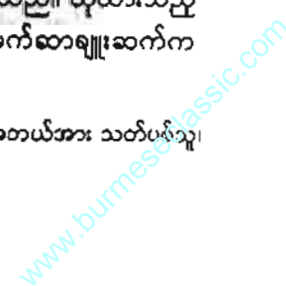
ရှဉ့်ကလေး ငနီရယ်၊ မစွက်မေယာရယ်၊ ရံခါလာဈေးဇွေးတဲ့သူ ရှေ့နေ မစွတာဖလင်းမင်းရယ်က လွဲပြီး သူ့တွင် ဘယ်သူမျှ မရှိ။ တစ်ချိန် လုံး အထီးကျန် ဥတစ်လုံး။ ဒစ်ကို သူ သတိရလာသည်။ သူ့အကြောင်းတွေ ချည်း စဉ်းစားနေမိသည်။ အဖမ်းခံရပြီးနောက်ပိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို တခြားစီ ထားသည်။ လုံးဝ တွေ့ခွင့်မပေးတော့။ တစ်နေ့တွင် သူ၏ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် ထည့်ရေးထားသည်။

သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေသလို မာကျောတဲ့ လူစား မဟုတ်ဘူး၊ ငါးပွက်ရာ ငါးစာချတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ မျက်နှာပြောင်တယ်၊ ကာယအားတော့ ကောင်းတယ်၊ ဉာဏဗလ မရှိဘူး၊ အရေးဟယ် အကြောင်းဟယ်ဆို အားမကီးရဘူး၊ သူ့ရဲဘောကြောင်တယ်၊ မလေးနက်ဘူး။ သူပေါင်းတဲ့ လူတွေက သူတော်ချင်းချင်းတွေ၊ ညီရင်၊ အစ်ကိုလို ပေါင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ‘ကိန်း’* လို အစ်ကိုစိတ် ရှိတဲ့လူတွေ။ နောက်ဆုံး သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွား တဲ့အခါ တစ်ကိုယ်လုံး အနာတွေနဲ့လူလို ဖြစ်ကျန်ခဲ့ တယ်။

*

ဖေဖော်ဝါရီလလည်လောက်တွင် ပယ်ရီ စာတစ်စောင်ရသည်။ ထုထားသည့် စာအိတ် နောက်ကျောတံဆိပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မက်တောရူးဆက်က လာသည့် စာ။

* Cain- အခမ်းနှင့် စေတီ၏ အကြီးဆုံးသား၊ ညီလုပ်သူ အတယ်အား သတ်ပစ်သူ၊ ပြဿနာရှာသူ၊ ဒုက္ခပေးသူ။ ကမ္ဘာဦး ကျမ်း - ၄

သူငယ်ချင်း ပယ်ရီ

မင်းအဖြစ်တွေ ငါကြားရပြီး စိတ်မကောင်းလို့ စာရေးလိုက်တယ်။ သူငယ်ချင်း၊ ငါမင်းကို သတိရပါတယ်။ တတ်နိုင်သမျှလည်း ကူညီချင်ပါတယ်။ မင်းငါ့ကို မှတ်မိရဲ့လား။ ငါ့နာမည် ဒွန်ကာလီဗန်လေ။ ငါ့ ဓာတ်ပုံလည်း ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ တို့တွေ့စတုန်းကပုံလေ။ သတင်းစာထဲမှာ မင်းအကြောင်း ဖတ်ရတော့ ငါအရမ်း တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ တို့တွေ့စက အချိန်တွေကို ငါ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ငါမှတ်မိသလောက် မင်းနဲ့ငါနဲ့ အရမ်းကြီးမခင်ခဲ့ကြဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ တပ်ထဲမှာ တွေ့ကြုံ ဆုံကွဲခဲ့ကြတဲ့ အထဲမှာ မင်းကို ငါ အမှတ်မိဆုံးပဲ။ အဲဒီအကြောင်း ၁၉၅၁ ခုနှစ် ဆောင်းတွင်းလောက်မှာ မင်း အင်ဂျင်နီယာ တပ်ခွဲ (၇၆၁) ကို ရောက်လာတဲ့အချိန်က စပြောရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဝါရှင်တန်ဖို့တ်လူးဝစ်မှာလေ။ မင်းက အရပ်ပုတယ်။ (ငါလည်း သိပ်မမြင့်ပါဘူး) အသားညိုတယ်။ ဗလကောင်းတယ်။ ဆံပင်က နက်မှောင်နေပြီး မျက်နှာက အမြဲတမ်း ပြုံးနေတယ်။ မင်းက အလာစကာမှာ အကြာကြီး နေခဲ့လို့ အားလုံးက မင်းကို အက်စကီးမိုလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ငါ တစ်ခုမှတ်မိနေတာ ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာ စစ်ဆေးရေး ဝင်တယ်။ ငါတို့သေတ္တာတွေ အားလုံး ဖွင့်ပြရတယ်။ အဖုံးဖွင့်ထားတဲ့ သေတ္တာတွေ တန်းစီလို့ပေါ့။ အားလုံး အတူတူပဲ။ မင်းသေတ္တာတစ်လုံးက ဘာထူးခြားနေလဲ။ မှတ်မိလား။ အဖုံးအတွင်းဘက်မှာ မလုံတလုံ ကောင်မလေးတွေ ပုံတွေ ကပ်ထားတယ်။ ငါတို့အားလုံး မင်းအတွက် စိတ်ပူသွားတယ်။ ဒုက္ခပါပဲပေါ့။ မင်းကို ကြောက်တတ်တဲ့ ချာတီလိုလို တို့ထင်ထားတာ၊ အားလုံး လွဲကုန်တယ်။ မင်းက ခပ်တည်တည်ပဲ။ စစ်ဆေးရေး အရာရှိလည်း မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားတယ်။ နောက် အခန်းထဲမှာ ဖဲရိုက်ကြပြီ ဆိုရင်လည်း မင်းချည်း နိုင်တာကိုလည်း ငါမမေ့ဘူး။ ငါတို့ တပ်ခွဲမှာ မင်းဟာ အတော်ဆုံး ဒရိုင်ဘာပဲ။ မင်း မှတ်မိသေး

လား။ ရှေ့တန်းထွက်တဲ့အခါ တို့ ကြုံရတဲ့ ပြဿနာလေ။ ဆောင်းတွင်းကြီးထဲမှာ ရှေ့တန်း ခရီးရှည်ကြီး တို့ မောင်းခဲ့ကြရတယ်။ စစ်ကားတွေမှာ အနွေးသိပ်မပါတော့ သေမလောက် ချမ်းကြတယ်။ သွေးခဲမတတ် အေးတယ်။ အဲဒီမှာ မင်း ထိုင်ခဲ့ရုံက အခင်းတစ်နေရာကို ဖောက်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အင်ဂျင်က အနွေးဓာတ် ဝင်လာတယ်လေ။ အဲဒါကို ငါမှတ်မိနေတာ အကြောင်းရှိတယ်။ တပ်ပစ္စည်းကို ဖျက်ဆီးတာဟာ ရာဇဝတ်မှုပဲ။ ကြီးလေးတဲ့ပြစ်ဒဏ် ခံရတတ်တယ်။ မင်းအတွက် တို့ ဖိုးရိမ်ကြတာပေါ့။ ငါက သိပ် ကြောက်တတ်တာ၊ ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းတာ ဘာမှ မလုပ်ရဲဘူး။ မင်းကတော့ ပြုံးပြုံးပဲ။ ငါတို့က သေမလောက် အေးနေချိန်မှာ မင်းက နွေးလို့ကိုး။ မင်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စင်း ဝယ်တာလည်း ငါမှတ်မိတယ်။ မောင်းသွားရင်း ရဲက တားတော့ ရဲကို မင်း တိုက်ချပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလို ခပ်မိုက်မိုက် လုပ်တာ လေးတွေကို ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး သူငယ်ချင်း။

ရှစ်နှစ်ကြီးများတောင် ကြာခဲ့ပြီမို့ ငါမှတ်မိတာတွေ မှားချင် မှားနေလိမ့်မယ်။ မင်းနဲ့ငါ တပ်ခွဲတစ်ခွဲတည်းမှာ တာဝန်ကျတာက ရှစ်လတည်းကိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ငါ ခင်တယ်။ မင်းဟာ အမြဲတမ်း ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်။ လျှို့ဝှက်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တာဝန်ကျတဲ့ ရဲဘော် တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မင်း ဒုက္ခမပေးဘူး။ တစ်ခါတလေမှာ မင်းအရမ်း ဒေါသကြီးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ငါတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ခုတော့ မင်း အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်နေပြီပေါ့။ ဟုတ်လား။ ခုနေမင်း ဘယ်လိုပုံ ပေါက်နေမလဲ ငါ စဉ်းစား ကြည့်တယ်။ မင်း ခု ဘာတွေ စဉ်းစားနေသလဲ။ မင်းသတင်းကို ဖတ်ရတော့ ငါ တကယ် ဒေါပူသွားတယ်။ ဒါနဲ့ သတင်းစာကို ဆားပျိုးစဉ်းစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအကြောင်းပဲ ခေါင်းထဲ ပြန်ဝင်လာတယ်။ မင်းအကြောင်း မေ့ထားရုံနဲ့ ငါမကျေနပ်နိုင်သေးဘူး။ သူငယ်ချင်း ငါ ဘာသာရေးရှုထောင့်ကပါ

ကြည့်ကြည့်တယ်။ (ငါက ကက်သလစ် ဘာသာဝင်ပါ သူငယ်ချင်း) ဒါပေမဲ့ သိပ်အပြင်းအထန် ယုံကြည်မှုမျိုးနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရံခါမှ အရေးကြီးတဲ့ အစိတ်အပိုင်းလောက် ကိုပဲ ဘုရားဖက်တာပါ။ ငါ စဉ်းစားတယ်ကွာ၊ သေခြင်းတရား အကြောင်းနဲ့ တမလွန်အကြောင်းပေါ့။ အရင်တုန်းက တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဖူးတဲ့ကိစ္စ ဆိုပါတော့။ ငါက ပျော်ပျော်နေပေါ့ပေါ့စား ကောင်ပါ ကွာ။ ကားနဲ့ တက္ကသိုလ် တက်နိုင်တယ်။ အတွဲ တွေ ရှိတယ်။ ဘာညာ ဘာညာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ညီလေး ဟာ သွေးအဆိပ်ကင်ဆာရောဂါနဲ့ ၁၇ နှစ်အရွယ်မှာ ဆုံးသွားတယ်။ သူ သေရမယ်ဆိုတာ သူ သိနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ ဘာတွေ စဉ်းစားနေမယ်ဆိုတာ ငါ သိချင် လာတယ်။ ခု ငါ မင်းကို သတိရနေတယ်။ မင်း ဘာတွေ စဉ်းစားနေသလဲ သူငယ်ချင်း။ သူ မသေခင် နောက်ဆုံးအချိန် တွေမှာ ငါ သူ့ကို ဘာပြောရမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ ခုမှ ငါ ဘာပြောရမယ်ဆိုတာ သိသလိုလို ရှိလာတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစာကို မင်းဆီ ရေးလိုက်တာပါ။ မင်းကိုရော၊ ငါ့ကိုပါ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းတော်မူတာပါ။ ကိုယ်တော်အရှင်ဟာ မင်းကိုလည်း ချစ်တယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ချစ်တော်မူတယ်။ ဘုရားသခင် အကြောင်းတော့ မင်းတို့ ငါတို့ သိပ် မသိကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာကတော့ မင်းအဖြစ်မျိုးကို ငါလည်း အချိန်မရွေး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း ဒွန်ကူလီဗန်

ဓာတ်ပုံသာ ထည့်မပေးလိုက်လျှင် သူ့နာမည်ကို ပယ်ရီ မှတ်မိလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဆံပင်တိုတို ညှပ်ထားသည်။ လူငယ် စစ်သည်တော်ကလေး။ စိတ်အားထက်သန်နေသည့် မျက်လုံးရွဲကြီးတွေနှင့် ဖြစ်သည်။ သူ့စာကို ပယ်ရီ ခဏခဏ ပြန်ဖတ်သည်။ ဘာသာရေး ကိစ္စကိုတော့ သူစိတ်မဝင် စား။ (ယုံကြည်ဖို့ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားခုံဖူးပါသည်။ မအောင်မြင်ပါ။ သည်တော့

လည်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် လုပ်မနေချင်။) သူက ယုံကြည်ပုံရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကူညီမည့်သူ ပေါ်လာသားပဲ။ ဉာဏ်ပညာ ပြည့်စုံသည့် လေးစားထိုက်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက သူ့ကို သိခဲ့သော၊ ခင်မင်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်။ သူ့ကိုယ်သူ သူငယ်ချင်း ဒွန်ကူလီဗန်ဟု ဆိုပြီး လက်မှတ်ထိုး၏။ သူ တပ်ထဲတုန်းက မိတ်ဆွေ ဟောင်း တစ်ယောက်။ ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းလေစွ။ ချက်ချင်း သူ ကောက်ပြီး စာပြန်ရေးလိုက်သည်။

“ချစ်လှစွာသော ဒွန်၊

အမယ်လေးကွာ ဒွန်ကူလီဗန်ကို မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလား.....”

ဟစ်ကော့၏ အခန်းတွင် ပြတင်းပေါက် မရှိ။ အခန်းက ဝရံနတာကို မျက်နှာပြုထားသည်။ အခြားအခန်းများ၏ မျက်နှာစာဘက်ကို လှမ်းမြင် နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သိပ်အထီးကျန်မခန့်လှ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လှမ်းမြင်နေရသည်။ အချင်းချင်း စကားပြောဖော်ရသည်။ အကျဉ်းသား များမှာ အရက်သမားတွေ၊ လူလိမ်တွေ များသည်။ မိန်းမကို နှိပ်စက်လို့ အထဲ ရောက်လာသူများလည်း ပါ၏။ မက်ဆီကန် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်တွေ လည်း ပါ၏။ သူတို့က ဒစ်၏ ချက်အောက် ပြက်လုံးတွေကို သဘောကျ ကြသည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် သူ့ကို ခင်မင်ကြသည်။ (သို့သော် အတိုးကြီး တစ်ယောက်ကိုမူ သူ့ဘယ်လိုမှ မစည်းရုံးနိုင်။ သူ့ကိုမြှုပ်တိုင်၊ ‘လူသတ်သမား၊ လူသတ်သမား’ ဟု လှမ်းအော်တတ်သည်။ တစ်ခါတွင် ကြမ်းတိုက်ထားသည့် ရေဆိုးရေညစ်တွေနှင့် သူ့ကို လှမ်းပက်ဖူးသည်။

သာမန်ကြည့်လျှင် ဟစ်ကော့သည် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးတတ် သော ချစ်စရာလူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် ခုတင်ပေါ်တွင် ဆေးလိပ်သောက်ချင် သောက်နေမည်။ ပီဒေဂဝါးချင် ဝါးနေ မည်။ အားကစား မဂ္ဂဇင်းဟောင်းတွေ ဖတ်ချင် ဖတ်နေမည်။ ရံခါတွင်လည်း လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုကို အိပ်ဖတ်ချင် ဖတ်နေသည်။ အများအားဖြင့် တော့ သူ့အကြိုက်ဆုံး သီချင်းဟောင်း တစ်ပုဒ်၊ နှစ်ပုဒ်ကို လေ့ကျင့်နေ တတ်သည်။ (မင်းဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်။

'ကျွဲပေါက် လိမ့်ကျတယ်') ရံခါတွင်လည်း အုပ်ဆောင်းမပါသည့် မီးလုံးကို မော်ကြည့်နေတတ်သည်။ မျက်နှာကြက်တွင် တစ်ချိန်လုံး လင်းနေသည့် မီးလုံး၊ မုန်းတီးစွာ စိုက်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ဒီမီးလုံးသည် သူ့အား ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိအောင် တစ်ချိန်လုံး ငုံ့ကြည့်နေသည် ထင်၏။ အိပ်လို့ မရလောက်အောင်လည်း မျက်လုံးကို အနှောင့်အယှက် ပေးသည်။ လျှို့ဝှက် ကြံစည်မှုတစ်ခု လုပ်ဖို့ ခက်ခဲအောင် အနှောင့်အယှက် ပေးနေတာလည်း သည် မီးလုံးပင်။ သူက လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကျိတ်ကြိနေသူ ဖြစ်သည်။ ဘယ်တော့မှ သည်အကြံ ခေါင်းထဲက မထွက်။ ဒီအတွက် သူ့ခံနိုင်ရည် ရှိသည်။ ဇွဲရှိသည်။ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင် သိုသိပ်ရမည်ကို သူ သိသည်။

ဒီအတွက် လက်နက်ပစ္စည်း လိုသည်။ ရုံးထုတ်သည့် နေ့တွင် စွန့်စားခန်း ဖွင့်ရမည်။ သူတို့လက်မှ လွတ်ပြီး ကားတစ်စီးရလျှင် ကိစ္စပြီး ပြီ။ လက်နက်ကလေးကို သူ့အသင့်လုပ်ထားပြီးပြီ။ သွားကြားထိုးတံသာသာ ရှိသည့် လက်ပွတ်စူးကလေး။ သို့သော် လူတစ်ယောက်၏ ဇီဝိန်ကို မြေ နိုင်သည်။ အိမ်သာသုံး ဘရပ်ရှ်မှ ဝိုင်ယာကြိုး တောင့်တောင့်ကလေး တစ်စကို ယူပြီး သစ်သားချောင်းကလေးကို လက်ကိုင်အဖြစ် ဖန်တီးလိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်ပွတ်စူးကလေး ဖြစ်သွားသည်။ ထိပ်ဖျားကို သီမံ တလင်းနှင့် မြည့်နေအောင် ချွန်ထားပြီးပြီ။ မြို့ကို ရထားဖြတ်မောင်းချိန် စောင့်ပြီး ဘေးအခန်းတွေ မကြားအောင် သွေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒုရဲမှူး မေယာ၏ လည်မျိုကိုစိုက်၍ အင်အား မဆိုစလောက် သုံးလိုက်ရုံပင်။ ဒီပစ္စည်းကလေးကို အိပ်ရာအောက်တွင် သိမ်းထားသည်။ သည်စူးကလေးကို သွေးရင်း စီမံကိန်း ရေးဆွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အထက်တန်းအောင်ပြီးတော့ ဟစ်ကော့တစ်ယောက် ကင်းဆပ်စ်မှ ကော်လိုရာဒိုသို့ ကြိုရာကားဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။

'အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် အလုပ်ရှာနေတာပါ။ ကုန်ကားကြီးနဲ့ လိုက်လာတာ။ ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်ဘဲ ဒရိုင်ဘာနဲ့ ကျွန်တော် စကားများပါလေရော။ သူက ကျွန်တော့်ကို ထိုးကြိတ်ပြီး ကားပေါ်က တွန်းချခဲ့တယ်။ ကျောက်တောင်တွေ ထိပ်ဖျားက လမ်းလယ်ကောင်မှာ ကျွန်တော် ကျကျန်ရစ်တယ်လေ။ နှာခေါင်းက သွေးတွေ စီးကျနေရင်း ကျွန်တော် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဆက်လျှောက်တယ်။ တောင်စောင်းတစ်ခုမှာ

သစ်ပင်တွေ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ အိမ်ကလေးတွေ လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ နွေရာသီမှာ မြို့ကလူတွေ လာအနားယူတဲ့ စခန်းကလေးမျိုးပါ။ သည်အချိန် ဆို အားလုံး သော့ခတ်ထားတယ်။

'အိမ်ကလေးတစ်လုံးထဲကို ကျွန်တော် သော့ဖျက်ဝင်လိုက်တယ်။ ဟန်ကျလိုက်လေဗျာ။ ထင်းမီးဖို ရှိတယ်။ စားစရာ ဘူးတွေလည်း ရှိတယ်။ ဝိစကီတောင် ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်ကလေးမှာ တစ်ပတ်လောက် နေခဲ့တယ်။ တစ်ခါမှ ဒါလောက် ငြိမ်းချမ်းအေးဆေးတဲ့ နေရာမျိုးမှာ ကျွန်တော် မနေခဲ့ရဖူးဘူး။ နှာခေါင်းက နာပြီး မျက်လုံးတွေပါ အညှီအမည်း ရွဲနေပေမယ့် ကျွန်တော် ပျော်နေတယ်။ နှင်းကွဲလို့ နေလုံးပြုလာတဲ့အချိန် အဲဒီကကောင်းကင်မျိုး ကျွန်တော် ဘယ်မှာမှ မမြင်ဖူးဘူး။ မက်ဆီကို ဆောင်းတွင်းရှုခင်းနဲ့ တူတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ တခြားအိမ်ကလေးတွေကို လျှောက်ဖွင့်ပြီး ကျွန်တော် စားစရာ ရှာတယ်။ ကင်ပြီးသား ဝက်ပေါင်ခြောက် တွေ အပြင် ရေဒီယိုတစ်လုံးနဲ့ ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ပါ ရလာတယ်။ ဒါထက် ပျော်စရာကောင်းတာ ဘယ်ရှိတော့မလဲ။ သေနတ်တစ်လက်နဲ့ တစ်နေကုန် လည်တယ်။ ပျော်လွန်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တာဖ်လို ထင်လာတယ်။ ပဲသီးဘူးတွေဖောက်ပြီး ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ကြော်စားတယ်။ ဗိုက်ပြည့်ရင် မီးလင်းဖိုနံ့ဘေးမှာ ဝှမ်းစောင်ခြံပြီး သီချင်းနားထောင်ရင်း အိပ်တယ်။ ဘယ်သူမှ ပေါ်မလာဘူး။ နွေဦးပေါက်တဲ့အထိ နေဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထား တယ်'

ဟစ်ကော့က သူ့လွတ်မြောက်ရေး စီမံကိန်း အောင်မြင်လျှင် ကော်လိုရာဒို ကျောက်တောင်တွေဆီ ပြန်သွားပြီး သည်အိမ်ကလေးမှာ နွေဦးပေါက်အထိ နေဖို့ စိတ်ကူးထားသည်။ (တစ်ယောက်တည်းပေါ့။ သူ့စီမံကိန်းတွင် ပယ်ရီ မပါဘူးလေ။ ပယ်ရီအနာဂတ်ကို သူ့စိတ်မဝင်စား) သည်အချိန်ပိုင်းတွင် ဒစ်ဟစ်ကော့တစ်ယောက် သူ့စိတ်ကူးနှင့် သူ ပျော်နေ သည်။ အားအားရှိလျှင် လက်ပွတ်စူး လက်ကိုင်ကလေး လူမမြင်အောင် ချောနေသည်။ မီးရထား ဖြတ်သွားသည့် အကာလ ညအခါများတွင် စူးကလေး ချွန်သထက် ချွန်အောင် သွေးသည်။

*

မတ်လ ၁၀ ရက်နေ့ ကြာသပတေးနေ့။ ရဲမှူးကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီး တလာစီတယ်။ အိပ်ရာအောက်က လက်ပွတ် စူးကလေး တွေသွားတယ်။ အသိမ်းခံလိုက်ရသော်လည်း အရေးယူ မခံရ။ ရဲမှူးက ပြုံးပြီး ဘာလုပ်ဖို့များပါလိမ့် ဆိုပြီး တွေးနေပုံ ရတယ်။

*

ပယ်ရီ စဉ်းစားနေသည်က တစ်မျိုး၊ ရယ်စရာ ပြုံးစရာ ကလေးကလား အလုပ်မျိုးမဟုတ်။ သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ကြိဆနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိန်တွေ ကြာလာတော့ တရားရုံးရှေ့ကွက်လပ် မြင်ကွင်းနှင့် ရင်းနှီးလာသည်။ ပုံမှန် လာရောက်ကြသူများနှင့် သူတို့ အမူအကျင့်တွေကို သတိထားမိလာ သည်။ ဥပမာ ကြောင်နှစ်ကောင်။ အညိုရောင် ကြောင်ထီးကြီးတွေ၊ နေဝင် ချိန် ဆိုလျှင် သူတို့ ရောက်လာကြပြီ။ ယောင်လည်လည်ဖြင့် ကားတွေကို လျှောက်ပတ်ကြည့်နေပုံက ထူးဆန်းနေသည်။ ဒါကြောင့် ပယ်ရီ စိတ်ဝင် စားနေသည်။ မစွက်မေယာ ရှင်းပြမှ သူတို့တစ်တွေ ကားရှေ့ဆန်ခါထဲမှ ငှက်သေတွေကို ရှာဖွေစားသောက်ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဒီ အကြောင်း သိရတော့ သူတို့ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ငါ့ ဘဝလည်း ဤသို့သာပဲဟု တွေးမိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ကို ပယ်ရီ သတိထားမိသည်။ ဗလ ကောင်းကောင်း၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူကြီး လူကောင်းပုံစံ အမျိုးသားကြီး တစ်ယောက်။ ငွေရောင်ဆံပင်များပိုင်ရှင်။ မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိမထင်သည့် ပုံမျိုး။ စိတ်ကူး တစ်ခုတွင် နှစ်မျောနေပုံဖြင့် စက္ခုန္တရုဗြီး လမ်းလျှောက်တတ်သည်။ လေးထပ်ပေါ်မှ အကျဉ်းသား အကဲခတ်မှားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလူကြီးသည် အပေါင်း အသင်းများနှင့် တွေ့လျှင် ရပ်ကာ ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စကားပြောနေတတ်သည်ကိုလည်း သူ့လှမ်းမြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒီလိုအခါမျိုးတွင်တော့ ဒီလူကြီးသည် အလွန်လူသားဆန်သည့် လူကြီး ပါကလားဟု ပယ်ရီ တွေးမိသွားတတ်ပြန်သည်။ ဟုတ်သည်။ သူ့ပုံက တော်ဖြောင့်မှန်ကန်မည့် ပုံမျိုး။ သမာသမတ်ရှိမည့် ပုံမျိုး။

ထိုလူကြီးကား အခြားမဟုတ်ပေ။ အမှတ် ၃၂ တရားစီရင်ရေး နယ်မြေမှ တရားသူကြီး၊ ဥပဒေပညာရှင် ရိုလန်တိတ် ဖြစ်သည်။ ဖာစ်ကော့၊ စမစ် အမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးမည့် ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ် တရားသူကြီး ဖြစ်သည်။ မကြာခင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအကြောင်း ပယ်ရီ သိခွင့်ရခဲ့သည်။ အလွန် ချမ်းသာပြီး ကင်းဆပ်စ် အနောက်ပိုင်းတွင် လူတကာ ကြောက်ရွံ့ လေးစားရသည့် နာမည်တစ်လုံးနှင့် နေသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆိုပါလား။ မြေတွေ အများကြီး၊ မြင်းတွေ အများကြီးပိုင်ပြီး ဇနီးချောတစ်ယောက်လည်း ပိုင် ဆိုင်သေးသည်တဲ့။ သူတို့တွင် သားနှစ်ယောက်ရှိပြီး အငယ်တစ်ယောက် တိမ်းပါးသွားသဖြင့် မိဘမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို သားငယ်အား အစားထိုး သည့် အနေဖြင့် ခေါ်ယူမွေးစားထားကြောင်းလည်း သိရသည်။ တစ်ခါတွင် မစွက်မေယာကို ပယ်ရီပြောဖူးသည်။ ဒီလို တရားသူကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရတာ ကံကောင်းတာပေါ့။ သက်သက်ညာညာ သူ စဉ်းစားကောင်းပါ တယ် နော်

တကယ်တွင် ဒီအတိုင်း ဖြစ်လာမည်ဟု ပယ်ရီ မထင်ပါ။ သူ ယုံကြည်ထားသည်က ကူလီဗန်ဆီသို့ ရေးသည့်စာပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ပြစ်မှုက ခွင့်လွှတ်နိုင်သည့် အမှုမျိုး မဟုတ်ကြောင်း သူသိနေသည်။ သူက သူတို့အခေါ် လှေကားသုံးထပ်ရှိသည့် မျှော်စင်ကို တက်ရရှိ ရာနှုန်း ပြည့် တွက်ထားသည်။ သို့သော် လုံးဝ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေသူတော့ မဟုတ်။ ကောက်ရိုးမျှင်ကလေး ဖြစ်ဖြစ် တွေ့လိုတွေ့ငြား သူရှာဦးမည်သာ။ ဆိုခဲ့ ပြီး ဖြစ်သလို သူ့တွင်လည်း သူ့အစီအစဉ်နှင့် သူ ရှိသည်။

ဒီကိစ္စက လူငယ်နှစ်ယောက် အပေါ်တွင် မူတည်နေသည်။ ကွက်လပ်ထဲမှ သူ့ ပြတင်းပေါက်ကို မော်ကြည့်မော်ကြည့် လုပ်နေသည့် လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ပယ်ရီ သတိထားမိနေသည်။ သူတို့ကို အသာ စောင့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ တစ်ယောက်က ဆံပင်နီနီ၊ နောက်တစ်ယောက် က အသားညိုညို။ ရံခါတွင် သူ့ပြတင်းပေါက်အထိ မြင့်သည့် သစ်ပင်ကြီး၏ ခြေရင်းတွင် ရပ်ပြီး မော်ကြည့်နေတတ်သည်။ ရံခါတွင် ပြုံးပြသည်။ လက်ပြသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို အချက်ပြနေသည့်အလား။ တကယ်လား၊ သူ့စိတ်ထင်လား၊ စကားတော့ မပြောကြ။ ပြောလျှင်လည်း ကြားနိုင်သည့် အကွာအဝေး မဟုတ်။ ပြီးတော့ ရိပ်ခနဲ မြင်ပြီး သူတို့ ပျောက်သွားကြ သည်သာ။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် အကျဉ်းသားက ကျိန်းသေပေါက် တွက်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းမဲ့လာပြီး မော်မော်ကြည့်နေသည်တော့ မဟုတ် တန်ရာ။ တစ်ခုခုအတွက်နှင့် စွန့်စားချင်နေသူ လူငယ်နှစ်ယောက်လား။ မိမိကို စွန့်စွန့်စားစား ကယ်တင်ဖို့ စိတ်ရှူးပေါက်နေသည့် ချာတိတ် နှစ်ယောက်လား။ ပယ်ရီ အမျိုးမျိုး တွေးကြည့်နေသည်။

သူ မြေပုံတစ်ခု ကောက်ဆွဲလိုက်သည်။ ကွက်လပ်တစ်ခုလုံး၏ မြေပုံ။ ကားတစ်စီးရှာပြီး ရပ်စောင့်ရမည့် နေရာကို အမှတ်အသား လုပ်ပြ လိုက်သည်။ သည်ကားဖြင့် ထွက်ပြေးမည်။ မြေပုံအောက်တွင် မှတ်ချက် ရေးလိုက်သည်။

“သံဖြတ်လွှ ငါးလက်မလောက် လိုတယ်။ တခြား ဘာမှ မလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ အလုပ်ကို သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားပါ။ မိသွားရင် မင်းတို့ ဘာဖြစ်မလဲ သိလား။ (နားလည်ရင် ခေါင်းညိတ် ပြပါ)။ မင်းတို့ တစ်သက်လုံး ထောင်ထဲမှာ အချိန် ကုန်သွားနိုင်တယ်။ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ နောက် တစ်ခု မင်းတို့ကို ငါ ဘယ်လို ယုံရမှာလဲ။ မင်းတို့ ငါ့ကို ခေါ်ပြီး ပစ်သတ်ရင်ရော။ ပြီးတော့ ဟစ်ကော့ကျတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အစီ အစဉ်အားလုံး သူ့အတွက်ပါ စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်ပါ။”

ပယ်ရီက ဒီမြေပုံစာရွက်ကို အထပ်ထပ်ခေါက်ပြီး နောက်တစ်ခါ သူတို့လာလျှင် ပြတင်းပေါက်မှ ပစ်ချပေးဖို့ အသင့်စောင့်နေသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ထပ် ပေါ်မလာတော့။ နောက်ဆုံး ပယ်ရီ သူ့ကိုယ် သူ စိတ်မချ ဖြစ်လာသည်။ သည်နှစ်ယောက် ကွက်လပ်ထဲ ရောက်ရောက် လာတာ တကယ်လား။ ငါထင်ယောင်ဝိုးဝါး ဖြစ်နေတာလား။ (ငါ ကြောင် များ သွားပြီလား။ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း အစ်မတွေက သူ့ကို ရှူးနေပြီ လားဆိုပြီး ရယ်ပွဲဖွဲ့ခဲ့ကြဖူးတယ်။ လရောင်ကို ရိုးရိုးမကြည့်ဘဲ အရိပ်ထဲ ကနေ ချောင်းချောင်းကြည့်လို့တဲ့) ဒီလူငယ်နှစ်ယောက် အကြောင်း နောက် ထပ် မစဉ်းစားတော့ဘဲ နောက်တစ်ခုကို စဉ်းစားပြန်သည်။ ဒီနည်းကတော့ အရှင်ထွက်ထွက်ဖို့ မဟုတ်။ အသေထွက်ထွက်ဖို့ ဖြစ် သည်။ ထောင်ကျတော့

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မသေနိုင်အောင် ကြည့်မှန်။ ခါးပတ်၊ ဖိနပ်ကြီး၊ လည်စည်း စသည့်ပစ္စည်းများ အခန်းထဲ မသွင်းရ။ သူက မီးလုံးကို အသုံးပြုဖို့ စိတ်ကူးထားသည်။ မီးလုံးအပေါ် သူနှင့် ဟစ်ကော့ မြင်ပုံချင်း မတူကြ။ သူက မီးလုံးကို တံမြက်စည်းနှင့် လှမ်းရိုက်ခဲ့မည်။ ဒီစီမံချက်ကို တစ်ညတွင် သူ အိပ်မက်မက်သည်။ မီးလုံး အကွဲစဖြင့် လက်ကောက်ဝတ် သွေးကြောကို သူ လှီးချလိုက်သည်။ ဒီ အိပ်မက်အကြောင်း သူ ပြန်ပြောပြ သည်။

‘ကျွန်တော် အသက်မရှူနိုင်တော့ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်အတိ ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော့်အခန်းနံရံတွေလည်း ပြိုကျသွားတယ်။ ကောင်းကင်ကြီး နိမ့်ဆင်းလာတယ်။ အဲဒီမှာ ငှက်ငါကြီးကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်တာ’

ပယ်ရီသည် ကလေးဘဝကတည်းက ဆူးခင်းလမ်းကို ဖြတ်သန်း ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ကာလေကလွင့်နှင့် ပျံကျပုံစံဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ လက်ရှိဘဝက အကျဉ်းသား။ ကြက်တူရွေး မျက်နှာ ငှက်ငါကြီးများ၊ ရောမ ငှက်ကြီးတစ်ကောင် ပျံဝဲသည်။ အတော် မခတ်ဘဲ အိပ်မက်ထဲသို့ ဆင်းသက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ရန်သူတွေကို ချွေမှုန်းပြီး ကျွန်တော့် ကို လာကယ်နေကျ ငှက်ငါကြီး။

‘ကျွန်တော့်ကို ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်လို ခြေနဲ့ ညှပ်ပြီး ပွေ့ယူ သွားတာ၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ မြင့်တက်သွားတယ်။ ကွက်လပ် ထဲမှာ လူတွေ အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေတာ ကျွန်တော် အတိုင်းသား မြင်နေ ရတယ်။ ရဲမှူးက သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် လွတ်သွားလို့ လူတွေ ဒေါသတကြီး အော်ဆဲနေကြတယ်။ ကျွန်တော်က လေဟုန်စီးပြီး လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ရောက်နေပြီ။ သူတို့အားလုံးထက် မြင့်မြတ်တဲ့ တစ်နေရာ ကို ပျံသွားနေပြီလေ’

*

အမှု ရုံးချိန်းက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။ ဤနေ့ မတိုင်မီ တရားခံ ရှေ့နေများသည် တရားခံများနှင့် ဆက်တိုက် ငွေငွေ တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။ ရုံးပြောင်းစစ်ဖို့လည်း စဉ်းစားကြသည်။ သို့သော်

ဝါရင့်ရှေ့နေကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည့် မစ္စတာ ဖလင်းမင်းက သည်မြို့တွင် အစစ်ခံရမည်ကို ကြောက်နေသော အမှုသည် ချာတိတ်နှစ်ယောက်အား ရှင်းပြသည်။

ဘယ်မှာ စစ်စစ် လူထုရဲ့ သဘောထားက မင်းတို့အပေါ်မှာ အတူတူပဲ။ ဒီမှာ ဥယျာဉ်မြို့မှာ စစ်တာက ပိုကောင်းတဲ့အကြောင်း မင်းတို့ကို ဦး ရှင်းပြမယ်။ ဒီမြို့ကလေးဟာ ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ မြို့ကလေး ဖြစ်တယ်။ လူဦးရေ သောင်းတစ်ထောင်ရှိတယ်။ ဘုရားကျောင်း နှစ်ဆယ့် နှစ်ကျောင်းရှိတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီး အများစုဟာ သေဒဏ်ကို ဆန့်ကျင်ကြ တယ်။ ခရစ်ယာန်လောကနီတိနဲ့ မညီဘူးဆိုပြီး လက်မခံကြဘူး။ ကလပ်တာ မိသားစု ကိုးကွယ်တဲ့ ခင်ကြီးကိုဝင် ကိုယ်တိုင် သေဒဏ်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ ဘုန်းကြီးလေး၊ ဒီပြစ်ဒဏ်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ တရားတွေ အမြဲတမ်း ဟောနေ တာ။ တို့ ဦးတည်ချက်က မင်းတို့ အသက်မသေရေးပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီမှာ အမှုစစ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ’

အစီအစဉ်အရ စမစ်၊ ဟစ်ကော့နှင့် သူတို့ရှေ့နေနှစ်ယောက် တရားသူကြီး ရှေ့မှောက်တွင် လူပြရသည်။ ပြီးသည်နှင့် တရားခံရှေ့နေကြီး ဖလင်းမင်းက သူ့အမှုသည်အား စိတ်ကုဆရာဝန်နှင့် စစ်ပေးဖို့ ရုံးတော်သို့ လျှောက်ထားသည်။ ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည့် လားနက်ပြည်နယ် စိတ်ရောဂါကု ဆေးရုံကြီးတွင် စစ်ဆေးပေးဖို့ အဆိုပြု သည်။ ရုံးတော်က သဘောတူသည်။ အစောင့်အကျပ် တင်းကျပ်စွာဖြင့် ဆေးရုံတင်ထားပြီး သူတို့၏ စိတ်အနေကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပေးဖို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရူးသွပ်နေသူတွေလား၊ အသိဉာဏ် ထုံထိုင်းနေသူ တွေလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုခံကာကွယ်ဖို့ နားမလည်နိုင်လောက်အောင် စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေသူတွေလား စိစစ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။

လားနက်မှာ ဥယျာဉ်မြို့ကလေး၏ အရှေ့ဘက် မိုင်တစ်ရာ ဝေးသည့် မြို့ဖြစ်သည်။ ဟစ်ကော့၏ရှေ့နေ ဟယ်ရစ်ဆင်စမစ်က မနေ့က ပင် လားနက်သို့ ရောက်သွားပြီး သက်ဆိုင်ရာ ဆေးရုံဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ရုံးတော်သို့ တင်ပြသည်။

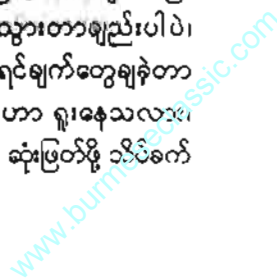
‘လားနက်ဆေးရုံက ဆရာဝန်ကြီးတွေက ဒီလိုပြောတယ် ခင်ဗျ။ သူတို့ဆေးရုံက ဆေးရုံပေါက်စလေးပါတဲ့၊ သူတို့ ဆေးရုံမှာ အဆင့်မြင့်

စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတွေ မရှိပါဘူးတဲ့၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ စစ်ဆေးမယ်ဆိုရင်တောင် အချိန်အကြာကြီး ယူရပါတယ်တဲ့။ အချိန် လေးပတ်ကနေ ရှစ်ပတ်အထိ ကြာနိုင်ပြီး လုပ်မယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းစဖို့ လိုပါတယ်တဲ့ ခင်ဗျ။ နောက်တစ်ချက်က ပြည်နယ်တစ်ခုထဲက ကိစ္စဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ကုန်ကျစရိတ် လုံးဝ မရှိပါဘူးလို့ ပြောပါတယ် ခင်ဗျ’

ဒီလျှောက်လဲချက်ကို အထူးလက်ထောက် တရားလိုရှေ့နေ လိုဂန် ဂရင်းက လုံးဝ လက်မခံဘဲ ကန့်ကွက်သည်။ ယာယီစိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်မှုကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး သူတို့ ထွက်ပေါက်ရာနေကြောင်း သူက မြေမြေချင်းမို့ ခြေမြင်နေသည်။ တရားခံတွေကို သနားအောင် တရားခွင်မှာ သူတို့ ဖွဲ့နဲ့မည်။ (သည်လို ရှေ့နေတွေကို ခံရတဲ့ဘက်က မကြည့်ဘဲ လူသတ်သမားဘက်က ငိုပြသူတွေဟု လိုဂန်ဂရင်းက မြင်သည်။)

ဂရင်းသည် ကင်တတ်ကီနယ်သား ဖြစ်ပြီး အရပ်ပျပ်ပျပ်နှင့် အလွန် ရန်လိုသော ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူက ရုံးတော်အား ကပ်ဆပ်စ် ပြည်နယ် ဥပဒေကို ရွတ်ပြသည်။ အသိဉာဏ် မှန်မမှန်နှင့် ပတ်သက်၍ မက်နော်ထင် ဥပဒေကို သူက အကိုးအထားကပြုပြီး ရုံးတော်ကို တင်ပြ သည်။ ယင်းဥပဒေမှာ ဗြိတိသျှတို့ တင်သွင်းခဲ့သည့် ရှေးဟောင်း ဥပဒေ၊ တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ အပြစ်ကျူးလွန်သူဟု ယူဆရသူသည် သူ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အမှုအတွက် မှားယွင်းကြောင်းစစ်လျှင် သူသည် ယင်းအမှုအတွက် တာဝန်ယူရမည်။ စိတ်အနေမမှန်သူဟု မယူဆနိုင်။ ဂရင်းက ဆက်ဆွေးနွေးသေးသည်။ ကင်းဆပ်စ် ဥပဒေအရ တရားခံ၏ စိတ်အနေကို ရိုးရိုးဆရာဝန်များကပင် အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သူဟု ဆိုထား ကြောင်း၊ ဤသည်ပင်လျှင် လုံလောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်းများ ပြောပြီး ပိုးပိုး ဒေါက်ဒေါက် ဆက်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ခရိုင်မှာ ဒီလိုနဲ့ အမှုတွေ ပြီးခဲ့တာ များပါပြီ၊ နှစ်တွေ ကြာခဲ့ပါပြီ၊ ဘယ်စိတ်ပါရဂူမှ မပါဘဲ ပြီးသွားတာများပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အရပ်ဆရာဝန်တွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ စီရင်ချက်တွေချခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ရူးနေသလား၊ ကောင်းနေသလား၊ စိတ်မှန်သလား၊ မမှန်ဘူးလားဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ သိပ်ခက်

တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် တရားခံတွေကို လားနက်ပို့ပြီး စစ်ဆေးဖို့ ဆိုတာ လုံးဝ မလိုအပ်ပါဘူး၊ အလကား အချိန်ကုန်ရုံသာသက် ဖြစ်မှာပါ။ ဒီကန့်ကွက်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တရားခံ ရှေ့နေ စမစ်က ဆွေးနွေး သည်။

‘ဒီအမှုကိုတော့ အခြားအမှုတွေနဲ့ ခွဲခြားခြား စဉ်းစားစေချင်ပါ တယ်။ အထူးသဖြင့် စိတ်အနေ မှန်မမှန်ကိစ္စပါ။ အသက်နှစ်ချောင်းဟာ ကြီးတန်း ပေါ်မှာ ရောက်နေပါတယ်။ သူတို့ ကျူးလွန်တဲ့ပြစ်မှု ဘာကြီးဖြစ်နေ ဖြစ်နေ သူတို့ဟာ အရည်အချင်းပြည့် စိတ်ပညာ ဆရာဝန်ကြီးတွေရဲ့ စစ်ဆေးမှုကို ခံယူခွင့် ရှိပါတယ်’

ပြီးတော့ သူက တရားသူကြီးကို ဦးတိုက်လျှောက်ထားသည်။

‘တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ စိတ်ပညာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ အံ့ဖွယ်ဘနန်း တိုးတက်လာပါတယ်။ ပြည်ထောင်စု တရားရုံးမှာလည်း ရာဇဝတ်မှုတွေကို ဒီသိပ္ပံနည်းပညာကို အသုံးပြုပြီး စစ်ဆေးကြားနာမှုတွေ ပြုနေပါပြီ။ ကျွန်တော့်အမြင်မှာတော့ ဒီပညာရပ်ဟာ သိပ်တန်ဖိုးရှိတဲ့၊ သိပ်အသုံးဝင်တဲ့ မျက်နှာစာအသစ်တစ်ခုလို့ ထင်ပါတယ်’

အဆိုကို တရားသူကြီးက ပယ်ချဖို့ များသည်။ မိတ်ဆွေဥပဒေ ပညာရှင်တစ်ယောက်က သူ့ကို မှတ်ချက်ချဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ‘တိတ်ဟာ စာအုပ်ကြီးသမားပါ’တဲ့။ သူ တမင် တရားသေဝါဒသမား လုပ်နေခြင်း မဟုတ်။ သို့သော် ဥပဒေစာအုပ်ကိုတော့ သူ ဘယ်တော့မှ လက်က မချ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကပင် သူ့ကို ဝေဖန်သေးသည်။ ‘ကျုပ်မှာ အပြစ်မရှိရင် သူလို တရားသူကြီးနဲ့ တွေ့ချင်မှာ၊ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ဝေးဝေးရှောင် မယ်’ တဲ့။ တရားသူကြီး တိတ်က ဒီဝေဖန်မှုတွေကို လုံးဝငြင်းဆိုခြင်း မပြုပေ။ သူက ဥပဒေဘက်တော်သား စစ်စစ်ဖြစ်သည်။ ဥပဒေက ပြောသည့် အတိုင်း သူလုပ်မည်။ ဥပဒေက ခိုင်းသည့်အတိုင်း သူလိုက်နာမည်။ တရားခံနှစ်ဦး၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အနေအထားကို စစ်ဆေးဖို့ ဥယျာဉ်မြို့ ဆရာဝန် သုံးဦးပါသည့် အဖွဲ့ကို ဖွဲ့ပေးလိုက်သည်။ (ဆရာဝန်သုံးဦး ပါဝင်သည့် အဖွဲ့သည် တရားခံနှစ်ဦးနှင့် တစ်နာရီခန့် စကားပြောပြီး သူတို့တွင် စိတ်ရောဂါနှင့် ပတ်သက်သည့်လက္ခဏာ တစ်ခုတစ်ရာ မတွေ့ရ

ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။ ဒီအကြောင်းကြားတော့ ပယ်ရီစမစ်က ‘သူတို့ ဘာသိမှာလဲ၊ သူတို့က အများကြိုက်ပဲ ပြောမှာပေါ့’ ဟု ဆိုသည်။ ဟစ်ကော့၏ ရှေ့နေကလည်း တောင်းဆိုချက် မရသဖြင့် ဒေါပူနေသည်။ လားနက်သို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်သွားပြီး ဥယျာဉ်မြို့ တရားရုံးသို့ စေတနာ့ဝန်ထမ်းလာပြီး တရားခံများနှင့် တွေ့ဖို့ စိတ်ရောဂါက ဆရာဝန် ကြီးများအား မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ဒေါက်တာမစ်ချယ်ဂျွန်း ဆိုသူ ဆရာဝန် တစ်ယောက်က လိုက်ခဲ့ပါမည့်အကြောင်း သဘောတူသည်။ သူက အလွန် တော်သည့် လူငယ်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အသက်သုံးဆယ်ပင် မပြည့်တတ်သေး။ မူခင်းဆိုင်ရာ စိတ်ပညာတွင် အဟုတ်ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။ ဥရောပနှင့် အမေရိကန် တက္ကသိုလ်များမှ စိတ်ပညာ ပါရဂူ ဘွဲ့တွေ တစ်သိကြီး ယူထားသူ ဖြစ်သည်။ သူက ဟစ်ကော့နှင့် စမစ်ကို စစ်ပေးဖို့ သဘောတူသည်။

မတ်လ ၁၄ ရက်နေ့ နံနက်တွင် အမှုပြန်စစ်သည်။ နောက်ထပ် ရှစ်ရက် ရုံးချိန်းရွှေ့ဖို့ ဆွေးနွေးကြသည်။ အကြောင်းနှစ်ခုကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်ကြောင်းမှာ အရေးကြီးဆုံး သက်သေဖြစ်သည့် ဟစ်ကော့၏အဖေ မကျန်းမာသဖြင့် အစစ်မခံနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ကြောင်းမှာ ဘူတာရုံ၊ စားသောက်ဆိုင်များနှင့် မြင်သာသည့် နေရာမှန်သမျှတွင် ကလပ်တာ အိမ်ကြီးနှင့် ရှေ့မြင်မြင် ယာတော့ကို မတ်လ ၂၁ ရက်နေ့တွင် လေလံပစ်တော့မည့်အကြောင်း ဧရာမစာလုံးကြီးတွေနှင့် ဆိုင်းဘုတ်တွေ လိုက်ချိတ်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဟယ်ရစ်ဆင်စမစ်က ရုံးတော်သို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားသည်။

‘ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ ဒီအကြောင်းပြချက်တွေကြောင့် ရုံးတော်က ရက်ချိန်းရွှေ့ဖို့လိုမယ် မထင်ပါဘူး၊ အိမ်နဲ့ခြံရောင်းမယ်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေ ချိတ်ထားတာ ခုမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့က စရေမယ်ဆိုရင် တစ်ပတ်ကြာနဲ့ပါပြီ။ အတိအကျ ပြောရရင် ရုံးတော်က ဒီအမှု မစခင်တစ်ရက်အလိုမှာ ဒီဆိုင်းဘုတ် တွေ ချိတ်ခဲ့တာပါ။ အမှုကို ရည်ရွယ်ပြီး လူတွေရဲ့ စိတ်ကို ရွှေပေးတဲ့ သဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သတင်းစာထဲမှာရော၊ ရေပီယိုမှာပါ ဒီကြော်ငြာ ပါနေပြီးသားပါ။ ပါပါ၊ မပါပါ လူတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဒီကိစ္စကို တယ်သုဒ္ဓ မှေးထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂျူရီအဖွဲ့ဝင် လုပ်ချင်တဲ့လူပေါင်း တစ်ရာငါးဆယ်

စာရင်းပေးထားပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့် အမှုချိန်း နောက်ထပ်ရက်ရွှေ့ဖို့ မလိုဘူး ထင်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

တရားသူကြီး တိတ်က အဆိုကို ဘဝင်မကျ။ ဘာမှ အကြောင်း မပြဘဲ တုံးတံ့ကြီး ပယ်ချလိုက်သည်။

*

နှစ်ဆန်းပိုင်းတွင် ကလပ်တာမိသားစု၏ ခြံနီးနားချင်း ဟီဒီယိုအာရီဒါ မိသားစု နီဘရာစကာကို ပြောင်းဖို့ လယ်ယာသုံးပစ္စည်းတွေ လေလံတင်ခဲ့ သည်။ လေလံဆွဲသူပေါင်း တစ်ရာကျော်သဖြင့် အောင်မြင်သည့် လေလံပွဲဟု အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြရသည်။ ကလပ်တာ လေလံပွဲကို လာရောက်သူပေါင်း ငါးထောင်ကျော်သည်။ ဝက်ဝက်ကွဲ စည်ကားသော ပွဲဖြစ်သည်။ ဟိုးလ်ကုမ်း ၏ မကြုံစဖူး ထူးထူးခြားခြား ပွဲမျိုးဖြစ်သည်။

ရွာကလေး၏ အခင်းအကျင်း အနေအထားလည်း ပြောင်းလဲသွား ခဲ့သည်။ ဘုရားကျောင်း အမျိုးသမီး ဝတ်အသင်းတော်က ကလပ်တာဂိုဒေါင် တစ်လုံးကို စားသောက်ဆိုင်နှင့်တွဲလျက် မုန့်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့လိုက်သည်။ ဟမ်ဘာဂါ လုပ်ဖို့ တစ်နေ့ အသားပေါင် နှစ်ရာငါးဆယ် ရောင်းပေးသည်။ မုန့်မျိုးစုံ ဖုတ်ရောင်းသည်။ ဝက်ပေါင်ခြောက်က နေ့စဉ် ပေါင်ခြောက်ဆယ်ကျော် ရောင်းရသည်။ ဒီလို ဒီလို စည်ကားနေသော်လည်း ခုလို လေလံပွဲကြီးမျိုးဖြင့် အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူမျှ မထင်ခဲ့ကြပေ။ အနောက် ပိုင်း ကင်းဆပ်စ်တွင် အစည်ကားဆုံး လေလံပွဲအဖြစ် သမိုင်းတွင်သွားလေ တော့သည်။ နယ်အရပ်ရပ်မှ ရောက်လာသည့် ကားများဖြင့် ဟိုးလ်ကုမ်း တစ်ရွာလုံး ပြည့်ကျပ်သွားသည်။ အိုကလာဟိုးမား၊ ကော်လိုရာဒို၊ တက် ဆက်စ်၊ နီဘရာစကာ နံပါတ်ပြားမျိုးစုံဖြင့် ကားတွေ။ ရေညိုမြောင် ယာတော မှသည် ကလပ်တာအိမ်ကြီးသို့တိုင် ကားတွေ တန်းစီလျက်။

လူသတ်သမားနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးဖော်ထုတ်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အိမ်ကြီးကို အများပြည်သူသို့ ပထမဆုံး ဖွင့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နှင်းကွဲစ ပြုပြီး ရာသီဥတုကောင်းနေသည့် မတ်လလယ် ဖြစ်သဖြင့် အချို့က လည်း အိမ်ကြီးကို သက်သက်လာကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆီးနှင်းတွေ

ပျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း မြေကြီးက မခြောက်သေးသဖြင့် တစ်ရွာလုံး ဗွက်ပေါက် နေတော့သည်။

ယာတောပိုင်ရှင်ကတော် တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မစ္စက်ဘီလ်ရစ်စီက 'ရှဲ့တွေ ဗွက်တွေနဲ့ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီအချိန်ဆို ဘာမှ အလုပ်မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ခြံနဲ့အိမ်လည်း ရောပြီး လေလံပစ်လိုက်မှ ထင်တယ်' ဟု ညည်းတွားသည်။ စင်စစ် ရာသီဥတု သာယာနေသည့်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ လှပသည့် နွေဦးအငွေ့ အသက်ဖြင့် ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့ဖွယ် သာယာနေသည့် နေ့။ မြေပြင်တွေ ဗွက်ထူသော်လည်း နေရောင်က နှင်းမှုန်တွေကို ဖြတ်သန်း လာရသဖြင့် နွေးသည်ဆိုရုံမျှသာ။ နေမင်းကြီးကို နှင်းလွှာရုံနှင့် မိုးတိမ်တွေက ထီးဆောင်ပေးထားသည့်အလား။ သစ်ပင်ပန်းမန်တို့သည် သစ်လွင်စိမ်းလန်း လျက် ရှိသည်။

မစ္စတာ ကလပ်တာ၏ သစ်တော်ခင်းနှင့် ပန်းသီးခင်းမှာလည်း တောင်တန်းပင်များအနားသတ်လျက် စိမ်းစိမ်းစိုစို၊ ပေါင်းပင်တွေ ရှုပ်နေပြီးဖြစ် သည့် မြက်ခင်းကိုဖြတ်ပြီး လူသူကင်းမဲ့နေသော အိမ်ကြီးသို့ စပ်စုလိုစိတ်ဖြင့် သွားနေသူ အများစုမှာ အမျိုးသမီးများ ဖြစ်သည်။ တချို့က ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးတွေကို ဖယ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ မရွံ့မရဲ ရောင်းကြည့်ကြသည်။ အိမ်ကြီး ထဲမှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် မြင်ကွင်းတစ်ခု မြင်လာနိုးနှင့် သူတို့တစ်တွေ ရင်တမမ ဖြစ်နေကြသည်။ ဝိညာဉ်ရိပ် တစ်မျိုးများ မြင်ရလေမည်လားဟု ခါးမဆန့်ဘဲ မျက်နှာနှင့် မှန်ပြတင်းကို မခွာတမ်း ငဲ့၍ ကပ်ကြည့်နေသူများ လည်း မရှား။

လေလံသမားက ပစ္စည်းစာရင်းတွေ အော်ဖတ်ပြနေပြီ။ လယ်ထွန် စက်တွေ၊ ထရပ်ကားတွေ၊ တွန်းလှည်းတွေ၊ နို့ပုံးတွေ၊ အိမ်ရိုက်သံအိတ်တွေ၊ ပေါင်တူကြီးတွေ၊ သံချောင်းတွေ၊ မြင်းတွေကစ ခြံလုပ်ငန်းနှင့် ယာလုပ်ငန်း သုံး ပစ္စည်းမျိုးစုံ ပါသည်။ ကြိုးခွေတွေ၊ သိုးရေချိုးကန်တွေက အစ ပါ သည်။ ပစ္စည်းတွေက ယာသမား၊ ခြံသမားများအတွက် သွားရည်ယိုစရာတွေ ချည်း။ သို့သော် သူတို့၏ လက်ကြမ်းကြီးတွေက အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံနှိုက်ယူဖို့ ကျတော့ လက်နှေးနေကြသည်။ နဖူးကချွေး ခြေမကျအောင် အပင်ပန်းခံ ထားရသည့် ပိုက်ဆံတွေ မဟုတ်လား။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် သံချေးဘက် နေသည့် သော့တွဲပါမကျန် ရောင်းထွက်သွားသည်။ လူငယ်လေးတစ်ယောက်

က ကင်ယန်၏ အပြေးဖိနပ်ကို ဝယ်သွားသည်။ နောက်ဆုံး တောခွေးတွေ ကို လသာသာတွင် ကင်ယန်တို့ လိုက်မောင်းသည့် ကားစုတ်ကြီးပါ ထွက်သွားသည်။

လေလံပွဲကို သယ်ဟယ်ပို့ဟယ်၊ တွန်းဟယ် ရွှေဟယ်နှင့် လုပ်အား ပေးနေသည့် အကူအလုပ်သမားများမှာ ပေါလ်ဟင်းမိ၊ ဗစ်အိုင်းရစ်၊ အဲဖရက် စကော့တလိန်း စသည့် မစ္စတာကလပ်တာ၏ အလုပ်သမားဟောင်းများ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ယနေ့တိုင် သူတို့အလုပ်ရှင်အပေါ် သစ္စာရှိနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ယနေ့သည် သူတို့၏ အလုပ်ရှင်ပိုင် ပစ္စည်းအားလုံး ထုခွဲ ရောင်းချပြီးစီးသည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ယနေ့သည် ရေညိုမြောင်သို့ သူတို့ နောက်ဆုံး လာရောက်ခွင့်ရသည့်နေ့လည်း ဖြစ်သည်။ လေလံပွဲ ပြီးခါနီးပြီ။ အိမ်ကြီးနှင့် ယာတောခြမြေတစ်ခုလုံးကို အိုကလာဟီးမား လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး အား ငှားရမ်းလိုက်ပြီ။ မစ္စတာကလပ်တာ ဖန်ဆင်းခဲ့သည့် ကမ္ဘာကလေး ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းပင်။ ပေါလ်ဟင်းမိက ဒီနေ့အကြောင်းကို အသတ်ခံရ သည့် သူ့သခင် မိသားစုအား သတိရပြီး မချီတင်ကဲ ပြန်ပြောပြသည်။

‘စိတ်ထဲမှာ ဒုတိယအကြိမ် အသုဘ ပို့ရသလိုပါပဲဗျာ’

လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ကျန်တော့သည်။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များကိစ္စ။ အများဆုံးမှာ နန်စီ၏ အချစ်တော် ဘာဘီကြီး အပါအဝင် မြင်းတွေ ဖြစ်သည်။ ညနေစောင်းသွားပြီဖြစ်၍ ကျောင်းဆင်းလာသော နန်စီသူငယ်ချင်း တွေ ရောက်လာကြသည်။ ဆူဆန်ကစ်ဒွဲလ်က ရှေ့ဆုံးမှ။ မြင်းတွေကို လေလံပစ်နေချိန်။ ဆူဆန်က/နန်စီအချစ်တော် ကြောင်တစ်ကောင် တောင်းယူ လိုက်သည်။ သူလိုချင်သည်က ဘာဘီကြီးဖြစ်သည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်၏ အချစ်တော်ကြီး။ ဘာဘီကြီးနှင့် မြစ်ထဲအထိ ဆင်းပြီး ရေချိုးခဲ့ပုံများ၊ ဂျုံခင်းတွေထဲ လျှောက်စီးကြပုံများကို ဆူဆန် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်။ သို့သော် သူ့တွင် ဘာဘီကြီးကို ထားစရာ နေရာ မရှိ။

‘ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်ငါး၊ ခုနစ်ဆယ်..’

လေလံပွဲမှာ နောက်ကျနေပြီ။ ဘာဘီကြီးကို လူတွေ သိပ်စိတ် မဝင်စားကြ။ နောက်ဆုံးတွင် လယ်သမားတစ်ယောက်က ခုနစ်ဆယ်ငါး ဆီလာနှင့် ယူသွားသည်။ လယ်ထွန်ခိုင်းမည်ဟုဆိုသည်။ လေလံအောင်သူ က စောင်းထဲမှ ဆွဲယူသွားတော့ ဆူဆန်က နှုတ်ဆက်ဖို့ လက်မြောက်

လိုက်သည်။ သို့သော် လက်မပြုဖြစ်ဘဲ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့် ပိတ်လိုက် သည်။

ဥယျာဉ်မြို့ တယ်လီဂရမ် နေ့စဉ်သတင်းစာက နောက်တစ်နေ့တွင် ဤသို့ ခေါင်းကြီးပေး ရေးသားခဲ့သည်။

“ဥယျာဉ်မြို့ တရားရုံးတွင် စစ်ဆေးနေသည့် အလွန် ထူးဆန်း ရက်စက်သော လူသတ်မှုကြီးကို တစ်နိုင်ငံလုံး က စိတ်ဝင်စားနေသည်ဟု လူတွေ ထင်နေကြသည်။ သို့သော် ထင်သလောက် မဟုတ်ပါ။ မိုင်တစ်ရာမျှသာ ခေးသော ကော်လိုရာဒိုမြို့က လူတွေပင် လူတိုင်း မသိကြ ပေ။ အသတ်ခံရသည့် မိသားစုနှင့် ဆက်နွယ်ပတ်သက် ပူးသော လူချမ်းသာ အချို့လောက်သာ အမှတ်တရ ရှိနေကြပါလိမ့်မည်။ ရာဇဝတ်မှုများ အပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးများ၏ စိတ်မသက်သာဖွယ် သဘောထား ဖြစ်ပါသည်။ မနစ် ဆောင်းတွင်းက ကလပ်တာမိသားစုလေးယောက် အသတ်ခံရပြီး နောက် ပိုင်းတွင် နိုင်ငံနှင့်အဝန်း အစုလိုက်အပြုံလိုက် လူသတ်မှု များ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ယခုအမှု ကြားနာစစ်ဆေးနေဆဲ ကာလမှာပင် အလားတူ အမှုမျိုး သုံးကြိမ် ဖြစ်ပွားခဲ့ ကြောင်း မျက်နှာပုံးသတင်းအဖြစ် သတင်းစာများက ရေးသားဖော်ပြကြသည်။ မြို့ကြည့်လျှင် သည်လိုသတင်း များသည် ကောက်ရိုးမီး သတင်းမျိုးသာဖြစ်ပြီး လူတွေ ဖတ်ပြီးသည်နှင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားလိုက်ကြ တော့သည်”

လူအများ စိတ်ဝင်စားသည်၊ မဝင်စားသည်ကို အပထား။ ဥယျာဉ် မြို့တော် ခရိုင်တရားရုံးတွင်တော့ ရှေ့ဖတ်စာရေးမှစ တရားသူကြီးအတိ သိက္ခာတွေ ကျနေသည်။ ချီကတည်းက ယဉ်သကို ဆိုသလို အမှုကို

စတင်ကြားနာသည့်နေ့မှစ၍ အဆင်မချောခဲ့ပေ။ ရှေ့နေလေးဦးတို့သည် အဝတ်အစား အသစ်ကျပ်ချွတ်များဖြင့် ကြောနေကြသည်။ ရှူးဖိနပ်သံ တကျိကျိနှင့် ဝင်လာကြ၏။ ဟစ်ကော့ကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်မှ ပို့လိုက်သည့် အဝတ်သစ်များဖြင့် မင်းသားကိုက်ဖမ်းနေသည်။ အပြာရောင်သတ္တလတ် ဘောင်းဘီရှည်၊ ရှပ်အင်္ကျီဖြူနှင့် အပြာရောင်လည်စည်းက ခပ်သေးသေး။ ပယ်ရီကမူ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်။ သူနှင့် ချောင်နေသည့် ရှပ်အင်္ကျီကြီးကို ရင်ဘတ်ဟပြဲနှင့် ဝတ်ထားသည်။ (မစ္စတာ မေယာထံမှ ငှားဝတ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။) အရောင်လွင့်ပြယ်နေသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ခြေထောက်အနားကို လိပ်တင်ထားသည်။ ဂျုံခင်းထဲ ရောက်နေသည့် ဖော်မိုစင်ရော်တစ်ကောင် နှင့် တူနေ၏။

ဖင်နီ ခရိုင်တရားရုံး ခန်းမမှာ တတိယထပ်တွင် ရှိပြီး မိုင်းမိုင်းမှောင်မှောင် တိုက်ခန်းကြီးဖြစ်သည်။ အလှအပ ခြယ်သထားခြင်း မရှိ။ နံရံလေးဖက်မှ ဆေးရောင်တွေ ပျက်ပြယ်နေပြီ။ ပရိဘောဂတွေမှာလည်း ပါလစ်ရောင် မပြောင်တော့။ ရုံးခန်းအတွင်းမှ ထိုင်ခုံရှည်များမှာ လူတစ်ရာ ခြောက်ဆယ်ခန့် ထိုင်နိုင်သည်။ မတ်လ ၂၂ ရက် အင်္ဂါနေ့ နံနက်ပိုင်း တွင်တော့ အမျိုးသား အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ ဖင်နီ ခရိုင်တရားရုံးတွင် ဂျူရီလူကြီး ရွေးရန် ဖိတ်ကြားထားသည့် မြို့ခံများဖြစ်သည်။ (သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သိပ်စိတ်ပါလက်ပါ ရှိပုံမရ။ အရွေးခံမည့်သူ အချင်းချင်း ပြောသံဆိုသံများ ကြားနေရသည်။ တစ်ယောက်က 'သူတို့ ကျုပ်ကို မရွေးသင့်ဘူး၊ နားမကောင်းတော့ဘူးဗျ' နောက်တစ်ယောက်က တုံ့ပြန်သည်။ 'ကျုပ်လည်း ကောင်းကောင်း မကြားပါဘူးဗျာ')

ဂျူရီ ရွေးချယ်သည့်ကိစ္စမှာ အလွန်အချိန်ယူရ၊ အလွန်စဉ်းစားရသည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်နေ့တော့ လေးနာရီနှင့် ကိစ္စပြီးသွားသည်။ အလှည့်ကျ တာဝန်ယူရမည့် ဂျူရီနှစ်ဦး ပါသည်။ သူတို့ကို ပထမအသုတ် လေးဆယ်ထပ်မှ ရွေးချယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းလေးဆယ်ထပ်မှ ခုနစ်ယောက်က တရားခံဘက်မှ ကန့်ကွက်သဖြင့် ပြုတ်သွားသည်။ သုံးဦးက တရားလိုဘက်မှ ဆွေးနွေးသဖြင့် နှုတ်ထွက်သွားသည်။ နှစ်ဆယ်က သေဒဏ်ကို လက်မခံခြင်းနှင့် တရားခံများအပေါ် အပြစ်ကျူးလွန်သူများအဖြစ် မြင်နေသူများ ဖြစ်သည်။ အပယ်ခံကြရသည်။

နောက်ဆုံး ဆယ့်လေးယောက်ရွေးလိုက်သည်။ ခြောက်ယောက်က

လယ်သမားတွေ၊ တစ်ယောက်က ဆေးခန်းတိုက်ပိုင်ရှင်၊ တစ်ယောက်က ပျိုးဥယျာဉ်မန်နေဂျာ၊ တစ်ယောက်က လေဆိပ်အလုပ်သမား၊ နောက်တစ်ယောက်က ရေနံတွင်းတူးသမား၊ နှစ်ယောက်က အရောင်းဈေးသည်၊ နောက်တစ်ယောက်က စက်ပြင်၊ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က ဘိုလိန်း ကလပ်မန်နေဂျာ။ အားလုံး အိမ်ထောင်သည်တွေချည်း ဖြစ်သည်။ ကလေးငါးယောက်အထက် ဖခင်တွေ ပိုများသည်။ အားလုံး ရပ်ရွာရပ်မျိုးတွေ ဖြစ်ပြီး ဘုရားကျောင်း တစ်ကျောင်းထဲတွင် ဝတ်ပြုကြသူများ ဖြစ်သည်။

ဂျူရီရွေးပွဲတွင် သူတို့အထဲမှ လေးဦးက ကလပ်တာ မိသားစုနှင့် သိရုံ သိပြီး မရင်းနှီးကြောင်း ရုံးတော်သို့ ဖြေကြားသည်။ ရုံးတော်က ဆက်လက် မေးခွန်းထုတ်ရာတွင် စီရင်ချက်ကို ဘက်လိုက်သုံးသပ်စရာ အကြောင်းမရှိပါ ဟု အားလုံးက ဖြေကြားသည်။

ဥနန်ဟု ခေါ်သည့် လူရွယ် လေယာဉ်ကွင်း လုပ်သားကို သေဒဏ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရုံးတော်က သဘောထား တောင်းရာ သူက ဖြေသည်။

'ကျွန်တော်က သာမန်အားဖြင့်တော့ သေဒဏ်ကို လက်မခံပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုအတွက်တော့ လက်ခံတယ်'

သူ ဒီလို ပေါ်တင် ကြေညာတော့ သူ့ကို ဘက်လိုက်မည်ဟု ကြားရသူတိုင်းက မှတ်ချက်ချကြသည်။ သို့သော် သူ့ကို ဂျူရီအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ရွေးလိုက်ကြသည်။

တရားခံဘက်မှ ရှေ့နေများက ဂျူရီရွေးပွဲကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ယမန်နေ့တွင် စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန် ဒေါက်တာဂျွန်းက တရားခံနှစ်ယောက်ကို စေတနာ့ဝန်ထမ်း စစ်ဆေးပေးသည်။ တစ်ယောက်ချင်းကို နှစ်နာရီစီ စကားထိုင်ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ လိုချင်ပါသည်ဟု တောင်းဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်တွင် ဂျူရီရွေးချယ်ပွဲအတွက် ရုံးတော်နှင့် ဂျူရီလောင်းများ အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် ရုံးတော်ဟိုဘက်ထိပ် ဒီဘက်ထိပ်မှ စားပွဲတစ်လုံးစီတွင် စမစ်နှင့်ဟစ်ကော့ ထိုင်ရေးကြံရတော့သည်။ ဟစ်ကော့က တောလ်ပင်ဖြင့် ရေးသည်။ စမစ်က ခဲတံဖြင့် ရေးသည်။

ပယ်ရီစမစ်

ကျွန်တော်နာမည် အပြည့်အစုံမှာ ပယ်ရီအက်ဒွတ်စမစ် ဖြစ်ပါတယ်။ နီဗာဒါးပြည်နယ်၊ အယ်လ်ကိုခရိုင်၊ ဟန်တင်တန်မှာ

မွေးပါတယ်။ မွေးနေ့က ၂၇.၁၀.၂၈ ဖြစ်ပါတယ်။ ဟန်တင် တန်ဆိုတာ တကယ့် ပစ္စန္ဒရစ် ရွာကလေးပါ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ၁၉၂၉ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဂျန်နူးဆိုတဲ့ အလာစကာရွာကလေးကို စွန့်ခွန်စားစား ပြောင်း လာခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ ကျွန်တော့် အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်တော့်အစ်မ ဖန်းရယ်၊ နောက်အစ်ကိုက ဂျမ်း (ဂျင်မီ) ဆိုတဲ့ နာမည်ယူလိုက်ပြီး အစ်မကလည်း ဂျိုင်းလို့ နာမည်ပြောင်းလိုက်ကြတယ်။ ဂျိုင်းအောက်က ဘာ ဘရာ၊ ဘာတရာအောက်ကမှ ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်က အငယ်ဆုံး။ ဂျန်နူးရောက်တော့ အဖေက အရက်ပုန်း ရောင်း တယ်။ အဲဒီမှာ အမေ အရက်စသောက်တတ် သွားတယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီက စပြီး အဖေ့ အမေ ရန်ချည်း ဖြစ်နေတော့ တာပဲ။ နောက် ကျွန်တော် မှတ်မိနေတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဖေ မရှိတဲ့အခါ အမေက သင်္ဘောသားတွေနဲ့ ပျော်ပျော် ပါးပါးနေတယ်။ အဖေ ပြန်လာရင် ရန်ဖြစ်ကြရော။ တစ်နေ့ မှာ အဖေက သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ကို ထိုးကြိတ် လွှတ် လိုက်ပြီး အမေကိုပါ ဆက်ရိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ တွေ ကြောက်လွန်းလို့ အခန်းထောင့်မှာ ပုပြီး ငိုနေကြတာ ပေါ့။ ကျွန်တော့်ကိုပါ ရိုက်မယ်ထင်ပြီး အရမ်းကြောက်နေ တယ်။ ဘာလို့ ဒါလောက်ရက်ရက်စက်စက် အမေကို ရိုက် နေမှန်း ကျွန်တော် မသိဘူး။ အမေ တစ်ခုခု အမှားလုပ်မိလို့ ဖြစ်မယ်ဆိုတာလောက်ပဲ တွေးကြည့်ခဲ့တယ်။... နောက် ရေးရေး မှတ်မိတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ကယ်လီဖိုးနီးယားက ဖို့ဒ်ဘရက်မှာ ကျွန်တော်တို့ နေခဲ့ဖူးသေးတယ်။ ကျွန်တော့် အစ်ကိုမှာ လေသေနတ်တစ်လက် ရထားတယ်။ သူက ငှက်ပစ်လို့ ငှက်ကလေးတွေ သေသွားရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရော။ ကျွန်တော် ပစ်ကြည့်ချင်တယ် ပြောတော့ ကျွန်တော့်ကို အတင်းတွန်းလွှတ်တယ်။ မလုပ်ရဘူး၊ မင်း ငယ်သေးတယ်တဲ့။ ကျွန်တော် အရမ်း ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။ သူ့လက်ထဲက သေနတ်ကို အတင်းဆွဲ၊ သူ့နားနားကပ်ပြီး

ပါးစပ်က “ခိုင်း” ခနဲ ကျွန်တော် အော်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အဖေရော အမေရော ဝိုင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို တီးကြတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ အစ်ကိုကို တောင်းပန်ခိုင်းတယ်။
 နောက်တော့ အစ်ကိုလုပ်တဲ့လူက ငှက် မပစ်တော့ တဲ လူတစ်ယောက် စီးလာတဲ့ မြင်းဖြူကြီး တစ်ကောင်ကို ပစ်တယ်။ အိမ်ရှေ့ဖြတ်သွားတဲ့ မြင်းကြီး။ မြို့ကို သွားကြတာ ထင်ပါရဲ့။ ရှုထဲက ချောင်းပစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို အဲဒီလူကြီးက မိသွားပြီး အိမ်ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ အဖေနဲ့ အမေက ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံးကို ဆော်ပလော်တီးကြ ပြန်ရော။ နောက် အဲဒီ လေသေနတ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အရိုက်မခံရတော့ဘူး။ ကျွန်တော် တို့တစ်တွေ ကောက်ရိုးပုံကြီးတွေပေါ်မှာ တက်ဆော့ကြတာ တွေလည်း မှတ်မိနေတယ်။ နောက်တော့ ကယ်လီဖိုးနီးယားမှာလား၊ နီဗားဒါးမှာလား သိပ်မမှတ်မိဘူး။ ကျွန် တော့်အမေနဲ့ နီဂရိုးတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို မှတ်မိတယ်။ စိတ်ပျက်စရာ၊ အော့နည်းနာစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီမှာ ခြံလုပ်တယ်။ နွေအခါဆို အဖေနဲ့ အမေ အိပ်တဲ့ အောက်ခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေ အိပ်ရတယ်။ အိမ်က မလုံမခြုံတော့ အားလုံး မြင်နေရတယ်။ အဖေက အလုပ်တွေ မနိုင်လို့ “ဆမ်” ဆိုတဲ့ နီဂရိုး သူရင်းငှားတစ်ယောက် ခေါ်ထားတယ်။ အဖေက ကွင်းထဲ တစ်နေရာမှာ အလုပ်နောက်ကျတဲ့အခါ ကားဟောင်းကြီးနဲ့ ခိုးချုပ်မှ ပြန်လာတတ်တယ်။ အသေးစိတ်တွေတော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး။ အဖေက အမေဇာတ်လမ်းကို သိသွား တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အဖေနဲ့အမေ တကယ်ကွဲကြတာ။ အမေက ကလေးတွေရော၊ အဖေ အလာစကာက စုဆောင်း ထားသမျှ ပစ္စည်းတွေ၊ ငွေတွေ အားလုံးယူပြီး အဖေကားကြီး နဲ့ပဲ ထွက်ပြေးခဲ့ကြတယ်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ရောက်တော့ အဲ ... ၁၉၃၅ ခုနှစ်လို့ ထင်တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ဘဝ ပပျက်တာပါပဲ။ လမ်းကြမ်းပိုးကလေးတွေနဲ့ ပေါင်းမိတယ်။

သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်ထက်ကြီးတဲ့ ကောင်လေးတွေချည်းပဲ။ အမေက တစ်ချိန်လုံး မူးနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုလုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ တောခွေးတစ်ကောင်လို ဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ထိန်းမယ့်လူလည်း မရှိဘူး။ အုပ်ချုပ်မယ့်လူလည်း မရှိဘူး။ အမှန်နဲ့အမှား ခွဲခြားပြမယ့်လူလည်း မရှိဘူး။ အိမ်က ထွက်ပြေးမှု၊ ခိုးမှုတွေနဲ့ ခဏခဏ ကလေးစောင့်ရှောက်ရေး ဂေဟာတွေ ရောက်တယ်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ဂေဟာတစ်ခုကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ်။ ကျွန်တော်က ကျောက်ကပ် မကောင်းလို့ ဆီးမထိန်းနိုင်ဘူး။ ညတိုင်း အိပ်ရာထဲမှာ ဂျူဂျူးပေါက်ချတယ်။ သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတဲ့ အဖြစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မထိန်းနိုင်ဘူး။ အဲဒီမှာ အဆောင်မျိုး အမျိုးသမီးက ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်တော့တာပဲ။ မကြားဝံ့ မနာသာ ဆဲတယ်။ 'တခြားကလေးတွေရှေ့မှာ ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် အရှက်ခွဲတယ်။

ညတိုင်းလိုလို လာပြီး စောင်ကို ဆွဲခွာ ကြည့်တယ်။ စိုနေပြီဆိုရင် ခါးပတ်နဲ့ တအား လွှဲရိုက်တယ်။ ဆံပင်ဆောင့်ခွဲပြီး ရေချိုးခန်းထဲအထိ တရွတ်ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ ရေချိုးကန်ထဲ တွန်းချပြီး ရေအေးတွေ ဖွင့်ချတယ်။ အခင်းတွေ၊ စောင်တွေကို ညတွင်းချင်း လျှော်ခိုင်းတယ်။ ညအချိန်တွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ငရဲခန်းပဲ။ အဆိုးဆုံးကတော့ ကျွန်တော့် ငယ်ပါကို ဆေးတွေ လိမ်းပေးတယ်။ သေလောက်အောင်ပူတဲ့ ပရတ်ဆီလိုဟာမျိုးတွေ။ အဲဒီအခါမှာ မီးလောင်ဖုတွေလို ဖြစ်လာပြီး အနာပေါက်တော့တာပဲ။ အဲဒီမိန်းမ နောက်ပိုင်း အလုပ်ပြတ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မဖေ့ဘူး။ တစ်ခုခု ပြန်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ထဲတေးထားတယ်။ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်တဲ့ လူအားလုံး ကျွန်တော် မှတ်ထားတယ်။

ဒေါက်တာဂျွန်းက စာရွက်ကို သည်ညနေ လိုချင်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ပယ်ရိက ငယ်ဘဝအကြောင်းတွေ ကျော်လိုက်ပြီး လူပျိုပေါက်

ဘဝတွင် အဖေနှင့် နေခဲ့ရသည့် ဘဝအကြောင်းတွေ ဆက်ရေးသည်။ အမေရိကန် အနောက်ပိုင်းတွင် ရွှေရှာပုံ၊ သားကောင်တွေ ဖမ်းပုံ၊ ပျံကျ အလုပ်တွေ လုပ်ရပုံများကို ဆက်ရေးသည်။

အဖေ့ကို ကျွန်တော် ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရံခါမှာ အဲဒီအချစ်တွေဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ရေဆိုးတွေ စီးထွက်သွားသလိုပဲ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့် ပြဿနာတွေကို သူ စိတ်မဝင်စားတဲ့ အခါ၊ ရှင်းပေးဖို့ မကြိုးစားတဲ့အခါတွေမှာပေါ့။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ကျွန်တော် မပျော်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်ဘူး ထင်တာနဲ့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားမှာ အိမ်က ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ ကုန်သင်္ဘော တစ်စီးပေါ် တက်တယ်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်ကျတော့ တပ်ထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ တပ်သား စုဆောင်းရေးအရာရှိက ကျွန်တော့်ကို အရည်အချင်းစစ်တယ်။ ဒီတော့မှ ပညာရေး ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလာတာ။ အဲဒီမှာ တခြားလူတွေကို မုန်းတဲ့စိတ်တွေ ပိုများလာတယ်။ ဆူးတွေ ထပ်ပေါက်လာတယ်။ ရန်လိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။ ဂျပန်ရဲသား တစ်ယောက်ကို တံတားပေါ်က ပစ်ချတယ်။ ကဖေးဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ပျက်ဆီးလို့ ခုံရုံး အတင်ခံရတယ်။ တက္ကစိတစ်စီး ခိုးမှုနဲ့ ကျိုတိုမှာ နောက်တစ်ခါ စစ်ခုံရုံး အတင်ခံရပြန်တယ်။ စစ်သက် လေးနှစ်အတွင်း ဂျပန်နဲ့ ကိုရီးယားမှာ ကျွန်တော် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှုတွေ မနည်းဘူး။ ကိုရီးယားမှာ ဆယ့်ငါးလနေပြီး အလှည့်လဲ စနစ်နဲ့ အိမ်ပြန်ခဲ့ရတယ်။ အလာစကာကို ပထမဆုံး ပြန်ရောက်လာတဲ့ အမေရိကန် စစ်ပြန်ဆိုပြီး ဂုဏ်ပြုတာတွေ ဘာတွေ လုပ်လိုက်သေးတယ်။ အမယ်လေး သတင်းစာတွေထဲမှာ ဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေနဲ့ဗျား။ အလာစကာကိုလည်း လေကြောင်းနဲ့ ပို့ပေးပါသေးတယ်။ မေတ္တာလက်မှတ်နဲ့လေ။ ...ဖို့တလူးဝစ်မှာ ကျွန်တော် တပ်က ထွက်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။

ပယ်ရီစမစ်၏ လက်ရေးမှာ ဖတ်လို့မရနိုင်အောင် ငှော့ရေးထားသည်။ အချိန်လုရေးရသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ခေတ်တော်

ဆိုင်ကယ် မှောက်သည့်အကြောင်း၊ ခြေထောက်ကျိုးသည့်အကြောင်း၊ စိုးမှု နှင့် ပထမဆုံး ထောင်ထဲဝင်ရသည့် အကြောင်းများတော့ ပါအောင် ထည့် ရေးသွားသည်။

...အခြားသူပိုင် ပစ္စည်းခိုးမှု၊ အချုပ်ခန်း ဖောက်ထွင်းမှု တို့နဲ့ ကျွန်တော် ငါးနှစ်က ဆယ်နှစ် ကျသွားပါတယ်။ ပြစ်မှုနဲ့ ပြစ်ဒဏ် လုံးဝ တရားမျှတတယ်လို့ မထင်ပါဘူး၊ ထောင်ထဲမှာ နေရတဲ့ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်နေပါတယ်။ ထောင်ကထွက်တော့ အဖေဆီ ပြန်ရမှာလေ။ အလာစကာ ကိုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပြန်မသွားခဲ့ဘူး။ ရရာအလုပ် နီဗားဒါးမှာ ရှာလုပ်တယ်။ ပြီးတော့ အိဒါဟိုမှာ ဝင်လုပ် တယ်။ အဲဒီကမူ လက်စီးဂက်စ်။ ပြီးတော့ ကင်းဆပ်စ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ဒီအခြေအနေပေါ့။ အချိန်မရလို့ ဒါလောက် ပါပဲ...။

ပယ်ရီစမစ်က သူ့နာမည် ရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ နောက်ဆက်တွဲ ဖြည့်စွက်လိုက်သေးသည်။

တစ်ခု ထပ်ပြောချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝ အထွေထွေဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး။ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွ စရာလည်းပါမယ် မထင်ပါဘူး။ အဲဒီလို ဖြစ်ဖို့က အဲဒီဘဝ အခြေခံမျိုးကြောင့်လို့ ထင်ပါတယ်။

*

အစီဟာစ်ကော့က စာကို ပယ်ရီလို စိတ်ပါလက်ပါ မရေး။ ဂျူရီလူကြီး ရွေးပွဲအတွက် ကာယကံရှင်များနှင့် ရုံးတော်သို့ အပြန်အလှန် အမေးအဖြေ တွေကိုပဲ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။ ပြီးတော့ တရားရုံးခန်းထဲမှ မျက်နှာတွေကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်ကြည့်သည့်အခါ ကြည့်နေသည်။ အထူးသဖြင့် အစိုးရဘက်မှ ခရိုင်တရားလို ရှေ့နေ ဂျူအန်ဝက်စ်၏ တင်းမာသည့် မျက်နှာကို စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသည်။ သူက လူငယ်ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တရားခံ ဒစ်နှင့် ရွယ်တူ နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်။ သို့သော် ရေးစရာ ရှိသည်ကိုတော့ သူရေးရသည်။

လက်ရေးက ခပ်စောင်းစောင်း၊ မိုးပေါက်တွေ ရွာစွေနေသည့်အလား။ ရုံးချိန် ပြီးသည်နှင့် သူလည်း အချိန်မီ အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အကြောင်း တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော် ပြောပါမယ်။ ငယ်ဘဝကိုတော့ သိပ်မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဆယ်နှစ်မြောက် မွေးနေ့ မတိုင်မီကာလဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မှန်ဝါးဝါး ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျောင်းသားဘဝမှာ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မရှိခဲ့ပါဘူး။ အခြားအခြားသော ရွယ်တူကျောင်းသား ကလေး များ အတိုင်းပါပဲ။ ရန်ဖြစ်တယ်။ ရည်းစားထားတယ်။ လူပျိုပေါက်တို့ဘာဝ အကုန်လျှောက်လုပ်တယ်။ အိမ်မှာ နေရတဲ့ဘဝကလည်း သာမန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြောမှားသလိုပါပဲ။ အဖေက စည်းကမ်းကြီးတယ်။ အပြင်ထွက်မဆော့ရဘူး။ အိမ်နားမှာပဲ ကစားရတယ်။ အဖေနဲ့ အမေ စကားများတာ တစ်ခါပဲ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မမှတ်မိ တော့ဘူး။ တစ်ခါတုန်းက အဖေက စက်ဘီးဟောင်း၊ ကလေး ဝယ်ပေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက မြို့က ကလေးတွေ ထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ အပျော်ဆုံး ကောင်လေးပေါ့။ မိန်းကလေးစီးကို ယောကျ်ားလေးစီးဖြစ်အောင် အဖေက ပြန်လုပ်ပေးတယ်။ ဆေးမှုတ်ပေးသေးတယ်။ အသစ်ကလေး လို ဖြစ်သွားတာပေါ့။

တခြား ကစားစရာတွေလည်း အများကြီး ရှိပါ တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီအရွယ်က စီးပွားရေး အခြေအနေ သိပ်မဆိုးသေးဘူး။ အလယ်အလတ်တန်းစားလောက်မှာ ရှိတယ်။ အမေကလည်း အလားတူပါပဲ။ အိမ်တွင်းမူလုပ် သိမ်းထုပ်သေချာတဲ့ နေရာမှာ တကယ်တော်တဲ့ အမျိုးသမီးပါ။ အဖေက ရှေးဆန်ဆန် ဦးထုပ်ပြားပြားကြီးတွေ ထောင်းတတ် တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အဲဒီပုံမျိုးပဲ ဝယ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သဘောကျပါတယ်။ အထက်တန်း ရောက်တော့လည်း ကျွန်တော့် အမှတ်တွေ ကောင်းပါတယ်။ အတန်းထဲမှာ ထိပ်ဆုံးက ချည်းပါပဲ။

အဲနောက်ပိုင်းမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ စတဲ့

တော့ ကျွန်တော့်အမှတ်တွေ ကျလာတယ်။ ကျွန် တော့် ကောင်မလေးက မိကောင်းဖခင် သမီးလေးပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေပါတယ်။ ကျောင်းမှာ အားကစားလည်း စွယ်စုံထူးချွန်တော့ အထက် တန်းကျောင်းသားဘဝဟာ ကျွန်တော့် အတွက် ပျော်စရာ အတိပါ။ ရည်းစားလည်း များလာပြီပေါ့။

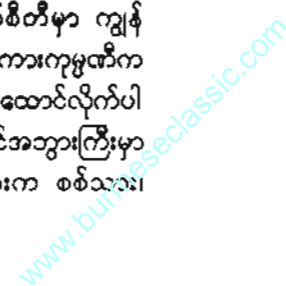
တက္ကသိုလ် နှစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးကန်ဖို့ ကမ်းလှမ်းလာတယ်။ ကျွန်တော် သွားမကစားဖြစ်ပါဘူး။ ကျောင်းပြီးတော့ မီးရထားဘက်မှာ ကျွန်တော် အလုပ် ဝင် လုပ်ရပါတယ်။ ဆောင်းတွင်းရောက်တော့ အလုပ်ပြုတ်တယ်။ ရိုအတ်ကားကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်တယ်။ လေးလကြာ တော့ ကုမ္ပဏီကား မောင်းရင်း ကားတိုက်မှု ဖြစ်တယ်။ ဆေးရုံ အကြာကြီး တက်ရတယ်။ ခေါင်းထိသွားတာကိုး။

ဒီလိုနဲ့ ဆေးရုံက ဆင်းတော့ အလုပ်ရှာလို့ မရ တော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်း စ ဖြစ်ပြန်တယ်။ သူ့အဖေက ဘုန်းကြီး။ ကျွန်တော်နဲ့ သဘောမတူဘူး။ ဇူလိုင်လမှာ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။ မကြာခင် ကိုယ်ဝန် ရတော့ ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြတယ်။ တော်ပါသေး ရဲ့။ နောက်ဆုံး ကင်းဆပ်စ်စီတီက ဇာတ်ဆီဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်ရတယ်။ ညရှစ်နာရီကနေ မနက် ရှစ်နာရီအထိ အလုပ်လုပ်ရတယ်။ တစ်ခါတလေ မိန်းမက တစ်ညလုံး ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်လာတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားရင် ကူဖို့တဲ့။ နောက်တော့ ပွန်းတီးယက် ကားကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော် အလုပ်ရတယ်။ မဆိုးပါဘူး။ တစ်ပတ်ကို ၇၅ ဒေါ်လာရတယ်။ အလုပ်ထဲမှာ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ချစ်ကြတယ်။ ဘော့စ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို သဘောကျ ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ငါးနှစ် လုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကျွန်တော်ဟာ အတော် အောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့မိတယ်။ ကလေးတွေနဲ့ လိင်တူ ဆက်ဆံတဲ့ အလုပ်ပါ။

ဟစ်ကော့က ဒီအကြောင်း ဥပမာတွေ အများကြီး ရေးပြပါ သည်။ ပြီးမှ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်သည်။

မကောင်းမှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ အမှန်နဲ့အမှားကို ကျွန်တော် မခွဲခြား နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီမှာ ခိုးတဲ့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စလည်း ပါလာတယ်။ အဲဒီ ဝါသနာက ကျွန်တော့်ဆီချက်ချင်း ရောက်လာသလိုပဲ။ အဲနောက်တစ်ခု မပြောဘဲ ချန်ထားတာ ရှိသေးတယ်။ ကလပ်တာ အိမ်ကြီးကို သွားဖို့ စီမံချက်ထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အဲဒီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိထားတဲ့ ကိစ္စလည်း ပါတယ်။ ပစ္စည်း လည်း ယူမယ်။ ကောင်မလေးကိုလည်း ... အဲ... ယူမယ် ပေါ့။ ပယ်ရီ ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် နောက်ပြန်မလှည့်ဖြစ် တာ အဲဒါကြောင့်ပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း မီးခံသေတ္တာမရှိမှန်း သိပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် ကောင်မလေးကို ရဖို့ ကြိုးစား တာပေါ့။ ပယ်ရီကြောင့် ကျွန်တော့်အကြံ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါတွေ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော် ဖွင့်မပြောဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော့် ရှေ့နေကိုတောင် မပြောဘူး။ ဆရာမို့ ဖွင့်ပြောတာ။ ကျွန်တော့် အဖေနဲ့အမေ သိသွားမှာတော့ စိုးတယ်။ ကျွန်တော့် လုပ်ခဲ့တာတွေက ကြိုးပေးခံရတာထက် ရက်ဖို့ကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေလေ။ ကျွန်တော့်မှာ ရောဂါတစ်ခုခု ရှိတယ် ထင်တာပဲ။ ကားတိုက်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့်လား မသိဘူး။ တစ်ခါတလေ ဖျတ်ခနဲ သတိလစ်သွားတတ်တယ်။ မကြာ သေးခင်ကပဲ ခေါင်းထဲက မှန်စတစ်ခု ထွက်လာသေးကယ်။ မျက်လုံးထောင့်က တစ်ခါရဖူးတယ်။ အဖေက စာကနာနဲ့ ဆွဲထုတ်ပေးတာ။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားကွဲတာ၊ မထောင်ထဲ ဝင်ရတာ အဲဒီကိစ္စနဲ့များ ဆိုင်နေမလား မသိဘူး။

၁၉၅၇ ခုနှစ်ကပေါ့။ ကင်းဆပ်စ်စီတီမှာ ကျွန် တော်တို့ လင်မယား အခန်းဝှားနေကြတယ်။ ကားကုမ္ပဏီက အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီး ကိုယ်ပိုင် ဝပ်ရှော့တစ်ခု ထောင်လိုက်ပါ တယ်။ အိမ်ဝှားပြီး လုပ်ရတာပါ။ အဲဒီ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးမှာ ချွေးမတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့ယောက်ျားက စစ်သား၊

နိုင်ငံခြားရောက်နေတယ်။ အမျိုးသမီး နာမည်က မာဂရက် တဲ့။ တိုတိုပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ငြိကြတယ်။ အဲဒီမှာ မိန်းမက ကွာရှင်းခွင့် တောင်းတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော် ပြန် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့် မိန်းမကို ကျွန်တော် တကယ် မချစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ အဖြေထွက်တယ်။ တကယ် ချစ်ရင် ဒါတွေ ဖြစ်လာစရာ မရှိနိုင်ဘူးလေ။ ကျွန်တော် ရှော့ရှော့ရှူရှူ ကွာရှင်းခွင့် ပြုလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ကျွန်တော် အရက် စ သောက် တော့တာပဲ။ တစ်လလုံးလုံး ဆက်သောက်တယ်။ အလုပ် ထဲမှာ အာရုံမရှိဘဲ အသုံးအစွဲ ပိုကြီးလာတယ်။ ရတာထက် ပိုသုံးလာတယ်။ အဲဒီမှာ ချက်လက်မှတ် အတုလုပ်တဲ့ အတတ် ပညာ ရလာတာပါ။ နောက်ဆုံးတော့ သူခိုးလုံးလုံး ဖြစ်သွား တော့တယ် ဆိုပါတော့။ ပြီးတော့ ထောင်နန်းစံဘဝ ရောက် သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့နေက ပြောပါတယ်။ ဆရာ့ကို အိပ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြရမယ်တဲ့။ ဒါမှ ဆရာ ကူညီနိုင်မှာ တဲ့။ ဆရာသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်မှာ အကူအညီ လိုနေပါ ပြီ ဆရာ။

*

နောက်တစ်နေ့မှာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖြစ်ပြီး အမှုကို စနစ်တကျ စတင်ကြားနာသည့် နေ့ ဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ်အဖြစ် ရုံးခန်းထဲသို့ သာမန်လူတွေ ဝင်ခွင့် ရသည့်နေ့လည်း ဖြစ်သည်။ တရားရုံးခန်းမှာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ဖြစ်သဖြင့် အားလုံး ဝင်ခွင့်မရကြပေ။ ရှေ့တန်းတွင် ဦးစားပေး ဧည့်သည်များကို နေရာပေးသည်။ သတင်းသမား နှစ်ဆယ်နှင့် ဟစ်ကော့၏ မိဘနှစ်ပါး။ ပြီးတော့ ဒွန်ကူလီဗန် (ပယ်ရီစမစ်၏ ရှေ့နေ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ တပ်ထဲတုန်းက သူငယ်ချင်းအတွက် သက်သေလိုက်ပေးဖို့ မက်ဆာချူးဆက် မှ တကူးတက ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။) အသက်ရှင်ကျန်နေ သည့် မစ္စတာ ကလပ်တာ၏ သမီးနှစ်ယောက် လာမည်ဟူသည့် ကောလာဟလ သတင်းများ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သူတို့ ညီအစ်မ ရောက်မလာခဲ့ကြပေ။

နောက် ရုံးချိန်းရက်များတွင်လည်း ပေါ်မလာခဲ့ကြ။ မစ္စတာကလပ်တာ ၏ ညီလုပ်သူ အာသာကလပ်တာ တစ်ယောက်သာ မိုင်တစ်ရာ အကွာမှ ကားမောင်းပြီး ရောက်ချလာသည်။ သူက သတင်းထောက်များအား ပြော ပြသည်။

‘သူတို့ (ဒစ်နှင့် စမစ်) ကို မြင်ဖူးချင်လို့ ကျွန်တော် လာခဲ့တာပါ။ ဘယ်လို တိရစ္ဆာန်တွေလဲဆိုတာ သိချင်လို့လေ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရ ရင်တော့ အဲဒီနှစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် တစ်စစီ ဆွဲဆုတ်ပစ်ချင်တယ်’ သူက တရားခံ နှစ်ယောက်၏ နောက်ခံတွင် နေရာယူသည်။ သူတို့ပုံတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ပုံတူရေးဖို့ စိတ်နှင့် မှတ်နေသည့်အလား။ တကယ်လည်း အာသာကလပ်တာ က ပုံတူ ရေးထားချင်သည်။ ပယ်ရီစမစ်က နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။ အစ်ကိုလုပ်သူနှင့် မျက်နှာကျ တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်ကြောင်း သတိထားလိုက်မိ ၏။ ကြင်နာတတ်သည့် မျက်လုံးများနှင့် နှုတ်ခမ်းခပ်ပါးပါး။ ပီကေဝါ၊နေ သည့် ပယ်ရီ၏ ပါးစပ် ငြိမ်သွားသည်။ မျက်လွှာချပြီး တစ်မိနစ်ခန့် ငြိမ်နေ သည်။ ပြီးမှ သူ့မေးရိုးတွေ ပြန်လှုပ်လာသည်။

တစ်ခဏအတွင်း သာမန်လူများအတွက် ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းသော တရားရုံးခန်း၏ လွှမ်းမိုးမှုနှင့် ဥပဒေ၏ သြဇာအာဏာက တရားခံနှစ်ယောက်အား လွှမ်းမိုးထားလိုက်တော့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ပီကေကို နာနာဖိဝါးကာ ခြေဖဝါးနှင့် ကြမ်းပြင်ကို အင်အားမပါလှစွာ စည်းလိုက်နေသည်။ ထိုစဉ်တွင် ရုံးတော်က ပထမဆုံး သက်သေကိုခေါ် လိုက်သည်။

နန်စီအော့။ ပြီးတော့ ဒုတိယသက်သေ ဆူဆန်ကစ်ဗွဲလ်။ မိန်း ကလေးနှစ်ယောက်က နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကလပ်တာ အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သွားစဉ်က အတွေ့အကြုံများကို ပြန်ပြောပြသည်။ မီးဖိုကြမ်းပြင်ပေါ်က ပိုက်ဆံအိတ်အခွံကလေး၊ အိပ်ခန်းထဲ ထိုးဆင်းနေသည့် နေရောင်ခြည်တန်းများအကြောင်းနှင့် သူတို့သူငယ်ချင်း နန်စီကလပ်တာမှာ သွေးအိုင်ထဲတွင် နစ်နေကြောင်းများကို အသေးစိတ် ပြောပြသည်။

တရားခံ အကျိုးဆောင် ရှေ့နေများက ပြန်လှန်မေးခွန်းတွေ မေးသည်။ နောက်ထပ်အစစ်ဆေးခံသည့် သက်သေသုံးဦးကိုလည်း ဆက်မေး သည်။ (၄င်းတို့မှာ နန်စီအော့၏အဖေ ကလားရင့်စ်၊ ရဲမှူးအားလ်ရှိ၊သင်ဆင်

နှင့် ခရိုင်မူခင်းဆရာဝန် ဒေါက်တာရောဘတ်ဖင်တန်တို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့ အားလုံးက အခင်းဖြစ်ပွားသည့် နေသာသော နီဝင်ဘာလ နံနက်ခင်း အကြောင်းကို ဖြည့်စွက်ထွက်ဆိုကြသည်။ မူခင်းဆရာဝန် ဒေါက်တာ ဖင်တန်က အလောင်းများအကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ အားလုံး၏ ဦးနှောက် တွေ ဦးဆောင်းအပြင်သို့ လွင့်စဉ်ကျကုန်ခြင်းမှာ အလွန် အင်အားပြင်းသည့် သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

သည့်နောက် ရစ်ချစ်ရိုလက်ဒါ သက်သေဝက်ခြံတွင်းသို့ ဝင်ရပ် သည်။ ရိုလက်ဒါသည် ဥယျာဉ်မြို့ ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ရဲမှူးထောက် ဌာနများဖြစ်သည်။ သူက ဓာတ်ပုံဝါသနာအိုး၊ နာမည်ကြီး ဓာတ်ပုံဆရာ၊ ကလပ်တာ မြေအောက်ခန်းထဲမှ ခြေရာတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလာသူမှာ သူကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ သာမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သည့် အသေးစိတ်များ ပါအောင် ရိုက်ပြီး ကိုယ်တိုင်ဆေး၊ ကိုယ်တိုင်ကူး၍ ပုံကြီးချဲ့သူမှာလည်း သူကိုယ် တိုင် ဖြစ်သည်။ အလောင်းတွေကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် ရိုက်ခဲ့သည်။

လူသတ်သံမားတွေကို မမိခင် အယ်လ်ဗင်ဒီဝေး တစ်ချိန်လုံး ကြည့်ကာ လေ့လာခဲ့သည့်ပုံများ။ ရိုလက်ဒါက သည်ပုံတွေကို သက်သေခံ ပစ္စည်းအဖြစ် တင်မည့်အကြောင်း ရုံးတော်သို့ လျှောက်ထားရာတွင် ဟစ်ကော့ ၏ ရှေ့နေက ထ ကန့်ကွက်သည်။

‘ဒါဟာ ဂျူရီလူကြီးများရဲ့ ဘက်လိုက်မှုကို လှုံ့ဆော်စေတဲ့ ပုံများ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကန့်ကွက်ပါတယ်’

ကန့်ကွက်မှုကို တရားသူကြီးက ပယ်ချလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မှဲ့များကို ဂျူရီလူကြီးများထံ တင်ပြခွင့်ရသွားသည်။ ဂျူရီလူကြီးများက ဓာတ်ပုံတွေကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေစဉ် ဟစ်ကော့၏ အဖေက အရာရှိ သတင်းထောက်တစ်ယောက်ကို ကပ်ပြောသည်။

‘ဒါလောက် ဘက်လိုက်တဲ့ တရားသူကြီးမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး ပါဘူးဗျာ၊ သူ ဘက်လိုက်မှာ သေချာပါတယ်။ သူက အဲဒီအသုဘမှာ အခေါင်းလမ်းတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးလား’ (စင်စစ် တရားသူကြီးတိတ်သည် အသတ်ခံရသူ မိသားစုကို မြင်ဖူးရုံသာ ရှိသည်။ အသုဘပို့သည့် အထဲတွင် လည်း သူ မပါ။ အသုဘကိစ္စနှင့်လည်း ဘာမှ မပတ်သက်ခဲ့။)

ရုံးခန်းကြီး တစ်ခန်းလုံး မစ္စတာ ဟစ်ကော့၏ တီးတိုးသံမှလွဲ၍ အပ်ကျသံကို ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဓာတ်ပုံအားလုံး

ဆယ့်ခုနစ်ပုံ။ ဂျူရီလူကြီးများ လက်ဆင့်ကမ်းကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ အမူအရာတွေကြည့်ပြီး ဓာတ်ပုံများ၏ ရိုက်ချက် မည်မျှ ပြင်းထန်ကြောင်း သိသာနေသည်။ ဓာတ်ပုံတွေကို ငုံ့ကြည့်နေသည့် ဂျူရီတစ်ယောက်၏ မျက်နှာသည် ပါးကို ဖြတ်အရိုက်ခံလိုက်ရသလို နီရဲသွားသည်။ အချို့ လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံစံဖြင့် မျက်နှာတွေ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား ကြသည်။ အချို့ကတော့ မကြည့်ရသလို မျက်နှာလွှဲသွားကြ၏။ တစ်ခုတော့ သေချာသွားပြီ။ ဓာတ်ပုံများသည် သူတို့၏ အတွင်းစိတ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက် ကြလေပြီ။ သူတို့၏ မိတ်ဆွေမိသားစု အသတ်ခံရသည့်နေ့ကို ပြန်ရောက် သွားသလို သူတို့တစ်တွေ တန့်နဲ့ ဖြစ်နေကြလေပြီ။ ဒေါသဟောင်းများ အသွင်သစ်ဖြင့် ပြန်လည် ဦးမော့လာလေပြီ။

ဂျူရီ အဖွဲ့များထဲမှ ဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် ဘိုလိန်းမန်နေဂျာတို့က တရားခံနှစ်ယောက်ကို စားတော့ဝါးတော့မတတ် စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာဖြင့် စိန်းစိန်း ကြည့်နေသည်။

ဒစ်၏ အဖေ မစ္စတာ ဟစ်ကော့က ခေါင်းယမ်းပြီး ‘ဘယ်ပတုမှ တရားမျှတတဲ့ စီရင်ချက် မဖြစ်နိုင်ဘူး’ ဟု တဖွဖွ ပြောနေသည်။

ထိုနေ့တွင် နောက်ဆုံး စစ်မည့်သက်သေမှာ သေချက်သက်သေ ဖြစ်သည်။ အလွန်လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သည့် သက်သေဖြစ်သည်။ ဟရားခံ နှစ်ဦးအား မမှန်သတင်း ပေးခဲ့သည့် ဟစ်ကော့၏ ထောင်ကျဖော် ဖလှိုက် ဝဲလ်စ် ဖြစ်သည်။ သူက ခုထိ မလွတ်သေးသည့် ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ် ထောင်ကျတစ်ယောက် ဖြစ်နေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းပေးတစ် ယောက် ဖြစ်နေပြီး ထောင်ထဲတွင် အန္တရာယ်ရှိကာ ကျိုးလန့်စာစား နေရ သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကလပ်တာ အမှုတွင် သက်သေလိုက်ဖို့ အခြားမြို့ နယ် ထောင်ငယ်ကလေးတစ်ခုတွင် ခေတ္တပြောင်းရွှေ့ ချုပ်နှောင်ထားရသည်။ ဝဲလ်စ်အား နေရာချထားသည့် ရုံကို သက်သေဝက်ခြံမှ အလွယ်တကူ လှမ်းမမြင်နိုင်။ သို့သော် သူက ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာစဉ် လူသတ်သမား နှစ်ယောက်ကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ရှာကြည့်သည်။ ဟစ်ကော့ကို သူ လှမ်းမြင်သည်။ ဒစ်ဟစ်ကော့၏ နှုတ်ခမ်းတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ တွန့်သွားသည်။ မကြားဝံ့မနာသာ စကားလုံးများဖြင့် အသံတိတ် ဆဲနေ သည့်အလား။ ဝဲလ်စ်က မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။

သို့သော် မြေခလောက်၏အသံ ကြားလိုက်သည့် မြင်းတစ်ကောင်လို မပြေးရုံ တမယ် ခြေလှမ်းများ။

သက်သေဝက်ခြံထဲတွင် ရပ်သည့်အခါ ဘယ်ကိုမှ မကြည့်။ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်နေသည်။ ဘာမှ နားမလည်သည့် လယ်ထဲက တက်လာသော သူရင်းငှားပေါက်စလေး တစ်ယောက်၏ အမူအရာမျိုး။ အဝတ်အစားကတော့ သေသေသပ်သပ်။ အပြာရင့်ရောင် ဝတ်စုံဖြင့်။ ကင်းဆပ်စိပြည်နယ် အစိုးရအဖွဲ့ စရိတ်ဖြင့် ချုပ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သက်ဆိုင်ရာတို့က အဓိကကျသည့် သက်သေ သည် လူကြီးလူကောင်း အသွင်ကို ဆောင်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။ ပရိသတ် တလေးတစား ရှိသင့်သည်ဟု သဘောရသည်။

ဝဲလ်စ်၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ တရားရုံးမှ လိုချင်နေသည့် စီရင် ချက်မျိုးနှင့် ကွက်တိဖြစ်နေသည်။ သူ့ဟန်ပန်နှင့် သူ့ထွက်ဆိုချက်မှာ အားလုံး ရေပက်မဝင်အောင် စေ့စပ်နေသည်။ လိုဂန်ဂရင်း၏ အားပေး ကူညီမှု ထောက်ပံ့မှုများကြောင့် သက်သေသည် အားတက်လျက် ရှိသည်။ ပရိသတ်၏ စာနာမှုကို ရရှိနေသည်။

သူသည် မစ္စတာ ကလပ်တာ၏ ရေညှိမြောင်တွင် တစ်နှစ်ခန့် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးကြောင်းမှ စ၍ ရုံးတော်တွင် ထွက်ဆိုသည်။ ခိုးမှုနှင့် ထောင်ကျတော့ ထောင်ထဲတွင် အခြားထောင်ကျများနှင့် အဆင်ပြေသည်။ သူ့လိုပင် ခိုးမှုနှင့် ကျနေသည့် ဟစ်ကော့နှင့်လည်း ခင်မင်သွားသည်။ ပျူကို ကလပ်တာမိသားစု အိမ်ကြီးအကြောင်း၊ ရေညှိမြောင် ယာတော အကြောင်း ပြောပြမိသည်။

မစ္စတာဂရင်း ဝင်မေးသည်။

‘အဲဒီလို မစ္စတာ ဟစ်ကော့နဲ့ ကလပ်တာ မိသားစုအကြောင်း နှစ်ယောက်သား ဘာတွေများ ပြောဖြစ်ကြသလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မစ္စတာကလပ်တာ အကြောင်းတော့ သိပ်မပြောဖြစ် ကြဘူး။ ဟစ်ကော့ကပြောပါတယ်။ သူ့ခြေချုပ်ခံဝန်နဲ့ လွတ်တော့မယ့် အကြောင်း၊ အနောက်ပိုင်းကိုသွားပြီး အလုပ်ရှာမယ့်အကြောင်း၊ မစ္စတာ ကလပ်တာရဲ့ ယာတောမှာ အလုပ်ဝင်တောင်းကြည့်မယ် စိတ်ကူးကြောင်းတွေ ပြောပါတယ်။ အဲဒီမှာ အဲဒီမိသားစု ဘယ်လောက်ချမ်းသာကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ပါတယ်’

‘မစ္စတာဟစ်ကော့က စိတ်ဝင်စားပုံ ရသလား’

‘သူက မေးပါတယ်။ သူတို့အိမ်မှာ မီးခံသေတ္တာ ရှိသလားတဲ့’

‘မစ္စတာ ဝဲလ်စ်၊ အဲဒီအချိန်က မစ္စတာကလပ်တာ အိမ်မှာ မီးခံ သေတ္တာ ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာက ကြာခဲ့ပါပြီ။ မီးခံသေတ္တာတစ်လုံး မြင်မိသလိုလိုတော့ ရှိတယ်။ မီးခံသေတ္တာလား၊ သံဗီရိုတစ်လုံးလား သိပ်မကွဲဘူး။ ...အဲ... နောက် ကျွန်တော် မှတ်မိ တာက သူ အဲဒီကိုသွားပြီး ဓားပြတိုက်မယ်လို့ ပြောတယ် ခင်ဗျ’

‘ဘယ်လိုတိုက်မယ် ဆိုတာ ပြောသလား’

‘သူ အဲဒီလို လုပ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် မျက်မြင်သက်သေ မထားဘူးလို့ ပြောပါတယ်’

‘မျက်မြင်သက်သေရှိရင် ဘာလုပ်မယ်လို့ သူပြောသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါတယ် ခင်ဗျ။ ကြိုးနဲ့ အရင်တုတ်မယ်၊ ပြီးတော့ ပစ္စည်းယူမယ်၊ ပြီးမှ သတ်ပစ်မယ်တဲ့’

မစ္စတာ ဂရင်းက စိတ်ကျေနပ်သွားပုံဖြင့် သက်သေအား တရားခံ ရှေ့နေများဘက်သို့ လွှဲပေးလိုက်သည်။

ရှေ့နေကြီး မစ္စတာဖလင်းမင်းသည် ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်မြို့တွင် အေးအေးလူလူ နေသည့်သူ ဖြစ်သည်။ အနိဋ္ဌာရုံတွေကို စက်ဆုပ်သည့် ရှေးအတိုးကြီးဖြစ်သည်။ သူက ပြန်လှန်မေးခွန်းစမေးသည်။ တရားခံတက်မှ အလွန်အားပါသည့် မေးခွန်းများ ဖြစ်သည်။ အမူတွင် ဝဲလ်စ်၏ ပါဝင်ပတ် သက်မှုနှင့် သူ့စရိုက်၊ သူ့စာရိတ္တကို ဖော်ထုတ်မည့် မေးခွန်းများဖြစ်သည်။ တရားလိုဘက်မှ ရှောင်ကွင်းသွားလိုသည့် အကြောင်းအရာ ဖြစ်သည်။

ရှေ့နေအိုကြီးက ခပ်လောလော လေသံဖြင့် မေးသည်။

‘မစ္စတာ ကလပ်တာအိမ်ကို သွားပြီး ပစ္စည်းယူ လူသတ်မယ့် ကိစ္စကို ခင်ဗျား တားဖို့ စိတ်မကူးဘူးလား’

‘မတားပါဘူး။ ထောင်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ တောရမ်းပယ်ဖို့တွေ တစ်နေ ကုန် လျှောက်ပြောနေကြတာ၊ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ဘယ်သူမှ မယုံကြ ပါဘူး’

‘ဆိုချင်တာက ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီနည်းနဲ့ လျှောက် ပြောခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား၊ မစ္စတာ ကလပ်တာအိမ်မှာ မီးခံသေတ္တာ

ရှိတယ်လို့ သူယုံအောင် ပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ သူယုံစေချင်တယ် မဟုတ်လား'

မစ္စတာ ဖလင်းမင်း လေသံက ခပ်အေးအေး ဖြစ်သွားသည်။ သက်သေကို ခဏ အချိန်ပေးထားလိုက်သည်။ ဝဲလ်စ်က အသက်ရှူကျပ်လာသလို လည်စည်းကို လျှော့သည်။

'ပြီးတော့ ခင်ဗျားက မစ္စတာ ကလပ်တာမှာ ငွေတွေ အများကြီး ရှိတယ်လို့ ဟစ်ကော့ကို ပြောတယ်၊ ဒါအလေးအနက် ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ကျွန်တော် ပြောပါတယ်' ကလပ်တာ မိသားစုကို ဟစ်ကော့ လူသတ်၊ ဓားပြတိုက်ဖို့ အစီအစဉ်က ဝဲလ်စ် ကောင်းကောင်း သိထားကြောင်း ပေါ်လွင်အောင် စစ်သည်။ ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက်ကို ဘေးချိတ်ထားသည့်အလား ရှေ့နေကြီးက လိုချင်တာကို ရအောင် နှိုက်သည်။

'ဒါကို သိထားရက်နဲ့တောင်မှ ခင်ဗျား သူ့အစီအစဉ်ကို ဖျက်ဖို့ မကြိုးစားဘူးနော်'

'ကျွန်တော် သူ့ အဲဒီလို လုပ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူးလေ' 'ဪ...အဲဒီလို လုပ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသတင်း ကြားတော့ သူပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား တန်းသိတယ်နော်' ဝဲလ်စ်က ခပ်မာမာ ပြန်ပြောသည်။

'ကျွန်တော်က မထင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက အဲဒီအတိုင်း လုပ်သွားဗယ်'

တရားခံ အကျိုးဆောင်ရှေ့နေအဖွဲ့မှ လူငယ်ရှေ့နေ ဟယ်ရစ်ဆင် စမစ် ဝင်လာသည်။ ပွဲကြမ်းမလာအောင် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဝင်သည်။ သူက သွေးအေးသတ္တဝါ။ ရှေ့နေက သက်သေအား မေးသည်။

'ခင်ဗျားမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်တဲ့ နာမည်ပြောင် ရှိသလား' 'မရှိပါဘူး၊ ဖလွိုက်ပါပဲ'

ရှေ့နေက ဖျတ်ခနဲ ကောက်မေးပြန်သည်။

'ခင်ဗျားကို "အာလူး" လို့ ခု ဝိုင်းမခေါ်ကြဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် "သတင်းပေး" ဆိုပြီး ဝိုင်းမတီးကြဘူးလား'

ဝဲလ်စ်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာဖြင့် -

'ကျွန်တော်ဟာ ဖလွိုက်ပါပဲ' ဟု ထပ်ပြောသည်။

'ခင်ဗျား ထောင် ဘယ်နှခါ ကျခဲ့ဖူးသလဲ'

'သုံးခါလောက် ရှိမယ်'

'အဲဒီအထဲမှာ လိမ်လည်မှုကြောင့် ကျတာပါသလား'

သက်သေက ငြင်းသည်။ လိုင်စင်မပါဘဲ ကားမောင်းလို့ တစ်ခါ ကျကြောင်း၊ နောက်တစ်ခါမှာ ခိုးမှုနှင့်ကျခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။ နောက်ဆုံး တစ်ခါက တပ်ထဲမှာ သတင်းပို့တာ ရက်ကိုးဆယ် နောက်ကျလို့ တစ်ဆက်တည်း တပ်ထဲတုန်းက ပြစ်မှုတစ်ခုကို ပြောပြသည်။

'ကျွန်တော်တို့ ရထားလုံခြုံရေး လိုက်ပါတယ်၊ ရထားပေါ်မှာ နည်းနည်းပါးပါး ချကြတာပေါ့၊ အဲဒီတော့ နည်းနည်းပါးပါး မူးပြီး နည်းနည်း ပါးပါး ဟိုပစ် ဒီပစ် ပစ်မိတာပေါ့၊ အိမ်တချို့ နည်းနည်းပါးပါး ထိတာပေါ့။ ပြတင်းတွေကွဲ၊ မီးလုံး အနည်းအပါး ကွဲရုံလောက်ပါ'

ရယ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ ရယ်သည့်အထဲတွင် တရားခံ နှစ်ယောက် မပါ။ ဟစ်ကော့က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တံတွေး ဝေ့ချလိုက်သည်။

ဟယ်ရစ်ဆင်စမစ် ဆက်မေးသည်။

'မစ္စတာ ဖလွိုက်ဝဲလ်စ်၊ ဟိုးလ်ကုမ်း လူသတ်မှုကြီးအကြောင်း ကြားပြီးတော့ ဘာပြုလို့ သက်ဆိုင်ရာကို ချက်ချင်း မပြောတာလဲ၊ ဘာပြုလို့ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ စောင့်နေတာလဲ၊ တစ်ခုခုကို မျှော်ပြီး စောင့်နေတာလား၊ ဆုကြေးတို့ ဘာတို့ပေါ့'

'မဟုတ်ပါဘူး'

'ဆုငွေအကြောင်း လုံးဝ မကြားဘူးလား'

ကလပ်တာ လူသတ်မှုကို တရားခံဖမ်းမိနိုင်အောင် သတင်းပေး နိုင်သူအား ဆုငွေဒေါ်လာ တစ်ထောင်ပေးမည်ဟူသည့် သတင်းစာကြော်ငြာကို ရည်ညွှန်းပြီး ရှေ့နေက မေးခြင်းဖြစ်သည်။

'သတင်းစာထဲမှာ ကျွန်တော် တွေ့ပါတယ်'

'အဲဒီနောက်ပိုင်းမှ သက်ဆိုင်ရာကို သွားအကြောင်းကြားတာ မဟုတ်လား'

သက်သေက "ဟုတ်ကြောင်း" ဝန်ခံတော့ မစ္စတာစမစ်က အောင်မြင်သည့် လေသံဖြင့် ဆက်မေးသည်။

'ခိုလို တရားရုံးတော်မှာ ခင်ဗျား လာအစစ်ခံပေးတဲ့အတွက် ခရိုင် ရှေ့နေကြီးက သက်သာခွင့်ရအောင် ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်ပေးမယ် ပြောသလဲ' လိုဂန်ဂရင်း ထကန့်ကွက်သည်။

'တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ဒီလိုမေးခွန်းပုံစံမျိုးကို ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ကန့်ကွက်ပါတယ်'

တရားသူကြီးက ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံလိုက်သည်။ တစ်ပြိုင် တည်းတွင် သက်သေကိုလည်း အနားပေးလိုက်သည်။ ဖလှိုက်ဝဲလ်စ် သက်သေဝက်ခြံထဲက ထွက်လာတော့ အနားက လူတွေ ကြားရလောက် သည့် လေသံဖြင့် ဒစ်က ပြောလိုက်သည်။

'ခွေးမသား၊ တခြားလူတွေ ကြီးစင်တက်ရရင် မင်းကိုလည်း ကြိုးပေးရမှာပေါ့၊ ဟိုမှာ ကြည့်ပါလား၊ ထွက်သွားပြီး ဘာပြစ်ဒဏ်မှ မခံရဘဲ ဆုငွေ သွားထုတ်တော့မယ်'

ဟစ်ကော့ ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ သူ ဆုငွေရသည်။ လျှော့ရက် လည်း ရသည်။ သို့သော် သူကောင်းစားသည်မှာ တစ်မွန်တည်းမျှသာ။ ကံကြမ္မာ ဖန်လာပုံက ဓားပြမှုဖြင့် ထောင်ထဲပြန်ဝင်ရသည်။ မစ္စတီ ပြည်နယ် ထောင်တွင် နှစ်သုံးဆယ် ကျသွားသည်။

*

အမှုက စစ်ဆေးကြားနာမှု ပြည့်စုံနေပြီ။ သောကြာနေ့တွင် ပြီးသွား၍ စနေ၊ တနင်္ဂနွေတွင် တရားရုံး အားနေသည်။ နောက်ဆုံးအစစ်ခံသူ စုံထောက်လေးယောက်မှာ ဝါရှင်တန် ဗဟို အက်ဖ်ဘီအိုင်မှ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သိပ္ပံစုံထောက် ပါရဂူများ ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ခွဲခန်း ပညာရှင်များ ဖြစ်သည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်သည် အမှုပေါင်းများစွာကို သိပ္ပံနည်းကျ ဖော်ထုတ် နေသည့် ကမ္ဘာကျော် ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ကြီးဖြစ်သည်။ ရုံးတော်တွင် တင်ပြသမျှ သက်သေပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးသည်။ သူတို့က သွေးကို စစ်ဆေး အတည်ပြုပြီးပြီ။ ခြေရာတွေကို အတည်ပြုပြီးပြီ။ ကျည်ခွဲများနှင့် ကြိုးတွေ၊ တိပ်တွေကို စစ်ဆေး အတည်ပြုပြီးပြီ။

ကော့ဘီအိုင် စုံထောက် လေးယောက်နှင့် တရားခံနှစ်ဦး တွေ့ဆုံ

မေးမြန်းခန်းမှ တရားခံတို့၏ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်များကို နောက်ဆုံးတွင်မှ ရုံးတော်သို့ တင်ပြသည်။

ကော့ဘီအိုင်တို့၏ ပြန်လှန်မေးခွန်းများ၊ ညှပ်ညှပ်ပိတ် မေးခွန်းများ ကြောင့် တရားခံရှေ့နေတွေ ချွေးပြန်ကုန်ကြသည်။ မမှန်သတင်းများ အပေါ် အခြေပြုသည့် သူတို့၏ ကာကွယ်ချေပချက်များသည် သဲထဲရေခွန် အရာမထင် ဖြစ်ကုန်သည်။ (နောက်ပိုင်းတွင် သတင်းထောက်များက ဟစ်ကော့၏ ရှေ့နေကို ဘာကြောင့် အရာမထင်သည့် ကိစ္စကို ဇွတ် လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလုံ လုပ်နေတာလဲဟု မေးမြန်းရာ 'ကျုပ်က ဖဲချုပ် မရှိဘဲ ဖဲကစားနေရတဲ့ကောင်၊ သူတို့ ပြောသမျှ အရပ်ကြီးလို ထိုင်နားထောင် နေရမှာလား၊ တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြောရမှာပေါ့' ဟု ပြန် ပြောသည် ဆို၏။

တရားခွင့်တွင် အပြင်းထန်ဆုံးနှင့် အပြတ်သားဆုံး သက်သေမှာ စုံထောက်အယ်လ်ဗင်ဒီဝေး ဖြစ်သည်။ ပယ်ရီစမစ် ကိုယ်တိုင် ပြောသည့် ဇာတ်လမ်းများကို သူက ရုံးတော်သို့ တင်သည်။ သူ့စကားလုံးများသည် သတင်းစာ ခေါင်းကြီးများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

"ကြောက်မက်ဖွယ် အသံတိတ် လူသတ်မှုကြီး အသံထွက်လာပြီ"

"မကြားဝံ့မနာသာ အဖြစ်မှန်များ ပေါ်လာပြီ"

စသည်ဖြင့် စသည်ဖြင့် သည်သတင်းကို နားစွင့်နေသူအားလုံး အသက်ရှူဖို့ မေ့လောက်အောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသော သတင်းများ။ ဒီဝေးက ဟစ်ကော့နှင့် ပတ်သက်သည့် ဝှက်ဖဲတစ်ခုကို နောက်ဆုံးတွင်မှ ထုတ်သုံးသည်။ တရားခံဟစ်ကော့ လေဖြတ်တော့မလို့ ဖြစ်သွားသည့် ဝှက်ဖဲ။ ရုံးတော်တွင် ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားသည့်အလား။

'ပယ်ရီစမစ် ပြောတဲ့အထဲမှာ ရုံးတော်ကို ကျွန်တော် မတင်ပြရသေး တဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိပါတယ်၊ အဲဒါက ဟစ်ကော့နဲ့ ပတ်သက်ပါတယ်၊ ကလပ်တာ မိသားစုကို ကြီးနဲ့တုပ်ပြီးချိန်မှာ နန်စီကလပ်တာကို မတရားကျင့် ဖို့ သူ ကြိုးစားပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ တင်ကူးကြံစည်မှုထဲမှာ ဒီကိစ္စပါ ပါပါတယ်၊ ပယ်ရီစမစ်က ဒါကို လုံးဝ လက်မခံပါဘူး။ ကာမဆန္ဒကို မထိန်းချုပ်နိုင် တဲ့ လူစားမျိုးကို ပယ်ရီက အရမ်းမုန်းတဲ့အကြောင်း ထုတ်ပြောလို့ မိန်း ကလေး သက်သာသွားတာပါ။

'ဒီကိစ္စ ပယ်ရီက ကျွန်တော်တို့ကို ဖွင့်ပြောတဲ့အကြောင်း ဟစ်ကော့

လုံးဝ မသိပါဘူး။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ မိသားစု လေးယောက်စလုံးကို သူ သတ်တာပါဆိုတဲ့ ထွက်ဆိုချက်ကို ပယ်ရီ ပြင်လိုက်တယ်ဆိုတာလည်း ဟစ်ကော့ မသိပါဘူး။ သူ့စကားအတိုင်း ကျွန်တော် ရုံးတော်ကို တင်ပြပါ မယ်’

“ကျွန်တော် ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မသားမပါပါဘူး။ နှစ်ခုပဲ ပြင်ချင်ပါတယ်။ (ဟစ်ကော့က) နန်စီနဲ့ သူ့အမေကို သူသတ်တယ်ဆို တာ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ကို ပြောပါတယ်။ ဒီအဖြစ်ကို သူ့အမေ မသိစေချင်ပါဘူးတဲ့။ သူ့သား ဒီဘဝမျိုး ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ အဖေရော၊ အမေရော မသိပါစေနဲ့တဲ့။ ပြီးတော့ ပယ်ရီစမစ်က ပြောတယ်။ သူ့အဖေနဲ့ အမေဟာ တကယ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးပါတဲ့။ ဒီတော့ သူလည်း အဲဒီတုန်းက သူပြောတာ လက်ခံခဲ့တယ်တဲ့”

သည်နေရာအရောက်တွင် မစ္စက်ဟစ်ကော့ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးလေ သည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် တရားခွင် တစ်ချိန်လုံး ယောက်ျားအနားတွင် ကပ်ပြီး လက်ကိုင်ပေးလိုက်တာ လုံးခြေနေခဲ့သည်။ ရံခါတွင် သားနှင့် မျက်လုံး ချင်း ဆုံမိသည့်အခါ ပြုံးပြပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ သို့သော် မစ္စက်ဟစ်ကော့ ခံနိုင်ရည် မရှိပါ။ ညိတ်လိုက်သည့် ဦးခေါင်းမှာ ပြန်ထောင်မလာတော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတငင် သည်းအူပြတ်မျှ ငိုကြွေးပြန်သည်။ တရားရုံးလာ ပရိသတ် အချို့က သူ့ကို လှည့်ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော် တစ်ခဏအတွင်း မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ကြသည်။ အချို့က လုံးဝ ဂရုမစိုက်။

ဒီဝေးက ရုံးတော်သို့ သူတို့ ရှာဖွေတွေ့ရှိမှုများကို ဆက်လက် တင်ပြနေသည်။ ဒစ်၏အဖေ မစ္စတာဟစ်ကော့ကမူ ရုံးတော်ကို တရား မျှတမှု မရှိဟု ထင်နေသူဖြစ်၍ မျက်နှာကို ချိပြီး နားထောင်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးသမီး သက်င်းထောက်တစ်ယောက် က မစ္စက်ဟစ်ကော့ကို အမျိုးသမီး နားနေခန်းတစ်ခုသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ယူ သွားသည်။

နောက်ပိုင်း အနည်းငယ် စိတ်ထိန်းနိုင်သွားသော အခါတွင်မှ မစ္စက်ဟစ်ကော့က အဖော်ပါလာသည့် သူငယ်ချင်း အမျိုးသမီးကို ရင်ဖွင့် သည်။

‘ကိုယ့်မှာ စကားပြောဖော်ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူးကွယ်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေ၊ အပေါင်းအသင်းတွေက မဆိုးပါဘူး။ ဝိုင်းပယ်ထားတာ

မျိုး မရှိပါဘူး။ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံတွေကတောင် အားပေးစာတွေ ရေးလာကြ ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုရော၊ ယောက်ျားကိုပါ နင်ပဲဆန္ဒ နှိမ့်နှိမ့်ချချ မလုပ်ကြပါ ဘူး။ ခု ဒီရုံးတော်မှာတောင် ထင်သလောက် မဆိုးပါဘူး။ ညာညာတာတာ ရှိကြပါတယ်’

တရားရုံး ထမင်းဆိုင်မှာ စားသောက်ပြီးတော့ မမှာဘဲ ရေခဲမုန့် တွေကိုလည်း ချပေးသည်။ ပိုက်ဆံ မယူပါဘူးဟု ဆိုသည်။ ပြန်ယူသွားပါ။ မစားနိုင်ပါဘူး ငြင်းသော်လည်း မရ။ အတင်း ကျွေးသည်။

‘မိတ်ဆွေ ရှိလာက ပြောပါတယ်။ “ကွယ်...မင်းအပြစ်မှ မဟုတ် တာ” တဲ့။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ လူတွေက ကျွန်မတို့ကို ဝိုင်းကြည့် နေကြတယ်လို့ ခံစားနေရတယ်။ ကျွန်မကို အပြစ်တင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းပေါ့လေ၊ ကျွန်မ ဘာမှ မစဉ်းစားတတ်အောင် ခေါင်းတွေ ကိုက်လာပါတယ်။ သူ့ကို ရင်ဖွင့်မှ ဖြစ်တော့မယ်။

‘ကိုယ်တို့ဟာ သာမန်သူလိုကိုယ်လို လူတွေပါ။ တောသူတောင် သားတွေပါ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာကလေးနဲ့ ပျော်ပျော်နေခဲ့ကြတဲ့ လူတွေပါ။ ဒစ်ကို ကျွန်မ အကသင်ပေးတယ်။ မြေခွေးခြေလှမ်း သူကောင်းကောင်း တတ်တယ်။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက အကြိုက်ဆုံးကကွက်လေ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုယ်က အရမ်း အကဝါသနာပါတာ။ ကိုယ့်မှာ အတွဲ ကောင်လေး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဝေ့စီအက ဝင်ပြိုင် တာ ငွေတံဆိပ်ဆု ရတယ်လေ။ နှစ်ယောက်သား ထွက်ပြေးပြီး ပြဇာတ် လောကထဲ ဝင်ဖို့တောင် ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်။ ဒါတွေက ကလေးဘဝ အိပ်မက်တွေပေါ့လေ။ သူ မြို့ကနေ ပျောက်သွားတယ်။ ကိုယ်နဲ့ဝေါလ်တာ လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။ ယောက်ျားက ပြောတယ်။ ကချေသည်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ရင် မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ လက်မထပ်ရဘူးတဲ့လေ။

‘အဲဒီအချိန်ကစပြီး အကကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တာ။ သားလေးမွေးတော့ သူ့ကို သင်ပေးမှ ခြေမှာစကား လက်ဖျားကဗျာ ပြန်လုပ်မိတာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဘက်မှာ ဒစ်တစ်ယောက် ပါရမီ သိပ်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ သိပ် သဘောကောင်းတဲ့ ကလေးပါကွယ်’

မစ္စက်ဟစ်ကော့က အငွေ့ပျံနေသော မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး

ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း မျက်နှာတွင် ပြန်တပ်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ သဘောမနော ကောင်းသည့် မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။

‘ဒစ်အကြောင်း ပြောစရာတွေ အများကြီးပါကွယ်၊ ရုံးတော်မှာ ရှေ့နေတွေ လျှောက်ပြောနေတာတွေက တောရမ်းပယ်ဖွဲ့ တွေပါ။ ငယ်တဲ့ အမှုကြီးအောင် လျှောက်လုပ်နေကြတာပါ။ ပြောရရင် မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ ပြောရင် ဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ အဲဒီမိသားစုကိုလည်း ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ ညတိုင်း မေတ္တာပို့ပါတယ်၊ ဆုတောင်းပေးပါတယ်၊ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ဒစ်အတွက်လည်း ကိုယ်ဆုတောင်းတယ်။ ပြီးတော့ ဟိုသူငယ်၊ ပယ်ရီဆိုတဲ့ ကောင်လေးအတွက်လည်း ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ သူ့ကို အမုန်းပွားမိတာ ကိုယ်မှားပါတယ်။ ခုမှ သူ့ကို သနားနေမိတယ်၊ ပြီးတော့ မစွက်ကလပ်တာကိုလည်း သနားလို့ မဆုံးဘူး။ ကြားရသလောက်ဆိုရင် သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ။ သိပ်စိတ်ကောင်းရှိတယ် ဆိုပဲ’

တရားခွင့် ရပ်နားပြီး နောက်နေ့ရုံးချိန်း ကြေညာသံကြားလိုက်ရသည်။ လူတွေ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြပြီ။ မစွက်ဟစ်ကော့က သူ့အဖော် အမျိုးသမီးကို ပြောလိုက်သည်။

‘သူ့အခြေအနေ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး၊ သူ အားလုံးကို စိတ်လျှော့ထားလိုက်ပြီ ထင်ပါတယ်ကွယ်’

တရားခွင့်သို့ လာရောက်လေ့လာသူအားလုံး အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်သွားရသည့် ကိစ္စမှာ ဘော့စတွန်မှ ဒွန်ကူလီဗန် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ကက်သလစ်ဘာသာဝင် လူအေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ဆင်း။ အောင်မြင်နေသည့် အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်၊ ကလေးသုံးယောက် အဖေ။ ဘာကြောင့် စာမတတ်ပေမတတ်၊ လူသတ်သမားတစ်ယောက်နှင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် မတွေ့တာ ကိုးနှစ်ရှိပြီတဲ့။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ကူလီဗန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထုတ်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့် မိန်းမ ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩနေတယ်၊ ဒီခရီးကို

လာဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီလောက် မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ငွေကြေးရော အချိန်ပါ ကျွန်တော် အများကြီး ရင်းရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပယ်ရီရှေ့နေက ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးလာပါတယ်။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အချိန်ဖြစ်လို့ သူငယ်ချင်းဘက်က ရပ်တည်ပြီး သက်သေခံပေးဖို့ပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာ လုပ်ပေးရမယ်လို့ တာဝန်ရှိတယ် ထင်လာတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကိုး။ ပြီးတော့ ဘဝတစ်ခုဆိုတာ ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးလို့ ကျွန်တော်နားလည်တယ်။ ဝိညာဉ်မှန်သမျှကို တုရားသခင်က ကယ်တင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်’

ဝိညာဉ်တစ်ခုကို ကယ်တင်ဖို့ အထူးသဖြင့် ပယ်ရီမစ်၏ ဝိညာဉ်ကို ကယ်တင်ဖို့ ကက်သလစ် ဘာသာဝင်များဖြစ်သည့် ဒုရဲမု၊ မေယာနှင့် သူ့ဇနီးတို့ကလည်း ကြိုးစားခဲ့ကြပါသည်။ မစွက်မေယာက တုန်းကြီးဂေါ်သိုနှင့် တွေ့ဖို့ စီစဉ်ပေးသေးသည်။ (ပယ်ရီက ပယ်ချသည်။ တုန်းကြီးတွေ၊ သီလရှင်တွေကြောင့် ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာတွေ ကျွန်တော့်မှာ များနေပြီဟု ဆိုသည်။)

တရားခွင့် တစ်ပတ် နားထားချိန်တွင် မစွက်မေယာက သူ့သူငယ်ချင်း ဒွန်ကူလီဗန်ကို တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ပယ်ရီအခန်းထဲမှာ ညှဉ်းစားဖို့ ဖိတ်လိုက် သည်။ ရေတဲ့ အဆာသွတ်ပေါင်းမည်။ သီးခံဆလတ်လုပ်ပေးမည်။ အာလူး ကင်ကို ဟင်းအနှစ် ဆမ်းပေးမည်။ ပြီးတော့ နို့အေးနှင့် တီစကွတ်တွေ ဖုတ်ပေးမည်။ ပြီးတော့ ချယ်ရီသီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်နှင့် မုန့်ဖုတ်ပေးမည်ဟု ဟင်းလျက်စာရင်းကို ပယ်ရီအား ရွတ်ပြသည်။

ပယ်ရီက ထမင်းစားခွဲကို စီရင်ချက်ထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေသည်။ (ဒီကိစ္စ သူ သိပ်မစဉ်းစားတော့။ ‘ဒီအနောက်ပိုင်းသား၊ မြက်တောထဲက လူတွေဟာ ဝက်တွေ အစားလုစားသလို အလုအယက် မဲပေးကြမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုးပေးဖို့လေ။ ကျွန်တော်က လောင်းလိုက်ချင်တယ်။ ဒီအချိန် ဟောဒီ ခန်းမထဲက လူတွေထဲမှာ လူသတ်သမား ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းလား’ ဟု ပြောခဲ့သည်။)

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဧည့်သည်လာမည်ဆို၍ သူတစ်ချိန်လုံး ပြင်ဆင်နေသည်။ ထိုနေ့မှ လေကလေး တဖြူးဖြူးနှင့် သာတောင့်သာယာ ရှိနေသည်။ သံတိုင်များ၏ အပြင်ဘက်မှ မှန်ပြတင်းကို သစ်ကိုင်းဖျားမှ သစ်ရွက်များ တဖြုတ်ဖြုတ် ရိုက်ခတ်နေသည်။ တစ်နေ့တခြား ပို၍ ပို၍ ယဉ်ပါးလာ

သော ပယ်ရီ၏ ရှဉ့်ကလေး ငနီတစ်ကောင် ခုန်ပေါက်ပျော်မြူးနေ၏။ သူ့သခင် ကြမ်းတိုက်၊ အိမ်သာဆေး လုပ်နေသည်ကို နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ဆော့နေသည်။ ပယ်ရီက အခန်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီးနောက် စားပွဲ ဆက်ရှင်းသည်။ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာရွက်တွေကို ပြန်စီသည်။ ဒီစားပွဲတွင်ပင် ညစာစားကြမည်ဖြစ်၍ ရှင်းလင်းပြီးသည့်အခါ မစွက်မေယာ ယူလာပေးသည့် စားပွဲခင်း ခင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကော်တောင့်နေသည့် လက်သုတ်ပဝါများ၊ ငွေထည်ဇွန်းခက်ရင်းများကို ဖြန့်ချထားလိုက်သည်။

ကူလီဗန် ရောက်လာတော့ အရမ်း သဘောကျသွားပုံဖြင့် လေချွန် လိုက်သည်။ ဟင်းလျာပွဲတွေက တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ရောက်လာသည်။ နှစ်ယောက် သား စားပွဲတွင် မထိုင်ခင် သူ ဆုတောင်းပေးပါရစေ ဟု ဒွန်ကူလီဗန်က ခွင့်တောင်းသည်။ ထမင်းပွဲကို ဦးညွတ်ပြီး ဆုတောင်းတော့ ပယ်ရီက ဦးမညွတ်၊ အတောင့်သား ရပ်နေသည်။

‘အို အရှင်၊ တပည့်တော်တို့အား ဤမည်သော စားဖွယ်ဟင်းလျာ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို ခရစ်တော်၏ မေတ္တာတော်အားဖြင့် ပေးသနား တော်မူခြင်းအတွက် အရှင်၏ ကျေးဇူးတော်မြတ်ကို အာရုံပြုပါ၏ အရှင် ဘုရား’

ပယ်ရီက ခပ်တိုးတိုး မှတ်ချက်ပေးသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ရမှာက မစွက်မေယာပါကွာ၊ သူ့ခမျာ ချက်လိုက် ပြုတ်လိုက်ရတာ တစ်နေ့ကုန် မနားရရှာဘူး’

ပယ်ရီက ဧည့်သည်၏ ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းလျာတွေ အပြည့် အမောက် ထည့်ပေးရင်း -

‘ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ် ဒွန်၊ မင်းက ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး နော်၊ အရင်အတိုင်းပဲ’

ကူလီဗန်သည် အနေအထိုင် ရိုးသားသူဖြစ်သည်။ အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်နှင့်မတူဘဲ ဘာလ်စာရေးတစ်ယောက်နှင့် ပိုတူနေသည်။ ဆီပင် ပါးသွားသည်ကလွဲပြီး အရင်အတိုင်းပင်။ သို့သော် သူ့အဇ္ဈတ္တသန္တာန် ကိုကား အကဲခတ်၍ မရ။ သူ စကား စ သည်။

‘သူငယ်ချင်းရေ ငါကတော့ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့ ဘာသာသူ အလုပ်ကလေးတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးပဲ ထင်ပါရဲ့၊ အဲဒီလို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရင် သူ့ဘာသာသူ

အဆင်ပြေနေတာချည်းပဲကွာ၊ ဘဝဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်၊ အဲ သေခြင်း တရားမှာလည်း အလားတူပါပဲ၊ ဒါထက် မင်းနေ့တိုင်း ဒီလို စားရသလား ဟင်’

ပယ်ရီ ရယ်သည်။

‘မစွက်မေယာဟာ တကယ့်အချက်အပြုတ်ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီး ကွ၊ သူ့ချက်တဲ့ စပိန်ဆန် ထမင်းကို မင်းစားရရင် လျှာလည်သွားမယ်။ ဒီရောက်ကတည်းက ငါ ဆယ့်ငါးပေါင် တိုးလာတယ်လေ။ ငါနဲ့ဒစ် ဝရမ်းပြေးဘဝနဲ့ လျှောက်လိမ့်နေတုန်းက တော်တော်ပိန်သွားတယ်၊ တစ်ခါမှ ကောင်းကောင်း မစားရဘူး။ ခိုးလို့ဝက်လို့ရတဲ့ ခေါက်ဆွဲဘူး၊ ပဲသီးဘူးတွေနဲ့ အသက်ဆက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒစ်က အလစ်သုတ်တဲ့ နေရာမှာတော့ နှစ်ယောက် မရှိဘူးကွ၊ သူ့ခိုးနက္ကတ် ပါသလား မသိဘူး၊ သူ မခိုးရရင် မနေနိုင်သလိုပဲ၊ အိတ်ထဲမှာ ဒေါ်လာတစ်ရာ ရှိနေပေမယ့် ပီကေတို့ ပူရှိန်းတို့ နှိုက်ချင် နှိုက်သေးတာ၊ ငါလည်း သူ့ခိုးပါပဲ၊ ငါက ဘိုင်ကျလို့ ခိုးတာ’

စားသောက်ပြီးလို့ ကော်ဖီနှင့်၊ စီးကရက်နှင့် ဇိမ်ယူနေစဉ် ပယ်ရီက သူ့ခိုးဇာတ်လမ်းတွေ ဆက်ပြောပြသည်။

‘ငါ့မိတ်ဆွေ ဝီလီဂျေးဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီအကြောင်း သူ ပြော ဖူးတယ်။ ရာဇဝတ်မှုဆိုတာ ခိုးတာဝုတ်တာက စတာချည်းပဲတဲ့၊ အဲဒီ အထဲမှာ လူသတ်မှုလည်း ပါတယ်တဲ့၊ လူတစ်ယောက်ကို သတ်တာဟာ သူ့အသက်ကို ခိုးတာပဲတဲ့၊ အဲဒါဆို ငါက သူ့ခိုးအကြီးစား ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဒွန်၊ ငါ သူတို့ကို သတ်ခဲ့ပြီလေ၊ ငါ့ရားခွင်မှာ ဒီဝေးက ဒစ်အမေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ ဇေဝေဝါ ဖြစ်သွားတယ်လို့ သူ ထင်တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ဒစ်က ငါ့ကို အကူအညီ ပေးတယ်။ ပစ်ကွင်းကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထိုးပေးတယ်။ ကျည်ဆန်ခွဲတွေ ကောက်တယ်၊ အဲဒါတွေအားလုံး သူ့အစီအစဉ်တွေချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် မပစ်ရဲဘူး၊ သူ ဘယ်တော့မှ ပစ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ နေရာတကာမှာ လက်မြန်ခြေမြန် ရှိပေမယ့် ... အဲ ဝမ်းတိုကြီးကို ကားနဲ့ တိုက်သတ်ရဲပေမယ့် အဲ ... အဲဒီလို ငါဘာကြောင့် လုပ်မိသွားတာလဲ’

ချက်ချင်း ကျေနပ်သွားသည့် အမူအရာသို့ ပြောင်းသွားသည်။ အသစ်အဆန်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်သည့်အလား။ အဖိုးတန် ကျောက်မျက် ရတနာ တစ်လုံးကို တူးဖော်ရရှိပြီး အမျိုးအမည် အရောင်အသွေး မခွဲခြား

နိုင် ဖြစ်နေသည့် ကျောက်တူးသမားတစ်ယောက်အလား။ ကျောက်တူးကို မီးရောင်တွင် ထောင်ကြည့်ပြီး ဟိုလှည့်သည်လှည့် ကြည့်နေသည့်ပုံမျိုး။ ပြီးမှ သူ စကားဆက်သည်။

‘ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ငါမသိဘူး၊ တစ်ခုရှိတယ်၊ ဒစ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ငါ တအားဒေါက်နံသွားတယ်၊ သတ္တိကောင်းလှပါတယ် ဆိုတဲ့ကောင်၊ ဘယ်လောက်အသည်းကြောင့်တယ်ဆိုတာ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သွားပြီလေ၊ လူသိမှာလည်း ကြောက်၊ လူမြင်မှာလည်း ကြောက်၊ ဒီလိုနဲ့ ဒီပွဲမှာ ငါ ဝင်ကစားဖြစ်သွားတာကွ၊ ကလပ်တာမိသားစုနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ သူတို့ကို ငါသိတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို ထိခိုက်အောင် သူတို့ ဘာမှ လုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဘဝမှာ ငါ့ကို ထိခိုက်အောင် တမင်လုပ်တဲ့လူ မရှိပါဘူး၊ သူတို့ မိသားစုက အလကားနေရင်း အချောင် ခံလိုက်ရတာ’

ခွန်ကူလီဗန်က ပယ်ရီ၏ နောင်တစကား အတိမ်အနက်ကို စဉ်းစားကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ရှိနေကြောင်းကိုတော့ သူ လက်ခံ ထားပြီးပြီ။ သို့သော် ဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်တော်မူဖို့ သူလိုလားပါ့မလား။

‘ဘယ်လို၊ ငါ နောင်တရနေသလား ဟုတ်လား၊ ဟင့်အင်း မရပါ ဘူး၊ ငါလုပ်ခဲ့တဲ့ အမှုအတွက် ငါ ဘာမှ မခံစားရဘူး၊ ငါ နောင်တရချင် ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါဘာမှ မခံစားရဘူး၊ နည်းနည်းလေးမှ မခံစားရဘူး၊ တို့ အလုပ်ပြီးလို့ နာရီဝက်အတွင်းမှာ ဒစ်က ရယ်စရာတွေ လျှောက်ပြောနေ ပြီ။ ငါက သူ ဟာသတွေကို သဘောကျပြီး ရယ်လို့ မောလို့။ ဒါဆို တို့ လူတွေ ဟုတ်သေးရဲ့လား၊ လူတော့ လှုပ်ကွ၊ ငါ ဝမ်းနည်းရမှန်း သိတယ် လေ၊ ငါ့အတွက် ငါ ဝမ်းနည်းတာပါ၊ နောက်တစ်ခု ဝမ်းနည်းတာက ငါ ဒီဘဝထဲကနေ ထွက်မသွားနိုင်တာပဲ၊ အဲဒါပါပဲ သူငယ်ချင်း’

သူပြောသည်များကို ကူလီဗန် သိပ်ခံစားလို့ မရ။ သိပ်နားမလည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနေသည်ဟု ကူလီဗန်ထင်သည်။ အယူတိမ်းနေ သည် ထင်သည်။ သူ့တွင် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ ဟူသည် မရှိတော့။ သူက ပြောသည်။

‘စစ်သားတွေ လူသတ်နေကြတာပဲ၊ အဲဒီအတွက် သူတို့ မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင် မဖြစ်ကြပါဘူး၊ အဲဒါ သူတို့အလုပ်ကိုး။ အဲဒီအတွက် သူတို့ ရွှေတံဆိပ်တွေတောင် ရကြသေးတယ်၊ ကင်းဆပ်စ်က သပူရီသအပေါင်း

သူတော်ကောင်းတွေက ငါ့ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်၊ ကြိုးပေးမယ့် တာဝန်ကျ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေကလည်း မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် ကြိုးခလုတ်ဖြတ်ဖို့ အသင့်စောင့်နေကြတယ်၊ လူသတ်တာ လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ ချက်လက်မှတ် အတူတစ်ခု လုပ်ဖို့လောက် မခက်ပါဘူး၊ တစ်ခု မင်း စဉ်းစားနော်၊ ကလပ်တာ မိသားစုနဲ့ ငါတွေ့ခဲ့တာ တစ်နာရီပဲ ရှိတယ်။ သူတို့ကိုသာ ငါ ဒီထက် စောစောသိခဲ့ရင် အဖြေက တစ်မျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ။ သွားပါပြီ၊ ငါ့အတွက် ငါ့အတူ မရှိတော့ဘူး သူငယ်ချင်း၊ ဘဝကိုက အဲဒီလို မနိလာတာကိုးကွ၊ ငါ့ဘဝက ပစ်ကွင်းကို ချော်ထွက်သွားတဲ့ ကျည်ဆန်လို ဖြစ်သွားတာ’

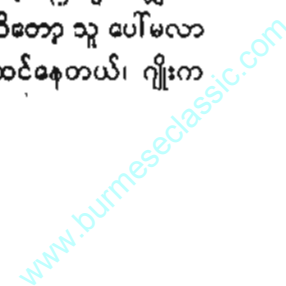
ကူလီဗန် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ သူ့ဒီလို ငြိမ်နေသည်ကို ပယ်ရီ မကြိုက်။ သူ့ကို မကြိုက်ကြောင်း ပြနေသည့် အဓိပ္ပာယ်။

‘ဒီမယ်ဒွန်၊ မင်းကို ငါ မဟုတ်တာ တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူးနော်၊ ရောမ ဝန်ထုပ်ကြီးကို ထမ်းထားရသလို ငါခံစားနေရတယ်၊ နွားတစ်ကောင် လုံး ငါ့ပခုံးပေါ် ရောက်နေသလိုပဲ၊ ငါ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းနေတယ် မှတ်သလဲ၊ ချက်ချင်း ခူးထောက်ချလိုက်ပြီး ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင်ကို ဝတ်ပြုလိုက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါမယ့်တဲ့ ကိစ္စကို နေ့ချင်းပြီး လက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ လက်တွေ့မှာက မင်းတို့ပြောတဲ့ ဘုရား သခင်ထက် ငါ့အတွက် မင်းက အသုံးဝင်တယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ငါယုံတယ်၊ ဘယ်အပေါင်းအသင်းမှ မရှိတဲ့အချိန်မှာ မင်းက ငါ့ဆီ စာရေးလာတယ်၊ “မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း” ဆိုပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးတယ်၊ ငါ့မှာ သူငယ်ချင်း ဆိုလို့ ဂျိုးဂျိုးမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ’

ဂျိုးဂျိုးမီးအကြောင်း သူပြောပြသည်။ သူက အဝီဒီယန် ဘစ်စုတ် သမားလေး။ ဘီလင်ဂမ်တောထဲတွင် သူနှင့်အတူ နေဖူးသည်။

‘ဒီကနေဆိုရင်တော့ အဝေးကြီးပေါ့ကွာ၊ မိုင်နှစ်ထောင်လောက် ရှိမယ်၊ ငါ့ဒုက္ခတွေအကြောင်း သူ့ဆီ ငါစာရေးလိုက်တယ်၊ သူက အင်မတန် ဆင်းရဲပါတယ်။ ကလေးခုနစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြေကျင်လျှောက် လာရ လာရ သူ အရောက်လာခဲ့မယ်တဲ့ဗျာ၊ ခုထက်ထိတော့ သူ ပေါ်မလာ သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်နေတယ်၊ ဂျိုးက ငါ့ကို တော်တော် ခင်တာကွ၊ မင်းကော ဒွန်’

‘ငါလည်း ဂျိုးလိုပါပဲကွာ’

ကူလီဗန်၏ ရင်ထဲကလာသည့် စကားလုံးများကြောင့် ပယ်ရီ ပျော်သွားသည်။ ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် သူငယ်ချင်းကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါဆို မင်းလည်း ငကြောင်ပဲ’

ပြောပြီး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ အခန်းထောင့်မှ တံမြက်စည်းကို သွားယူသည်။

‘ဒီမယ်ဒွန်၊ ငါလူတွေရှေ့မှာ မသေချင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ဟောဒီ မြက်တောထဲက ကောင်တွေ (အနောက်ပိုင်းသားတွေ) ရှေ့မှာ မသေချင်ဘူး၊ ဒီမှာတွေ့လား၊ ဟောဒီမီးလုံးကို ရိုက်ခွဲပြီး မှန်ကွဲစနဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို လှီးလိုက်ရင် ကိစ္စပြတ်မှာပဲ၊ မင်းဒီမှာ ရှိနေတုန်း မင်းရှေ့မှာ ငါလုပ်ချင်တာ၊ ငါ့ကို ဂရုစိုက်တာ ဒီလောကကြီးမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာကိုး’

*

တရားခွင်ကို တနင်္လာနေ့နံနက် ဆယ်နာရီတွင် ပြန် စ သည်။ မိနစ်ကိုးဆယ်အကြာတွင် ရုံးချိန်းကို ယာယီရွှေ့ဆိုင်းလိုက်သည်။ တရားခံဘက်မှ လျှောက်လဲချက်မှာ တစ်ခဏအတွင်း ပြီးဆုံးသွားသည်။ တရားခံနှစ်ဦးကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်တိုင်ချေပခြင်း မပြုတော့ဘဲ လက်မြောက်အရှုံးပေးသွားလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကလပ်တာ မိသားစုကို သတ်ဖြတ်သူမှာ သူတို့နှစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသွားပြီ။ ဘာမှ အငြင်းပွားစရာ မရှိတော့ပေ။ သို့သော် ရုံးတော်က ကျန်သက်သေ ငါးဦးကို ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဆက်လက် စစ်ဆေးရသည်။

ပထမ သက်သေက မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် မစ္စတာဟစ်ကော့။ သူက စိတ်ထိခိုက်နေသည့် ဖခင်တစ်ဦး၏ လေသံဖြင့် အစစ်ခံသည်။ အားထားစရာမှာ တစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားချိန်တွင် တဒဂ်စိတ်အနေ ချွတ်ယွင်းသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း။

‘၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လမှာ ကျွန်တော့်သားလေး ကားတိုက်မှု ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင်က သူဟာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်နေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ကျောင်းမှာ လူချစ်လူခင်ပေါ့ပြီး မိဘကိုလည်း လုံးဝ ဒုက္ခမပေးခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးခဲ့ဖူးပါဘူး’

ဟယ်ရစ်ဆင်စမစ်က သက်သေကို ကျောင်းပေါ်သည့် မေးခွန်းမျိုး မေးသည်။

‘တစ်ခုမေးပါရစေ၊ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လခန့်ကပိုင်းမှာ လူကြီးမင်းရဲ့ သား ဒစ်ဟစ်ကော့ဟာ အမူအကျင့်တွေ ပြောရင် သွားတာ သတိထားမိတယ်ပေါ့နော်’

‘သူ အရင်ကနဲ့ လုံးဝ မတူတော့ပါဘူး’

‘ဘယ်လို မတူတာတွေ တွေ့ရသလဲ၊ ရုံးတော်ကို ပြောပြပါလား၊ မစ္စတာဟစ်ကော့ ခဏ တွေ့သွားသည်။ အကြာကြီး စဉ်းစားပြီးမှ

ပြောသည်။

‘ဒစ်ဟာ ရွှင်ရွှင်ပျူပျူ မရှိတော့ဘူး၊ အရင်ကလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လည်း မရှိတော့ဘူး၊ ရွယ်တူတန်းတူတွေနဲ့ မပေါင်းတော့ဘဲ လူကြီးတွေနဲ့ ပေါင်းလာတယ်။ အသောက်အစား ဖက်လာတယ်။ လောဘီကစား ဖက်လာတယ်၊ သူ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားတယ်’

နောက်ဆုံး အရှိန်ထိုးလိုက်သည့် မေးခွန်းမှာ လိုဂန်ဂရမ်၏ လျှပ်ပြက်သလို မေးလိုက်သည့် တဲ့တိုး ပြန်လှန်မေးခွန်း ဖြစ်သည်။

‘မစ္စတာဟစ်ကော့ ခင်ဗျား၊ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် မတိုင်မီအထိ ခင်ဗျားသားမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား၊’

ဂရင်း၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် သရော်ပြီးရေးရေး ထပ်လာပြီ။ မာက်မေးသည်။

‘၁၉၄၉ ခုနှစ်မှာ သူ အဖမ်းခံရသေးသလားလို့၊ ဘာအမူနဲ့ပါလိမ့်’

‘စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဖောက်ထွင်းမှုနဲ့ ခွပ်ခွပ်ရတာပါ’

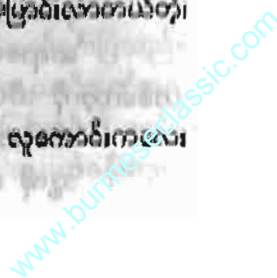
‘ခွပ်ခွပ်ရတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါကို သူက ဝန်ခံသလား၊’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဝန်ခံပါတယ်’

‘အဲဒါက ၁၉၄၉ ခုနှစ်နော်၊ ခုခင်ဗျားပြောတာက မင်းဗျားသားဟာ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ သူ့အမူအကျင့်တွေ ပြောရင် လာတာပဲ၊ ဟုတ်တယ်နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒါဆို ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် နောက်ပိုင်းမှာ ယူဟာ လူကောင်းကလေး ဖြစ်လာတယ်ပေါ့’

အဘိုးကြီး ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးလာသည်။ လက်ကိုင်ပဝါထဲကို တံထွေး ထွေးထည့်သည်။ တံထွေးအရောင်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီးမှ ဖြေသည်။
 'မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး'
 'ဒါဆို ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားတာလဲ၊ ဘယ်လို ပြောင်းလဲလာတာလဲ'

'အင်း...အဲဒါကတော့ ပြောရခက်ပါတယ်၊ သူ့အရင်လို မဟုတ်တော့ တာကတော့ သေချာပါတယ်'

'ဆိုချင်တာက သူ့မှာ မတော်မတရား လုပ်ချင်စိတ်တွေ ပျောက်ကွယ် သွားတာမျိုးလား၊ လူလိမ္မာကလေး ပြန်ဖြစ်လာတာမျိုးလား'

ရှေ့နေ၏ မမျှော်လင့်သည့် မေးခွန်းကြောင့် ပရိသတ်ထဲမှ ရယ်သံ တွေ ထွက်လာသည်။ တရားသူကြီး တိတ်က တင်းမာသည့် မျက်နှာဖြင့် ပရိသတ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မစ္စတာဟစ်ကော့ကို အနားပေးလိုက်ပြီး နောက် သက်သေထံသို့ ခေါက်တာမစ်ချယ်လ်ဂျွန်း အစားဝင်လာ သည်။

ခေါက်တာဂျွန်းက သူ့ကိုယ်သူ သမားတော်တစ်ယောက်၊ စိတ် ရောဂါကု ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ရုံးတော်သို့ ကြေညာသည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်မှစ၍ တိုပက်ကာ ပြည်နယ်ဆေးရုံကြီးတွင် သည်တာဝန်ကို ယူခဲ့ပြီး လူနာပေါင်း ထောင့်ငါးရာခန့် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း လည်း ရုံးတော်သို့ ပြောပြသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်မှစ၍ လားနက် ပြည်နယ်ဆေးရုံတွင် ရာဇဝတ်သားများ စိတ်ဝေဒနာဌာနတွင် ဌာနမှူး အဖြစ် တာဝန်ယူနေကြောင်းများလည်း တင်ပြသည်။

သက်သေကို ဟယ်ရစ်ဆင်စမစ် စ မေးသည်။

'ခန့်မှန်းခြေ လူသတ်မှုကျူးလွန်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေ ဘယ်နှခု လောက် ဆရာ စစ်ဆေးခဲ့ဖူးပါသလဲ'

'နှစ်ဆယ့်ငါးမှုလောက် ရှိမယ်'

'ဆရာခင်ဗျား၊ တစ်ခု မေးပါရစေ။ ကျွန်တော့်အမှုသည် ဒစ် ဟစ်ကော့ကို သိပါသလား'

'သိပါတယ်'

'သူ့ကို ဆရာ စစ်ဆေးပြီးပါပြီလား'

'ပြီးပါပြီ၊ မစ္စတာဟစ်ကော့ရဲ့ စိတ်အနေကို ကျွန်တော် တွက် ချက် ပြီးပါပြီ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ အချင်းဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်မှာ မစ္စတာဒစ်ဟစ်ကော့ရဲ့ စိတ် ပိုင်းဆိုင်ရာသိမှုဟာ အမှားနဲ့အမှန် ခွဲခြားနိုင်စွမ်း ရှိပါသလားဆရာ'

သက်သေဆရာဝန်မှာ နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် အားကောင်းမောင်း သန် လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာပြည့်ပြည့်တင်းတင်းနှင့် ထက်မြက်ပုံရသည်။ ဥပဓိရုပ်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီး ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လေးလေးနက်နက် ရှင်းပြတော့မည်ပုံဖြင့် အားယူ လိုက်သည်။ တရားသူကြီးက သည်မျှမလိုကြောင်း ဖြတ်ပြီး သတိပေး လိုက်သည်။

'အမှားအမှန် ခွဲခြားသိနိုင်စွမ်း ရှိမရှိ၊ ဟုတ် မဟုတ် တိုတိုပဲ ဖြေပါ ဆရာ'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ'

'ဘယ်လို သဘောရသလဲ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ မစ္စတာဟစ်ကော့ဟာ သာမန်အားဖြင့် အမှားအမှန် ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိပါတယ်'

ဟစ်ကော့၏ ရှေ့နေအတွက် အကျပ်တွေ့စေသော အဖြေ ဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်မသက်မသာနှင့် မေးလိုက်သေးသည်။

'ဒါထက် ရှင်းအောင် ဆရာ ထပ်ဖြည့်ပြောနိုင်ပါသလား'

သူ့မေးခွန်း မထိရောက်တော့ပါ။ သို့သော် ခေါက်တာဂျွန်းက အသေးစိတ် ရှင်းပြဖို့ သဘောတူသည်။ သို့သော် တရားလိုတက်မှ ကန့် ကွက်တော့သည်။ ကင်းဆပ်စ်တရားဥပဒေတွင် "ဟုတ်၊ မဟုတ်" နှစ်မျိုး တွင် တစ်မျိုးထွက်ဆိုပြီးလျှင် ပြီးပြီ။ သည်မေးခွန်းကို ဆွဲဆန့်စရာ မလို။ ကန့်ကွက်ချက်ကို ရုံးတော်က လက်ခံလိုက်သည်။ ဆရာဝန်သက်သေ ဝက်ခြံထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သို့သော် တရားသူကြီးက စကားပြောခွင့် တော့ ပေးသည်။

ခေါက်တာဂျွန်းက ဟစ်ကော့အကြောင်း ဆက်ရှင်းပြသည်။

'ကျွန်တော့အမြင်မှာတော့ မစ္စတာဟစ်ကော့ဟာ အသိဉာဏ်အဆင့် သာမန်ထက်မြင့်တဲ့ လူစားမျိုးပါ။ အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်ကို ဖျက်ခန့် သူ ဖမ်းနိုင်တယ်။ ဗဟုသုတလည်း ကြွယ်တယ်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ

ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူ ချက်ချင်းသိတယ်။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိတယ်။ သူခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မရှိဘူး။ သူ တွေးပုံ ခေါ်ပုံဟာ လုံးဝ ယုတ္တိဗေဒ ကျတယ်။ လက်တွေ့ကျတယ်။ ဦးနှောက် အနေအထား ပုံမမှန်တဲ့ လက္ခဏာ ကျွန်တော်လုံးဝ မတွေ့ရပါဘူး။ မှတ်ဉာဏ် ချို့ယွင်းတာမျိုး၊ အတွေးထိုင်းမှိုင်းတာမျိုး မရှိပါဘူး။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်က ဦးခေါင်းဒဏ်ရာရပြီး သတိလစ်သွားဖူးတယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆေးရုံမှတ်တမ်းတွေကို ကျွန်တော် စစ်ပြီးပါပြီ။

အဲဒီနှောက်ပိုင်းမှာ ခေါင်းကိုက်တယ်၊ သတိမေ့တတ်တယ်၊ မှတ်ဉာဏ် အားနည်းတယ်လို့ သူ ပြောပါတယ်။ သူ့မှာ ဆေးမှတ်တမ်း မရှိပါဘူး။ သည်အတွက်လည်း ဆေးကုသမှု သူမခံယူခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒါကို အတည်ပြုဖို့ ခက်ပါတယ်။ သူ့မှာ စိတ်မြန်လက်မြန် လုပ်တတ်တဲ့ စရိုက် ရှိပါတယ်။ သို့သော် သူ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူ အမြဲ သိပါတယ်။ သူ့အတွက်ရော၊ အခြားသူတွေအတွက်ပါ မစဉ်းစားဘဲ ထင်ရာ လုပ်တတ်ပါတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုရဲ့ဒဏ်ကို သူ မခံနိုင်ဘူး။ မထိန်းနိုင်ဘူး။ အတွေ့အကြုံကနေ သင်ယူဖို့ သူ မသိဘူး။ သည်းမခံတတ်ဘူး။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ဝေးပြီး စည်းပြင်ကလူ ဖြစ်နေတယ်။ သူ့မှာ သိမ်ငယ်စိတ် ရှိတယ်။ သူများတွေထက် နိမ့်ကျနေတယ်လို့ သူ စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတယ်။ ကာမခွန်အား အရာမှာလည်း သူများတွေလောက် မစွမ်းဘူးလို့ သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေတယ်။ အဲဒါတွေ စုပေါင်းလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ အဖြေက ပြောင်းပြန်ထွက်လာတယ်။ သူများထက် သာရမယ်၊ သူများထက် အားကောင်းမောင်းသန် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အိပ်မက်တွေ မက်လာတယ်။ မစားရ ဝခမန်းတွေ လျှောက်ပြောတယ်။ အသုံးအဖြုန်း ကြီးလာတယ်။ သူ့လုပ်အားခကို သူ အထင်သေးလာတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ခွင်မကျ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီလို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ယိုယွင်းလာရာကနေပြီး ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စရိုက်လက္ခဏာတွေပါ ပြောင်းလဲလာတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ချုပ်တည်းထားရတဲ့ မျိုသိပ်စိတ်တွေ စုဝေးလာတယ်။ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တဲ့အချိန်ဟာ အဲဒီအချိန်ပါပဲ’

ဆရာဝန်၏ ထွက်ဆိုချက် ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ ဂျူရီလူကြီးက နောက်တစ်နေ့တွင်မှ သည်ကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြလိမ့်မည်။ တရားခံဘက်မှ သက်သေများကို စစ်ဆေးဖို့အလှည့် ရောက်သွားပြီ။ ပယ်ရီရှေ့နေကြီး

အာသာဖလင်းမင်းက သက်သေလေးယောက်တင်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဂျိမ်းပိုစ်။ ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ်အကျဉ်းထောင်မှ ခင်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ပယ်ရီရှေ့နေထံမှ အင်ဒီးယန်းလူမျိုး ဂျိုးဂျိမ်း။ သူက ဘတ်စ်ကားဖြင့် သည်မနက်မှ ရောက်လာသူ။ သူ့နေသည့် သစ်တောထဲမှ နှစ်ည အိပ်၊ တစ်ရက်ခရီး ကားစီးလာရသည်ဟု ဆိုသည်။ ပြီးတော့ ဒွန်ကူလီဗန်။ ပြီးတော့ ဒုတိယအကြိမ် အစစ်ခံရသည့် ဒေါက်တာဂျွန်။

ဒေါက်တာဂျွန်မှလွဲ၍ ကျန်သုံးယောက်က ပယ်ရီစမစ်၏ လူသားဆန်မှုနှင့် အကြင်နာတရားကို ထောက်ခံထွက်ဆိုကြသည်။ သို့သော် သူတို့ အဆိုများမှာ အားနည်းလှသည်။ တရားလိုဘက်မှ မုန်တိုင်းကို သူတို့ဘယ်လိုမှ မကာကွယ်နိုင်။

ဥပမာ ဂျိုးဂျိမ်း။ ပယ်ရီထက် အသားညိုသည်။ အဝတ်အစားက စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်။ တကယ့် တောတွင်းသားတစ်ယောက်။ ဗာရာဇံသည် သူနှင့် နှစ်နှစ်ခန့် အတူနေဖူးကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

‘သူဟာ သိပ်ခင်မင်ချင်စရာကောင်းတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ အိမ်နီးနားချင်းတွေနဲ့လည်း ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံတတ်တယ်။ ကျွန်တော် သိသလောက် သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။ သူ မဟုတ်တာ လုပ်တာမျိုး တစ်ခါမှ ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးဘူး’

ရုံးတော်က သူ့ကို ဆက်မပြောဖို့ တားလိုက်သည်။ ကူလီဗန် ထွက်ဆိုနေစဉ် ‘သူဟာ တပ်ထဲမှာ လူချစ်လူခင်ပေါ့တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ’ ဟုသည့်နေရာ အရောက်တွင် သူ့ကိုလည်း ဆက်မပြောဖို့ ရုံးတော်က တားလိုက်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဂျိမ်းပိုစ်ပြောသမျှကိုတော့ ရုံးတော်က အချိန်ပေးနားထောင်သည်။ သူက တရားခံဘက်မှ တိုက်ရိုက်ရပ်တည် ကာကွယ်ခြင်းမျိုး မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် လန်စင်းအကျဉ်းထောင်ထဲမှာ တရားခံနှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့စဉ်က အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောရာတွင် ဂရုဏာသက်စရာအချက်တွေ အများကြီး ပေးသွားသည်။

‘ကျုပ် ရုံးခန်းထဲကို သူ ဆွဲထားတဲ့ပုံတစ်ပုံနဲ့ သူ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီမှာ ပယ်ရီစမစ်ကို စ တွေ့ဖူးတာပါ။ ခရစ်တော်ရဲ့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံကို ရောင်စုံမြေဖြူတောင့်နဲ့ ဆွဲထားတာပါ။ သူက ကျွန်ုပ်ရုံးခန်း

အတွက် လိုရင်သုံးဖို့ လက်ဆောင်ပေးတာပါတဲ့။ ခုအထိ ကျွန်တော် အဲဒီပုံတော်ကို ရုံးခန်းထဲမှာ ချိတ်ထားပါတယ်'

ဖလင်းမင်းက ဖြတ်မေးသည်။

'အဲဒီပုံကို ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံများ ပါခဲ့သလား'

ဘုန်းတော်ကြီးက စာအိတ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှ ပုံတွေကို ထုတ်ပြီး ကျွဲရီလူကြီးများဆီသို့ သွားပေးမည့်ဆဲဆဲတွင် လိုဂန်ဂရင်း ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။

'တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ဒီအထိ ခွင့်မပြုသင့်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ...'

တရားသူကြီးက အမူအရာဖြင့် ဟန့်လိုက်သောကြောင့် ကိစ္စပြတ်သွားသည်။ ဒေါက်တာဂျွန်းကို ပြန်ခေါ်ပြီး ဖလင်းမင်းက ဆက်မေးသည်။

'ဒေါက်တာခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား သူနဲ့ စကားပြောကြည့်တဲ့အခါမှာ ပယ်ရီစမစ်ဟာ လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ အမှားနဲ့ အမှန် ခွဲခြားသိနိုင်စွမ်းတဲ့ အခြေအနေမျိုး ရှိတယ်လို့ ထင်ပါသလား။ ထင် မထင် တစ်ခွန်းတည်း ဖြေပါ'

'ကျွန်တော် မထင်တတ်ပါဘူး'

ပရိသတ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဖလင်းမင်း ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩသွားသည်။

'ဘာကြောင့် မထင်တတ်တာလဲ၊ ရုံးတော်ကို ရှင်းပြပါ'

မစ္စတာဂရင်းက ဥပဒေဘောင်အတွင်းမှ ထ ကန့်ကွက်သည်။

'သက်သေက မထင်တတ်ပါဘူးဆိုရင် ပြီးသွားပါပြီ'

သို့သော် သူ့ဝေဝေဝါ ဖြစ်နေပုံကို ဆက်ပြောဖို့ ဆရာဝန်အား ရုံးတော်က ခွင့်ပြုသည်။

'ပယ်ရီစမစ်ဟာ သာမန်လူတွေမှာ ရှိအပ်တဲ့ စိတ်အနေမျိုး မရှိပါဘူး။ သူဟာ စိတ်ဒဏ်ရာတွေ အများကြီးနဲ့ အသက်ရှင်နေသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ဆီက ကြားရသလောက်နဲ့တောင် မှတ်တမ်းများအရ ဆိုလျှင် သူက ကလေးဘဝမှာထဲက အဖေနဲ့ အမေရဲ့ အချစ်ကို မခံစားခဲ့ရတဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ စိတ်ဆဲဒနာတွေကို အရွယ်နဲ့မမျှ ခံခဲ့ရပါတယ်။ သူဟာ လမ်းညွှန်မှု မရှိ၊ အချစ်မရှိဘဲ ပရမ်းပတာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်

ဖြစ်ပါတယ်။ လောကနီတိဆိုတာ သူ့ဘာမှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။ သူဟာ သိပ်ထိခိုက်လွယ်၊ ခံစားလွယ်တဲ့ အထိမခံ ရွှေပန်းကန်လူစားမျိုး ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မရှိဘူး။ ကျောင်းပညာ မတတ်ပေမယ့် အသိဉာဏ်မြင့်တယ်၊ ဗဟုသုတစုံတယ်၊ သူ့မှာထူးခြားတဲ့ အရည်အချင်း နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ရောဂါနှစ်မျိုးလို့ ဆိုနိုင်တယ်။ ပထမတစ်ချက်က လောကကြီးကို ဘယ်လိုမှ အကောင်းမမြင်နိုင်တဲ့ရောဂါ၊ ပတ်ဝန်းကျင် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါမျိုးပေါ့။ တစ်လောကလုံး သူ့အပေါ် မကောင်းကြဘူး၊ ပိုင်းပြီး ညစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အမြင်မျိုးပေါ့။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ နားမလည်ကြဘူးပေါ့။ သူ့ရဲ့ အတွင်းသဏ္ဍာန်က သိပ်နုနယ်လွန်းတော့ သူ့များတွေ စတာ နောက်တာလည်း သူ မခံနိုင်ဘူး။ သူ့စိတ်မှာ သူ့အတွက် အပေါင်းအသင်းတွေ၊ နားလည်မှုတွေ အများကြီး လိုတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း သူမယုံဘူး။ သူ့အတွင်းရေးကို ဖွင့်မပြောရဲဘူး။ ပြောရင် သူ့အပေါ် သစ္စာရှိမယ်လို့ သူမယုံဘူး။ ဒါကြောင့် သူဟာ လူတွေနဲ့ ကင်းကွာလာတယ်။ ဝေးလာတယ်။

'ဒုတိယ လက္ခဏာကလည်း ပထမနဲ့ ဆက်နွယ်နေပါတယ်။ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ဘူး။ ထစ်ခနဲဆို ပေါက်ကွဲရော။ တခြားလူတွေရဲ့ ခွဲခြား ဆက်ဆံခံရတာမျိုး အနိမ်ခံရတာမျိုးကို စိုးစဉ်းမျှ မခံနိုင်ဘူး။ အစောပိုင်းက အဲဒီ ပုန်ကန်လိုစိတ်တွေဟာ ကိုယ့်ထက် ခွန်အားကြီးတဲ့လူတွေနဲ့ စခဲ့တယ်။ အဖေ၊ အစ်ကို၊ တပ်ထဲတုန်းက တပ်ခွဲတပ်ကြဲကြီး စသည်ဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီလိုက စပြီး ယင်နားမခံတဲ့ဘဝ ရောက်သွားတယ်။ တုံ့ပြန်မှု အရမ်းမြန်တယ်။ ထိန်းချုပ်နိုင်မှု စိတ်ခွန်အားနည်းသွားတဲ့ သဘောပေါ့။ အဲဒီကနေစပြီး တစ်ဆင့်တက်လာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့အထိ စဉ်းစားလာတယ်။

'အတွေးအခေါ်ပိုင်းမှာ သိပ်အားနည်းသွားတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်မှု အားနည်းလာရာကနေ အတွေးစတွေကို မစုစည်းနိုင်တော့ဘူး။ အမှားနဲ့အမှန် ဝေဝါးသွားတယ်။ တခြားလူတွေနဲ့လည်း ဝေးသထက် ဝေးလာတယ်။ ဟခြားလူတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်လည်း မရှိသလောက်နည်းလာတယ်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ လူ့ဘဝတန်ဖိုးဆိုတာလည်း သူ့အတွက် မရှိသလောက် နည်းလာတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ သူ့ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ သီးခြားဖြစ်လာတယ်။ ဒါဟာ စိတ်ပညာ သဘောအရ ပုံမှန် မဟုတ်တဲ့

သဘောပဲ။ သေချာတိကျတဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်မှုမျိုး၊ သရုပ်ခွဲမှုမျိုး လိုချင်ရင်တော့ အဆင့်မြင့် စိတ်ပညာပါရဂူတွေရဲ့ အမြင်ကို ယူဖို့ လိုတယ်။ လောလောဆယ် သူ့အခြေအနေကတော့ စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်လုနီးပါးမှာ ရှိနေတယ်။

ဟစ်ကော့နှင့် စမစ်တို့အပေါ် သူ့သုံးသပ်ချက်ကို ဒေါက်တာ ဂျွန်းက တိုပက်ကာ ဆေးခန်းကြီးတစ်ခုမှ ဝါရင့်ဥပဒေပိုင်းဆိုင်ရာ စိတ် ပညာဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဂျိုးဇက်ဆက်တန်အား ပြကြည့်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ဒေါက်တာဂျွန်းကို ထောက်ခံသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါက်တာဆက်တန်က ဒီအမှုအကြောင်း စိတ်ဝင်တစား ဆောင်းပါးရေး သည်။ စိတ်ရောဂါကြောင့် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သည်ဟု လုံးလုံးလျားလျား ပြော၍ မရသော်လည်း ပယ်ရိစမစ်၏ ပြစ်မှုမှာ သူရေးသည့် ဆောင်းပါးထဲမှ လူသတ်မှုမျိုးနှင့် ယှဉ်ကြည့်နိုင်သည်။

ဆောင်းပါးအမည်က “ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ လူသတ်မှု ကျူးလွန် ခြင်း၊ စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေသူတစ်ဦး၏ စရိုက်ကို သရုပ်ခွဲ ကြည့်ခြင်း” ဖြစ်သည်။

ဆောင်းပါးမှာ *American Journal of Psychiatry* (၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လ) တွင် အခြားဆရာဝန်ကြီး သုံးယောက် (ကာလီစီနင်ဂျာ၊ အာဝင်းရီဆန်၊ မာတင်မေမန်း) နှင့် ပေါင်းရေးသည့် ဆောင်းပါးဖြစ်သည်။

“လူသတ်မှု ကျူးလွန်သည့် ရာဇဝတ်သားများအား သူတို့တွင် မည်ရွှေမည်မျှ တာဝန်ရှိသည်ကို ခွဲခြားလေ့လာနိုင်ရန် တရား ဥပဒေက အုပ်စုနှစ်ခု ခွဲပေးထားသည်။ ‘စိတ်ကျန်းမာသူ’ နှင့် ‘စိတ်မကျန်းမာသူ’ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ စိတ်ကျန်းမာသူ လူသတ်ခြင်းသည် ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိလျက်နှင့် ရည်ရွယ်ချက် ရှိရှိ ကျူးလွန်ခြင်း ဖြစ်၍ မလွဲမသွေ ပြစ်ဒဏ် ကျခံရမည်။ သို့သော် စိတ်မကျန်းမာသူ တစ်ဦးဦးက ဤသို့ ပြုမူခဲ့လျှင် ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိဘဲ၊ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ကျူးလွန်ခြင်း ဖြစ်၍ စဉ်းစားကြရသည်။ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိလျက်နှင့် လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူများသည် သူတို့ဆန္ဒအလျောက် (အပြီး အတေးကြောင့်၊ အမှန်းတရားကြောင့်၊ အမြတ်အစွန်း တစ်စုံ တစ်ရာ ရလိုမှုကြောင့်၊ စသည် စသည်) ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်ပြီး

စိတ်မကျန်းမာသူများမှာ ဆင်ခြင်တုံတရား မဲ့စွာနှင့် ရည်ရွယ် ချက်မရှိဘဲ စိတ်ချောက်ချားခြင်း၊ ယာယီရူးသွပ်သွားခြင်း (ဥပမာ စိတ်ဝေဒနာရှင် တစ်ဦးက လူကောင်းတစ်ယောက်ကို လူဆိုးဟု ထင်ယောင်ဝိုးဝါး ဖြစ်လာပြီး သတ်လိုက်ခြင်း) ကြောင့် လူသတ်မှုကျူးလွန်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်ကိစ္စမျိုး တွင် စိတ်ပညာ ဆရာဝန်များ ဦးနှောက်ခြောက်ကြရသည်။ သို့သော် တရားခံများက သူ့အကြောင်းပြချက်နှင့် သူ ရှိနေတတ်သည်။ သို့သော် မည်သည့် လူသတ်မှုမျိုးမဆို ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် နောက်ခံအကြောင်းတရား တစ်မျိုး မျိုးတော့ ရှိနေတတ်ကြသည်။ သို့သော် ယင်း အကြောင်း တရားများသည် အကိုးအထောက် ပြုလောက်သည့် အကြောင်းတရားများတော့ကား မဟုတ်ပေ။ တရားခွင်တွင် ရှုပ်ထွေးကြန့်ကြာစေသော အရာများသာ ဖြစ်ချေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ သုတေသန ပြုချက်များအရ စိတ္တဇ ဝေဒနာရှင်များ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခြင်းသည် ရောဂါ၏ ရုတ်တရက် ရုန်းထွက်လာသည့် လက္ခဏာတစ်ခုသာ ဖြစ် သည်ဟု ယူဆသည်။ ယင်းကို ခြုံပြောရလျှင် လူတစ်ဦးချင်း စီ၏ အတ္တစိတ် ထိန်းချုပ်နိုင်မှုပေါ်တွင် မူတည်ပြီး ပေါက်ကွဲ လာသော အရိုင်းစိတ် ဖြစ်သည်။ စိတ္တဇ ဝေဒနာမှသည် ကာယိက ဝေဒနာသို့ ကူးစက်ပြီး ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် မသိလိုက်ဘဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။”

ဆောင်းပါးရေးသူ စိတ်ပညာရှင် ဆရာဝန်များသည် သူတို့၏ အတွေ့အကြုံများကို မှီငြမ်းပြီး တရားခံများဘက်မှ အယူခံသည့် သဘော ဆောင်သော လျှောက်လဲချက်များကို တင်ပြကြသည်။ မရည်ရွယ်ဘဲ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သည့် တရားခံလေးယောက်အကြောင်း သူတို့ တင်ပြ ကြသည်။ သူတို့ကို တရားရုံးက စီရင်ချက် မချမီ စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။ သူတို့အားလုံး စိတ်ကျန်းမာရေး ကောင်းကြောင်း စစ်ဆေးတွေ့ရှိကြရသည်။ စိတ်ဝေဒနာ ခံစားရသည့် လက္ခဏာ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ သို့သော် သုံးယောက်သာ သေဒဏ်ပေးခံရပြီး စတုတ္ထတစ်ယောက်က တစ်သက် တစ်ကျွန်း ကျသွားသည်။ ယင်းအမှုလေးခုစလုံးတွင် စိတ်ရောဂါ ထူးကု

ဆရာဝန်ကြီးများ၏ ထပ်မံ အတည်ပြုချက်ကို ရယူလိုပါသည်ဟု တရားခံ ဘက်မှ အမျိုးတော့၊ ရှေ့နေတော့၊ အပေါင်းအသင်းတွေက တောင်းဆိုလာကြ သည်။ မူလ စိတ်ကုဆရာဝန်များ၏ အယူအဆကို မကျေနပ်၍ တောင်းဆို ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

‘စိတ်ကျန်းမာရေး မချွတ်ယွင်းသူ၊ ပြီးတော့ အမှားအမှန် ဝေဖန် ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ဘာကြောင့် သူများအသက်ကို ရက်ရက် စက်စက် သတ်ရမှာလဲ’

ဟု စောဒက တက်ကြသည်။ (ထိုအမှုလေးမှုတွင် နီဂရိုးစစ်သား တစ်ယောက်က ပြည့်တန်ဆာတစ်ယောက်ကို တစ်စစီဖြစ်အောင် ခုတ်ထစ် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည့် အမှုတစ်ခု ပါသည်။ နောက်တစ်ခုမှာ သူ့ ကာမဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ ငြင်းသည့် ဆယ့်လေးနှစ်သားကလေးအား သတ်လိုက်သူ အလုပ်သမား တစ်ယောက်၏ အမှုဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အမေရိကန်စစ်တပ်မှ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်။ သူ့ကို စ လို့၊ နောက်လို့ ဆိုပြီး ချာတိတ်တစ်ယောက်ကို တုတ်နှင့် ရိုက်သတ်သည့် အမှု၊ နောက် တစ်ယောက်က ဆေးရုံအလုပ်သမား။ ကိုးနှစ် သမီးကလေးကို ခေါင်းကဖိပြီး ရေချိုးကန်ထဲ နှစ်သတ်သည့်အမှု။

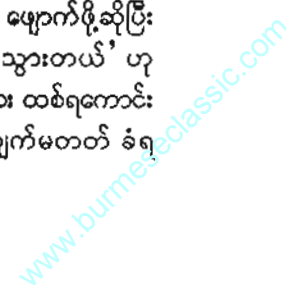
ဆောင်းပါးရှင် ဆရာများက အလားတူ ဖြစ်ရပ်များကို သုံးသပ် ပြသည်။ သူတို့နှင့် ရန်ငြိုးရန်စ မရှိပါဘဲ။ သိပင်မသိပါဘဲ ဘာကြောင့် သတ်ခဲ့ဖြတ်ခဲ့သည်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်ကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံထား သည်။ သူတို့ လေ့လာရသလောက် လူသတ်သမားများသည် ရုတ်တရက် အပမိုသလို၊ ဘီလူးစီးခံရသလို၊ အိပ်ပွေ့ချခံရသလို လောကကြီးနှင့် အဆက် ပြတ်သွားပြီး သူတို့ကိုယ် သူတို့ ဘာလုပ်မိမှန်း မသိဘဲ လျှောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သုံးသပ်ပြသည်။ သည်လိုအဖြစ်တွေကို ခြုံငုံလေ့လာ သည့်အခါ တူညီမှု တစ်ခုကို တွေ့ရသည်ဆို၏။ ဆင်ကန်းတောတိုး ရုတ်ခြည်း ဖောက်ပြန်စိတ်ကြောင့်ဟု ဆို၏။ အချို့က ယင်းစိတ်မျိုးကို နှစ်ရှည်လများ ချုပ်တည်းထားရခြင်းကြောင့်ဟု ဆို၏။ ပေါက်ကွဲသည့်အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိလိုက်ဘဲ သိလိုက်သည့် အချိန်တွင် လက်လွန်နေပြီ ဆို၏။

ဆောင်းပါးထဲတွင် သူတို့၏ လေ့လာတွေ့ရှိချက်တွေ အများ အပြား ထည့်ရေးထားသည်။

“သူတို့သည် လူဆိုးကြီးများ ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန် မှာ ပျော့ညံ့အားနည်းသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဇွတ်အထင်ကြီးထားပြီး ဇွမ်းအားရှင် ဟန်ဆောင်ထားကြသော်လည်း စင်စစ် အလွန် အားနည်းသူ၊ ကြောက်တတ်သူများ ဖြစ်သည်။ ကာမဆန္ဒ ပျော့ညံ့သူများ ဖြစ်နေသည်။

လေးမှုအနက် နှစ်မှုမှာ သာမန် လိင်ဆက်ဆံမှုကို ဖြောင့်ဆန်ကျင်သူများ ဖြစ်သည်။ လေးဦးစလုံးသည် ငယ်စဉ် က မိန်းမလျာဆန်ခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင် အားနည်းသူများ၊ လိင်အင်္ဂါအရွယ်အစား လူစဉ်မမီသူများ၊ စိတ်အနေကျန်းမာမှု ချို့တဲ့သူများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ လေးဦး စလုံး စိတ်ပြောင်းစိတ်လွှဲ ဖြစ်ခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ အကြမ်း ဖက်မှုများ၊ ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲတတ်သူများ ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့အထဲမှ နှစ်ဦးမှာ သာမန်များ မဟုတ်ကြဘဲ ထူးထူး ဆန်းဆန်း အမှုအကျင့်ရှိသူများ ဖြစ်သည်။ လောကကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်ကာ ဆေးမိနေသူလို၊ အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်း၊ လျှောက်နေသူလို ဖြစ်နေတတ်သည်။ သတိပြန်ဝင်လာချိန်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အမှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ပြီးနေပြီ။ စိတ်နှင့် ကိုယ် မကပ်ခြင်း ပင်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်၏ ပြုမူလုပ်ရားမှု အားလုံးကို ကိုယ်တိုင်လုပ်နေသည် မထင်ဘဲ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘေးလူဟု ထင်နေတတ်သည်။

ထိုလေးဦး၏ ငယ်ဘဝ ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နေသည့် အချက်မှာ သူတို့အားလုံး မိဘများ၏ အကြင်နာကင်းမဲ့စွာ ရိုက်နှက်ခံရခြင်းပင်။ တစ်ယောက်ဆိုလျှင် သူ့ကျောတွင် အလျှိုးမထင်သည့်နေ့ တစ်နေ့မှ မရှိဟု ဆိုသည်။ နောက် တစ်ယောက်က ‘ကျွန်တော့်အကျင့်ဆိုးတွေ ဖျောက်ဖို့ဆိုပြီး အဖေ ရိုက်တာ တစ်ခါတစ်ခါ သတိလစ်သွားတယ်’ ဟု ဆိုသည်။ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း စကား ထစ်ရကောင်း လားဆိုပြီး အရိုက်ခံရတာ တက်မတတ် ချက်မတတ် ခံရ ကြောင်း ပြောပြသည်။

ယင်းသို့ အပြင်းအထန် ရက်စက်မှု ခံရသူ ကလေးများအား စိတ်ခွဲကုသသည့် ဆရာဝန်များနှင့် စမ်းသပ်လျှင် မည်သို့မျှ ပုံမှန် အနေအထားတွင် မရှိနိုင်။ ကလေး၏ အတ္တသည် ဘူးသီးအမွှေးသတ် ဖြစ်ကာ ရင့်မာကြီးထွား၍ မလာတော့ပေ။ ကလေးကြီးလာလျှင် စိတ်ထိန်းနိုင်သည့် သည်းခံချုပ်ထိန်းနိုင်စွမ်း ရှိသည့် ကလေးမျိုး လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် နှစ်ရှည်လများ ခွဲခွာနေရသည့် ကလေးများတွင်လည်း အလားတူ ပြဿနာများ ရှိတတ်သည်။ ရှုပ်ထွေးသည့် အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် ဖြစ်စေ၊ မိဘဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိ၍ ဖြစ်စေ၊ အဖေနှင့် အမေက စွန့်ပစ်သွား၍ ဖြစ်စေ ကလေးတို့၏ ဘဝအထွေထွေသည် ဝေဝါးထွေပြားကာ စိတ်ထားပုံမှန် မဖြစ်နိုင်ကြတော့ပေ။ သူတို့ ကြီးလာလျှင် မလွဲမသွေ ရက်စက်သူများ၊ တစ်ဖက်စောင်းနင်း သမားများ ဖြစ်လာကြတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆက်ဆံရေးကို သူတို့ အလေးအနက် မထားတတ်ကြ။ သူတို့နှလုံးသားတွေ အေးစက်ထုံထိုင်းနေပြီ။ သူတို့သည် ဘယ်သူနှင့်မှ သဟဇာတ မဖြစ်တော့သည့်အခါ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်သမားများ ဖြစ်နေတတ်သည်။

သူတို့သည် သူတို့အတွက် တကယ်မရှိသလို ဖြစ်လာသည်။ နွေးထွေးခြင်း ဆိုသည်ကို သူတို့ မခံစားတတ်ကြတော့ပေ။ သေဒဏ်ကျ သုံးယောက်သည် သူတို့အတွက်ရော၊ သူတို့သတ်ခဲ့သည့် ဓားစာခံများအတွက်ပါ ဘာမှ မစဉ်းစားတော့။ စိတ်မဝင်စားတော့။ သူတို့ကိုယ် သူတို့လည်း အပြစ်ရှိသည် မထင်။ နောင်တလည်း မရ။ သူတို့ခေါင်းထဲတွင် ဘာမျှမရှိ၊ ပကတိ ဟင်းလင်းပြင်။

သည်လို လူတွေကို လူသတ်မှုကျူးလွန်ဖို့ ဇာတာပါသူများအဖြစ် သတ်မှတ်ရပါလိမ့်မည်။ သူတို့သည် တစ်ပါးသူအား ရန်လိုအားကြီးသော ဝန်ကို အပိုထမ်းထားလာသူများ ဖြစ်သည်။ အသိဉာဏ် မဖွံ့ဖြိုးသေးသည့် ကမ္ဘာဦး

လူသားတွေလို ရံခါတွင် ထစ်ခနဲရှိ သတ်ချင်ဖြတ်ချင်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့စိတ်သန္တာန် မူမမှန်ဘဲ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဖြစ်နေချိန် တစ်စုံတစ်ယောက် အနားရောက်လာလျှင် ထိုသူသည် ကံဆိုးသူ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သူတို့ စိတ်ထဲတွင် အတိတ်က ရန်ငြိုးသူဟု ထင်ယောင်စိုးဝါး ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထိုသန္တာန်သည် သူ့ဦးမိုးအတွက် စနက်တံဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သည်လို သတ်ချက်ယွင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရသည့် အနုမာနသည် လူသတ်သမား၏ အမြင်အာရုံကို ကတိမ်းကပါး ဖြစ်သွားစေခြင်းပင်။ သို့သော် ဘာကြောင့် သတ်ဖြတ်ရသည့် အဆင့်ကို ရောက်သွားခြင်းလဲ။

လူအများစုသည် သတ်ရဖြတ်ရမည့် အခြေအနေကို ရောက်သွားသည့်တိုင် စိတ်ထိန်းနိုင်ကြသည်။ အချို့တွင်လည်း ရန်သူဟောင်းကို ပြန်တွေ့လျှင် အနာဟောင်း ကြွတက်လာပြီး ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ အဖြစ်မျိုး ရောက်သွားတတ်ကြသည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည့် မသိစိတ်တို့ အမြင့်ဆုံး အမှတ်သို့ ရောက်သွားခြင်းပင်။

ဒေါက်တာ ဘက်တန်က ပယ်ရီစမစ်အား အဆိုပါ ဖြစ်စဉ်များ၊ နောက်ခံကားချပ်များနှင့် ထင်ဟပ်ပြီး လေ့လာသည်။ သူ့ကို ရာဇဝတ်သား အများသူငါနှင့် ယှဉ်ပြီး လေ့လာသည်။ သူ့အမှုကို ဒေါက်တာ ဆက်တန်က “ထင်သာမြင်သာသော ဆန္ဒမပါဘဲ ကျူးလွန်သည့် လူသတ်မှု” ခေါင်းစဉ် အောက်မှာ ထားချင်သည်။ သို့သော် ထင်ရှားသည်မှာ လူသုံးဦးကို သတ်ရာတွင် သူသည် စနစ်တကျ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိဖြင့် ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မစွတာ ကလပ်တာကို သတ်ပြီးပြီဖြစ်၍ နန်စီ၊ ကင်ယန်နှင့် သူ့အမေကို ရှင်းပစ်ရတော့မည်။ ဒေါက်တာ ဆက်တန်က ဤသို့ စောဒက တက်သည်။ ပထမ လူသတ်မှုတစ်ခုသာ စိတ်ဝေဒနာကြောင့်ဟု ဆိုရမည်။ မစွတာ ကလပ်တာကို သူသတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေစဉ်တွင် သူ့အသိဉာဏ်သည် လငပုပ်ဖမ်းခံထားရသလို မှောင်မိုက်နေသည်။ သူ့ရှေ့မှ လူသားသည် သွေးနှင့် သားနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု မဟုတ်တော့။ ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ သူ့အမေ၏ ပုံရိပ်များလား။ ဝိုးတဝါး။ မိဘမဲ့ကျောင်းတုန်းက သူ့အား နှိပ်စက်ခဲ့သည့် သီလရှင်တွေလား။ သူ့အလွန်မုန်းသည့် တပ်ထဲဟုန်းက

တပ်ကြပ်ကြီးလား၊ “ကင်းဆပ်စ်ကို တစ်သက်လုံး မလာရ” ဟူသည့် ခြေချုပ်အမိန့် ထုတ်ပေးသည့် ထောင်အရာရှိလား၊ ထိုသဏ္ဍာန်သည် သူတို့ အထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်။ အားလုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ့ဝန်ခံချက်တွင် စမစ် ပြောသွားခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော် သူ့ကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ သူဟာ သိပ်တော်တဲ့ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ စကားပြောလည်း ညင်သာတယ်။ သူ့လည်ပင်းကို ဖြတ်လှီး တဲ့ အချိန်အထိ ကျွန်တော် အဲဒီအတိုင်း မြင်နေတုန်းပဲ’ ဒွန်ကူလီဗန်နှင့် စကားပြောနေစဉ်မှာလည်း သူ ထည့်ပြောသွား

သည်။

‘သူတို့ဟာ ငါ့ကို တခြားလူတွေလိုပဲ ဘာမှ ထိခိုက်နစ်နာ အောင် လုပ်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီနေ့ဟာ သူတို့ ကြမ္မာဆိုးဝင်တဲ့ နေ့မို့ပဲ ထင်တယ်’

ထို့ကြောင့် သူတို့အကြောင်း လွတ်လပ်စွာ လေ့လာသုံးသပ်သူ နှစ်မျိုးတွင် အပျော်တမ်းပုံစံဖြင့် လေ့လာသူရော၊ ကျွမ်းကျင်သူအဖြစ်ဖြင့် ဆန်းစစ်သူပါ နိဂုံးဆွဲရာတွင် အလွန်အမင်း မကွာခြားလှပေ။

*

ဖင်နီခရိုင် အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်းက တရားခွင်ကို ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် ဝေဖန်ကြသည်။ သို့သော် ရုံးတော်သည် အမှုကို ဣန္ဒြေရရ ကိုင်တွယ်ကာ ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်လက်ကြားနာလျက်ရှိသည်။ အရိုးခံ မြို့သူမြို့သားတွေက တရားသူကြီး တိတ်နှင့် လိုဂန်ဂရင်းတို့ကို အားထားယုံကြည်စွာဖြင့် လာ ရောက် နားထောင်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သမာသမတ် အရှိဆုံး မြို့၏မဏ္ဍိုင်အဖြစ် သူတို့ လက်ခံထားကြသည်။

အဝေးမှ တကူးတက လာရောက်နားထောင်သူများလည်း ခုံတန်း အပြည့် နေရာလပ်မရှိသလောက်ပင်။ သူတို့အထဲတွင် ရှေ့နေရှေ့ရပ်တွေ လည်း အများကြီးပါသည်။ သူတို့အားလုံး ရှေ့နေအိုကြီး မစ္စတာဂရင်း၏ ဂျူရီအဖွဲ့သို့ နောက်ဆုံးတင်သွင်းမည့် လျှောက်လဲချက်ကို အထူးပြုပြီး နားထောင်ချင်နေကြသည်။ မစ္စတာဂရင်းသည် လျှောက်လဲချက်ပေးရာတွင်

မာန်အပြည့် ဌာန်အပြည့်ဖြင့် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး တစ်ယောက်လို မှင်မောင်း ကောင်းသူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူသည် ညကလပ် လူရွှင်တော် တစ်ယောက် လို အချိန်ကို ကွက်တိ အသုံးချတတ်သူ ဖြစ်သည်။

သူသည် တရားခံရှေ့နေအဖြစ် နာမည်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ သို့ သော် ဒီအမှုတွင်မူ ရုံးတော်က သူ့အား ဂျူအန်ဝက်စ်၏ အထူးလက်ထောက် အနေဖြင့်သာ ပါဝင်ဖို့ တာဝန်ပေးထားသည်။ အတွေ့အကြုံ နည်းသေးသည့် လူငယ်ရှေ့နေကလေး ဝက်စ်ကို အားဖြည့်ဖို့ စီစဉ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပရိသတ်က ရှေ့နေကြီး ဂရင်းကိုသာ အာရုံစိုက်နေကြ သည်။ တရားသူကြီးက နောက်ဆုံး လျှောက်လဲချက် နိဂုံးပိုင်းကို ဂျူရီ အဖွဲ့သို့ တင်ဖို့ မီးစိမ်းပြလိုက်သည်။

‘ဂျူရီလူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား၊ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အပြစ်ရှိတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မြူမှုန်မျှ သံသယ ဖြစ်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒစ်ဟစ်ကော့ ရဲ့ အမဲပစ်သေနတ်မောင်းကို ဘယ်သူဖြုတ်သည် ဖြစ်စေ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးသည် အမှုကို ညီတူညီမျှ ကျူးလွန်ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလူငယ်နှစ်ယောက် ဒီမြေပေါ်မှာ၊ ဒီမြို့ဒီရွာ ဒီနယ်တစ်ရိုးမှာ ဘယ်တော့မှ လျှောက်သွားခွင့် ပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ကြီးလေး တဲ့အပြစ်ပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ထားပါတယ်။ အဲဒီအပြစ်ကတော့ သေဒဏ်မှအပ အခြား မရှိနိုင်တော့ပါဘူး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ သေလွန်သူတို့အတွက် လက်စားချေဖို့ တောင်းဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တရားမျှတမှုကို ရိုးသားစွာ တောင်းခံခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား’

ထို့နောက် တရားခံရှေ့နေများ၏ ချေပလျှောက်လဲချက်များကို ရုံးတော်က ဆက်လက်ကြားနာသည်။ ဖလင်းမင်း၏ လျှောက်လဲချက်ကို သတင်းသမားတစ်ယောက်က ‘အထိန်းအချုပ်နဲ့ ရောင်းနေရတဲ့ အရောင်း ဈေးသည်နှင့် တူနေတယ်’ ဟု ဝေဖန်သည်။ တစ်ယောက်ကလည်း ‘ဘုရား ကျောင်းက ဓမ္မပူဇာတေးနှင့် တူနေတယ်’ ဟုဆိုသည်။

‘လူဟာ တိရစ္ဆာန်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့မှာ ဓန္ဒာကိုယ်ရှိတယ်၊ ဓန္ဒာကိုယ် ထဲမှ အသက်ရှိတယ်၊ ဒီအဆောက်အအုံကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ဘယ်သူမှာမှ တာဝန်မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်’

ဟယ်ရစ်ဆင်စမစ်ကလည်း ဘာသာရေး ရှုထောင့်မှပင် လျှောက်

လဲသည်။ ဂျူရီလူကြီးများကလည်း သူ့ကို ဘာသာရေးသမားအဖြစ်သာ သိထားကြသည်။

‘ဒီပြစ်ဒဏ်ဟာ အရိုင်းခေတ်ရဲ့ ရုပ်ကြွင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့ အာဏာစက် ဖြစ်ပါတယ်။ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို မသတ်ကောင်းဘူးလို့ ဥပဒေက ဆိုထားပါတယ်။ လူ့သတ်မှုကို လူ့သတ်မှုနဲ့ အပြစ်ပေးခြင်းဟာ မဆုံးနိုင်တဲ့ သံသရာကို ဖန်တီးရာ ရောက်ပါတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီသံသရာဟာ ဘယ်တော့မှ ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တောင်းဆိုတာက မေတ္တာတရားပါ။ ညာတာမူပါ။ ဒါကြောင့် သက်ညှာသောအားဖြင့် တရားခံနှစ်ယောက်ကို တစ်သက်တစ်ကျွန်း ထောင်ဒဏ်သာ ကျခံစေဖို့...’

လျှောက်လဲချက်ကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်မည့်သူ တစ်ဦး တလေမျှ မရှိ။ ဂျူရီလူကြီးတစ်ယောက်က တဝါးဝါးသမ်းရင်း မျက်တောင် စင်းကာ ပါးစပ်ကြီး အဖြဲသားနှင့် အိပ်ငိုက်နေသည်။ အနားတွင် ပျားတွေ ရှိလျှင် သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ဝင်ချည်ထွက်ချည် လုပ်နေကြလိမ့်မည်။

မစ္စတာဂရင်း၏ အောင်မြင်သည့်အသံကြောင့် တရားခွင့်တစ်ခု လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ အိပ်ငိုက်နေသည့် ဂျူရီလူကြီးမင်းလည်း လန့်နိုးသွားရုံမက မျက်လုံးပါ ပြူးလာသည်။

‘လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား’

သူက လက်တန်း စပြောသည်။ လက်ထဲတွင် မှတ်စုစာရွက်စာတမ်း ဘာမှ မပါ။

‘လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ တစ်ဖက်ရှေ့နေကြီးတို့ရဲ့ အသနားခံလွှာကို ကြားနာပြီးကြပါပြီ။ အလွန်အားပါတဲ့ လျှောက်လဲချက်များ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ ရှေ့နေကြီးတွေဖြစ်တဲ့ မစ္စတာ ဖလင်းမင်းနဲ့ မစ္စတာစမစ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့နေ့က မစ္စတာ ကလပ်တာရဲ့ အိမ်မှာ ရှိနေကြပါဘူး။ သိပ်ကံကောင်းပါတယ်။ ရှိနေရင် လည်း သွားလေသူ မိသားစုအတွက် သူတို့ အသနားခံ လျှောက်လဲချက် ပေးခွင့် ရကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာ တွေ့ကြရမယ့် အလောင်းအရေအတွက်က လေးလောင်း မက ခြောက်လောင်း ဖြစ်နေမှာပါ’

ကင်တတ်ကီတွင် ကြီးပြင်းခဲ့သည့် ဂရင်းသည် ငယ်စဉ်က “ပင်ကီ”

ဟု အမည်တွင်ခဲ့သည်။ မျက်နှာတွင် မဲ့ယင်ချေးကလေး သက်သက်နှင့် အသားအရေက ပန်းနုရောင် ပြေးနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယနေ့ ဂျူရီအဖွဲ့ရှေ့တွင် ရပ်နေပုံက ခုံညားခိုင်မာလှသည်။ မျက်နှာပေါ်မှ အစက်အပြောက်ကလေးများ ကြွတက်နေကာ အပြတ်အသတ် တိုက်ပွဲဝင်တော့မည့်ပုံ ပေါ်နေသည်။

‘ကျွန်တော် ဒီပွဲမှာ သဘောတရားရေးတွေ၊ ဘာသာရေးတွေ ဆွေးနွေးဖို့ အစီအစဉ် မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်က တစ်ဖက်ရှေ့နေကြီးတွေ သေဒဏ်ကို ကန့်ကွက်တဲ့နေရာမှာ သမ္မာကျမ်းစာကို မှီငြမ်းကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်တားတာ။ ဖတ်ဖူးကြားဖူးပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထပ် ဖတ်ပြပါမယ်’

သူက ဓမ္မဟောင်းကျမ်းစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်က ကောက်ယူပြီး ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်သည်။

‘ဟောဒီမှာ အဲဒီကိစ္စကို တည့်တည့်ကြီး လက်ညှိုးထိုး ပြောထားတဲ့ အတိုင်းပါဗျာ။ ထွက်မြောက်ရာကျမ်း၊ အခန်းကြီး နှစ်ဆယ်၊ အခန်းတစ်ဆယ် သုံး မှာပါ။ ပညတ်တော် ဆယ်ပါးမှာလည်း ပါပါတယ်။ “သင်သည် သူ တစ်ပါး၏ အသက်ကို မသတ်ရ” တဲ့။

‘ဒါက တရားလက်လွတ် သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ဆိုလိုတာပါ။ နောက် အခန်းငယ် ဆယ့်နှစ်မှာ ဆိုထားသေးတယ်။ “လူကို အသေသတ်သော သူသည် အသေသတ်ခြင်းကို ခံရမည်” တဲ့။ ကဲ မစ္စတာ ဖလင်းမင်း၊ ဒီ ကျမ်းမြတ်တော်လာ အဆုံးအမတွေ မရှိတော့ဘူးလို့ ခင်ဗျား ထင်ပါသလား။ ဒါမှမဟုတ် ပြောင်းလဲသွားပြီလို့ ထင်ပါသလား။ မပြောင်းလဲပါဘူး ခင်ဗျား။ ခရစ်တော်က ဟောကြားတော်မူထားတယ်လေ။ “ငါသည် ဥပဒေကို ဖျက်ဆီးဖို့ ရောက်လာခြင်းမဟုတ်၊ ငါသည် ဘုရားဟော ဒေသနာတွေကို ဖျက်ဆီးဖို့ ရောက်လာခြင်း မဟုတ်။ ဖြည့်ဆည်းဖို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်” တဲ့။ ကဲ ကျွန်တော် နိဂုံးချုပ်ပါ့မယ်...’

ရှေ့နေအိုကြီးက အယောင်ယောင် အမှားမှား ပုံစံမျိုးဖြင့် ကျမ်းစာ အုပ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရုံးခန်းထဲမှ ဥပဒေပညာရှင်တွေ တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် တံတောင်နှင့် တွက်ပြီး ကျိတ်ပြုံးကြသည်။ တရားခွင့် အလွန်ပညာပါသည့် ပရိယာယ်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

မစ္စတာ ဂရင်းက ကျမ်းစာ စာအုပ်ကို မေ့ပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်သည့် ဖုံစံဖြင့် စကားဆက်သည်။

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော် အလွတ်ရပါတယ်။ ကမ္ဘာဦးကျမ်း၊ အခန်းကြီးကိုး၊ အခန်းငယ် ခြောက်။ “အကြင်သူသည် လူ၏သွေးကို သွန်း၏၊ ထိုသူ၏ အသွေးကို လူလက်ဖြင့် သွန်းရမည်” တဲ့’

မစ္စတာဂရင်း ဆက်လက် လျှောက်လဲသည်။

‘တစ်ခုရှိပါတယ်၊ သမ္မာကျမ်းစာကို ကျွန်တော် အကိုးအကား ပြုနေစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ပြည်နယ်ဥပဒေမှာ ပြဋ္ဌာန်းပြီးသားပဲ၊ လူသတ်မှုအတွက် ပြစ်ဒဏ်ဟာ ကြီးနဲ့ တစ်သက်တစ်ကျွန်းပဲ၊ ဒါ ဥပဒေပဲ။ လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာ ဥပဒေကို အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ မဟုတ်ဘူးလား၊ လိုက်နာဖို့ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီလူသတ်မှုဟာ ရက်စက်မှုမှာ ထိပ်ခေါင်တင် လူသတ်မှုပါ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အပြစ်ဟူသရွေ့ မြူငွေမျှ မရှိတဲ့ တစ်မြို့တည်းသား အသက်လေးချောင်းဟာ ဝက်ခြံထဲက ဝက်တွေလို အသတ်ခံရပါတယ်။ ဘာအတွက် အသတ်ခံကြရတာလဲ၊ ရန်ငြိုးရန်စလည်း မရှိဘူး၊ မုန်းလို့ လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငွေလိုချင်လို့တဲ့ ဗျာ။ ငွေလိုချင်လို့တဲ့။ သူရတဲ့ငွေနဲ့ သွေးတွေနဲ့ ချိန်ကြည့်ကြစမ်းပါဗျာ၊ လူ့အသက်တွေ ဘယ်လောက် ဈေးပေါ သွားသလဲ၊ သူတို့ ရတာ ဒေါ်လာလေးဆယ် ဆိုတော့ သူတို့မိသားစုရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းဟာ ဆယ်ဒေါ်လာပဲ တန်တော့တာပေါ့၊ လူ့အသက် တစ်ချောင်းဟာ ဆယ်ဒေါ်လာတဲ့ ဗျာ’

တစ်ဖက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပြီး တရားခံနှစ်ယောက်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်။ သူ့လက်ညှိုးက အငြိမ်မနေ။ ဟစ်ကော့ဆီ ရောက်လိုက်၊ စမစ်ဆီ ညွှန်လိုက်ဖြင့်။ ရှေ့နေအိုကြီး၏ အသံတွေ တုန် လာသည်။

‘သူတို့နှစ်ယောက် အဲဒီအိမ်ကြီးထဲကို ဝင်သွားကြတယ်၊ အမဲပစ် သေနတ်ကို တစ်ယောက်က ပိုက်လို့၊ နောက်တစ်ယောက်က ဓားမြှောင်ကိုင် လို့။ ပြီးတော့ ဓားပြတိုက်တယ်၊ မိသားစု လေးယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်လိုက် ကြတယ်...’

ပီကော ဖိဝါးနေသည့် တရားခံနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ပြောနေရင်း

သူ့အသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်သွားဟန်ဖြင့် ဂျူရီလူကြီးများဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး -

‘ကဲ လူကြီးမင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ၊ ခြေတွေလက်တွေ တုပ်၊ လည်ပင်းကို ဓားနဲ့လှီး၊ ဦးနှောက်တွေ ပြန်ကျသွားအောင် သေနတ်နဲ့ အနီးကပ် ပစ်သတ်တဲ့ အဲဒီလူနှစ်ယောက်ကို အနည်းဆုံးပြစ်ဒဏ်ပေးမှာလား၊ လေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကိုပဲ ကြည့်ရအောင်ပါ၊ ကင်ယန် ကလပ်တာ ဆိုတဲ့ လူငယ်ကလေး၊ ခုံနဲ့ပူးပြီး မလှုပ်နိုင်အောင် ကြိုးနဲ့ တုပ်ခံထားရတယ်၊ အဖေ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံသွားရတာကို သူ မြင်နေရတယ်။ ပြီးတော့ နန်စီကလပ်တာ၊ သေနတ်သံတွေကို ကြားနေရ တယ်၊ သူ့အလှည့်ကို စောင့်နေရတယ်၊ သူတို့ ရောက်လာတော့ မလုပ်ကြပါ နဲ့...မလုပ်ကြပါနဲ့လို့ အသနားခံရှာတယ်။ ဘယ်လောက် နှလုံးသွေးပျက် ချင်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုးလဲ။ ရင်နာစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုးလဲ။ ပြီးတော့ မအေကြီး။ ကြိုးတုပ်ခံထားရတယ်၊ ပါးစပ်ပိတ်ခံထားရတယ်၊ ယောက်ျားနဲ့ သူ့ရင်သွေးကလေးတွေ တစ်ယောက်ချင်း ပစ်သတ်ခံရတာကို ကြားနေတယ်၊ သိနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရှေ့က ဟောဒီတရားခံနှစ်ယောက် ဟာ အမျိုးသမီး အခန်းထဲကို ဝင်သွားတယ်၊ မျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ သေသေချာချာ ထိုးတယ်၊ ပြီးတော့ အနီးကပ် ပစ်သတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကလပ်တာ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဖိဝါးချုပ်သွားတယ်’

ခဏနားပြီး မစ္စတာဂရင်းက သူ့ကုပ်ပေါ်တွင် ပေါက်နေသည့် အနာစိမ်း အနာကလေးကို အသာကိုင်ကြည့်သည်။ အနာကလေးက ပြည် မွဲ့နေပြီ။ သူ့လိုပင် ပေါက်ကွဲလုလု ဖြစ်နေပြီ။

‘ကဲ လူကြီးမင်းများ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ၊ ထောင်ထဲ ပြန်ပို့ရုံလောက် အပြစ်ပေးမှာလား၊ အချိန်တန်ရင် သူတို့ ပြန်လွတ်လာကြ မှာနော်၊ လျှော့ရက်နဲ့၊ ခြေချုပ်ခံဝန် ဘာညာဘာညာနဲ့၊ ဘယ်လောက်မှ ကြာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ သူတို့လျှောက်လုပ်ရင် ခင်ဗျားတို့မိသားစု ပါသွားနိုင်တယ်။ ဒီမယ် ကျွန်တော် ပြောမယ်’

သူက ဂျူရီအဖွဲ့ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လိုက်သည်။ စိန်ခေါ်လိုက် သည့် အမူအရာ။

‘ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အကြီးမားဆုံး ပြစ်မှုတွေက

ဘာတွေလဲ သိလား၊ အတိတ်က ဂျူရီလူကြီးတွေ အသည်းကြောင်ပြီး သူတို့တာဝန်ကို မယူရဲခဲ့တာပဲ၊ ကဲ လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့် တာဝန် ပြီးပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ တာဝန်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်'

ပြောပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဝက်စံက ရှေ့နေအိုကြီးအနား တိုးပြီး ကပ်ပြောလိုက်သည်။

'အရမ်း ဂုဏ်ယူပါတယ် ခင်ဗျာ'

သို့သော် ပရိသတ်ထဲမှ တချို့က သူ့လျှောက်လဲချက်ကို မကြိုက်ကြ။ ဂျူရီလူကြီးများ အနားယူပြီး စီရင်ချက်ချဖို့ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေချိန်တွင် အိုကလာဟိုးမား လူငယ်သတင်းထောက် တစ်ယောက်က ကင်းဆပ်စ် စီတီစတားမှ ရစ်ချဒ်ပါးကို ပြောသည်။

'အဘိုးကြီးက မပြင်းထန်လွန်းဘူးလားဗျာ၊ ပြဿနာတွေ တက်ကုန် နိုင်တယ်နော်'

'ဒါပေမဲ့ သူပြောတာ အမှန်တွေချည်းပဲနော်၊ အမှန်တရားဆိုတာ ကတော့ ခါးသီးမှာပဲလေ၊ စကားလုံးတွေကလည်း ပိဿလေးနဲ့ ဘေးပစ် ဆိုတာမျိုးဗျ'

'ဒါလောက် တစ်ဖက်သတ် ဖိထောင်းဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ၊ မတရားပါ ဘူး'

'ဘယ်ဟာက မတရားတာလဲဗျ'

'တရားခွင်တစ်ခုလုံးပဲ၊ တစ်ဖက်ကို တာမှ မလှုပ်နိုင်အောင် ချည်ပြီး တုပ်ပြီး ဝိုင်းလုပ်ကြတာပဲ၊ ပယ်ရီစမစ်ရဲ့ ဘဝကို ပြန်ကြည့်ပါဗျာ၊ ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်လဲ'

ရစ်ချဒ်ပါးက ဖော်ဒက တက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သနားစရာ ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်တိုင်း အဲဒီလို လုပ်ခွင့်တော့ မရှိဘူးလေ။ ငါ အရက်သောက်တယ်၊ မူးတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့ မသိတဲ့ လူလေးယောက်ကိုတော့ သွေးအေးအေးနဲ့ မသတ်ရဲ ဘူး'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ကြိုးပေးသတ်မယ် ဆိုရင်လည်း သွေးအေးအေးနဲ့ သတ်တာပဲ မဟုတ်လားဗျာ'

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေသံ ကြားသွားသော အကျဉ်းထောင် ဘုန်းတော်ကြီး ဂျိမ်းဖို့စ်က ဝင်ဆွေးနွေးသည်။

ပယ်ရီ ဆွဲသည့် ခရစ်တော်၏ ပုံကို ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံတွေ သူတို့ကို ပြရင်း-

'ဒီလိုရှိတယ်ဗျ၊ ဒီလိုပုံတော်ကို ရေးနိုင်တဲ့လူမျိုးရဲ့ နှလုံးသားဟာ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်တော့ မညစ်နွမ်းနိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်၊ သူ့ကို ဘယ်လို ပြစ်ဒဏ်မျိုး ပေးသင့်တယ်ဆိုတာကတော့ စဉ်းစားဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူးပေါ့လေ၊ သေဒဏ်ပေးတော့ ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ၊ ဒုစရိုက် ပြုမှားမိသူကို ဘုရား သခင်ဆီ သွားဖို့ အချိန်အလုံအလောက် မပေးကြတော့ဘူးလား၊ စဉ်းစား ကြည့်ရင် စိတ်ပျက်စရာပါဗျာ'

တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်တွေ ဖြူမွှေးနေပြီး ပါးစပ်ထဲတွင် ရွှေသွား အပြည့်နှင့် ခပ်ရွှင်ရွှင် လူတစ်ယောက်က သူတို့ စကားဝိုင်းထဲ ဝင်လာ သည်။

'အင်းပေါ့လေ၊ စဉ်းစားကြည့်ရင် စိတ်ပျက်စရာပေါ့၊ စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်း "ဒေါက်တာရမ်းကား" ကို သွားသတိရတယ်ဗျ'

သူပြောသည့် ဒေါက်တာရမ်းကားမှာ ခေတ်ဟောင်းက လူငယ် ကြိုက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှ ဇာတ်ကောင်အမည် ဖြစ်သည်။

'ကိုရင်တို့ မှတ်မိကြမှာပေါ့၊ ဒေါက်တာရမ်းကားလေ၊ သူက ဖူပါမင်းလို စွယ်စုံတော်တဲ့လူ၊ ဝိဇ္ဇာရော၊ သိပ္ပံပါ သူမသိတာ မတတ်တာ မရှိဘူး။ ဆေးပညာ၊ ပန်းချီပန်းပု၊ ဒဿနိက အားလုံး တစ်ဖက်ကမ်းခပ် တယ်၊ သူက စမ်းသပ်မှုတစ်ခု လုပ်တယ်၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရာဇဝတ်သား ဆိုတာ မရှိအောင် လုပ်မယ်တဲ့၊ ပထမဆုံး သမုဒ္ဒရာထဲမှာ ကျွန်းတစ်ကျွန်း ဝယ်လိုက်တယ်၊ သူ့မှာ သုတေသန လက်ထောက်တွေ၊ ကျွမ်းကျင်သူတွေ တစ်လှေကြီး ရှိတယ်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ လူသတ်သမားတွေကို လိုက် ပြန်ပေးဆွဲပြီး ကျွန်းပေါ်မှာ စုထားတယ်၊ သူတို့ရဲ့ ဦးနှောက်တွေကို ရွဲစိတ်ပြီး လူသတ်ချင်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းကို ဦးနှောက်ထဲကနေ ဖယ်ထုတ်ပစ်တယ်၊ အဲဒီမှာ သူတို့ သတိရလာတဲ့အခါ ပကတိ လူကောင်းတွေ ဖြစ်သွားကြ တယ်တဲ့။ အဲဒါ သွားသတိရလို့ပါ၊ ဒီနှစ်ယောက်ကို အဲဒီ ဒေါက်တာရမ်းကား ဆီ ပို့မှ ကိစ္စပြတ်မယ် ထင်တယ်'

ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ထွက်လာသည်။ ဂျူရီလူကြီးများ ပြန်ထွက် လာသည့် အချက်ပေးသံ။ ဒီတော့မှ ခေါင်းဖြူရွှေသွား စကားပြတ်သွားသည်။ ဂျူရီအဖွဲ့ စဉ်းစားခန်းဝင်သည်မှာ မိနစ်လေးဆယ်သာ ကြာသည်။ ဂျူရီအဖွဲ့

ဆုံးဖြတ်ချက် မြန်လွန်းခြင်းကို ပရိသတ် မအံ့သြကြပေ။ သူတို့အားလုံး ဘယ်သူမှ ထိုင်ခုံက မထဘဲ စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားသူကြီး တိတ်တွင် နောက်ပိုင်းအလုပ်တွေ ရှိသေးသည်။ မြင်းစာ စဉ်းရဦးမည်။ ပြီးတော့ ကျွေးရဦးမည်။

ဝတ်ရုံနက်ကြီး ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် နေရာသို့ သူပြန်ရောက်လာသည်။ သို့သော် သူ့နေရာသူ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ရာဇက္ခန္ဓာအပြည့်ဖြင့် ရုံးတော်ကို ဆက်ထိန်းသွားသည်။

‘ဂျူရီလူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား၊ စီရင်ချက် ချပြီးကြပါပြီလား’

ဂျူရီအကြီးအကဲက ဖြေသည်။

‘ချပြီးပါပြီ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား’

ဘီးလစ်စာရေးကြီးက ချိတ်ပိတ်စာအိတ်တစ်လုံး ယူလာပြီး တရား သူကြီး ရှေ့တွင် ချပေးသည်။

စင်တာဖေးရထားလမ်းမှ မြို့ကို ဖြတ်မောင်းသွားသည့် ရထားဥသြ ဆွဲသံသည် တရားရုံးခန်းထဲအထိ ဆူညံသွားသည်။ တရားသူကြီးတိတ်၏ အသံက ဥသြသံကို လွှမ်းမည်။ ဂျူရီအဖွဲ့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူ စဖတ်လေပြီ။

‘တစ်၊ တရားခံဘက်မှ စဉ်းစားသည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဂျူရီအဖွဲ့သည် ဟစ်ကော့နှင့် စမစ်အား လူသတ်မှုအတွက် မသေမချင်း ကြိုးပေးသတ်ဖို့ သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်’

တရားသူကြီးသည် ဖတ်ပြီးသည်နှင့် သူရှေ့တွင် လက်ထိတ်ခတ် လျက်သား ရပ်နေသော တရားခံနှစ်ဦးအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့၏ တုံ့ပြန်မှုကို လေ့လာချင်သည့် သဘော။ လူလွန်မသား နှစ်ယောက်က တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ ထိမထင်သည့်ပုံ။ ဤသို့ဖြင့် တရားသူကြီးက ကျန်ဆုံးဖြတ်ချက် ခုနစ်ရွက်ကို ဆက်ဖတ်သည်။ ဟစ်ကော့အတွက် သုံးစောင်။ စမစ်အတွက် လေးစောင်။

“မသေမချင်း ကြိုးပေးသတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်” ဟူသည့် အပိုဒ်ကို ရောက်တိုင်း တရားသူကြီး၏ လေသံသည် ဝေး၍ သွားသော မီးရထား ဥသြသံလို လွှမ်းမောကြေကွဲဖွယ် ကောင်းနေသည်။

အားလုံး ဖတ်ပြီးတော့ တရားသူကြီးက ဂျူရီအဖွဲ့ဘက်သို့ လှဲ၍

‘လူကြီးမင်းများ သတ္တိပြောင်မြောက်ကြပါပေတယ်’ ဟု ချီးကျူးစကားဆိုပြီး တန်းဖြုတ်လိုက်သည်။

ကြီးသမား နှစ်ယောက်ကို အစောင့်များက ခေါ်ထုတ်သွားကြသည်။ တံခါးဝ ရောက်တော့ ပယ်ရိုက ဒစ်အား လှမ်းပြောသည်။

‘ဂျူရီလူကြီးတွေ သိပ် သတ္တိကောင်းကြတယ် တဲ့’

ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား အော်ရယ်ကြသည်။ သတင်းထောက်က သည်ပုံကို အမိအရ ရိုက်ယူလိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့ထုတ် ကင်းဆပ်စ် သတင်းစာတွင် သည်ပုံ ပါလာသည်။ ပုံစာမှာ “နောက်ဆုံးရယ်သံ” ။

နောက်တစ်ပတ် အကြာတွင် မစ္စက်မေယာ တစ်ယောက် ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်၍ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ပြောပြနေသည်။

‘အင်း ခုမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ဖြစ်သွားတော့တယ်၊ ခုလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာတော့ ခံစားနေရတုန်းပဲ၊ ဒစ်နဲ့ သိပ်မသိလိုက်ပါဘူး၊ ပယ်ရိုနဲ့တော့ ကျွန်မ တော်တော်လေး ရင်းနှီးသွားတယ်။’

‘စီရင်ချက်ချတဲ့နေ့က ကျွန်မ မကြည့်ရက်တာနဲ့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ထိုင်နေလိုက်တယ်၊ တရားရုံးထဲက လူတွေ ထွက်သွားကြတာကို ပြတင်း ပေါက်ကနေ မြင်နေရတယ်၊ မစ္စတာကူလီဗန်က အပေါ်မော်ကြည့်ပြီး ကျွန်မကို လက်ပြတယ်၊ ပြီးတော့ ဟစ်ကော့လင်မယားရောပဲ၊ ဒီမနက် ကျွန်မဆီကို မစ္စက်ဟစ်ကော့ ရေးလိုက်တဲ့ စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်၊ အမျိုးသမီးက စာရေးကောင်းပဲ၊ ရုံးချိန်းရက်တွေမှာ ကျွန်မ အခန်းကို ရောက်ရောက်လာတယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီချင်ပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် ခုလို အမေ့အနေမှာ နှုတ်၏စောင်မခြင်း ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။’

‘ဟိုနေ့ကတော့ ကျွန်မ မီးဖိုထဲမှာ ပန်းကန်ဆေးနေတုန်း ပယ်ရို ငိုနေသံ ကျွန်မ ကြားနေရတယ်၊ နားမထောင်ရက်တာနဲ့ ကျွန်မ ရေဒီယို ဖွင့်ထားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆက်ကြားနေတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုနေတာ၊ သူ ဒီလို စိတ်လျှော့လိုက်တာမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒါနဲ့

သူ့အခန်းကို ကျွန်မ သွားကြည့်တယ်။ သံတိုင်ကြားက သူ့လက်ကမ်းလာပေး တယ်။ သူ့လက်ကို ဆုပ်ထားပေးပါတဲ့။ ကျွန်မ တင်းတင်း ဆုပ်ထားပေးလိုက် ပါတယ်။ သူ ပြောရှာတယ်။ “ကျွန်တော် အရမ်းရှက်တာပဲဗျာ” တဲ့။ ခင်ကြီး ဂေါ်ဘိုကို ပြေးပင့်ရမလားလို့တောင် ကျွန်မ စိတ်ကူးလိုက်သေး တယ်။ နံနက်စောစော စပိန်ဆန်ချက်ပြီး လာပို့မယ် ပြောတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ကျွန်မ လက်ကိုပဲ တင်းတင်းဆုပ်ထားတယ်။

‘အဲဒီညမှာ၊ အဲ နောက်ဆုံးညတွေမှာရောပဲလေ ကျွန်မတို့ သူ့ဆီ မသွားတော့ဘူး။ ဝင်ဒယ်လ်ရော၊ ကျွန်မပါ အခန်းအောင်းနေလိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို သံယောဇဉ်တော့ ရှိနေမြဲပါပဲ။ ကျွန်မတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် စလုံး သူ့ကို မေ့မထားရက်ကြပါဘူး။ နောက်နေ့ စပိန်ဆန် ထမင်းသွားပို့တော့ သူ တို့တောင် မတို့ဘူး။ စကားလည်း မပြောတော့ဘူး။ တစ်လောကလုံးကို သူမုန်းနေပြီ။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာ ထောင်ကြီးချုပ်ကို ပြောင်းဖို့ အာဏာ ပိုင်တွေက သူ့ကို လာခေါ်သွားကြတယ်။

‘ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး သူ့ခတ်ပုံကလေးပေးခဲ့ တယ်။ သူ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားအရွယ်က ကိုဒတ်ကင်မရာနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ပုံကလေး။ အဲဒီပုံထဲကအတိုင်း သူ့ကို သတိရနေစေချင်လို့ပါတဲ့။ တကယ့် ချာတိတ်ကလေး အရွယ်ပါ။ နှုတ်ဆက်စကား ပြောရတာ တော်တော်ကို စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ သူ ဘယ်ကိုသွားမယ်၊ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိနေ တာကိုး။ သူ့ရှဉ့်ကလေး ငနီလည်း သူ့ကို အောက်မေ့နေရှာမှာပဲ။ အခန်းထဲမှာ လာပြီး သူ့ကို လာလာရှာတယ်။ ကျွန်မ အစာကျွေးတာ မစားဘူး၊ အေးလေ... ကျွန်မက သူ့သခင်မှ မဟုတ်ပဲကိုး၊ သူက ပယ်ရီမှ ပယ်ရီလေ’

*

ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ် လီဗင်ဝတ်ခရိုင်မှ အကျဉ်းထောင်များသည် ပြည်နယ် အတွက် စီးပွားရေး အထောက်အကူပါ ဖြစ်စေသည်။ အားလုံး အကျဉ်း ထောင်သုံးခု ရှိသည်။ ကျားထောင်၊ မထောင်နှင့် စစ်ထောင်ဖြစ်သည်။ ဖို့တ်လီဗင်ဝတ် စစ်ထောင်မှာ ကြည်း၊ ရေ၊ လေ စစ်တန်းလျားများဖြင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အုပ်ချုပ်ထားပုံကို ဖော်ပြနေသည်။ သည်အကျဉ်းထောင်

သုံးခုမှ အကျဉ်းသားများကို လွှတ်ပေးလိုက်လျှင် မြို့ကလေးတစ်မြို့ တည် နိုင်လောက်သည်။

ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ် ကျားထောင်မှာ ရှေးဟောင်းထောင်ကြီး ဖြစ်သည်။ အဖြူအမည်း ကင်းမျှော်စင်များဖြင့် အထေးကပင် မြင်နိုင်သော လန်စင်းမြို့ကလေး၏ အဓိက ထောင်ကြီးဖြစ်သည်။ သည်ထောင်သာ မရှိလျှင် လန်စင်းသည် သာမန်တောမြို့ကလေး တစ်မြို့သာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သည်ထောင်ကို ၁၈၆၄ ခုနှစ် ပြည်တွင်းစစ် ကာလက တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ယနေ့ထောင်သားဦးရေ ပျမ်းမျှ နှစ်ထောင်ခန့်ရှိသည်။ လက်ရှိထောင်ပိုင်မှာ ရှာမင်ရောက်စ်ဖြစ်ပြီး သူက နေ့စဉ် အကျဉ်းသားဦးရေ လူမျိုးအလိုက် ခွဲပြီး ဇယားချမှတ်တမ်းပြုစုထားသည်။ (ဥပမာ လူဖြူ ၁၄၀၅၊ လူမည်း ၃၆၀၊ မက်ဆီကန် ၂၂၊ အင်ဒီယန် ၆) မည်သို့ပင် ခွဲခြားထားသည်ဖြစ်စေ သူတို့အားလုံးသည် အုတ်နံရံလေးဖက်အတွင်းမှ ၁၀တူ ထောင်ကျများသာ ဖြစ်သည်။ ကင်းမျှော်စင်ဟောင်းများပေါ်မှ စက်သေနတ်များနှင့် ချိန်ရွယ်ခံ ထားရသူများ ဖြစ်သည်။ ထောင်ကြီး၏ အကျယ်အဝန်းမှာ ဆယ့်နှစ်ကေရှိပြီး လမ်းများမှာ ကွန်ကရစ်ခင်းလမ်းများ ဖြစ်သည်။ အဆောင်ပေါင်းများစွာနှင့် အလုပ်ရုံမျိုးစုံ ရှိသည်။

ထောင်၏ တောင်ဘက်ခြမ်းတွင် ထူးဆန်းသည့် ပုံစံဖြင့် တည် ဆောက်ထားသည့် မည်းမည်းမှောင်မှောင် ရှည်မျောမျော နှစ်ထပ် တိုက် အဆောင်များရှိသည်။ လူသေထည့်သည့် ခေါင်းတလား ပုံစံမျိုးတွေ။ တရားဝင် ပေးထားသည့် နာမည်ကလေးသည်။ “သီးသန့်ဆောင်”၊ “အထူး သီးခြား ဆောင်” စသည် စသည်။ စင်စစ် ထောင်ထဲမှ ထောင်ဖြစ်သည်။ သည်လို အခန်းတွင် စံမြန်းနေရသူများသည် ထောင်ထဲတွင် ထောင်ပြန် ကျခံရသူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့အထဲမှ အောက်ထပ်တွင် နေရသူများရှိသည်။ အောက်ထပ်ကို ထောင်ဝေါဟာရအရ “တွင်းနက်” ဟု ခေါ်သည်။ သူတို့သည် ထောင်ထဲတွင် ဒုက္ခပေးသူ၊ ပြဿနာရှာသူ နှစ်ကြီးသမားများ ဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ်ကို ကြောင်လိမ်လှေကားဖြင့် တက်ရသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် နေရသူများကား ကြီးသမားများတည်း။ ကလပ်တာ မိသားစုကို သတ်သည့် တရားခံ နှစ်ယောက် သည်နေရာသို့ ရောက်လာချိန်မှာ ဧပြီလ မိုးတွေသည်နေသော ညတစ်ညတွင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို မိုင်လေးရာကျော်စားသည့် ဥယျာဉ်မြို့မှ

ခေါ်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း အဝတ်တွေ ချွတ်ပြီး ရေချိုးပေးသည်။ ဆံပင်ညှပ်ပေးသည်။ ချည်ထည် ထောင်ဝတ်စုံ ထုတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ခြေညှပ်ဖိနပ် အပါးက တစ်ရန်။

ပြီးမှ လက်နက်ကိုင် အစောင့်များက သူတို့နှစ်ယောက်ကို “ခေါင်း” ပုံစံ ကြိုးတိုက်ဆောင်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ကြောင်လိမ် လှေကားဖြင့် အပေါ်သို့ တက်လာသည်။ လန်စင်းကြိုးသမားများအတွက် အလယ် အူကြောင်းလမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဆယ့်နှစ်ခန်းစီ ရှိသည်။

အခန်းတိုင်း တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်သည်။ အကျယ်အဝန်းမှာ ခုနစ်ပေ၊ ဆယ်ပေ။ တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြမ်းတစ်လုံးမှ လွဲ၍ ဘာပရိဘောဂမှ မရှိ။ အိမ်သာပါသည်။ လက်ဆေးကန်တစ်ခု ပါသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာ ကြက်တွင် ဘယ်တော့မှ မမှိတ်သည့် မီးလုံးတစ်လုံး၊ ပြတင်းပေါက်သေးသေး ကလေး တစ်ပေါက် ပါသည်။ သံတိုင်တွေ စိုက်ထားသည့်အပြင် အနက် ရောင် သံဆန်ခါ ကာထားသေးသည်။ လင်သေမ မှဆိုးမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေါ် ဇာအုပ်ထားသည့်အလား။ ထို့ကြောင့် အပြင်မှ အတွင်းသို့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ ကြိုးသမားများကမူ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများကို ကောင်းစွာ မြင်ရသည်။ အခြား သူတို့မြင်ရသည့်အရာမှာ မြေပြင်က ဘတ်စကတ် ဘောကွင်းနှင့် အုတ်နံရံ တစ်ပိုင်းတစ်စသာ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကောင်းကင် တစ်ပိုင်းတစ်စ။

ထောင်နံရံမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆစ်ထားသည့် ကျောက်တုံးများကို သရွတ်ကိုင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြာတော့ သရွတ်များ ပဲ့ကျကာ ချောက်ကြီး တွေ ဖြစ်လာသဖြင့် ခိုသိုက်များ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။ သံချေးတက်နေသော အခန်းတံခါးတွေ ဖွင့်လိုက်လျှင် ခိုတွေ ဝုန်းခနဲ ထပျံကြသည်။ ထိပ်ဆုံး တံခါး ဖွင့်လိုက်လျှင် ပစ္စည်းသိုလှောင်ခန်းကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခန်းထဲမှ ဗီရိုများကလည်း အုတ်ပူပုံစံတွေ။ ပူအိုက်သော နေ့များမှာပင် ထိုအခန်းက စိမ့်နေအောင် အေးတတ်သည်။ သိုလှောင်ခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းမျိုးစုံ စုပုံနေ သည်။ အကျဉ်းထောင် အလုပ်ရုံမှ ပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ မော်တော်ကား နံပါတ်ပြား မှ အစ ကားပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ ဆေးမသုတ်ရသေးသည့် ကြိုးစင်သုံး သစ်သား ချောင်းများက ထင်းရှူးနဲ့ တသင်းသင်း။ ဤသည်မှာ ကြိုးသမားတို့စံရာ ကြိုးတိုက်ဝန်းကျင် ဖြစ်လေသည်။ ကြိုးကျတစ်ယောက်ကို ကြိုးစင်ခေါ်သွားပြီး

ဆိုလျှင် သည် သိုလှောင်ခန်းကို ဖြတ်ရသည်။ သူတို့အချင်းချင်း ပြော လေ့ရှိကြသည်။ ‘သွားပြန်ပြီဟေ့ မျှော်စင်ပေါ်ကို တစ်ယောက်’

ရုံးတော်၏ ကြိုးမိန့်အရ စမစ်နှင့် ဟစ်ကော့တို့သည် မျှော်စင်ပေါ် တက်ဖို့ ခြောက်ပတ်လိုသေးသည်။ သူတို့ တက်ရမည့် အချိန်မှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မေလ ၁၃ ရက် သောကြာနေ့ သန်းခေါင်ကျော်ပြီး တစ်မိနစ် ဖြစ်သည်။

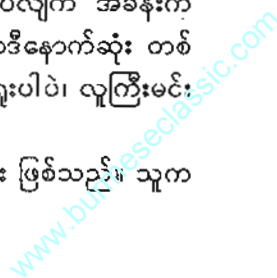
*

ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ်သည် ၁၉၀၇ ခုနှစ်တွင် သေဒဏ်ကို ဖျက်သိမ်းခဲ့သည်။ ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် ရာဇဝတ်မှုတွေ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ထူပြောလာသဖြင့် သေဒဏ်ဥပဒေကို ပြန်လည် အသက်သွင်းပေးခဲ့ရသည်။ ယင်းဥပဒေကို ပြန်လည် ပြဋ္ဌာန်းပြီး ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တစ်ဝန်း ကြိုးမိန့်ကျပြီးသား လူသတ်မှုတရားခံပေါင်း တစ်ရာကိုးဆယ် ရှိသည်။ စမစ်နှင့် ဟစ်ကော့ အပါအဝင် လန်စင်းထောင်တွင် ကြိုးသမား ငါးယောက် ရှိသည်။

ရဲခါတွင် အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များက ကြိုးသမားများကို လာကြည့် တတ်ကြသည်။ အစောင့်က ကြိုးတိုက်ထဲ ခေါ်သွားပြီး လိုက်ပြရသည်။ ကြိုးတိုက်တွင် တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းများအတွက် မနက်ဖြန် သန်ဘက် သေရမည့်သူများသည် ဘာမှ အဆန်းတကြယ် မဟုတ်ပေ။ သူတို့က ဧည့်သည်များအား ဧည့်ကြိုများအဖြစ် ခပ်ရွှင်ရွှင် ဧည့်ခံလေ့ရှိသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်က ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို အစောင့်က ဤသို့ ရှင်းပြသည်။ ‘သူကတော့ နာမည်ကျော် ပယ်ရီစမစ်ပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဟောဟို တစ်ယောက်ကတော့ သူနဲ့ တွဲဖက် ဒစ်ဟစ်ကော့ပါပဲ၊ ဟောဟိုဘက်က မစ္စတာ အားလ်ဝီလ်ဆင်။ မစ္စတာ ဝီလ်ဆင်နဲ့ ကပ်လျက် အခန်းက မစ္စတာ ဂျိုးစပင်စာကိုလည်း တွေ့လိုက်ပါဦး၊ ဟောဒီနောက်ဆုံး တစ် ယောက်ကတော့ ကမ္ဘာကျော် မစ္စတာ လိုဝယ်အင်ဒရူးပါပဲ၊ လူကြီးမင်း မှတ်မိမှာပါ’

အားလ်ဝီလ်ဆင်မှာ လူကောင်ထွားထွားကြီး ဖြစ်သည်။ သူက

လူမည်းအဆိုတော်၊ လူဖြူအမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို ပြန်ပေးဆွဲ မုဒိမ်း ကျင့်ပြီး မတရား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုဖြင့် သေဒဏ်ပေးခံရသူ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးမှာ အသက်မသေသော်လည်း လူစဉ်မမီတော့သည့် ဒုက္ခိတ ဘဝ ရောက်သွားရှာသည်။ ဂျိုးစပင်စာက အသက်ငယ်ငယ် လူဖြူ မိန်းမ လျာ။ သူ့အခန်းငှားနေသည့် အိမ်ရှင်အတွားကြီးကို သတ်ခဲ့ကြောင်း သူက ဝန်ခံသည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဒေါ်ကင် ရွေးကောက်ပွဲတွင် မဲအပြတ်အသတ်ဖြင့် ရှုံးနိမ့်ခဲ့သည်။ (ရှုံးရခြင်း အဓိက အကြောင်းရင်းမှာ သေဒဏ်အပေါ် သူ၏ သဘောထားကြောင့် ဖြစ် သည်။) တရားခံ နှစ်ယောက်ကို သူက သေဒဏ်မပေးဘဲ တစ်သက်တစ်ကျွန်း အပြစ်ပေးလိုက်သည်။ သည် နှစ်ရှည်ထောင်ဒဏ်မှာ ခုနစ်နှစ်ကြာလျှင် လွတ်ငြိမ်းခွင့် လျှောက်နိုင်သည်။ သို့သော် ဂျိုးစပင်စာက ထောင်ထဲတွင် လူသတ်မှု ထပ်ဖြစ်သည်။ လူငယ်အကျဉ်းသားကလေး တစ်ယောက်က သူ့ထက်ပိုပြီး အခြားတစ်ယောက်ကို ခင်သောကြောင့် သူ သတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ (ဒီအကြောင်း ထောင်အရာရှိတစ်ယောက်က ထမင်းစား ရေသောက် ကိစ္စတစ်ခုလို ပြန်ပြောပြသည်။ 'နှစ်ယောက်သား အပျော် နပန်းသတ်နေကြတယ် အောက်မှနေတာ၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို အသေသတ်လိုက်တာကိုး')

ထို့ကြောင့် စပင်စာသည် ဒုတိယတစ်သက်တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ် ထပ်ကျခံရလေသည်။ သို့သော် ဝိလ်ဆင်ရော၊ စပင်စာပါ ပယ်ရီနှင့် ဒစ်တို့ နှစ်ယောက်လောက် နာမည်မကြီးခဲ့ပေ။ လိုဝယ်အင်ဒရူးလည်း အလားတူပင်။ သတင်းစာများက သူတို့အကြောင်း သာမန်မျှသာ ဖော်ပြခဲ့သည်။

လိုဝယ်အင်ဒရူးမှာ အလွန် မျက်စိမှန်သူ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေးပြီး ကျွဲကော်ကိုင်းမျက်မှန်ထူကြီး တပ်ထားရ သူ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်က သူ့ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ပေါင် သုံးရာရှိပြီး ကင်းဆပ်စ် တက္ကသိုလ်မှ ဇီဝဗေဒ ဂုဏ်ထူးတန်းကျောင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျောင်းမှာရော၊ သူ့ဇာတိမြို့ကလေး ဖြစ်သည့် ဝိုးလ်ကော့တွင်ပါ အပေါင်းအသင်းနည်းပြီး တစ်ယောက်တည်း ဖော်မဲဟသီာလို နေတတ်သော ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ စကား နည်းပြီး အလွန်သိမ်မွေ့သူ ဖြစ်သည်။ (သူ့အကြောင်း ကင်းဆပ်စ်သတင်း

စာတွင် ဆောင်းပါးပါတော့ "ဝိုးလ်ကော့မှ သဘောအကောင်းဆုံး ကလေး") ဟု ခေါင်းစဉ်ပေးထားသည်။ သို့သော် နှုတ်နည်းအေးဆေးလှသော ထိုသူငယ် ၏ အတွင်းစိတ်တွင် မမျှော်လင့်နိုင်သော အခြား စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်များ ကိန်းအောင်းလျက် ရှိသည်မှာ မယုံနိုင်စရာပင်။ ယင်းအတွင်းစိတ်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင် မသိသော အေးစက်ခြင်း၊ ရက်စက်ခြင်းများ ပါဝင်နေသည်။

သူ့တွင် မိဘနှစ်ပါးရှိသည်။ သူ့ထက် အနည်းငယ်သာ ကြီးသော ဂျင်နီမာရီဆိုသည့် အစ်မတစ်ယောက်ရှိသည်။ တစ်မိသားစုလုံးက ဖူးဖူး မှုတ်ထားသော သားကလေး။ ကျောင်းတွင် ထက်မြက်ထူးချွန်သော သား ကလေးက တစ်အိမ်သားလုံးကို အဆိပ်ခတ်ဖို့ ကျိတ်ကြံနေမှန်း သိလျှင် ဘယ်လောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားလေမည်လဲ။ အချိန်မှာ ၁၉၅၈ ခုနှစ် ဆောင်းဦးကာလ ဖြစ်သည်။

မစ္စတာ အင်ဒရူးသည် သူ့ဌေးတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း အခြေအနေကောင်းသည့် စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ မြေတန်ဖိုးမှာ ကာလပေါက်ဈေး ဒေါ်လာနှစ်သိန်းကျော် တန်သည်။ ဒီအမွေတွေရဖို့ လိုဝယ်က စိတ်မဝင်စားပေ။ သူ စိတ်ဝင်စားသည်က သည်မိသားစုကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တက်ဖို့ ရှက်တတ်သော ဘိုင်အိုကျောင်းသား ကလေးသည် သူ့စီမံကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ သွေးအေးအေးဖြင့် ကြံစည်လျက်ရှိသည်။ သူက စာကြမ်းဝိုးကလေး။ အဝလွန်နေသည့် ဖက်တီး ကလေးအဖြစ် လူတွေ သူ့ကို မမြင်စေလို။ သူက လမ်းသရဲဆန်ဆန် ပူပူလောင်လောင် အရောင်တွေ ဝတ်ပြီး ပြိုင်ကားလို ကားမျိုး မောင်းချင် သည်။

သူက အိမ်သားတွေကို တစ်ယောက်မျှ မမုန်း။ မကောင်းဆိုးဝါး စီးနေသောကြောင့်သာ။ သူလုပ်စရာရှိတာကို တာဝန်အရ လုပ်ရမှာဖြစ်သည်။ ဒီတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရာတွင် အလွန် ထိရောက်သည့် နည်းကို အသုံးပြု ရပေလိမ့်မည်။ အထိရောက်ဆုံးနှင့် အမြန်ဆုံးမှာ အဆိပ်ကို သုံးဖို့ ဖြစ် သည်။ အလောင်းတွေ အိပ်ရာထဲတွင် သိပ်ခဲ့ပြီး အိမ်ကို မီးရှို့ထားခဲ့မည်။ မတော်တဆ မီးလောင်မှုအဖြစ် ရဲက မုချယူဆလိမ့်မည်။ အသေးစိတ်တွေ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ စနိုးစနောင့်ဖြစ်စရာတွေ ရှိလာသည်။ အလောင်းကို ခွဲစိတ်ကြည့်လျှင် အဆိပ်ကို တွေ့နိုင်သည်။ အဆိပ်ဝယ်သည့် နေရာက

သဲလွန်စ တွေ့နိုင်သည်။ ဒီလိုနှင့် သူ့ဆီသို့ မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်လာ နိုင်သည်။ ဆောင်းကုန်သည်တိုင် စီမံကိန်း အကောင်အထည်မဖော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး နိုင်ငံဘာလထဲ ရောက်တော့မှ အစီအစဉ် အသေးစိတ်ဆွဲပြီး သုညနာရီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

လှုပ်ရှားရမည့် နိုင်ငံဘာလ ညတစ်ည။ ကျေးဇူးတော်ရက်သတ္တပတ် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်တွင် ရှိနေကြသည်။ ဂျင်နီမာရီမှာ ဉာဏ်ကောင်းသည့် ကောလိပ်ကျောင်းသူ ကလေး ဖြစ်သည်။ သို့သော် အနေအထိုင် အလွန် ရိုးသားသည်။ နိုင်ငံ ဘာလ ၂၈ ရက်နေ့ ညနေ ခုနစ်နာရီတွင် အဖေ၊ အမေနှင့် အတူ တီဗွီ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ လိုဝယ်က အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး ကာရမာဇောညီနောင် များ ဝတ္ထုနောက်ဆုံးပိုင်း ဖတ်နေသည်။ နောက်ဆုံးအခန်းပြီးသွားတော့ မှတ်ဆိတ်ရိတ်သည်။ အကောင်းဆုံးဝတ်စုံ ထုတ်ဝတ်သည်။ ဒသမ နှစ်နှစ် ရိုင်ဖယ်နှင့် ဒသမ နှစ်နှစ် ပစ္စတိုကို မောင်းတင်လိုက်သည်။ ပစ္စတိုကို ကောင်းဘွိုင်ဆန်ဆန် ဝင်ပါးဆုံအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ခါးပတ်ပတ်သည်။ ပြီးတော့ ရိုင်ဖယ် ကို ပခုံးပေါ် ထမ်းပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် တီဗွီမှ ထွက်နေသည့် အလင်းရောင်သာ ရှိသည်။ သူက မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အစ်မ လုပ်သူ၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးကြားကို ရိုင်ဖယ်နှင့် ချိန်ပြီး ခလုတ်ကို ဆွဲညစ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေး ပွဲချင်းပြီး သွားသည်။ တစ်ပြိုင်တည်း အမေကို သုံးချက်၊ အဖေကို နှစ်ချက် ဆက် တိုက်ပစ်လိုက်သည်။ အမေကြီးက လက်နှစ်ဖက်ဆန်ပြီး မျက်လုံးအပြူးသား နှင့် ရှေ့သို့ ယိုင်ကျလာသည်။ တစ်ခုခု ပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ ပါးစပ် ဟစ်ဟစ်နှင့်၊ လိုဝယ်က အော်လိုက်သည်။ 'တိတ်' သားစကားကို နားထောင် သည့် မအေကြီး ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ဒီတော့မှ နောက်သုံးချက် ထပ်ပစ် ထည့်လိုက်သေးသည်။

မစ္စတာအင်ဒရူးက ချက်ချင်း မသေ။ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ တရွတ်ဆွဲ ပြီး ရွေ့သွားနေသည်။ တရွပ်ရွပ်ငိုလျက်။ တဟင်းဟင်း ညည်းလျက်။ မီးဖိုတံခါးဝသို့ ရောက်ခါနီးတွင် သားလုပ်သူက ခါးမှ ပစ္စတိုကို ဆွဲယူပြီး အဖေကြီးဆီသို့ တည့်တည့်ချိန်ကာ ကျန်တစ်ကတ်လုံး ကုန်အောင် ခလုတ်ကို ညှစ်ထားလိုက်သည်။ တစ်ကတ်ကုန်သွားတော့ နောက်တစ်ကတ် ထပ် ထည့်ပြီး တစ်တောင့်မကျန် ကုန်သည်အထိ ဆက်ပစ်နေသည်။ သူ့အဖေ

ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ သူ ပစ်ထည့်လိုက်သည့် ကျည်ဆံပေါင်းမှာ အားလုံး ဆယ့်ခုနစ်တောင့် ဖြစ်သည်။

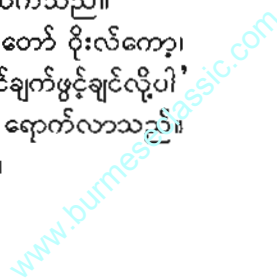
ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး လိုဝယ်က မြောင့်ချက်ပေးရာတွင်- 'ကျွန်တော် ဘာမှ မခံစားရပါဘူး၊ အချိန်ကျလာလို့ ကျွန်တော် တာဝန် ကျွန်တော် လုပ်တယ်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်'

ပစ်ခတ်ပြီးတော့ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ပြန်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်ကို မတင်ပြီး ခန်းဆီးကို ဖြုတ်သည်။ ပြီးတော့ တစ်အိမ်လုံး ရှိသမျှ အံဆွဲတွေကို ဖွင့်သည်။ ပစ္စည်းတွေကို လွှင့်ပစ်သည်။ သူ့ခိုးဝင်ပြီး ဓွေနှောက်သွားသည့်ပုံမျိုး သူလုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြီးမှ အဖေကားကို ယူပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ မိုင်လေးဆယ် အကွာမှ လောရင့်စ်သို့ ဦးတည်မောင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်တွင် နှင်းမှုန်တွေ ကြိပ်ထားသည်။ လောရင့်စ်သည် ကင်းဆပ်စ်တက္ကသိုလ် ရှိရာ မြို့ ကလေး ဖြစ်သည်။ တံတားကို ဖြတ်စဉ် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ လက်နက်ပစ္စည်း တွေ အားလုံး ကင်းဆပ်စ်မြစ်ထဲသို့ ပစ်ချထားခဲ့သည်။ သူ အမြန်မောင်းလာ ခြင်းသည် သည်အချိန်တွင် သူ သည်မှာရှိနေပါသည်ဟု သက်သေပြဖို့ ဖြစ်သည်။ သူ ငှားနေသည့် အဆောင်သို့ အရင်မောင်းသွားပြီး အဆောင် ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးနှင့် စကားစမြည် ပြောသည်။ လက်နှိပ်စက် လာယူခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ရာသီဥတု ဆိုးနေသဖြင့် ဝိုးလ်ကော့နှင့် လောရင့်စ်ကို နှစ် နာရီကြာအောင် မောင်းခဲ့ကြောင်းများ အမျိုးသမီးကြီးကို သူက ပြောပြ သည်။

အဆောင်မှ ထွက်လာပြီး ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ဝင်သည်။ အပေါက်စောင့် ရော၊ ရုပ်ရှင်ရုံ အချိုရည် ဆိုင်ရှင်နှင့်ပါ အလာပသလ္လာပ ပြောလိုက်သေး သည်။ ရုပ်ရှင်ပြီးတော့ ညဆယ့်တစ်နာရီ၊ ဝိုးလ်ကော့သို့ မောင်းပြန်လာခဲ့ သည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ခွေးကြီးက ဆာနေပုံဖြင့် တအင်းအင်း အသံပေးကာ အစာတောင်းနေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဆာလှပြီ။ နွားနို့နွေးပြီး သူလည်း သောက်၊ ခွေးကိုလည်း တိုက်ပြီးမှ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်သည်။

'ကျွန်တော်နာမည် လိုဝယ်အင်ဒရူးပါ၊ ကျွန်တော် ဝိုးလ်ကော့၊ အမှတ် ၆၀၄၀ မှာ နေပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘေးပြမှု တိုင်ချက်ဖွင့်ချင်လို့ပါ' ဝင်းဒေါ့ခရိုင် ရဲမှူးရုံးမှ ပတ္တရောင် အရာရှိလေးဦး ရောက်လာသည်။ ပတ္တရောင်မေယာက ပထမမြင်ကွင်းကို ပြောပြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတော့ နံနက်တစ်နာရီလောက်နေပြီ။ အိမ်ထဲမှာ မီးခလုတ်တွေအားလုံး ဖွင့်ထားတယ်။ အဲဒီလိုဝယ်ဆိုတဲ့ ဆံပင်နက်နက် ဝဝကစ်ကစ် ကောင်လေးက ဆင်ဝင်အောက်မှာ သူ့ခွေးကြီးနဲ့ အတူ ထိုင်နေ တယ်။ သူ့အချစ်တော် ခွေးကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းကို ပုတ်ကာ ပုတ်ကာနဲ့။ ဗိုလ်အက်သေက သူ့ကို စ မေးတယ်။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲပေါ့။ သူက မထုံတက်သေးနဲ့ တံခါးဆီ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး “ဟိုမှာ သွားကြည့်ကြလေ” တဲ့

ဝင်ကြည့်သည့် အရာရှိများ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြသည်။ မှုခင်း အရာရှိကို ချက်ချင်း လှမ်းခေါ်ကြသည်။ မှုခင်းအရာရှိကလည်း ချာတိတ် မေးခွန်းတွေ ဖြေပုံကို ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။ အသုဘ ဘယ်လို စီစဉ်ချင်သလဲ မေးတော့ လိုဝယ်အင်ဒရူးက ပခုံးတွန့်ပြီး ‘ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလို လုပ်ကြပေါ့။ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး’ ဟု ဖြေသည်။

မကြာမတိုင်အတွင်း အထက်တန်း စုံထောက်အရာရှိများ ရောက် လာပြီး မိသားစုထဲမှ တစ်ဦးတည်းသော အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူအား မေးခွန်း ထုတ်ကြသည်။ သူ လိမ်ပြောနေမှန်း သိနေကြသော်လည်း အရာရှိများက သူ့လောရင့်စံကို မောင်းသွားပြီး လက်နှိပ်စက်ပြန်ယူကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့် သည့် အကြောင်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်သည်။ သန်းခေါင် လောက်တွင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တစ်အိမ်လုံး ဓမ္မနောက်ထားပြီး မိသားစု ကို လူသတ်သမား သတ်သွားကြောင်းကို သူက အခိုင်အမာ ပြောသည်။ စွဲစွဲမြဲမြဲ ပြောသည်။

သူ့ကို ဖမ်းပြီး ထောင်ကြီးချုပ်ကို ပို့တော့မှ သင်းအုပ်ဆရာ ဗာတိုဒါမရွန်၏ ကျေးဇူးကြောင့် သူ့ထွက်ချက်တွေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လာခဲ့ သည်။ ဆရာကြီးဒါမရွန်မှာ အလွန် တရားဟောကောင်းသူ၊ မှင်မောင်း ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ကင်းဆပ်စီတီ နှစ်ခြင်းဘုရားကျောင်း၏ ပဓာန နာယက ဓမ္မဆရာဖြစ်သည်။ အင်ဒရူးမိသားစု၏ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ရာ ဆရာလည်း ဖြစ်သည်။

ဘုန်းကြီးကို ရဲစုံထောက်တွေက ဖုန်းဆက်ပင့်ဖိတ်သဖြင့် နံနက် သုံးနာရီတွင် ထောင်တွင်းသို့ ကြွလာခဲ့ရသည်။ သက်ဆိုင်ရာတွေ ဘယ်လို မေးမေး၊ ဘယ်လောက်မေးမေး ချာတိတ်က ဘူးခံနေသဖြင့် သူတို့အားလုံး လက်လျှော့ကာ ဓမ္မဆရာနှင့် ချာတိတ်ကို ထားခဲ့ပြီး အခြားအခန်းတစ်ခန်း

တွင် သွေးစောင့်နေကြသည်။ လိုဝယ်အင်ဒရူးအတွက် ဆရာဂါမရွန် ရောက် လာခြင်းသည် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းပင်။ နောင် ကာလများစွာ ကြာသည့် အခါ သည်အကြောင်း လိုဝယ်က ထောင်ကျမိတ်ရွေ့တစ်ဦးအား ပြန်ပြောပြ သည်။

‘သူက ပြောတယ်ဗျာ။ “ဒီမယ်လိုဝယ်၊ သားကို ကလေးဘဝ ကတည်းက ဆရာ သိခဲ့တာနော်၊ အလားတူပဲ သားအဖေကိုလည်း ငယ်ငယ် ကလေးကတည်းက သိခဲ့တာ၊ သူနဲ့ဆရာက ငယ်သူငယ်ချင်းကွ၊ ဒါကြောင့် လည်း ဆရာ ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့တာ၊ ဓမ္မဆရာတစ်ယောက် အနေနဲ့ လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဟာ ဆရာရဲ့ မိသားစုဝင် တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေလို့ လာခဲ့တာ။ သားမှာ ယုံယုံကြည်ကြည် တိုင်ပင်ရမယ့် လူတစ် ယောက် လိုနေတယ်လေ၊ ဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးဟာ သိပ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းတဲ့ သွေးချောင်းစီး အဖြစ်ဆိုးကြီးလို့ ဆရာ ရင်ထုမနာ ခံစားရတယ်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ အပြစ်မရှိဘဲ ပြစ်ဒဏ်ခံရမှာကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်”

‘ပြောပြီး ဓမ္မဆရာက ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်၊ ရေသောက်ချင် သလားတဲ့၊ သောက်ချင်တဲ့အကြောင်း ပြောတော့ ကျွန်တော့်ကို အအေး တစ်ဘူး တိုက်တယ်၊ နောက်တော့ ကျေးဇူးတော်နေ့ အကြောင်းတွေ၊ ကျွန်တော့် ကျောင်းအကြောင်းတွေ မေးတယ်၊ ပြီးမှ မြန်းစားကြီး ကောက် မေးတယ်။ “သား လိုဝယ်၊ မင်း မုသားဖမ်းစက်နဲ့ အစစ်ခံရဲသလား” တဲ့။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောတယ်။ “ဒါမှ မင်းမှာ အပြစ်မရှိတဲ့အကြောင်း သူတို့ သိသွားမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ တကယ်အပြစ်ရှိတဲ့လူကို သူတို့ ဖမ်းနိုင် မှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီပြစ်မှုကြီးကို မင်းကျူးလွန်တာ မဟုတ် ဘူး မဟုတ်လား လိုဝယ်၊ ဟုတ်တယ်ဆိုရင်လည်း ဒီအချိန်ဟာ မင်းရဲ့ ဝိညာဉ်ကို သန့်ရှင်းအောင်လုပ်ဖို့ အကောင်းဆုံး အချိန်ပဲ” တဲ့။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ ဘာထူးတော့မလဲပေါ့၊ ပြီးတော့ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို အမှန်အတိုင်း ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်တော့တယ်။ ဆရာကြီး ဟာ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနဲ့ နားထောင်နေတယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း တစ်ချိန်လုံး ပွတ်နေတယ်။ ပြီးမှ ဒီအကြောင်း ဘုရားသခင်ကိုရော၊ အရာရှိ တွေကိုပါ ဝန်ခံလိုက်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို နားချတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တာပါပဲ’

လိုဝယ်အင်ဒရူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်နှင့် ဓမ္မဆရာ ဒါမရွန်သည်

တစ်ဖက်ခန်းသို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားပြီး လည်တဆန့်ဆန့် ဖြစ်နေသည့် ရဲအရာရှိများအား စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘လာကြ၊ လာကြ၊ သူ ဖြောင့်ချက်ပေးလိမ့်မယ်’

လိုဝယ်အင်ဒရူး၏ အမှုသည် တရားရေးနှင့် ဆေးပညာ ရောနေသည့်အမှု ဖြစ်သည်။ အမှုကို ရုံးမတင်မီ သူက သူ့တွင် အပြစ်မရှိကြောင်း၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချွတ်ယွင်းမှု ရှိနေကြောင်း ရုံးတော်သို့ လျှောက်ထားသည်။ မိန့်ငှာ စိတ်ပညာဆရာဝန်များ တစ်ဖွဲ့လုံး ဦးနှောက်စားရသည့် အမှုဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးက “သာမန် စိတ်ကစဉ်ကလျားရောဂါ” ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ စိတ်ရောဂါရှေ့တွင် “သာမန်” ဟု နာမဝိသေသနပုဒ် တပ်လိုက်သည့်အတွက် လူနာတွင် အမှားကို အမှန်ထင်သည့် ရောဂါမရှိ။ အာရုံငါးပါးစလုံး ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်း မရှိ။ စိတ်ချောက်ချားမှု မရှိဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ခံစားမှုနှင့်အတွေး ကင်းကွာစ ပြုသည့် အစပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသည်။ သူဘာလုပ်သည်ကို သူသိသည်။ ဘယ်အရာသည် တားမြစ်ထားသော အရာ၊ ဘယ်အရာသည် ပြစ်ဒဏ်ပေးခံရသည့် အရာဟု သူ ခွဲခြားသိသည်။ သို့သော် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဒေါက်တာဆက်တန်က ဤသို့ သုံးသပ်ပြသည်။

“လိုဝယ်အင်ဒရူးတွင် အခြားသူများအတွက် မည်သည့် ခံစားမှုမျှ မရှိ။ သူ့အတွက်သာ သူ အရေးကြီးသည်ဟု ထင်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း အရေးပါသူဟု ထင်သည်။ ဘဝဥစ္စကလေးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းနေပြီး သူ့တွင် ယင်ကောင်ကလေး တစ်ကောင်ကို သတ်ခွင့်ရှိသလို အမေကိုလည်း သတ်ခွင့်ရှိသည်ဟု ထင်နေသည်။”

စိတ်ပညာ ဆရာဝန်များ၏ အဆိုအရ ထိုသူငယ်သည် ရူးသွပ်နေခြင်း မဟုတ်။ အမှားအမှန် ခွဲခြားမသိသူ မဟုတ်။ သို့သော် တရားခံရှေ့နေနှစ်ဦးက စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေချိန်တွင် အမှုကျူးလွန်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုကိုင်ပြီး သူတို့အမှုသည် အပြစ်ပေါ်အောင်ကြိုးစားကြသည်။

သို့သော် အဓိကသက်သေ ဆရာဒါမရွန်၏ ထွက်ဆိုချက်ကရှိနေသည်။ ဓမ္မဆရာကြီးက ရုံးတော်တွင် အခံအညား ထွက်ဆိုရင်း သူ့ဘာသာရေးအမြင်ကို ထုတ်ဖော်သွားသည်။

‘ကျုပ်က စာသင်တဲ့အခါ အမြဲတမ်း ထည့်ဟောတယ်။ “လောကမှာ အရေးကြီးဆုံးက မင်းတို့ဝိညာဉ် သန့်စင်ဖို့ပဲ။ မင်းတို့ အားလုံးဟာ

ဘုရားသခင်အပေါ် သက်ဝင်ယုံကြည်မှုအားနည်းတယ်။ ဒါဟာ ဒုစရိုက်မှုကျူးလွန်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဘုရားသခင်ဟာ မင်းတို့ဘဝကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့် နောက်ဆုံး တရားသူကြီးပဲ။ ဘုရားသခင်ရှေ့မှောက်မှာ မင်းတို့အပြစ်တွေကို ဝန်ခံကြရမယ်” လို့ ကျုပ် အမြဲဆုံးမတယ်။ ဒီကလေးကိုလည်း ဒီအတိုင်း ပြောခဲ့တာပါပဲ။ သူ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှုအတွက် ကိုယ်တော်အရှင်ကို သူ ဝန်ခံခဲ့တယ်’

တရားသူကြီးက လောကုတ္တရာ တာဝန်ကိုရော၊ လောကီတာဝန်ကိုပါ ပူးတွဲ ဆောင်ရွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ လိုဝယ်သည် ဘုရားသခင်ကို ရော၊ သက်ဆိုင်ရာ ရဲအရာရှိတွေကိုပါ ဝန်ခံခဲ့ရလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် အမှုပေါ်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်လား။

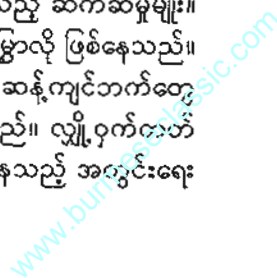
ရုံးတော်တွင် တရားခံရှေ့နေများ၏ ကြိုးပမ်းမှုမှာ အားနည်းလှသည်။ ဂျူရီအဖွဲ့က တရားခံအား သေဒဏ်ပေးလိုက်သည်။

*

မေလ ၁၃ ရက်နေ့၊ သောကြာနေ့သည် ပယ်ရီစမစ်နှင့် ဒစ်ဟစ်ကော့တို့ ကြိုးစင်တက်ရမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ကင်းဆပ်စ် တရားရုံးချုပ်တွင် အခြေအနေတွေ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ တရားလိုရှေ့နေများ၏ အယူခံလွှာများကို လက်ခံထားသည်။ အလားတူပင် လိုဝယ်အင်ဒရူး၏ ရှေ့နေများ တင်သည့် အယူခံလွှာကိုလည်း ထိုရုံးကပင် လက်ခံထားလိုက်သည်။

ပယ်ရီအခန်းနှင့် ဒစ်အခန်းမှာ ကပ်လျက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မမြင်ရ။ စကားပြောလိုတော့ ရသည်။ ကောင်းကောင်းကြားရသည်။ သို့သော် ပယ်ရီက စပြောခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတ်ဖို့အထိ ကြံစည်ခဲ့ဖူးသည်။ နောက်ပိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးသည် လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကြိတ်မိုတ်သည်ခံပြီး အောင့်ကာ နမ်းနေရသည့် ဆက်ဆံမှုမျိုး။ အားကိုးစရာ ဘယ်မှာမှ မရှိသည့် ကျောချင်းဆက်အမြွှာလို ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် မတူညီသော ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ အများကြီး ရှိသည်။ ပယ်ရီက အမြဲတမ်း သတိရှိသည်။ လျှို့ဝှက်တတ်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေသည့် အတွင်းရေး

လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သူများကြားသွားမှာ အလွန်စိုးရိမ်သည်။ အစောင့်တွေနှင့် ဘေးအခန်းက ဘဝတူ ကြီးသမားတွေကိုလည်း သူ မယုံ။ အထူးသဖြင့် အင်ဒရူး ကြားသွားမှာ အစိုးရိမ်ဆုံး။

အင်ဒရူးက ခေတ်ပညာတတ်၊ ပြောသည့်လေကိုက တက္ကသိုလ် ပညာတတ်မှန်း သိသာနေသည်။ သို့သော် သုံးတန်းအထိသာ သင်ခဲ့ဖူးသော ပယ်ရီက သူ့ကို သိပ်အထင်မကြီး။ သူ့အပါအဝင် ဟိုဘက်သည်ဘက်က အခန်းဖော်များ၏ အပြောသဒ္ဒါအမှားတွေကို သူ့ပြင်ပေးရသည်။ အသံထွက် ဂရု လဟုတွေကို သူ့ပြင်ပေးရသည်။ အင်ဒရူးကိုတော့ သူ မနာလို ဖြစ် နေသည် အမှန်။ သူ့ကိုယ်သူ မသိဘဲ၊ ဝန်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည့် သူ့ အတွင်းစိတ်။

တစ်နေ့သုံးကြိမ် လာကျွေးသမျှ အစားအစာများကိုလည်း သူ လှည့်မကြည့်တော့။ ဇွန်လမှ စ၍ သူ အစားမစားတော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒစ်ကို သူလှမ်းပြောသည်။ ‘မင်းကတော့ မျှော်စင်တက်ဖို့ ရက်ကို လက်ချိုး ရေနေတယ်ပေါ့လေ။’ ငါက လုံးဝ မမှုဘူး’

သူက အစာမစား ရေမသောက်ရုံမက ဘယ်သူနှင့်မှလည်း စကား မပြောတော့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် ငါးရက်ကြာတော့ ထောင်ပိုင်ကြီး စိုးရိမ်စ ပြုလာသည်။ ခြောက်ရက်မြောက်နေ့တွင် သူ့ကို ထောင်ဆေးရုံသို့ တင်ပေး လိုက်သည်။ သို့သော် ပယ်ရီကို အစာစားဖို့ ဘယ်လိုမှ နားချလို မရ။ အတင်းကျွေးတော့ သူက ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သည်။ ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းပြီး မေးရိုးနှစ်ခု အတင်းစေ့ထားသည်။ နောက်ဆုံး တွင် အတင်းချုပ်ပြီး သွေးပြန်ကြောထဲကို အားဆေးသွင်းရသည်။ နှာခေါင်းထဲ ပိုက်ထည့်ပြီး အစာသွင်းရသည်။ သို့သော် နောက် ကိုးပတ်အကြာတွင် သူ့ကိုယ်အလေးချိန် ၁၆၈ ပေါင်မှ ၁၁၅ ပေါင်အထိ ထိုးကျသွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆေးရုံဝန်ထမ်းများက သည်နည်းဖြင့် လူနာအသက်ရှင်ဖို့ မသေချာကြောင်း ထောင်ပိုင်ကြီးဆီ သတင်းပို့ရတော့သည်။

ဒစ်က ပယ်ရီ၏ ဇွဲနှင့် သတ္တိကို ချီးကျူးသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံစည်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ထောင်အာဏာပိုင်တွေ သူ့ကို သွင်သွင်ရူးသွားပြီထင်အောင်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အင်ဒရူးအား လှမ်း ပြောသည်။ ဒစ်နှင့် လိုဝယ်အင်ဒရူးက အဖွဲ့ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကို အင်ဒီဟုပဲ

ဒစ်က တရင်းတနှီး ခေါ်သည်။ အင်ဒရူးက အစားသမား။ ပါးစပ်က အစားတစ်မျိုးမျိုးကို မပြတ် ဝါးနေချင်သူ။

(သူ့ပုံဆွဲ စာအုပ်တွင် ရေးခြစ်ထားသည့် ပုံကြမ်းများမှာ စားစရာ တွေချည်း ဖြစ်သည်။ စထရော်ဘယ်ရီယိုနှင့် မုန့်မျိုးစုံမှ ဝက်ကောင်လုံးကင် အထိ ပါသည်။) ပယ်ရီကို သူ့မြင်ပုံက တစ်မျိုး။

‘သူ တကယ်ရူးနေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အစာမစား ချင်တာ နေမှာ’

‘သူ တမင်လုပ်နေတာပါကွာ၊ သူ့ကို ရူးသွားပြီလို့ သူတို့ ထင်မှ အရူးထောင်ကို ပို့ကြမှာကိုး။ သူက အဲဒီကို သွားချင်နေတာကွ’

နောက်ပိုင်းတွင် ဒစ်က ချာတိတ်ကို သဘောကျလာသည်။ သူ တွေးပုံ၊ သူ ပြောပုံကလေးတွေက ဆန်းသစ်သည်။

လိုဝယ်အင်ဒရူးက ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် အစာငတ်ခံတယ်ဆိုတာကို နားမလည်ဘူး၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဒီက ထွက်ကြရမှာပဲ၊ လမ်းလျှောက်ပြီး ထွက်ချင်ထွက်ရမယ်၊ “ခေါင်း” ထဲထည့်ပြီး ထမ်းထုတ်ချင် ထုတ်သွားကြ လိမ့်မယ်။ အရှင်ထွက်ရ ထွက်ရ၊ အသေထွက်ရ ထွက်ရ ကျွန်တော့်အတွက် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံးမှာ အတူတူပါပဲ’

ဒစ်က ဝေဖန်သည်။

‘ဒီမယ် အင်ဒီ၊ မင်းပြဿနာက တခြား မဟုတ်ဘူး၊ လူ့ဘဝကို တန်ဖိုးမထားတာပဲ၊ မင်းဘဝကိုလည်း မင်း လုံးဝ တန်ဖိုးမထားဘူး’

အင်ဒရူးက ဒစ် ပြောတာကို သဘောတူသည်။

‘နောက်တစ်ခု ကျွန်တော် ပြောဦးမယ် ဒစ်၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ အရှင်ထွက်ရလို့ရှိရင်၊ ဟောဒီနံရံတွေရဲ့ အပြင်ဘက် ရောက်ရင် အင်ဒီ ဘယ်ကို သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး၊ ပြန်လာတဲ့အခါကျရင် အင်ဒီ ဘယ်ကို ရောက်ခဲ့တယ် ဆိုတာ သူတို့ သိကြလိမ့်မယ်’

ပယ်ရီသည် တစ်နေ့လုံး သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်ဖြင့် အိပ်မက် တွေ မက်နေသည်။ နီးလာလျှင် ချွေးတွေရွဲကာ အဖျားပါ ဝင်နေတတ်သည်။ ခေါင်းထဲတွင် အသံဗလံတွေ ဆူညံပဲ့တင်နေသည်။ အမြဲတမ်း ကြားနေရ သည့် အသံမှာ ‘ယေရှု ဘယ်မှာလဲ၊ ယေရှု ဘယ်မှာလဲ’ ဟူသည့် အသံ ဖြစ်သည်။ သူ နီးလာလျှင် ထ အော်တတ်သည်။

‘အဲဒီငှက်ကြီးဟာ ယေရှုပဲ၊ သူဟာ ယေရှုသခင် အစစ်ပဲ’

သူ မက်နေကျ အိပ်မက်ထဲမှ ကြက်တူရွေးမျက်နှာနှင့် ဧရာမ ငှက်ကြီးကို မြင်ယောင်လာပြီး သူအော်ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်အိပ်မက် တစ်ခုက သူကိုယ်တိုင် တစ်ကိုယ်တော် ဂီတပညာရှင် ပယ်ရီအိုပါဆင် ဖြစ်နေသည်။ နေရာကတော့ လက်စီမီးဂက်စ်ညကလပ်တစ်ခု။ ဇောက်နက် နက် ဦးထုပ်ဖြူကြီးဆောင်းကာ အင်္ကျီ ဖိုးရိုးဖားရားဖြင့် မီးမောင်းကြီး ထိုးထားသည့် ဂီတစင်မြင့်ပေါ်မှာ ပရိသတ်ကို သူ ဖြေဖျော်နေသည်။

“မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ နေရောင်ခြည်ပါ” သီချင်းကို ဂီတာတစ်လှည့်၊ ဘင်ဂျီတစ်လှည့်တီးကာ အက ခြေလှမ်းများဖြင့် မြူးမြူးကြွကြွ သူတီးမှုတ် သီဆိုနေသည်။ ပြီးတော့ ပရိသတ်ကို ဦးညွတ်ကာ အလေးပြုလိုက်သည်။ လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ထွက်မလာ၊ ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ ပရိသတ် ခန်းလုံးပြည့် ရှိနေပါလျက်။ သူချွေးတွေ ရွှဲနေပြီး ခန်းမထဲကို သေသေချာ ချာ ကြည့်လိုက်တော့ ဟင်အားလုံး အမျိုးသားတွေချည်းပါလား။ ပြီးတော့ လူမည်းတွေချည်း။ ခုမှ အသံတိတ် ပရိသတ်အကြောင်း သူရိပ်မိတော့ သည်။ လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ အားလုံး တစ္ဆေတွေချည်းပါလား။ ကြိုးပေး ခံခဲ့ရသူတွေ၊ ဓာတ်ငွေ့ဖြင့် သေဒဏ်ပေးခံရသူတွေ၊ လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်ပေါ် တွင် အသက်ထွက်သွားသူတွေ။ တဖြည်းဖြည်း သူသဘောပေါက်လာသည်။ သူလည်း မကြာခင် သူတို့ဆီ ရောက်သွားတော့မှာပါလား။

လှေကားထစ်များကို နင်းပြီး မျှော်စင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ စင်ပေါ်ရောက်တော့ ရှေ့မှ တွင်းနက်ကြီးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးထုပ် ကျွတ်ကျသွားသည်။ ကိုယ်ထဲမှ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တွေ ထွက်ကျလာသည်။ ပယ်ရီအိုပါဆင် အသူတစ်ရာနက်သည့် ချောက်ကြီးထဲသို့ ထိုးကျသွားလေ သည်။

တစ်ညနေတွင် အိပ်မက်ထဲမှ သူ ရုန်းထွက်လွတ်မြောက်လာခဲ့ သည်။ ခုတင်နံဆားတွင် ထောင်ပိုင်ကြီး ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

‘မောင်ရင် အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေပုံ ရတယ်၊ ဟုတ်စ’

ပယ်ရီက ဘာမှပြန်မပြော။ ထောင်ပိုင်ကြီးက မကြာခဏ သူ ဆီ ရောက်လာတတ်ပြီး အစာငတ်ခံ တိုက်ပွဲကို အဆုံးသတ်ဖို့ နားချတတ် သည်။

‘မောင်ရင် စိတ်ဝင်စားမယ့် ပစ္စည်းတစ်ခု ရောက်လာတယ်။ မောင်ရင်အဖေ ပို့လိုက်တာ’

ပယ်ရီ၏ အရိုးပေါ် အရေတင်နေသည့် ဖယောင်းရုပ်မျက်နှာမှ မျက်လုံးအစုံက မျက်နှာကြက်တွင် စိုက်လျက်။ ထောင်မှူးကြီး ပြောသည် ကို လုံးဝ စိတ်ဝင်စားဟန် မပြ။ ထောင်မှူးကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် နှင့် ပို့စံကတ်ကလေးကို လူနာအိပ်ရာနံဘေးမှ စားပွဲကလေးပေါ် တင် ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားသည်။

ညပိုင်းရောက်တော့ ပို့စံကတ်ကလေးကို ပယ်ရီ ယူကြည့်သည်။ ထောင်မှူးကြီးဆီပို့သည့် ကတ်ပြားကလေးဖြစ်၏။ ဘလူးလိတ်၊ ကယ်လီ ဖိုးနီးယားတံဆိပ် ထုထားသည်။ မြင်ဖူးသည့်လက်ရေး။

ထောင်မှူးကြီး ခင်ဗျား

ကျွန်တော့်သားကလေး ထောင်ထဲ ပြန်ရောက်နေကြောင်း သိရပါသည်။ သူ ဘာမှုနဲ့ ကျတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ဆီ အကြောင်းကြားပေးစေလိုပါသည် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် လာ တွေ့ခွင့် ရှိ မရှိလည်း သိချင်ပါသည်။

ကျန်းမာပါစေ။

ကျန်းမာပါ၏။

တက်စ် စမစ်

ပယ်ရီက ဖတ်ပြီးသည်နှင့် ပို့စံကတ်ကလေးကို ဆွဲဆုတ်ပစ် လိုက်သည်။ သို့သော် ရိုးရိုးကလေး ရေးထားသည့် စာလုံးများက သူ ခေါင်းထဲတွင် ကျန်နေရစ်သည်။ ပျောက်ကွယ်နေသည့် ခံစားမှုတွေ ပြန်ပေါ် လာသည်။ အဖေအပေါ် မုန်းစိတ်နှင့် ချစ်စိတ်။ နောက်ပိုင်းတွင် သည် အကြောင်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အား သူပြန်ပြောပြသည်။ ‘အဲဒီမှာ ငါဆုံးဖြတ်ချက်ချဖြစ်သွားတာ၊ ငါဆက်နေသွားဖို့လိုတယ်၊ ဆက်နေသွားမယ်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က ငါ့ဘဝကိုလိုတယ်ဆိုရင် မရစေရဘူး။ ရချင်တယ် ဆိုရင် သူတို့ အသေအလဲ တိုက်ပွဲဝင်ရလိမ့်မယ်’

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် နွားနို့တစ်ခွက် တောင်းသောက်သည်။ ဆယ့်လေးပတ်အတွင်း ပထမဆုံး အစာစားဖြစ်ခြင်း။ နောက် ကြက်ဥ၊ လိမ္မော်ရည်။ နောက်ဖြည်းဖြည်းချင်း ပုံမှန်အစားအစာများ ပြန်ဖူးတော့

ကိုယ်အလေးချိန် ပြန်တက်လာသည်။ အောက်တိုဘာလထဲတွင် ထောင် ဆရာဝန် ဒေါက်တာရောဘတ်မိုးက ဆေးရုံမှဆင်းခွင့် ပေးလိုက်သည်။ ကြိုးတိုက်ပြန်ရောက်တော့ ဒစ်က ရယ်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။
'ကြိုးတိုက်က မင်းကို ကြိုဆိုနေပါတယ်ကွာ'

*

နှစ်နှစ် ကြာသွားသည်။

ဝိလ်ဆင်နှင့် စပင်စာ မရှိကြတော့။ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် အင်ဒရူး သာ ကျန်တော့သည်။ အမြဲတမ်းလင်းနေသည့် မီးလုံး၊ သံတိုင်အပြင်မှ သံဆန်ခါ ကာထားသည့် အခန်းကလေးထဲသို့ ပယ်ရိပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ကြိုးတိုက်တွင် ရိုးရိုးအကျဉ်းသားများ ရသည့် အခွင့်အရေးတွေ ဘာမျှမရ။ ရေဒီယို မရှိ၊ ဖဲထုပ်မပေး၊ လေ့ကျင့်ခန်းပင် လုပ်ခွင့်မရ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ရေချိုးဖို့ အဝတ်လဲဖို့မှအပ လုံးဝ အခန်းပြင် မထွက်ရ။ ရှေ့နေတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေ လာလျှင် ခဏတစ်ဖြုတ် တွေ့ခွင့်ရသည်။

မစ္စက်ဟစ်ကော့က တစ်လတစ်ခါ လာသည်။ သူ့ယောက်ျားမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့လေပြီ။ ခြံလုပ်ငန်းလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ။ အမျိုးတွေအိမ်မှာ တစ်လှည့်စီ နေနေရရှာသည်။ ပယ်ရီသည် ရေနက်အောက်ထဲတွင် အသက်ရှင်နေ သူလို ဖြစ်နေသည်။ ကြိုးတိုက်ဆောင်သည် အမြဲတမ်း မှောင်မိုက်ကာ သမုဒ္ဒရာ ရေလွှာအောက်လို တိတ်ဆိတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဟောက် သံ၊ ခြေညှပ်ဖိနပ် ရှုပ်တိုက်သံ၊ ခိုညည်းသံမှအပ ဘာသံမျှ မကြားရ။ သို့သော် အမြဲတမ်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်တော့ မဟုတ်။ ရံခါတွင် အောက်ထပ်မှ အဝီစိပွက်သလို ဆူဆူညံညံ အသံတွေ အပေါ်အထိ ပျံတက် လာတတ်သည်။ အချင်းချင်း ရိုက်ကြသတ်ကြ၊ အော်ဟစ်ဆဲဆိုကြသည့် အသံတွေ။ သည်အကြောင်း ဒစ်က သူ့အမေဆီ ရေးသည့် စာတစ်စောင်တွင် ထည့်ရေးဖူးသည်။

“သည်လိုပွဲတွေကို မခံနိုင်တဲ့အခါ အခြား အဆောင် တွေ၊ အခန်းတွေက ဝိုင်းအော်ကြတယ်။ အဲဒီအသံတွေက ပိုဆိုးတယ်မေမေ၊ ဒီတစ်ခါလာရင် နားဆို့တဲ့ပစ္စည်းလေး

ဝယ်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နေပါစေ တော့။”
သည်ကြိုးတိုက်ဆောင်၏ သက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် ပြီ။ အိုဟောင်းလှပြီဖြစ်၍ ရာသီဥတုဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ပေ။ နွေရာသီတွင် အပူချိန်တစ်ရာကျော်သွားလျှင် ကြိုးတိုက်သည် ရေခွေးအိုးနှင့် မခြားတော့ ပေ။ ခဏခဏ ခုနစ် ဇူလိုင်လ ၅ ရက်နေ့တွင် ဒစ်က အမေစာထဲ ထည့်ရေး ထားသည်။

“ပူတယ်မေမေရေ... အရေခွံတွေ လန်ကုန်ပြီ၊ လှုပ် လိုက်တာနဲ့ ခွေးတွေရွဲလာလို့ သစ်တလင်းပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေရတယ်။ တစ်ပတ် တစ်ခါပဲ ရေချိုးရတော့ အိပ်ရာ လည်း ချွေးနံ့နဲ့ နံ့စော်နေပြီ။ မီးလုံးက ပိတ်မရတော့ ပိုပူတာ ပေါ့၊ ကြမ်းပိုးတွေက အိပ်ရာတင်မကဘူး။ နံရံတွေပေါ် မှာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းပဲ။”

ကြိုးသမားများက ရိုးရိုးထောင်ကျများနှင့် မတူ၊ ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမလို။ အချိန်ကို ကြိုက်သလိုဖြုန်းနိုင်သည်။ တစ်နေ့ကုန် အိပ်နေနိုင် သည်။ ပယ်ရီက ဒစ်လို၊ အင်ဒရူးလို မဟုတ်ဘဲ တစ်နေ့ကုန် အိပ်နေတတ် သည်။ ‘ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကလေးလေးလို့ သဘောထားပြီး မျက်စိမဖွင့်ဘဲ တစ်နေ့ကုန် အိပ်တာ’ ဟု သူက ပြောတတ်သည်။

အင်ဒရူးကတစ်မျိုး။ တစ်ညလုံးစာဖတ်သည်။ တစ်ပတ်ကို ဆယ့်ငါး အုပ်မှ အုပ်နှစ်ဆယ်အထိ ဖတ်သည်။ ကဗျာစာအုပ်တွေကိုလည်း ဖတ်သည်။ ရောဘတ်ဖရိုစ်ကို သူကြိုက်သည်။ ဝှစ်မင်နှင့် အေမီလီဒစ်ကင်ဆင်ကို လည်း ဖတ်သည်။ ထောင်စာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ်တွေအားလုံး ဖတ်ပြီးသွား တော့ သူ့ကို ကရုဏာသက်သည့် စာကြည့်တိုက်မှူးက ကင်းဆပ်စီတီ စာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ်တွေ ငှားပေးသည်။

ဒစ်ကလည်း အင်ဒရူးကိုအားကျပြီး စာအုပ်တွေဖတ်လာသည်။ သူကြိုက်သည့်စာရေးဆရာတွေက ဟာရီးဂျော်ဘင်နှင့် အိုင်ဗင်ခေါလေစ်။ ပယ်ရီကိုလည်း ဒစ်က သူ့ငှားထားသည့်စာအုပ်တွေ ပေးဖတ်သည်။ ပယ်ရီက “စာပေတန်းမဝင်တဲ့ စာအုပ်တွေ၊ အညှီအဟောက်ကြိုက်တဲ့သူတွေအတွက် ရေးတဲ့ စာအုပ်တွေ” ဟုသည့် မှတ်ချက်ဖြင့် ပြန်ပေးသည်။

ဒစ်က ဥပဒေစာအုပ်တွေလည်း ဖတ်သည်။ သူ့အမှုနှင့် ပတ်သက်

သမျှကို အလေးအနက်ထားပြီး လေ့လာသည်။ စောဒကတက်ဖို့ အချက်အလက်တွေကို သုတေသနလုပ်သည်။ နောက်တော့ ကင်းဆပ်စ်ဘားကောင်စီလို အဖွဲ့အစည်းတွေကို စာတွေရေးပို့သည်။ သူက စီရင်ချက်နှင့် တရားခွင့်ကို အတုအယောင်တွေဟု ချက်နှင့်လက်နှင့် ထောက်ပြသည်။ အမှုကို ပြန်စစ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုသည်။ ပယ်ရီကိုလည်း အလားတူ စာရေးတင်ဖို့ အကြံပေးသည်။ အင်ဒီကိုလည်း အလားတူ တိုက်တွန်းသည်။ အင်ဒီက အကြောင်းပြန်သည်။ 'ကျွန်တော့်လည်ပင်းအတွက် ကျွန်တော်စိတ်ပူမယ်၊ ခင်ဗျားတို့လည်ပင်းအတွက် ခင်ဗျားတို့ စိတ်ပူပါ'

ဒစ်က သူ့လည်ပင်းအတွက် စိတ်မပူအားဘဲ လောလောဆယ်သို့ ခေါင်းအတွက် ပူပင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ အမေဆီ ရေးသောအခါတွင် သူဆံပင်ကျွတ်သည့်အကြောင်း ထည့်ရေးသည်။

ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေ အရမ်းကျွတ်နေတယ် မေမေ။ ခေါင်းကို သပ်လိုက်ရင် လက်ထဲမှာ ဆံပင်တွေ တွေးကြီး ပါလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့အမျိုးထဲမှာ ထိပ်ပြောင်တဲ့လူ မရှိပါဘူးနော်။ အသက်ကြီးမှ ထိပ်ပြောင်ကြီးဖြစ်နေမှာ ကျွန်တော် တွေးပြီး စိတ်ညစ်နေတယ် မေမေ။

ကြီးတိုက်တွင် ညစောင့်နှစ်ယောက်ရှိသည်။ သူတို့ဆီမှ အပြင်သတင်း အစအနကလေးများ ကြားရတတ်သည်။ သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်က သတင်းပေးသည်။

'မင်းတို့ ပျင်းနေကြတယ်မဟုတ်လား၊ အဖော်ရတော့မှာပါကွာ' စစ်သားနှစ်ယောက်က မီးရထားအလုပ်သမား တစ်ယောက်ကို သတ်သည့်အမှုအကြောင်း သူက ရည်ညွှန်းပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ အစောင့်က သူပေးသည့် သတင်းကို အတည်ပြုပြီး အခိုင်အမာ ပြောသည်။

'သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သေဒဏ်ချလိုက်ပြီ။ ဂျူရီလူကြီးတွေ သူတို့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တရားသူကြီးဆီ အလှအယက် တင်ကြပုံသတင်း ပါလာတယ်။ ကလေးတွေကို သကြားလုံးဝေတာ ကျနေတာပဲတဲ့။ အဲဒီသတင်းဟာ ကင်းဆပ်စ်ထိပ်တန်းသတင်း ဖြစ်သွားတယ်လေ'

စစ်သားတစ်ယောက်၏အမည်မှာ ဂျော့ရော်နယ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူက ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ သူ့အဖော်က ဂျိမ်းဒေါက်ဂလပ်စ်လေသမ်။ သူက ဂျော့ထက် တစ်နှစ်ကြီးသည်။ နှစ်ယောက်လုံး လူချောကလေးတွေ

ဖြစ်သည်။ သည်အချက်ကို စီရင်ချက်ချသည့်နေ့တွင် ပရိသတ်က သက်သေခံသွားသည်။ တရားခွင့်ကို ကြိတ်ကြိတ်တိုး လာရောက်နားထောင်သူများမှာ မြီးကောင်ပေါက်မကလေးများ ဖြစ်သောဟူ၏။ လူတစ်ယောက်ကို သူတို့နှစ်ယောက်က အတူတကွ သတ်သည့်အမှုဖြင့် အဖမ်းခံခဲ့ကြရသည်။ နောက်မှ နိုင်ငံနှင့်အဝန်း သူတို့အပျော်သဘောဖြင့် လျှောက်သတ်ခဲ့သည့် လူပေါင်း ခုနစ်လောင်းရှိကြောင်း တွေ့ရှိကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ရော်နယ်ယောက်မှာ ရွှေရောင်ဆံပင်၊ မျက်လုံးပြာပြာနှင့်ဖြစ်သည်။ ဖလော်ရီဒါတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသူဖြစ်သည်။ အဖေက နာမည်ကျော် ကမ်းလွန်ရေပင်သမား၊ အလွန်ဝင်ငွေကောင်းသူ။ သူတို့မိသားစုမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေနိုင်သည့် မိသားစုဖြစ်သည်။ သူ့တွင် အလွန်ချစ်စရာကောင်းသည့် ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို အဖေနှင့်အမေက ဖူးဖူးမှုတ်ထားပြီး အချစ်တွေ ပုံပေးထားသည်။

လေသမ်၏ဘဝက သူနှင့် ပြောင်းပြန်။ ပယ်ရီလိုပင် ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် မေတ္တာငတ်မွတ်သည့် ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ သူ့ကို တက်ဆက်စ်တွင် မွေးသည်။ မွေးချင်းထဲတွင် အငယ်ဆုံး။ ဆင်းရဲမွဲတေမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး အဖေနှင့်အမေ ကွဲသည်။ ကလေးတွေ လမ်းပေါ်ရောက်ကုန်သည်။ ကလေးကလွင့်ဘဝဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသည်။ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပြည့်သည့် အခါတွင်မှ နားခိုရာ သွားတွေ့သည်။ စစ်တပ်၊ စစ်သက်နှစ်နှစ်ပြည့်သည့် အခါတွင် ခွင့်မဲ့ရက်ပျက်မှုဖြင့် တက်ဆက်စ် ပြည်နယ် ဖို့တ်ဟုဒ်စစ်ထောင်တွင် ပြစ်ဒဏ်ကျခံရသည်။ ဤတွင် ရော်နယ် ယောက်နှင့် တွေ့ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကလည်း ခွင့်မဲ့ရက်ပျက်မှုဖြင့် ထောင်နန်းခံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အသွင်မတူကြဘဲ လက်တွဲခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည်။ ယောက်က အရပ်မြင့်မြင့်၊ လေးတီးလေးကန်။ တက်ဆက်စ်သားကလေးက အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ်။ နီညိုရောင်မျက်လုံးများက အရာအားလုံးကို မသင်္ကာသည့်ပုံ၊ မျက်နှာကမူ ချောမောလှပစွာ ချစ်စရာအတိ။

သူတို့နှစ်ယောက်တွင် တူညီချက်တစ်ခု ရှိသည်။ တစ်လောကလုံးကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သည်လောကထဲတွင် ရှိရှိသမျှ လူတွေ သေကုန်လျှင် အကောင်းဆုံးဟုမြင်သည်။ လေသမ်က ဆိုသည်။

'ကမ္ဘာကြီးဟာ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ရာ ပုပ်သိုးဆွေးမြည့်နေတာပဲ။ ဘာကြောင့် သည်လိုဖြစ်နေမှန်းတော့ မသိဘူး။ ရွံစရာကောင်းလောက်အောင် အောက် တန်း ကျနေမှန်းတော့ သိတယ်။ ဒါ လူတိုင်း နားလည်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စပါးကျိုကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါ။ ဘာကြောင့်ဆိုတာ သူ နားလည်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့ခွေးကို အဆိပ်ခတ်သတ်ပြီး သူ့ကိုလည်း အပြတ် ရှင်းလိုက်ပါ'

ရော်နယ်က ထောက်ခံသည်။ လေသမ် ရာနှုန်းပြည့်မှန်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူက ထပ်ဖြည့်လိုက်သေးသည်။

'တစ်ယောက်ယောက်ကို ခင်ဗျား သတ်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့၊ သူ့ဒုက္ခကို ခင်ဗျား အဆုံးသတ်ပေးလိုက်တာပဲ'

သည်လိုဘဝကို နိဂုံးချုပ်ပေးဖို့ သူတို့ ရွေးလိုက်သူများမှာ ကျော် ဂျီယာသူ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရိုးရိုးအေးအေး အိမ်ရှင်မများဖြစ်သည်။ စစ်ထောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခါစ ယောက် နှင့် လေသမ်တို့နှစ်ဦးနှင့် သူတို့ သွားတွေ့ခြင်းမှာ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်း ပင်။ သူတို့လွတ်လာပြီး မကြာမတင်အတွင်း အမိုးမပါသည့် ယာတော သုံး ကားတစ်စီးခိုး၍ ဖလော်ရီဒါမှ ဂျက်ဆန်ဗီးလ်ဆိုသော ယောက်၏ မြို့ကလေးသို့ မောင်းပြေးလာခဲ့ကြသည်။ မြို့ပြင်တွင်ရှိသည့် ခပ်မှောင် မှောင် ဓာတ်ဆီဆိုင်တွင် မမနှစ်ယောက်နှင့် သူတို့ တွေ့သည့်နေ့က ၁၉၆၁ ခုနှစ် မေလ ၂၉ ရက်နေ့။

ထောင်ပြေးနှစ်ယောက် သည်နေရာကို ရောက်လာခြင်းမှာ မူလ အစီအစဉ်အရ ယောက်၏ မိဘများဆီ သွားဖို့ဖြစ်သည်။ နောက်မှ အခြေ အနေကိုတွက်ပြီး မသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ယောက်၏ အဖေက တစ်မျိုး၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါသကြီးတတ်သည်။ ပြီးတော့ ထောက်လှမ်းရေး က သူတို့ကို အိမ်ဝန်းကျင်တွင် စောင့်ကြည့်နေနိုင်သည်။ နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ပြီး နယူးအော်လင်းသို့ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ဆီ ဝင်ဖြည့်နေစဉ် နောက်ကားတစ်စီး ဝင်လာသည်။ ကားပေါ်တွင် ကြမ္မာငင် မည့် မမနှစ်ယောက် ဈေးဝယ်ပြီး ဂျက်ဆန်ဗီးလ်တွင် ဆီဝင်ဖြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျက်ဆန်ဗီးလ်မှာ ဖလော်ရီဒါနှင့် ကျော်ဂျီယာနယ်စပ်မှ မြို့ကလေး ဖြစ်သည်။ လမ်းဆုံတွင် ဘယ်ဘက်ချိုးရမှန်း မသိသဖြင့် မမနှစ်ယောက်က

သူတို့ကို လမ်းမေးသည်။ ယောက်က 'မမတို့ ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျွန်တော် တို့ကား နောက်သာ လိုက်ခဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီ သွားမှာ' ဟု ခပ်တည်တည်နှင့် ဖိမ့်လိုက်သည်။

သူတို့မောင်းလာသော လမ်းမှာ ဂျက်ဆန်ဗီးလ်သို့ သွားရာလမ်း နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။ လမ်းက တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းလာပြီး နွဲ အိုင်ကြီးတစ်ခုတွင် အဆုံးသတ်သွားသည်။ ကားမီးရောင်တွင် နွဲအိုင်ကြီး ကာဆီးနေသည်ကိုတွေ့တော့ ရပ်လိုက်ကြသည်။ လူငယ်နှစ်ယောက်က မမတို့ ကားဆီသို့ ဆင်းလျှောက်လာသည်။ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ သူတို့လက်ထဲတွင် နွားကျောင်းသားတွေ ရိုက်သည့် ကျားပွတ်ကိုယ်စီနှင့်၊ ခိုးလာသည့်ကားပေါ် အသင့်တွေ့ရသည့် ကျားပွတ်ကြီး နှစ်ချောင်း။ သည်လက်နက်ဖြင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ဓားပြတိုက်ဖို့၊ ပြီးလျှင် သည်ကျားပွတ်ဖြင့်ပင် သူတို့လည်ပင်းကို ရစ် သတ်ဖို့ အကြံရသူက လေသမ် ဖြစ်သည်။

နယူးအော်လင်းရောက်တော့ ပစ္စတိုတစ်လက်ဝယ်၊ သေနတ်ဒင် တွင် အမှတ်နှစ်ခု ထွင်းလိုက်သည်။ နောက် ဆယ်ရက်အတွင်း အမှတ် တွေ ထပ်တိုးတိုးလာသည်။ တင်နက်ဆီတွင် အမိုးအရှင်နှင့် အနီရောင် ဒေါ်ချ်ကားတစ်စီး ပြောင်းစီးသည်။ ပိုင်ရှင်နယ်လှည့်အရောင်းကိုယ်စား လှယ်ကို ပစ်သတ်ပြီး ကားကို အပိုင်စီးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စိန့်လူးဝစ် ရောက်တော့ အလီနွိုင်းမြို့ပြင်တွင် လူနှစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်လိုက်ပြန် သည်။ သွားလေသူ ငါးယောက်နောက်ကို လိုက်ရသည့် ကံဆိုးသူမှာ ကင်းဆပ်စ်မှ အသက်ခြောက်ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ်၊ မြေးတွေရနေသည့် အိုတို ဇမ်ဂလာ ဖြစ်သည်။ သူက ဗလကောင်းသလို သဘောလည်းကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ လမ်းဘေးတွင်ရပ်ပြီး ကားစက်ကို နှိုက်နေသော သပ်သပ်ရပ် ရပ် လူငယ်နှစ်ယောက်ကို အကူအညီပေးဖို့ သူကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ သူတို့ကား ဘာမှမဖြစ်မှန်း မစွတာဇမ်ဂလာ သိနိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါ ချေ။ အလားတူပင် သူ့ကို ဓားပြတိုက်ပြီး အသေသတ်မည့် လူငယ် နှစ်ယောက်ဟုလည်း သူ မသိပေ။

'သူငယ်တို့ ... ဦး ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ' ဤသည်မှာ အိုတိုဇမ်ဂလာပြောသွားသည့် နောက်ဆုံးစကားလုံး

များ ဖြစ်လေသည်။ ပေနစ်ဆယ်အကွာမှ ယောက် လှမ်းပစ်လိုက်သည့် ပစ္စတိုကျည်ဆန်သည် အဘိုးအို၏ ဦးခေါင်းခွံကို ဖောက်ထွက်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် လေသမိုက်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ငါ့ လက်မဆိုးပါဘူးနော် လေသမိ’

သူတို့၏ နောက်ဆုံးပစ်ကွင်းမှာ အလွန်သနားစရာကောင်းသည့် ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကော်လိုရာဒို တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်နေသည့် မိန်းကလေး။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ယင်းတည်းခိုခန်းတွင် ဝင်အိပ်သည်။ မိန်းကလေးက သူတို့ နှစ်ယောက်အား ကြွေပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို ညလုံးပေါက် ဖျော်ဖြေခဲ့သည်။ မိုးလင်းတော့ သူတို့ကယ်လီဖိုးနီးယားကို သွားမည့်အကြောင်း ပြောပြီး လိုက်ခဲ့ဖို့ ကောင်မလေးကို စည်းရုံးသည်။ လေသမိက ကောင်မလေးကို မက်လုံးပေးသည်။

‘လိုက်ခဲ့ကွာ၊ ဟိုရောက်ရင် တို့သုံးယောက်စလုံး ရုပ်ရှင်လောက ထဲဝင်မယ်။ တို့ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ ဖြစ်မလာဘူးလို့ တယ်သူ ပြောနိုင်မှာလဲ’

မိန်းကလေး အပြေးအလွှား အထုပ်အပိုးပြင်သည်။ သူ့အဝတ် သေတ္တာကလေးသည် ကော်လိုရာဒိုအထွက် တောင်ကြားတစ်ခုထဲတွင် ပစ်ချခံရပြီး သွေးအိုင်ထဲတွင် တစ်စစီ ဖြစ်သွားတော့သည်။ သို့သော် မိန်းကလေးကို ပစ်သတ်၍ ချောက်ထဲပစ်ချပြီးမကြာခင် လူသတ်သမား နှစ်ယောက် ရုပ်ရှင်ကင်မရာရှေ့တွင် သရုပ်ဆောင်တွေ ဖြစ်သွားကြသည်။

ကားအနီကလေးနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် သည်ဒေသတွင် လှုပ်ရှားနေသည်ကို သတိပြုမိသူများ ရှိလာသည်။ အိုတိုဇစ်ဂလာ၏ အလောင်းတွေ ရှိရာ ဒေသတစ်ဝိုက်တွင် ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာဖွေကြသည်။ လမ်းတွေ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်တွေနှင့် အဝေးပြေးလမ်းမကြီး တစ်လျှောက် ကောင်းကင်ပေါ်မှလည်း ရှာကြသည်။ ယူတားပြည်နယ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မိသည်။

ဆော့လိတ်စီတီရဲစခန်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်အား စစ်ဆေးပုံကို တီဗီရုပ်သံကုမ္ပဏီတစ်ခုက ဗျူးခွင့်နှင့် သတင်းကားရိုက်ခွင့် ရသွားသည်။ အသံသာမပါလျှင် ခပ်ရွှင်ရွှင် လူရည်သန့်ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ဟော်ဂီအကြောင်း ပြောနေသလား၊ တော့စ်ဘောအကြောင်း

ပြောနေသလားဟု လူတွေ ထင်ကြမည်မူချ။ လူခုနစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ကြောင်း သူတို့က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ခပ်ကြွားကြွားလေး ဖြောင့်ချက်ပေးသည်။ တီဗီသတင်းများက မေးသည်။ ‘ဘာလို့လဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်ကြတာလဲ’ တစ်ယောက်က ရယ်ပြီး ဖြေသည်။ သူ့လေသံက သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူနေပုံ။

‘ကျွန်တော်တို့က တစ်လောကလုံးကို မုန်းနေတဲ့ကောင်တွေလေ’

ပြည်နယ်ငါးခုက တရားစီရင်ခွင့် အပြိုင်တောင်းဆိုကြသည်။ ဖလော်ရီဒါတင်နက်ဆီ၊ အလီဗွန်းပြည်နယ်များက သေဒဏ်ကို လျှပ်စစ်ဖြင့် စီရင်သည်။ ကင်းဆပ်စ်က ကြီးပေးသည်။ ကော်လိုရာဒိုက ဓာတ်ငွေ့။ ကင်းဆပ်စ်လူသတ်မှုက သက်သေအခိုင်အမာ ●ရှိသဖြင့် တရားစီရင်ခွင့်ကို ကင်းဆပ်စ်က ရသွားသည်။

ကြီးကျသုံးယောက်ဆီသို့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာသည့်နေ့မှာ ၁၉၆၁ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့် အတူပါလာသည့် အစောင့်တစ်ယောက်က လူသတ်သမားများကို ကြီးကျသမားများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

‘မစ္စတာယောက်နဲ့ မစ္စတာလေသမိ ရောက်လာပါပြီခင်ဗျား။ တစ်ဆိတ် ကြိုဆိုလိုက်ကြပါ’

တစ်ဆက်တည်းတွင် ကျောင်းသားသစ်များနှင့် ဆရာက အတန်းကို မိတ်ဆက်ပေးသည့်လေသံဖြင့် အစောင့်က အခန်းတွေကို ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း ပြောသွားသည်။

‘ဟောဒါက မစ္စတာစမစ်၊ ဒီဘက်က မစ္စတာဟစ်ကော့၊ ဟိုဘက်က မစ္စတာလိုဝယ်အင်ဒရူး၊ ဝိုးလ်ကော့မှာ သဘောအကောင်းဆုံး လူငယ်ပေါ့’

သူတို့ ဖြတ်လျှောက်သွားပြီးတော့ အင်ဒရူး အော်ရယ်သံ ကြားသဖြင့် ဒစ်က လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

‘ဟေ့ ... လိုဝယ်၊ ဒီခွေးသားတွေက ဘာရယ်စရာရှိလို့ မင်းရယ်နေတာလဲ’

အင်ဒရူး ပြန်ဖြေသည်။

‘ဘာမှ ရယ်စရာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော်တွေ့မိလို့ပါ။ ကျွန်တော်က သုံးမှတ်၊ ခင်ဗျားတို့က လေးမှတ်၊ သူတို့

က ရုနစ်မှတ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ငါးယောက်ပေါင်းရင် ဆယ့်လေးမှတ် ပေါ့။ အဲ ... ဆယ့်လေးကို ငါးနဲ့စားရင် ပျမ်းမျှ ...'

ဟစ်ကော့က လှမ်းအော်သည်။

'ဟေ့ ... ဆယ့်လေးကို လေးနဲ့စားရမှာကွ။ ငါ လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး။ ငါက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆံပင်ကိုတောင် လက်နဲ့တို့ဖူးတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး'

*

ဒစ်ဟစ်ကော့က သူ့အမှုနှင့် ပတ်သက်သည့် စာတွေ ဆက်ပို့နေသည်။ သူ့အမှု စီရင်ချက်မှာ တရားမျှတမှု မရှိကြောင်း၊ ကင်းဆပ်စ်တရားရုံးက စွပ်စွဲစာတွေ ဆက်တိုက်ဖတ်နေရသောအခါ ဘားကောင်စီချယ်ယာမင် အဲဖရက်စတီယာမင် စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့် ဖြစ်လာသည်။

ဟစ်ကော့၏ အဆိုအရ ဥယျာဉ်မြို့တော် တစ်မြို့လုံး ရန်လို မုန်းတီးသည့် အငွေ့အသက်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ သည်မြို့က လူတွေ ဂျူရီလူကြီး မဖြစ်သင့်။ ထို့ကြောင့် အမှုကို ပြန်စစ်သင့်သည်။ ဂျူရီလူကြီး ခန့်ဖို့ ကျမ်းကျိန်ကတည်းက နှစ်ဦး၏အဆိုကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သည် ကိစ္စ ထင်ရှားနေသည်။ (သေဒဏ်နှင့် ပတ်သက်၍ မေးသည့်မေးခွန်းကို တစ်ဦးက သာမန်အားဖြင့် သူ ဆန့်ကျင်ကြောင်း၊ သို့သော် သည်ကိစ္စ တွင် ထောက်ခံကြောင်း ပြောသွားသည်။) စိတ်မကောင်းစရာမှာ သည် အချက်ကို ရုံးတော်က မှတ်တမ်းတင်မထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဂျူရီ လူကြီးအားလုံးသည် မစ္စတာကလပ်တာနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သူများဖြစ်ပြီး တရားသူကြီးတိတ် ကိုယ်တိုင် မစ္စတာကလပ်တာ၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဟစ်ကော့ ဦးတည် တိုက်ခိုက်သည့် ထိုးနှက်ချက်မှာ သူတို့၏ တရားခံရှေ့နေများ ဖြစ်သည်။ အာသာဖလင်းမင်းနှင့် ဟယ်ရစ်ဆင်စမစ် တို့မှာ အရည်အချင်း ပြည့်ဝသူများ မဟုတ်ကြောင်း၊ အားကိုးအားထား ပြုထိုက်သူများမဟုတ်ကြောင်း စွပ်စွဲထားသည်။ တရားခံများဘက်မှ ထိထိ ရောက်ရောက် အကာအကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့ကြောင်း။ အချုပ်ဆိုရသော် ရုံးတော်

နှင့် တရားခံ ရှေ့နေနှစ်ယောက် တမင် ပူးပေါင်းကြံစည်မှု ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရကြောင်း စသည် စသည်။

နာမည်ကြီးရှေ့နေနှစ်ဦးနှင့် လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ ခရိုင်တရားသူကြီး ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း စွပ်စွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။ အတိုင်းအတာတစ်ခု အထိ တိုင်ကြားသူဘက်မှ မှန်သည်ထားဦး၊ တရားဥပဒေကြောင်းအရ ခိုင်မာမှုအလျှင်းမရှိပေ။ ကင်းဆပ်စ်တရားရေး ရာဇဝင်တွင်လည်း သည် အဖြစ်မျိုး မရှိခဲ့ဖူးပေ။ မည်သို့ရှိစေ ဘားကောင်စီ ချယ်ယာမင် မစ္စတာ စတီယာမင်က လူငယ်အင်ဒီယန် ရှေ့နေကလေး ရပ်ဆယ်ရှုမအား သည်ကိစ္စ ကို စုံစမ်းဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ စီရင်ချက်ကို အတည်ပြုပေးခဲ့သည့် ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ် တရားရုံးချုပ်ကို စိန်ခေါ်ရမည့်အဖြစ်။

ရှုမက စမစ်နှင့် ဟစ်ကော့ကို ခဏတစ်ဖြုတ် အမေးအဖြေ လုပ်ရုံ လောက် ရှိတာမို့ အားနည်းလှသည်။ သို့သော် ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမား သော ရှေ့နေကလေးက အားပါသည့် စကားလုံးများဖြင့် သတင်းစာတွင် ဆောင်းပါးရေးသည်။

"တရားခံတစ်ယောက်သည် ဆင်းရဲလွန်းသောကြောင့် တရား ဥပဒေ အကာအကွယ်ကို ရယူခွင့် မရှိတော့ဘူးလား၊ ကြီးဒဏ် ကျတို့၏ အယူခံကို ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ် တရားရေးဌာနက အရေးတယူ စဉ်းစားခဲ့ကြရဲ့လား၊ ကျွန်တော်ကတော့ မထင်။ သူတို့ကို သတ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် သေသူတွေ အသက်ပြန်ရှင် လာမှာလား။"

ပြီးတော့ ရှုမက ကင်းဆပ်စ်တရားရုံးချုပ်သို့ အနားယူသွားသည့် ဝါရင့်တရားသူကြီး တစ်ဦးအား အယူခံကို ပြန်လည်ကြားနာဖို့ တာဝန်ပေး ပေးပါရန် လျှောက်ထားသည်။ တရားရုံးချုပ်က သဘောတူသည်။ တရား သူကြီးဟောင်း ဝေါလတာသီလီကို ရွေးပေးလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် စီရင်ချက်ချပြီး နှစ်နှစ်ကြာမှ အမှုကို ပြန်စစ်ပေးရသည်။ ဥယျာဉ်မြို့ တရားရုံးတွင် ပြန်စစ်ဆေးခြင်းဖြစ်သည်။ အဓိက စစ်ရမည့် တရားခံနှစ်ဦး မပါတော့ပေ။ သူတို့နေရာတွင် အစစ်ခံရသူများမှာ တရားသူကြီး ကိတ် အဘိုးကြီး မစ္စတာဖလင်းမင်းနှင့် မစ္စတာဟယ်ရစ်ဆင်စမစ်တို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ညှိုးနွမ်းစေနိုင်သည့် အဖြစ်မျိုး၊ အယူခံသူတို့

ကြောင့် မဟုတ်၊ ဘားကောင်စီအနေဖြင့် အမှုကို ပြန်စစ်ခိုင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

တရားသူကြီး သီလီက ဖခင်ကော့နှင့် စမစ်ကို လန်စင်းအကျဉ်း ထောင်တွင် သွားစစ်ပေးသည်။ ခြောက်ရက်ကြာ ကြားနာစစ်ဆေးပြီးတော့ အားလုံးပြည့်စုံသွားသည်။ ဂျူရီလူကြီးရှစ်ဦးက မစ္စတာကလပ်တာမိသားစု နှင့် လုံးဝမသိကြောင်း အစစ်ခံသည်။ လေးဦးက မစ္စတာကလပ်တာနှင့် သိကျွမ်းရုံသာရှိပြီး လုံးဝမရင်းနှီးကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ သို့သော် လေဆိပ် အလုပ်သမား မစ္စတာဂျူနန်အပါအဝင် ကျန်ဂျူရီများက ကျမ်းကျိန်ပြီး ဂျူရီနေရာကို ဝင်ထိုင်လိုက်ကတည်းက ဘက်လိုက်မှု လုံးဝမရှိဘဲ လိပ် ပြာသန့်သန့်နှင့် တာဝန်ယူခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

ရှစ်က မစ္စတာဂျူနန်ကို မေးခွန်းထုတ်သည်။

‘လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ အခြားဂျူရီတွေကော တရားခွင်မှာ လူကြီး မင်းလို စိတ်ထားမျိုးရှိတယ်လို့ ထင်ပါသလား’

ဂျူနန်က ခေါင်းညိတ်ပြီးဖြေသည်။

‘ခင်ဗျားကို သေဒဏ်ကို ဆန့်ကျင်သလားမေးခွန်း မေးတာ မှတ်မိပါရဲ့လား’

‘မှတ်မိပါတယ်။ သာမန်အခြေအနေမျိုးမှာ ကျွန်တော် ဆန့်ကျင် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ရက်စက်လွန်းတဲ့ လူသတ်မှုကြီးအတွက်တော့ ကျွန်တော် ထောက်ခံပေးချင် ပေးမိပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါ တယ်’

တရားသူကြီးတိတ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်မှာ ရှစ်အတွက် အခက်ခဲ ဆုံး ဖြစ်သည်။ ကျားမြီးကို ဆွဲထားမိပြီဖြစ်ကြောင်း သူ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သည်။

သူနှင့် မစ္စတာကလပ်တာ ရင်းနှီးမှု အတိုင်းအတာနှင့် ပတ်သက် သည့် ရှစ်၏အမေးကို သူ ဖြေသည်။

‘တစ်ခါတုန်းက အမှုတစ်ခုမှာ တရားလိုအဖြစ်နဲ့ သူ တရားစွဲ တယ်။ အဲဒီအမှုကို ကျုပ် ကိုင်ရတယ်။ သူ့ သစ်သီးခြံထဲကို လေယာဉ် တစ်စင်း ထိုးဆင်းလို့ အပျက်အစီးအတွက် သူက စွဲတာ၊ အဲဒီတစ်ခါပဲ သူနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ် တစ်ခါမျိုး၊ နှစ်ခါမျိုးတော့ ဆုံတတ်တယ်’

ရှစ်က စိတ်အားငယ်ငယ်နှင့် အကြောင်းအရာ ပြောင်းလိုက် သည်။

‘သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိတော့ ဒီက မြို့ခံတွေရဲ့ သဘောထား ဘယ်လိုရှိတယ် ဆိုတာ သိပါသလား’

တရားသူကြီးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ကဲလွန်းသည့် လေသံဖြင့် ဖြေသည်။

‘ဒါသိဖို့ မခက်ပါဘူး၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့လူကို ဖမ်းမိတယ်၊ ဥပဒေ အတိုင်း အရေးယူခံရမယ်၊ အပြစ်ရှိရင် အပြစ်ပေးခံရမယ်။ တရားမျှတစွာ နဲ့ တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ် ပေးလိမ့်မယ်။ သူတို့မို့ဆိုပြီး အာဃာတ တရား မရှိကြပါဘူး’

ရှစ်က တရားသူကြီးကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်ပြီး ဆက်မေးသည်။

‘ရုံးပြောင်းစစ်ဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား၊ နေရာပြောင်း ဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးလား’

တရားသူကြီး၏ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းသွားသည်။ မျက်လုံးတွေ အရောင်လက်လာသည်။

‘မစ္စတာရှစ်’

သူ့နာမည်ကို အခေါ်ရခက်သည့် လေသံဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

‘တရားရုံးက ရုံးပြောင်းစစ်ဖို့ ဒီအတိုင်း မဆောင်ရွက်နိုင်ပါဘူး။ ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ် ဥပဒေအရ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ အထောက်အထား ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့ မတောင်းဆိုရင် ကျုပ်အနေနဲ့ ရုံးပြောင်း ပေးဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး’

ဘာကြောင့် တရားခံဘက်က ရှေ့နေတွေ ဒီအခွင့်အရေးကို မယူခဲ့ ကြတာလဲ။ ရှစ်က မစ္စတာဖလင်းမင်းနှင့် မစ္စတာစမစ်ဘက်သို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့အမှုသည်အတွက် သူတို့ ကာကွယ်ပုံ ညံ့ဖျင်း ခြင်းဟု ယူဆလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးက ရက်စက်မှုကို ဆန့်ကျင်သူ တွေ။ အထူးသဖြင့် အနီရောင်လည်စည်းနှင့် မစ္စတာဖလင်းမင်း။ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်သည့် လူကြီးတစ်ယောက်၏ အပေါ်စီးလေသံဖြင့် ဘာကြောင့် ရုံးပြောင်းဖို့ မကြိုးစားကြောင်း ရှင်းပြသည်။

‘မက်သဒစ်ဘုရားကျောင်းက ဘုန်းတော်ကြီးကိုဝင်ဟာ ဒီဒေသ မှာ အင်မတန် ဩဇာတိက္ကမကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။ တခြားဘာသာရေး

ခေါင်းဆောင်တွေလည်း အများကြီးပဲ။ သူတို့အားလုံး သေဒဏ်ကို ဆန့်ကျင်ကြတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ဖော်ကြေညာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ လူအများစုကလည်း ဒီသဘောအတိုင်း ရှိကြတယ်။ ဒီပြည်နယ်လောက် သေဒဏ်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့လူများတာ ဘယ်ပြည်နယ်မှ မရှိဘူး။ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်။ မစ္စတာကလပ်တာရဲ့အစ်ကို ပြောတာ သတင်းစာထဲ ပါလာတယ်လေ။ တရားခံတွေကို သေဒဏ်မပေးသင့်ပါဘူး တဲ့’

ရှုမိက ဒေသန္တရဖိအားကြောင့် ဖလင်းမင်းနှင့် စမစ်တို့က ကိုယ့်အမှုသည်ဘက်မှ မားမားမတ်မတ် မရပ်ခဲ့ကြောင်း၊ အမှုသည် တရားခံနှစ်ဦးနှင့် အချိန်ယူ ဆွေးနွေးခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်းများ တင်ပြသည်။

မစ္စတာဖလင်းမင်းက ပြန်ချေသည်။

‘ဒီအမှုမှာ ကျုပ် ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ၊ ညဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အချိန်တွေအများကြီး ပေးခဲ့တယ်။ တခြားအမှုတွေထက် ပိုပြီး အာရုံစိုက်ခဲ့တယ်။’

ရှုမိက သတင်းသမားများအား မစ္စတာစမစ် ပြောခဲ့သည့် စကားလုံးများကို ပြန်ထောက်သည်။

‘မစ္စတာစမစ်ခင်ဗျား၊ တရားခွင် တတိယနေ့မှာ တိုပက်ကာ သတင်းထောက် ရွန်ကားလ်ကို ခင်ဗျား ပြောခဲ့တာ မှတ်မိပါသလား။ ဟစ်ကော့မှာ အပြစ်ရှိတာ မှန်ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သေဒဏ်တော့ မပေးသင့်ဘူး။ တစ်သက်တစ်ကျွန်းပဲ ပေးသင့်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ’

‘ကျွန်တော် အဲဒီအတိုင်း မပြောခဲ့ပါဘူး။ ပြောခဲ့တယ်လို့ ပြောရင်လည်း အဲဒါ မှားပါတယ်’

ရှုမိအတွက် အကျပ်အတည်းဖြစ်နေပြီး နောက်ဆုံးလက်နက်ကို ထုတ်သုံးရတော့သည်။ ပြည်ထောင်စုတရားရုံးချုပ်ကို တင်သည့် အသနားခံစာကို သုံးသပ်သည်။ ပြည်ထောင်စု တရားသူကြီးသုံးဦး၏ သဘောထားကို ထုတ်ပြောရတော့သည်။

“အသနားခံလွှာတင်သူများ၏ ဘက်မှ အကျိုးတော်ဆောင် မစ္စတာဖလင်းမင်းနှင့် မစ္စတာစမစ်တို့သည် သူတို့၏ အမှုသည်များ ဖြောင့်ချက်ပေးသည့်ကိစ္စတွင် လုံးဝ ပါဝင်စောဒက မတက်ခဲ့ကြပေ။ သူတို့ ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ခြင်းမှာ တစ်ဖက်မှ

အတင်းအကျပ် ကိုင်တွယ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပါလျက် ရုံးတော်တွင် သူတို့ မကန့်ကွက်ခဲ့ကြပေ။ ဥပမာ မစ္စတာကလပ်တာ အိမ်မှ သူတို့ယူလာပြီး မက်ဆီကိုစီတီတွင် ရောင်းစားခဲ့သည့် ရေဒီယိုကလေးကို သူတို့ ပြန်ရခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့အမှုသည်နှစ်ဦးအတွက် အပြစ်မရှိကြောင်း စောဒကတက်ဖို့ ရှေ့နေနှစ်ဦးတွင် အထောက်အထားများ ရှိနေသည်။ ပြစ်မှုအတွက် ခုခံလျှောက်လဲဖို့ ရုံးတော်က တောင်းဆိုသည့်အခါ တရားခံရှေ့နေများသည် တုဏှိဘာဝေ လုပ်နေခဲ့ကြသည်။ တရားခံများတွင် အပြစ်မရှိကြောင်း လျှောက်လဲချက်မှာ တရားရုံးအတွက် လိုအပ်သည်။ ထိုစဉ်က တန်ဖိုးရှိသည့် သက်သေအထောက်အထား ဘာမှမရှိသေး။ မည်သည့် ခိုင်မာသည့် သက်သေခံပစ္စည်းမှ တစ်ဖက်က တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိသေး။ သူတို့လုပ်နေသည်မှာ စိတ်အနေမမှန်ကြောင်း အထောက်အထားရဖို့ တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်နေသည်။ ဟစ်ကော့ ရခဲ့သည့် ဒဏ်ရာများကိုသာ အားကိုးနေခဲ့ကြသည်။ ဤသည်မှာ နောက်ဆုံး ကောက်ရိုးမျှင်ကလေးကို လှမ်းဆွဲခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ရှေ့နေနှစ်ယောက်တို့သည် အပြစ်မဲ့သည့် မိသားစုကို သတ်သွားသည်အတွက် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်နေသည့် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရသည်။ သည်လိုအခြေအနေတွင် တရားခံနှစ်ဦးအား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့လောက်သာ သင်ပေးပြီး သူတို့ကြမ္မာကို ရုံးတော်သို့ ဝကွက်အပ်ထားလိုက်သည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။ အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းများကြောင့် လမ်းလွဲလိုက်မိသူ နှစ်ဦးတို့အတွက် မျှော်လင့်စရာ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်း တစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်”

တရားသူကြီးသီလီက ကင်းဆပ်စ်တရားရုံးချုပ်သို့ တင်သည့် အစီရင်ခံစာတွင် အသနားခံလွှာ တင်သွင်းသူများသည် မျှတသည့် တရားစီရင်မှုကို ခံယူခဲ့ကြရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိတို့အနေဖြင့် မူလစီရင်ချက်ကို ပယ်ဖျက်ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်းဖြင့် စီရင်ချက်အသစ်ကို ၁၉၆၂

ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၅ ရက်နေ့ နေ့စွဲဖြင့် ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။ ထိုအတောအတွင်း လိုဝယ်အင်ဒရူး၏ အမှုမှာလည်း ပြည်ထောင်စု တရားရုံးချုပ်သို့ နှစ်ခေါက်တက်သွားပြီး နောက်တစ်လတွင် မျှော်စင်ပေါ် တက်ဖို့ ရက်သတ်မှတ်လိုက်သည်။

ပယ်ရီနှင့် ဒစ်ကိုမူ မျှော်စင်တက်ဖို့ ပြည်ထောင်စုတရားရုံးချုပ်က ပင် မူလရက်ထက် နောက်ဆုတ် ရွှေ့ဆိုင်းပေးလိုက်သည်။

*

အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ အမှုကြီးများ တရားစီရင်ရေးတွင် တပြေးညီ မရှိပေ။ ပြစ်ဒဏ်ကျခံသည့်နေ့နှင့် စီရင်ချက်ချသည့်နေ့သည် ခန့်မှန်းခြေ ဆယ့် ခုနှစ်လခန့် ကွာသည်။ မကြာသေးခင်က တက်ဆက်တွင် လက်နက်ကိုင် ဓားပြတစ်ယောက်ကို စီရင်ချက်ချပြီး တစ်လအတွင်း လျှပ်စစ်ကုလားထိုင် တွင် ကွပ်မျက်လိုက်သည်။ သို့သော် လူဝီဇီးယားနားတွင် မုဒိမ်းသမား နှစ်ယောက်ကို သေဒဏ်ချပြီးမှ ဆယ့်နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ကွပ်မျက်လို့ မရခဲ့ ပေ။ သည်လိုဖြစ်ခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ ကံပေါ်တွင် စဉ်းငယ်တည် သည်။ အဓိကမှာ စွဲချက်၏ အတိမ်အနက် အပေါ်တွင် မူတည်သည်။

အမှုကြီးတွေကို ကိုင်တွယ်ဖို့ တရားခံရှေ့နေရှေ့ရပ်တွေကို အများ အားဖြင့် တရားရုံးက ခန့်အပ်ပေးသည်။ သူတို့သည် စေတနာ့ဝန်ထမ်း များ ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ဘာအကြောင်းငွေမှ မရကြ။ ထိုအခါ တရားရုံး က ငွေကြေးချို့တဲ့သော ရှေ့နေငယ်များကိုမရွေးဘဲ ပထမတန်းစား ဂုဏ် သိက္ခာရှိ ရှေ့နေကြီးများ၊ တရားခံဘက်မှ ခွန်အားအပြည့်ဖြင့် ရပ်တည်ပေး သည့် ရှေ့နေကြီးများကိုသာ ရွေးလေ့ရှိသည်။

မည်သို့ရှိစေ ရှေ့နေပေါက်စများသည်လည်း သူတို့အမှုသည် များ၏ သေနေ့ကို ရွှေ့ဆိုင်းနိုင်စွမ်း ရှိကြသည်။ နှစ်ရှည်လများ ဆွဲဆန့် ထားနိုင်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ အမေရိကန်တရားရေးဥပဒေ ဒဿနိက ပိုင်းကိုက သည်အတိုင်း အရိုးစွဲနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အကျဉ်း သား၏ ကံကြမ္မာကို မြို့နယ်၊ ခရိုင်၊ တိုင်းအပြင် ပြည်ထောင်စု ဗဟိုအစိုးရ တရားလွှတ်တော်ချုပ်အထိ အဆင့်ဆင့်တက်ကာ သံသရာကို ဆွဲဆန့်

နိုင်ကြသည်။ အယူခံဝင်ခြင်း၊ အသနားခံခြင်းတို့ဖြင့် တရားဥပဒေဘီးကို တစ်က ပြန်စပြီး နောက်ပြန်လှည့်သည့် အခါများပင် ရှိသည်။

အင်ဒရူး၏ ရှေ့နေများသည် အလားတူဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြ သည်။ သို့သော် သူတို့ မအောင်မြင်ကြပေ။ ၁၉၆၂ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၃၀ ရက်၊ သောကြာနေ့တွင် မျှော်စင်ပေါ် တက်သွားခဲ့ရလေသည်။

*

သည်အကြောင်းကို ဟစ်ကော့က မီဒီယာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အား ပြန်ပြောသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သူ ရင်းနှီးနေပြီ။ အမြဲတမ်း စာပေးစာယူ ရှိသည်။ မကြာမကြာ တွေ့ခွင့်ရသည်။

‘အဲဒီနေ့က မိုးတွေ တအားရွာနေတယ်။ အရိုးထဲ စိမ့်နေအောင် အေးတဲ့ ညပေါ့။ ဘော်စ်ဘောကွင်းထဲမှာ ဗွက်ပေါက်နေပြီ။ အင်ဒီကို သူတို့ လာခေါ်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြတင်းပေါက်က စောင့်ကြည့် နေကြတယ်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ ပယ်ရီရယ်၊ ရော်နယ်ယောက်ရယ်၊ ဂျိမ်း လေသမ်ရယ်ပေါ့။ သက်သေတွေ၊ အစောင့်တွေ အများကြီး လှမ်းမြင်နေ ရတယ်။ ဆရာဝန်နဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီးလည်း ပါတယ်။ အားလုံးကို မြင်နေရ ပေမယ့် ကြိုးစင်ကိုတော့ မမြင်ရဘူး။ အဲဒီ မရဏမျှော်စင်က တစ်ဆစ် ချိုး ကွေ့သွားတဲ့နေရာ ဆိုတော့ လှမ်းမမြင်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နံရံမှာ ပေါ်နေတဲ့ အဲဒီက အရိပ်တွေကိုတော့ လှမ်းမြင်ရတယ်။

‘ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနဲ့ အစောင့်လေးယောက် အင်ဒီကို ခြံရံ ပြီး မျှော်စင်အောက်ခြေကို ရောက်သွားကြတယ်။ အင်ဒီ အပေါ်ကို မော့ ကြည့်တယ်။ သိပ်ပြတ်ပြတ်သားသား မမြင်ရပေမယ့် ကျွန်တော်အာရုံမှာ သူ့ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေတယ်။ လက်နှစ်ဖက် ရှေ့မှာပူးပြီး လက်ထိတ်ခတ်ထားတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးက သူ့ရှေ့ရောက်လာပြီး သူ့ မျက်မှန်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်တယ်။ တော်တော်သနားစရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်း ပါ။ မျက်မှန်မပါဘဲ သူ ဘာမှ မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို ဆွဲ ခေါ်သွားကြတယ်။ သူ လှေကားထစ်တွေကို တက်နိုင်ပါ့မလား ဆိုပြီး ကျွန်တော် စိတ်ပူနေတယ်။

‘ဒီလောက် တိတ်ဆိတ်တဲ့ညမျိုး ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးဘူး။ ဟိုး

အဝေးက ခွေးအူသံတွေကလွဲပြီး ဘာဆို ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ အဲဒီမှာ ဂျိမ်းလေသမ့်ရဲ့အသံ ကျွန်တော် ကြားလိုက်တယ်။ “ဟေ့ ... အဲဒါ ဘာသံ လဲကွ” တဲ့။ ကျွန်တော်က ခွေးအူသံတွေဖြစ်ကြောင်း လှမ်းပြောလိုက် တယ်။ ပြီးလည်းပြီးရော တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခွေးအူသံတွေကတော့ ဆက်ကြားနေရဆဲပဲ။

‘နောက်ပိုင်း ကြားရသလောက် အင်ဒီ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ အကြာ ကြီး လှုပ်နေသတဲ့။ သူများတွေလို ချက်ချင်း အသက်မထွက်ဘူး တဲ့။ ဆရာဝန်လုပ်တဲ့လူကလည်း နားကြပ်တင်ကိုင်ကိုင်နဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် သူ ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ကပ်ပြီး သူများတွေ မမြင်အောင် ကျိတ်ငိုနေမယ် ထင်တယ်။ နောက်ဆုံးကျမှ အင်ဒီနဲ့လုံးကို သူ နားထောင်တယ်။ ဆယ့်ကိုးမိနစ်တိတိ နှလုံးခုန်နေသေး တယ် ဆိုပဲ။

‘အင်ဒီဆိုတဲ့ချာတိတ်က ရယ်ဖို့တော့ ကောင်းတယ်ဗျ’ ပြောရင်း သူ ရယ်တော့ သူ နှုတ်ခမ်းမှ စီးကရက် ပြုတ်ကျသွားသည်။

‘ကျွန်တော်ပြောသလိုပေါ့။ သူဟာ လူ့ဘဝကို လုံးဝမလေးစား ဘူး။ သူ့ဘဝသူလည်း အလားတူပဲ။ သူ့ကို ကြိုးမပေးခင်ကလေးမှာ ကြက် ကြော်နှစ်ကောင် ကုန်အောင် ထိုင်စားလိုက်သေးတယ်တဲ့။ အဲဒီနေ့ ညနေ ပိုင်းကလည်း ရေသောက်လိုက်၊ စီးကရက်သောက်လိုက်နဲ့ ကဗျာထိုင် ရေးနေသတဲ့လေ။ သူ့ကို လာခေါ်တော့ ကျွန်တော်တို့ လှမ်းနှုတ်ဆက်ကြ တယ်။ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “တို့ မကြာခင် ပြန်တွေ့ကြမှာပါ အင်ဒီ၊ လိုက်ခဲ့မယ်နော်။ အဲဒီတော့မှ တွင်းနက်ကြီးထဲမှာ အေးရိပ်ဆာ ယာ အတူရှာကြတာပေါ့ကွာ” လို့။ သူက ပြန်ပြောတယ်။ သူ နိဗ္ဗာန် ကိုလည်း မယုံဘူး။ ငရဲလည်း မယုံဘူးတဲ့။ ဖုန်မှုန့်ကနေ ဖုန်မှုန့်ဘဝ ပြန်ရောက်သွားတာပါတဲ့။ သူ့မှာ ဦးလေးတစ်ယောက်၊ အခေါ်တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့အခေါင်းကို မစ်ဖိုရီသယ်သွားပြီး သူ့မိသားစုသုံးယောက် အနားမှာ ဝှဲသွင်းဖို့ စီစဉ်ထားတယ်လို့ သူ ပြောဖူးတယ်။ အဲဒီအကြောင်း ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်က သူ့ကိုပြောတော့ သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုထားရမှန်း မသိဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။ “မင်း ကံကောင်းပါတယ် ကွာ၊ လူလူသူသူ ဝှဲနဲ့ ဘာနဲ့ နေရမှာ။ ငါနဲ့ ပယ်ရီကတော့ ခွေးသေ ဝက်သေ သေရမှာကွ” လို့။ အဲဒီညနေက သူ့ကို လာမခေါ်ခင်အချိန်အထိ

ကျွန်တော်တို့ နောက်ပြောင်နေခဲ့ကြတယ်။ သူ ထွက်လာတော့ ကျွန်တော့် လက်ထဲကို စာရွက်ပိုင်းကလေးတစ်ခု ထည့်ပေးသွားတယ်။ သူ ရေးတာ လား၊ စာအုပ်ထဲက ကူးချတာလား မသိဘူး။ သူ ရေးတာ ဖြစ်ဖို့ များပါတယ်။ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားရင် ကျွန်တော် ပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ်’

နောက်ပိုင်းတွင် ဟစ်ကော့က သည်စာရွက်ကလေးကို သတင်းစာ တိုက်သို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။ ကဗျာမှာ ဂရုဇာ၏ “တောဘုရားကျောင်း တွင် ကဗျာရေးခြင်း” မှ အပိုဒ်ကိုး ဖြစ်သည်။

“ဂုဏ်ထည်ခံ့ညား၊ ကြွားဝါခြင်းများ
အလှတရားနဲ့ ဥစ္စာနေများစွာ ရှိငြားလည်း
မလွဲမသွေ၊ ရောက်လာလေမည့် အချိန်က
မင်းကို စောင့်နေတယ်။ သုဿာန်သို့ လားရာ
လမ်းကလေးသာ သိက္ခာရှိဖို့ လိုတာပါ”

‘ကျွန်တော် အင်ဒီကို ခင်ပါတယ်။ သူ့ကို ရူးတယ်လို့ ထင်ပေ မယ့် သူက မရူးဘူးဗျ။ မိုက်တာ။ သူ ဒီက ဖောက်ထွက်ဖို့ အမြဲတမ်း ပြောတယ်။ အပြင်ရောက်ရင် အငှားလူသတ်သမား လုပ်မယ်တဲ့။ သူ ရွေးထားတဲ့နေရာကတော့ ချီကာဂိုနဲ့ လော့စ်အိန်ဂျလစ်တဲ့။ အဲဒီ နှစ်မြို့ မှာ တယောအိတ်ကလေးဆွဲပြီး အလုပ်လိုက်ရှာမယ်တဲ့။ တယောအိတ် ထဲမှာ စက်သေနတ် ထည့်ထားမှာတဲ့လေ။ ဈေးသိပ်မယူပါဘူးတဲ့။ တစ် ယောက်ကို ဒေါ်လာတစ်ထောင်နဲ့ သူ သတ်ပေးမှာတဲ့’

ဟစ်ကော့က ပြောပြီး ရယ်နေသည်။ သူငယ်ချင်း အင်ဒီ၏ ရယ်စရာအဖြစ်ကို သတိတရ ရှိနေပုံ ရသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

‘ဒါပေမဲ့ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ သူ့လောက် တော်တဲ့ လူငယ်မျိုး ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးဘူး။ သူ့လောက် စာဖတ်အားကောင်းတဲ့ လူမျိုး လည်း မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူ့ဘဝအကြောင်း သူ ဘာမှ မသိဘူး။ ကျွန်တော်က နုလပိန်းတုံးကောင်မျိုး ဖြစ်ပေမယ့် ဘဝအကြောင်း သိ တယ်။ အောက်တန်းအကျဆုံး လမ်းတွေမှာ လျှောက်သွားနေခဲ့ဖူးတယ်။ လူဖြူတစ်ယောက် ကြိမ်ဒဏ်ပေးခံရတာ မြင်ဖူးတယ်၊ ကလေးတွေ မှေး တာလည်း မြင်ဖူးတယ်။ ဆယ့်လေးနှစ်သမီးကလေး တစ်ယောက်က ကောင်လေးသုံးယောက်ကို သူတို့ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ တန်အောင် အသွေး

ယူယူ အသားယူယူ ပုံစံမျိုးနဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပုံပေးနေတာလည်း မြင်ဖူးတယ်။ ကမ်းခြေနဲ့ ငါးမိုင်အကွာမှာ သင်္ဘောပေါ်က လိမ့်ကျဖူးတယ်။ အဲဒီငါးမိုင်ကို လက်ပစ်ကူးပြီး ကမ်းကို အရောက်ပြန်ခဲ့ဖူးတယ်။ သမ္မတဟယ်ရီထရူးမင်းနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖူးတယ်။ ဆေးရုံကားမောင်းနေတုန်းကပေါ့။ ခွေးမြင်ရင်တောင် အန်ချင်လောက်တဲ့ စက်ဆုပ်စရာမြင်ကွင်းတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ ဘဝကို အတွင်းအပြင် အိတ်သွန်ဖာမှောက် ကျွန်တော်မြင်ဖူးတယ်။ အင်ဒိုကျတော့ စာအုပ်တွေသာ ဝါးစားသလို ဖတ်နေတာ။ ဘဝဆိုတာ သူ ဘာမှန်း မသိဘူး။

‘သူဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းတယ်။ မုန့်ပုံးတစ်ပုံးရဲ့ရင် ကျေနပ်နေတဲ့ ကလေးမျိုး။ ဒီအရွယ်ရောက်လာပြီး မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ခါမှ မတစ်ခါဖူးဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ လူလား၊ မြည်းလား မသိဘူးတဲ့။ သူ့ကို အဲဒါ ကျွန်တော် သဘောကျတာ။ လုံးဝ မညာတတ်ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ကြိုးတိုက်ဆောင်က အဖော်အားလုံး ကြမ်းပိုး လိပ်ဖြစ်အောင် ပြောတဲ့ကောင်တွေချည်းပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်က အဆိုးဆုံး၊ လေအကျယ်ဆုံး။ မုသားမပါလို့ကတော့ ဘယ်နားထောင် ကောင်းမလဲဗျာ။ ကြားလုံးကလေးတွေ ထည့်မပြောရင် ကျွန်တော့်ဘဝက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ။ အင်ဒိုက ဘယ်တော့မှ အဲဒီလိုမလုပ်ဘူး။ သူက ပြောတယ်၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောတာ ဘာမှ အကျိုးမရှိပါဘူးတဲ့။

‘ပယ်ရီက တစ်မျိုး၊ အင်ဒိုရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်ပိုင်းကိုကြည့်ပြီး သူ ဘာမှ မခံစားရဘူး။ တကယ်တော့ အင်ဒိုဘဝကို သူ သိပ်အားကျတယ်။ အဓိကကတော့ ပညာရေးပေါ့။ အဲဒီလို လှမ်းမမီလောက်အောင် ကွာခြားနေတဲ့အတွက် အင်ဒိုကို ပယ်ရီ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ပယ်ရီက စကားလုံးကြီးကြီးတွေ သုံးတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သူ တစ်ဝက်တောင် နားမလည်ဘူး။ ပညာမတတ်တဲ့အတွက် သိမ်ငယ်စိတ်ကြောင့် သူ့မှာ အပေါင်းအသင်း မရှိခဲ့တာပဲ။ အဲဒီမှာ သူ့ကိုယ်သူ သူများထက်သာတယ်လို့ ဇွတ်အတင်းယုံပြီး သူများတွေကို ပြက်ရယ်ပြုတတ်လာတယ်။ ပျက်စီးနေတယ်။ မှားယွင်းနေတယ် ထင်လာတယ်။ သူ့လောက် အသိဉာဏ် မမြင့်ဘူးလို့ မြင်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျှော်စင်ပေါ်ကို ဖျော်ဖျော်ပါးပါး တက်မယ့်ကောင်က သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ် ထင်တယ်။

‘သူက သူ့ကိုယ်သူ သူများထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်တယ်

ထင်နေတာကို ဟိုနှစ်ယောက်က ကြည့်မရဘူး။ ယောက်နဲ့ လေသစ်ကို ပြောတာပါ။ ကျာပွတ်ကို ဘယ်လိုသုံးရမယ်ဆိုတာ ဒီကောင် သိချင်မှ သိမှာပါတဲ့။ ယောက်က ပြောသေးတယ်။ သူ့လည်ပင်းကို ပတ်ပြီး နည်းနည်းလေး ညှစ်ကြည့်ချင်လိုက်တာတဲ့။ သူ့ကို ကျွန်တော် အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ လူကောင်းကလေးတွေပါ’

ဟစ်ကော့က မချီတင်ကဲ ရယ်ပြီး ပခုံးတွန့်ကာ ဆက်ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော်ပြောတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။ ကောင်းပါလေဗျာ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ရော်နယ်ယောက်ရဲ့ အမေ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့တယ်။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်အမေနဲ့ သူ့အမေ ဧည့်ခန်းမှာ ဆုံတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ခင်သွားကြတယ်။ ခုတော့ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်တွေ ဖြစ်နေပြီ။ မစွက်ယောက်က ကျွန်တော့်အမေကို ဖလော်ရီဒါ လာလည်စေချင်တယ်။ လာနေဖို့ တောင် ခေါ်တယ်တဲ့ဗျား။ ကျွန်တော် သွားနေစေချင်ပါတယ်။ ခုလို အထီးကျန်ဝေဒနာ ခံစားနေရတာထက်စာရင် ပိုသက်သာမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ဆီ တစ်လတစ်ခေါက် ဘတ်စ်ကားစီးပြီး လာရတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာအောင်၊ နှစ်သိမ့်စကားတွေ ပြောရအောင်၊ သားရှေ့မှာ ကြိုးစားပြီး အပူရုပ်မဆောင်မိအောင် ပြုံးရတယ်။ အမေဟာ သိပ်သနားစရာ ကောင်းပါတယ်။ သားဆိုးအမေ တပေပေ ဖြစ်နေရတဲ့ အဖော်မဲ့ ဝေဒနာသည်ပါ။ သူ ရူးမသွားတာကို ကျွန်တော် အံ့သြနေတယ်’

ဟစ်ကော့က ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သူ၏ မတည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ပွရောင်းရောင်း ဖြစ်နေသည်။ လူသေအလောင်းပေါ်က ပန်းတွေလို ညှိုးရော်နေသည်။ သံတိုင်အပြင်မှ မှန်ကို ဖြတ်သန်းဝင်လာသည့် ဆောင်း၏ ဆည်းဆာနေခြည်ဖျော့ဖျော့တွင် သူ့မျက်နှာသည် ဖယောင်းရုပ်တစ်ခုနှင့် တူနေသည်။

‘အမေဟာ တကယ့်ကို သနားစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပါဗျာ။ ထောင်ပိုင်ကြီးဆီကို စာရေးတယ်တဲ့။ နောက်တစ်ခေါက်လာရင် သူ ပယ်ရီနဲ့ စကားပြောချင်ပါတယ်တဲ့။ အားလုံးကို သူ သတ်တာပါ။ ကျွန်တော်က တစ်ချက်မှ မပစ်ပါဘူးလို့ သူပြောတာ ကြားချင်လို့ပါတဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်နေ့နေ့မှာ အမှုကို ထပ်စစ်လိမ့်ဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်

နေတုန်းပဲ။ အဲဒီအခါမှာ ပယ်ရီ အမှန်အတိုင်း ပြန်ထွက်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ မသေချာပါဘူး။ သူ သွားရင် ကျွန်တော်ပါ သွားရမယ်လို့ သူက ဆုံးဖြတ်ထားတာလေ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကျောချင်းကပ် ပေါ့။ အဲဒါ သိပ်တော့မဟုတ်သေးဘူး။ ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ် ခဲ့ဘူး။ ဒေါ်လာငါးသောင်း ရရင် ကင်းဆပ်စ် စိတီတစ်ဝက်လောက်ကို လိုက်မွှေပစ်လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ဟားတိုက်ပြီး ရယ်ပစ်လိုက်မယ်’

သူ ရယ်သည်။ ရယ်သံနှင့်အတူ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သူ့ပုံရိပ် ဆွေးဆွေးမြဲမြဲမြဲ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

‘အင်း ... အင်း .. ပြောရင်းဆိုရင်း ကျွန်တော် ကလေးဆိုးကြီး ဖြစ်သွားပြန်ပြီ။ ကျွန်တော် ကျိန်ပြောရုံပါတယ်ဗျာ။ ပယ်ရီနဲ့ အဆင်ပြေ အောင် ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ သူက မလွယ် ဘူးဗျာ။ သိပ်အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ မျက်နှာနှစ်မျိုးနဲ့ကောင်ဗျာ။ အသေးအဖွဲ့ ကလေးတွေကို အထဲအနု ကောက်ချင် ကောက်တယ်။ မနာလို ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဆီ စာလာတိုင်း၊ ကျွန်တော့်ဆီ ဧည့်သည် လာတိုင်း သူ ကြိတ်ပြီး ခံပြင်းနေတာဗျာ။ ခင်ဗျားကလွဲပြီး သူ့ကို လာတွေ့ မယုံလူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလေ’

သူက သတင်းစာဆရာကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြောသည်။ သတင်းစာဆရာက ပယ်ရီနှင့်လည်း ရင်းနှီးနေပြီ။

‘ခင်ဗျားအပြင် ရှေ့နေတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ဪ ... ဒါထက် သူ့အရူးထပြီး အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြတယ်။ ဆေးရုံတက်နေရတုန်းမှာ သူ့ အဖေဆီက ပို့စ်ကတ်ကလေးတစ်စောင် ထောင်ပိုင်ကြီးဆီ ရောက်လာ တယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့အဖေဆီ စာပြန်လိုက်တယ်။ အချိန်မရွေး သူ့သားကို လာတွေ့နိုင်ပါတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီး ပေါ်မလာဘူး။ ဘာကြောင့်လဲတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ တစ်ခါ တစ်ခါလည်း ပယ်ရီကို ကျွန်တော် သနားတယ်။ သူ့လောက် အထီးကျန်တဲ့လူ လောကမှာ မရှိဘူးထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှလဲ။ အားလုံးသူ့အပြစ်ပဲ။ ခံပေါ့’

ဟစ်ကော့က ပေါလ်မောလ် စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူလိုက် ပြန်သည်။ ပြီးမှ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

‘ကျွန်တော် ဆေးလိပ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်ဗျာ။ နောက်မှ

တွေးမိတယ်။ ဒီအခြေအနေကျမှ ဘာထူးတော့မှာလဲလို့။ ကံကောင်းရင် ကျွန်တော် ကင်ဆာဖြစ်မယ်။ အဲဒီအခါ ရောဂါနဲ့ သေသွားရင် နိုင်ငံတော် ကို ကျွန်တော် နိုင်တာပေါ့။ ကြိုးစင်မတက်ရတော့ဘူးလေ။ ကျွန်တော် ခု သောက်နေတာ အင်ဒီစီးကရက်ဘူးလေ။ သူ့ကို ကြိုးပေးတဲ့ ည၊ မိုး လင်းတော့ နိုးလာလာချင်း ကျွန်တော် အော်ခေါ်လိုက်တယ်။ “အင်ဒီ” လို့။ ကျွန်တော် မနက်တိုင်း ခေါ်နေကျလေ။ နောက်မှ ကျွန်တော် သတိ ရတယ်။ ဪ ... ဒီအချိန်ဆို သူ မစ်ဖိုရီကို သွားနေပြီပေါ့လို့။ အဒေါ် နဲ့ ဦးလေးက ခေါ်သွားပြီပေါ့။ ကျွန်တော် သူ့အခန်းကို လှမ်းကြည့် လိုက်တယ်။

‘သူ့အခန်းကို ရှင်းနေကြပြီ။ သူ့ပစ္စည်းတွေ စုပုံထားတယ်။ မွေ့ရာ ကို ခုတင်ပေါ်က ဆွဲချထားတယ်။ ပစ္စည်းပုံပေါ်မှာ ခြေညှပ်ဖိနပ်နဲ့ စီး ကရက်ဘူး တင်ထားတယ်။ ပြီးတော့ စားစရာပုံတွေ ဆွဲထားတဲ့ ပုံကြမ်း စာအုပ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို သူက ရေခဲဘူးလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ ကျွန် တော်က အစောင့်ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ အင်ဒီက သူ့စီးကရက်ဘူး ကို ကျွန်တော် သောက်ဖို့ ပေးခဲ့တယ်လို့။ သူတို့က မပေးချင် ပေးချင်နဲ့ ပေးသွားတယ်။

‘အဲ ... သေဒဏ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောစရာ လိုသေးလဲ။ ကျွန်တော် မဆန့်ကျင်ပါဘူး။ တချို့က လက်စားချေတာလို့ ပြောကြတယ်။ လက်စား ချေတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ။ ဒါ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော်သာ ကလပ်တာမိသားစုနဲ့ အမျိုးတော်တယ်ဆိုရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျာပွတ်သမား နှစ်ယောက် လည်ပင်းညှစ်သတ်လိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နဲ့ အမျိုး တော်ရင် အဲဒီလူသတ်သမားတွေ ကြိုးစင်ပေါ် မတက်ရမချင်း ကျောမှာ မဟုတ်ဘူး။

‘တချို့က သတင်းစာတွေကနေပြီး အော်ကြတယ်။ ဘုန်းတော် ကြီးတစ်ပါးက မေးတယ်။ ဥပဒေသမားတွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲတဲ့။ စမစ်နဲ့ ဟစ်ကော့ကို ဘာလို့ လည်ပင်းကြိုးကွင်း မစွပ်သေးတာလဲ။ အဲဒီ ခွေးသားနှစ်ယောက်ကို ဘာလို့ ပြည်သူ့ပိုက်ဆံ အကုန်ခံပြီး ကျွေးမွေး နေတာလဲတဲ့။ သူတို့ဘက်က ကျွန်တော် ဝင်ကြည့်တတ်ပါတယ်။ သူတို့ လိုချင်တာ မရလို့ ဒေါ်ပုနေတာကို ကျွန်တော် နားလည်နိုင်ပါတယ်။

သူတို့လိုချင်တာက လက်စားချေဖို့ပါ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ သူတို့လိုတာ မရအောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားမှာပဲ။ ကြိုးပမ်းကြို ကျွန်တော်ထောက်ခံပါတယ်။ ကြိုးပေးခံရတဲ့အထဲ ကျွန်တော်မပါရင် ပြောတာနော်’

*

သို့သော် သူ ပြေးမလွတ်ခဲ့ပါချေ။

နောက်ထပ် သုံးနှစ်ကြာသွားသည်။ ရှစ် နှုတ်ထွက်စာတင်သွားတော့ ကင်းဆပ်စ်တီရှေ့နေလောကတွင် ထိပ်တန်းရောက်နေသည့် ဂျိုးဇက်ဂျန်ကင်းနှင့် ရောဘတ်ဘင်ဂမ်ကို ပြည်ထောင်စု တရားရုံးချုပ်က ခန့်ထားပြီး အမှုကို ဆက်ကိုင်ခိုင်းသည်။ သူတို့သည် အခကြေးငွေ တစ်စုံတစ်ရာ မရရှိဘဲ တရားခံဘက်မှ အကျိုးဆောင်ကြလိမ့်မည်။ (သူတို့က တရားခံနှစ်ဦးသည် လုံးဝ တရားမျှတမှု မရှိသည့် တရားခွင်မှ မတရား အပြစ်ပေးခြင်း ခံရသည်ဟု အလေးအနက် ခံယူထားသည်။)

ဂျန်ကင်းနှင့် ဘင်ဂမ်တို့က ပြည်ထောင်စုတရားဥပဒေဘောင်အတွင်းမှနေ၍ အယူခံလျှောက်လဲချက်အမျိုးမျိုး တင်သည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်အောက်တိုဘာလ ၂၅ ရက်နေ့၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၈ ရက်နေ့၊ ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့များတွင် ချခဲ့သည့် သေဒဏ်များကို သူတို့ ဘေးချိတ်ထားလိုက်သည်။ ရှေ့နေနှစ်ဦးက သူတို့အမှုသည်များသည် မတရားအပြစ်ပေးခြင်းခံရသည်ဟု တရားရုံးအား အခိုင်အမာ စွပ်စွဲသည်။ ရုံးတော်က တရားခံရှေ့နေများကို ဖြောင့်ချက်ပေးပြီးမှ ခန့်ထားခြင်း၊ အကြံကြားနာစစ်ဆေးမှုများကို အသုံးမပြုဘဲထားခြင်း၊ ဝရမ်းမပါဘဲ သိမ်းလာသည့် ပစ္စည်းများကို သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် ရုံးတော်က လက်ခံပြီး စစ်ဆေးအပြစ်ပေးခြင်း၊ (ဟစ်ကော့အိမ်မှ ဓားမြှောင်နှင့် အမဲပစ်သေနတ်ကို ဆိုလိုသည်။) လူသတ်မှုနှင့် စွပ်စွဲခံရသူ နှစ်ဦးအား အပြင်းအထန် လက်စားချေလိုနေသည့် ရွာခံများရှိရာ ဒေသမှ အခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့စစ်ဆေးဖို့ ပျက်ကွက်ခြင်း စသည့်စသည့် အကြောင်းပြချက်များဖြင့် အယူခံလွှာတင်သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တရားရုံးချုပ်သို့ သုံးကြိမ်တိတိ တက်သွားသည်။ သုံးကြိမ်လုံး အောက်ရုံး၏ ချမှတ်ပြီးသား အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ဖို့ တရားရုံးချုပ်မှ ပယ်ချခဲ့သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

၁၉၆၅ ခုနှစ် မတ်လထဲတွင် ပယ်ရီစမစ်နှင့် ဒစ်ဟစ်ကော့တို့ ကြိုးတိုက်ထဲ ရောက်နေသည်မှာ ရက်ပေါင်းနှစ်ထောင် ကျော်နေပြီ။ ဤတွင်မှ ကင်းဆပ်စ်တရားရုံးက ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၄ ရက်နေ့၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် နှစ်နာရီတွင် ကြိုးပေးဖို့ အမိန့်ချလိုက်သည်။

သည်ကြားထဲတွင် လောလောလတ်လတ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်း ခံထားရသည့် ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသစ် ဝီလျံအေဒီရီဆီသို့ အသနားခံလွှာ ဆက်တင်ပြန်သည်။ လူချမ်းသာ ဗိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးဖြစ်သော မစ္စတာအေဗရီက ပြည်နယ်သူ ပြည်နယ်သားတို့၏ ဆန္ဒကို လေးစားသူ။ သည်ကိစ္စတွင် ကြားဝင်ဖို့ ငြင်းဆိုလိုက်သည်။ (နောက်နှစ်လအကြာတွင် တက်လာသည့် ယောက်နှင့် လေသမိတို့၏ အသနားခံလွှာကိုလည်း ပယ်ချလိုက်သည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြိုးပေးကွပ်မျက်လိုက်သည်။)

တိုပက်ကာဟိုတယ် ကော်ဖီဆိုင်တွင်ထိုင်ပြီး အယ်လ်ဗင်ဒီဝေးတစ်ယောက် နံနက်စာစားရင်း သတင်းစာဖတ်နေသည်။ ထိုနေ့မှာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖြစ်သည်။ သူ နှစ်ရှည်လများ စောင့်ခဲ့ရသည့်သတင်း သည်နေ့ကျမှ ကင်းဆပ်စ်တီတွင် မျက်နှာဖုံးသတင်းအဖြစ် ပါလာသည်။ စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ခေါင်းပေးထားသည်။

“တစ်အိမ်လုံး သွေးပင်လယ် ဝေသွားသည့် လူသတ်မှုကြီးအတွက် တရားခံနှစ်ဦးအား ကြိုးပေးလိုက်ပြီ”

သတင်းဆောင်းပါးရေးသူမှာ အာပီသတင်းထောက် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ကင်းဆပ်စ်ရာဇဝတ်မှုသမိုင်းတွင် တုန်လှုပ်ရွောက်ရွာစရာ အကောင်းဆုံး လူသတ်မှုကြီးကို ပူးတွဲကျူးလွန်ခဲ့သည့် ပယ်ရီစမစ်နှင့် ဒစ်ဟစ်ကော့တို့အား ယနေ့နံနက်ပိုင်းက ပြည်နယ်ထောင်တွင် ကြိုးပေး ကွပ်မျက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ဟစ်ကော့ ၃၃ နှစ်အား နံနက် ၁၂၊၄၁ နာရီတွင် လည်းကောင်း၊ စမစ် ၃၆ နှစ်အား နံနက် ၁း၁၉ နာရီတွင်လည်းကောင်း၊ ...”

*

ဒီဝေးသည် သူတို့ကို ကြိုးပေးသည့်ပွဲသို့ ဖိတ်ကြားခံရသည်။ သက်သေ နှစ်ဆယ်ကျော်ထဲတွင် ပါဝင်သဖြင့် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ သေဒဏ်ပေးသည်ကို သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ ထိုည သန်းခေါင်ချိန် တွင် အေးစက်စက်အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ သူတို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ကြိုးစင် ဆိုသည်ကို ခမ်းခမ်းနားနား အောက်မေ့ခဲ့သည်။ မဟုတ်ပါ။ အလင်းရောင် က မှောင်မှောင်မှိုင်းမှိုင်း။ သစ်ခွဲသားကြမ်းများဖြင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆောက် ထားသည့် ကျက်သရေ မရှိလှသော စင်မြင့်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ တိုင် နှစ်လုံးထိပ်ရှိ ထုပ်တန်းမှ အရောင်ဖျော့နေပြီဖြစ်သည့် ကြိုးနှစ်ချောင်း တွဲလောင်းကျနေသည်။ အောက်ပိုင်းမှ ကွင်းလျှောက်ကြိုးကွင်းနှစ်ခုသည် ကြိုးစင်၏ အဓိကသရုပ်သကန်ဖြစ်သည်။ ကြိုးပေးသမားသည် စင်ပေါ် မှ အရိပ်များအတိုင်း ရှည်မျောမျောဖြစ်နေသည်။ လှေကား ဆယ့်သုံးထစ် ၏ ထိပ်မှ သူပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကြမ်းတမ်းသော စက်ရုပ်တစ်ခုနှင့် တူနေ သည်။ သူ့ကို သည်အလုပ်လုပ်ဖို့ မစ်ခိုရိမှ လှမ်းခေါ်ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြိုးသမားတစ်ယောက်ကို ဒေါက်ဖြုတ်ပြီး ဇီပိန်ချုပ်ပေးသည့်အတွက် သူ ဒေါ်လာခြောက်ရာရသည်။ သူ ဝတ်လာသည့် ပုံစံကျဝတ်စုံမှာ သူ့ထက် ပို၍ ကြီးနေသည် ထင်ရ၏။ ကုတ်အင်္ကျီက သူ့ခူးလောက်ထိ ရှည်လျား သည်။ ကောင်းဘွိုင်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။ အသစ်တုန်းက အစိမ်း ရင့်ရင့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ခုတော့ အရောင်လွင့်ပြယ်ကာ ချွေးတွေ အကွက် လိုက် စွန်းနေပြီ။ ဦးထုပ်နှင့်ပင် မတူတော့။

သူ့ကို ဒီဝေး အကဲခတ်နေသည်။ ပြီးတော့ သည်အကြောင်း ပြန်ပြောပြသည်။

‘သက်သေအဖြစ်နဲ့ ရောက်လာပြီး ရပ်စောင့်နေတဲ့ လူတွေကို သူက အေးအေးဆေးဆေးပဲ စကားပြောတယ်။ သူ့ ကြည့်ရတာ ထမင်းစား ရေသောက် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေသလိုပဲ။ သက်သေတစ်ယောက်က သည်မြင်ကွင်းကို “ပွဲတော်” တဲ့။ ကျွန်တော်က အမင်္ဂလာမြင်ကွင်းကို သူ ဘာလို့ သည်လိုသရော်သလဲဆိုတာ နားမလည်နိုင်အောင်ပဲ။ ဘယ်သူ အရင်သွားမယ်ဆိုတာ ခေါင်းပန်းလှန်မလား ထင်နေခဲ့တာ။ မဟုတ်ဘူး ဗျား။ စမစ်က ပြောတယ်တဲ့။ အကွရာဝလီအတိုင်း လုပ်ပါတဲ့။ ဒီတော့ သူက ဒုတိယပေါ့။ အိတ်ချိက အရင်၊ အက်စ်က နောက်ကိုး။

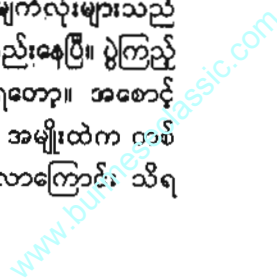
‘နေ့လယ်ပိုင်းထုတ် သတင်းစာတွေကို ကျွန်တော် ဆက်ဖတ်

တယ်။ နောက်ဆုံးညစာကို သူတို့ ဘာတွေမှာစားသလဲ ကျွန်တော် သိ ချင်နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာတဲ့ ဟင်းလျာစာရင်းက အတူတူ ဖြစ် နေတယ်တဲ့။ ပုစွန်တုပ်ကြီးရယ်၊ အာလူးချောင်းကြော်၊ ကြက်သွန်ဖြူ ပေါင် မုန့်၊ ရေခဲမုန့်၊ စထရော်ဘယ်ရီနဲ့ မလိုင်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ စမစ်က တို့ကာ ပင့်ကာပဲ စားသွားသတဲ့။

‘ဟစ်ကော့က ပယ်ရီလိုမဟုတ်၊ ဟာသရီသည်တဲ့။ ကျွန်တော် က သူတို့မသေခင် တစ်နာရီအတောအတွင်း ဘယ်လိုအချိန်ဖြုန်းသွား တယ်၊ ဘာတွေ ပြောသွားတယ်ဆိုတာ သိချင်နေတာ။ အစောင့်တွေဆီ ကပ်မေးရတာပေါ့။ အစောင့်တစ်ယောက်က သူ့ကို “ဒီနေ့ဟာ ခင်ဗျား အတွက် အရှည်လျားဆုံးနေ့ ဖြစ်မှာပေါ့နော်” လို့ ပြောတော့ သူက ရယ်ပြီး ပြန်ပြောတယ်တဲ့။ “မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အတိုဆုံး” တဲ့။

‘ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးအကြောင်းကို သူတို့ဆီက ကျွန်တော် ကြား ရတယ်။ သူက သူ့မျက်လုံးတွေကို မျက်စိဆရာဝန်တစ်ယောက်ထံ လှူခဲ့ တယ်ဆိုပဲ။ “သူ အသက်ထွက်သွားပြီဆိုတာနဲ့ ဆရာဝန်က သူ့မျက်လုံး ကို ထုတ်ယူမှာလေ။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာမှာ သူတို့ ထည့်ပေးကြမှာပေါ့။ အမယ်လေး ... ကျွန်တော်သာဆိုရင် အဲဒီမျက်လုံး တွေနဲ့ ...” ဆိုပြီး ကြက်သီး ထ သွားတဲ့ပုံမျိုး လုပ်ပြတယ်’

သူတို့ စောင့်နေကြချိန်တွင် မိုးတွေ ရွာချလာသည်။ ထိုအချိန် တွင်ပင် အစောင့်ခြောက်ယောက် ခြံရံပြီး ဟစ်ကော့ နောက်လာသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက နောက်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ် လျက်။ ကြိုးစင်ကို သူ ရောက်လာတော့ သူတစ်ကိုယ်လုံး မြည်းတစ်ဖက်ကောင် လို သိုင်းကြိုးတွေအပြည့်နှင့်။ လက်ထိတ်ခတ်လျက်သား။ သားရေကြိုး တွေက လက်မောင်းတွင်ရော၊ ကိုယ်တွင်ပါ အသေအချာ ခတ်ထားသည်။ မျှော်စင်လှေကားခြေရင်းရောက်တော့ နှစ်မျက်နှာပါသည့် တရားဝင်ကြိုးမိန့် ကို ထောင်ပိုင်ကြီးက ဖတ်ပြသည်။ ဟစ်ကော့၏ မျက်လုံးများသည် ကြိုးတိုက်ထဲတွင် ဆယ်စုနှစ်တစ်ဝက်နေခဲ့ရသဖြင့် အားနည်းနေပြီ။ ပွဲကြည့် ပရိသတ်ကို သူ ဝေကြည့်သည်။ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့။ အစောင့် တစ်ယောက်ကို သူ တိုးတိုးကပ်မေးသည်။ ကလပ်တာ အမျိုးထဲက ဂရစ် ယောက်ယောက် လာ မလာ ဆို သိချင်နေသည်။ မလာကြောင်း သိရ

တော့ သူ စိတ်ပျက်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သည်လက်စားချေပွဲကြီး မပြည့်စုံဟု ထင်သွားပုံ ရသည်။

ထုံးစံအရ အမိန့်စာဖတ်ပြုပြီးသွားတော့ နောက်ဆုံး ဘာပြောချင် သေးသလဲဟု ထောင်ပိုင်ကြီးက မေးသည်။ ဟစ်ကော့က ခေါင်းညိတ် ပြီး ပြန်ပြောသည်။

‘တစ်ခုပဲ ပြောချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင် ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျွန်တော့်ကို ဒီကမ္ဘာကြီးထက်ကောင်းတဲ့ တစ် နေရာဆီ ပို့ပေးကြတာပဲ’

သူ အလေးအနက်ပြောကြောင်း သိစေချင်ပုံဖြင့် လူ လေးယောက် နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ပရိသတ်ထဲတွင်ပါသည့် သူ့ကို ဖမ်းသော ကောဘီအိုင်စုံထောက်လေးယောက် (ရွှင်းချတ်ချ်၊ ကလားရင့်ဒန်ဇ်၊ ဟာရိုး နေးနှင့် ဒီဝေး) ကို နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးဖြင့် ဒစ်ဟစ်ကော့ နှုတ်ဆက်သည်။

‘မသွားခင် ပြန်တွေ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ’ သူ့ အသုဘ လာပို့သည့် ဧည့်သည်တွေကို နှုတ်ဆက်နေသည့်အလား။

ကြိုးပေးသမားက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး ဦးထုပ်ကို မြှောက် သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ဆောင်းသည်။ စိတ်မရှည်သည့် ပုံမျိုး။ သူ့အမူအရာ က ၄က်ကြီးတစ်ကောင် စိတ်ဆိုးပြီး လည်ဆံမွေးတွေ ထောင်လာရာမှ စိတ်ပြေကာ အမွေးတွေ နဂိုအတိုင်း ပြန်ကျသွားပုံမျိုး။

အစောင့်တစ်ယောက်က ဟစ်ကော့ကို တံတောင်နှင့်တွက်ပြီး လှေကားထစ်တွေ တက်ဖို့ အချက်ပေးလိုက်တော့ သူ စ တက်သည်။

‘ဘုရားသခင်သည် ပေးသနားတော်မူသည်။ ယူငင်တော်မူသည်။ ပြီးတော့ ကောင်းချီးပေးတော်မူသည်’

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ရွတ်ဖတ်သံသည် မိုးသံလေသံနှင့် ရောသွား သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် သူ့လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အနက်ရောင်မျက်နှာဖုံး စွပ်လိုက်သည်။

‘ဘုရားသခင်သည် သင်၏ဝိညာဉ်အား သနားတော်မူသည်’

သူ့ခြေထောက်အောက်မှအခင်း ပွင့်ထွက်ပြီး သူ ပြုတ်ကျသွားပုံ ကို အားလုံးမြင်သာအောင် ကြိုးစင်တံခါးတွေ ဖွင့်ထားသည်။ မိနစ် နှစ် ဆယ်ကြာမှ ထောင်ဆရာဝန်က စမ်းသပ်ပြီး သူ့တွင်အသက်မရှိတော့

ကြောင်း ကြေညာသည်။ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ရောက်လာသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ထမ်းစင်ပေါ်တင်၍ အဝတ်လွှမ်းလိုက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ဆီသို့ သယ်သွား ကြသည်။ ချက်ချင်းပင် ညမှောင်မှောင်ထဲသို့ နိဗ္ဗာန်ယာဉ် မောင်းထွက် သွားသည်။

ရွှင်းချတ်ချ် ခေါင်းယမ်းပြီး မှတ်ချက်ချသည်။

‘သူ ဒါလောက် သတ္တိကောင်းမယ် မထင်ဘူး။ ဒါလောက် သွေး အေးအေးနဲ့ ရင်ဆိုင်သွားမယ် မထင်ခဲ့ဘူး။ သူ့ကို သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့ လူစားမျိုးလို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တာ’

အခြား စုံထောက်တစ်ယောက်က တုံ့ပြန်သည်။

‘ဒီမယ် ရွှင်း၊ အလကားကောင်ပါကွာ။ သူ သွားသင့်တဲ့လမ်း သူ လျှောက်သွားတာပါ။ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး’

ချတ်ချ်က ဆက်ပြီး အတွေးနက်နေပုံဖြင့် ခေါင်းယမ်းနေသည်။ ဒုတိယ “ပွဲတော်” ကို သူတို့ ဆက်စောင့်နေကြစဉ် သတင်း ထောက် တစ်ယောက်နှင့် အစောင့်တစ်ယောက် စကားပြောနေကြသည်။ သတင်းထောက်က မေးသည်။

‘ဒါ ခင်ဗျားရဲ့ ပထမဆုံးပွဲလား’

‘အင်ဒရူးကြိုးပေးတုန်းက ကျွန်တော့် ပထမအတွေ့အကြုံပါ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ ဒါ ပထမဆုံး မြင်ဖူးတာပဲ’

‘ဘယ်လို သဘောရသလဲ’

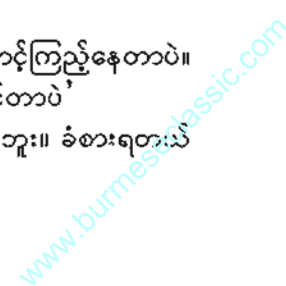
သတင်းထောက်က နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်တိုက်က ဘယ်သူမှ မလာချင်ကြဘူး။ ကျွန်တော် လည်း မလာချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ထင်သလောက် မဆိုးပါဘူး။ ရေကူးကန်ထဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းလိုက်တာနဲ့ သိပ်မကွာပါဘူး။ အဲ ... ဒီမှာ တော့ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ပေါ့လေ’

‘သူတို့ ဘာမှ မခံစားရပါဘူး။ ပြုတ်ကျတယ်၊ ဧကံကျိုးသွား တယ်၊ ဒါပါပဲ။ သူတို့ ဘာမှ မခံစားလိုက်ရပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါ့မလားဗျာ၊ ကျွန်တော် အနီးကပ်စောင့်ကြည့်နေတာပဲ။ အသက်ရှူကျပ်သွားပြီး မချိမဆုံ ခံသွားရတယ် ထင်တာပဲ’

‘အား ... ဟား ... သူတို့ ဘာမှ မခံစားရပါဘူး။ ခံစားရတယ် ဆိုရင်လည်း တဒီလေးပဲ ဖြစ်မှာပါ’

'ဒါဆို သူတို့ကို မူးယစ်ထုံထိုင်းစေတဲ့ ဆေးတွေ အများကြီး ပေးထားတာ ဖြစ်ရမယ်'

'ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ ဥပဒေက လုံးဝ ခွင့်မပြုပါဘူး။ ဟော ... ဟိုမှာ စမစ်ရောက်လာပြီ'

'ဟယ် ... သူက ဂျပုလေးပဲ'

'ဟုတ်တယ်၊ လူကောင်းသေးပေမယ့် အဆိပ်တော့ ပြင်းတယ်ဗျ။ တောင်အမေရိက ပင့်ကူမျိုးပဲ'

မျှော်စင်နားရောက်တော့ စမစ်က သူ့ရန်သူဟောင်းကြီး ဒီဝေးကို တန်းမှတ်မိလိုက်သည်။ ပီကေအဝါးရပ်ပြီး မျက်ခုံးတွန့်၍ ပြုံးပြသည်။ ထိမထင်သည့် အပြုံးမျိုး။ မလိုမုန်းထားသည့် အပြုံးမျိုး။ သို့သော် ထောင်ပိုင်ကြီးက နောက် ဘာပြောချင်သလဲမေးတော့ သူ့အမူအရာ လေးနက်သွားသည်။ ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားတတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် အနီးအနားမှ မျက်နှာများကို လေးနက်စွာကြည့်သည်။ ပြီးမှ ကြိုးပေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ လက်ထိတ်ခတ်ထားသော သူ့လက်တွေကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့ လက်နှစ်ဖက်စလုံး မင်တွေ ပေကျနေသည်။ ကြိုးတိုက်ထဲတွင် ဆက်တိုက်ပန်းချီရေးခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတူတွေ၊ ကလေးပုံတွေ။ (အကျဉ်းသားများဆီမှရသည့် သူတို့ကလေးများ၏ ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်ရေးခြင်း ဖြစ်သည်။)

သူ စကား စ သည်။

'ကျွန်တော့်အထင် ဒီနည်းနဲ့ ဘဝကို အဆုံးသတ်ရမှာကတော့ တော်တော်မနိပ်တာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သေဒဏ်ဆိုတာကို ကန့်ကွက်တယ်။ ဥပဒေရူထောင့်က ကြည့်ကြည့်၊ လောကနီတိ မျက်စိနဲ့ ကြည့်ကြည့် မရှိသင့်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို မသတ်ရင် လောကကောင်းကျိုး တစ်မျိုးမျိုး ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်ချင် ပေးနိုင်မှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ...'

သူ့လေသံ တိုးသွားသည်။ သူပြောတာ သူ မယုံသလို တွေ သွားသည်။ ပြီးတော့ ရက်ရွံ့ရွံ့ အမူအရာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။ အသံပို တိုးသွားသည်။

'ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာတွေအတွက် တောင်းပန်မယ်ဆိုရင် အဓိပ္ပာယ်ရှိမယ် မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်'

လှေကားထစ်များကို သူ နင်းတက်သွားသည်။ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ခံသည်။ မျက်နှာဖုံးစွပ်နေစဉ် လက်ကမ်းလာသော ဘုန်းတော်ကြီး လက်ထဲသို့ ပါးစပ်ထဲမှ ပီကေတွေ ထွေးထည့်လိုက်သည်။ ဒီဝေး မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။ မောင်းဖြုတ်သံ၊ အခင်းပွင့်သွားသံ၊ ဒုတ်ခနဲ မြည်သံများ ဆုံးသွားပြီး လည်ပင်းရိုး ကျိုးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဆရာဝန်ကြေညာသည်အထိ သူ မျက်စိ ဆက်မှိတ်ထားသည်။

အမေရိကန် ဥပဒေဝန်ထမ်း အများစုလိုပင် ဒီဝေးသည်လည်း သေဒဏ်သည် လူသတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှုလို အမှုကြီးများကို ဟန့်တားနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ယခုမြင်ကွင်းကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ပြီးချိန်တွင်လည်း ယုံကြည်နေဆဲပင်။ သူ့ရှေ့မှောက်မှ ကြိုးပေးသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့အယူအဆ ပြောင်းမသွားခဲ့ပေ။

သူက ဟစ်ကော့ကို စာရင်းထဲ သိပ်မထည့်ချင်။ ဟစ်ကော့သည် ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိသည့် လူလိမ်လူကောက်တစ်ယောက်၊ လူပေါ့လူသွမ်း လူသရမ်းတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ တကယ့်လူသတ်သမားက ပယ်ရီ။ ပယ်ရီစမစ်သည် ဒဏ်ရာရထားသော သားကောင်ဖြစ်သည်။ စားကျက်မှ မောင်းထုတ်ခံထားရသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နှင့်လည်း တူ၏။ စုံထောက်မင်းသည် သည်အချက်ကို အစဉ်တစိုက် သတိထားခဲ့ရသည်။

သူနှင့် ပထမဦးဆုံး တွေ့ခဲ့သည့် လက်စီးဂတ်စ်ရုံးချုပ်မှ စစ်ကြောရေးအခန်းကို ပြန်သတိရလိုက်သည်။ အထက်ပိုင်း တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် အောက်ပိုင်း သိပ်သန်ပုံမရသည့် လူပုကလေးတစ်ယောက်။ သတ္တုကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်တော့ သူ့ခြေထောက်က ကြမ်းပြင်နှင့် မထိတထိ။ သည်ခြေထောက်ကလေးများကို စောစောကလေးက ဒီဝေး မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လေထဲတွင် ဟိုယိမ်း သည်ယိမ်းနှင့် တွဲလောင်းကျနေသည်ကို မြင်လိုက်သေးသည်။ ဒီဝေးတစ်ယောက် အတွေးနက်နေသည်။ ပယ်ရီစမစ်နှင့် ဒစ်ဟစ်ကော့တို့၏ ကြိုးပေးခန်းသည် သူ့အတွက် ဧရာမအတွေ့အကြုံမျိုးဖြစ်သည်။ တာဝန်တစ်ရပ် ခုမှ ပြီးဆုံးသွားခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ ရင်ထဲတွင် ပေါ့သွားရမည့်အစား မထင်မှတ်ဘဲ ရှုခင်းသာတောင်ကြားသင်္ချိုင်းကို ရောက်သွားသည့်အကြောင်း ပြန်တွေးမိ

www.burmeseclassic.com

ပြီး ရင်ထဲ တင်းကျပ်သွားသည်။ ကလပ်တာမိသားစု၏ အုတ်ဂူတန်း ကလေးကို ပြန်မြင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဥယျာဉ်မြို့ကို တည်ခဲ့ကြသူများသည် ထုံးစံအတိုင်း ဘဝကြမ်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသူများဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အချိန်ရလျှင် ရချင်း သုသာန်တစ်ခု တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ ပူပြင်း ခြောက်သွေ့လွန်းသည့် မြေနေရာကို ရေရောက်အောင် သူတို့ ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ယနေ့ ရှုခင်းသာတောင်ကြားသီချင်းသည် မြို့ထက်မြင့်သည့် နေရာတွင် ရှိနေပြီး စိမ်းစိုကာ သစ်ပင်ပန်းမန်များ၊ မြက်ခင်းများ၊ အရိပ်ရပင်များဖြင့် အုပ်ဝေစိမ်းလန်းနေလေသည်။ ရှုခင်းသာတောင်ကြား သီချင်းမြေ၏ ပတ်ပတ်လည်ကို အလှိုင်းလှိုင်းထနေသည့် ဂျုံခင်းများ ဝန်းရံထားသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပူပြင်းသော အေးရိပ်ဇာယာ တစ်နေရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဟိုဘက် ရာစုနှစ် ဘိုးဘွားများ၏ ကျေးဇူးဖြစ်၏။

ပြီးခဲ့သည့် မေလ ညနေခင်းတွင် ရွှေရောင်စွက်နေသည့် အစိမ်းရောင် ဂျုံခင်း လွင်ပြင်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး သီချင်းသို့ ဒီဝေး ရောက်သွားသည်။ မရှင်းရတာကြာပြီဖြစ်သည့် အဖေအုတ်ဂူဝန်းကျင်ကို မြက်ရှင်းသည်။ သူ့အသက်မှာ ငါးဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပြီ။ ကလပ်တာအမှုကို လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်က သူ စ လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လူက ပိန်ပိန်ပါးပါးမို့ သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေဆဲ။ ကင်းဆပ်စ်ပြည်နယ်အနောက်ပိုင်းတွင် ကေဘီအိုင် ထိပ်တန်းအရာရှိအဖြစ် တက်တက်ကြွကြွ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲ။ ပြီးခဲ့သည့်အပတ်ထဲကပင် နွားခိုးဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းကို ဖမ်းပေးခဲ့သေးသည်။ ဝယ်ထားသည့်ခြံတွင် ပြောင်းနေပြီး ခြံသမားဘဝကို ခံယူဖို့ အိပ်မက်ကတော့ သူ အကောင်အထည် မဖော်နိုင်သေးပေ။ ဝေးလံသီခေါင်သော နေရာတွင်နေဖို့ မိန်းမကို စည်းရုံးလိုမရသေး။ အမျိုးသမီးက ခုထက်ထိ ကြောက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် မြို့ထဲတွင် ဒီဝေး အိမ်တစ်လုံး ဆောက်လိုက်ရသည်။ သည်အတွက် လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်နေကြသလို အဖေနှင့် လုံးတူရုပ်တူဖြစ်လာပြီး အသံတွေအောစပြုလာသော သားနှစ်ယောက်လည်း ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။ အကြီးကောင်က သည်နှစ် ကျောင်းပြန်ဖွင့်လျှင် ကောလိပ်တက်ရတော့မည်။

အဖေအုတ်ဂူနံဘေးတွင် မြက်ရှင်းပြီးသည်နှင့် တိတ်ဆိတ်နေ

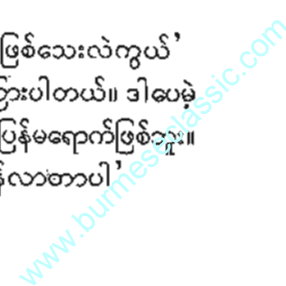
သော လမ်းကလေးအတိုင်း သူ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အုတ်ဂူအသစ် တစ်ခုရောက်တော့ သူ ရပ်ကြည့်သည်။ မကြာသေးမီကမှ ထွင်းထားသည့် စာလုံးများ။ တရားသူကြီးတိတ်၏ နာမည်။ လွန်ခဲ့သည့် နိုဝင်ဘာလထဲ တွင် အဆုတ်အအေးမိရောဂါဖြင့် သူ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ အညှီရောင် နှင်းဆီပန်းခြောက်တွေ၊ ဖဲကြိုးတွေ အုတ်ဂူနံဘေးတွင် ပြန့်ကျဲနေဆဲ။ နံဘေး ဂူပေါ်မှ ပန်းပွင့်တွေက ပို၍လတ်ဆတ်သည်။ ဂျင်းအာရှဒါ၏ အုတ်ဂူ၊ အာရှဒီလင်မယား၏ အကြီးဆုံးသမီး။ ဥယျာဉ်မြို့ကို လာလည်ရင်း ကားတိုက်မှုဖြင့် သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သေဆုံးခြင်း၊ မွေးဖွားခြင်း၊ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း သတင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော လောကကြီး ပါလား။ တစ်နေ့ကပင် သတင်းတစ်ခု ကြားလိုက်သေးသည်။ မြို့မှ ပျောက်ကွယ်သွားသော နန်စီကလပ်တာ၏ ငယ်ရည်းစားဘော်ဘီရပ် တစ်ယောက် လက်ထပ်သွားပြီ တဲ့။

ကလပ်တာမိသားစု၏ ကျောက်တုံးညိုညို အုတ်ဂူလေးခုမှာ သီချင်းထောင့်စွန်းမှ သစ်ပင်အုပ်စုကြားတွင် ရှိသည်။ သစ်ပင်များ၏ ဟိုမှာ ဘက်တွင်တော့ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ဂျုံခင်းတွေ ဆည်းဆာနေခြည်တွင် ဝင်းထိန်နေသည်။ ကလပ်တာအုတ်ဂူများအနားတွင် ရောက်နှင့်နေသည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်နှင့် ဒီဝေး သွားဆုံသည်။ ပျားရည်ရောင်ဆံပင်၊ လက်အိတ်ဖြူနှင့် ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

‘ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူးလား ဦး၊ ဆူဆန်ကစ်ခွဲလ်ပါရှင်’
မိန်းကလေးက သူ့ဆီ လျှောက်လာတော့ သူက ရယ်ပြီး-
‘မှတ်မိတာပေါ့ ဆူဆန်ကစ်ခွဲလ်ရယ်၊ မင်းကို တရားရုံးမှာ နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်တာလေ။ အဲဒီတုန်းက မင်းက ကလေးသာသာပဲ။ နေကောင်းရဲ့လား။ မင်းအမေကော’

‘ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး။ မေမေက ဟိုးလ်ကုမ်းမှာ ဂီတဆရာမ လုပ်နေတုန်းပါရှင်’

‘ဟိုးလ်ကုမ်းမှာ ဘာတွေ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သေးလဲကွယ်’
‘လမ်းတွေက ကတ္တရာခင်းမယ်လို့ ပြောသံကြားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုးလ်ကုမ်းက ဒီတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ကျွန်မလည်း သိပ်ပြန်မရောက်ဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မ တက္ကသိုလ်ရောက်နေပါပြီ ဦး၊ ခု ခဏ ပြန်လာတာပါ’

‘အို ... ဝမ်းသာပါတယ် ဆူဆန်ရယ်၊ မင်း ဘာမေဂျာယူနေသလဲ’

‘ကျွန်မ ပန်းချီအဓိက ယူထားပါတယ်’

ပြောပြီး မြက်ခင်းပြင်တွေဘက်ကို သူ ငေးကြည့်သည်။ ပြီးမှ စကား ဆက်သည်။

‘နန်စီနဲ့ ဆူဆန် အတူတူတက်ဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့ကြတာလေ။ တစ်ခန်းတည်း နေမယ်ပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကို သိပ်သတိရတာပဲ’

အုတ်ဂူပေါ်မှ သူတို့နာမည်တွေအောက်တွင် ကွယ်လွန်သည့်နေ့က တစ်ရက်တည်း။ ၁၉၅၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်။

‘မင်း ဒီကို မကြာမကြာ လာသလား ဆူဆန်’

‘မကြာမကြာတော့ မရောက်ဖြစ်ပါဘူး။ နေကလည်း ဝင်ခါနီးမှာ တောင် ပူတုန်းပဲနော်’

ပြောပြီး နေကွာမျက်မှန် ထုတ်တပ်ရင်း စကားဆက်သည်။

‘ဦး၊ ဘော်ဘီရုပ်ကို မှတ်မိလား။ သူ လက်ထပ်လိုက်ပြီ။ ကောင်မလေးက သိပ်ချောတာပဲ’

‘အေးကွယ်၊ ဦးလည်း ကြားပါတယ်’

‘ကောင်မလေးနာမည်က ကောလင်းဂိုက်ဟတ်စ်တဲ့၊ မိန်းမချောကလေးပါ။ တော်လည်း တော်တယ်’

‘ဘော်ဘီ ကံကောင်းတာပေါ့’

ဒီဝေးက သူ့ကို စ ချင်သည်နှင့် ဆက်မေးလိုက်သည်။ ...

‘ဒါထက် မင်းကော အတွဲမရှိသေးဘူးလား ဆူဆန်’

‘တစ်ယောက်နဲ့မှ အလေးအနက် မဖြစ်ပါဘူး ဦးရယ်။ သတိရစရာတွေက အများကြီးရယ်လေ။ ဒါထက် ဘယ်နှနာရီလောက် ရှိပြီလဲ မသိဘူး’

‘လေးနာရီခွဲပြီ’

‘ဒါဆို သမီး ခြေလိုက်ဦးမယ်နော်။ ဦးနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်’

‘အေးကွယ်၊ ဦးလည်း ဝမ်းသာပါတယ်’

ပြောပြီး မိန်းမချောကလေးသည် ဆင်ခြေလျှောလမ်းအတိုင်း

မပြုဆင်းသွားသည်။ ပိုးမျှင်ဆံပင်တွေ လေထဲတွင် ဝဲလျက်။ နန်စီရှိလျှင် သူတို့နှစ်ယောက် အလှချင်း ပြိုင်နေလိမ့်မည် ထင်သည်။

အိမ်ပြန်ဖို့ သစ်ပင်တန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အပြောကျယ်လှသော ကောင်းကင်ပြာပြာအောက်တွင် လေးတိုးသံသည် တီးတိုးစကားသံများနှင့် တူနေသည်။ ဂျုံခင်းလွင်ပြင်သည် လေယူရာ တိမ်းကာ ယိမ်းနွဲ့နေလေသည်။

